

đại học

Quyển đệ

TRỌN BỘ

inach info

NHÀ XUẤT BẢN CÔNG AN NHÂN DÂN

Mục lục

[Giới Thiệu Tác Phẩm](#)

[Phần I - Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Lời Bạt](#)

[Phần II: Lời Người Dịch](#)

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Vĩ Thanh

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu Tác Phẩm

"Huynh đệ" kể về cuộc đời Lý Trọc, cậu bé mất cha từ khi chưa chào đời và có tuổi thơ ấu khốn khổ trong Cách mạng văn hóa. Khi cậu lên 5 thì bà mẹ cậu (Lý Lan) đi bước nữa với thầy giáo Tống Phàm Bình.

Hạnh phúc ngắn ngủi của họ nhanh chóng tan vỡ bởi sóng gió của phong trào chính trị. Cũng vì thế Lý Trọc và Tống Cường (con riêng của Tống Phàm Bình) gặp họa. Phàm Bình bị đầu tố vì lý lịch con nhà địa chủ. Hai đứa trẻ coi bố như thần tượng, nhưng chúng phải chứng kiến cái chết thảm khốc của bố dưới gót giày Hồng vệ binh.

Hai anh em Lý Trọc và Tống Cường lớn lên trong bạo lực, nhiều nhượng và chứng kiến những người thân lần lượt ra đi trong bi phần. Chúng đã lớn lên trong tình cảnh bi đát nhất của con người, từng nhìn thấy quá nhiều sự hắt hủi, phi nhân tính của đồng loại, nhưng chúng vẫn trọng đạo nghĩa làm người và bắt đầu một cuộc sống khác. Phần đầu của "Huynh đệ" khép lại ở tuổi 15 của hai đứa trẻ.

Phần hai của tiểu thuyết "Huynh đệ" là câu chuyện diễn ra hiện tại, đó là thời đại luân lý đảo điên, buông thả, sống gấp. Hai anh em Tống Cường, Lý Trọc cùng ngụp lặn trong xã hội đó, nhưng mỗi người theo một con đường riêng và có số phận rất khác nhau.

Tống Cường – hiền lành, nho nhã nhưng bản tính yếu đuối, hết sức thương yêu bao bọc người em Lý Trọc, thậm chí sẵn sàng... nhường người yêu là Lâm Hồng cho Lý Trọc.

Khác với Tống Cương, Lý Trọc khôn ngoan, láu cá và đầy dục vọng đã dùng nhiều thủ đoạn để phát lên và chiếm được Lâm Hồng. Nhưng Lâm Hồng lại rất căm ghét Lý Trọc, cô chỉ yêu Tống Cương. Quan hệ của anh em họ bắt đầu sút mẻ sau khi Tống Cương cưới Lâm Hồng. Lý Trọc buồn giận đến mức đi thất ổng dẫn tinh.

Đó cũng là lúc xã hội Trung Quốc diễn ra sự thay đổi nhanh chóng, nền kinh tế thị trường như một cơn lốc làm đảo lộn nhiều giá trị. Tống Cương thất nghiệp, phải làm nhiều nghề như bốc vác, bán rong để kiếm sống.

Trong khi đó, mặc dù chịu nhiều thất bại, lên voi xuống chó, nhưng Lý Trọc với sự năng động, lọc lõi đã dần dần trở thành một tỷ phú. Lý Trọc thăng tiến nhanh, giàu có bao nhiêu thì Tống Cương lận đận, nghèo khó bấy nhiêu.

Nhưng rồi do số phận đùn đẩy, Lý Trọc và Lâm Hồng sống với nhau như vợ chồng. Tống Cương trở về, biết chuyện, lặng lẽ viết cho em và vợ một bức thư dài rồi nằm giữa đường ray xe lửa tự tử....

Tiểu thuyết kết thúc với hình ảnh Lý Trọc dự định làm một chuyến du hành vũ trụ và đưa tro Tống Cương rải giữa không trung...

Tập 1 của "Huynh đệ" đã in tới 350 ngàn bản vào tháng 8/2005 tại Trung Quốc và đã được dịch ra nhiều thứ tiếng trên thế giới. Tập 2 dày 475 trang, 335.000 chữ, xuất bản lần đầu vào tháng 3/2006 với số lượng 100.000 bản. Bộ tiểu thuyết này đã được NXB Công an Nhân dân nhanh tay dịch ra tiếng Việt trong khi các nước khác còn chưa đàm phán xong vấn đề bản quyền với tác giả.

TPCN - Sinh 1960 tại Triết Giang, Dư Hoa là nhà văn rất nổi tiếng ở Trung Quốc. Tác phẩm "Phải sống" của ông được Trương Nghệ Mưu chuyển thể thành phim nhựa đã gặt hái nhiều giải thưởng quốc tế.

Tác phẩm "Huynh đệ" của ông gồm 2 tập đang rất ăn khách ở Trung Quốc, sách của Dư Hoa chỉ mới có ba quyển được dịch sang tiếng Việt. Năm ngoái tiểu thuyết Huynh Đệ của ông đã được xuất bản ở trong nước. Vào tháng 2 năm nay quyển tiểu thuyết trên 600 trang này mới được dịch sang tiếng Anh, và quyển này là tác phẩm thứ ba được dịch sau ba cuốn Chuyện Người Bán Máu, Khóc Trong Mưa Phùn, và Sống. Sau khi dư luận khá ồn ào ca ngợi nhà văn Trung quốc này, quyển Huynh Đệ cũng như Dư Hoa xem ra không được những cây bút phê bình điểm sách ở Mỹ coi trọng.

Dư Hoa sinh năm 1960 ở Triết Giang, Trung quốc. Khi 18 tuổi, sau một thời gian ngắn được huấn luyện làm nha công, họ Dư hành nghề khoảng 5 năm rồi bỏ nghề phần vì làm nha công không những suốt ngày cứ phải "nhìn vào mồm thiên hạ" mà còn kiếm được ít tiền nên khi thấy những cán bộ nhà nước làm cho Trung Tâm Văn Hóa cả ngày chỉ lang thang rong chơi, Dư Hoa xoay được một chân làm trong một trung tâm văn hóa và bắt đầu viết lách. Tên tuổi của Dư Hoa nổi như cồn vì tiểu thuyết Sống được đạo diễn nổi tiếng Trương Nghệ Mưu đưa lên màn bạc. Cuốn phim này được trình chiếu và được trao giải ở Đại Hội Điện Ảnh Cannes năm 1995. Trong nhiều cuộc phỏng vấn Dư Hoa làm bộ vui đùa khi được hỏi về ý kiến cho rằng cuốn phim do Trương Nghệ Mưu đạo diễn không hay bằng cuốn sách đã tỏ ra là người khá vô ơn. Dư Hoa cũng được trao giải văn chương Mao Thuần. Tuy không được đào tạo chính qui về văn chương nhưng Dư Hoa là một người viết lách chịu khó đọc để học hỏi các nhà văn nổi tiếng thế giới như Fyodor Dostoievsky, William Faulkner, Toni Morrison...và dĩ nhiên chỉ đọc được những nhà văn này qua các bản dịch Trung văn. Với những tác phẩm viết trước năm 1992 Dư Hoa được coi là nhà văn tiên phong, hiện đại trong văn phong cũng như đề tài. Nhưng từ quyển Huynh Đệ, Dư Hoa quay sang lối viết hiện thực phê phán xã hội, châm biếm theo kiểu Lỗ Tấn trước đây. Vì tầm nhìn văn chương rất giới hạn nên những phát biểu của Dư Hoa về những nhà văn Trung quốc di dân như Cao Hành Kiện, Mã Kiến, Đới Tư Kiệt... tỏ ra rất nông cạn.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Phần I - Chương 1

Lý Trọc, nhà siêu tử phú của thị trấn Lưu chúng tôi, có ý nghĩ hết sức kỳ cục, định bỏ ra hai mươi triệu đô la đi một chuyến du lịch vũ trụ trên phi thuyền Liên Hợp của Nga. Ngồi trên bô vệ sinh mạ vàng nổi tiếng gần xa của mình, Lý Trọc nhắm mắt, bắt đầu tưởng tượng cuộc sống bồng bềnh trôi dạt của mình trên quỹ đạo khoảng không vũ trụ, bốn chung quanh trong lạnh, thăm thẳm, không biết đâu mà dò. Lý Trọc cúi nhìn bao quát trái đất trắng lệt từ từ trái dài, tự dừng trong lòng chua xót rơi nước mắt, lúc này Lý Trọc mới chợt nhận ra, mình không còn ai là người ruột thịt trên trái đất này.

Lý Trọc đã từng có một người anh em sống dựa vào nhau là Tống Cương. Tống Cương trung hậu quật cường, lớn hơn Lý Trọc một tuổi, cao hơn Lý Trọc một cái đầu, đã chết cách đây ba năm, biến thành một đồng tro xương, đựng trong một hộp gỗ nhỏ. Nghĩ đến cái hộp gỗ nhỏ đựng tro xương của Tống Cương, Lý Trọc cảm khái muôn phần, nghĩ bụng, một cây bé tí tẹo đốt thành tro, cũng còn nhiều hơn tro xương của Tống Cương.

Khi mẹ Lý Trọc còn sống, bà cứ thích nói với Lý Trọc: Bố nào con ấy. Bà muốn nói đến Tống Cương, bà bảo Tống Cương trung thành lương thiện, Tống Cương giống bố y hệt, hai bố con Tống Cương như hai quả dưa trên một dây dưa. Khi nói đến Lý Trọc, bà không nói như vậy, cứ lắc đầu quày quảy, bà nhận xét Lý Trọc và bố là hai người khác hẳn nhau, mỗi người đi một đường. Mãi cho đến năm Lý Trọc mười bốn tuổi, khi nhóm trộm mông của năm người đàn bà trong nhà vệ sinh công cộng bị bắt tại chỗ, mẹ Lý Trọc mới hoàn toàn thay đổi cách đánh giá. Cuối cùng bà đã biết, Lý Trọc và bố thật ra cũng là hai quả dưa trên một dây dưa. Lý Trọc

nhớ rất rõ, mẹ mình lúc ấy đã hoảng sợ nhìn đi chỗ khác đau khổ quay lưng, lau nước mắt, nức nở nói:

- Chao ời, bố nào con ấy!

Lý Trọc không biết mặt bố đẻ, ngày Lý Trọc chào đời, bố cậu đã ra đi với tiếng xấu ngút trời. Mẹ nói bố cậu chết đuối. Lý Trọc hỏi sao lại chết đuối, chết đuối ở sông, hay chết đuối ở ao? Hay chết chìm ở giếng? Mẹ cậu không nói một lời. Sau đó Lý Trọc đi nhòm trộm mông đàn bà trong nhà xí bị bắt quả tang, nói theo một hiện nay là vụ " xì căng đan". Sau khi vụ tai tiếng của Lý Trọc trong nhà vệ sinh bị vỡ lở, tiếng xấu loang ra cả thị trấn chúng tôi, Lý Trọc mới biết mình và bố đúng là hai quả dưa thối đậu trên một dây dưa. Bố đẻ của Lý Trọc khi nhòm trộm mông đàn bà trong nhà vệ sinh, không cẩn thận đã lăn thùm xuống hố phân chết chìm.

Già trẻ trai gái ở thị trấn Lưu chúng tôi cười vui hơn hở, hể mở mồm ra đều nhắc đến câu: Bố nào con ấy. Chỉ cần là cây, thế nào cũng có lá, chỉ cần là người của thị trấn Lưu, thì ai cũng có câu thiên ấy ở cửa miệng. Ngay đến trẻ con còn bú, khi i a tập nói, cũng học được câu văn ngôn trực trặc này. Người ta cứ chỉ chỉ chỏ chỏ vào Lý Trọc, xi xầm với nhau, che miệng cười. Nhưng với nét mặt như không có tội, đi trên phố to ngõ nhỏ, Lý Trọc cứ tỉnh bơ, trong bụng luôn cười hì hì, lúc đó Lý Trọc sắp bước sang tuổi mười lăm, đã biết đàn ông là cái thứ gì.

Bây giờ khắp thế giới chỗ nào cũng có đàn bà hở mông ngúng nga ngúng nguẩy, trong vô tuyến truyền hình, trong phim ảnh, trong VCD, trong DVD, trên quảng cáo, trên họa báo, trên bút bi dùng để viết chữ, trên máy bật lửa dùng để hút thuốc... loại mông nào cũng có, mông nhập khẩu, mông nội địa, trắng vàng đen nâu, to nhỏ béo gầy, nhăn thô non già, có giả có thật, cứ lung linh rồi mắt, cứ tha hồ ngắm nhìn. Mông của đàn bà thời nay đã mất giá, dụi mắt một cái là trông thấy, hắt hơi một cái là đụng phải, rẽ ngoặt một cái là dẫm phải. Ngày xưa không dễ đâu. Ngày xưa đó là bảo bối vàng không đổi bạc không đổi châu báu cũng không đổi. Ngày xưa

đành phải ra nhà vệ sinh nhìn trộm, cho nên mới có tiểu lưu manh như Lý Trọc bị tóm cổ tại chỗ, mới có đại lưu manh như bố Lý Trọc bị mất mạng tại chỗ.

Nhà vệ sinh công cộng thời bấy giờ khác bây giờ. Nhà vệ sinh công cộng bây giờ có dùng đến kính tiềm vọng cũng chịu chết, không sao nhìn thấy mờ mờ đàn bà. Nhà vệ sinh công cộng ngày xưa chỉ có một bức tường mỏng ngăn cách giữa nam và nữ, ở dưới là hố phân chung trống tuyền trống toàng. Phía bên kia đàn bà đại tiểu tiện nghe tiếng rất thật rõ mồn mồn, như gheo bạn hướng sang và bạn đã cắm đầu xuống nhìn. Chỗ ấy vốn là nơi bạn nên ngồi vào, thì cơn thèm khát bưng bưng đã dúi đầu bạn xuống, hai tay bạn bám chặt thanh gỗ, hai đùi và bụng bạn kẹp chặt tấm chắn, mùi hôi thối hun bạn tới mức nước mắt ứa ra, dòi bọ bò lổm ngổm chung quanh bạn, bạn cũng mặc kệ. Động tác của bạn giống như tư thế của tuyển thủ bơi lội sắp sửa nhảy xuống nước khi thi đấu. Đầu và thân bạn cúi xuống càng sâu, thì bạn nhìn thấy mờ mờ càng rõ hơn.

Lần ấy Lý Trọc nhìn một lúc thấy những năm cái mờ mờ. một cái bé, một cái béo, hai cái gầy và một cái không béo không gầy, xếp thành hàng ngay ngắn, y như năm miếng thịt lợn treo ở cửa hàng thịt. Cái mờ mờ béo giống như miếng thịt còn tươi nguyên, hai cái mờ mờ gầy giống như thịt ướp muối, còn cái mờ mờ be bé không đáng nhắc đến. Lý Trọc thích là thích cái mờ mờ không béo không gầy, ở ngay trước mắt. Trong năm cái mờ mờ, thì cái này tròn nhất, tròn tới mức như cuộn lại, làn da căng lên, khiến cậu nhìn thấy cái xương cụt trên đó hơi nhô ra. Tim cậu đập thành thịch, cậu muốn xem xem những cái lông ở phía bên kia của xương cụt, muốn xem xem lông mọc ở chỗ nào. Thân cậu tiếp tục hạ thấp xuống, đầu cậu tiếp tục vùi xuống. Giữa lúc cậu sắp nhìn thấy lông ... của đàn bà, thì cậu bị bắt quả tang.

Có một người tên là Triệu Thăng Lợi lúc này vừa vọt chạy vào nhà vệ sinh. Cậu ta là một trong hai tài tử lớn của thị trấn Lưu chúng tôi, trông

thấy có một người cúi rạp đầu và nửa người phía trên Cậu biết ngay là chuyện gì. Cậu túm luôn áo sau lưng Lý Trọc, nhắc bồng Lý Trọc lên như nhỡ củ cải.

Triệu Thăng Lợi lúc ấy hơn hai mươi tuổi đã từng in một bài thơ ngắn bốn dòng trên tạp chí in rô nê ô của Nhà văn hoá huyện chúng tôi. Bởi thế cậu đã có một biệt hiệu nổi tiếng - - - Nhà thơ Triệu. Sau khi bắt được Lý Trọc trong nhà vệ sinh, nhà thơ Triệu sung sướng mặt đỏ phừng phừng, cậu nhắc Lý Trọc mười bốn tuổi ra ngoài nhà vệ sinh, thao thao bất tuyệt trách mắng răn dạy một thôi một hồi. Khi xơi xơi trách mắng răn dạy, mồm cậu vẫn đầy ắp ý thơ ý tranh:

- Hoa rau cải dầu ở ngoài đồng vàng muốt mắt mà không đi xem, cá dưới sông tung tăng vui đùa trong nước mà không đi thưởng thức, trời xanh bao la, mây trắng nõn nà, đẹp tuyệt vời như thế, mà không ngẩng mắt lên ngắm, lại cứ dúi đầu vào chỗ đấy mà nhòm....

ở bên ngoài nhà vệ sinh, nhà thơ Triệu cứ thế nói bô bô, có đến hơn mười phút, trong nhà vệ sinh nữ vẫn không có động tĩnh, nhà thơ Triệu sốt tiết, chạy đến ngoài cửa nhà vệ sinh nữ làm toáng lên, giục năm cái mông ở trong phải mau mau ra. Cậu quên mình là một nhà thơ nhã nhặn lịch sự. Cậu gọi những người đang ở trong một cách thô tục:

- Các người đừng có ỉa đái gì nữa, mông của các người bị người ta xem chán xem chê, các người không biết gì hết, các người có mau mau ra không.

Cuối cùng chủ nhân của năm cái mông đã lao ra như xung phong, cơn giận ngút trời, nghiêng răng nghiêng lợi, the thé thét lên, khóc khóc mếu mếu. Khóc khóc mếu mếu là cái mông be bé không đáng nhắc đến trong con mắt của Lý Trọc, một bé gái mười một, mười hai tuổi, hai tay ôm mặt, khóc đến nỗi toàn thân run bần bật, cứ làm như cô bé vừa bị Lý Trọc cưỡng hiếp, chứ không phải bị nhòm trộm. Lý Trọc bị nhà thơ Triệu túm cổ đứng

ở một bên, nhìn cái mông be bé khóc nức nở, thâm nghĩ, mày khóc cái đếch gì, cái mông ti ti chưa phát dục của mày có gì mà đáng khóc, mẹ kiếp, không có cách nào, ông mới tiện thể nhòm cái mông tẻo teo của mày một cái.

Cô gái xinh đẹp mười bảy tuổi là người ra sau cùng. Cô xấu hổ đỏ mặt, vội vàng nhìn Lý Trọc một cái, rồi vội vàng quay người chạy đi. ở phía sau, nhà thơ Triệu gân cổ gọi với theo, bảo cô đừng đi, bảo cô quay lại, bảo cô đừng xấu hổ, bảo cô mau mau trở lại mở rộng chính nghĩa. Không thèm quay đầu lại, cô càng đi càng nhanh. Nhìn cái mông vắn vẹo của cô khi đi, Lý Trọc biết ngay, cái mông tròn như cuộn lại là của cô.

Sau khi cái mông tròn như cuộn lại đi xa, cái mông bé tẻo teo khóc khóc mếu mếu cũng đi nốt, một cái mông gầy gầy xương xương buột mồm chửi Lý Trọc, phì phì nhổ bọt vào đầy mặt cậu, sau đó giơ tay lau mồm mình, rồi cũng bỏ đi. Lý Trọc nhìn bà ta đi, cái mông của bà ta gầy lép kẹp đến mức, sau khi mặc quần vào chẳng trông thấy mông đâu.

Ba người còn lại giải Lý Trọc đến đồn công an. Nhà thơ Triệu mặt mày hớn hở cùng với một cái mông béo như thịt tươi và một cái mông gầy như thịt ướp, áp giải Lý Trọc đi trong thành phố nhỏ không đến năm vạn dân của chúng tôi. Khi đi được nửa đường, một tài tử lớn nữa của thị trấn Lưu chúng tôi – Lưu Thành Công cũng nhập vào cùng đi.

Lưu Thành Công cũng hơn hai mươi tuổi, cũng từng đăng tác phẩm trên tạp chí in rô nê ô của Nhà văn hoá huyện chúng tôi xuất bản, cậu ta đăng một truyện ngắn, chiếm hẳn hai trang, dày chi chút, so với bài thơ ngắn bốn dòng của nhà thơ Triệu đăng trong khe hẹp, thì oách hơn nhiều. Lưu thành Công cũng có một biệt hiệu danh nhân – Nhà văn Lưu. Về biệt hiệu, Nhà văn Lưu không thua kém nhà thơ Triệu, đương nhiên cũng không thua kém nhà thơ Triệu những chỗ khác. Nhà văn Lưu cầm trong tay một bao gạo không, vốn định ra cửa hàng lương thực mua gạo, trông thấy nhà thơ Triệu bắt sống Lý Trọc nhòm trộm mông đàn bà đang cạy công điều võ

dương oai, nhà văn Lưu thâm nghĩ, không thể để nhà thơ Triệu chơi trội một mình, mình cũng phải ra tay dây máu ăn phần. Nhà văn Lưu gọi rõ to đi lên trước, ra về ta đây có công mang than đến cho người đang rét, cậu ta nói với nhà thơ Triệu:

- Mình đến giúp cậu một tay!

Nhà thơ Triệu và nhà văn Lưu là bạn văn chương thân mật. Nhà văn Lưu đã từng tìm khắp lượt trên đời những từ ngữ hay, ca ngợi bài thơ ngắn bốn dòng của nhà thơ Triệu. Hòn đất ném đi hòn chì ném lại, nhà thơ Triệu cũng dùng những lời hay ý đẹp, ngợi ca truyện ngắn hai trang của nhà văn Lưu. Nhà thơ Triệu vốn đi sau túm cổ áo Lý Trọc. Bây giờ nhà văn Lưu hô hét đi ở phía trước, nhà thơ Triệu liền chuyển sang bên trái, để nhà văn Lưu đi ở bên phải. Vậy là hai tài tử lớn của thị trấn chúng tôi vào hòa với nhau, một trái một phải, cùng túm cổ áo Lý Trọc, bắt đầu cuộc điều phố dai dẳng. Họ luôn mồm nói, sẽ dong đến đồn công an. Gần đây có một đồn công an, nhưng họ không đưa vào, cố tình đi vòng đến đồn công an xa hơn. Không đi ngõ nhỏ, họ cứ chọn đi theo phố lớn, chơi trội hết mình. Họ vừa áp giải Lý Trọc điều phố, lại vừa hăm mộ cậu bé. Họ nói với Lý Trọc:

- Mà thấy chưa, mà thấy chưa, hai tài tử lớn giải mà, một thằng oắt con như mà phúc tổ mà dầy dầy con ạ...

Đang trong cảm hứng, nhà thơ Triệu nói thêm:

- Chuyện này có khác gì Lý Bạch và Đỗ Phủ áp giải mà...

Nhà văn Lưu cảm thấy ví dụ của nhà thơ Triệu không thoả đáng, Lý Bạch và Đỗ Phủ đều là nhà thơ, mà mình là nhà văn viết tiểu thuyết, nên sửa lại:

- Phải nói là Lý Bạch và Tào Tuyết Cần áp giải mà mới đúng...

Khi bị dong đi diều phố, Lý Trọc vẫn còn ngó ngó nghiêng nghiêng, nét mặt cứ tỉnh khô, nghe thấy hai tài tử lớn của thị trấn Lưu chúng tôi tự ví là Lý Bạch và Tào Tuyết Cần, Lý Trọc không nín nổi cười hì hì. Cậu nói:

- Ngay đến tôi cũng biết, Lý Bạch người đời Đường, Tào Tuyết Cần người đời Thanh, tại sao người đời Đường lại chung sống với người đời Thanh mới được chứ?

Dân chúng dọc phố đi theo cười rộ lên, họ bảo Lý Trọc nói đúng, bảo hai tài tử bự của thị trấn Lưu có trình độ văn học cao, nhưng kiến thức lịch sử vẫn không bằng thằng nhóc hư hỏng nhòm trộm mông đàn bà, làm cho hai vị tài tử lớn đỏ mặt tía tai, nhà thơ Triệu nghển cổ lên bảo:

- Chẳng qua là người ta lấy ví dụ...

- Thay một ví dụ khác cũng được – Nhà văn Lưu nói - Nói thế nào thì nói cũng là một nhà thơ và một nhà văn áp giải mày, có khác gì Quách Mạt Nhược và Lỗ Tấn dong mày.

Dân chúng khen ví dụ lần này đúng, Lý Trọc cũng gật gật đầu. Cậu bảo:

- Lần này còn khá.

Nhà thơ Triệu và nhà văn Lưu không dám nói đến lĩnh vực văn học nữa, họ túm cổ áo Lý Trọc, tố cáo hành động lưu manh của Lý Trọc một cách oai phong lẫm liệt và cũng oai phong lẫm liệt đi về phía trước.

Trên dọc đường, Lý Trọc trông thấy rất đông người, đông lắm, có những người cậu quen, có những người cậu không quen. Họ cứ "hì hì", "hà hà", "ha ha" cười liên tục. Nhà thơ Triệu và nhà văn Lưu giải cậu, vừa đi vừa giải thích với dân chúng trên phố một cách không biết chán, so với người chủ trì dẫn dắt chương trình trên vô tuyến truyền hình, họ tỏ ra còn say nghề hơn. Hai người đàn bà bị Lý Trọc nhòm trộm mông, giống như

khách mời đặc biệt trên vô tuyến truyền hình. Họ và nhà thơ Triệu, nhà văn Lưu, kẻ tung người hứng, nét mặt họ chốc chốc cảm phần, chốc chốc oan uổng, chốc chốc lại vừa cảm phần vừa oan uổng. Cứ thế họ đi, đi mãi, đột nhiên cái mông béo hét toáng lên, chị ta chột trông thấy chồng mình trong đám đông túm vào xem. Thế là chị ta oà khóc hu hu, nói bô bô với chồng:

- Mông em đã bị thằng này nó nhòm, ngoài mông ra, không biết nó còn nhòm thấy những gì, anh tát vào mặt nó đi!

Mọi người đều cười, nhìn chồng chị ta, chồng chị ta đỏ mặt chau mày, đứng tại chỗ không hề nhúc nhích. Lúc này, nhà thơ Triệu và nhà văn Lưu giữ Lý Trọc đứng lại. Hai người túm cổ áo Lý Trọc, giải đến trước mặt ông chổng xúi quẩy, giống như đưa khúc xương vào mồm con chó. Người đàn bà mông béo tiếp tục nức nở, tiếp tục nói oang oang, đòi chồng đánh Lý Trọc. Chị ta nói:

- Mông em xưa nay chỉ để một mình anh nhìn, bây giờ đã để thằng nhóc lưu manh này nhòm trộm, vậy là đã có hai người nhìn thấy mông em, em biết làm thế nào anh ơi, anh hãy mau mau tát vào mặt nó! Móc mắt nó đi! Tại sao anh cứ đứng im thin thít thế? Anh không cảm thấy mất mặt hả?

Đám đông quây xem cười ồ lên, ngay đến Lý Trọc cũng cười hì hì, thâm nghĩ, kẻ làm người đàn ông này mất mặt không phải Lý Trọc ta, mà chính là con mụ mông béo kia. Người vợ mông béo lúc này the thé thét với chồng:

- Anh xem kìa, nó vẫn còn nhăn nhở cười. Nó được hời mà! Nó sướng quá mà! Anh thượng cẳng chân hạ cẳng tay với nó đi! Anh bị thiệt lại không đánh nó hả?

Người đàn ông mặt xanh xám là anh Đồng, thợ rèn nổi tiếng của thị trấn Lưu chúng tôi, lúc còn bé, Lý Trọc thường hay đến hiệu lò rèn của anh, xem những tia lửa bắn tung toé ra khi rèn sắt rất đẹp mắt. Bây giờ thợ rèn

Đồng tức giận đến nổi mặt xám ngoét, hơn thối sắt nguội, anh vung bàn tay hộ pháp vẫn dùng để rèn sắt, tát vào mặt Lý Trọc "bốp" một cái như búa bổ, khiến cậu bé ngã dúm đầu xuống đất, khiến cậu bé rụng tại chỗ hai cái răng, khiến mắt cậu bé nảy đom đóm tối sầm lại, khiến nửa mặt cậu bé sưng húp lên, khiến tai cậu bé kêu ong ong một trăm tám mươi ngày. Cái tát này khiến Lý Trọc cảm thấy mình tổn thất nặng nề thâm. Cậu thề rằng, từ nay trở đi, khi lại gặp ông vợ thợ rèn, có cho vàng các bạc, cậu cũng nhắm tịt mắt, sống chết dứt khoát không nhìn.

Sau khi Lý Trọc bị đánh, mặt sưng tím tái, mũi học máu. Nhà thơ Triệu và nhà văn Lưu tiếp tục giải đi điều phố. Trên phố lớn của thị trấn Lưu, họ cứ quanh đi quẩn lại. Ba lần đi qua đồn công an, cảnh sát trong đồn ba lần đổ ra công xem, nhà thơ Triệu và nhà văn Lưu vẫn không dong lý Trọc vào. Nhà thơ Triệu, nhà văn Lưu và hai cái ông, một béo một gầy, giải Lý Trọc cứ đi, đi miết, dai dẳng không biết bao giờ dứt. Đi tới mức cái ông béo như thịt tươi mất hào hứng, đi tới mức cái ông gầy như thịt ướp, cũng mỏi căng không muốn bước, sau khi hai cái ông nạn nhân bỏ về, nhà thơ Triệu và nhà văn Lưu lại dong Lý Trọc đi một vòng nữa trong huyện lỵ, mãi đến lúc họ cảm thấy chân mỏi lưng đau, miệng khát lưỡi khô, mới đưa Lý Trọc vào đồn công an.

Năm viên cảnh sát trong đồn xô lại, vây quanh Lý Trọc thẩm vấn. Đầu tiên họ hỏi rõ tên của năm người đàn bà, sau đó thẩm vấn từng người từng cái ông, ngoài cái ông be bé, họ không thẩm vấn, bốn cái ông khác họ đều thẩm vấn. Không có chút nào giống họ đang thẩm vấn, trái lại y như họ đang dò hỏi Lý Trọc. Khi Lý Trọc bắt đầu khai báo nhòm trộm ông của Lâm Hồng như thế nào, tức là cái ông không béo không gầy tròn như cuộn lại, năm viên cảnh sát giống như nghe kể truyện ma, nét mặt đầy vẻ căng thẳng. Cô gái ông tròn tên là Lâm Hồng, là người đẹp nổi tiếng của thị trấn Lưu chúng tôi. Năm viên cảnh sát của đồn công an thường ngày đã từng ngắm cái ông đẹp của Lâm Hồng qua lớp vải quần khi cô đi trên phố. Trong huyện lỵ này, nhiều đàn ông đã nhìn ông Lâm Hồng cách một

lần vải, chỉ có một mình Lý Trọc đã nhìn thấy mông thật thật thật sau khi Lâm Hồng cởi quần. Sau khi giữ được Lý Trọc, năm viên cảnh sát tự nhiên không để mất thời cơ, họ cứ hỏi đi hỏi lại. Khi Lý Trọc nói đến làn da căng phồng và cái xương cùng hơi nhô lên của Lâm Hồng, mười con mắt của năm vị cảnh sát đột nhiên sáng bừng lên như bóng đèn bật điện. Ngay sau đó, khi Lý Trọc nói, chưa kịp trông thấy cái gì nữa, thì mười con mắt như bóng đèn lập tức tối sầm lại như mất điện, họ đẩy vế thất vọng, buồn thiu buồn thiu, họ đập bàn quát Lý Trọc:

- Thật thà khai báo khoan hồng, ngoan cố chống đối nghiêm trị. Nghĩ xem, còn trông thấy gì hả?

Lý Trọc sợ mất vía khai tiếp, cậu cố tình hạ thấp người chút nữa, định xem lông ... của Lâm Hồng như thế nào và cái chỗ mọc lông hình thù ra làm sao. Vì hồn bay phách lạc, cho nên Lý Trọc nói khe khẽ, họ cứ nghe, cứ nghe, tự dưng nín thở. Lý Trọc hình như lại kể truyện ma, nhưng ma sắp sửa xuất hiện lại biến mất. Lý Trọc nói với họ, giữa lúc cậu sắp nhìn thấy lông ... của Lâm Hồng đến nơi, thì nhà thơ Triệu liền nhắc bổng cậu lên, kết quả đều không nhìn thấy gì. Vô vàn đáng tiếc, Lý Trọc nói:

- Chỉ chút xíu, chút xíu nữa thôi...

Sau khi Lý Trọc nói hết, năm viên cảnh sát không kịp phản ứng ngay, vẫn trân trân nhìn cậu, nhìn một lát, thấy mồm cậu không động đậy, họ mới biết lại là một câu truyện không có kết thúc. Nét mặt họ ly kỳ cổ quái, y như năm con ma đói trợn mắt nhìn con vịt luộc chín bay mất. Một viên cảnh sát không nhin nổi, lên tiếng oán trách nhà thơ Triệu. Anh ta nói:

- Cái thằng cha họ Triệu không chịu khó ngồi ở nhà mà viết thơ ca, ra nhà vệ sinh làm gì?

Cảnh sát trong đồn cảm thấy không khai thác được gì thêm ở miệng Lý Trọc nữa, liền để mẹ Lý Trọc đến nhận con trai về. Lý Trọc bảo họ, mẹ

cậu là Lý Lan, làm việc ở nhà máy tơ. Một vị cảnh sát liền đi ra cổng, đứng trên phố lớn gọi, hỏi những người qua lại, có ai biết Lý Lan không, Lý Lan ở nhà máy tơ ấy mà. Viên cảnh sát đứng đó gọi đến năm sáu phút, cuối cùng gặp một người cần đi đến nhà máy tơ. Ông ta hỏi viên cảnh sát:

- Tìm Lý Lan có việc gì?

Viên cảnh sát nói:

- Nhấn bà ấy đến đồn công an, nhận đứa con lưu manh của bà ấy về.

Như một vật bị đánh rơi chờ người đến nhận, Lý Trọc ngồi trong đồn công an suốt cả một buổi chiều.

Ngồi trên chiếc ghế dài của đồn công an, cậu nhìn ánh nắng từ cổng lớn chiếu vào, mới đầu ánh nắng giống như tấm cánh cửa để trên nền xi măng, tiếp theo, ánh nắng sáng loáng trên nền xi măng mỗi lúc một hẹp đi, biến thành như một cái sào tre, sau đó vụt tắt ngay trước mắt. Lý Trọc không biết mình đã trở thành một danh nhân, ai đi qua đồn công an, cũng tiện thể trẻ vào nhìn cậu một cái, đàn ông đàn bà, hì hì hà hà, đến xem anh chàng nhòm trộm mộng đàn bà trong nhà vệ sinh hình thù như thế nào. Lúc không có ai vào xem cậu, vẫn có một hai viên cảnh sát còn tiếc rẻ, bước đến đập bàn, nghiêm giọng đe nẹt:

- Nghĩ kỹ đi, còn có điều gì chưa khai báo không?

Mãi đến lúc trời tối mịt, mẹ Lý Trọc mới xuất hiện ở cổng đồn công an, bà không đến lúc buổi chiều, bà sợ đi trên phố có người chỉ chỉ chỏ chỏ. Mười lăm năm trước, bố đẻ của Lý Trọc đã khiến bà cảm thấy nhục nhã cô cùng. Bây giờ Lý Trọc đổ dầu vào lửa, khiến bà càng nhục nhã hơn. Chờ sau khi trời tối hẳn, bà mới trùm khăn kín đầu, đeo khẩu trang che mồm, lẳng lặng đến đồn công an. Khi đi vào cổng, bà hoảng hốt nhìn con một cái, rồi tránh ngay đi chỗ khác. Bà rụt rè đứng trước mặt viên cảnh sát, giọng

run run bà nói với cảnh sát mình là ai. Viên cảnh sát đáng lẽ hết giờ làm việc phải về nhà, đã nổi giận đùng đùng với mẹ Lý Trọc:

- Mẹ kiếp! Bây giờ là lúc nào? Mẹ kiếp đã tám giờ đêm rồi!

Viên cảnh sát bảo, anh đã ăn uống gì đâu, đáng lẽ tối nay anh đi xem phim, anh vừa chen vừa đẩy vừa đá vừa chửi giữa đám đông ở cửa bán vé, mới mua được chiếc vé xem phim, bây giờ thì còn xem cái con c... gì nữa. Bây giờ có ngòi máy bay, cũng chỉ có thể nhìn thấy hai chữ " hết phim" trên màn ảnh. Mẹ Lý Trọc đứng trước mặt viên cảnh sát trông rất tội nghiệp. Viên cảnh sát mắng câu nào, bà gật đầu câu ấy. Cuối cùng viên cảnh sát nói:

- Mẹ kiếp! Đừng có gật đầu nữa! Mau mau về đi, bố còn đóng cửa.

Lý Trọc đi theo mẹ đến phố lớn. Mẹ cậu cúi gằm, lẳng lặng đi ở chỗ cách xa đèn đường. Cậu bám sau lưng mẹ, cứ vung mạnh hai tay, ra vẻ ta đây mặc kệ đời, làm như kẻ nhòm trộm trong nhà vệ sinh không phải cậu, mà là mẹ cậu. Về đến nhà, mẹ Lý Trọc không nói một câu, đi vào buồng riêng, sau khi đóng cửa không có tiếng gì ở bên trong nữa. Đến nửa đêm, trong mơ ngủ, Lý Trọc mơ mơ màng màng cảm thấy mẹ đến trước giường, kéo chăn bị cậu đạp rơi xuống đất, đắp lên người như mọi ngày. Mấy ngày liền, bà Lý Lan không nói chuyện với con trai. Sau đấy, vào một buổi tối trời mưa, nước mắt lưng tròng, bà nói một câu - - - Bố nào con ấy. Ngồi ở đằng sau ánh đèn tù mù, bằng giọng nói rầu rĩ, bà bảo Lý Trọc, sau khi bố để cậu nhòm trộm mông đàn bà trong nhà vệ sinh bị chết chìm, lúc đầu bà cảm thấy không còn mặt mũi nào nhìn người khác, bà đã từng nghĩ đến treo cổ tự vẫn, chính vì tiếng khóc của cậu trong tã lót, mới khiến bà sống tiếp. Sớm biết cậu cũng sẽ thế này, thật chẳng thà bà chết quách ngay từ đầu còn sạch sẽ hơn.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Sau khi nhòm trộm mông đàn bà trong nhà vệ sinh, Lý Trọc thân bại danh liệt, dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi ai ai cũng biết cậu thiếu niên mười bốn tuổi này. Trên đường phố, các cô gái trẻ tránh cậu, các em gái chưa phát dục và những bà già luống tuổi cũng tránh cậu. Lý Trọc hết sức bất bình, thậm chí, mình nhòm trộm trong nhà vệ sinh không đầy hai phút đồng hồ, song lại bị đối xử như một tội phạm cường dâm. Nhưng có mất cũng có được. Cậu đã nhòm trộm được mông của Lâm Hồng. Lâm Hồng là người đẹp trong những người đẹp của thị trấn chúng tôi. Những đàn ông luống tuổi và đàn ông trẻ, có cả loại đàn ông choai choai đang phát dục gặp Lâm Hồng, ai cũng chăm chăm thuôn mặt ra nhìn, thèm đến nhỏ dãi, có kẻ trông thấy Lâm Hồng còn xúc động tới mức đổ máu mũi là đằng khác. Đêm đến, trên thị trấn Lưu chúng tôi không biết có bao nhiêu buồng ngủ, trên bao nhiêu chiếc giường, có bao nhiêu gã đàn ông, nhắm mắt tưởng tượng ba chỗ trên thân thể cô và cứ thế thủ dâm tới tấp. Những con vật tội nghiệp này ngày thường mỗi tuần được trông thấy Lâm Hồng một lần đã là phúc lắm rồi, mà trông thấy người đẹp cũng chỉ là khuôn mặt cô, cổ cô và tay cô, sang mùa hè có may mắn hơn một chút, còn nhìn thấy chân cô đi dép xăng đan và bấp chân dưới váy. Ngoài những thứ trên ra, không ai trong bọn họ nhìn thấy gì khác. Chỉ có một mình Lý Trọc nhìn thấy mông trần của cô. Điều này khiến đám đàn ông của thị trấn Lưu chúng tôi hết sức hâm mộ, tay nào cũng bảo đây là điểm phúc Lý Trọc tu được từ kiếp trước.

Cũng vì một cử chỉ này mà Lý Trọc đâm ra nổi tiếng. Tuy cánh đàn bà tới tấp tránh Lý Trọc, nhưng cánh mày râu người nào trông thấy cậu cũng tỏ ra thân thiết, mà lại còn cười ý vị là đằng khác, gặp nhau trên đường phố

ôm vai cậu, không có gì nói cũng kiếm chuyện mà nói, ngó trước ngó sau không có ai ở chung quanh, liền ghé sát vào tai hỏi nhỏ:

- Này, bạn nhỏ, đã nhìn thấy cái gì?

Lúc này, Lý Trọc lại cố ý nói rõ to:

- Nhìn thấy mộng!

Gã đàn ông nói chuyện giật nảy mình, bóp vai Lý Trọc bảo:

- Nói khê thôi, mẹ kiếp!

Sau đó quan sát kỹ chung quanh, thấy không ai để ý đến, hai người lại xì xầm hỏi tiếp:

- Này, cái số ta... của Lâm Hồng thế nào?

Thằng nhóc Lý Trọc tuy ít tuổi, cũng đã biết giá trị của mình là thế nào, cậu hiểu tuy tiếng xấu loang xa, mình là miếng đậu phụ thối, ngửi thì thum thum, nhưng ăn thì thơm ngon. Cậu biết năm cái mộng mình nhòm trộm trong nhà vệ sinh, có bốn cái không đáng giá, có bán đố bán tháo cũng không ai mua, nhưng mộng của Lâm Hồng, thì giá trị phải biết, đó là cái mộng cỡ siêu năm sao giá cắt cổ. Sở dĩ về sau này Lý Trọc có thể trở thành siêu tử phú của thị trấn Lưu chúng tôi, bởi vì Lý Trọc là một nhà buôn trời sinh. Khi mười bốn tuổi, cậu đã đem mộng của Lâm Hồng ra làm ăn buôn bán với người ta, hơn nữa lại còn biết cò kè bớt một thêm hai. Chỉ cần chột trông thấy nét mặt hờn hờ của lũ đàn ông háu sắc, chỉ cần có người ôm vai cậu, chỉ cần có kẻ vỗ vai cậu, là cậu biết tổng bọn họ đều đến chỗ mình dò hỏi bí mật mộng đất Lâm Hồng. Năm viên cảnh sát của đồn công an khi lấy danh nghĩa thẩm vấn để dò hỏi sâu thêm chuyện bí mật mộng Lâm Hồng, Lý Trọc có thể nào đã nói y như thế, không dấu diếm một tí ti. Từ đó trở đi Lý Trọc đã tỏ ra thông minh, cậu không còn bao giờ cho ăn không bữa trưa nữa. Trước lũ đàn ông giả vờ tỏ ra thân thiết, cậu đã giữ kín như bưng, ngay

đến một cái lông tơ cũng không tiết lộ, chỉ nói cộc lốc hai tiếng" cái mông," làm cho những gã đàn ông đến tìm hiểu mông Lâm Hồng nghe xong không biết đâu mà lần.

Anh chàng nhà văn Lưu vốn là thợ tiện của xưởng ngũ kim thị trấn Lưu chúng tôi, bởi anh yêu thích văn học, lại dẻo mồm khéo nói, được xưởng trưởng xưởng ngũ kim thị trấn Lưu rất cảm mến, cất nhắc làm trưởng phòng cung tiêu xưởng ngũ kim. Nhà văn Lưu đã có người yêu, bạn gái của anh không đẹp, cũng không xấu, anh chàng nhà văn Lưu sau khi làm trưởng phòng cung tiêu, lại đăng trên tạp chí in rô ni ô của Nhà văn hoá huyện một truyện ngắn hai trang, cảm thấy mình lên như diều, cảm thấy bạn gái không tương xứng với mình, thấy mới lạ, anh suy nghĩ lung tung, để mắt đến Lâm Hồng. Đây là tâm nguyện chung của tất cả bọn con trai chưa vợ ở thị trấn Lưu chúng tôi. Nhà văn Lưu định đá đít người yêu, nhưng bạn gái của anh cũng không phải loại vừa, kiên quyết không chịu. Cô cứ bám riết nhà văn Lưu công thành danh toại. Đứng trên phố lớn ngoài cổng đồn công an, nước mắt nước mũi, cô cứ khóc xướt mướt. Cô bảo, đã bị nhà văn Lưu ăn ngủ với mình. Khi khóc lóc tố cáo, cô dơ cả mười ngón tay ra, dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi cứ tưởng nhà văn Lưu đã ngủ với cô mười lần, kết quả cô nói ra khiến dân chúng ngạc nhiên, tay nhà văn Lưu này đã ngủ với cô một trăm lần. Sau khi cô vừa khóc vừa làm âm ỉ lên như thế, nhà văn Lưu không dám đá cô. Thời bấy giờ chỉ cần nam nữ ngủ với nhau, sẽ phải cưới. Xưởng trưởng xưởng ngũ kim gọi nhà văn Lưu mắng nhiếc cho một trận nên thân và bảo cậu, có hai con đường bày ra trước mặt anh, một là kết hôn với bạn gái, như thế sẽ tiếp tục làm trưởng phòng cung tiêu, hai là cắt đứt quan hệ với bạn gái, vậy thì không bao giờ còn được làm trưởng phòng, kiếp này anh đành phải gác công, quét dọn nhà vệ sinh. Cân nhắc lợi hại, nhà văn Lưu cảm thấy tiền đồ quan trọng hơn hôn nhân, đành cúi đầu nhận tội trước mặt bạn gái. Hai người lập tức hoà hảo như cũ, sánh vai đi dạo phố, sánh vai đi xem phim, bắt đầu sắm sửa dụng cụ gia đình chuẩn bị việc cưới.

Nhà thơ Triệu tỏ ra hết sức đồng tình với cảnh ngộ của nhà văn Lưu. Nhà văn Lưu trao cuộc đời mình cho một người đàn bà không biết xấu hổ như thế đúng là một sự rung động tình dục nhất thời, phá bỏ tiền đồ cuộc đời. Nhà thơ Triệu cảm thấy rất đáng tiếc, gặp ai anh cũng nói:

- Đây là chuyện sẩy chân một cái ân hận muôn đời.

Dân chúng không tán thành lời anh nói, họ hỏi lại:

- Sao lại sẩy chân một cái? Anh đã ngủ với cô ấy một trăm lần cơ mà, tối thiểu cũng sẩy chân một trăm lần chứ!

Nhà thơ Triệu cứng họng tịt ngóp, đành lấp liếm đổi lối nói:

- Anh hùng khó qua cửa ải người đẹp!

Dân chúng vẫn không tán thành. Họ hỏi:

- Anh ta mà là anh hùng à? Cô ta mà cũng là người đẹp ư?

Nhà thơ Triệu gật đầu lia lịa, thầm nghĩ quần chúng có cặp mắt sáng láng tinh tường, anh chàng nhà văn Lưu ngay đến cửa "phi mỹ nhân" cũng không qua nổi, thì còn làm nên trò trống gì? Nhà thơ Triệu không còn bao giờ tỏ ra đồng tình và tiếc cho nhà văn Lưu nữa. Anh xua xua tay, khinh thường nói:

- Anh chàng này ấy à, không làm nên đình đám gì đâu!

Nhà văn Lưu tuy sửa soạn việc cưới, nhưng anh ta đứng núi nọ nhìn núi kia, thân ở doanh trại Tào Tháo tìm lại ở phía Lưu Bị, anh ta thèm nhỏ dãi sắc đẹp của Lâm Hồng, tối nào cũng vậy, trước khi ngủ, cũng y như luyện khí công, anh ta cứ sôi lên sùng sục, nghĩ hết chỗ này đến chỗ kia của Lâm Hồng, chỉ mong được cùng Lâm Hồng làm vợ chồng giọt sương trong cõi mơ. Tuy nhà văn Lưu vào hòa với nhà thơ Triệu túm Lý Trục đi điều

phố, vòng quanh thị trấn Lưu chúng tôi, nhưng Lý Trọc giữ kín bí mật cái mộng của Lâm Hồng trong lòng, nhà văn Lưu vẫn cứ phải trở mắt nhìn Lý Trọc. Để có cảm giác chân thực và cảm giác tại chỗ khi gặp giao hoan với Lâm Hồng trong tưởng tượng và trong mơ ngủ, nhà văn Lưu bức bách muốn biết bí mật thân thể Lâm Hồng, từ sau lần đi điều phố, lần nào gặp Lý Trọc, cũng nhăn nhó cười đón như một bạn cũ, nhưng anh ta tỏ ra hết sức không hài lòng trước câu trả lời dờ đi dờ lại của Lý Trọc chỉ có hai chữ "cái mộng" cụt lủn. Một hôm anh ta vỗ vỗ vào gáy Lý Trọc nói như một huynh trưởng:

- Cái mồm mày có thể nói thêm những cái khác được không?

Lý Trọc hỏi:

- Muốn em nói gì cơ?

Nhà văn Lưu nói:

- Hai chữ "cái mộng" trừu tượng quá, nói cụ thể hơn chút nữa...

Lý Trọc nói lạnh lạnh:

- Cái mộng cụ thể làm sao được?

- Này này, khe khẽ chứ - - Nhìn xung quanh không có ai, nhà văn Lưu dơ tay làm điệu bộ nói tiếp - - Mộng có to có nhỏ, có gầy có béo...

Lý Trọc nghĩ đến một dãy năm cái mộng nhìn thấy trong nhà vệ sinh, gần như mừng quýnh trả lời:

- Đúng là mộng có gầy có béo có to có nhỏ.

Sau đó cậu lại ngậm kín miệng như hũ nút. Nhà văn Lưu cứ tưởng cậu cần kêu gọi, kiên nhẫn nói:

- Giống như khuôn mặt, mông mỗi người một khác, ví dụ có những người trên mặt có nốt ruồi, có những người không có. Này, cái mông ấy... của Lâm Hồng như thế nào?

Lý Trọc nghĩ kỹ rồi trả lời:

- Mặt Lâm Hồng không có nốt ruồi.

- Tao thừa biết mặt cô ấy không có nốt ruồi - - - Nhà văn Lưu nói – Tao có hỏi mặt cô ấy đâu. Này, mông cô ấy như thế nào?

Thằng nhóc Lý Trọc mới tí tuổi cũng cười ruồi. Cậu khe khẽ hỏi nhà văn Lưu:

- Anh cho tôi cái gì nào?

Nhà văn Lưu đành phải hồi lộ Lý Trọc, anh cứ tưởng Lý Trọc vẫn còn là đứa trẻ ranh, xì cho mấy cái kẹo cứng là gạ được. Lý Trọc ăn kẹo cứng của nhà văn Lưu, bảo nhà văn Lưu cúi người xuống, bảo nhà văn Lưu ghé tai vào, sau đó ra vẻ huyền bí, Lý Trọc miêu tả kỹ lưỡng một thôi một hồi cái mông be bé không đáng nhắc đến. Nghe xong, nét mặt nhà văn Lưu đầy vẻ nghi hoặc, khẽ hỏi Lý Trọc:

- Mông của Lâm Hồng mà thế à?

- Không phải – Lý Trọc nói - - Một cái mông nhỏ nhất em nhìn thấy.

- Thằng lỏi con này - - Nhà văn Lưu khẽ mắng - - Tao hỏi mông của Lâm Hồng cơ mà!

Lý Trọc lắc lắc đầu đáp:

- Em không muốn nói.

- Mẹ kiếp! – Nhà văn Lưu mắng tiếp - - Cô ta không phải mẹ mày, không phải chị mày...

Lý Trọc cảm thấy nhà văn Lưu nói có lý, cậu gật gật đầu nói:

- Anh nói đúng, Lâm Hồng không phải mẹ em, không phải chị em...—
Tiếp theo lại lắc đầu, cậu nói – Nhưng Lâm Hồng là người tình trong
mơ của em, em không nói ra được.

- Có giấc mơ gì vậy thằng lỏi con? – Nhà văn Lưu sốt ruột vô cùng,
hỏi Lý Trọc – Sao mày không muốn nói?

Lý Trọc chau mày nghĩ lâu lắm rồi nói:

- Anh mời em ăn một bát mì sợi, em sẽ nói.

Nhà văn Lưu ngần ngừ một lát, nghiêng răng bảo:

- Được thôi.

Lý Trọc nuốt nước miếng, được đằng chân lân đằng đầu, lấn tiếp:

- Em không ăn mì Dương Xuân chín xu một bát, em muốn ăn mì Tam
Tiên ba hào năm xu một bát, trong mì phải có cá có thịt có tôm cơ.

- Mì Tam Tiên ư? – Nhà văn Lưu thốt lên – Thằng lỏi con miệng sư tử,
nhà văn tên tuổi lẫy lừng như tao, một năm cũng không ăn nổi vài ba lần mì
Tam Tiên, bản thân tao cũng tiếc không dám ăn, lại mời mày ăn ư? Mày
năm mơ muốn ăn rằm thối.

Lý Trọc nghe, lắc đầu lia lịa nói:

- Bản thân anh còn tiếc không dám ăn mì Tam Tiên, thì làm sao dám
mời em?

- Chính thế.— Nhà văn Lưu rất hài lòng thái độ của Lý Trọc. Anh nói
- - Mày ăn một bát mì Dương Xuân nhé!

Lý Trọc nuốt nước bọt, vẻ mặt đáng tiếc bảo:

- ăn mì Dương Xuân rồi, em vẫn tiếc không muốn nói.

Nhà văn Lưu tức lộn ruột, hận không thể tống một quả đấm búa bổ vào mặt Lý Trọc, cho học máu mồm, học máu tai, học máu mũi, học máu mắt ra cho biết tay. Nhưng tức đến cuối cùng, thì nhà văn Lưu vẫn phải đồng ý mời Lý Trọc xơi mì Tam Tiên. Anh chửi một tiếng, anh không chửi Đ. mẹ mày nữa, anh chửi Đ. bà mày, sau đó anh bảo:

- Thì mời mày ăn mì Tam Tiên, mày phải kể rành rọt cho tao nghe.

Anh Đồng thợ rèn cũng đến chỗ Lý Trọc hỏi dò tin tức mônng Lâm Hồng. Sau khi mônng vợ anh bị Lý Trọc nhòm trộm, anh đã lấy sức rèn sắt tát vào mặt Lý Trọc một cú búa bổ giữa đường phố, đánh rụng hai cái răng của Lý Trọc, đánh đến nổi ù tai Lý Trọc một trăm tám mươi ngày. Đồng thợ rèn cũng là gã đàn ông đứng núi nọ nhìn núi kia. Đêm nào nằm ôm mônng vợ mình béo nung núc, cứ nhắm mắt vào là rặt nghĩ đến bóng dáng thắt đáy lưng ong thon thả của Lâm Hồng. Khác với nhà văn Lưu, Đồng thợ rèn không nói vòng vo, anh ta bập luôn vào chủ đề, gặp Lý Trọc trên phố lớn, anh ta dơ thân hình cao to ngăn Lý Trọc, khẽ hỏi:

- Này thằng nhóc, mày còn nhớ tao chứ?

Lý Trọc ngẩng lên đáp:

- Có đốt thành tro, em vẫn nhận ra anh.

Nghe trả lời vậy, Đồng thợ rèn không khoái, anh ta sị mắt ra bảo:

- Thằng nhóc, mày khóc tao chết đấy hả?

- Không phải, không phải...

Lý Trọc vội vàng giải thích, thăm nghĩ, lạy trời bàn tay hộ pháp của hắn ta đừng giáng xuống. Lý Trọc lấy tay kéo môi mình để gã thợ rèn nhìn vào trong. Cậu nói:

- Trông thấy chưa, thiếu hai cái răng, chính anh vả rụng đấy...

Lý Trọc lại chỉ chỉ vào tai trái mình, nói:

- Như nuôi ong ở trong này, vẫn đang kêu vo ve.

Đồng thợ rèn cười hì hì, gã nói bô bô trước đám người qua lại trên phố:

- Trông mày còn là trẻ ranh, tao mời mày ăn bát mì, coi như đền bù mày.

Đồng thợ rèn khệnh khạng đi tới khách sạn Nhân dân, hai tay chấp sau lưng, Lý Trọc đi theo sau, cậu nghĩ Mao chủ tịch đã từng nói: Trên đời chẳng làm gì có yêu vô duyên vô cố, cũng chẳng làm gì có hận vô duyên vô cố. Đồng thợ rèn đột nhiên mời mình ăn mì sợi, chắc là định hỏi dò mộng đít Lâm Hồng. Vẫn hai tay chấp sau lưng, cậu rảo bước, khẽ hỏi Đồng thợ rèn:

- Anh mời em ăn mì, cũng là để hỏi dò mộng đít phải không?

Đồng thợ rèn cười khì khì, gật gật đầu, khen Lý Trọc:

- Mày thông minh lắm nhóc con ạ.

Lý Trọc bảo:

- ở nhà anh đã có một cái mộng...

- Đàn ông mà!- - Đồng thợ rèn khẽ nói - Đều là ăn bát trông nồi mà mày.

Đồng thợ rèn đi vào khách sạn như một người giàu có, sau khi ngồi xuống anh ta lại là tay kẹt xỉ. Anh ta không gọi cho Lý Trọc một bát mì Tam Tiên, mà gọi cho cậu một bát mì Dương Xuân. Lý Trọc hừ thầm một tiếng, không nói năng gì. Khi bưng mì Dương Xuân ra, Lý Trọc cầm đũa ăn xì xụp, mồ hôi mồ kê vã ra như tắm, mũi cũng thò lò chảy ra. Đồng thợ rèn nhìn mũi Lý Trọc chảy xuống mép, cậu hít một cái trở lại, sau đó nước mũi lại chảy xuống, chảy từ từ xuống mép, cậu lại hít tiếng nữa kéo lên. Đồng thợ rèn nhìn Lý Trọc hít nước mũi bốn lần, ăn hết một nửa bát mì, mà vẫn cứ im lặng. Đồng thợ rèn hơi sốt ruột, cất tiếng giục:

- Này, đừng cầm đầu cầm cổ ăn mãi thế, nói đi chứ.

Lý Trọc hít hít mũi thò lò, lau mồ hôi, nhìn chung quanh, sau đó nói khẽ. Cậu không nói mông đít Lâm Hồng. Cậu mô tả cái mông béo nung núc. Sau khi Lý Trọc nói hết, Đồng thợ rèn nghi ngờ nhìn cậu, nghi ngờ nói:

- Sao giống mông vợ tao thế...

- Chính là mông đít vợ anh mà.—Lý Trọc trả lời một cách nghiêm chỉnh.

Đồng thợ rèn dùng dùng nổi giận, vung bàn tay quát:

- Tao đánh chết mày, thằng nhóc ạ.

Lý Trọc giật nảy người, tránh cái tát của Đồng thợ rèn. Mọi người trong khách sạn đều quay nhìn họ. Đồng thợ rèn đành phải đổi bàn tay định tát thành vỗ tay. Anh ta bảo Lý Trọc:

- Quay lại, ngồi xuống.

Lý Trọc vừa gật đầu vừa cười với những người khác trong khách sạn, nghĩ bụng chỉ cần họ có mặt, Đồng thợ rèn sẽ không dám làm gì cậu. Cậu lại ngồi xuống trước mặt Đồng thợ rèn. Nét mặt hăm hăm, Đồng thợ rèn nói với cậu:

- Nói mau, nói mau mông của Lâm Hồng...

Lý Trọc nhìn chung quanh, những người khác trong khách sạn vẫn đang nhìn hai người, cậu yên tâm tùm tùm cười, sau đó hạ thấp giọng:

- Thịt có giá thịt, rau có giá rau, một bát mì Dương Xuân là giá mông vợ anh, mông Lâm Hồng phải là một bát mì Tam Tiên.

Đồng thợ rèn tức lộn ruột, lâu lắm không nói nổi, trông Lý Trọc cứ tinh bơ bưng bát mì sợi lên, gã giằng lấy, hăm hăm nói:

- Không cho mày ăn nữa, bố mày tự ăn.

Lý Trọc quay đầu nhìn những người khác trong khách sạn, những người ấy nhìn cậu và Đồng thợ rèn tỏ vẻ ngờ vực không hiểu, vừa giờ Lý Trọc còn đang xụp xoạt ăn mì sợi, lúc này Đồng thợ rèn giằng lấy xụp xoạt ăn. Lý Trọc cười giải thích với họ:

- Chả là thế này, anh ấy mời em ăn nửa bát mì trước, em lại mời trả lại anh ấy nửa bát mì.

Từ đấy Lý Trọc nêu rõ giá thật, một bát mì Tam Tiên đổi bí mật mông Lâm Hồng, trong nửa năm trời tai Lý Trọc còn kêu ong ong, cậu đã ăn năm, sáu mươi bát mì Tam Tiên, ăn từ mười bốn tuổi đến mười lăm tuổi, biến Lý Trọc xanh xao vàng vọt thành Lý Trọc mặt đỏ hồng hào. Lý Trọc nghĩ bụng, đúng là vì họa được phúc, suất mì Tam Tiên của cả đời người, cậu đã chén sạch trong vòng sáu tháng. Lúc bấy giờ Lý Trọc làm sao biết được sau này mình sẽ trở thành nhà siêu tỉ phú, làm sao biết được về sau này mình sẽ ăn khắp, ăn đến phát ngấy sơn hào hải vị trên cõi đời. Lúc bấy giờ Lý Trọc

còn là một chú bé nghèo, có một bát mì Tam Tiên để ăn, cậu đã sướng đến mức không cần biết trời cao đất dày, y như được đi dạo một chuyến trong Thiên đường. Trong sáu tháng cậu ăn ngon thơm năm sáu mươi lần, hay nói cách khác cậu đi dạo Thiên đường năm sáu mươi lần.

Không phải lần nào Lý Trọc cũng được ăn mì Tam Tiên suôn sẻ trót lọt, lần nào cũng không va vấp này, thì trục trặc kia, lần nào cũng phải trải qua đấu tranh cậu mới được ăn. Những kẻ đến dò hỏi bí mật mộng Lâm Hồng, đều muốn lấy một bát mì Dương Xuân để làm cạm bẫy, nhưng chưa bao giờ cậu mắc lừa. Lần nào cậu cũng cò kè bớt một thêm hai với người ta một cách kiên trì và kỹ lưỡng, lần nào cậu cũng được ăn mì Tam Tiên, chứ không phải mì Dương Xuân. Những người mời cậu ăn mì Tam Tiên, anh nào cũng trở mắt nhìn cậu, anh nào cũng bảo, thẳng lối khốn kiếp mười lăm tuổi còn tinh ranh lối đời hơn ông già khốn kiếp năm mươi tuổi.

Đối diện chênh chếch hiệu lò rèn của anh Đồng, có một cửa hiệu mài kéo, người mài kéo là hai bố con. Bố là kéo Lão Quan, con trai là kéo Tiểu Quan. Kéo Tiểu Quan học bố mài kéo từ năm mười bốn tuổi, hiện giờ đã hơn hai mươi tuổi, chưa lấy vợ, không bạn gái, cũng ngưỡng mộ Lâm Hồng từ lâu. Anh ta định đổi bát mì Dương Xuân lấy bí mật mộng đất Lâm Hồng. Trông thấy Lý Trọc, Tiểu Quan dơ bàn tay mài kéo trắng bột lưa đi lưa lại bảo, những ngày dễ chịu của Lý Trọc chẳng được mấy nả nữa đâu, Lâm Hồng sắp có bạn trai đến nơi rồi, Lâm Hồng có bạn trai, thì đếch có ai mời Lý Trọc xơi mì nữa, cho nên Lý Trọc nên nắm vững thời cơ cuối cùng, tranh thủ ăn mì Dương Xuân, đến lúc đó đừng có nói mì Dương Xuân, ngay đến canh mì cũng đếch có mà húp.

Nghe nói vậy, Lý Trọc tỏ vẻ không hiểu, cậu hỏi;

- Tại sao?

Kéo Tiểu Quan đáp:

- Màý nghĩ xem, Lâm Hồng có bạn trai, chắc chắn bạn trai của cô ấy biết hơn màý nhiều, người khác đều đến chỗ bạn trai của cô ấy dò hỏi, ai thềm đến chỗ màý nữa?

Thoạt nghe, Lý Trọc cảm thấy rất có lý, ngẫm nghĩ kỹ lại thấy không ổn, Lý Trọc cười hì hì một lúc lâu, nói với kẻo Tiểu Quan:

- Bạn trai của Lâm Hồng sẽ nói với anh những chuyện đó ư?

Tiếp theo Lý Trọc ngửa mặt nheo mắt, tỏ vẻ ước ao vô hạn, nói:

- Một ngày nào đó nếu trở thành bạn trai của Lâm Hồng, em sẽ không nói cái gì hết...

Sau đó không biết liêm sỉ, Lý Trọc vênh váo nói với kẻo Tiểu Quan:

- Nhân khi em còn chưa là bạn trai của Lâm Hồng, anh phải nắm chắc thời cơ mau mau mời em ăn mì Tam Tiên đi...

Tuy không nhượng bộ một ly một tắc trên lĩnh vực mì Tam Tiên, nhưng Lý Trọc là người coi trọng chữ tín, chỉ cần được ăn mì Tam Tiên, là cậu nói hết toàn bộ bí mật mông Lâm Hồng, không hề giữ lại mảy may, cho nên khách hàng của cậu lúc nào cũng kéo đến cuồn cuộn, cầu lớn hơn cung, hơn nữa còn có khách quay lại, có một vị hay quên quay lại ba lần.

Khi Lý Trọc tả lại hình dạng mông Lâm Hồng, ai nghe cũng đều có nét mặt như nhau, anh nào cũng há hốc mồm, chăm chú lắng nghe, nước dãi chảy ra cũng không biết, nghe đến cuối cùng, những người nghe này ai cũng nói một câu như đã suy nghĩ:

- Có chút không đúng.

Miêu tả tỉ mỉ của Lý Trọc khiến họ biết mông Lâm Hồng mình tưởng tượng khi thủ dâm mỗi tối hơi khác thực tế.

Nhà thơ Triệu của thị trấn Lưu chúng tôi cũng tìm đến Lý Trọc. Năm sáu mươi bát mì Tam Tiên Lý Trọc đã ăn, trong đó có một bát nhà thơ Triệu mời. Khi ăn bát mì Tam Tiên của nhà thơ Triệu, tinh thần Lý Trọc lâng lâng bay bổng. Cậu bảo không biết tại sao mì Tam Tiên nhà thơ Triệu mời ăn, hình như ngon hơn nhiều so với người khác mời. Cậu dương dương tự đắc vỗ ngực nói với nhà thơ Triệu:

- Cả nước Trung Quốc chỉ có một người ăn mì Tam Tiên nhiều hơn em.

Nhà thơ Triệu hỏi:

- Ai?

- Mao chủ tịch – Lý Trọc nói một cách thành kính – Đương nhiên, Mao chủ tịch muốn ăn gì có thứ ấy, người khác không ai bì được với em.

Nhà thơ Triệu cũng thường xuyên nhòm trộm mông đàn bà trong nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh đó là địa bàn của nhà thơ Triệu, nhưng đã một năm nhòm trộm, cậu đều không nhìn thấy mông Lâm Hồng. Cậu bé Lý Trọc này cũng là khách qua đường vội vã, chỉ nhòm trộm một lần trên địa bàn của nhà thơ Triệu, đã nhìn thấy mông Lâm Hồng. Nhà thơ Triệu cảm thấy mình là người đi trước trồng cây, Lý Trọc là kẻ đi sau hái quả. Hôm ấy nếu không phải Lý Trọc đến đây nhòm trộm trước, thì người đầu tiên nhìn thấy mông Lâm Hồng, chắc chắn là nhà thơ Triệu. Nhà thơ Triệu cảm thấy trong mệnh của Lý Trọc có quý nhân phù trợ, mới có được vận may tuyệt vời như thế. Hôm ấy nhà thơ Triệu vốn cũng chuẩn bị đến nhòm trộm mông đàn bà, sau khi bắt được Lý Trọc, cậu sung sướng đến mức mặt đỏ bừng bừng, bỗng chốc không còn tỏ ra hào hứng đối với mông đàn bà nữa. Hào hứng dồn cả sang Lý Trọc, cho nên cậu giải Lý Trọc đi điều phố dai dẳng, tưởng như không bao giờ kết thúc.

Rất đông người đều từ chỗ Lý Trọc tìm hiểu mộng của Lâm Hồng, nhà thơ Triệu cũng không cam lạc hậu, đương nhiên cậu cũng không bỏ qua Lý Trọc. Khi tìm đến Lý Trọc, đừng nói mì Tam Tiên, ngay đến một bát mì Dương Xuân, cậu ta cũng không muốn mời. Tuy cậu ta áp giải Lý Trọc điếu phở, làm cho Lý Trọc tiếng xấu để đời, nhưng cũng chính bàn tay cậu ta đã tạo nên cơ hội để Lý Trọc được xơi hơn năm mươi bát mì Tam Tiên, chính bàn tay cậu ta đã tạo nên nét mặt hồng hào cho Lý Trọc, cậu ta cảm thấy Lý Trọc nên là kẻ uống nước không quên người đào giếng. Nhà thơ Triệu cầm quyển tạp chí in rô ni ô do Nhà văn hoá huyện xuất bản, để lộ nét mặt của Lý Bạch và ánh mắt của Đỗ Phủ, mở soàn soạt đến trang có bài thơ của cậu ta, khoe tác phẩm của cậu ta với Lý Trọc. Khi Lý Trọc chìa tay cầm quyển tạp chí in rô ni ô, nhà thơ Triệu căng thẳng tới mức như có kẻ định giăng ví tiền của cậu ta, cậu ta vung tay, gạt phắt cánh tay chia ra của Lý Trọc, không để Lý Trọc chạm vào quyển tạp chí in rô ni ô của cậu ta. Cậu ta bảo bàn tay Lý Trọc bẩn như ma. Cậu ta cầm quyển tạp chí để Lý Trọc đọc bài thơ của mình.

Lý Trọc không đọc thơ ca của cậu ta, mà đếm xem bài thơ của cậu ta có bao nhiêu chữ. Đếm xong Lý Trọc nói:

- ít quá, vền vẹn có bốn dòng, mỗi dòng bảy chữ, tổng cộng mới có hai mươi tám chữ.

Nhà thơ Triệu rất không vui, cậu ta bảo:

- Tuy chỉ có hai mươi tám chữ, nhưng chữ nào cũng là hạt ngọc!

Lý Trọc bảo, cậu biết nhà thơ Triệu hết sức yêu quý tác phẩm của mình, cậu nói một cách sành sỏi:

- Văn mình vợ người, thứ nào cũng hay mà!

Nhà thơ Triệu khinh thường nói:

- Nhãi con như mày biết cái đếch gì!

Sau đó nhà thơ Triệu bập luôn vào chủ đề chính, cậu ta bảo mình đang viết một thiên tiểu thuyết, viết câu truyện một thiếu niên nhòm trộm mông đàn bà trong nhà xí bị bắt quả tang. Trong đó có mấy đoạn miêu tả tâm lý cần sự giúp đỡ của Lý Trọc. Lý Trọc hỏi nhà thơ Triệu:

- Thế nào là miêu tả tâm lý?

Nhà thơ Triệu gợi mở cho Lý Trọc:

- Lần đầu tiên, nhìn thấy mông đàn bà, mày cảm thấy như thế nào, ví dụ khi mày nhìn thấy mông Lâm Hồng...

Lý Trọc chột vớ lẽ, cậu nói:

- Thì ra anh cũng định dò hỏi mông Lâm Hồng, một bát mì Tam Tiên.

- Nói láo - - Nhà thơ Triệu tức giận nói - Tao mà là hạng người như thế sao? Nói cho mày biết, tao là nhà thơ Triệu, không phải nhà văn Lưu, đã từ lâu tao hiến sinh mạng mình cho nền văn học thiêng liêng. Tao đã thề rằng, nếu tao không in tác phẩm của mình trên tạp chí văn học cấp một cả nước, thì thứ nhất, tao không tìm bạn gái, thứ nhì, tao không cưới vợ, thứ ba tao không đẻ con.

Lý Trọc cảm thấy câu nói của nhà thơ Triệu dở òm, cậu bảo nhà thơ Triệu nhắc lại câu vừa nói, nhà thơ Triệu cứ tưởng lời nói của mình làm Lý Trọc xúc động, vừa to giọng vừa diễn cảm nói lại một lượt. Tìm ra chỗ dở, Lý Trọc vô cùng đặc ý nói với nhà thơ Triệu:

- Anh nói dở bỏ bà, không tìm bạn gái thì cưới thế nào được? Đẻ con thế nào được? Cho nên anh chỉ nói điều thứ nhất là được rồi, điều thứ hai, điều thứ ba đều là thừa.

Nhà thơ Triệu tức đến tịt ngóm, mấy lần há miệng ra mới nói được:

- Mà chẳng hiểu gì về văn học, tao không bàn với mày chuyện ấy nữa, nào, hãy nói cảm tưởng của mày xem...

Lý Trọc dơ một ngón tay lên:

- Một bát mì Tam Tiên.

Nhà thơ Triệu nghĩ bụng, trên đời vẫn còn có kẻ vô liêm sỉ như thế, cậu ta nghiêng răng nghiêng lợi một lúc, tiếp tục cười toe toét khuyên Lý Trọc. Cậu ta nói:

- Mày nghĩ cẩn thận đi, mày là nhân vật chính trong tiểu thuyết của tao, sau khi đăng, tiểu thuyết của tao nổi tiếng, có phải mày cũng nổi tiếng theo không nào?

Thấy Lý Trọc chú ý lắng nghe lời mình, nhà thơ Triệu nói tiếp:

- Mày đã nổi tiếng lại không mang ơn đội đức của tao à...

Lý Trọc cười gượng mấy tiếng, nói:

- Anh viết tôi thành nhân vật phản diện, tôi còn phải đội đức mang ơn anh hay sao?

Nhà thơ Triệu sừng sốt, thầm nghĩ thằng nhóc Lý Trọc này mới có tí tuổi đầu mà sao lại cáo già đến thế, thảo nào người khác bảo thằng nhóc khốn kiếp mười lăm tuổi còn tinh ranh lỏi đời hơn ông già khốn kiếp năm mươi. Nhà thơ Triệu cố mỉm cười bảo:

- Khi kết thúc câu truyện, cậu thiếu niên đã cải tà quy chính.

Lý Trọc không hề có chút hứng thú nào đối với tiểu thuyết của nhà thơ Triệu, cậu dơ một ngón tay nói như đinh đóng cột:

- Mặc dù là tâm lý của em, hay mộng của Lâm Hồng, đều là một bát mì Tam Tiên.

- - Nói với thằng này như nước đổ lá khoai, có lý cũng đành chịu – Nhà thơ Triệu ngửa mặt than dài, sau đó nhăn nhó bảo – Thôi được!

Nhà thơ Triệu và Lý Trọc đi đến khách sạn Nhân Dân. Lý Trọc vừa ăn mì Tam Tiên vừa bắt đầu kể cảm tưởng của mình khi trông thấy mộng đàn bà. Cậu bảo lúc bấy giờ toàn thân run bắn. Nhà thơ Triệu hỏi:

- Đây là thân thể, thể còn trái tim?

Lý Trọc đáp:

- Trái tim cũng run bắn theo.

Nhà thơ Triệu cảm thấy Lý Trọc trả lời hay, vội vàng ghi vào sổ tay. Tiếp theo khi nói đến mộng Lâm Hồng, Lý Trọc lau mồ hôi nhễ nhại và nước mũi nhoে nhoét đầy miệng khi ăn mì Tam Tiên, nhớ lại một lúc lâu lắm rồi nói:

- Không run.

Nhà thơ Triệu không hiểu hỏi lại:

- Tại sao không run?

- Không run là không run – Lý Trọc nói - Sau khi nhìn thấy mộng Lâm Hồng, em hoàn toàn bị mê tít, không có cảm giác gì, chỉ có mộng, chỉ muốn nhìn nhiều hơn rõ hơn, không nghe thấy âm thanh gì hết, nếu không khi anh vào tại sao em không biết gì?

- Có lý - - Hai mắt nhà thơ Triệu sáng bừng lên – Chuyện ấy gọi là chỗ này" vô thanh thắng hữu thanh", đây có thể là giới hạn cao nhất của nghệ thuật!

Tiếp theo khi Lý Trọc nói đến làn da căng phồng và cái xương cùng hơi nhô lên của Lâm Hồng, nhà thơ Triệu thở phì phò gấp gáp, khi Lý Trọc kể đến chỗ cổ hạ thấp người chút nữa như thế nào, muốn nhìn xem lông ... của Lâm Hồng như thế nào và hình thù của chỗ mọc lông ra làm sao, nét mặt nhà thơ Triệu cũng tỏ ra đầy vẻ căng thẳng, giống như nghe kể chuyện ma quỷ, y hết như nét mặt của mấy viên cảnh sát trong đồn công an hôm nào. Khi nhà thơ Triệu sắp nghe đến đoạn cao trào nhất, thì Lý Trọc thôi nói. Nhà thơ Triệu sốt ruột hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Làm gì có sau đó.— Lý Trọc hết sức phần uất trả lời.

- Tại sao lại không có sau đó? – Nhà thơ Triệu vẫn đang chìm đắm trong không khí kể chuyện của Lý Trọc.

Lý Trọc đập bàn nói:

- Giữa lúc then chốt ấy, thằng khốn anh đã túm chặt em!

Nhà thơ Triệu lắc đầu quây quây, tỏ ra thương cảm vô hạn, nói:

- Giá thằng khốn mình vào chậm mười phút nữa thì hơn.

- Mười phút ư? – Lý Trọc khẽ bảo – Thằng khốn anh chỉ cần chậm mười giây nữa là xong.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Lý Trọc tên là Lý Quang. Để khỏi tốn tiền, mỗi năm khỏi phải trả mấy lần tiền cắt tóc, lần nào mẹ Lý Quang cũng bảo bác thợ cạo cạo trọc đầu cho con. Vậy là cậu bé Lý Quang khi còn lẫm chẫm biết đi, đã có cái biệt hiệu Lý Trọc. Từ nhỏ đến lớn, ai ai cũng gọi Lý Quang là Lý Trọc. Ngay đến mẹ đẻ cũng gọi con là Lý Trọc. Khi mẹ cậu gọi Lý Quang, thường hay vô tình gọi thêm một chữ "đầu" thành Lý Quang đầu, hay Lý đầu trọc, sau đó cứ gọi quách là Lý Trọc cho tiện. Mặc dù tóc Lý Quang có để dài và rối như tổ quạ, người ta vẫn quen gọi là Lý Trọc. Sau khi Lý Trọc thành người lớn, thậm chí dù có tóc hay không có tóc, thì cũng đều là cái tên Lý Quang Đầu, cứ gọi luôn mình là Lý Trọc cho chính thống. Lý Trọc thời bấy giờ vẫn chưa phải là siêu tử phú của thị trấn Lưu chúng tôi, vẫn còn là thằng bé nghèo của thị trấn Lưu chúng tôi, cậu phát hiện giữ một cái đầu trọc chính thống không dễ dàng, phải chi gấp đôi tiền so với người để tóc. Vì vậy cậu khoe khoang khắp nơi, cậu bảo làm một người nghèo chính thống cũng phải chi lớn! Người anh em Tống Cương của cậu tháng nào cũng một lần cắt tóc, còn cậu tháng nào cũng ít nhất hai lần ra hiệu cắt tóc, để bác thợ cạo cầm con dao sáng loáng như dao cạo râu, cạo cái đầu cậu nhẵn bóng như vải lụa, cạo tới mức bóng lộn như con dao cạo, mới thành một cái đầu trọc chính thống, một cái đầu trọc danh bất hư truyền.

Mẹ Lý Trọc, bà Lý Lan ra đi năm con trai mười lăm tuổi. Lý Trọc nói mẹ cậu là một người đàn bà sĩ diện, nói bố cậu và bản thân cậu đều là đồ không biết xấu hổ. Lý Trọc dơ một ngón tay lên bảo: Người đàn bà có chồng là tên tội phạm giết người, con trai cũng là tên tội phạm giết người, có thể có vài người trên thế gian, nhưng người đàn bà có chồng nhòm trộm

mông đàn bà trong chuồng xí bị bắt, có con trai nhòm trộm mông đàn bà trong chuồng xí cũng bị bắt, thì trên đời này có thể chỉ có một mình mẹ cậu.

Những năm tháng đó, rất đông đàn ông đều nhòm trộm mông đàn bà trong chuồng xí, rất đông đàn ông bình an vô sự. Khi Lý Trọc nhòm trộm bị bắt quả tang bị đem điếu phốt, khi bố Lý Trọc nhòm trộm mông đàn bà bị rơi xuống hố phân chết chìm, Lý Trọc cảm thấy bố mình là người xúi quẩy nhất trên đời. Nhìn mông đàn bà một cái mất tính mạng của mình, đúng là một cuộc buôn bán bị lỗ vốn trăm phần trăm, cho dù là một cuộc buôn bán mất dựa hầu nhặt được vừng, cũng còn hơn bố cậu. Cậu cảm thấy mình là người xúi quẩy thứ hai, cậu cũng buôn một chuyến lấy dựa hầu đổi vừng, lạy trời lạy đất cậu đã giữ được vốn của mạng sống, sau đó cậu đã lấy năm, sáu mươi bát mì Tam Tiên chuyển lỗ thành lãi. Chuyện ấy chẳng khác gì câu ví, núi xanh còn, không sợ hết củi đun. Mẹ Lý Trọc không núi xanh không củi đốt, cuối cùng sự xúi quẩy của hai bố con cậu dồn hết lên người mẹ, bà Lý Lan thanh bạch không có tội tình gì, đã trở thành người đàn bà xúi quẩy nhất trên thế giới.

Lý Trọc không biết lần đó bố cậu đã nhòm thấy bao nhiêu cái mông. Theo kinh nghiệm bản thân có thể xác định thân thể bố cậu lúc đó cúi xuống quá sâu. Chắc chắn ông định nhìn rõ hơn nhiều lông ... đàn bà, đã từ từ hạ thật sát người xuống để nhìn, hai chân ông gần như bị hẫng lơ lửng, trọng lượng toàn thân ông đều dồn lên hai tay, tay ông bám chặt khung gỗ ngòi, chỗ ấy đã có biết bao nhiêu cái mông đã từng ngòi lên, chỗ ấy đã bị mài nhẵn thín. Con người xúi quẩy này rất có thể nhìn thấy những cái lông ... mà mình đã từng mơ ước, hai mắt ông chắc là trợn tròn xoe như quả trứng chim. Mùi hôi thối trong hố phân bốc lên ngùn ngụt chắc hẳn đã khiến ông chảy nước mắt. Nước mắt chắc chắn khiến ông vừa ngứa vừa cay mắt, lúc đó chắc ông vẫn không muốn chớp mắt. Xúc động và căng thẳng đã khiến tay ông đổ mồ hôi, mồ hôi làm cho bàn tay ông bám khung gỗ mỗi lúc một trơn.

Giữa lúc ấy, một người đàn ông cao một mét tám mươi lăm vừa cởi cúc quần, vừa hấp ta hấp tấp chạy vào chuồng xí, anh ta không thấy có ai bên trong, chỉ có hai chân cong lên, liền hét to một tiếng kinh khủng. Tiếng hét khủng khiếp như trong thấy ma, đã làm cho bố đẻ Lý Trọc đang tập trung chú ý, giật nảy mình, sợ hết hồn, buông hai tay ra, lao đầu xuống hố phân vừa sệt vừa dính như bùn, chỉ trong vài giây, phân người sệt dính như bùn đã nhét đầy mõm và mũi ông, ngay sau đó lại nhét đầy khí quản ông, bố Lý Trọc đã bị chết tươi một cách ăng ạng như thế.

Người đàn ông kêu thất thanh là Tống Phàm Bình, bố đẻ của Tống Cương, về sau là bố dượng của Lý Trọc. Sau khi bố đẻ Lý Trọc ngã đầu xuống hố phân, bố dượng của cậu đứng tại chỗ hồn xiêu phách lạc, anh cảm thấy chỉ trong nháy mắt, đôi chân cong lên bỗng đã mất hút. Mồ hôi thấm ra trên trán anh lấm tẩm, anh thầm nghĩ, lẽ nào còn có ma giữa ban ngày? Lúc này bên nhà xí nữ ngay cạnh vang lên những tiếng kêu the thé. Khi bố Lý Trọc ngã xuống hố phân giống như quả bom nổ, bắn phân bắn tung tóe lên đầy mông trần của chị em. Bọn họ giật nảy người đứng lên, quay lại nhìn, trông thấy có một người lóp ngóp trong hố phân.

Tiếp theo là một cảnh hỗn loạn, mấy người đàn bà cứ réo ầm ã lên không dứt như ve sầu mùa hè, khiến đàn ông đàn bà đổ xô đến rất đông. Có một chị quên kéo quần, chạy ra khỏi nhà xí. Trông thấy đám đàn ông cứ hau háu nhìn mình như đói như khát, chị oa oa kêu dấy nẩy, chạy trốn vào nhà xí. Mấy người đàn bà bị phân bắn đầy mông thấy giấy lộn mình đem theo không đủ dùng, liền cầu cứu cánh đàn ông ở bên ngoài vật giúp thêm một ít lá cây, ba anh chàng trèo ngay lên cây ngô đồng, vật trụi cho bằng sạch một nửa cây, rồi đưa cho một cô nghe tin chạy đến đem vào cho chị em. Mấy người đàn bà ở trong cong mông lên, lấy lá ngô đồng lau phân bám trên mông và cứ chùi đi chùi lại mãi. Trong nhà xí nam ở một bên đã đứng chật đám đàn ông đang xôn xao bàn tán, qua mười một chỗ ngồi đại tiện, họ nhìn xuống thấy bố Lý Trọc. Họ bàn tán liệu ông còn sống hay đã chết, lại bàn xem làm thế nào để vớt ông lên. Có người bảo lấy sào tre vớt

lên, lập tức có người gạt đi, bảo lấy sào tre nhiều nhất cũng chỉ vớt nổi một con gà mái, muốn vớt một con người, phải dùng cây sắt, sào tre chắc chắn sẽ gãy. Nhưng biết kiếm đâu ra một cây sắt dài bấy giờ?

Lúc này người đàn ông có tên là Tống Phàm Bình, bố dượng của Lý Trọc về sau này, đi ra bên hồ phân ngoài nhà xí, hồ phân ở bên ngoài là để cho công nhân bảo vệ môi trường tiện lấy phân, Tống Phàm Bình đã nghiễm nhiên nhảy xuống. Đây là nguyên nhân vì sao sau này bà Lý Lan yêu quý sâu nặng người đàn ông này. Khi tất cả cánh đàn ông đều đứng tại chỗ khua môi múa mép, thì người đàn ông này đã nghiễm nhiên nhảy xuống hồ phân. Từ ngực anh trở xuống ngập trong phân người, anh dơ hai tay từ từ rà mò trong phân, dò bọ bò lổm ngổm trên cổ và mặt anh, anh vẫn lừa hai tay, chỉ khi nào dò bọ bò lên miệng, lên mắt, lên mũi và lên tai, anh mới đưa tay búng chúng đi. Tống Phàm Bình rà mò vào trong hồ phân, đỡ bố Lý Trọc trên cánh tay, từ từ đưa ra, sau khi đưa ra bên ngoài, anh nâng bố Lý Trọc đặt lên bờ, rồi bám mép hồ phân leo lên.

Đám đàn ông đàn bà chen chúc bên hồ phân hô hét, lùi cả về phía sau, họ trông thấy phân và dò bọ dính đầy người bố Lý Trọc và Tống Phàm Bình, ai cũng rùng mình nổi gai ốc, họ bịt mũi che mồm, cứ ái chà, ái chà, ái chà kêu liên tục. Sau khi Tống Phàm Bình trèo lên, ngồi xổm bên cạnh bố Lý Trọc, thò tay để vào mũi ông một lát, lại đặt lên ngực ông một lát, đứng dậy nói với đám đông:

- Ông ấy đã chết.

Sau đó con người cao to khôi ngô Tống Phàm Bình đã công bố Lý Trọc đi. Cảnh tượng lúc đó còn sôi động hơn khi Lý Trọc đi diễu phố về sau này. Một người sống phân bám đầy người, công một người chết cũng đầy người phân bám. Phân trên người họ rơi xuống dọc đường, hơi thối bay, thối um cả hai phố lớn và một ngõ nhỏ. Khoảng trên hai ngàn người đổ xô ra xem, có hơn một trăm người kêu họ bị dẫm tụt giày, có hơn mười đàn bà kêu bị đàn ông lưu manh sờ mông, còn có mấy tay đàn ông buột mồm

chửi to trên dọc đường, thuốc lá thơm trong túi họ đã bị mất cắp. Trong hơn hai ngàn người rầm rầm rộ rộ kéo đi, bố đẻ, bố dượng của Lý Trọc đã về đến cổng nhà Lý Trọc.

Lúc bấy giờ Lý Trọc hầy còn trong bụng mẹ, người mẹ tội nghiệp của cậu đã biết tin trước, chị vác cái bụng to tướng tựa vào khung cửa, chị nhìn thấy chồng mình từ lưng một người đàn ông tụt xuống, nằm chênh chếch trên đất không nhúc nhích. Chị nhìn người chồng đã chết, giống như một người lạ mặt nằm tại chỗ. Cặp mắt chị khiến người ta có cảm giác trống rỗng, không có thứ gì ở bên trong. Một trận đòn giáng xuống bất ngờ, khiến chị tựa tại chỗ như một bức tượng gỗ, chị không phân biệt rõ lúc này đã xảy ra chuyện gì, thậm chí chị không biết mình đang đứng ở đâu.

Sau khi đặt bố Lý Trọc xuống, Tống Phàm Bình đi đến cạnh giếng, múc từng gầu nước, xối rửa toàn thân. Lúc bấy giờ còn là thời tiết tháng năm, nước giếng lạnh buốt từ cổ anh đổ vào trong quần áo, anh đã rùng mình mấy cái liên. Sau khi xối rửa phân bám trên người trên đầu bằng nước giếng, anh quay đầu nhìn Lý Lan một cái. Mới đầu Lý Lan hình như mất hết cảm giác, khiến anh không lập tức bỏ đi, khiến anh múc nước giếng trong xối rửa bố Lý Trọc. Anh lật đi lật lại xác bố Lý Trọc xối rửa mấy lượt, sau đó đứng tại chỗ nhìn Lý Lan. Dáng vẻ tê dại của Lý Lan khiến anh lắc đầu. Anh bế bồng xác bố Lý Trọc, khi đi đến cửa, Lý Lan vẫn không nhúc nhích, Tống Phàm Bình đành phải nghiêng người bế người chết vào trong nhà.

Tống Phàm Bình nhìn thấy trên áo gối, trên ga trải giường, trên chăn trong nhà, cái nào cũng thêu chữ "Hi" đỏ tươi, đây là dấu vết của tân hôn. Bế người chết đứng tại chỗ, anh lưỡng lự một lát, anh không đặt bố Lý Trọc đang ướt rườn rướt xuống nền nhà, mà đặt lên trên giường mới cưới không lâu. Khi anh quay người đi ra, Lý Lan vẫn tựa vào khung cửa không nhúc nhích. Anh trông thấy biển người núi người ở bên ngoài đông nghìn nghịt, nét mặt ai cũng như đang xem kịch. Anh khẽ giục chị vào trong nhà,

mau mau đóng cửa lại. Hình như chị không nghe thấy, chị vẫn không quay mặt nhìn anh một cái, chị vẫn đứng trơ trơ. Tống Phàm Bình người ướt rượt, đành phải tự gật đầu chào, đi ra chỗ đám đông, đám đông đứng vây xem thấy anh đi ra, lập tức tránh, nhường lối cho anh, làm như anh vẫn đầy phân trên người. Họ hít hơ hốt hải tránh ra, thế là lại có người bị xéo tụt giày, lại có đàn bà bị cấu véo trộm mông. Nước giếng lạnh buốt vừa giờ, khiến Tống Phàm Bình bị hắt hơi liên tục, anh đi khỏi ngõ nhỏ, đi ra phố lớn. Mọi người lại xúm đông xúm đỏ, tiếp tục nhìn Lý Lan tội nghiệp một cách say sưa không biết mệt.

Lúc này thân thể Lý Lan đang dựa vào khung cửa từ từ trượt xuống, khuôn mặt luôn luôn tê dại của chị bây giờ đã lộ vẻ đau khổ, chị nằm sòng xoài ra đất, hai chân dạn ra, mười ngón tay chị thọc vào trong bùn đất như cần phải bám chặt lấy trái đất. Mồ hôi thấm ra trên trán chị. Chị trợn tròn mắt, trơ trơ nhìn đám đông vây quanh. Có ai đó phát hiện quần chị bị máu ở bên trong thấm ra nhuộm đỏ, người ấy hít hoảng kêu lên:

- Trông kìa, trông kìa, chị ấy chảy máu!

Một người đàn bà đã từng sinh đẻ biết ngay chuyện gì đã xảy ra, bà ta kêu toáng lên:

Chị ấy đẻ! Chị ấy đẻ!

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Sau khi đẻ Lý Trọc, Lý Lan bắt đầu đau nửa đầu dai dẳng. Từ khi Lý Trọc có trí nhớ, mẹ cậu luôn luôn đội khăn, giống như phụ nữ nông thôn làm ruộng ở ngoài đồng. Những cơn đau ê ẩm và những trận đau dữ dội đột ngột, khiến mẹ Lý Trọc nước mắt quanh năm. Chị thường phải lấy ngón tay cốc cốc vào đầu mình, mà tiếng cốc càng ngày càng dồn càng rõ, gần giống tiếng gõ mõ trong chùa.

Khi vừa mất chồng, mẹ Lý Trọc y như người mất trí. Sau khi dần dần tỉnh táo lại, chị không bi thương, không phẫn nộ, chỉ thấy nhục nhã. Bà ngoại Lý Trọc từ nhà quê lên trông nom con cháu. Trong ba tháng nghỉ đẻ, Lý Lan đóng cửa không ra ngoài, thậm chí cũng không muốn đứng trước cửa sổ, chị sợ người khác nhìn thấy mình. Khi hết ba tháng nghỉ đẻ, Lý Lan phải đi làm việc ở nhà máy tơ, mặt chị nhợt nhạt, toàn thân run rẩy. Khi chị kéo cửa, bước chân ra khỏi nhà, nỗi hoảng sợ giống như sắp sửa nhảy vào vạc dầu sôi sùng sục. Dù sao đi nữa, chị vẫn phải đi ra, chị cẩn thận bước trên đường, đầu cúi gằm xuống, đi sát mép tường, chị cảm thấy ánh mắt của mọi người trên đường phố như những mũi kim găm khắp người chị. Một người quen gọi tên chị, chị run rẩy toàn thân như trúng đạn, suýt nữa ngã ra đất. Có Trời biết chị đi đến nhà máy tơ như thế nào, làm việc một ngày bên máy ươm tơ như thế nào, lại từ trên đường phố về nhà như thế nào? Từ đó trở đi, chị chẳng nói chẳng rằng, cho dù ở ngay trong nhà đóng kín cửa chính cửa sổ, chỉ có hai mẹ con, chị cũng rất ít khi nói chuyện.

Ngay từ khi còn bé, Lý Trọc đã bị phân biệt đối xử, chỉ cần bà ngoại bế cậu ra bên ngoài, đã có người chỉ chỉ chỏ chỏ vào hai bà cháu, còn có người xúm đến nhìn Lý Trọc như xem gương Tây. Họ cứ mở mồm ra toàn

là những lời khó nghe, họ bảo Lý Trọc là một kẻ... nhòm trộm mông đàn bà rơi vào hố phân chết chìm, họ thường hay nói những câu cụt lùn không có đầu không có đuôi, cứ làm như đứa trẻ con Lý Trọc nhòm trộm mông đàn bà trong nhà xí không bằng; họ khích bác thẳng nhóc giống bố y hệt, Lần nào nói, họ cũng cố tình bỏ hai chữ "trông giống", chỉ nói y hệt, khiến bà ngoại Lý Trọc tím tái cả mặt mày, không bao giờ còn muốn bế cháu đi ra ngoài. Bà chỉ thỉnh thoảng bế cháu đứng trước cửa sổ, sưởi nắng cháu một lúc qua tấm kính, khi đi qua trước cửa sổ, có người thò đầu vào ngó nghiêng, bà vội vàng lẩn tránh thật nhanh. Vậy là lần nào Lý Trọc cũng không được phơi nắng, cậu phải sống suốt ngày này sang tháng khác trong căn nhà u ám, mặt cậu không có nét hồng hào như những đứa trẻ khác. Má cậu cũng không bụ bẫm như những đứa trẻ khác.

Trong khi đó, Lý Lan đang chịu đựng những cơn đau nửa đầu hành hạ, khe răng chị lúc nào cũng phát ra tiếng xuýt xoa. Từ sau ngày chồng chết đi một cách nhục nhã, Lý Lan không bao giờ ngẩng đầu nhìn người khác, cũng không bao giờ gọi ai, cơn đau đầu dữ dội cũng chỉ khiến chị nghiêng răng kêu xuýt xoa, có lúc trong mơ chị mới rên hừ hừ. Khi bế con vào lòng, nhìn sắc mặt trắng bệch và cánh tay gầy guộc của đứa con, chị lại khóc xướt mướt. Dù vậy chị cũng không dám bế con đi ra phố lúc trời nắng rực rỡ.

Trải qua hơn một năm do dự, cuối cùng chị đã lẳng lặng bế Lý Trọc ra phố vào một đêm đã khuya trăng sáng, chị cúi sát vào mặt con trai, bước nhanh theo chân tường, chỉ khi nào xác định rõ phía trước phía sau không có người, chị mới đi chậm lại, ngẩng đầu lên, nhìn vầng trăng sáng vắng vặc trên trời, tắm trong gió đêm thổi mát rượi. Chị thích đứng trên cầu trống vắng, chăm chăm nhìn dòng sông lấp lánh, từng lớp sóng nổi đuôi nhau trôi đi vô tận dưới ánh trăng. Khi chị ngẩng đầu lên, rặng cây bên sông trong ánh trăng yên tĩnh như rặng cây trong mơ, những ngọn cây vươn lên trời cao treo đầy ánh trăng, phát ra những ngọn sóng lăn tăn như nước sông. Còn có cả những con đom đóm bay chấp chới, nổi đuôi nhau lao lên

sà xuống liên tục trong đêm tối, giống như những tiếng hát cất lên trầm bổng.

Lúc này, Lý Lan tay phải đỡ con trai, ngón tay trái dơ ra chỉ nước sông dưới cầu, rặng cây bên sông, mặt trăng trên trời, đom đóm đang bay... nói với con trai:

- Đây là sông, đây là cây, đây là mặt trăng, đây là đom đóm...

Sau đó với niềm sung sướng vô hạn, chị nói với chính mình:

- Ôi, đêm đẹp quá....

Từ đó về sau, Lý Trọc cóm nắng bắt đầu tắm trong ánh trăng đêm. Khi những trẻ em khác đang trong giấc ngủ say, thì vị thần đi đêm bé bỏng Lý Trọc xuất hiện ở khắp mọi nơi trong huyện lỵ nhỏ nhoi này. Có một đêm khuya Lý Lan bế con vô tình đi ra ngoài cửa Nam, dưới sáng trăng, cánh đồng rộng bao la trải dài vô tận, Lý Lan bỗng thốt nhẹ lên một tiếng. Sau khi quen thuộc cảnh yên tĩnh thần bí của nhà ở và đường phố trong ánh trăng, chị đột nhiên phát hiện cánh đồng bao la dưới ánh trăng cũng có cảnh tượng tráng lệ thần bí. Lý Trọc bế trong lòng chị cũng tỏ ra xúc động, hai tay cùng một lúc dơ ra cánh đồng rộng bao la như bầu trời, mồm bật ra tiếng kêu "chít chít" như chuột.

Rất nhiều năm sau, Lý Trọc trở thành siêu tử phú của thị trấn chúng tôi, quyết định đi du lịch trong khoảng không vũ trụ, ông nhắm mắt tưởng tượng khi mình đang ở trên khoảng không vũ trụ bao la cao cao, cúi nhìn xuống trái đất, ấn tượng thời còn bé đã trở về một cách thần kỳ, cảnh tượng tráng lệ của trái đất trong tưởng tượng của ông là cảnh tượng đã nhìn thấy khi lần đầu tiên mẹ bế mình ra đứng ngoài cửa Nam, cánh đồng trải dài vô tận dưới ánh trăng, ánh mắt khi Lý Trọc còn bé bay liệng như con tàu vũ trụ Liên Hợp của Nga.

Trong ánh trăng thanh lạnh đẹp đẽ, từ lòng mẹ, Lý Trọc đã biết thế nào là đường phố, thế nào là nhà cửa, thế nào là bầu trời, thế nào là cánh đồng... Ngày ấy Lý Trọc chưa đến hai tuổi, cậu ngẩng đầu nhìn thế giới thanh lạnh đẹp đẽ một cách hết sức lạ lùng.

Lý Lan bế Lý Trọc dưới sáng trăng giữa đêm khuya lưu luyến cảnh đẹp quên về, có lần đã gặp Tống Phàm Bình. Lúc ấy Lý Lan bế con đi trên phố vắng lặng, một gia đình hoàn chỉnh vừa đi vừa nói chuyện ở trước mặt, đó là gia đình Tống Phàm Bình. Người cha cao to bế Tống Cương lớn hơn Lý Trọc một tuổi, vợ anh xách làn trong tay. Trong đêm tĩnh mịch, tiếng họ rõ mồn một như tiếng gõ cửa. Sau khi nghe tiếng Tống Phàm Bình, Lý Lan chợt ngẩng lên, chắc chắn chị biết người đàn ông cao to này là ai. Anh đã từng công chông chị hôi thối ngút trời đến cửa nhà chị một cách cũng hôi thối ngút trời. Lúc bấy giờ hầu như Lý Lan tựa vào khung cửa mất hết tri giác, nhưng chị vĩnh viễn không quên giọng nói của người đàn ông này, vĩnh viễn không quên anh đã múc nước giếng xối rửa thân anh như thế nào, lại xối rửa xác chết của chông chị như thế nào. Cho nên chị đã ngẩng đầu, khi nhìn thấy người đàn ông này, có thể mắt chị đã sáng lên. Ngay sau đó chị lập tức cúi xuống, hấp ta hấp tấp vượt lên phía trước, bởi vì người đàn ông này đã đứng lại, anh đứng đối diện đường phố khẽ nói với vợ anh chuyện gì đó.

Trong những đêm khuya về sau này, khi Lý Lan bế con đi trên phố, đã gặp Tống Phàm Bình hai lần. Một lần cả gia đình, một lần chỉ có một mình anh. Lần ấy Tống Phàm Bình đột nhiên lấy thân hình cao to của mình chắn lối mẹ con chị, ngón tay to khoẻ của anh sờ mặt ngẩng lên của thằng bé, anh nói với Lý Lan:

- Cháu gầy quá, chị phải cho cháu tắm nắng nhiều hơn, trong ánh nắng có vi sinh tố.

Lý Lan tội nghiệp cũng không dám ngẩng mặt lên nhìn anh một cái. Chị ôm Lý Trọc toàn thân run run, trong lòng chị, Lý Trọc cứ đứng đưa

liên tục, y như trong nhà đang tròng trành động đất. Tống Phàm Bình cười đi qua sát người hai mẹ con. Đêm khuya ấy, Lý Lan không hưởng thụ sáng trăng đẹp lung linh. Chị bế con về sớm. Tiếng xúyt xoa trong mồm chị cũng khác mọi ngày, lần này có thể không phải vì cơn đau nửa đầu.

Khi Lý Trọc lên ba, bà ngoại xa con gái và cháu ngoại về quê. Lúc này Lý Trọc đã có thể đi đi lại lại, cậu vẫn rất còi cọc, còn còi cọc hơn lúc một hai tuổi. Cơn đau trong đầu Lý Lan vẫn lúc đờ lúc không, bởi vì cúi đầu trong một thời gian dài, nên lưng chị hơi gù. Sau khi bà ngoại về, Lý Trọc bắt đầu có cơ hội đi ra chỗ nắng. Khi Lý Lan ra phố mua thức ăn, đã dắt con đi. Chị vẫn cúi đầu hấp tấp đi trên đường phố. Lý Trọc bám áo mẹ lệch tà lệch tặc chạy theo sau. Thật ra bây giờ đã không còn ai chỉ chỉ chỗ chỗ hai mẹ con Lý Lan nữa, thậm chí không còn ai đến nhìn, Lý Lan vẫn cảm thấy ánh mắt mọi người cứ chăm chăm soi mói nhìn mình như đóng đinh.

Người mẹ héo hắt của Lý Trọc cứ cách hai tháng lại đến cửa hàng lương thực mua hai mươi ki lô gam gạo. Đây là thời điểm sung sướng nhất của Lý Trọc. Khi chị đeo hai mươi ki lô gam gạo về nhà, cậu không xiêu xiêu vẹo vẹo chạy sau lưng mẹ nữa. Công gạo trên lưng, chị thở hỗn hà hổ hển, lúc ấy trong lời nói và hơi thở của chị đã bắt đầu có tiếng khò khè, chị đi đi dừng dừng, dừng dừng đi đi, Lý Trọc có thì giờ ngó ngó nghiêng nghiêng trên phố.

Một buổi trưa mùa thu, Tống Phàm Bình cao to đi đến trước mặt hai mẹ con, lúc ấy Lý Lan đang cúi đầu lau mồ hôi trên mặt, chị nhìn thấy một bàn tay khoẻ mạnh đột nhiên nhắc bao gạo trên đất, chị ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy người đàn ông đang mỉm cười. Tống Phàm Bình nói với chị:

- Tôi xách về nhà giúp chị.

Tống Phàm Bình xách hai mươi ki lô gam gạo nhẹ nhàng như xách cái làn không, tay trái anh bế luôn Lý Trọc thò trên vai, để hai tay Lý Trọc ôm trán mình. Lý Trọc chưa bao giờ ngó nghiêng đường phố ở trên cao như

thế, lần đầu tiên cậu cúi đầu nhìn người qua lại trên đường phố, ngồi trên vai Tống Phàm Bình cậu cứ cười khanh khách.

Người đàn ông có thân hình khô ngô xách bao gạo của Lý Lan, không kênh con trai Lý Lan trên vai, nói chuyện oang oang trên đường phố ồn ào nhộn nhịp,. Lý Lan cúi đầu đi bên anh, sắc mặt chị nhợt nhạt, toàn thân vã mồ hôi, chị hận chẳng thể tìm một lỗ nẻ chui xuống đất, chị cảm thấy trên toàn thế giới lúc này người người đều nhìn chị cười hì hì hà hà. Trên đường đi Tống Phàm Bình hỏi hết chuyện này đến chuyện khác, Lý Lan ngoài gật đầu lại gật đầu, trong mồm chị ngoài tiếng xuýt xoa vẫn là tiếng xuýt xoa.

Cuối cùng họ đã về đến cửa nhà Lý Lan, Lý Phàm Bình đặt Lý Trọc xuống đất, lại đổ gạo trong bao vào thùng, anh nhìn lướt qua giường ngủ, khăn trải giường, vỏ chăn đã nhìn thấy ba năm trước, chữ "Hi" trên đó đã phai màu, chỉ thêu cũng đã sờn đã tuột. Khi đi anh bảo Lý Lan tên anh là Tống Phàm Bình, giáo viên phổ thông trung học, anh bảo những việc nặng như mua gạo mua than tổ ong, có thể nhờ anh mua giúp. Sau khi anh ra về, lần đầu tiên Lý Lan để con chơi một mình ở ngoài cửa, chị vào trong nhà đóng cửa, không ai biết chị làm gì ở bên trong, mãi đến lúc trời tối mịt chị mới mở cửa, khi ấy Lý Trọc đang ngồi bệt ra đất, tựa người vào cửa ngủ say sưa..

Lý Trọc còn nhớ, khi mình lên năm, vợ Tống Phàm Bình ốm chết. Sau khi biết tin, Lý Lan đứng trước cửa sổ rất lâu, mồm xuýt xoa, nhìn ráng chiều lặn ở đằng tây và trăng lên, sau đó kéo tay con trai, lặng lẽ đi đến nhà Tống Phàm Bình dưới ánh trăng đêm. Lý Lan không có gan đi vào nhà Tống Phàm Bình, chị đứng sau một gốc cây, qua ánh đèn u ám trong nhà Tống Phàm Bình, chị thấy có người ngồi, có người đang đi lại, một cỗ quan tài đặt ở gian giữa. Lý Trọc nằm vạt áo mẹ, nghe tiếng xuýt xoa trong mồm mẹ, khi ngẩng lên nhìn trăng sao, cậu thấy mẹ đang khóc, tay mẹ luôn luôn lau nước mắt, cậu hỏi mẹ:

- Mẹ khóc à, mẹ ơi?

Lý Lan ừ một tiếng, bảo con, trong nhà ân nhân có người chết. Lý Lan đứng một lúc, lại kéo tay con trai, lặng lẽ về nhà.

Tối hôm sau, hết giờ làm việc từ nhà máy tơ về nhà, Lý Lan cứ ngồi trước bàn làm giấy tiền, chị làm rất nhiều tiền giấy và rất nhiều thỏi giấy, lại lấy một sợi dây trắng lần lượt xuyên những tiền giấy và thỏi giấy lại. Lý Trọc hớn hở ngồi bên cạnh xem mẹ làm, đầu tiên lấy kéo cắt giấy, sau đó gấp thành từng thỏi, trên một số thỏi chị viết chữ "vàng", trên một số thỏi khác, chị viết chữ "bạc". Cầm thỏi "vàng", chị nói với Lý Trọc, ngày trước dùng thỏi này có thể mua được một ngôi nhà, Lý Trọc chỉ thỏi "bạc" hỏi mẹ có thể mua được gì? Lý Lan bảo cũng có thể mua một ngôi nhà, nhưng nhỏ hơn. Nhìn những thỏi "vàng", thỏi "bạc" xếp trên bàn, Lý Trọc thầm nghĩ có thể mua được bao nhiêu ngôi nhà? Lúc ấy cậu vừa học chữ số, cậu đếm từng thỏi, nhưng cậu chỉ đếm được đến mười, sau mười không biết đếm thế nào, lại đếm thành một. Trông thấy số thỏi vàng bạc trên bàn mỗi lúc một nhiều, dù đếm thế nào đi nữa, cứ đếm đến mười là tịt ngóp như đi vào ngõ cụt. Cậu đếm đến vãi mồ hôi cũng không ra kết quả, đếm tới mức mẹ cậu không nhìn nổi mỉm cười.

Sau khi làm một đồng tương thỏi giấy, Lý Lan bắt đầu làm tiền giấy. đầu tiên chị lấy kéo cắt những mẫu giấy tròn, rồi cắt một lỗ nhỏ ở chính giữa, sau đó lại cẩn thận vẽ trên mẫu giấy tròn những đường kẻ, viết chữ lên từng mẫu. Lý Trọc cảm thấy mẹ làm một đồng tiền giấy tròn khó hơn nhiều một thỏi giấy, cậu không biết một đồng tiền giấy tròn có thể mua bao nhiêu ngôi nhà? Cậu hỏi mẹ liệu có thể mua một dãy nhà? Mẹ cậu cầm một xuyên tiền giấy bảo, chỉ mua được một bộ quần áo. Lý Trọc lại nghĩ toát mồ hôi, cậu không nghĩ ra tại sao quần áo lại đắt hơn nhà? Lý Lan bảo con, dù có mười xuyên tiền đồng cũng không đáng giá bằng một thỏi. Lần thứ ba Lý Trọc lại toát mồ hôi, mười xuyên tiền đồng đã không bì nổi một thỏi, thì tại sao mẹ lại mất nhiều công sức làm tiền đồng như vậy? Lý Lan nói những tiền này không thể tiêu ở cõi trần, chỉ tiêu được ở cõi âm, làm lộ phí cho người chết. Vừa nghe hai tiếng "người chết", Lý Trọc đã run cầm cập, nhìn

bên ngoài cửa sổ tối om om, cậu lại run cầm cập. Cậu hỏi mẹ tiền này làm lộ phí cho người chết nhà ai? Lý Lan dừng tay đang làm, nói với con:

- Nhà ân nhân.

Hôm đưa tang vợ Tống Phàm Bình, Lý Lan đựng những xâu tiền giấy và từng thỏi giấy vào chiếc làn, một tay xách làn, một tay dắt con, đi ra khỏi nhà, đứng chờ trên phố lớn. Trong ký ức của Lý Trọc, buổi sáng hôm ấy lần đầu tiên Lý Lan ngẩng đầu trên phố lớn, mẹ cậu trông đợi dòng người đưa đám tang. Một số người quen Lý Lan khi đi qua bên chị, ai cũng nhìn vào trong làn của chị, có người còn nhắc từng xâu đồng tiền giấy và thỏi giấy khen Lý Lan tâm sáng tay khéo, sau đó hỏi chị:

- Gia đình chị lại có người chết à?

Lý Lan cúi đầu, khẽ trả lời:

- Không phải gia đình tôi...

Khi đưa tang vợ Tống Phàm Bình, chỉ có hơn mười người đưa tiễn, quan tài đặt trên một chiếc xe đẩy, đi trên đường lát đá tẩm, kêu lạch cạch. Lý Trọc trông thấy hơn mười người đưa đám, ai cũng đội khăn trắng trên đầu, thắt lưng người nào cũng buộc một dải vải trắng, họ vừa đi vừa khóc. Trong số người này, cậu chỉ biết có Tống Phàm Bình, cậu đã từng ngồi trên vai người đàn ông cao to này cúi nhìn thế giới đường phố.

Tống Phàm Bình dắt Tống Cương lớn hơn Lý Trọc một tuổi, khi đi qua bên cạnh hai mẹ con Lý Lan, lưỡng lự một lát, Tống Phàm Bình quay lại gật đầu chào Lý Lan, Tống Cương cũng quay lại gật gật đầu với Lý Trọc như bố. Lý Lan dắt Lý Trọc bám theo sau đội ngũ đưa tang đi theo phố dài vắng vẻ, ra khỏi đường lát đá tẩm của thị trấn Lưu chúng tôi, đi vào đường đất thôn quê.

Ngày hôm ấy, Lý Trọc đi theo những người khóc xụi xụi một chặng đường rất xa, cuối cùng đã đến trước một cái huyệt đào sẵn. Khi quan tài đặt xuống huyệt, tiếng khóc xụi xụi lập tức gào to lên. Lý Lan xách làn dắt Lý Trọc đứng sang một bên, nhìn những người này vừa khóc vừa xúc đất lấp xuống huyệt, đất lấp đầy và cao dần thành một nấm mộ. Tiếng gào khóc cũng nhỏ dần thành nức nở. Lúc này Tống Phàm Bình quay người đi đến trước mặt hai mẹ con Lý Lan, anh nhìn Lý Lan trong ánh mắt đăm lẹ và nhận chiếc làn từ tay chị, trở về trước mộ, anh lấy giấy tiền và thỏi vàng bạc giấy trong làn đặt lên mộ, bật diêm đốt. Khi giấy tiền cháy bùng lên, tiếng khóc lại nổi dậy. Lý Trọc cũng nhìn thấy mẹ bắt đầu khóc rất đau lòng. Trong giây phút ấy Lý Lan cảm thấy mình bất hạnh.

Sau đó lại đi một chặng đường rất xa, Lý Trọc mới về đến huyện lỵ. Lý Lan vẫn một tay xách làn, một tay dắt con trai, đi sau cùng. Tống Phàm Bình đi trước luôn quay lại nhìn hai mẹ con Lý Lan. Lúc đi đến ngõ nhỏ nhà Lý Lan, Tống Phàm Bình đứng lại, chờ Lý Lan và Lý Trọc đi tới, anh nói nhỏ với Lý Lan, mời hai mẹ con về nhà anh ăn cơm tối, ăn một bữa cơm đậu phụ tưởng nhớ người chết, đây là phong tục của thị trấn Lưu chúng tôi.

Lý Lan lưỡng lự lắc lắc đầu, dắt tay con đi vào ngõ nhỏ, về nhà mình. Đi gần một ngày, Lý Trọc nằm xuống giường là ngủ luôn. Lý Lan ngồi một mình trong nhà, mồm cứ xuýt xoa, thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc trời tối có người đến gõ cửa, chị giật mình sững sốt, đứng dậy ra mở cửa, trông thấy Tống Phàm Bình đang đứng ở ngoài.

Tống Phàm Bình xuất hiện đột ngột khiến Lý Lan lúng túng. Chị không trông thấy chiếc làn trong tay Tống Phàm Bình, chị quên cả mời anh vào trong nhà, chị cúi đầu đã thành thói quen. Tống Phàm Bình bưng cơm canh trong làn đưa cho Lý Lan. Lúc này Lý Lan mới biết Tống Phàm Bình đích thân đem cơm đậu phụ đến tận nhà. Chị gần như run rẩy nhận cơm canh trong tay Tống Phàm Bình, sau đó chân tay tê dại, chị trải cơm canh

sang bát nhà mình, lại ngồi bên vại nước rửa sạch bát của Tống Phàm Bình một cách tê dại.

Khi Lý Lan trả bát sạch cho Tống Phàm Bình, hai tay chị lại run run. Tống Phàm Bình nhận bát để vào làn, khi quay người đi, Lý Lan lại cúi đầu theo thói quen, mãi đến khi tiếng bước chân của Tống Phàm Bình đã mất hẳn, chị mới nghĩ đến việc mình đã không mời anh vào trong nhà. Khi chị ngẩng đầu lên, trong ngõ tối mịt đã không còn bóng dáng Tống Phàm Bình.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Lý Trọc không biết bố Tống Cương tại sao lại đi với mẹ mình. Khi biết người đàn ông này tên là Tống Phàm Bình, Lý Trọc đã xấp xỉ bảy tuổi.

Một chiều tối mùa hè, Lý Lan dắt con ra hiệu cắt tóc, cạo cho cậu cái đầu trọc chính tông, sau đó dắt con ra cạnh bãi bóng đối diện rạp chiếu bóng. Đây là sân bóng có điện sáng duy nhất của thị trấn Lưu chúng tôi, chúng tôi đều gọi nó là sân bóng ánh đèn. Tối hôm ấy, thị trấn Lưu chúng tôi có một cuộc thi đấu bóng rổ với một thị trấn khác, có hơn một ngàn nam nữ đi dép lê lẹp kẹp kéo đến xem, họ xúm xít vòng trong vòng ngoài quanh sân bóng sáng đèn xem thi đấu, khiến ta nhìn vào sân bóng giống như một cái hố khổng lồ, con họ thì giống như đất đào lên chất đống bốn chung quanh. Đàn ông hút thuốc, đàn bà cắn hạt dưa, trẻ con leo kín những cây trồng gần đó kêu chí choé, cánh đàn ông đứng kín trên tường vây đằng sau luôn mồm nói bậy. Họ đã đứng người nọ sát người kia trên tường vây, gần như không còn khe hở nào, vậy mà người ở dưới vẫn tiếp tục trèo lên. Người ở trên vừa đá vừa hích không cho lên, người ở dưới vừa chửi bới vừa nhổ bọt phì phì, đòi leo lên bằng được.

Lần đầu tiên Lý Trọc nói chuyện với Tống Cương tại đây. Cậu bé lớn hơn Lý Trọc một tuổi này, mặc quần xoóc áo may ô trắng, mũi thò lò, kéo vạt áo Lý Lan. Lý Lan xoa đầu Tống Cương, sờ mặt, sờ cổ Tống Cương, Lý Lan yêu mến cậu bé y như muốn nuốt cậu vào bụng. Sau đó Lý Lan kéo hai cậu bé lại với nhau, chị cứ oang oang nói rất nhiều, nhưng Lý Trọc và Tống Cương không nghe rõ gì hết, bốn chung quanh tiếng người ồn ào như vỡ chợ, những vỏ hạt dưa mấy người đàn bà nhổ ra bay qua họ, khói thuốc lá mấy người đàn ông thổi ra bay nghi ngút giữa họ. Những người đứng trên

tường đã cà khịa đánh nhau, một cành cây gãy răng rắc, hai cậu bé rơi xuống, Lý Lan vẫn gọi hai cậu bé, lần này chúng nghe rõ.

Lý Lan chỉ Tống Cường nói với Lý Trọc:

- Đây là anh con, tên là Tống Cường.

Lý Trọc gật đầu với Tống Cường, nói một tiếng:

- Tống Cường.

Lý Lan lại chỉ vào Lý Trọc, nói với Tống Cường:

- Đây là em cháu, tên là Lý Trọc.

Sau khi nghe biệt hiệu Lý Trọc, nhìn cái đầu trọc long lóc nhẵn thín của lý Trọc, Tống Cường cười khúc khích, cậu bảo:

- Buồn cười thật, cậu là Lý Trọc.

Tống Cường vừa cười xong một lát, liền khóc hu hu, tàn thuốc của một người đàn ông rơi làm bỏng cánh tay cậu. Nhìn dáng Tống Cường nhắm mắt khóc, Lý Trọc cũng cảm thấy buồn cười. Cậu đang định cười, thì tàn thuốc của một người đàn ông khác đã làm bỏng cổ cậu. Cậu cũng lập tức khóc hu hu.

Sau đó cuộc thi đấu bóng rổ bắt đầu. Trên sân bóng sáng choang, trong sóng âm thanh ào ào như nổi cơn gió bão, Tống Phạm Bình nổi bật hẳn lên, vóc người cao to của anh, dáng khoẻ khoắn của anh, tư thế bật người lên của anh, kỹ thuật của anh khiến Lý Lan cứ há mồm ra mãi, chị hò hét đến khản cổ, chị xúc động đến mức đỏ mắt lên. Sau mỗi lần ném trúng bóng, Tống Phạm Bình lại dang hai cánh tay, chạy qua trước mặt Lý Lan và hai cậu bé như muốn bay liệng. Có lần anh nghiêng nhiên từ dưới rổ bật người lên úp bóng vào rổ, cuộc đời anh chỉ úp rổ một lần, đó là lần này.

Hơn một ngàn người vây kín vòng trong vòng ngoài, lần đầu tiên được chứng kiến một cú úp rổ, cũng là cú này. Lúc ấy tiếng reo hò âm âm lặng hẳng đi, ai cũng há mồm tròn mắt, người nọ nhìn người kia, hình như muốn chứng thực sự việc vừa xảy ra liệu có thật hay không. Ngay sau đó tiếng người chung quanh sân bóng bỗng nổi lên như sóng thần, khi người Nhật bản tấn công, cũng không có tiếng gào thét khủng khiếp như thế.

Ngay đến Tống Phàm Bình cũng ngạc nhiên bởi cú úp rổ của mình, anh ngẩn người dưới rổ., ngay sau đó, khi biết mình vừa làm chuyện gì, anh tròn tròn mắt, sắc mặt đỏ bừng, chạy đến chỗ Lý Lan và hai cậu bé, dang hai cánh tay, đột nhiên dơ Tống Cương và Lý Trọc lên cao hết tầm tay. Anh dơ hai cậu bé chạy đến chỗ tấm rổ, nếu Tống Cương và Lý Trọc không sợ khóc oà lên, thì người đàn ông đặc ý vênh vào này, sẽ ném chúng vào khung rổ, chứ chẳng phải chuyện chơi. Lạ trời lạ đất, sau khi chạy đến dưới rổ, anh đột nhiên nghĩ đến hai cậu bé không phải quả bóng rổ, anh cười hì hì chạy trở về, sau khi đặt hai đứa trẻ xuống đất, cơn đặc ý vẫn đang hăng, anh liền ôm chầm Lý Lan. Hơn một ngàn người chứng kiến anh đã nghiễm nhiên dơ Lý Lan lên, trong bãi bóng sáng trưng, tiếng cười âm âm nổi lên, cười ha ha, cười mỉm, cười the thé, cười nhỏ nhẹ, cười dâm dăng, cười gian xảo, cười ngây ngô, cười gượng, cười ướm át, cười ruồi, rùng đại ngàn, loài chim nào cũng có., người đông, không thiếu tiếng cười nào.

Thời bấy giờ trông thấy một đàn ông ôm một người đàn bà coi như phim loại ba hiện nay. Sau khi Tống Phàm Bình đặt Lý Lan xuống, lại dang hai cánh tay chạy vào sân đấu. Sau khi Lý Lan đóng vai chính phim loại ba, đã là một người khác, tiếp theo chỉ có một nửa số người xem thi đấu, còn một nửa số khác hờ hờ nhìn Lý Lan. Họ xôn xao bàn tán, họ lại nhớ đến người đàn ông nhòm trộm mông đàn bà trong chuồng xí bị toi mạng, họ chỉ chỉ chỏ chỏ, họ ngỡ ngàng vỡ lẽ, thì ra người đàn bà này đã đi với người đàn ông kia. Lúc đó Lý Lan đang chìm đắm trong niềm sung sướng hạnh phúc, nước mắt chị dàn dụa, môi run run, chị cứ mặc kệ người ta nói gì thì nói.

Sau khi kết thúc thi đấu, Tống Phàm Bình cởi áo lót ướt sũng mồ hôi, Lý Lan đón chiếc áo, chiếc áo lót sặc mùi mồ hôi dầu, được Lý Lan ôm vào ngực, y như ôm một bảo bối. Hai gia đình bốn người này trẽ vào một cửa hàng giải khát, khi họ ngồi xuống, chiếc áo lót của Tống Phàm Bình đã thấm ướt chiếc áo sơ mi trắng của Lý Lan ở vùng ngực, thấp thoáng trông thấy hai cặp vú của chị, bản thân mình, chị không hề biết gì. Tống Phàm Bình gọi hai cốc kem đậu xanh, hai lon nước ngọt. Tống Cương và Lý Trọc ăn kem đậu xanh, Tống Phàm Bình mở hai lon nước ngọt ướp lạnh, một lon đẩy cho Lý Lan, còn lon kia anh dơ lên tu ừng ực. Lý Lan không uống, chị đẩy lon nước ngọt trở lại cho Tống Phàm Bình, do dự một lát, Tống Phàm Bình lại dơ lên uống ừng ực. Hai người ngồi tại chỗ nhìn nhau hoài, mặc kệ hai đứa con. Tống Phàm Bình nhin không nổi, cứ liên tục liếc nhìn ngực áo ướt của Lý Lan. Lý Lan cũng nhìn mãi nửa người trên để trần của Tống Phàm Bình, đôi vai vạm vỡ và cơ bắp chắc nịch của anh khiến toàn thân chị rạo rức, khuôn mặt trái xoan đỏ bừng.

Lý Trọc và Tống Cương cũng mặc kệ hai bố mẹ. Lần đầu tiên hai cậu bé được ăn kem trong mùa hè. Trước đó món lạnh mát nhất chúng đã từng được uống cũng chỉ là nước giếng. Bây giờ chúng được ăn kem đậu xanh lấy từ trong tủ ra, có một lớp đường trắng như hoa tuyết rắc ở trên. Tay bưng cốc, cảm giác mát lạnh trên cốc còn khoan khoái hơn uống nước giếng. Như tuyết đọng đang tan, đường trắng làm ướt mặt kem đậu xanh, ngả sang màu đen, thìa của chúng cắm vào lại múc ra, mỗi thìa kem đậu xanh cho vào mồm, chúng khoan khoái quá, dễ chịu quá, giữa mùa hè oi ả, mồm chúng đã được đón nhận kem đậu xanh vừa ngọt vừa mát. Sau khi nuốt miếng đầu tiên, mồm chúng như cỗ máy đã nổ, không dừng lại được. Chúng ăn xuyết xoạt, kem đậu xanh vào mồm xuyết xoạt, mồm chúng lạnh buốt, đau đau tê tê, chúng há mồm ra như bị bỏng, chúng thở hỗn hà hỗn hên, lại giống như đau răng, chúng vỗ vỗ tay vào má, sau đó chúng lại xuyết xoạt ăn, chúng cuốn hết kem đậu xanh vào mồm, lưỡi cứ liếm đi liếm lại, liếm cho sạch sành sanh nước cốt đậu xanh còn lại, mà vẫn còn thòm thèm, tiếp tục liếm, chúng liếm cái mát lạnh còn đọng trên cốc, chúng liếm đến

nổi cái cốc nóng hơn lưỡi, mới lưu luyến đặt cốc xuống. Chúng ngẩng đầu lên nhìn Tống Phàm Bình và Lý Lan, nhìn bố Tống Cương và mẹ Lý Trọc, chúng nói:

- Ngày mai lại ăn nữa, được không?

Tống Phàm Bình và Lý Lan đồng thanh trả lời:

- Được!

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Lý Trọc và Tống Cương không biết bố mẹ chúng hai hôm sau sẽ cưới nhau. Lý Lan mua về một ki lô gam kẹo cứng Thượng Hải sản xuất, còn rang một chảo tương đậu tằm, một chảo tương hạt dưa. Chị đổ hết các thứ vào một cái thùng gỗ trộn một lúc, rồi bốc cho Lý Trọc một nắm. Lý Trọc để chúng lên bàn, đếm hết lần nọ đến lần kia, chỉ có mười hai hạt đậu tằm, tám mươi hạt dưa và hai cái kẹo cứng.

Hôm cưới, Lý Lan thức dậy từ lúc trời chưa sáng, chị mặc chiếc áo sơ mi mới và chiếc quần dài mới, còn có cả một đôi dép xăng đan nhựa mới nguyên. Ngồi trên mép giường, chị nhìn bóng đêm trên cửa sổ tan đi như thế nào, nhìn mặt trời mới mọc ửng đỏ cửa sổ như thế nào. Mồm chị kêu xuýt xoa, thật ra lúc này chị không đau đầu, chị kêu xuýt xoa là bởi vì chị thở mỗi lúc một gấp gáp. Lễ cưới lần thứ hai sắp sửa diễn ra, khiến chị đỏ mặt tía tai, tim hồi hộp đập thành thành liên hồi. Lý Lan lúc bấy giờ hận đêm tối đến nghiêng răng nghiêng lợi, rút cục sau khi rạng đông bừng lên, chị càng trở nên mỗi lúc một xúc động, tiếng xuýt xoa của chị cũng mỗi lúc một rõ, chị đã đánh thức Lý Trọc ba lần trong mơ ngủ. Lần thứ ba sau khi con thức dậy, Lý Lan không cho Lý Trọc ngủ tiếp, giục con mau mau dậy, mau mau đánh răng rửa mặt, mau mau mặc áo may ô mới và quần xoóc mới, còn đi cả đôi dép nhựa mới. Khi Lý Lan ngồi xổm cài khuy dép xăng đan cho Lý Trọc, chị nghe thấy tiếng một chiếc xe đẩy lộc cộc đến trước cửa. Chị đứng vọt dậy, ra mở cửa, đầu như lao đi. Tống Phạm Bình đẩy xe đang tươi cười đứng ngoài cửa, Tống Cương ngồi trên xe đẩy nhìn thấy Lý Trọc cười khúc khích, cất tiếng gọi:

- Lý trọc.

Sau đó cười khúc khích nói với bố:

- Cái tên này buồn cười thật.

Lúc này, bà con hàng xóm của Lý Lan tụ tập đến, họ ngạc nhiên nhìn Tống Phàm Bình và Lý Lan chuyển đồ dùng trong nhà lên xe đẩy. Trong số hàng xóm này có ba học sinh trung học phổ thông, một cậu tên là Tôn Vĩ để tóc dài, còn hai người kia là Lưu Thành Công và Triệu Thăng Lợi, hai tài tử lớn sau này của thị trấn Lưu chúng tôi, lúc bấy giờ họ còn chưa phải là nhà văn Lưu và nhà thơ Triệu, vẫn chỉ là hai học sinh trung học Lưu Thành Công và Triệu Thăng Lợi. Khi họ trở thành nhà văn Lưu và nhà thơ Triệu, đã tóm Lý Trọc nhòm trộm mông đàn bà đi điều khắp phố lớn của thị trấn Lưu chúng tôi. Ba học sinh trung học này hớn hờ xúm quanh trước chiếc xe đẩy, chúng chau mày nháy mắt với nhau cười, rồi lại cười với Lý Lan một cách hiem lạ cổ quái, chúng hỏi:

- Có phải chị lại sắp sửa kết hôn?

Lý Lan mặt đỏ bừng, chị ôm cái thùng gỗ ra, năm từng năm đậu tằm, hạt dưa và kẹo cứng, đưa cho bà con hàng xóm của mình, Tống Phàm Bình cũng dừng công việc đang làm, bám theo Lý Lan, mời cánh đàn ông hàng xóm từng điều thuốc. Những bà con lối xóm nhai đậu tằm, cắn hạt dưa, ăn kẹo cứng, cười ha ha, nhìn Tống Phàm Bình và Lý Lan xếp đồ đạc lên xe.

Sau đó, chiếc xe đẩy của họ lăn lóc cọc trên đường phố mùa hè, đây là đường phố rải đá tằm, khi bánh xe lăn qua, có một số tấm đá cập kênh lên xuống, cột điện gỗ kêu ro ro ở góc phố, như ong mật đang kêu. Trên xe đẩy chất đầy quần áo, chăn, bàn ghế, chậu rửa mặt và chậu rửa chân nhà Lý Lan, còn có cả nồi, bát, dao, thìa, đũa. Mẹ Lý Trọc tái giá và bố Tống Cương cưới vợ lần thứ hai đi ở đằng trước, Lý Trọc và Tống Cương, hai rơ moóc ăn theo đi đằng sau xe đẩy.

Lý Lan bốc trong thùng gỗ hai nắm đậu tằm, hạt dưa và kẹo cứng cho Lý Trọc và Tống Cương, hai thằng bé hai tay bưng, đi ở đằng sau, chúng thềm đến mức rã nhỏ ròn ròn, nhưng bàn tay chúng nhỏ quá, ngay đến hạt dưa và kẹo cứng cũng không đủ chứa, có vài hạt dưa hạt đậu rơi qua kẽ ngón tay, chúng không có bàn tay thứ ba cầm hạt dưa ăn, cầm hạt đậu nhai, cầm kẹo cứng cho vào mồm ngậm. Chúng bưng trên tay, há mồm ngoặm nhưng không được hạt nào.

Mấy con gà trống gà mái đuổi theo hai cậu bé, chúng cục cục tranh mổ những hạt dưa rơi ra đất, chúng cứ chui luồn qua lại giữa khe chân hai cậu bé, chúng còn vỗ hai cánh định nhảy lên sà vào hai tay các cậu, khi hai cậu tránh đi tránh lại, hạt dưa hạt đậu trong tay càng rơi càng nhiều.

Tống Phàm Bình kéo xe, Lý Lan ôm thùng gỗ, đi trên phố lớn mỗi lúc một đông người qua lại, nụ cười tươi tắn nở trên môi hai anh chị. Rất nhiều người quen biết Tống Phàm Bình và Lý Lan đều đứng lại, ngạc nhiên nhìn hai người, nhìn Tống Cương và Lý Trọc đi đằng sau bị gà trống gà mái đuổi theo. Họ chỉ chỉ chỏ chỏ, nói với nhau thế này là thế nào?

Tống Phàm Bình dừng xe, bước tới, lấy thuốc lá thơm mời từng người đàn ông, Lý Lan ôm thùng gỗ đi sau, bốc hạt dưa hạt đậu và kẹo cứng cho trẻ em và đàn bà. Hai anh chị mặt đỏ bừng, mồ hôi nhễ nhại, vừa gật đầu, vừa cười liên tục, giọng nói run run bảo, chúng tôi cười nhau. Mọi người đều ô ô gật đầu, họ hết nhìn Tống Phàm Bình và Lý Lan, lại nhìn Tống Cương và Lý Trọc, họ luôn luôn cười hì hì, hà hà, họ nói:

- Kết hôn, ồ, ồ, kết hôn...

Tống Phàm Bình và Lý Lan vừa đi vừa cười, vừa nói chuyện kết hôn của mình, dân dọc phố đều hút thuốc lá, nhai kẹo, cắn hạt dưa và ăn đậu tằm mừng đám cưới của họ. Lý Trọc và Tống Cương đi theo sau, ngay đến cái rằm cưới cũng không ngủ, hai tay các cậu còn phải giữ những thứ ăn trong tay, mấy con gà trống gà mái vẫn bám dai dẳng, mồm các cậu thềm

nhỏ dãi, trông người ta ăn tươi tới, còn mình đành phải nuốt nước bọt ừng ực.

Dân dọc phố nhìn Lý Trọc và Tống Cường xôn xao bàn tán, họ nói hai gia đình gộp làm một như thế này, con của gia đình nào mới coi là ăn theo. Bàn nhau đến cuối cùng họ nói:

- Cả hai đứa đều ăn theo.

Sau đó họ nói với Tống Phàm Bình và Lý Lan:

- Hai anh chị thật tình rất xứng đôi...

Cuối cùng đã đến cửa nhà Tống Phàm Bình. Lễ cưới kiểu diều phố rút cuộc đã đến đích. Tống Phàm Bình dỡ đồ đạc trên xe vào trong nhà. Lý Lan vẫn ôm thùng gỗ đứng ở ngoài cửa, bốc từng nắm trong thùng mời bà con lối xóm nhà Tống Phàm Bình. Thứ ăn trong thùng không còn mấy, Lý Lan bốc ra cũng mỗi lúc một ít đi.

Lý Trọc và Tống Cường mau chóng leo lên giường trong nhà, chúng để các thứ ăn trong tay lên giường, những hạt đậu hạt dưa đều bị mồ hôi tay thấm ướt, chúng thèm đến nỗi sắp ngất đi, nhét ráo hạt dưa hạt đậu và kẹo cứng vào đầy mồm, nhét tới mức mồm căng phồng lên như bông đít, không nhai nổi, chúng mới nhận ra mình chưa ăn được gì. Lúc này ở bên ngoài Tống Phàm Bình gọi tên hai thằng bé, người đến xem chen kín bên ngoài nhà, họ đã nhìn đủ hai anh chị đi bước nữa, liền muốn xem hai đứa con riêng của mỗi người.

Lý Trọc và Tống Cường mồm căng phồng bước ra, mặt hai cậu sưng lên, mắt nhỏ đi, trông thấy hai cậu bé mọi người cười rộ lên, họ hỏi:

- Mồm nhét sồn hào hải vị gì thế?

Hai cậu bé vừa lắc đầu vừa gật đầu, chỉ có điều không sao nói được. Trong số người đến xem có ai đó nói:

- Đừng thấy mồm hai cậu bé còn tròn hơn quả bóng bươm căng hơi, vẫn còn nhét thức ăn vào được đấy.

Người vừa nói vui cười chạy vào trong nhà, tìm đông tìm tây, cầm ra hai cái nắp cốc sứ trắng, bảo Lý Trọc và Tống Cương ngậm cái núm tròn như đầu vú. Hai cậu bé đã ngậm nắp cốc thật. Đám đông cười ồ lên, họ cười ngật cười nghêo, cười đến nỗi toàn thân run rẩy, cười ra nước mắt, cười chảy nước mũi, cười nhỏ cả dãi, cười vãi cả rắm. Lý Trọc và Tống Cương, mỗi đứa ngậm một cái nắp cốc sứ trắng, đối với họ giống như đang ngậm hai núm vú của Lý Lan. Lý Lan ngượng đỏ mặt, chị nghiêng đầu đi tìm chồng mới cưới của mình, Tống Phạm Bình đầy vẻ lúng túng, bước đến trước mặt hai đứa con, lấy nắp cốc ngậm ở mồm ra, nói với chúng:

- Vào trong nhà.

Lý Trọc và Tống Cương vào trong nhà, lại leo lên giường, mồm hai cậu vẫn còn nhét đầy thức ăn, vẫn chặt cứng, không nói được. Chúng đau khổ nhìn nhau, mồm nhét đầy thức ăn, mà không ăn được gì. Lúc này, Lý Trọc là người phản ứng đầu tiên, cậu biết thò ngón tay vào mồm, moi dần ra từng tí, Tống Cương học theo cũng moi ra. Chúng để hạt dưa hạt đậu và kẹo cứng lên ga trải giường, thức ăn dính dính nhơm nhớp, trắng trắng như nước mũi, làm bẩn ga trải giường hai bố mẹ mới cưới. Mồm hai cậu bé căng lâu quá, khi chúng lại cho hạt đậu hạt dưa vào mồm, đột nhiên không ngậm được. Hai cậu bé tội nghiệp nhìn mồm đối phương há ra như một cái hang núi, chúng không biết đối phó như thế nào với cái mồm rỗng không của mình. Lúc này Tống Phạm Bình và Lý Lan ở bên ngoài lại gọi tên chúng.

Bà con lối xóm nhà Lý Lan dẫn con em là học sinh trung học và trẻ em nhỏ tuổi hơn đến đây, họ xuyên qua phố, tắt qua ngõ, hỏi thăm đến nhà

Tống Phàm Bình, sự có mặt của họ khiến Lý Lan mừng rỡ, nhưng sự mừng rỡ của chị ngẩn ngui như một cái hắt hơi, sau nháy mắt, chị đã thất vọng. Đâu có phải họ đến chúc mừng đám cưới của chị và Tống Phàm Bình. Họ đến tìm những con gà trống gà mái của họ đi mất. Gà trống gà mái của họ đuổi theo Lý Trọc và Tống Cương ra mãi tận phố lớn, sau đó chẳng ai biết chúng đi đâu. Chủ nhân của những con gà trống gà mái làm ầm ĩ ở ngoài cửa, vừa gọi, vừa hạch sách Lý Lan và Tống Phàm Bình. Họ nói:

- Gà đâu? Gà đâu? Mẹ kiếp gà đâu?

Hai vợ chồng mới cưới không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, hỏi lại họ:

- Gà nào?

- Gà của chúng tôi...

Họ rồi rít kể gà của mình dáng dấp như thế nào, họ bảo rất đông người đã trông thấy gà trống gà mái của họ bám theo Lý Trọc và Tống Cương ra phố lớn. Tống Phàm Bình không hiểu, anh nói:

- Gà không như chó, chó biết theo người, gà làm sao bám theo người ra phố lớn được?

Họ nói rất nhiều người đã nhìn thấy, nhìn thấy hai thằng lỏi con Lý Trọc và Tống Cương khi đi đường, từ kẽ tay, hết rơi xuống hạt đậu, lại rớt xuống hạt dưa, gà trống gà mái của họ cứ bám theo tranh nhau mổ, ra đến tận phố lớn. Tống Phàm Bình và Lý Lan lại gọi hai con ra một lần nữa, hỏi chúng:

- Gà đâu? Gà đâu?

Mồm hai đứa trẻ há ra còn chưa sao ngậm lại được, chúng đành phải lắc người lắc đầu, để chứng tỏ không biết gì.

Ba gã đàn ông ba mụ đàn bà và ba học sinh trung học, còn có cả hai đứa nhỏ lớn hơn Tống Cương và Lý Trọc một chút, tổng cộng mười một người xúm quanh Lý Trọc và Tống Cương, nhao nhao hỏi hai cậu bé:

- Gà đâu? Có phải mấy con gà đi theo chúng mày?

Lý Trọc và Tống Cương gật gật đầu, bọn kia quay lại nói với Lý Lan và Tống Phàm Bình:

- Thấy chưa, hai thằng nhóc mất dậy đã gật đầu.

Bọn kia lại hỏi Tống Cương và Lý Trọc:

- Gà đâu? Mẹ kiếp, gà đâu?

Lý Trọc và Tống Cương lắc đầu. Bọn kia vô cùng tức giận, họ nói:

- Hai thằng nhóc mất dậy vừa giờ còn gật đầu, bây giờ lại lắc đầu...

Bọn họ tuyên bố những con gà trống gà mái to đùng, chứ có phải con bọ, con rận bé tẹo đâu, mà không trông thấy ngay trước mắt. Bọn họ hô hào đi tìm, đi lục soát, vừa nói bọn họ vừa xồng xộc xông vào trong nhà Tống Phàm Bình. Họ mở tủ ra nhìn, cúi xuống gầm giường kiểm tra, mở vung nồi ra xem. Tôn Tôn Vĩ để tóc dài trong số ba học sinh trung học, bắt Lý Trọc và Tống Cương há mồm ra, người xem trong mồm có mùi thịt gà không. Tôn Vĩ người một lát thấy không chắc chắn, bảo Triệu Thăng Lợi đến người. Triệu Thăng Lợi người một lát cũng không thấy chắc chắn, bảo Lưu Thành Công người, Lưu Thành Công người một lát nói:

- Hình như không có...

Những người vào trong nhà lục soát, ngay đến một cái lông gà cũng không tìm thấy, chúng nói kháy, nói rủa những lời khó nghe đi ra. Tống Phàm Bình lúc này đã không còn là một chàng rể vui mừng hơn hở, mà là

một chàng rẽ sắc mặt hăm hăm. Nàng dâu của anh hoảng sợ, mặt tái nhợt, đưa tay kéo vạt áo anh. Lý Lan cứ luôn luôn kéo vạt áo Tống Phàm Bình, chị sợ chồng mới cưới đánh nhau với bọn người này. Tống Phàm Bình luôn luôn nín nhịn, khi bọn họ ra khỏi nhà nói một lô xích xông những lời trái tai, Tống Phàm Bình vẫn nín nhịn, anh không nói một câu, chỉ trợn tròn mắt nhìn bọn chúng.

Bọn chúng lại nhìn trước ngó sau chung quanh nhà, ngay đến cái giếng nước cũng không bỏ qua, mấy cái đầu thay nhau thò vào miệng giếng nhìn, chúng không nhìn thấy mặt gà trống gà mái, chỉ trông thấy mặt mình trong giếng nước. Ba học sinh trung học như ba con khỉ, leo lên cây nhìn mái nhà xem có gà trống gà mái của chúng không. Chúng không nhìn thấy gà trống gà mái, chúng bảo chỉ có mấy con chim sẻ nhảy nhót trên mái nhà.

Bọn người này không tìm thấy gì hết, khi bỏ đi, ngay đến một lời khách sáo cũng không nói, chúng vẫn nói mát, rủa rới, một đũa bảo:

- Có lẽ rơi xuống chuồng xí chết chìm rồi, chết chìm khi nhòm trộm mông đàn bà.

- Gà cũng nhòm trộm mông đàn bà ư?

- Gà trống mà!

Bọn chúng cười ha ha, khúc khích, cười ha ha là cánh đàn ông, cười khúc khích là cánh đàn bà. Lúc này Lý Lan toàn thân run rẩy. Chị không dám kéo vạt áo Tống Phàm Bình nữa. Chị cảm thấy mình đã để liên lụy đến chồng mới cưới. Tống Phàm Bình đã không sao nhịn được nữa, khi bỏ đi, bọn chúng còn kẻ tung người hứng. Bọn chúng hỏi:

- Gà mái đâu?

- Gà mái chờ gà trống chết chìm sẽ đi tái giá.

Tống Phàm Bình hét lên một tiếng, anh chỉ tay vào tên vừa nói bảo:

- Mà quay lại!

Bọn chúng quay hết lại, ba gã đàn ông, cộng thêm ba học sinh trung học, còn có cả ba người đàn bà và hai cậu bé. Tống Phàm Bình thấy bọn chúng đứng lại cả, liền nói:

- Chúng mà lại cả đây!

Bọn chúng cười hì hì, ba tay đàn ông và ba học sinh trung học đi đến trước mặt Tống Phàm Bình, vây lấy anh, ba người đàn bà dặt tay hai cậu bé đứng sang một bên nhìn họ như xem kịch. Bọn chúng cậy người đông thế mạnh, cười hỏi Tống Phàm Bình, có phải mời bọn chúng uống rượu ăn cỗ cưới? Tống Phàm Bình cười gằn bảo, không có rượu cưới cỗ cưới gì hết, chỉ có quả đấm. Anh chỉ vào một tên đứng giữa nói:

- Mà nói lại câu vừa giờ một lượt.

Tên kia cười khẩy đáp:

- Ta vừa nói gì nhỉ?

Tống Phàm Bình lưỡng lự một lát bảo:

- Mà nói gà mái gì...

Tên kia ồ một tiếng bảo, cuối cùng đã nhớ ra, hắng hỏi Tống Phàm Bình:

- Nhà người muốn ta nói lại một lượt chứ gì?

Tống Phàm Bình nói:

- Nếu mà dám nói lại lần nữa, tao sẽ vả vỡ mồm.

Tay kia nhìn đồng bọn bên cạnh, còn có cả ba học sinh trung học, cười hỏi lại:

- Nếu ta không nói thì sao?

Tống Phàm Bình ngẩn người, sau đó cười gượng, vung tay bảo:

- Chúng mày đi đi.

Lúc này bọn chúng ha ha phá lên cười, ba học sinh trung học lấy thân chắn Tống Phàm Bình, đồng thanh nói:

- Gà trống chết chìm, gà mái lại lấy người khác phải không?

Tống Phàm Bình đã dơ quả đấm lên, lại bỏ xuống, anh nhìn ba học sinh trung học lắc lắc đầu, anh đẩy chúng, chuẩn bị đi về nhà. Tên vừa nãy lúc này nói:

- Gà mái lại lấy người khác là thế nào? Gà mái lại lấy gà chứ!

Tống Phàm Bình quay người, giáng luôn một quả búa bổ. Anh quay người, anh ra đòn, vừa nhanh, vừa chính xác, vừa mạnh, khiến tên kia ngã quay lơ, y như cái chần cũ bị vứt đi. Mồm Lý Trọc và Tống Cương há ra đã rất lâu không sao ngậm vào được, bây giờ nhờ có cú đấm, đã ngậm vào kêu đánh "bập" một tiếng.

Khi tên kia lồm cồm bò dậy, thì mồm đã đầy máu, gã nhổ phù phù ra đất, dãi và nước mũi nhổ ra cũng toàn là máu. Đấm xong, Tống Phàm Bình nhảy về phía sau, ra khỏi vòng vây của bọn chúng. Khi bọn chúng xô đến, Tống Phàm Bình ngồi xuống, duỗi thẳng chân phải, rê một phát. Từ lúc ấy, Lý Trọc và Tống Cương biết thế nào là rê chân càn quét. Tống Phàm Bình rê chân một phát, đánh đổ ba gã đàn ông, lại còn khiến ba học sinh trung học vấp ngã dúm dụi.

Khi bọn chúng bò dậy lại xô tới, chân trái Tống Phàm Bình đá hất lên, đập vào bụng một tên. Khi tên này gào lên, lăn ra đất, cũng hất ngã luôn hai tên đằng sau hẳn. Ba gã đàn ông và ba học sinh trung học đẩy về ngạc nhiên, chúng cứ nhìn nhau, hình như đang nghĩ vừa xảy ra chuyện gì?

Tống Phàm Bình nắm chặt tay đứng trước mặt bọn chúng. Một tên trong số đó kêu lên phải bao vây Tống Phàm Bình. Cả sáu tên lập tức vây chặt anh. Tống Phàm Bình vung nắm tay, thanh đồng kích tây, vừa xông ra được, lại bị chúng vây quanh. Tiếp sau đó là một cuộc ẩu đả hỗn loạn, không ai biết họ đang làm những gì tại đó. Bọn họ có lúc túm tụm lại thành một đồng như bánh bao, có lúc lại tung toé ra như hạt nẻ.

Hai cậu bé lớn hơn Tống Cương và Lý Trọc ba bốn tuổi, lúc này cũng mượn gió bẻ măng, đi đến trước mặt Tống Cương và Lý Trọc, mỗi đứa lôi một cậu, tát vào mặt, đá vào chân, lại còn nhổ bọt nhổ đờm vào đây mặt hai cậu. Lúc đầu, Tống Cương và Lý Trọc cũng không chịu thua, vung tay tát mặt chúng, dơ chân đá chân chúng, nhổ nước bọt nước mũi vào mặt chúng. Nhưng Lý Trọc và Tống Cương tay chân ngắn, tát không tới mặt chúng, đá không tới chân chúng, bởi ít tuổi hơn, ngay đến nước bọt nước mũi cũng ít hơn bọn chúng. Chỉ mấy hợp, Lý Trọc và Tống Cương đã biết thua là cái chắc, hai cậu bé đành oà khóc.

Tống Phàm Bình nghe thấy tiếng khóc của hai con, một mình anh mãi chơi với sáu tên, không có sức chăm nom hai con. Lý Trọc và Tống Cương đành khóc chạy đến cạnh Lý Lan. Lúc này Lý Lan còn khóc to hơn Lý Trọc và Tống Cương. Chị tha thiết cầu cứu láng giềng của Tống Phàm Bình và những người đi đường qua đây kéo đến xem, đứng ra giúp chồng mới cưới của mình. Chị van nài hết người nọ đến người kia. Lý Trọc và Tống Cương níu áo mẹ đi từng bước, hai đứa kia bám theo sau tiếp tục tát vào mặt, đá vào chân Lý Trọc và Tống Cương, tiếp tục hít mũi khạc đờm, nhổ phì phì vào mặt hai cậu bé. Lý Trọc và Tống Cương vừa khóc vừa gọi Lý Lan cứu

mình. Lý Lan vừa khóc, vừa van xin những người vây xem giúp chồng mình.

Cuối cùng trong đám người xúm lại xem và trong số bà con lối xóm của Tống Phàm Bình, đã có người đứng ra, lúc đầu ba người, sau lên tới hơn mười người, họ xông vào kéo sáu tên vây đánh Tống Phàm Bình ra một bên, kéo Tống Phàm Bình sang một bên, họ đứng chắn ở giữa. Tống Phàm Bình lúc này mắt sưng vù, mồm mũi đều hộc máu, quần áo cũng toi tả, sáu tên kia cũng tương tự, mắt sưng mũi tím, chỉ có khác là quần áo vẫn chưa bị rách.

Những người khuyên can bắt đầu khuyên giải hai bên. Họ nói với Tống Phàm Bình, nhà ai mất gà chẳng đau lòng, nhà ai mất gà chẳng chửi bới những lời khó nghe. Họ nói với sáu người kia, hôm nay là ngày vui lớn cưới xin của người ta, không nể mặt Sư thì nể mặt Phật, không nể ngày thường thì cũng phải nể ngày tân hôn. Họ đẩy Tống Phàm Bình vào trong nhà, đẩy những người kia ra phố. Họ nói;

- Thôi, thôi, oan gia nên cởi không nên buộc, Tống Phàm Bình, anh hãy vào nhà đi, các anh hãy về đi.

Tống Phàm Bình thâm tím mình mẩy vẫn đứng hiên ngang tại chỗ, những người kia cũng sống chết không chịu về, họ ỉ thế mạnh người đông, không nghe không theo. Họ bảo không thể xong chuyện như thế, dất khoát phải thế nào chứ. Họ nói:

- ít nhất cũng phải xin lỗi...

Cuối cùng những người đứng giữa khuyên can đã tìm ra một cách, bảo Tống Phàm Bình đưa cho họ mỗi người một điếu thuốc là thơm. Theo lệ của thời đó, đánh nhau xong đưa thuốc lá thơm ra mời, coi như nhận thua, coi như xin lỗi. Những người kia vừa nghĩ, cũng đã đồng ý, ít nhất đã thặng về thể diện, họ nói:

- Thế cũng được, hôm nay tha cho hẳn.

Những người khuyên can lại đến trước mặt Tống Phàm Bình, không nói mời thuốc lá thơm là xin lỗi, chỉ nói cho họ mỗi người một điều thuốc mừng đám cưới. Tống Phàm Bình Thừa biết mời bọn này thuốc lá thơm có ý nghĩa như thế nào. Anh lắc đầu nói:

- Không có thuốc lá thơm, chỉ có hai quả dấm.

Sau khi nói câu này, Tống Phàm Bình nhìn Lý Lan khóc sưng húp mắt, Tống Cương và Lý Trọc nước mắt lưng tròng và bị kẻ khác nhổ bọt sì mũi đầy mặt. Đột nhiên mặt anh đầy vẻ buồn đau, sau khi đứng một lát, anh cúi đầu đi vào nhà, lại cúi đầu cầm ra một bao thuốc lá thơm, vừa bóc vừa bước đến trước mặt ba gã đàn ông và ba học sinh trung học, rút ra từng điều đưa cho từng người, ngay đến ba học sinh trung học cũng đưa. Khi đưa thuốc xong, anh quay trở về, mấy tên kia ra vẻ trịch thượng, ầm ĩ lên ở đằng sau:

- Đừng đi, châm thuốc cho bọn ta.

Nét mặt đau buồn của Tống Phàm Bình lập tức biến thành nét mặt phần nộ, anh quăng luôn bao thuốc trong tay xuống đất, khi đang định quay người tiếp tục chiến đấu, thì Lý Lan xô đến ôm chặt anh. Lý Lan vừa khóc, vừa van nài anh. Lý Lan bảo:

- Để em đi, để em đi châm thuốc cho họ, để em đi....

Lý Lan cầm bao diêm đi đến trước mặt bọn kia, chị đứng tại chỗ, lau khô nước mắt, rồi bật diêm châm thuốc đang ngậm trên miệng từng người. Cậu học sinh trung học Tôn Vĩ để tóc dài, sau khi hít một hơi thuốc lá thơm, đã cố tình nhả khói thuốc vào mặt Lý Lan.

Tống Phàm Bình trông thấy, lần này anh không phần nộ, anh cúi đầu quay người đi vào trong nhà. Lý Trọc nhìn thấy bố dượng khóc khi đi vào,

đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy nước mắt Tống Phàm Bình, một người đàn ông lớn mạnh đã khóc.

Sau khi châm thuốc cho bọn kia, Lý Lan bỏ bao diêm vào túi, đi đến trước mặt Lý Trọc và Tống Cương, chị kéo vạt áo lau nước mắt cho hai con, lau cả nước dãi và mũi người khác nhổ lên mặt, dặt tay hai con, bước qua ngưỡng cửa đi vào nhà, sau đó quay người đóng cửa.

Tống Phàm Bình chưa bao giờ hút thuốc, ngồi trên ghế ở góc nhà, anh hút một hơi năm điếu thuốc lá. Nghe tiếng ho của anh giống như nôn oẹ. Anh nhổ bọt, nhổ đờm xuống nền nhà, bên trong toàn máu là máu. Anh làm cho hai đứa trẻ sợ hết hồn. Chúng hoảng hốt ngồi trên giường nhà ngoài, bốn chân thông xuống mép giường run bần bật. Lý Lan hai tay úp mặt đứng tựa cửa, chị vẫn còn khóc, nước mắt chảy qua kẽ ngón tay. Sau khi hút năm điếu thuốc, Tống Phàm Bình đứng dậy, anh cởi áo sơ mi bị xé rách, lau sạch vết máu trên mặt, anh lại lấy dép xăng đan ở chân, gột hết đờm và nước dãi dính bê bết máu trên nền nhà, sau đó anh đi vào gian nhà trong.

Một lúc sau, khi Tống Phàm Bình bước ra giống như đã thay một người khác, mặc chiếc áo lót trắng sạch sẽ, tuy mũi tím mắt sưng, nhưng nét mặt tươi cười, anh dơ hai nắm tay với Tống Cương và Lý Trọc, bảo:

- Đoán xem bên trong có gì?

Hai đứa con lắc đầu, chúng không biết trong nắm tay có gì, hai nắm tay anh dơ đến dưới mí mắt hai cậu bé, rồi xoè ra, chúng nhìn thấy hai chiếc kẹo cứng ở giữa lòng bàn tay, cuối cùng chúng đã cười. Tống Phàm Bình bóc kẹo đút vào mồm hai đứa con, mồm hai cậu bé đã ngọt lên! Ngay từ lúc sáng nay, hai cậu bé đã muốn cho mồm ngọt lên, mãi cho đến khi mặt trời sắp lặn, mồm các cậu mới bắt đầu ngọt.

Tống Phàm Bình đi đến trước mặt Lý Lan, mặt mũi vẫn tím tái, anh mỉm cười, vỗ lưng Lý Lan, vuốt tóc chị, lại ghé vào tai chị nói rất nhiều

chuyện. Lý Trọc và Tống Cương ngồi trên giường, ăn kẹo cứng cho vị ngọt ngấm khắp mồm, chúng không biết Tống Phàm Bình nói những gì, chỉ nhìn thấy lát sau Lý Lan cười.

Tối hôm ấy bốn người ngồi quây quần bên mâm cơm, Tống Phàm Bình mổ một con cá, xào một bát rau xanh, Lý Lan lấy trong hành lý ra một bát thịt kho tàu kho từ lúc sáng sớm. Tống Phàm Bình đem ra một chai rượu nếp Thiệu Hưng, rót cho mình và Lý Lan mỗi người một chén. Lý Lan bảo không uống, Tống Phàm Bình bảo, anh cũng không uống rượu, Tống Phàm Bình bảo, sau này cũng không ai uống rượu, nhưng tối nay là rượu cưới, nhất định phải uống. Anh nói:

- Rượu uống tối nay là rượu cưới của mình.

Tống Phàm Bình cầm chén rượu, nâng lên dưới ánh đèn lờ mờ chờ Lý Lan, Lý Lan cũng nâng chén rượu lên, Tống Phàm Bình chạm chén rượu trong tay vào chén rượu của Lý Lan, Lý Lan cười xấu hổ. Tống Phàm Bình uống cạn chén rượu nếp, mồm đau khiến anh nghiêng mặt đi, sau đó như ăn quả ớt cay, anh dơ tay quạt gió bên ngoài miệng đang há. Anh giục Lý Lan uống đi, Lý Lan cũng uống hết chén rượu, chờ Lý Lan đặt chén xuống, anh mới đặt chén.

Lý Trọc và Tống Cương ngồi sòng vai nhau trên một chiếc ghế băng, đầu chúng vừa nhô đến trên bàn, thì cằm đã tì lên mặt bàn, giống như tay bố mẹ chúng để trên mặt bàn. Tống Phàm Bình và Lý Lan thay nhau gấp thịt, gấp cá, gấp rau xanh bỏ vào bát hai con. Sau khi ăn một miếng thịt, một miếng cá, một miếng rau xanh với cơm, Lý Trọc không muốn ăn nữa, cậu quay đầu nhìn Tống Cương bên cạnh, khe khẽ nói:

- Kẹo.

Tống Cương đang ăn thịt cá ngon miệng, nghe Lý Trọc nói, cũng không muốn ăn thịt cá nữa, cậu khe khẽ nói:

- Kẹo.

Hai cậu bé biết vị ngon của thịt cá, vị ngon này chúng cũng được nếm mấy lần trong một năm, nhưng chúng càng thích ăn kẹo hơn, mồm chúng vừa ngọt không bao lâu, bây giờ đã mẫn mẫn. Chúng nói muốn ăn kẹo, lúc đầu còn nói khe khẽ, sau đó nói to hơn, cuối cùng nói to nữa, chúng nói rõ thật to, chỉ có một tiếng:

- - Kẹo, kẹo, kẹo...

Lý Lan bảo hết rồi, chị nói hạt dưa, hạt đậu và kẹo cười trong thùng gỗ đều đã bốc cho hết người ta trên đường đi. Tống Phàm Bình cười hì hì, anh hỏi hai con muốn ăn kẹo gì? Hai con cùng một lúc để giấy kẹo lên bàn, cùng một lúc trả lời:

- Muốn ăn kẹo này.

Tống Phàm Bình giả vờ thò tay vào túi, hỏi:

- Các con muốn ăn kẹo cứng phải không?

Hai con gật đầu lia lịa, chúng nghển cổ định xem túi bố, nhưng Tống Phàm Bình lắc đầu bảo:

- Không có.

Hai đứa con thất vọng, suýt nữa phát khóc, lúc này Tống Phàm Bình nói:

- Không có kẹo cứng, chỉ có kẹo mềm.

Hai đứa con lập tức tròn hai mắt, chúng chưa bao giờ nghe nói trên thế giới còn có một loại kẹo gọi là kẹo mềm. Chúng thấy bố đứng lên, sờ khắp lượt túi trên người như muốn tìm kẹo mềm, khiến trái tim bé bỏng

của hai con hồi hộp, đập thành thạch, anh lộn hết các túi cho con xem, mồm nói:

- Kẹo mềm đâu? kẹo mềm đâu?

Khi Tống Phàm Bình lộn đến túi cuối cùng vẫn không có, Lý Trọc và Tống Cương mắt nhìn muốn thủng túi đã òa khóc. Tống Phàm Bình vỗ vỗ lên đầu mình bảo:

- ồ, bố nhớ ra rồi...

Tống Phàm bình quay người, rón ra rón rén đi vào nhà trong, hết sức cẩn thận như định đi bắt rắn bắt bọ gậy, khiến Lý Lan cứ khúc khích cười hoài. Khi khuôn mặt mũi tím mắt sưng của anh lại hiện ra ở cửa, Lý Trọc và Tống Cương đã nhìn thấy tay bố cầm một túi kẹo mềm.

Hai thằng bé mừng quýnh reo lên. Sau đó, lần đầu tiên chúng được ăn kẹo mềm, lần đầu tiên được ăn kẹo mềm có mùi bơ, giấy gói kẹo in hình một con thỏ trắng to, tên cũng gọi là thỏ trắng to. Tống Phàm Bình nói, đây là kẹo của chị gái anh ở Thượng hải gửi biếu, là quà cưới của chị gái cho anh. Tống Phàm Bình cho Lý Lan ném một cái, mình cũng ném một cái, cho Lý Trọc và Tống Cương mỗi đứa năm cái.

Hai cậu bé cho kẹo mềm vào mồm liếm từ từ, cắn từ từ, nuốt nước miếng từ từ. Nước miếng của chúng cũng ngọt như kẹo, thơm như bơ. Lý Trọc và cớm nhai lẫn với kẹo, Tống Cương cũng học theo và cớm vào mồm. Cớm trong mồm hai cậu bé cũng ngọt như kẹo, cũng thơm như bơ, cớm trong mồm chúng cũng có tên là thỏ trắng to. Tống Cương vừa nhai ngon lành, vừa gọi:

- Lý Trọc, Lý Trọc...

Lý Trọc cũng vừa ăn vừa gọi:

- Tống Cương, Tống Cương...

Tống Phàm Bình và Lý Lan cười sung sướng. Tống Phàm Bình nhìn cái đầu trọc nhẵn thín của Lý Trọc, nói với Lý Lan:

- Đừng gọi biệt hiệu của con nữa, nên gọi tên con.

Tống Phàm Bình vỗ trán nói:

- Anh chỉ biết gọi con là Lý Trọc, không biết tên của con.

Anh hỏi Lý Lan:

- Lý Trọc tên là gì?

Lý Lan không nhịn được cười. Chị nói:

- Anh vừa bảo không nên gọi biệt hiệu của con, đã lại gọi ngay.

Tống Phàm Bình dơ hai tay như đầu hàng, nói:

- Từ nay trở đi, không được gọi biệt hiệu của con... Tên của con là gì?

Lý Lan buột mồm nói:

- Tên của Lý Trọc là...

Lý Lan chưa nói xong, đã lập tức bịt chặt mồm, chị biết mình lại sắp sửa gọi biệt hiệu của con. Chị cứ cười hì hì suốt, chị nói trong tiếng cười;

- Tên con là Lý Quang.

- Lý Quang - - - Tống Phàm bình gật gật đầu nói—Biết rồi.

Sau đó, Tống Phàm Bình quay sang phía hai con, nói với chúng:

- Tống Cương, Lý Trọc, bố có lời nói với các con...

Tống Phàm Bình nhìn thấy Lý Lan cười trộm, anh hết sức cẩn thận hỏi:

- Anh lại gọi biệt hiệu của con phải không?

Lý lan cười gật đầu. Tống Phàm bình gãi đầu gãi tai:

- Thôi, vẫn cứ gọi biệt hiệu như cũ, khi gọi Lý Quang thường hay nhin không nổi, cứ gọi tuột thành Lý Quang đầu.

Tống Phàm Bình nói xong cười ha ha, lại quay sang hai con, biến tiếng cười sang sảng thành mỉm cười, nói với Lý Trọc và Tống Cương:

- Từ hôm nay trở đi, các con là anh em, các con phải gắn bó như chân tay, các con phải giúp đỡ lẫn nhau, các con phải có sung sướng cùng hưởng, có khó khăn hoạn nạn cùng gánh vác, các con phải chăm chỉ học tập, luôn luôn vươn lên...

Tống Phàm Bình và Lý Lan đã trở thành vợ chồng, Tống Cương và Lý Trọc đã trở thành anh em, hai gia đình đã gộp thành một gia đình. Lý Trọc và Tống Cương ngủ ở nhà ngoài, Lý Lan và Tống Phàm Bình ngủ ở nhà trong. Đêm nay hai đứa con cầm giấy kẹo thỏ trắng to, nằm trên giường, ngửi mùi thơm của bơ còn vương trên giấy gói kẹo, sắp sửa đi gập kẹo sửa thỏ trắng to trong mơ. Trước khi đi vào giấc ngủ, Lý Trọc luôn luôn nghe thấy tiếng cọt kẹt trên giường nhà trong, nghe thấy mẹ mình rên hừ hừ, có lúc còn kêu lên, ái à, ái à, ái à. Lý Trọc cảm thấy tiếng rên của mẹ đêm nay khác tiếng rên trước kia, hình như không phải rên. Lúc này có một chiếc thuyền con đi qua con sông nhỏ ngoài cửa sổ, tiếng mái chèo oăm oạp, oăm oạp, y như tiếng mẹ Lý Trọc ở nhà trong.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tống Phàm Bình là một người vui vẻ thông thoáng. bị người ta đánh cho thâm tím mặt mũi, cười một cái là mặt nhăn nhúm lại, nhưng anh vẫn cười ha ha. Ngay sau hôm tân hôn, anh đã nghênh ngang gọi đầu cho Lý Lan ở ngoài sân. Khi ấy mặt và mồm anh sưng vù, giống như miếng thịt lợn treo ở cửa hàng thịt, anh hoàn toàn không để ý đến những cười chê của bà con lối xóm, anh múc nước giếng đổ vào chậu rửa mặt, giúp Lý Lan dội ướt tóc, xát xà phòng, sau đó vò tóc cho Lý Lan như thợ làm đầu, bọt xà phòng nở ra trắng xóa cả mái tóc của vợ, tiếp đó lại múc nước giếng xối rửa cho bằng sạch mái tóc của Lý Lan, lấy khăn rửa mặt lau khô tóc, lại lấy lược gỗ chải ngay ngắn mái tóc cho vợ. Anh không để Lý Lan động tay vào, khi Lý Lan ngẩng mặt lên, thấy chung quanh đã đứng hơn mười người cả trẻ em và người lớn, họ cười hì hì như xem diễn kịch. Lý Lan xấu hổ đỏ mặt, đồng thời cũng đẩy vẻ sung sướng.

Sau đó Tống Phàm Bình nói to muốn đi dạo phố, lúc này mái tóc của Lý Lan còn rỏ nước, chị nhìn mặt Tống Phàm Bình sưng vù lường lự. Tống Phàm Bình biết ý vợ, anh nói một câu nhẹ nhàng thoả mái mặt không đau, rồi khoá cửa, dắt tay Lý Trọc và Tống Cương đi trước, Lý Lan đành phải theo sau.

Lý Trọc và Tống Cương đi ở giữa, bố mẹ đi hai bên, bốn người dắt tay nhau đi trên phố lớn. Đàn ông đàn bà trên phố lớn nhìn gia đình họ cười hì hì hà hà, họ biết đôi vợ chồng này mới cưới, hai đứa con đều là trẻ ăn theo, biết cô dâu chú rể hôm ấy đánh nhau với sáu người lúng ta lúng túng. Nhưng họ không ngờ khi chú rể còn mặt mày tím tái đã đi dạo phố,

mà nét mặt lại đầy vẻ đắc ý, trông thấy người anh quen biết chào hỏi oang oang, sau đó chỉ vào Lý Lan vui vẻ giới thiệu:

- Đây là vợ tôi.

Lại chỉ vào Tống Cường và Lý Trọc vui vẻ nói:

- Hai đứa này đều là con trai tôi.

Nét mặt của mọi người trên phố đều vui vẻ, vui vẻ của họ khác với vui vẻ của Tống Phàm Bình. Vui vẻ của Tống Phàm Bình là vui vẻ của chàng rể, vui vẻ của họ là vui vẻ nhìn người khác cười cợt. Lý Lan biết họ cười có ý trách móc, biết khi họ chỉ chỉ chỏ chỏ nói những gì, cho nên chị cúi xuống, Tống Phàm Bình cũng biết, anh khẽ bảo vợ:

- Em cứ ngẩng đầu lên.

Cả nhà hớn hở đi qua hai phố lớn, khi đi qua cửa hàng giải khát, hai cậu bé cứ chăm chăm nhìn vào, bố mẹ các cậu cứ dắt tay con đi tiếp, coi như không nhìn thấy. Khi tới hiệu chụp ảnh, Tống Phàm Bình đứng lại, anh tươi cười hớn hở bảo vào chụp một kiểu toàn gia đình làm kỉ niệm. Lúc này anh quên lú mặt mình bị sưng vù. Lý Lan bảo để chụp sau, thì Tống Phàm Bình đã đi vào hiệu chụp ảnh. Anh quay lại nhìn, thấy Lý Lan dắt tay hai con vẫn đứng ở ngoài cửa, liền vẫy lia lịa, giục vào đi, Lý Lan dắt tay hai con cứ nhất định không vào.

Tống Phàm Bình nói với thợ chụp ảnh chụp cho một kiểu cả nhà. Khi thợ chụp ảnh hết sức sưng sốt nhìn mặt anh, anh mới nghĩ đến hôm nay không nên chụp ảnh. Anh ghé đầu soi khuôn mặt mình trong gương của hiệu ảnh, nói với thợ chụp:

- Hôm nay không chụp, vợ mình bảo để chụp sau.

Tống Phàm Bình vui vẻ, khi ra khỏi hiệu ảnh cứ hì hì cười suốt. Thái độ vui vẻ của anh đã cảm hoá Lý Lan, khi họ đi tiếp về phía trước, hai người vẫn cười hì hì, sau đó Lý Trọc và Tống Cương cũng khúc khích cười, tuy hai thằng bé không biết tại sao phải cười.

Lý Lan tái hôn tràn trề niềm vui, từ sau khi người chồng trước của chị bị chết chìm trong nhà xí, chị đã sống bảy năm trời trong cảnh sống không bằng chết, mái tóc chị rối như ổ chó suốt bảy năm trời. Bây giờ chị đã trở lại mái tóc đuôi sam thời con gái, lại còn thắt hai sợi chỉ đỏ ở chỗ cuối đuôi sam, sắc mặt chị đột nhiên hồng hào như được ăn nhân sâm, cơn đau nửa đầu của chị cũng đột nhiên biến mất. Mồm chị kêu xuýt xoa trong bảy năm đã bắt đầu cất lên tiếng hát. Chồng tái hôn của chị cũng mặt đỏ hồng hào, khi anh đi ra đi vào ở trong nhà, bước chân kêu uỳnh uỳnh như gõ trống, khi anh đứng sát tường bên ngoài đi tiểu tiện, nước tiểu cứ xoè xoè xối xả như mưa bão.

Đôi vợ chồng tái hôn này cứ như keo như sơn trong tuần trăng mật, hễ có thời gian rỗi là họ ở tịt nhà trong, lại còn đóng chặt cửa. Lý Trọc và Tống Cương đành phải ở nhà ngoài suy nghĩ miên man. Hai cậu bé nghe thấy khi bố mẹ ở trong nhà mồm cứ chùn chụt chùn chụt, tin ăng ặng hai người đang nấp bên trong ăn kẹo sữa thỏ trắng to. Không những bố mẹ ăn ban ngày, mà ăn liên tục cả ban đêm. Trời chưa tối, hai người đã giục Lý Trọc và Tống Cương lên giường ngủ, họ vào nhà trong đóng kín cửa, hai cái mồm cứ chùn chụt liên tục. Lúc này trẻ con nhà hàng xóm vẫn còn chạy nhảy hò hét ầm ĩ bên ngoài, Lý Trọc và Tống Cương đành phải lên giường ngủ. Tống Phàm Bình và Lý Lan bảo cũng đi ngủ, nhưng ở nhà trong mồm vẫn luôn chùn chụt. Lý Trọc và Tống Cương chảy nước mắt, chảy nước miếng đi vào giấc ngủ, sáng sớm hôm sau thức dậy, nước mắt đã khô, nước dãi vẫn còn chảy.

Lý Trọc và Tống Cương thèm tới mức nước miếng túa ra đầy mồm, một hôm sau khi ăn cơm trưa, khi mồm Lý Lan và Tống Phàm Bình lại

chùn chụt ở nhà trong, Lý Trọc dán mắt nhìn vào qua khe cửa, Tống Cương đứng sát sau lưng cậu, sẵn sàng nghe tin tức. Trong khe cửa thứ nhất, Lý Trọc nhìn thấy bốn cái chân của bố mẹ đều ở trên giường, hai chân Tống Phàm Bình đè ở trên, kẹp chặt hai chân Lý Lan ở dưới, Lý Trọc thì thào vào tai Tống Cương:

- Bố mẹ đang nằm ăn trên giường...

Khi Lý Trọc nhòm qua khe cửa thứ hai, nhìn thấy thân Tống Phàm Bình đè lên thân Lý Lan, hai tay ôm eo Lý Lan, cậu khẽ bảo:

- Bố mẹ đang ôm nhau ăn...

Khe cửa thứ ba khiến Lý Trọc nhìn thấy hai khuôn mặt bố mẹ, một ở trên một ở dưới, nhìn thấy Tống Phàm Bình và Lý Lan đang hôn mồm nhau một cách cuồng nhiệt, đầu tiên Lý Trọc cười hai tiếng khúc khích, cảnh tượng này khiến cậu cảm thấy hết sức buồn cười, tiếp theo cậu nhìn đến mê mẩn. Tống Cương đứng đằng sau mấy lần thò tay đẩy cậu, cậu cũng không biết gì. Tống Cương khe khẽ hỏi hết lần này đến lần khác:

- Này, này bố mẹ đang ăn như thế nào?

Lý Trọc đang xem khoái chí, cậu quay đầu nói một cách thần bí:

- Bố mẹ không ăn kẹo sữa, ăn mồm.

Tống Cương không hiểu, cậu hỏi một cách thần bí:

- ăn mồm ai?

Lý Trọc tiếp tục nói một cách thần bí:

- Bố anh ăn của mẹ em, mẹ em ăn của bố anh.

Tống Cương giật nảy người, cậu cứ tưởng Tống Phàm Bình và Lý Lan ăn nhau ở nhà trong như hai con thú rừng. Lúc này cánh cửa nhà trong mở đột ngột. Tống Phàm Bình và Lý Lan đứng ở cửa ngạc nhiên nhìn hai đứa con. Tống Cương nhìn thấy mồm hai người vẫn ở trên mặt, thở phào, chỉ vào mũi Lý Trọc, nói với bố mẹ:

- Em nói dối con, nó bảo bố mẹ ăn mất mồm của nhau.

Lý Trọc hất đầu nói;

- Con chỉ bảo bố mẹ đang ăn mồm, chứ có bảo ăn mất mồm đâu nào.

Tống Phàm Bình và Lý Lan đỏ mặt cười hì hì, không nói gì. Hai người bước khỏi cửa đi làm việc. Sau khi hai bố mẹ đi làm, để chứng minh không phải mình nói dối, Lý Trọc bảo Tống Cương ngồi ngay ngắn trên giường, như ngồi xem phim trong rạp, cậu bê một chiếc ghế băng để trước mặt Tống Cương, tự nằm sấp trên ghế, ngẩng lên chỉ ghế nói:

- Ví dụ chiếc ghế băng là mẹ em—Lại chỉ vào mình nói - - Còn đây ví dụ như bố anh.

Cậu coi ghế băng là Lý Lan, lại ví mình là Tống Phàm Bình, sau đó diễn nghĩa thế nào mồm ăn mồm. Lý Trọc đề lên ghế dài, hai tay ôm ghế, khi mồm hôn ghế phát ra những tiếng kêu lép ba lép bép, người cậu cũng bắt đầu nhấp nhồm đưa đẩy lên xuống theo tiếng kêu, cậu vừa hôn, vừa đưa đẩy thân thể, vừa nói với Tống Cương:

- Như thế, bố mẹ làm như thế.

Tống Cương không hiểu tại sao người cậu em cứ phải đưa đẩy lên xuống liên tục? Tống Cương hỏi:

- Người em cứ nhấp nhồm đưa đẩy lên xuống làm gì?

Lý Trọc nói:

- Thân thể bố anh cứ nhấp nhồm đưa đẩy lên xuống như thế mà.

Tống Cương khúc khích cười:

- Em thật buồn cười.

Lý Trọc bảo:

- Thì bố anh buồn cười như thế mà.

Lý Trọc đưa đẩy người lên xuống trên ghế dài mỗi lúc một nhanh, sắc mặt cậu bắt đầu đỏ bừng, hít thở gấp gáp, Tống Cương hoảng quá, nhảy khỏi giường, hai tay đẩy thân Lý Trọc nói:

- Này, này, này, em làm sao thế?

Lý Trọc từ từ thôi rung người đưa đẩy lên xuống, sau khi ngồi dậy, nét mặt cậu khoan khoái, chỉ vào đũng quần mình nói:

- Cứ đưa đẩy lên xuống như thế, con cu cứng đơ đơ, dễ chịu ra phết.

Sau đó Lý Trọc hết sức sốt sắng bảo Tống Cương cũng nằm ôm ghế băng thử xem, Tống Cương nửa tin nửa ngờ nhìn Lý Trọc, khi nằm sấp trên ghế dài, cậu phát hiện trên ghế toàn là nước dãi của Lý Trọc, hình như còn có cả nước mũi trắng trắng lẫn trong đó. Cậu lắc lắc đầu ngồi dậy, chỉ ghế dài nói:

- Nhìn kìa, toàn là nước mũi của em.

Lý Trọc xấu hổ vô cùng, vội vàng lấy ống tay áo lau sạch mũi dãi trên ghế băng, bảo Tống Cương nằm ôm ghế lần nữa. Sau khi nằm xuống, Tống Cương lại ngồi dậy, cậu nói một cách xoi mói:

- Toàn là mùi mũi dãi của em.

Lý Trọc ngưỡng vô cùng, để làm cho Tống Cương có phúc cùng hưởng, cậu ân cần bảo Tống Cương nằm úp mặt lên đầu kia ghế dài. Tống Cương nằm lại trên ghế băng, Lý Trọc hướng dẫn Tống Cương như một huấn luyện viên, khiến thân thể Tống Cương đưa đẩy lên xuống như thế nào, cậu em luôn luôn uốn nắn động tác của ông anh. Khi cậu cảm thấy Tống Cương đưa đẩy lên xuống mỗi lúc một giống Tống Phàm Bình, gạt mồ hôi trên trán,ngồi xuống giường, hết sức hài lòng, cậu hỏi Tống Cương:

- Dễ chịu không? con cu có cứng không?

Trả lời của Tống cương khiến Lý Trọc vô cùng thất vọng, Tống Cương cảm thấy không hề có ý tứ gì, cậu ngồi dậy nói với Lý Trọc:

- Ghế băng cứng quào quào, cọ vào con cu khó chịu lắm.

Lý Trọc nghi hoặc nhìn Tống Cương nói:

- Sao lại không dễ chịu nhỉ?

Sau đó Lý Trọc rất ân cần để hai chiếc gối lên ghế dài, vẫn cảm thấy chưa đủ mềm lại vào trong buồng vợ cả gối của Tống Phàm Bình và Lý Lan đặt lên trên, cậu ân cần cười, ân cần bảo Tống Cương:

- Như thế này nhất định anh sẽ dễ chịu.

Trước thiện chí của thằng em, ông anh khó khước từ, nằm sấp lên gối và cử động thân thể theo sự hướng dẫn của Lý Trọc, cậu đưa đẩy người lên xuống mấy cái, lại ngồi dậy, cậu vẫn nói không dễ chịu, cậu bảo trong gối hình như có sỏi nhỏ tỳ lên dương vật của cậu rất đau.

Sau đó kỳ tích đã xuất hiện, hai cậu bé mừng cuống quýt phát hiện ra túi kẹo sữa con thỏ trắng to còn lại, bố mẹ các cậu đã giấu kẹo sữa thỏ trắng

to vào trong vỏ gỏi. Hai cậu bé đã từng lật hòm dộc tử trong nhà tìm kẹo, nhưng vẫn không tìm thấy, khi bò xuống gầm giường tìm toàn thân bị bám đầy bụi bặm, khi lật giường chiếu lên tìm cũng suýt nữa làm mình hết hơi, vẫn không thấy tung tích kẹo sữa thỏ trắng to ở đâu. Cuộc tìm kiếm của hai đứa chẳng khác nào mò kim đáy bể, trong lúc đã nản chí hoàn toàn, không còn muốn tìm nữa, thì kẹo sữa thỏ trắng đã xuất hiện trong vỏ gỏi.

Hai đứa trẻ sung sướng kêu toáng lên như hai con chó đói, dộc toàn bộ kẹo sữa lên giường, Lý Trọc bỏ vào mồm ba cái kẹo một lúc, Tống Cương ít nhất cũng bỏ vào mồm hai cái, chúng vừa cười vừa ăn, chúng không liếm kẹo nữa, không mút kẹo nữa, chúng cứ nhai nhồm nhoàm, dù sao thì kẹo sữa thỏ trắng cũng còn rất nhiều, chúng phải để mồm mình đầy vị ngọt và mùi sữa, để mùi vị này vào tận ruột, để những mùi vị này tràn ra từ lỗ mũi.

Hai đứa trẻ ăn như càn quét ba mươi bảy chiếc kẹo sữa trong túi, chỉ còn lại có 4 cái, lúc này Tống Cương đột nhiên hoảng sợ khóc lên. Cậu lau nước mắt nói: Nếu bố mẹ về thấy kẹo sữa bị ăn vụng sẽ làm thế nào? Lời nói của Tống Cương làm Lý Trọc sợ run cầm cập, Lý Trọc cũng chỉ run cầm cập một chút, rồi bất chấp tất cả nhét luôn bốn chiếc kẹo sữa còn lại vào mồm nhai hết sạch. Tống Cương trợn mắt nhìn Lý Trọc ăn một mình bốn chiếc kẹo sữa cuối cùng. Cậu vừa khóc vừa nói:

Tại sao em không sợ?

Sau khi ăn hết bốn chiếc kẹo sữa, Lý Trọc chùi mồm nói:

Bây giờ thì em sợ.

Hai cậu bé ngồi ngẩn tò te trên giường, chúng nhìn ba mươi bảy chiếc vỏ kẹo như những chiếc lá rụng mùa thu, rơi đầy giường. Tống Cương khóc sướt mướt, cậu sợ Tống Phàm Bình và Lý Lan sau khi phát hiện sẽ nghiêm khắc trừng trị hai đứa, Tống Phàm Bình sẽ tát chúng thâm tím mặt mày như Tống Phàm Bình hôm mới cưới. Tống Cương khóc làm cho Lý

Trọc cũng càng nghĩ càng sợ, cậu run rẩy đến mười cái trong một lúc, sau khi run rẩy, cậu nghĩ ra một diệu kế, cậu bảo đi tìm những hòn sỏi to gần bằng kẹo sữa, lấy vỏ kẹo gói lại. Tống Cương cười ra nước mũi, cùng Lý Trọc bò khỏi giường, hai cậu bé đi ra ngoài nhà, tìm dưới gốc cây, bên thành giếng, trên hè phố và cả góc tường mà Tống Phàm Bình đứng tiểu tiện một đồng sỏi nhỏ. Chúng bưng sỏi về giường lấy vỏ kẹo gói từng hòn, bỏ vào trong túi kẹo, sau đó lại đặt vào trong vỏ gói ba mươi bảy chiếc kẹo sữa giả hình thù kỳ quái, rồi đem gói để vào giường nhà trong.

Sau khi xong tất cả mọi việc, Tống Cương lại đâm lo, cậu lại khóc hu hu, gạt nước mắt nước mũi nói:

Bố mẹ rồi cũng sẽ biết.

Lý Trọc không khóc, cậu nhếch mép cười ngây ngô một lúc, hất đầu an ủi Tống Cương:

Bố mẹ hiện nay vẫn chưa biết.

Lý Trọc mới có tý tuổi đã là loại người đến đâu hay đến đấy, hôm nay có rượu hôm nay say cái đã. Sau khi ăn hết kẹo sữa thô trắng to, cậu lại vui vẻ đến chiếc ghế băng. Trong tiếng khóc hu hu của Tống Cương, một lần nữa cậu lại nằm sấp lên ghế, một lần nữa lại đưa đẩy thân lên xuống, lần này cậu đã có kinh nghiệm, đặt trọng tâm của cơ thể vào đúng chỗ dương vật để chỗ đó cọ đi cọ lại trên ghế băng, cọ tới mức một lần nữa mặt cậu đỏ bừng, hít thở gấp gáp.

Lý Trọc và Tống Cương từ đó như hình với bóng, Lý Trọc thích Tống Cương hơn mình một tuổi, từ khi có người anh em này, Lý Trọc mới có cuộc sống tự do chui lồn mọi nơi mọi chốn. Trước đó chỉ cần đến nhà máy tơ làm việc là Lý Lan lại khoá trái cửa nhốt cậu trong nhà, để một mình cậu sống bên trong suốt ngày này đến ngày khác. Tống Phàm Bình khác Lý Lan, Tống Phàm Bình quàng vào cổ Tống Cương một chiếc chìa khoá để

Tống Cương và Lý Trọc xuất quỷ nhập thần khắp phố to ngõ nhỏ của thị trấn Lưu chúng tôi như chiếc điều bị đứt dây. Tống Phàm Bình và Lý Lan đã từng lo lắng hai đứa con ngày nào cũng đánh nhau, không ngờ hai đứa gắn bó với nhau như một. Trên mặt trên thân hai anh em chỉ có những vết vật nhau và lộn cổ, không có những vết sưng tím do đánh nhau, chỉ có một lần hai cậu bé môi toạc, mũi chảy máu, đó cũng là vết thương khi hai cậu cùng đánh nhau với trẻ con nhà khác.

Sau khi Lý Trọc phát hiện trời đất mới của cơ thể mình trên ghế băng, đã thường xuyên cọ xát dương vật của mình như cơn nghiện, khi cậu và Tống Cương đang đi tử tế trên đường phố, cậu cũng đột nhiên nói với Tống Cương:

- Em phải cọ xát mấy cái đã.

Sau đó cậu ôm lấy một cột điện gỗ ở trước mặt, nghe tiếng dòng điện u u ở bên trong, cứ cọ xát người vào cây cột hết lần này đến lần khác, lần nào cậu cũng cọ xát mình đỏ bừng mặt, cọ xát tới mức thở phì phà phì phò. Mỗi lần cọ xong cậu đều hết sức sung sướng với Tống Cương:

Dễ chịu thật đấy.

Biểu hiện tình cảm của Lý Trọc khiến Tống Cương vô cùng hâm mộ, Tống Cương nghĩ mãi mà không sao hiểu nổi, cậu thường hay hỏi Lý Trọc:

Tại sao anh không thấy dễ chịu?

Lý Trọc cũng nghĩ mãi mà không sao hiểu nổi, lần nào cậu cũng lắc đầu nói:

ừ nhỉ! Tại sao anh không dễ chịu?

Có mấy lần Lý Trọc và Tống Cương đi trên cầu, Lý Trọc cũng đột nhiên nảy cơn nghiện cọ xát, cậu liền bám lan can cầu cọ cọ xát xát như

nằm sấp trên ghế băng, dưới kia là con sông nhỏ của thị trấn Lưu chúng tôi thường thường có xà lan kéo còi đi qua dưới gầm cầu, khi còi nổi lên, Lý Trọc càng hưng phấn lạ thường, có một lần cậu sung sướng kêu lên ối ối.

Giữa lúc ấy có ba học sinh trung học vừa vắn đi qua bên thân cậu, đây là ba học sinh trung học đã đánh nhau to với Tống Phàm Bình, ba học sinh đứng ở cạnh lan can nhìn Lý Trọc một cách quái lạ, chúng hỏi:

Này thằng nhóc, mày làm gì thế?

Lý Trọc lăn người xuống, cậu thở hỗn hển nói:

Cọ đi cọ lại như thế này, dương vật cứng đơ đơ rất dễ chịu...

Nghe Lý Trọc nói thế, ba học sinh trung học mắt chữ i mồm chữ o, Lý Trọc tiếp tục miệng nói tay làm, bảo chúng cũng có thể ôm cột điện gỗ cọ xát, nhưng đừng cọ đi xát lại dễ mệt, chẳng thà nằm sấp chà xát nhẹ nhàng hơn, cuối cùng cậu nói:

Về nhà thì cứ cọ xát như thế này trên ghế băng...

Sau khi nghe Lý Trọc dạy bảo, ba học sinh trung học oa oa kêu lên một cách lạ lùng, chúng nói:

Thằng lỏi này đã phát dục.

Cuối cùng Lý Trọc đã hiểu tại sao mình cọ đi cọ lại rất dễ chịu mà Tống Cương thì khó chịu. Sau khi ba học sinh trung học đi xa, Lý Trọc nói một cách như bưng bình:

Thì ra mình đã phát dục.

Sau đó cậu nói với Tống Cương một cách thần bí:

Bố anh giống em, cũng đã phát dục, còn anh thì chưa.

Khi Lý Trọc và Tống Cường chui luồn trên phố to ngõ nhỏ, ngõ thành Tây ồn ào nhất của thị trấn Lưu chúng tôi là nơi hai cậu thường đi, trong ngõ này có hiệu thợ rèn, hiệu may, hiệu mài dao, hiệu nhổ răng, còn có cả Vương bán kem, gõ thùng kem rao đi rao lại.

Đầu tiên hai cậu bé đứng ở cửa hiệu may nhìn Trương thợ may nổi tiếng của thị trấn Lưu chúng tôi cảm thước da đo vòng ngực, vòng cổ, vòng hông chị em phụ nữ, tay ông Trương sờ đi sờ lại trên thân đàn bà, khiến các cô không nổi nóng mà còn cười hí hí.

Xem xong ở đây, hai cậu lại đi xem hai thợ mài kéo trong hiệu kéo, ông thợ già đã hơn 40 tuổi, cậu thợ nhỏ 15 tuổi, hai thợ già thợ trẻ ngồi trên hai ghế lùn tịt chung quanh cái mâm gỗ, trong mâm gỗ toàn là nước, hai hòn đá mài kéo tựa nghiêng trong mâm gỗ, hai thợ mài kéo mài tới mức cứ kêu rào rào như trời mưa.

Xem xong mài kéo, hai cậu lại đi xem thợ nhổ răng họ Dư của hiệu nhổ răng, thật ra ông Dư không có cửa hiệu, ông chỉ căng một chiếc ô che mưa vải dầu ở cạnh phố, bày một cái bàn ở dưới, bên trái bàn đặt một dãy kìm nhổ răng to nhỏ khác nhau, bên phải bày mười mấy chiếc răng to nhỏ khác nhau đã nhổ, lấy đó để rao khách. Đằng sau bàn là một chiếc ghế đầu, bên cạnh ghế là một chiếc ghế nằm bằng mây, khách đến nhổ răng nằm trong ghế mây này, ông Dư ngồi trên ghế đầu, khi không có khách, ông Dư nằm trong ghế mây. Một lần Lý Trọc thấy ghế mây bỏ trống vừa định nằm xuống cho thoải mái một chút, ông Dư đã cầm ngay kìm nhổ răng một cách phản xạ có điều kiện, định đưa kìm vào trong mồm Lý Trọc, khiến Lý Trọc sợ hãi kêu rối lên, ông Dư mới biết mình đã nhầm, coi Lý Trọc là khách, liền nhắc bổng Lý Trọc lên, nói:

Mẹ kiếp, răng sữa đầy mồm, cút ngay!

Hiệu lò rèn của anh Đồng là nơi hai đứa thích đi nhất, Đồng thợ rèn có một chiếc xe đẩy, thời bấy giờ có xe đẩy là oách lắm, còn oách hơn có xe

tải riêng hiện nay. Đồng thợ rèn mỗi tuần đến trạm phế phẩm một lần, mua đồ đồng nát và sắt vụn chở về. Lý Trọc và Tống Cương thích xem anh Đồng rèn sắt, đem đồ đồng bỏ đi làm thành những khung gương, rèn sắt vụn thành hình lưỡi liềm, lưỡi cuốc, nhất là cảnh tượng tia lửa bắn ra bốn phía khiến hai cậu bé thích thú kêu chà chà, Tống Cương hỏi Đồng thợ rèn:

Sao trên trời có phải rèn sắt mà ra không?

Phải - Đồng thợ rèn nói – Chính bố mày rèn ra sao đấy.

Lý Cương hết sức sùng kính Đồng thợ rèn, cậu bảo:

Thì ra sao mọc đầy trời là từ trong hiệu thợ rèn của anh Đồng bay lên.

Lý Trọc không tin lời anh Đồng, cậu bảo anh Đồng chỉ bốc phét, cậu bảo đóm lửa của anh Đồng bắn ra, chưa ra đến cửa đã tắt ngóm cho bằng sạch.

Lý Trọc biết Đồng thợ rèn nói bốc, nhưng cậu vẫn thích đến xem anh rèn sắt. Từ ba cậu học sinh trung học, Lý Trọc được biết căn cứ lý luận vì sao mình thích cọ xát người, cho nên khi đến hiệu thợ rèn liền nằm sấp trên chiếc ghế băng. Đáng ra cậu vẫn cùng Tống Cương ngồi trên ghế băng xem anh Đồng rèn sắt, bây giờ thì Lý Trọc độc chiếm chiếc ghế băng, Tống Cương đành phải đứng sang một bên, Lý Trọc giang hai tay nói một cách thẳng thắn:

Chẳng có cách nào khác, em đã phát dục.

Lý Trọc vừa xem những tia lửa bắn toé ra, vừa đưa đẩy thân mình lên xuống, vừa thở hồn hà hồn hển, vừa cùng với Tống Cương kêu lên:

Sao kìa, sao kìa, ôi biết bao nhiêu là sao ...

Đồng thợ rèn lúc ấy chỉ là một chàng trai hơn 20 tuổi, vẫn chưa kết hôn với người đàn bà mông béo núc ních sau này. Đồng thợ rèn vai thô, lưng tròn, tay trái cầm kìm sắt, tay phải vung búa sắt, vừa rèn sắt vừa nhìn Lý Trọc, anh biết Lý Trọc đang làm gì, anh nghĩ bụng:

Thằng nhóc khốn kiếp nghiêm nhiên cũng tự biết thủ dâm.

Đồng thợ rèn vừa lơ đãng một chút, suýt nữa búa sắt đập vào tay trái mình, như chạm vào lửa anh vất kìm sắt xuống, giật nảy mình, bỏ búa sắt xuống đất hỏi Lý Trọc đang thờ hỗn hển trên ghế băng:

Này! Mà bao nhiêu tuổi.

Lý Trọc thờ hỗn hển đáp:

Sắp sửa lên tám.

Đồng thợ rèn ngạc nhiên nói:

Mẹ kiếp, thằng lỏi con mất dạy này chưa đầy tám tuổi đã ham muốn tính dục.

Từ đó Lý Trọc biết thế nào là ham muốn tính dục, cậu tin tưởng Đồng thợ rèn nói có lý hơn ba học sinh trung học, Đồng thợ rèn lớn tuổi hơn nhiều ba học sinh trung học. Lý Trọc không bao giờ còn nói mình đã phát dục, cậu bắt đầu thay cách nói, cậu nói với Tống Cương một cách đặc ý:

- Anh vẫn chưa có ham muốn tính dục, bố anh đã có ham muốn tính dục, em cũng thế.

Lý Trọc tiếp tục ra sức cọ xát mình trên cột điện gỗ, khi cậu cọ xát đồ bừa bãi lên, cậu bắt đầu trèo lên, sau khi trèo lên cậu lại ôm cột điện tụt xuống, sau khi đứng xuống đất cậu cảm khái muôn phần, nói với Tống Cương:

- Đúng là dễ chịu lắm.

Một hôm vừa trèo lên trên cột điện, trông thấy ba học sinh trung học đi tới, cậu hấp ta hấp tấp tụt xuống, lần này cậu không nói dễ chịu với Tống Cương, cậu vội vàng gọi ba học sinh trung học nói với họ:

- Các anh không hiểu, khi dương vật của em chà sát cứng đờ đờ, không phải là phát dục, mà là ham muốn tính dục.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Sau tuần trăng mật dạt dào như sóng, cuộc sống hạnh phúc của Tống Phàm Bình và Lý Lan bắt đầu như con suối nhỏ róc rách chảy mãi. Khi đi làm, họ cùng ra khỏi nhà, khi hết giờ làm việc, họ lại cùng về nhà. Trường học của Tống Phàm Bình gần nhà, khi hết giờ làm việc, anh thường ra đứng trên cầu trước, khoảng ba phút, sau khi Lý Lan bước tới, hai người mỉm cười sóng vai đi về nhà. Họ cùng đi mua thức ăn, cùng nấu cơm, cùng giặt quần áo, cùng ngủ, cùng dậy, gần như lúc nào hai người cũng bên nhau.

Được một năm thì chứng đau nửa đầu của Lý Lan tái phát. Niềm yên vui sung sướng của tân hôn đã làm cho Lý Lan tạm thời mất bệnh cũ, nhưng căn bệnh cũ như đã ủ lại, thời gian càng lâu, ủ càng nhiều, khi trở lại một lần nữa, nó lại rất dữ dội, Lý Lan không còn suýt xoa kêu trong mồm như cũ, mà bây giờ nó đau khiến nước mắt chị giàn dụa, như ngồi ở cữ, đầu chị quấn một chiếc khăn mặt trắng, suốt ngày giơ ngón tay day gí và gõ vào huyệt thái dương, chẳng khác nào ông sư gõ mõ trong chùa, làm cho không khí trong gia đình luôn không yên ổn.

Thời gian này Tống Phàm Bình thiếu ngủ nghiêm trọng, anh thường bị tiếng rên đau đớn của Lý Lan làm thức giấc vào lúc đêm khuya, anh bò dậy ra ngoài nhà, múc một gầu nước giếng ngâm khăn mặt vào nước mát lạnh, rồi vắt khô đặt lên trán Lý Lan, như thế Lý Lan sẽ dễ chịu hơn nhiều. Như đối xử với một bệnh nhân sốt rét cả đêm, mỗi buổi tối Tống Phàm Bình phải dậy mấy lần thay khăn mát cho Lý Lan. Tống Phàm Bình nhận thấy Lý Lan phải đi bệnh viện chữa trị một thời gian, anh coi thường y bác sỹ trong huyện, ngồi trước bàn ăn cơm, anh viết thư cho chị gái đang công tác ở Thượng Hải, gần như tuần nào anh cũng viết một bức thư như vậy, giục

chị gái nhanh chóng liên hệ với một bệnh viện ở Thượng Hải, thư nào anh cũng luôn luôn viết hai chữ "hoả tốc", hơn nữa lần nào chấm hết anh cũng dùng một dây chấm than.

Hai tháng sau, cuối cùng chị gái đã trả lời, chị đã liên hệ được ở một bệnh viện, nhưng họ yêu cầu phải có giấy chuyển viện của bệnh viện địa phương. Hôm nay Lý Lan cảm thấy sâu sắc chồng chị là một người ghê gớm biết chừng nào, Tống Phàm Bình xin nhà trường cho nghỉ nửa ngày để anh cùng chị đến nhà máy tư lúc hết giờ làm việc buổi chiều. Tống Phàm Bình cần phải tìm giám đốc nhà máy của Lý Lan nói chuyện xin phép ông đồng ý để Lý Lan đi Thượng Hải chữa bệnh đau nửa đầu. Lý Lan nhút nhát là một người có bệnh nhưng không dám xin nghỉ, khi chị dẫn Tống Phàm Bình đến ngoài văn phòng giám đốc nhà máy, khẽ van nài chồng, chị bảo không dám vào, anh có thể vào một mình được không? Tống Phàm Bình cười gật đầu, bảo Lý Lan ở ngoài chờ tin vui, một mình đi vào.

Tống Phàm Bình là danh nhân của thị trấn Lưu chúng tôi, cú úp bóng rổ ghê gớm của anh đợt ấy, khiến cả thành phố đều biết tên, khi anh giới thiệu mình với giám đốc nhà máy, chưa dứt lời, ông giám đốc đã vung tay bảo anh không cần giới thiệu, ông đã biết anh là ai, anh là người đã úp vào quả bóng đó. Sau đó hai người nói chuyện như bạn cũ, họ trao đổi với nhau hơn một tiếng đồng hồ, suýt nữa Tống Phàm Bình quên vợ anh đang chờ ở bên ngoài. ở bên ngoài Lý Lan mê mải nghe hai người nói chuyện, mãi về sau này rất lâu, khi nhớ đến chồng, chị vẫn nói một cách vô vàn cảm khái:

Anh ấy tài nói thật!

Khi Tống Phàm Bình và giám đốc xưởng cùng đi ra, giám đốc nhà máy không những đồng ý Lý Lan đi Thượng Hải chữa bệnh, mà còn giặn đi giặn lại Lý Lan, sau khi đến Thượng Hải đừng có lo ngại gì hết, cứ yên tâm chữa bệnh, có khó khăn gì tìm đến nhà máy, nhất định nhà máy giúp giải quyết.

Tiếp đó tài nói chuyện khiến Lý Lan mê mẩn của Tống Phàm Bình lại được tái diễn theo ý muốn ở bệnh viện, khi anh nói chuyện với một bác sĩ trẻ, cứ tán vung thiên địa, trên biết thiên văn, dưới tường địa lý, cuộc nói chuyện giữa hai người cứ nhảy hết chuyện nọ sang chuyện kia, hai người có quan niệm giống nhau đối với từng chủ đề, hai người nói chuyện vui vẻ tới mức tươi cười hớn hở, nước bọt bắn cả ra. Ngồi ở bên cạnh, Lý Lan cứ mắt chữ i mồm chữ o lắng nghe, chị quên cả cơn đau đầu, chị hết sức sửng sốt nhìn Tống Phàm Bình, chị không ngờ người đàn ông chung sống với mình hơn một năm lại tài hoa đến vậy. Sau khi họ cầm trong tay giấy chuyển viện, người bác sĩ trẻ vẫn còn sốt sắng tiễn họ ra cổng, khi tạm biệt, xiết chặt tay Tống Phàm Bình, anh nói, hôm nay coi như uống rượu gặp tri kỷ, đấu cờ gặp đối thủ, anh bảo nhất định phải dành thời gian mua nửa lít rượu cầm, xào hai món thức ăn, ngồi tán chuyện thâu đêm, tán cho thật đã đời.

Đọc đường về nhà, Lý Lan phơi phới niềm vui, chị luôn luôn khế đụng tay vào tay Tống Phàm Bình, khi Tống Phàm Bình quay đầu nhìn chị, ánh mắt chị rùng rục như ngọn lửa trong lò. Về tới nhà, Lý Lan kéo chồng vào trong buồng, sau khi đóng cửa, chị ôm chặt lấy anh, ngả đầu vào lồng ngực to rộng của chồng, nước mắt hạnh phúc ướt sũng ngực áo anh.

Từ sau khi chồng trước của chị chết chìm trong hố phân, người đàn bà nhút nhát này đã quen với cuộc sống tự ti, quen với nỗi cô quạnh, không nơi nương tựa, bây giờ Tống Phàm Bình đã đem đến cho chị niềm hạnh phúc trong mơ cũng không nghĩ tới, quan trọng hơn là từ đó, Lý Lan đã có nơi nương tựa, hơn nữa trong con mắt của chị, nơi nương tựa này vững như trái núi, chị cảm thấy từ nay về sau, mình không còn bao giờ phải cúi đầu khi đi đường, Tống Phàm Bình đã khiến chị ngẩng đầu lên một cách kiêu hãnh.

Tống Phàm Bình không biết vì sao Lý Lan xúc động như vậy, anh cười định đẩy chị ra, hỏi tại sao em làm thế? Lý Lan lắc đầu không nói gì,

cứ ôm thật chặt anh. Mãi cho đến khi Lý Trọc và Tống Cương nói to ở nhà ngoài: Chúng con đói rồi! đói rồi! đói rồi! Lý Lan mới buông tay, Tống Phàm Bình hỏi chị tại sao khóc? Chị xấu hổ quay đầu mở cửa, vội vàng đi ra.

Chiều hôm sau, Lý Lan đi xe ô tô đường dài đến Thượng Hải. Trưa hôm đó, cả nhà ra khỏi cửa, Tống Phàm Bình xách một túi du lịch màu tro, đây là chiếc túi anh mua ở Thượng Hải khi kết hôn lần đầu, một bên của túi du lịch in hai chữ to "Thượng Hải" đỏ thẫm. Cả nhà đều mặc quần áo sạch sẽ, họ đến hiệu ảnh chụp một kiểu kỷ niệm toàn gia đình. Hơn một năm trước, sau hôm hai người cưới nhau, Tống Phàm Bình đã muốn chụp một kiểu cả nhà, vì lúc đó mặt mũi anh sưng vù đã không chụp được, về sau anh quên mất việc này, hôm nay Lý Lan đi Thượng Hải chữa bệnh, anh mới nhớ chụp ảnh kỷ niệm toàn gia đình.

Bốn người đi vào hiệu ảnh, một lần nữa Tống Phàm Bình lại khiến vợ ngạc nhiên, người đàn ông không cái gì là không biết này, đã nghiêm nghị chỉ huy thợ chụp ảnh bố trí lại ánh sáng, anh bảo phải chụp làm sao thật rõ mặt mọi người. Anh thợ chụp ảnh đã nghe theo chỉ huy của Tống Phàm Bình, vừa di chuyển đèn chiếu sáng để dưới đất, vừa gật đầu với Tống Phàm Bình khen phải. Sau khi thợ chụp ảnh bố trí xong ánh sáng Tống Phàm Bình đến trước ống kính xem thử, lại bảo thợ chụp ảnh di chuyển một chút ánh sáng, sau đó bảo hai đứa con ngẩng đầu lên như thế nào, mỉm cười ra sao, ... Anh bảo Lý Trọc và Tống Cương đứng ở giữa, bảo Lý Lan ngồi ở bên cạnh Tống Cương, còn anh ngồi ở cạnh Lý Trọc, anh bảo ba người đều nhìn vào tay giơ lên của thợ chụp, anh không để thợ chụp đếm một,, hai, ba mà tự mình đếm:

Một.. hai ... ba ... cười!

Thợ chụp ảnh bấm máy "xoạch" một tiếng, nụ cười rạng rỡ của cả nhà đã đi vào một kiểu ảnh đen trắng. Sau khi trả tiền, Tống Phàm Bình hết sức cẩn thận bỏ hoá đơn màu xanh vào ví da, anh quay người bảo hai con: Một

tuần sau sẽ được xem ảnh. Sau đó anh xách túi du lịch màu tro dẫn vợ con ra bến xe đường dài.

Trong phòng đợi của bến xe, họ ngồi trên một chiếc ghế dài, Tống Phàm Bình cứ tả đi tả lại hình dáng của chị gái với Lý Lan, anh bảo chị gái sẽ đứng ở bên phải cửa ra của bến xe đường dài Thượng Hải, anh đã viết thư giặn chị tay cầm tờ "Giải phóng nhật báo". Khi Tống Phàm Bình luôn mồm nói, thì một người vác bó mía đứng trước mặt họ léo nhéo rao bán khiến Lý Trọc và Tống Cương ngẩng lên nhìn bố mẹ với vẻ mặt vô cùng đáng thương.

Thường ngày Lý Lan rất tiết kiệm, hận chẳng thể không ăn không uống, lúc này chị nghĩ đến sắp sửa xa hai đứa con, nên chị đã mua cho chúng cả một cây mía. Hai đứa trẻ nhìn người ta rách xoèn xoẹt từng chiếc vỏ mía, rồi tiện thành bốn khúc, sau đó hai cậu bé không biết bố mẹ nói chuyện gì, chúng chỉ biết cầm mỗi đứa một giống mía gặm rầu rầu.

Bắt đầu soát vé, tài nói chuyện của Tống Phàm Bình lại một lần nữa được phát huy tới số, anh đã thuyết phục người soát vé đồng ý để bốn người cùng vào, bốn người đều ngồi lên ô tô chở khách đường dài, Tống Phàm Bình bảo Lý Lan ngồi vào ghế của chị, anh để túi du lịch màu xám lên giá hành lý, nhờ một thanh niên giúp Lý Lan xách hộ túi hành lý sau khi đến Thượng Hải. Sau đó Tống Phàm Bình dẫn Lý Trọc và Tống Cương xuống xe, ba người đứng dưới cửa sổ xe của Lý Lan, Lý Lan hết sức âu yếm nhìn ba bố con, Tống Phàm Bình nói câu nào, chị gật đầu câu ấy, cuối cùng Tống Phàm Bình giặn khi về nhớ mua quà cho con, Lý Trọc và Tống Cương đang gặm mía lập tức nói to:

Kẹo sữa thỏ trắng to!

Bố mẹ hai cậu chột nhớ tới, nói ở nhà vẫn còn kẹo sữa thỏ trắng. Lý Trọc và Tống Cương sợ tới mức không dám nhai đẫn mía trong mồm. Được cái lúc này ô tô đã nổ máy, khi ô tô ra khỏi bến, Lý Lan quay nhìn ba

bố con mắt đẫm lệ, Tống Phàm Bình vẫy tay chào vợ, ô tô đã đi ra khỏi bến. Lúc này Tống Phàm Bình mỉm cười, anh không biết đây là lần cuối cùng mình nhìn vợ. ấn tượng cuối cùng Lý Lan để lại cho anh là cái bóng nghiêng Lý Lan giơ tay lau nước mắt, ấn tượng của Lý Trọc và Tống Cương lúc đó là một luồng bụi cuốn mù mịt khi xe khách đường dài đã đi xa.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Sau khi Lý Lan đi Thượng Hải, cuộc đại cách mạng văn hóa đã diễn ra ở thị trấn Lưu chúng tôi, Tống Phàm Bình sáng đi tối về, suốt ngày ở trong trường, Lý Trọc và Tống Cương cũng sáng đi tối về, suốt ngày lang thang trên đường phố. Trên phố lớn của thị trấn Lưu bắt đầu đông nghìn nghịt, ngày nào cũng có dòng người diễu phố đi qua đi lại, ngày càng có nhiều người đeo băng đỏ ở cánh tay, đeo huy hiệu đỏ Mao Chủ Tịch ở ngực, tay cầm quyển bìa đỏ in những lời dạy của Mao Chủ Tịch. Ngày càng có nhiều người đi trên phố lớn hò hét và ca hát như những đàn chó to chó nhỏ, họ hô những khẩu hiệu cách mạng, hát những bài ca cách mạng, ngày càng nhiều những tờ báo chữ to dán trên tường chồng chất lên nhau mỗi ngày một dày, khi gió thổi, những bức tường này nổi lên những tiếng kêu phàn phật như lá cây. Bắt đầu có những người đội mũ chóp cao bằng giấy trên đầu, có những người đeo biển gỗ lớn trước ngực, còn có cả những người gõ xoong thùng bát vỡ hô khẩu hiệu đả đảo chính mình; Lý Trọc và Tống Cương biết những người đội mũ chóp cao đeo biển gỗ to và gõ vung nôi thùng, là kẻ thù giai cấp như mọi người đã nói. Ai cũng có thể vung tay tát vào mặt họ, giơ chân đá vào bụng họ, nhổ bọt xì mũi vào cổ họ, mẫn dương vật đái tồ tồ vào thân họ. Họ bị đe nẹt mà không dám nói, cũng không dám liếc nhìn người khác, người khác cười hỉ hỉ hả hả, lại còn yêu cầu người ta giơ tay tát vào mặt mình, lại còn yêu cầu người ta hô khẩu hiệu chửi mình, chửi mình rồi, còn yêu cầu họ chửi tổ tông ... Đây là mùa hè khó quên nhất khi Lý Trọc và Tống Cương còn ở tuổi nhi đồng, các cậu không biết đại cách mạng văn hoá đã nổ ra, không biết thế giới đã thay đổi, chúng chỉ biết thị trấn Lưu ngày nào cũng tưng bừng náo nhiệt như ăn tết.

Như hai con chó hoang, Lý Trọc và Tống Cường chui luồn khắp nơi trong thị trấn Lưu chúng tôi, chúng đi theo hết dòng người diễu hành này đến dòng người diễu hành khác trên phố lớn. Mồ hôi dính nhớp nháp ở sau lưng, chúng hô theo những khẩu hiệu "vạn tuế" hết lượt này đến lượt khác, hô theo những khẩu hiệu "đả đảo" cũng hết lần này đến lần khác, chúng hô đến rát cổ bỏng họng, hô tới mức cổ họng vừa đỏ vừa sưng trông như lỗ đít khi.

Trên đường diễu hành, Lý Trọc tranh thủ "cưỡng dân" mấy lần tất cả các cột điện bằng gỗ ở thị trấn Lưu chúng tôi, cậu bé chưa đầy tám tuổi, ôm chặt cột điện, coi việc cọ lên xát xuống như chuyện đương nhiên. Lý Trọc vừa cọ xát mình đỏ bừng mặt, vừa hớn hỏ nhìn đội ngũ diễu hành trên phố, khi cọ xát người mình, năm đấm tý tẹo của cậu cũng giơ lên giơ xuống theo tiếng hô "vạn tuế" và "đả đảo". Những người qua lại trên phố nhìn thấy Lý Trọc ôm cột điện làm như vậy, ai cũng nhảy mắt che mồm cười, họ biết cậu đang làm gì, họ không nói ra mồm, nhưng cười thầm hoài trong bụng. Cũng có người không biết, có một bà ở cửa hàng điểm tâm bên cạnh bến xe đường dài, khi đi qua trông thấy Lý Trọc đang say sưa cọ xát mình, đã ngạc nhiên hỏi cậu:

Cháu bé đang làm gì thế?

Lý Trọc nhìn người đàn bà có tên gọi mẹ Tô, không trả lời. Cậu đang bận túi bụi, vừa phải cọ xát, vừa phải hô khẩu hiệu. Vừa vận, ba học sinh trung học đi tới, chúng không còn bảo Lý Trọc đã phát dục, chúng chỉ vào Lý Trọc và cột điện cậu đang ôm, lại chỉ vào dây điện ở trên, nói với mẹ Tô:

Thằng nhãi đang phát điện.

Người đi trên phố nghe vậy, cười toáng lên, Tống Cường đứng một bên cũng khúc khích cười hoài, tuy Tống Cường không biết vì sao mình

phải cười. Lý Trọc rất buồn vì bị người ta hiểu sai, cậu không cọ xát nữa, gạt mồ hôi trên trán, cậu nói với ba học sinh trung học một cách khinh bỉ:

Bọn các anh chẳng hiểu đếch gì.

Sau đó Lý Trọc đặc ý nói với mẹ Tô:

Ham muốn tính dục của cháu đẩy bà ạ.

Nghe vậy mẹ Tô hết sức kinh ngạc, bà lắc đầu lia lịa nói:

Nghiệp chướng, gây nghiệp chướng.

Lúc này, đội ngũ diễu hành dài nhất chưa từng có trong lịch sử của thị trấn Lưu chúng tôi đã đi tới, kéo dài suốt từ đầu đến cuối phố, rừng cờ đỏ dày chi chít như lông trâu bay phấp phới, những lá cờ to tướng như ga trải giường, những lá cờ nhỏ to bằng khăn mùi soa, cán cờ nọ va vào cán cờ kia, lá cờ nọ quấn vào lá cờ kia, cứ nghiêng nghiêng ngả ngả trong gió.

Đồng thợ rèn của thị trấn Lưu chúng tôi giờ cao búa sắt nói to: Phải làm một thợ rèn cách mạng dũng cảm vì việc nghĩa, đập cho bẹp, đập cho nát đầu chó, chân chó của kẻ thù giai cấp, đập bẹp như lưỡi liềm lưỡi cuốc, đập nát như những đồ đồng nát.

Thợ nhổ răng họ Dư của thị trấn Lưu chúng tôi giờ cao chiếc kìm nhổ răng, hô to: Phải làm thầy thuốc chữa răng cách mạng, yêu ghét phân minh, phải nhổ bỏ cái răng chắc của kẻ thù giai cấp, nhổ bỏ cái răng sâu của anh chị em giai cấp.

Thợ may Trương của thị trấn Lưu chúng tôi vắt lên cổ cái thước da nói to: Phải làm một thợ may cách mạng, tìm trong mắt sáng, nhìn thấy anh chị em cùng giai cấp, phải may những bộ quần áo đẹp nhất mới nhất trên thế giới, trông thấy kẻ thù giai cấp, phải may những chiếc áo thọ rách nhất nát

nhất trên thế giới, không! Sai rồi! Những vãi bọc xác chết rách nhất nát nhất.

Ông Vương bán kem của thị trấn Lưu chúng tôi đeo thùng kem kêu to: Phải làm những que kem cách mạng không bao giờ tan, ông vừa hô khẩu hiệu, vừa rao bán kem, chỉ bán kem cho anh chị em cùng giai cấp, không bán kem cho kẻ thù giai cấp. Ông Vương phát to, mỗi que kem ông bán ra là một giấy chứng nhận cách mạng, ông ta hô mau mau đến mua, mua kem của tôi đều là anh chị em giai cấp, không mua kem của tôi đều là kẻ thù giai cấp.

Hai bố con họ Quan mài kéo của thị trấn Lưu chúng tôi giờ hai chiếc kéo lên hô to: Phải làm chiếc kéo cách mạng thật sắc bén, trông thấy kẻ thù giai cấp là phải cắt dái cắt cu của chúng, ông bố vừa dứt lời, thằng con không nín nổi buồn dái, mồm thì đọc liền thoảng "cắt ... cắt ... cắt", "cu ... cu ... cu", xông ra khỏi đội ngũ diễu hành, gí sát dương vật vào góc tường, cời quần dái tồ tồ.

Tổng Phàm Bình cao to lực lưỡng đi ở hàng đầu của đội ngũ, anh giờ thẳng hai tay cầm một lá cờ đỏ khổng lồ, lá cờ đỏ to bằng hai tấm ga trải giường, có thể còn chưa đủ, phải nối thêm cả hai cái khăn phủ gối nữa mới bằng. Cờ đỏ của Tổng Phàm Bình bay trong gió cuồn cuộn như sóng vỗ. Tổng Phàm Bình dường như giờ một mảng mặt nước đang dào dạt đi trên phố. Chiếc áo lót màu trắng của anh đã ướt sũng mồ hôi, cơ bắp của anh như con sóc nhỏ nháy nhót trên cánh tay và bả vai, trên khuôn mặt đỏ phừng phừng của anh ngay đến mồ hôi cũng đang cuồn cuộn chảy, cặp mắt anh sáng như tia chớp ở chân trời, trông thấy Tổng Cương và Lý Trọc, anh cất tiếng gọi to:

Các con ơi, lại đây.

Lúc này, Lý Trọc đang ôm cột điện, hỏi người bên cạnh một cách hiếu kỳ:

- Tại sao Mẹ Tô lại nói gây "nghiệp chương"?

Sau khi nghe tiếng gọi của Tống Phàm Bình, cậu lập tức bỏ cột điện, cùng Tống Cương chạy bổ đến. Hai đứa trẻ mỗi đứa một bên, kéo áo lót trắng của Tống Phàm Bình, Tống Phàm Bình hạ thấp cán cờ trong tay để hai con bám vào cán cờ. Tay Lý Trọc và Tống Cương nắm chặt cán cờ có lá cờ đỏ to nhất của thị trấn Lưu chúng tôi đi ở hàng đầu của đội ngũ điều hành dài nhất của thị trấn Lưu chúng tôi. Tống Phàm Bình sai bước về phía trước, hai cậu bé chạy lon ton bám sát bên người anh, rất đông trẻ con hâm mộ đến nhỏ dãi, cũng chạy theo, chúng đành phải chen nhau túi bụi, chạy ngoài rìa đường, ba học sinh trung học hơn hở, lúc này cũng cười ngặt cười nghèo chạy theo, chúng cũng đành phải chạy trong đám người ở bên đường. Lý Trọc và Tống Cương bám theo Tống Phàm Bình, giống như chó con bám theo bước chân con voi lớn, hai cậu bé chạy mệt bơ phờ, cổ họng rất bỏng, khi chạy đến một chiếc cầu, Tống Phàm Bình cuối cùng đã đứng lại, sau đó cả đội ngũ điều hành cũng đứng lại.

Đám người đông nghìn nghịt, đứng chen chặt phố to ngõ nhỏ ở dưới cầu, tất cả mọi người đều nhìn Tống Phàm Bình trên cầu, mọi lá cờ to nhỏ đều phấp phới trên cầu, hai tay Tống Phàm Bình giơ lá cờ đỏ khổng lồ quá đỉnh đầu, gió thổi phàn phật lá cờ đỏ lớn nhất của thị trấn Lưu chúng tôi, kêu giòn như pháo nổ. Sau đó Tống Phàm Bình phất lá cờ đỏ của anh sang trái sang phải, Lý Trọc và Tống Cương ngẩng mặt nhìn lá cờ khổng lồ bắt đầu bay liệng như thế nào, nó bay nghiêng từ bên trái sang bên phải, sau đó lại bay từ bên phải sang bên trái, nó cứ phất đi phất lại trên cầu, khi lá cờ đỏ phất đi phất lại, tạo thành luồng gió, thổi rối tung mái tóc của rất nhiều người, mái tóc của họ cũng bắt đầu bay từ bên này sang bên kia. Khi Tống Phàm Bình phất lá cờ đỏ, đám đông bắt đầu gào thét như sóng thần. Lý Trọc và Tống Cương nhìn thấy rùng năm tay cứ giơ lên giơ xuống, khẩu hiệu họ hô lên cứ âm ầm ở xung quanh như tiếng pháo.

Lý Trọc bắt đầu kêu ôi ối, y như kêu khi cậu ôm cột điện, cậu xúc động tới mức nổi gân cổ, đỏ bừng mặt, nói với Tống Cương:

- Ham muốn tình dục của em lại lên cơn.

Nhìn thấy mặt Tống Cương đỏ bừng, rướn cổ nhắm mắt hô hét, cậu mừng rỡ, dơ tay đẩy Tống Cương, nói:

- Anh cũng lên cơn ham muốn tính dục à?

Đây là ngày huy hoàng nhất của Tống Phàm Bình, sau khi kết thúc diễu hành, ai về nhà nấy, Tống Phàm Bình dắt tay hai con vẫn đi trên phố lớn, rất đông người trên phố gọi tên Tống Phàm Bình, Tống Phàm Bình cứ vâng vâng đáp lại họ, có một số người bước đến bắt tay anh. Lý Trọc và Tống Cương đi cạnh bố, hai cậu bé bắt đầu nghênh ngang, chúng cảm thấy mọi người trong thành phố đều biết Tống Phàm Bình. Chúng hớn hờ hỏi bố, người gọi tên bố là ai? Người bắt tay bố là ai? Ba bố con cứ đi về phía trước, hai cậu bé cảm thấy mỗi lúc một cách xa nhà, liền hỏi Tống Phàm Bình đi đâu? Tống Phàm Bình trả lời sang sảng:

- Đi ra khách sạn ăn cơm.

Ba bố con đến khách sạn Nhân Dân, người viết hoá đơn, người phục vụ, người đang ăn trong khách sạn đều cười, vẫy tay chào họ, Tống Phàm Bình cũng vẫy bàn tay hộ pháp chào mọi người, giống như tay Mao chủ tịch trên thành lầu Thiên An Môn. Ba bố con ngồi cạnh một cái bàn trước cửa sổ, người viết hoá đơn và người phục vụ xúm đến, những người đang ăn, bưng cơm và thức ăn đến gần ngồi, người đầu bếp ở bên trong nghe tin cũng đi ra, toàn thân đầy mùi dầu mỡ, đứng đằng sau Lý Trọc và Tống Cương. Họ nhao nhao hỏi rất nhiều vấn đề, câu hỏi họ nêu lên phong phú đa dạng, bắt đầu từ Mao chủ tịch lãnh tụ vĩ đại và cuộc đại cách mạng văn hoá của giai cấp vô sản vĩ đại, họ hỏi đến vợ chồng cãi nhau và con cái ốm đau. Cũng là do phất lá cờ đỏ to nhất chưa từng có xưa nay trong lịch sử thị

trần Lưu chúng tôi, Tống Phàm bình đã trở thành nhân vật quan trọng nhất xưa nay chưa từng có trong lịch sử thị trần Lưu chúng tôi. Anh ngồi ngay ngắn tại chỗ, hai tay to mập để trên bàn, lần nào trả lời, anh cũng nói trước một câu:

- Mao chủ tịch dạy chúng ta...

Trong trả lời của anh toàn là lời Mao chủ tịch, không có câu nào của mình. Trả lời của anh khiến những người có mặt cứ gật đầu tới tới như chim gõ kiến, mồm họ há hốc ra khen rồi rít, ái à, ái à như đau nhức răng. Lúc này Lý Trọc và Tống Cương bụng đói lép kẹp, đói tới mức rấm đánh không có mùi, hai cậu bé vẫn im lặng, vẫn nhìn bố một cách sùng kính. Chúng cảm thấy mồm miệng Tống Phàm Bình là mồm miệng Mao chủ tịch, nước bọt Tống Phàm bình bắn ra là nước bọt Mao chủ tịch.

Lý Trọc và Tống Cương không biết đã ngồi bao lâu trong khách sạn Nhân Dân, không biết mặt trời đã lặn từ bao giờ, không biết lúc nào trời tối đã lên đèn, sau đó, hai cậu mới được ăn mì Dương Xuân, hơi nóng bốc lên ngùn ngụt. Người đầu bếp toàn thân dầu mỡ, cúi xuống hỏi chúng:

- Canh mì có ngon không?

Hai cậu đồng thanh trả lời:

Ngon cực.

Vị đầu bếp đẩy người đầu mỡ vô cùng đặc ý, ông bảo:

- Đây là canh thịt...Cho người khác ăn đều là nước đun sôi, cho các cháu ăn là canh thịt.

Tối hôm ấy, sau khi về nhà, Tống Phàm Bình dẫn Lý Trọc và Tống Cương ra đứng cạnh giếng, múc nước tắm, cả ba bố con đều mặc quần đùi, xát xà phòng lên người ướt rườn rượ, sau đó Tống Phàm Bình múc từng

gầu nước dội rửa cho hai con, rồi dội rửa cho bản thân. Những người hàng xóm ngồi cửa hóng mát, vừa phe phẩy quạt, vừa nói chuyện đông dài với Tống Phàm Bình không dứt, họ bảo đội ngũ tuần hành trông rất hùng dũng, họ bảo Tống Phàm Bình phất lá cờ đỏ nom rất oai phong, nói đến nỗi Tống Phàm Bình đang mệt phờ cũng hăng máu, mặt đỏ bừng bừng, giọng nói oang oang, khi về trong nhà, Lý Trọc và Tống Cường lăn quay ra ngủ, Tống Phàm Bình da dẻ hồng hào, ngồi dưới đèn viết thư cho Lý Lan. Trước khi đi vào giấc ngủ, Lý Trọc liếc nhìn bố, cậu cười khúc khích bảo Tống Cường, bố anh viết đỏ cả cổ lên. Tống Phàm Bình viết rất lâu, anh viết trong thư tất cả những gì đã diễn ra hôm nay.

Sáng hôm sau, khi Lý Trọc và Tống Cường thức dậy, Tống Phàm Bình đã đứng trước giường, nét mặt anh vẫn hồng hào tươi rói, anh xoè hai tay ra trước mặt hai con, hai chiếc huy hiệu Mao chủ tịch đỏ tươi, đang lấp lánh trong lòng bàn tay anh, anh bảo phải đeo huy hiệu này lên ngực, nơi trái tim đang đập, sau đó anh lại đeo một chiếc khác lên ngực mình, cầm trong tay quyển sách bìa đỏ in những lời dạy bảo của Mao chủ tịch, mặt anh cũng đỏ tươi như bìa sách và huy hiệu, anh bước ra khỏi nhà. Khi đi, tiếng bước chân anh nện thành thịch. Lý Trọc và Tống Cường nghe thấy tiếng hàng xóm hỏi bố:

- Hôm nay còn phất cờ đỏ nữa không?

Tống Phàm Bình trả lời sang sảng:

- Còn!

Lý Trọc và Tống Cường ghé sát tai vào ngực nhau, nhằm đúng chỗ tim đang đập, cài cho nhau huy hiệu đỏ Mao chủ tịch. Mao chủ tịch trong huy hiệu của Tống Cường là ở trên Thiên An Môn, Mao chủ tịch của Lý Trọc là ở trên mặt biển lớn. Hai cậu bé ăn sáng xong, đi ra phố lớn theo hướng mặt trời lúc tám chín giờ sáng, những lá cờ đỏ to bằng khăn trải

giường và những là cờ nhỏ bằng khăn mùi xoa vẫn bay phấp phới đầy phố lớn của thị trấn Lưu chúng tôi.

Những người tuần hành hôm qua, hôm nay lại hỉ hỉ hả hả kéo đến, những người hôm qua đến dán báo chữ to, hôm nay lại đến quét hồ trên tường, Đồng thợ rèn hôm qua dơ cao búa sắt, hôm nay vẫn dơ cao búa sắt, lại hô hét phải đập bẹp đập nát chân chó đầu chó của kẻ thù giai cấp, ông Dư nhớ rằng hôm qua dơ cao kìm, hôm nay vẫn dơ cao kìm, lại hô hào phải nhổ bỏ cái răng chắc của kẻ thù giai cấp, ông Vương rao bán kem hôm qua, hôm nay vẫn đeo thùng kem, bám sát đội ngũ diễu hành, gõ gõ đập đập, hò hét phải bán kem cho anh chị em giai cấp, thợ may Trương hôm qua vắt thước da trên cổ diễu hành, hôm nay cổ vẫn vắt thước da, hô hét phải may cho kẻ thù giai cấp chiếc áo thợ rách nhất nát nhất, lại à quên, nói sai, lại vội vàng sửa thành vải bó xác, lão Quan hôm qua dơ cao kéo, hôm nay vẫn dơ cao kéo, cắt sồn sột cái dương vật hư ảo của kẻ thù giai cấp trong không trung, Tiểu Quan hôm qua nép vào góc tường đá xoe xoe, hôm nay lại đứng đó cời quần, những ai hôm qua nhổ bọt tứ tung, ho sù sù, hắt xì hơi, đánh rắm, khạc đờm và cãi nhau, hôm nay vẫn đầy đủ không thiếu một ai trên phố lớn.

Ba học sinh trung học Tôn Vĩ, Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công cũng đến, chúng nhìn huy hiệu Mao chủ tịch trên ngực Lý Trọc và Tống Cương, cười hì hì như ba tên Hán gian trong phim chiến đấu, cười tới mức Lý Trọc và Tống Cương đâm ra hoang mang trong lòng. Tôn Vĩ để tóc dài, chỉ vào cây cột điện bên đường phố, bảo Lý trọc:

- Này, thằng nhóc, ham muốn tính dục của mày đâu?

Lý Trọc cảm thấy bọn họ có ý đồ xấu, kéo Tống Cương tránh sang một bên, câu lắc lắc đầu trả lời:

- Không có, hiện giờ không có.

Tôn Vĩ tóc dài túm luôn Lý Trọc, đẩy cậu đến chỗ cột điện, cười hì hì giục:

Mày thử lên cơn ham muốn tính dục một chút xem nào.

Lý Trọc dầy dựa nói:

Hiện giờ em không có ham muốn tính dục.

Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công cười Ha ha, túm Tống Cường, cũng đẩy cậu đến chỗ cột điện, bảo:

Mày cũng thử lên cơn ham muốn tính dục một chút xem nào.

Nét mặt Tống Cường vẫn thản nhiên, cậu vừa dầy dựa, vừa giải thích với bọn kia:

Em không có ham muốn tính dục, thật mà, em chưa bao giờ có ham muốn tính dục.

Ba học sinh trung học đẩy Lý Trọc và Tống Cường đến trước cột điện, sáu cái tay bóp mũi Lý Trọc và Tống Cường, bẹo cả tai, cả mặt hai cậu, y như bẹo bánh bao, bẹo đến nỗi Lý Trọc và Tống Cường cứ kêu lên ối ối. Cuối cùng ba học sinh trung học thò tay rút luôn huy hiệu Mao chủ tịch đeo trước ngực Lý trọc và Tống Cường, rồi bỏ đi.

Ba học sinh trung học đã bỏ đi, Tống Cường đứng tại chỗ khóc khóc mếu mếu, khóc tới mức chảy nước mắt nước mũi vào mồm, lại nuốt nước mắt nước mũi vào bụng, cậu khóc hu hu, nói với tất cả những ai đi qua, Mao chủ tịch trên ngực cậu và Lý Trọc đã bị ba thằng kia cướp mất. Tống Cường chỉ vào cái bóng sau lưng của ba học sinh trung học, sau khi ba đứa đi khuất, Tống Cường chỉ phương hướng ba đứa đã đi. Tống Cường cứ nhắc đi nhắc lại huy hiệu Mao chủ tịch, cậu nói:

Mặt Mao chủ tịch màu hồng, một khuôn mặt ở thành lâu Thiên An Môn, còn một khuôn mặt nữa trên ngọn sóng của biển lớn...

Lý Trọc không khóc, cậu cũng chỉ hướng ba học sinh đi khuất, ra về hết sức phần uất, cậu tố cáo ba học sinh trung học với những người đang đi đến. Cậu nói:

Hiện giờ em không có ham muốn tính dục, thế mà chúng nó cứ bắt em phải lên cơn ham muốn tình dục một chút cho bằng được...

Những người qua lại cười hì hì ha ha liên tục, Lý Trọc nhìn Tống Cương khóc tới mức cái đầu run lên như bị nấc, cũng buồn lòng, cậu chùi nước mắt, nghĩ đến huy hiệu Mao chủ tịch của mình bị ba học sinh trung học tước mất. Tống Cương chỉ ngược mình nói:

Huy hiệu Mao chủ tịch mới đeo sáng sớm nay...

Lý Trọc cũng chỉ vào ngực mình nói:

Trái tim bên trong vẫn còn đập thành thành, Mao chủ tịch bên ngoài đã mất...

Trên phố lớn, hai cậu bé bơ vơ cô lập, chúng nghĩ đến Tống Phàm Bình, ông bố cao to khoẻ mạnh, một chân bố có thể gạt một cái ngã mấy người. Chúng tin tưởng Tống Phàm Bình sẽ đi dạy bảo ba học sinh trung học, sẽ đòi lại Mao chủ tịch cho chúng, Tống Phàm Bình sẽ túm cổ áo ba học sinh trung học, y như xách gà con, dơ bổng chúng nó lên, khiến chúng nó sợ khiếp vía, kêu oai oái, khiến chân chúng nó run rẩy co quắp trong không trung.

Tống Cương giục Lý Trọc:

Đi, đi tìm bố.

Lúc này là buổi trưa, hai cậu bé đã đói bụng, dắt tay nhau đi dọc phố, hai cậu luôn luôn cầm tay nhau, có ai đó khi đi qua giữa hai anh em, đã tách chúng ra, nhưng sau đó hai anh em lại lập tức dắt tay nhau. Chúng đi tìm đội ngũ điều hành, đi xem xem người phát cờ đỏ dẫn đầu có phải là Tống Phàm Bình? Hai anh em lại đi đến chỗ mít tinh, xem xem người đứng trên cao diễn thuyết có phải Tống Phàm Bình? Hai anh em đã đi đến rất nhiều nơi, đã hỏi rất nhiều người, các ông các bà các chú các dì, vẫn không tìm thấy Tống Phàm Bình. Hai anh em đến trên cầu, hôm qua bố chúng đã đứng tại đây phát cao lá cờ đỏ, khiến cả huyện lị reo hò ầm ầm. Trên cầu hôm nay không có cờ đỏ, có máy người cúi đầu đứng đó, đầu đội mũ chóp cao, ngực đeo biển gỗ lớn. Hai anh em biết mấy người này là kẻ thù giai cấp. Hai anh em đứng trước mặt mấy kẻ thù giai cấp, nhìn mấy vị phái tạo phản đeo băng đỏ đi đi lại lại trên cầu. Tống Cương hỏi họ:

Các anh có nhìn thấy bố em không?

Một người đeo băng đỏ hỏi:

Bố em là ai?

Bố em là Tống Phàm Bình – Tống Cương trả lời- Tức là Tống Phàm Bình hôm qua đứng phát cờ ở đây...

Lý Trọc nói thêm:

Tống Phàm Bình là người rất nổi tiếng, Tống Phàm Bình đi ăn mì sợi, người ta đều cho ăn canh thịt.

Lúc này giọng của Tống Phàm Bình đã cất lên sau lưng hai con:

Con ơi, bố ở đây.

Hai đứa con quay lại trông thấy Tống Phàm Bình. Bố chúng đội mũ chóp cao, ngực đeo một tấm biển gỗ to, trên tấm biển viết năm chữ: "Địa

chủ Tống Phàm Bình".Hai cậu bé không biết chữ, chúng chỉ trông thấy năm cái gạch chéo đỏ trên từng chữ. Thân thể Tống Phàm Bình như một tấm cánh cửa che ánh nắng, hai đứa con đứng trong bóng râm của bố, ngẩng mặt nhìn bố, mắt bố bị người ta đánh sưng vù, mép bị rách. Tống Phàm Bình mỉm cười nhìn Lý Trọc và Tống Cương, nụ cười của bố gượng gạo. Hai anh em không biết đã xảy ra chuyện gì, hôm qua bố còn oai phong lẫm liệt ở đây, bây giờ bố đột nhiên hình thù như thế này.Tống Cương rụt rè hỏi:

Bố đứng đây làm gì hả bố?

Tống Phàm Bình khẽ hỏi:

Đói chưa các con?

Hai đứa con cùng một lúc gật đầu, Tống Phàm Bình móc túi quần lấy hai hào, giục hai con đi mua ăn. Người đeo băng đỏ vừa giờ quát Tống Phàm Bình:

Không được nói chuyện, cúi cái đầu chó của mày xuống.

Tống Phàm Bình cúi đầu, Lý Trọc và Tống Cương hoảng quá lùi mấy bước. Người đeo băng đỏ chửi ầm ĩ trên cầu, trong tiếng chửi của anh ta,Tống Phàm Bình đưa mắt nhìn hai con. Hai con thấy bố mỉm cười, đã trở nên mạnh dạn, lại bước đến trước mặt, nói với bố, huy hiệu Mao chủ tịch của chúng đã bị ba thằng học sinh khốn kiếp tước mất. Tống Cương hỏi:

Bố đòi lại được không?

Tống Phàm Bình gật đầu:

- Được.

Lý Trọc hỏi:

Bố đánh được chúng không?

Tống Phàm Bình vẫn gật gật đầu:

Được.

Hai đứa con cười khúc khích. Lúc này người đeo băng đỏ đi tới tát Tống Phàm Bình hai cái, chửi to:

Đã bảo mày không được nói chuyện, mẹ kiếp vẫn cứ nói.

Mép Tống Phàm Bình toé máu, giục hai con:

Mau mau đi.

Lý Trọc và Tống Cường chuồn vội xuống dưới cầu, toàn thân run rẩy, càng chạy càng nhanh, chúng luôn luôn quay đầu nhìn Tống Phàm Bình trên cầu, Tống Phàm Bình cúi gằm xuống, đầu anh như treo ở cổ. Hai cậu bé đi trên đường phố ồn ào ngọt ngào, đi đến một hiệu điểm tâm, mua hai chiếc bánh bao, hai cậu đứng bên ngoài hiệu ăn từng miếng. Hai đứa trông thấy bố mình đứng trên cầu xa xa, ngay đến lưng cũng cúi rạp, chúng biết bố mình hôm nay đã không còn là bố hôm qua, Tống Cường cúi đầu khóc không thành tiếng, hai tay Tống Cường cuộn lại, như ống nhôm, dơ lên chùi nước mắt. Lý Trọc không khóc, cậu đang nghĩ đến chiếc huy hiệu Mao chủ tịch trên biển lớn, có thể không đòi lại được. Khi Tống Cường khóc thút thít, Lý Trọc đi đến trước một cột điện gỗ, ôm cột điện cọ xát mấy cái, rồi cúi đầu buồn bã quay về, bảo Tống Cường:

Em không có ham muốn tính dục.

Khi Tống Phàm Bình về đến nhà, trời đã tối. Bước chân anh nặng trĩu, như hai chân giả, anh lảng lảng đi vào trong nhà, nằm không động đậy hai tiếng đồng hồ trên giường, ở nhà ngoài, ngay đến tiếng trở mình, Lý Trọc và Tống Cường cũng không nghe thấy. ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào

lạnh lạnh, hai cậu bé bắt đầu cảm thấy sợ, liền đi vào nhà trong, Tống Cương leo lên giường trước, Lý Trọc cũng leo lên, chúng ngồi cạnh chân Tống Phàm Bình. Không biết bao nhiêu thời gian lại đã trôi đi, Tống Phàm Bình đột nhiên ngồi dậy, anh bảo:

- ồ, bố đã ngủ.

Sau đó đèn sáng, tiếng cười cũng vang nhà, Tống Phàm Bình nấu cơm tối trên bếp dầu, Lý trọc và Tống Cương đứng cạnh bố, bắt đầu học nấu cơm như thế nào. Tống Phàm Bình dạy các con đãi gạo rửa rau như thế nào, đốt bếp dầu ra làm sao, làm như thế nào nấu chín cơm. Khi xào nấu thức ăn, Tống Phàm Bình bảo Lý Trọc cho mỡ vào chảo, bảo Tống Cương tra muối vào rau, lại cầm tay các con, bảo chúng thay nhau mỗi con xào nấu ba lần, sau khi mỗi con xào nấu chín lần, một bát rau xanh đã đưa lên mâm. Ba bố con ngồi quây quần quanh bàn ăn cơm tối, tuy chỉ có một bát rau xanh, nhưng ba bố con ăn vã mồ hôi. Sau khi ăn cơm tối, Tống Phàm Bình nói với hai con, từ sau khi mẹ các con đi Thượng Hải chữa bệnh, bố vẫn chưa dẫn các con đi chơi bờ biển. Anh nói, nếu ngày mai không gió lớn mưa to, sẽ đưa các con ra bờ biển, xem sóng trên biển lớn, xem những con chim hải âu bay liệng giữa bầu trời và biên cả.

Lý Trọc và Tống Cương xúc động reo ầm ĩ, Tống Phàm Bình sợ quá dơ tay bịt mồm hai con, hai con cũng hoảng tái mặt. Nhìn dáng hai đứa con sợ hãi, Tống Phàm Bình lập tức buông tay, chỉ lên nóc nhà, cười bảo;

Tiếng reo của các con suýt nữa tọc mái nhà.

Lý Trọc và Tống Cương cảm thấy bố nói thú vị quá, lần này hai cậu tự che mồm cười khúc khích.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Hôm sau, giữa lúc sắp sửa ra khỏi nhà đi bờ biển, thì có hơn mười người đeo băng đỏ từ trường học của Tống Phàm Bình ập tới, họ đi thành hàng ngang như cua bò. Lý Trọc và Tống Cương không biết họ đến khám nhà, cứ tưởng bạn của bố đến thăm. Trông thấy nhiều người đeo băng đỏ như thế kéo đến, đứng chật nhà một cách oai phong lẫm liệt, Lý Trọc và Tống Cương vui mừng hơn hở, cứ luồn đi luồn lại giữa đám đông, như luồn trong rừng cây.

Giữa lúc này, bỗng một tiếng kêu đánh " sầm" khủng khiếp nổi lên, Lý Trọc và Tống Cương giật mình hết hoảng, run cầm cập. Hai cậu bé nhìn thấy chiếc tủ đựng quần áo đã lăn chổng chơ ra đất. Quần áo của gia đình và những thứ để trong ngăn kéo tung ra khắp nền nhà. Những kẻ đeo băng đỏ này, giống như đám người bới nhặt đồng rác, cúi xuống tìm khế ước bán ruộng đất của gia đình Tống Phàm Bình. Tống Phàm Bình xuất thân gia đình địa chủ, bọn người này cảm thấy nhất định anh cất giấu khế ước bán ruộng đất, chờ khi thay đổi triều đại sẽ đưa ra. Những tên đeo băng đỏ lại lật giở, bầy gõ lát nền nhà tìm khế ước bán ruộng đất. Lý Trọc và Tống Cương nép vào cạnh Tống Phàm Bình, hai đứa con nhìn thấy bố tươi cười, không hiểu vì sao bố vẫn còn vui vẻ như thế. Bọn người này biến gia đình Tống Phàm Bình thành một đồng đống nát cũng không tìm thấy chứng từ bán ruộng đất. Bọn chúng lần lượt đi ra từng tên, Tống Phàm Bình vẫn tươi cười, đi theo như tiễn khách, lại còn mời chúng:

Uống chén trà rồi hãy đi!

Trong bọn họ có tên đáp:

Không uống.

Tống Phàm Bình tươi cười đứng ở cửa, khi bọn họ đi ra khỏi ngõ nhỏ, anh mới quay vào nhà, lúc này nét mặt anh vẫn còn cười, sau khi ngồi xuống ghế, nụ cười đã biến mất, như ngọn đèn vụt tắt, khiến Lý Trọc và Tống Cương sợ hết hồn. Tống Phàm Bình ngồi tại chỗ mặt sắt hăm hăm, lâu lắm không nhúc nhích. Hai đứa con bước tới rụt rè hỏi:

Có đi bờ biển nữa không bố?

Như trong mơ bị đánh thức, toàn thân Tống Phàm Bình run run, sau đó đáp:

Đi!

Nhìn ánh nắng ngoài sân, anh bảo:

Trời đẹp thế này, đương nhiên phải đi!

Tiếp theo, anh dơ tay chỉ quần áo vương vãi khắp nền nhà, bảo:

Thu dọn sạch nhà đi đã.

Tống Phàm Bình dựng lại tủ, kê lại giường, bầy tấm lát nền đóng lại đinh. Lý Trọc và Tống Cương bám theo bố, cho quần áo vào tủ, xếp đồ dùng vào ngăn kéo. Tống Phàm Bình lại tươi cười như đột nhiên đèn lại sáng. Anh vừa thu dọn đồ đạc, vừa nói nhiều chuyện vui, khiến hai con cười khúc khích. Đến trưa, cuối cùng ba bố con đã dọn dẹp sạch sẽ nhà cửa, thậm chí còn sạch hơn trước. Ba bố con lấy khăn rửa mặt lau mồ hôi, lấy tay phủi bụi trên quần áo, lại đứng trước gương chải đầu, sau đó sửa soạn ra khỏi nhà, thăm bờ biển.

Khi ba bố con mở cửa, bảy tám học sinh trung học đeo băng đỏ đứng ở ngoài, ba tên cướp giật huy hiệu Mao chủ tịch của Lý Trọc và Tống

Cương cũng có trong số đó, Tống Cương nói với bố:

Bố ơi, bọn chúng cướp huy hiệu Mao chủ tịch của chúng con, bố mau mau dạy bảo bọn chúng...

Lý Trọc nói với bọn kia:

Trả đây, trả huy hiệu ta đây!

Ba tên kia cười khì khì, đẩy hai đứa con ra, tên Tôn Vĩ tóc dài, nói với Tống Phàm Bình:

- Chúng tao là hồng vệ binh, đến khám nhà!

Tống Phàm Bình cười đáp:

Mời, mời vào!.

Tống Phàm Bình tỏ vẻ lấy lòng bọn chúng, khiến Lý Trọc và Tống Cương không biết đã xảy ra chuyện gì? Bọn hồng vệ binh ừa vào, trong nhà lập tức nhốn nháo, chiếc tủ vừa dựng lên, lại lăn kèn ra đất, tấm lát nền vừa phủ xong, lại bị bầy lên, quần áo vừa gấp tử tế, lại bị vứt tung ra. Những người ở trường Tống Phàm Bình lúc trước đẩy đổ tủ, lật giường chiếu, bầy tấm lát, cũng cầm sách, giấy ở khắp nơi trong nhà, xem kỹ càng, họ muốn tìm văn bản kế ước bán ruộng đất cất dấu trong nhà Tống Phàm Bình. Bây giờ hồng vệ binh xông xộc đến, là sói vào chuồng dê, chó vào ổ gà, chúng đập vỡ tan tinh nôi, bát, chúng bẻ gãy đũa, vứt bừa ra đất, chúng vừa lục soát, vừa nhét đồ vào túi, vừa nhét đồ vào túi, vừa hỏi nhau xem đối phương lấy thứ gì.

Đám hồng vệ binh đánh đập cướp giật nhà Tống Phàm Bình suốt một buổi chiều. Chúng đã nhìn thấy không có cái gì đập được nữa, không có cái gì lấy được nữa. Các túi quần túi áo của chúng đã căng phồng, lúc bấy giờ

bọn chúng mới huýt sáo miệng, bỏ đi. Ra đến cửa, tên Tôn Vĩ tóc dài, lại quay người bảo Tống Phàm Bình:

Này, mày ra đây!

Ngày cưới của Tống Phàm Bình và Lý Lan, ba tên học sinh trung học Tôn Vĩ, Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công, đã đụng độ với ba bố con Tống Phàm Bình, đã đánh nhau túi bụi. Tống Phàm Bình rê chân một cái, khiến ba tên ngã lăn quay, dúi dúi vào nhau, bây giờ, ba tên học sinh trung học hơn một năm trước bị đánh nghiêng ngửa đòi trả thù. Chúng bắt Tống Phàm Bình đứng ở bãi trống trước cửa, chúng muốn khoe khoang cái rê chân của mình, Tống Phàm Bình cường tráng, đứng tại chỗ như một tháp sắt, ba tên học sinh bắt đầu vận động cho nóng người, chúng ngồi xổm, tập rê chân phải, chúng tập mấy lần chẳng lần nào ra hồn, không mất trọng tâm ngồi bệt xuống đất, thì chân sệt sát đất, tung bụi lên. Mấy học sinh trung học khác thấy thế, cứ lắc lắc đầu, chúng nói:

Trông chẳng giống rê chân chút nào.

Không giống rê chân thì giống cái gì?

Chẳng biết giống cái gì, dù sao cũng không giống rê chân.

Tôn Vĩ tóc dài hỏi Tống Phàm Bình đang cúi đầu đứng đó:

Này, chúng tao vừa tập có giống rê chân không?

Giống thì có giống - - Tống Phàm Bình đáp - - - Nhưng không nắm được yếu lĩnh.

Thành thật khai báo - - - Tôn Vĩ sai bảo Tống Phàm Bình - - Yếu lĩnh ở chỗ nào?

Thế là Tống Phàm Bình ra làm huấn luyện viên, làm thử trước cho ba tên học sinh kia xem kỹ động tác, Tống Phàm Bình kết hợp nhanh nhậy giữa thân và tay làm hai lần, khiến mấy học sinh khác luôn mồm tấ tấ, chúng bảo,thế mới là rê chân. Tiếp theo Tống Phàm Bình làm động tác chậm để làm mẫu. Anh nói, rê chân thật ra chỉ có ba động tác, ngồi xuống, rê quét và đứng dậy ngay. Ba động tác này diễn ra cùng một lúc thành một động tác, cho nên dứt khoát phải nhanh. Anh bảo trọng tâm thân thể phải lao về phía trước, như thế rê chân mới có sức mạnh, hai tay có thể chống xuống đất. Sau đó, Tống Phàm Bình bảo chúng bắt đầu luyện tập, luôn luôn bảo chúng dừng lại, luôn luôn tự làm mẫu. Cuối cùng Tống Phàm Bình bảo động tác của chúng đã đúng, chỉ còn chậm. Anh nói:

- Chỉ có nhanh mới không nhận ra ba động tác, sự nhanh này không phải ngày một ngày hai đã có được, về nhà ngày nào cũng luyện tập, luyện tập đến mức người ta cảm thấy chỉ có một động tác, thì sự nhanh này mới coi như có được.

Buổi chiều hôm đó, miệng nói tay làm, Tống Phàm Bình đã kiên nhẫn và kỹ càng hướng dẫn ba tên học sinh học biết rê chân. Chúng cảm thấy mình đã học thành nghề, liền ra lệnh Tống Phàm Bình đứng tử tế, bắt anh ném thử sự lợi hại cái rê chân của chúng. Tống Phàm Bình dạng hai chân đứng tại chỗ, Triệu Thăng Lợi rê đầu tiên, hất thử một lần trước mặt Tống Phàm Bình, động tác của hắn được vỗ tay khen:

Tuyệt!

Khi hắn ngồi xuống, chính thức rê chân, chân hắn rê vào chân Tống Phàm Bình vững như tháp sắt, Tống Phàm Bình không hề nhúc nhích, trái lại bản thân hắn ngã nằm sấp, mồm gặm đầy đất, đám đông cười ồ. Tên thứ hai là Lưu Thành Công, hắn ngấm nghĩa Tống Phàm Bình cường tráng, lo mình cũng ăn đất, hắn thấy Tống Phàm Bình đứng dạng hai chân, liền cười hì hì bảo, hắn đã biết nguyên nhân tại sao, bắt Tống Phàm Bình khép hai chân, hắn bảo như vậy sẽ rê ngã Tống Phàm Bình. Nhưng khi ngồi xuống,

hắn lại sợ mình vẫn bị ăn đất, cho nên hắn không rê chân, mà duỗi thẳng chân dọi một cái thật mạnh, dọi vào xương bắp chân dưới của Tổng Phàm Bình, Tổng Phàm Bình bị đau chao người đi, nhưng không ngã, những người đứng xem ở bên khen Tổng Phàm Bình.

Tuyệt!

Tên thứ ba là Tôn Vĩ tóc dài, hắn vòng ra đằng sau Tổng Phàm Bình, nhìn lưng anh lùi sau khoảng hơn mười mét thì đứng lại, sau đó hắn chạy lấy đà như sắp sửa nhảy xa, nhắm trúng khuỷu chân Tổng Phàm Bình, dọi một phát, Tổng Phàm Bình liền ngã quỵ xuống đất. Tôn Vĩ tóc dài tự khen mình một tiếng:

Tuyệt!

Sau đó hắn dương dương tự đắc, nói với đồng bọn:

- Thấy chưa, ka ra te của tớ.

Những học sinh khác bảo:

Cậu làm thế đâu phải rê chân...

Sao không phải – Tôn Vĩ đá Tổng Phàm Bình quỵ ở đất một cái - - Mà bảo, đây có phải rê chân không?

Tổng Phàm Bình gật đầu khẽ đáp:

Phải.

Tổng Phàm Bình bị cú rê chân lạc loài đập ngã ra đất, mấy tên học sinh trung học huýt sáo miệng lạc điệu bỏ đi. Sau khi bọn chúng đi xa, Tổng Phàm Bình mới đứng lên, nhìn thấy con đẽ Tổng Cương cúi đầu lặng lẽ lau nước mắt, nhìn thấy Lý Trọc đưa con ăn theo trọn tròn mắt khiếp sợ. Lý Trọc và Tổng Cương đều không biết làm thế nào, Tổng Phàm Bình mạnh

mẽ nhất trong trái tim và con mắt chúng, đột nhiên bị bắt nạt như một gà con. Tống Phàm Bình phủ sạch đất cát trên quần, nói với hai đứa con như không có chuyện gì xảy ra:

Lại đây, hai con!

Tống Cương lau nước mắt, Lý Trọc gỡ đầu, hai đứa con thất thểu bước đến, Tống Phàm Bình cười, hỏi các con:

Có muốn học rê chân không?

Câu hỏi của bố khiến hai đứa con ngạc nhiên. Tống Phàm Bình nhìn chung quanh, rồi ngồi xổm nói với chúng một cách thần bí:

Biết không? Tại sao vừa rồi bọn chúng không rê ngã bố? Bởi vì bố còn giữ một miếng không dậy chúng, miếng ấy bố giữ lại để dạy hai con.

Lý Trọc và Tống Cương quên ngay mọi chuyện vừa rồi, vì chúng vui sướng reo toáng lên như tối hôm qua, nên Tống Phàm Bình đột nhiên lại căng thẳng, bịt mồm hai con, hai cậu bé chột ngẩng đầu nhìn lên, đồng thanh nói:

Trên kia không có nóc nhà...

Tống Phàm Bình căng thẳng nhìn chung quanh, bảo:

Không phải nóc nhà, mà là không được để ai học trộm rê chân.

Hai cậu bé đã hiểu, chúng im lặng cùng bố học rê chân, đầu tiên bám theo sau bố học động tác, sau đó Tống Phàm Bình quay lại dạy hai con. Cũng học được ba mươi phút, Tống Phàm Bình bảo, các con đã học xong, có thể luyện tập. Tống Phàm Bình đứng tại chỗ, bảo Lý Trọc thử trước, Lý Trọc đi đến bên bố, ngồi xuống duỗi chân rê, Lý Trọc khẽ rê chân, Tống Phàm Bình ngồi bệt ra đất, anh bò dậy lại đứng tử tế, bảo Tống Cương rê,

Tống Cương rê nhẹ, Tống Phàm Bình bị rê ngã ra đất. Tống Phàm Bình xoa hông kêu ái à, ái à đứng lên, anh ngạc nhiên bảo hai con:

- Các con rê chân lợi hại quá! Vô địch thiên hạ.

Sau đó hai cậu bé hớn hở lại cùng bố một lần nữa dọn dẹp ngôi nhà vứt bừa bộn, chúng vừa học được cú rê chân vô địch thiên hạ, sung sướng tới mức toàn thân tràn trề hơi sức. Chúng giúp bố dựng tủ lên, kê lại giường, lại học bẫy tấm lát nền đóng đinh vào, nhặt bát vỡ và đĩa gãy vứt vào sọt rác bên ngoài. Chúng chạy ra chạy vào vãi mồ hôi, sau đó chúng chợt nhớ ra hôm nay chưa ăn gì, bụng đói meo khiến hai cậu bỗng mất hết sức lực, chúng leo lên giường nằm, nhắm mắt vào là ngủ luôn.

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, Tống Phàm Bình đánh thức hai con, anh bảo có cơm rồi. Lúc này trong nhà đã lên đèn, Lý Trọc và Tống Cương ngồi trên giường dụi mắt, Tống Phàm Bình bế mỗi đứa một bên ra ngồi trước mâm, chúng trông thấy vẫn chỉ có một bát rau xanh, ba bát cơm để bên cạnh. Bốn chiếc bát mẹ may mắn còn lại sau khi bọn học sinh hồng vệ binh đến đánh đập và cướp giật, chúng bưng bát mẹ lên, mới thấy không có đĩa, đĩa đã bị hồng vệ binh bẻ gãy hết, khi thu dọn nhà đã được vứt vào sọt rác. Hai cậu bé bưng bát cơm đang bốc hơi ngùn ngụt, nhìn bát rau xanh mỡ màng, không có đĩa không biết ăn thế nào?

Tống Phàm Bình quên khuấy nhà không còn đĩa, anh đứng lên đi lấy đĩa, mới chợt nhớ đĩa đã bị bẻ gãy hết vứt đi rồi. Bóng cao to của anh đứng tại chỗ không động đậy, ánh đèn tù mù chiếu đầu anh trên tường, cái đầu trên tường to bằng cái chậu rửa mặt. Tống Phàm Bình cứ đứng thế một lúc, khi quay lại, anh cười một cách thần bí, hỏi hai con một câu thần bí:

Các con đã từng thấy người thượng cổ dùng đĩa chưa?

Lý Trọc và Tống Cương lắc đầu, hỏi bố một cách đầy hiếu kỳ:

Người thượng cổ dùng đĩa gì hả bố?

Tống Phàm Bình mỉm cười đi đến cửa, nói với hai con:

Chờ một lát, bố đi lấy.

Lý Trọc và Tống Cường nhìn bố rón ra rón rén mở cửa đi ra, lại rón ra rón rén khép cửa, thần bí và hết sức cẩn thận, y như anh phải đi tới thời thượng cổ xa xăm. Sau khi bố đi ra, hai cậu bé nhìn nhau, chúng không biết bố mình đi đến thời thượng cổ bằng cách nào., chúng cảm thấy ông bố này ghê gớm vô cùng. Một lát sau cửa mở, Tống Phàm Bình trở về, cười hì hì, hai tay để ra đằng sau. Hai đứa con hỏi bố:

Có lấy được dưa của người thượng cổ không bố?

Tống Phàm Bình gật gật đầu, sau khi ngồi xuống trước mâm cơm, mới chìa hai tay sau lưng ra, đưa cho hai con, mỗi đứa một đôi dưa. Hai cậu bé cầm đôi dưa của người thượng cổ, ngắm nghía mãi, cảm thấy dài gần bằng dưa dùng thường ngày, chỉ to nhỏ khác nhau, hơi cong vênh, mà trên dưa lại có đốt. Lý Trọc phát hiện ra đầu tiên, cậu nói:

Đây là cành cây.

Tống Cường cũng phát hiện, cậu hỏi bố:

Dưa của người thượng cổ, tại sao giống cành cây thế bố?

Dưa của người thượng cổ là cành cây – Tống Phàm Bình nói - - Bởi vì người thượng cổ không có dưa, nên họ lấy cành cây làm dưa.

Hai cậu bé chột hiểu, thì ra người thượng cổ dùng cành cây ăn cơm. Lý Trọc và Tống Cường bắt đầu dùng cành cây bố Bình vừa bẻ về ăn cơm. Khi vào mồm, cảm thấy có vị hơi đắng đắng chan chát. Chúng dùng dưa của người thượng cổ ăn cơm thời nay, chúng ăn rất ngon lành, ăn vã mồ hôi trán. Khi hai cậu bé ăn no, ợ lên, mới phát hiện trời đã tối, mới nghĩ đến, lẽ ra hôm nay ra bờ biển. Hôm nay không có gió to, không mưa to, ánh nắng

hôm nay sáng đến loá mắt, nhưng hôm nay không được đi ra bờ biển. Hai đứa trẻ lập tức mếu máo. Tổng Phàm Bình hỏi các con, có phải không thích đũa của người thượng cổ? Chúng lắc đầu trả lời, chúng con thích đũa của người thượng cổ.

Tổng Cường đau khổ nói:

Hôm nay không ra được bờ biển.

Tổng Phàm Bình hỏi:

Ai bảo hôm nay không ra được bờ biển?

Lý Trọc đáp:

Không còn mặt trời.

Tổng Phàm Bình nói:

Không còn mặt trời, thì đã có trăng.

Buổi sáng, khi mặt trời rực rỡ, cả nhà đã chuẩn bị đi ra bờ biển, cho mãi đến đêm trăng lên thanh lạnh, họ mới bắt đầu đi ra bờ biển. Hai đứa con mỗi đứa một bên dắt tay bố, đi rất lâu trên đường sáng trăng. Khi ba bố con ra đến bờ biển, đúng lúc thuỷ triều lên. Họ đi trên bờ biển, bốn chung quanh vắng tanh vắng ngắt, chỉ có gió lạnh thổi vù vù và sóng vỗ ầm ầm. Khi những con sóng ào ạt xô tới, bọt nước tung toé, khiến biển cả trắng mông mênh, màu trắng mênh mông, có lúc lại biến thành màu xám, có khi lại biến thành màu đen sẫm, ngoài khơi xa có chỗ sáng chỗ tối, trăng trên trời cũng lúc ẩn lúc hiện trong tầng mây. Đây là biển lần đầu tiên hai cậu bé đã nhìn thấy trong đêm. Biển cả trong đêm thần bí khôn lường và biến hoá đa đoan, khiến hai cậu xúc động, tự dưng reo lên. Lần này Tổng Phàm Bình không bịt mồm hai con, bàn tay to của anh xoa đầu hai con, để chúng mặc sức reo hò, còn bản thân anh, cứ thần người, nhìn biển cả trong đêm đen.

Khi ba bố con ngồi xuống bờ đê, biển lớn ban đêm khiến hai con bắt đầu sợ hãi, chỉ có tiếng gió và tiếng sóng, trăng khi có khi không, biển cả trong đêm tối, hình như lúc phình to ra, lúc co nhỏ lại. Lý Trọc và Tống Cương, một đứa bên trái, một đứa bên phải ôm chặt Tống Phàm Bình, Tống Phàm Bình dang hai cánh tay ôm hai con. Không biết chúng đã ngồi trên bờ biển bao lâu, sau đó chúng đã ngủ, Tống Phàm Bình đứng trước bế một đứa, sau lưng cõng một đứa, đưa hai con về nhà.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Những cuộc phê đấu lớn ở thị trấn Lưu chúng tôi càng ngày càng nhiều, trên bãi tập trường trung học, cứ y như trẩy hội, bắt đầu từ sáng sớm đến tối mịt. Tống Phàm Bình sáng sớm nào, cũng xách một cái biển gỗ to dùng ra khỏi nhà, khi đến cổng trường trung học, liền treo biển lên cổ, cúi đầu đứng ở cổng trường. Chờ những người tổ chức đại hội phê đấu đều đi vào, anh mới tháo biển gỗ, cầm chổi quét phố lớn trước trường học. Khi mỗi cuộc phê đấu kết thúc, anh liền trở lại cổng trường, đeo biển gỗ, cúi đầu đứng tại chỗ, người bên trong ào ào đổ ra như nước thủy triều, họ đá anh, chửi anh, nhổ bọt vào anh, anh hết xiêu sang đông, lại ngã sang tây, cứ im thin thít. Tiếp theo, một cuộc phê đấu khác bắt đầu, Tống Phàm Bình cứ phải chờ sau khi trời tối mịt, tin chắc không còn ai trên bãi tập trong trường, mới xách biển gỗ và chổi về.

Lúc đó Lý Trọc và Tống Cương liền nghe thấy tiếng bước chân nặng trĩu, Tống Phàm Bình bước vào cửa, vẻ mặt đầy mệt mỏi. Tống Phàm Bình về nhà, thường ngồi im lặng một lúc trên ghế, sau đó đứng lên, múc nước giếng rửa mặt, lại lấy dẻ lau sạch bụi bặm, vết chân và đờm dãi trẻ con trên tấm biển gỗ. Lúc này Lý Trọc và Tống Cương đều không dám nói chuyện, chúng nín nhịn chờ đợi, chúng biết sau khi bố rửa mặt và lau sạch biển gỗ, lại trở thành một người vui vẻ, sẽ nói với hai con rất nhiều chuyện vui.

Lý Trọc và Tống Cương không biết năm chữ "địa chủ Tống phàm Bình" trên biển gỗ, nhưng chúng biết năm chữ này làm cho bố mình xúi quẩy. Khi không có năm chữ ấy, Tống Phàm Bình đứng trên cầu phất cờ đỏ

oai phong lắm liệt, có năm chữ này, ngay đến đứa con nít cũng nhổ bọt và đá vào người. Một hôm, cuối cùng hai đứa con không nhịn nổi, hỏi bố:

Đây là chữ gì hả bố?

Lúc này tống Phàm Bình vừa lau sạch biển gỗ của anh, sau khi nghe con hỏi, ngăn người một lát, rồi anh cười, bảo các con:

Qua mùa hè này, các con sẽ đi học, bố dạy các con học chữ trước, bắt đầu từ năm chữ này...

Đây là bài học đầu tiên của Lý Trọc và Tống Cương, Tống Phàm Bình dạy hai con ngồi xuống, người phải thẳng, tay phải để ngay ngắn, anh đã treo biển gỗ lên tường, lại còn phải đi cầm chiếc đũa người thượng cổ đã dùng đến, công việc chuẩn bị dạy hai con học chữ mất gần ba mươi phút, khiến Lý Trọc và Tống Cương vô cùng xúc động, khiến hai cậu nóng lòng chờ đợi buổi học tiếp sau đó.

Tống Phàm Bình đứng trước tấm biển gỗ, ho ba tiếng, nghiêm chỉnh nói:

Bắt đầu giảng bài, tuyên bố trước hai điều kỷ luật, một là, không được đùa nghịch, hai là, phát biểu phải dơ tay trước.

Tống Phàm Bình dơ chiếc đũa người thượng cổ dùng lên, chỉ vào chữ đầu tiên trên tấm gỗ:

Chữ này đọc là "địa", các con nghĩ xem "địa" có nghĩa gì? Xem con nào biết?

Tống Phàm Bình chỉ ngón tay xuống đất trước, sau đó dậm chân xuống đất, lại còn luôn luôn đưa mắt mách Lý trọc và Tống Cương. Lý Trọc tranh trả lời trước Tống Cương, cậu thò tay chỉ xuống đất một cái, nói:

Con biết rồi...

Chờ một chút - - - Tống Phàm Bình ngắt lời cậu—Phát biểu phải dơ tay trước.

Lý Trọc vừa dơ tay vừa nói:

ở dưới là "đất", chúng ta đang ở trên "đất"

Đúng! – Tống Phàm Bình khen – Con thông minh lắm.

Sau đó Tống Phàm Bình chỉ chữ thứ hai nói:

Chữ này khó hơn, đọc là "chủ", nghĩ xem, trước đây các con đã nghe chữ "chủ" bao giờ chưa?

Lý Trọc lại tranh dơ tay trước Tống Cương, lần này Tống Phàm Bình không để cậu trả lời, anh bảo:

Con vừa nói rồi, lần này để Tống Cương nói trước. Tống Cương, con nghĩ xem đã nghe nói chữ "chủ" bao giờ chưa?

Tống Cương rụt rè trả lời:

Có phải chữ "chủ" của ba chữ Mao chủ tịch không ạ?

Đúng! – Tống Phàm Bình khen – Con thông minh lắm.

Lý Trọc lúc này lên tiếng:

Anh Cương vẫn chưa dơ tay...

Tống Phàm Bình bảo Tống Cương:

Phải, vừa giờ con chưa dơ tay, bây giờ dơ tay đi.

Tống Cương vội vàng dơ tay, đồng thời không an tâm hỏi:

Bây giờ dơ tay còn kịp không ạ?

Tống Phàm Bình cười trả lời:

Đương nhiên kịp.

Hôm nay hai đứa con đã học được năm chữ, đầu tiên là chữ " địa" của hai chữ địa thượng (trên đất), sau đó biết chữ " chủ" của ba chữ Mao chủ tịch. Cuối cùng hai cậu bé đã biết trên biển gỗ là chữ gì, chúng thầm nghĩ, nối lại với nhau, sẽ là Mao"chủ" tịch đích " địa" thượng (Mao chủ tịch trên đất), đằng sau là" Tống Phàm Bình".

Những ngày sau đó, ngày nào Tống Phàm Bình cũng xách tấm biển gỗ to dùng của mình sáng đi tối về, y như những người đàn bà xách chiếc làn mua thức ăn khi đi làm và lúc tan tầm. Lý Trọc và Tống Cương vẫn chui luôn khắp nơi như chó dái, hai cậu bé đi khắp lượt huyện lỵ, chỉ cần chỗ nào người đến được là chúng đến, chỉ cần nơi nào gà, vịt, mèo, chó đi được là chúng cũng đi được. Cờ đỏ và người trên phố lớn vẫn đầy đặc như lông bò lông trâu, ngày nào cũng nghìn nghịt như tan buổi chiếu phim, những người đội mũ chóp cao và đeo biển gỗ to, cũng càng ngày càng đông, lúc mới bắt đầu, chỉ có một mình Tống Phàm Bình quét đường phố trước trường trung học, mấy ngày sau lên đến ba người. Có hai nhà giáo cũng đeo biển gỗ to, đứng cùng Tống Phàm Bình, ba người cao lùn gầy béo, cúi đầu đứng tại chỗ. Trong số đó có một ông già xương xương đeo kính, cũng viết hai chữ "địa chủ"trên biển treo trước ngực, y hệt Tống Phàm Bình. Điều này khiến Lý Trọc và Tống Cương vô cùng thích thú, hai cậu nói với ông giáo già:

Thì ra ông cũng là Mao "chủ" tịch trên "địa".

Lời hai cậu bé, khiến ông giáo già run lập cập, sắc mặt ông trắng bợt như người chết, ông nói với hai cậu:

Con là địa chủ, là kẻ xấu, các ngài mau mau đánh con đi, mau mau mắng con đi, mau mau phê đấu con đi...

Lý Trọc và Tống Cương thường trông thấy Tôn Vĩ, Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công tập rê chân ở cạnh đường. Ba học sinh trung học này gần như ngày nào cũng ôm thân cây, quay vòng tròn, tập rê chân dưới bóng một cây ngô đồng cạnh phố. Tôn Vĩ tóc dài đã nghiêm nhiên rê hẳn một vòng quanh cây ngô đồng liền một hơi. Động tác của hắn y như biểu diễn xiếc, mái tóc dài của hắn cũng bay theo gió. Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công chỉ có thể rê chân quanh cây ngô đồng một nửa vòng, không ngồi bệt xuống đất, thì cũng rơi chân dơ lên. Tôn Vĩ đã trở thành huấn luyện viên của hai tên kia. Hắn vừa dơ ngón tay chải mái tóc dài, vừa nhắc lại lời Tống Phàm Bình huấn luyện chúng:

- Nhanh, nhanh chút nữa, chỉ có nhanh, mới không nhận ra ba động tác trong đó, phải nhanh tới mức khiến người ta cảm thấy chỉ có một động tác...

Khi đi qua bên chúng, Tống Cương và Lý Trọc hí hửng ra mặt, chúng cảm thấy rê chân của ba tên này còn thiếu một miếng, chỉ có bản thân chúng mới là rê chân chính cống, bố chúng không dạy ba tên kia đầy đủ, vẫn giữ lại một miếng quan trọng nhất dạy chúng. Cho nên chúng dặt tay nhau, luôn luôn cười trộm khi đi qua bên cạnh bọn kia.

Ba học sinh trung học say mê tập rê chân, không để ý đến hai thằng nhóc thò lò mũi thường xuyên cười trộm nhạo báng chúng. Tôn Vĩ tóc dài ham học vô bờ bến, bắt đầu luyện tập rê chân quanh cây ngô đồng hai vòng. Có lần vì động tác quá nhanh, không điều khiển nổi, đã vấp cả người xuống đất.

Lần này Lý Trọc và Tống Cương, cuối cùng không nhịn được đã bật cười khanh khách, thế là ba tên kia trợn mắt đi đến, Tôn Vĩ tóc dài lồm cồm

bò dạy, khắp người đầy bụi đất, hấn đến trước mặt hai cậu bé, hằm hằm nói:

Mẹ kiếp, cười gì?

Lý Trọc và Tống Cương không sợ hấn gì hết, Tống Cương vênh mặt bảo:

Cười anh rê chân.

Hừ... – Tôn Vĩ tóc dài ngạc nhiên nhìn đồng bọn bảo - - Nó dám chế nhạo bố rê chân?

Tống Cương hỏi Lý Trọc một cách khinh thường:

Rê chân của anh ta thế nào?

Lý Trọc cười khúc khích, cậu cũng hỏi một cách khinh thường:

Rê chân của anh ta ấy ư?

Thái độ và biểu hiện trên nét mặt của Tống Cương và Lý Trọc khiến ba tên kia hết sức kinh ngạc, chúng chửi:

Mẹ kiếp....

Lúc này Tống Cương nói một cách vênh vang:

Nói cho các anh biết, còn một miếng bố em không dạy các anh, đó là miếng quan trọng nhất, bố em đã dạy chúng em.

Mẹ kiếp... - Chúng tiếp tục chửi, Tôn Vĩ tóc dài nói - - Vậy là mày cũng biết rê chân?

Tống Cương chỉ Lý Trọc đáp:

Chúng em đều biết.

Ba tên kia phá lên cười ha ha, chúng nhìn Lý Trọc và Tống Cương bảo:

Chúng mày cũng biết rê chân? Đáng chúng mày một mẫu, không dài bằng cái đầu b. của bọn tao.

Tôn Vĩ tóc dài bảo Tống Cương:

Mày rê thử tao xem.

Tống Cương bảo:

Anh đứng tử tế đã.

Tôn Vĩ tóc dài càng hết sức ngạc nhiên, hăn nói với Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công:

Nó sai mình đứng tử tế ư? Mẹ kiếp, hăn còn định rê chân mình?

Trong tiếng cười hi hi ha ha, Tôn Vĩ đứng trước mặt Tống Cương, đầu tiên đứng dạng hai chân, sau đó đứng khép lại, sau nữa đứng co lên một chân, hăn hỏi Tống Cương:

Mày đòi tao đứng thế nào?

Tống Cương chỉ xuống đất nói:

Hai chân đều đứng cẩn thận.

Tôn Vĩ cười nhạt, bỏ chân xuống, Tống Cương quay mặt hỏi Lý Trọc:

Em rê trước, hay là anh rê trước?

Lúc này Lý Trọc cảm thấy mình không chắc chắn, bảo Tống Cương:

Anh rê trước.

Tống Cương lùi mấy bước, chạy lấy đà, rồi rê chân Tôn Vĩ tóc dài, giống như một con thỏ dơ chân đá con chó. Tôn Vĩ tóc dài vẫn hì hì cười, nhưng Tống Cương đã lăn trên đất một vòng như quả bóng đá. Sau khi bò dậy, Tống Cương không biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn Lý Trọc đầy vẻ nghi hoặc, lúc này Lý Trọc đã biết rê chân của mình và Tống Cương là thế nào. Như một đũa ngó ngẩn, Tống Cương vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì. Ba tên kia phá lên cười, cười tới mức Lý Trọc cảm thấy rờn rợn. Tôn Vĩ tóc dài cười, nhắc chân rê một cái, Tống Cương ngã lộn cổ. Hắn nói với Lý trọc:

Thấy chưa, đây mới là rê chân.

Tôn Vĩ nói xong, cũng đá Lý Trọc một cái, khiến cậu ngã lộn cổ. Tiếp theo ba tên học sinh, giống như ba con chó hoang đuổi theo hai chú gà con, đuổi tới mức Lý Trọc và Tống Cương, chạy bán sống bán chết, cứ lao bừa lao phứa. Những cú rê chân của chúng đá lộn đầu lộn cổ Lý Trọc và Tống Cương hết cái này đến cái khác, vừa lồm cồm bò dậy, đã ngã sấp mặt xuống, mồm ngậm đầy đất. Lý Trọc và Tống Cương vừa chạy, vừa ngã suốt nửa dãy phố. Ba tên kia vừa đuổi rê chân hai cậu bé, vừa cười khen nhau, Tôn Vĩ tóc dài nói với Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công:

Hãy cho chúng những cú rê chân liên hoàn.

Thế nào là rê chân liên hoàn? Có nghĩa là sau khi Lý Trọc và Tống Cương bò dậy, đá một phát, khiến hai cậu bé cùng một lúc ngã sấp mặt, mồm ngậm đầy đất. Vậy là Lý Trọc và Tống Cương, lần nào cũng ngã dúi vào nhau, sau khi chúng toạc mặt toạc tay, đầu chúng còn va vào nhau, va đến nổi mắt chúng tối sầm, nảy đom đóm, va đến nổi trong đầu chúng toàn là những tiếng kêu xịch xịch của máy kéo.

Một số quần chúng cách mạng của thị trấn Lưu chúng tôi trông thấy ba học sinh trung học bắt nạt hai em nhỏ chưa đến tuổi nhi đồng, giận dữ mắng chúng, họ bảo cậy lớn bắt nạt bé, cậy khoẻ lằng nhục yếu, là tác phong quân phiệt của chế độ cũ. Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công nhát gan không dám lên tiếng, Tôn Vĩ tóc dài nói xơi xơi:

Chúng là con trai của địa chủ Tống Phàm Bình, chúng là địa chủ nhỏ.

Quần chúng cách mạng im de, nhìn Lý Trọc và Tống Cương ngã vật ra đất hết lần này đến lần khác, rất nhiều lần dúi dụi vào nhau, cho đến khi Lý Trọc và Tống Cương mồm lăn ra đất không bò dậy được. Ba tên Tôn Vĩ, Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công, cũng mồ hôi nhễ nhại thở hỗn hà hỗn hên, xúm quanh Lý Trọc và Tống Cương, vừa cười vừa gọi, bắt hai cậu bé đứng lên. Lý Trọc và Tống Cương mệt lử, không đứng lên nổi, cứ nằm lì dưới đất, chúng nói:

- Chúng em nằm thế này được rồi....

Nói xong, chúng biết ngay làm thế nào mới tránh được rê chân của bọn kia, cứ nằm lì ra đất không dậy. Mặc dù ba tên kia tha hồ đá chúng, tha hồ chửi chúng, tha hồ dọa nạt chúng, chúng cứ nằm trơ trơ. Cuối cùng, ba học sinh kia đánh lừa chúng:

Chỉ cần chúng mày dậy, sẽ không rê chân chúng mày...

Lý Trọc và Tống Cương không mắc lừa, vẫn nằm chết dí tại chỗ, Tôn Vĩ tóc dài chỉ vào chiếc cột điện trước mặt, dụ dỗ Lý Trọc:

Này, thằng nhóc, mày ra chỗ cột điện làm một chút ham muốn tính dục.

Lý Trọc lắc đầu nói:

Lúc này em không có ham muốn tính dục.

Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công cũng động viên Lý Trọc:

- Mà đến cọ mấy cái, là sẽ có ham muốn tình dục.

Lý Trọc vẫn lắc đầu lia lịa nói:

Hôm nay em không làm, các anh có thích thì đi mà làm.

- Mẹ kiếp - - - Bọn chúng chửi bới om xòm, bọn chúng bảo - - Hai thằng nhóc con này mất dạy, nhóc con mất dạy số một trong thiên hạ. Mẹ kiếp!

Tôn Vĩ tóc dài nói:

Nhắc hai thằng nhóc mất dạy lên, rê tiếp.

Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công đang định nhắc bổng Lý Trọc và Tống Cương, thì Đồng thợ rèn cách mạng, dũng cảm vì việc nghĩa, đã bước tới, quát một tiếng:

Dừng tay!

Tiếng quát của Đồng thợ rèn làm ba tên kia sợ phát run, Tôn Vĩ lồm bồm bám:

Chúng là địa chủ con...

Địa chủ con cái gì? - - Đồng thợ rèn chỉ Lý Trọc và Tống Cương bảo -
- Chúng là những bông hoa của Tổ quốc.

Tôn Vĩ tóc dài trông thấy vai nỡ lưng tròn vạm vỡ của Đồng thợ rèn, không dám nói. Đồng thợ rèn chỉ vào ba tên học sinh, nói:

Chúng mày cũng là những bông hoa của Tổ quốc.

Ba học sinh trung học nghe Đồng thợ rèn nói, đưa nọ nhìn đứa kia, sau đó cười hì hì, chúng cười hì hì bỏ đi. Đồng thợ rèn nhìn ba học sinh bỏ đi, nhìn Lý Trọc và Tống Cương trên đất, cũng quay người đi nốt. Khi đi, Đồng thợ rèn khí thế hào hùng, giọng nói oang oang:

- Đều là những bông hoa của Tổ quốc.

Lý Trọc và Tống Cương bò dậy, Tống Cương vết thương đầy người, nhìn Lý Trọc cũng đầy người vết thương, Tống Cương không hiểu tại sao lúc này không rên ngã Tôn Vĩ tóc dài? Cậu hỏi Lý Trọc tại sao? Cậu bảo hay là chưa sử dụng đến miếng quan trọng nhất? Lý Trọc bực tức nói:

Bố anh nói dối chúng ta, chẳng làm đêch gì có miếng quan trọng nhất.

Tống Cương lắc lắc cái mặt bị đánh sưng vù, bảo:

Ông ấy là bố anh, bố không nói dối con trai.

Lý Trọc nói:

Ông ấy là bố anh, không phải bố em.

Hai cậu bé đứng tại chỗ cãi nhau ôm tôi, sau đó Tống Cương lau nước mắt, gạt mũi thò lò, giục:

Đi, hỏi bố xem.

Lý Trọc và Tống Cương đi đến cổng trường trung học, vừa đúng lúc cuộc phê đấu giải tán, Tống Phạm Bình đeo tấm biển gỗ to tướng, cùng hai người nữa cúi đầu đứng tại chỗ, một đám học sinh ùa ra, đang hô khẩu hiệu đánh đổ họ, mấy tên đeo băng đỏ đang nói điều gì, hai cậu bé không biết những người này vừa tổ chức một cuộc phê đấu lớn ở trong, lại đang tổ chức một cuộc phê đấu nhỏ tại đây. Hai cậu bé lách vào, chen đến trước mặt Tống Phạm Bình, Tống Cương kéo ống tay áo bố hỏi:

Bố ơi, bố dạy chúng con miếng rê chân quan trọng nhất, phải không?

Tống Phàm Bình cúi đầu không nhúc nhích, Tống Cương oan uổng oà khóc, cậu lay lay người bố nói:

Bố ơi, bố hãy trả lời Lý Trọc, bố dạy chúng con...

Tống Phàm Bình vẫn im lặng, lúc này Lý Trọc đã nói to:

Ông nói dối chúng tôi, ông hoàn toàn không dạy chúng tôi biết rê chân... Ông còn nói dối chúng tôi những chữ trên biển gỗ, rành rành là hai chữ ‘địa chủ’, ông lại nói là Mao ‘chủ tịch trên ‘địa’...

Lúc bấy giờ Lý Trọc không biết câu nói này đã đem lại cho Tống Phàm Bình chuyện gì, cảnh tượng sau đó đã khiến cậu khủng khiếp. Sau khi nghe Lý Trọc nói vậy, bọn người kia ngó người ra một lát, rồi xúm vào tay đấm chân đá, đánh Tống Phàm Bình như tử, chết đi sống lại. Họ gào thét lên, mấy cái chân cứ nhằm trúng Tống Phàm Bình trên đất, vừa dẫm vừa dọi, bắt Tống Phàm Bình phải thật thà khai rõ, tại sao công kích Mao chủ tịch – vị lãnh tụ vĩ đại, người thầy vĩ đại, thống soái vĩ đại, tay lái vĩ đại một cách cay độc đến như vậy?

Lý Trọc chưa bao giờ thấy ai bị đánh như thế này, mặt Tống Phàm Bình bê bết máu, mái tóc anh đã bị máu nhuộm đỏ, anh nằm trên đất, không biết có bao nhiêu người lớn, trẻ con dẫm đạp lên người, thân anh bị người ta dẫm tới tấp như lên bậc thềm. Anh không tránh người, anh chỉ tránh mắt, anh tránh mắt là để nhìn thấy Tống Cương và Lý Trọc. Khi nhìn thấy Lý Trọc, hình như anh đang nói điều gì, mắt anh khiến Lý Trọc vô cùng khiếp sợ. Sau đó Lý Trọc bị chen ra ngoài, không còn nhìn thấy mặt bố dượng nữa, chỉ trông thấy Tống Cương khóc chen vào, lại khóc bị chen bật ra. Cậu bé Tống Cương tám tuổi, ngoài khóc ra, chỉ biết cố sức chen vào. Người vây xem mỗi lúc một đông, Tống Cương cũng cách bố dượng mỗi lúc một xa. Cuối cùng, cái mồm há ra của Tống Cương đã khản đặc,

không phát ra tiếng, cậu đến cạnh Lý Trọc, nước mắt nước mũi đầy mặt, mồm cứ há ra ngậm vào, hình như hét lên với Lý Trọc, Lý Trọc không nghe thấy gì hết. Sau khi hét một thôi một hồi, Lý Cương vung tay thụi Lý Trọc một quả, Lý Trọc cũng đấm lại em một quả, tiếp theo, hai cậu bé thay nhau đấm, y như đánh tú lơ khơ, tổng cộng đấm tới ba mươi sáu quả.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Sau khi Tống Phàm Bình bị đánh tơi tả khắp người, lại bị bắt đi, giam trong một nhà to giống như kho. Trong một tuần sau đó, Tống Cương và Lý Trọc không bao giờ nói chuyện. Tống Cương cũng không thể nói được. Hôm ấy Tống Cương gào khóc đến nổi cổ họng vừa đỏ vừa sưng, nói không thành tiếng, chỉ có nước dãi chảy ra mép. Lý Trọc biết, tổ giác của cậu đã làm cho Tống Phàm Bình bị tống vào nhà kho như trại giam, tối đi ngủ, cậu liền nghĩ đến cảnh tượng Tống Phàm Bình bị người ta đâm đập bừa trên bậc thềm, mắt Tống Phàm Bình vẫn hốt hoảng tìm cậu và Tống Cương. Trong lòng Lý Trọc đau khổ vô cùng, nhưng ngoài mồm thì vẫn nói cứng, cậu chê mồm Tống Cương như một cái lỗ đít chỉ biết đánh rắm.

Lý Trọc bắt đầu thành người cô đơn, một mình lang thang trên phố, một mình ngồi dưới bóng cây, một mình cúi xuống sông uống nước, một mình nói chuyện với chính mình. Cậu đứng trên phố hết nhìn, lại đợi, mong sao có đứa nào cô đơn bằng tuổi mình đi đến để làm quen, trên người cậu mồ hôi ướt rồi lại khô, khô rồi lại ướt, đập vào mắt cậu toàn là những dòng người rầm rập và cờ đỏ diễu hành, những đứa trẻ xấp xỉ tuổi cậu, đều được mẹ chúng dắt tay đi qua trước mặt cậu hết đứa này đến đứa khác. Không ai nói chuyện với cậu, thậm chí không ai thèm nhìn cậu. Khi người đi qua sơ ý va phải cậu, vô tình khắc nhổ vào chân cậu, họ mới để ý nhìn cậu một cái. Chỉ có ba tên học sinh trung học thích cậu, hễ trông thấy cậu là bọn chúng hớn hờ vẫy tay gọi cậu từ xa:

Này, thẳng lỗi, làm một chút ham muốn tính dục đi.

Bọn chúng vẫy gọi cậu, hớn hở đến với cậu. Cậu biết ngoài miệng chúng nói làm một chút ham muốn tính dục, thật ra là để bọn chúng tập rê chân, bọn chúng muốn rê cậu lăn thâm tím mặt mày, rê cậu lăn đến vãi đái hộc mũi, Lý Trọc chạy trốn thục mạng. Ba tên kia cười hô hố nói với theo:

Này, thằng lỏi, đừng chạy, bọn tao không rê mày...

Trong mùa hè đó, để tránh ba học sinh trung học rê chân, Lý Trọc đã thường xuyên phải chạy mất bay mất biển, chạy tung cả cát bụi, chạy ngã dúi ngã dấp, chạy đến nổi cái chân tám tuổi vừa đau vừa mỏi, chạy đến nổi cái phổi lên tám thở như kéo bễ, chạy đến nổi con tim tám tuổi đập thành thành loạn xạ, chạy đến nổi cái thân tám tuổi chết đi sống lại. Sau đó Lý Trọc mệt lử, rã rời, thất tha thất thểu đi vào trong ngõ có anh Đồng thợ rèn, ông Trương máy khâu, ông Quan mài kéo và ông Dư nhổ răng.

Lúc này, bốn người Đồng, Trương, Quan, Dư đều đã là thợ rèn cách mạng, thợ may cách mạng, thợ mài kéo cách mạng, thợ nhổ răng cách mạng. Khi khách cầm vải đến hiệu may ông Trương, ông Trương phải hỏi thành phần giai cấp gì trước đã? Nếu là bần nông, ông Trương tươi cười đón tiếp, nếu là trung nông, ông Trương miễn cưỡng nhận vải, nếu là địa chủ, ông Trương lập tức dơ cao năm đấm hô mấy tiếng khẩu hiệu cách mạng, khách hàng địa chủ sắc mặt xám ngoét ôm vải ra khỏi cửa hiệu, đi ra ngõ rồi, ông Trương còn đứng ngoài cửa nói với theo khách hàng địa chủ đang đi:

Tao sẽ may cho mày cái áo thợ, à quên, sai rồi, cái tấm vải bọc xác chết rách nát nhất.

Hai bố con ông Quan, thợ mài kéo giác ngộ cách mạng còn cao hơn Trương thợ may, khách bần nông không lấy tiền, khách trung nông lấy nhiều tiền, khách địa chủ phải ôm đầu chui lủi như chuột. Hai bố con ông Quan, đứng ở ngoài cửa hiệu, dơ cao hai cái kéo mài xoèn xoẹt, hô với theo

khách địa chủ đang chui lúi, ông phải thiến cu thiến dái mày, hai bố con ông Quan róc:

Tên địa chủ chết rấp kia, bố con tao sẽ cắt mày thành con mụ địa chủ không có buổi có dái.

Dư nhớ rằng là một kẻ đầu cơ cách mạng, khách hàng đi đến trước mặt, ông không hỏi thành phần giai cấp, khách nằm xuống ghế mây, ông cũng không vặn hỏi thành phần giai cấp, khách há mồm để ông nhìn rõ chiếc răng sâu, ông vẫn tỉnh bơ không hỏi thành phần giai cấp. Ông sợ ngộ nhỡ một khi hỏi rõ thành phần giai cấp, sẽ tuột khỏi tay một cuộc làm ăn, mất một khoản thu nhập, nhưng không hỏi, sẽ không phải một thầy thuốc cách mạng. Dư nhớ rằng cần cách mạng cũng cần tiền, ông thò kim vào mồm khách kẹp đúng cái răng sâu, mới hỏi to một cách đúng thời cơ:

Nói! Thành phần giai cấp gì?

Mồm khách đang vướng ngậm cái kim, cứ a a không nghe rõ gì hết, Dư nhớ rằng giả dờ ghé tai xuống nghe thử, hỏi to:

Bần nông hả? Được! Tôi sẽ nhổ cho anh cái răng sâu.

Vừa dứt lời, chiếc răng sâu đã được nhổ, ông Dư liền lấy panh gấp viên bông nhét vào chỗ chảy máu trong mồm khách, bảo khách ngậm chặt răng cầm máu. Khách ngậm chặt răng, cũng có nghĩa là bịt chặt mồm, cho dù là một địa chủ, ông Dư cũng cưỡng bức anh ta thành một bần nông. ông Dư hăm hở cầm cái răng sâu nhổ ra cho khách xem:

- Thấy chưa? Đây là cái răng sâu của bần nông, nếu anh là địa chủ, sẽ không phải là cái răng sâu này, chắc chắn sẽ là một cái răng còn tốt khác.

Sau đó ông Dư lộ rõ bộ mặt vừa cần cách mạng vừa cần tiền, dơ tay đòi tiền:

- Mao chủ tịch dạy chúng ta, cách mạng không phải mời khách ăn cơm, nhờ một cái răng cách mạng, phải trả một hào tiền cách mạng.

Đồng thợ rèn cách mạng, chẳng bao giờ hỏi thành phần giai cấp, Đồng thợ rèn cảm thấy mình ngồi ngay đứng thẳng, kẻ thù giai cấp không dám đến hiệu thợ rèn của anh, Đồng thợ rèn vỗ ngực sủa nói:

- Chỉ có bần nông và trung nông lớp dưới cần cù lao động mới đến đây mua liềm mua cuốc, giai cấp bóc lột địa chủ ngồi mát ăn bát vàng, không cần đến liềm cuốc.

Dòng thác cách mạng cuồn cuộn xô tới, Đồng thợ rèn, Trương thợ may, Quan thợ mài kéo, không bao lâu sau đó, đều đã làm công tác cách mạng với khí thế hùng hực. Đồng thợ rèn để vai trần, cánh tay đeo băng đỏ cách mạng, sản phẩm anh rèn ra đã không phải là liềm cuốc, mà toàn là mũi thương của những cây thương có dây tua đỏ. Mũi thương có dây tua đỏ anh Đồng rèn ra, lập tức đưa đến hiệu mài kéo chênh chếch trước mặt. Hai bố con ông Quan cũng lưng trần, cũng đeo băng đỏ cách mạng trên cánh tay trần, không bao giờ còn mài kéo soàn soạt, mà ngồi trên chiếc ghế lùn tìn tịt, dạng tè he hai chân, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, mài mũi thương sồn sột. Những mũi thương hai bố con ông Quan mài ra, lập tức đưa sang hiệu may bên cạnh. Trương thợ may tuy mặc áo may ô, cánh tay cũng để trần, cũng đeo băng đỏ cách mạng. Ông Trương không còn bao giờ may quần áo, sản phẩm ông may toàn là băng đỏ, còn có cả những sợi tua đỏ tươi, treo trên mũi thương. Đại cách mạng văn hoá đang biến thị trấn Lưu chúng tôi thành một Tỉnh Cương Sơn, thị trấn Lưu chúng tôi lúc bấy giờ đã ngập vào không khí sôi sục ‘dưới đất cờ quật rợp trời trên núi trống mõ, tù và inh ỏi’.

Ông Dư nhớ rằng cũng đeo băng đỏ cách mạng trên cánh tay do Trương thợ may tặng, thấy anh Đồng, ông Quan, ông Trương tổ chức một dây chuyền sản xuất thương tua đỏ liên hoàn với khí thế hùng hực ngút trời, còn chỗ ông Dư nhớ rằng thì vắng vẻ ghẻ lạnh, trên thương tua đỏ không có răng, ông Dư không thể nhớ rằng, không thể vá răng, càng không

thể gắp mấy chiếc răng giả, ông Dư đành phải nằm khườn trên ghế mây chờ đợi cách mạng kêu gọi.

Lý Trọc lang thang khắp chốn, sau khi xem ba cửa hiệu Đồng, Quan, Trương chế tạo thương tua đỏ như một công binh xưởng, Lý Trọc ngáp dài đi đến dưới cái ô che mưa vải dầu của ông Dư nhớ rằng, bên cạnh không có Tống Cương, người anh em sáng tối bên nhau, Lý Trọc cô đơn và buồn chán, cậu đi đến đâu, mang theo ngáp đến đó. Ngáp cũng truyền nhiễm, trông thấy Lý Trọc ngáp lia lịa, mồm ông Dư cũng há ra ngậm vào, ngáp hết cái nọ đến cái kia.

Trước kia bàn nhổ răng của ông Dư bày toàn răng hồng, bây giờ ông đã bày thêm một vài cái răng tốt nhổ nhằm ngày một tăng lên, ông Dư muồn chứng tỏ trước tất cả quần chúng cách mạng đi qua lập trường giai cấp rõ rệt của mình, ông bảo những cái răng này toàn là răng nhổ từ mồm kẻ thù giai cấp. Trông thấy Lý Trọc mới lên tám đi vào chiếc ô che mưa vải dầu của mình, ông Dư cũng muốn chứng tỏ lập trường giai cấp của bản thân, ông chống tay ngồi dậy trong ghế mây, ông chỉ mấy cái răng tốt nhổ nhằm nói:

Đây là những cái răng còn tốt ta nhổ của kẻ thù giai cấp.

Lại chỉ vào mấy chục cái răng hồng bày ra chào mời khách trên bàn, ông nói:

- Còn đây là những cái răng sâu ta đã nhổ cho anh chị em giai cấp.

Lý Trọc thờ ơ, gật gật đầu, nhìn những cái răng tốt của kẻ thù giai cấp và những chiếc răng hồng của anh chị em giai cấp bày trên bàn, cậu cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì, ngồi xuống chiếc ghế gỗ cạnh ghế mây của ông Dư, cậu tiếp tục há mồm ngáp. Ông Dư đã nằm chán chê cả một buổi sáng, khó khăn lắm mới đến một cậu bé Lý Trọc, thì ra cậu ta đến để thi ngáp với mình.

ông Dư ngồi dậy, nhìn cột điện bên kia phố, xoa đầu Lý Trọc nói:

Cậu không đi ôm chơi cột điện à?

Ôm rồi - Lý Trọc – lắc đầu nói.

Đi làm cú nữa - - ông Dư nhõ răng khuyến khích.

Chẳng có ý nghĩa gì - - Lý Trọc trả lời – Cháu đã từng ôm mấy lần tất cả cột điện trong thị trấn.

Ôi chao ơi - - Ông Dư thốt lên ngạc nhiên, ông nói - - Nếu là thời xưa, cậu đã là Hoàng đế, chơi cả ba cung sáu viện, nếu là thời nay, cậu phải là tên tội phạm hiếp dâm vô độ, ngồi tù xử bắn.

Lý Trọc đang ngáp dài, vừa nghe đến " ngồi tù xử bắn", sững sốt đến nỗi phải bỏ dở cái ngáp giữa chừng, trợn mắt há hốc mồm, hỏi:

Ôm chơi cột điện cũng ngồi tù xử bắn hay sao?

Đương nhiên - - ông Dư đổi giọng nói – Việc này phải xem xét lập trường giai cấp của cậu.

Thế nào là lập trường giai cấp? - - Lý Trọc không hiểu.

Ông Dư chỉ tay vào cây cột điện trước mặt, hỏi Lý Trọc:

Cậu coi chúng là đàn bà của kẻ thù giai cấp? Hay coi chúng là chị em cùng giai cấp?

Lý Trọc vẫn trợn mắt há mồm không hiểu, ông Dư đắc ý, mặt mày tươi tỉnh nói:

- Nếu cậu coi cột điện là đàn bà của kẻ thù giai cấp, cậu ôm chơi nó, là cậu phê đấu nó, nếu cậu coi nó là chị em cùng giai cấp ôm chơi nó, thì cậu

phải đăng ký lấy nó, không đăng ký không lấy nó, là cậu cường hiếp. Cậu ôm chơi suốt lượt cột điện trong thị trấn, tức là cậu đã cường hiếp toàn bộ chị em cùng giai cấp trong thị trấn, chẳng phải ngồi tù xử bản thì sao?

Lý Trọc nghe ông Dư nói xong, biết nỗi lo về sau "ngồi tù xử bản" đã được loại trừ, cặp mắt tròn tròn yên tâm khép lại thành hai sợi chỉ. Ông Dư xoa đầu Lý Trọc hỏi:

Rõ chưa? Biết thế nào là lập trường giai cấp rồi chứ?

Rõ rồi! – Lý Trọc gật đầu trả lời.

Cậu trả lời tôi xem nào - Ông Dư nói - Cậu coi chúng là đàn bà của kẻ thù giai cấp? Hay coi chúng là chị em cùng giai cấp?

Lý Trọc chớp chớp mắt trả lời:

- Nếu cháu coi chúng là cột điện giai cấp thì sao?

Ông Dư ngó người một lát, sau đó phá lên cười chửi toáng lên:

- Thăng nhãi con khốn kiếp!

Lý Trọc ngồi ở chỗ ông Dư nửa tiếng đồng hồ, tiếng cười của ông Dư sang sảng, Lý Trọc vẫn cảm thấy chán, cậu đứng dậy trở lại hiệu thợ rèn của anh Đồng. Lý Trọc ngồi trên ghế băng, tựa lưng vào tường, ngả người ngoẹo đầu sang một bên, nhìn anh thợ rèn hăm hở rèn mũi thương tua đỏ, tay trái anh cầm kìm, kẹp chặt mũi thương, tay phải vung búa đập độp độp chát chát, tia lửa bay tung tóe trong cửa hiệu. Chiếc băng đỏ đeo trên cánh tay trái anh Đồng, cứ tụt xuống liên tục, tay trái cầm kìm, anh Đồng luôn luôn phải dơ lên, để băng đỏ tụt xuống trở về vị trí ban đầu, mũi thương đang kẹp ở kìm của anh cũng luôn luôn chọc lên trời hết lần này đến lần khác. Mồ hôi mồ kê nhễ nhại, anh Đồng vừa rèn mũi thương, vừa ngắm nghía Lý Trọc, thầm nghĩ, thằng lỏi khốn kiếp này, trước kia hễ dẫn xác

đến đây là nằm sấp ôm ghế băng day đi day lại, bây giờ vừa bước vào, đã ẻo lả tựa người vẹo đầu tại chỗ, y như con gà rù ử rử ở góc tường. Đồng thợ rèn không nhin nổi, cất tiếng hỏi:

Này, màỵ không chơi trò quan hệ trai gái với ghế băng nữa à?

Quan hệ trai gái ư? - Lý Trọc cười khúc khích, cậu cảm thấy câu này hay quá. Sau đó cậu lắc lắc đầu, gượng cười trả lời – Hiện giờ em không có ham muốn tính dục

Anh Đồng cười hì hì, nói:

Thằng lỏi khốn kiếp liệt dương rồi.

Lý Trọc cũng cười theo mấy tiếng, hỏi anh Đồng:

Thế nào là liệt dương?

Anh Đồng bỏ búa xuống, cầm khăn vắt trên cổ lau mồ hôi trên mặt, đáp:

Kéo quần xuống, xem xem chim của màỵ...

Lý Trọc tụt quần nhìn chim, anh Đồng hỏi:

Có phải nũn nùn nùn không?

Lý Trọc gật đầu đáp:

Mềm như cục bột.

Thế gọi là liệt dương - - Anh Đồng vắt khăn trả lại cổ, nháy mắt bảo – Nếu con chim nhỏ của màỵ cứng đơ đơ như khẩu pháo thép định nhả đạn, thì đó là lên cơn ham muốn tính dục, còn mềm như cục bột, thì đó là liệt dương.

Lý Trọc " ồ" một tiếng, cậu nói như đã phát hiện ra lục địa mới:

- Thì ra em đã bị liệt dương.

Lý Trọc lúc này đã trở thành nhân vật khá có tiếng tăm của thị trấn Lưu chúng tôi, thị trấn Lưu chúng tôi có một số quần chúng vô công rồi nghề thường xuyên lảng quăng trên đường phố, những quần chúng này, có khi dơ nắm đấm lên hô khẩu hiệu, đi theo đội ngũ tuần hành, có lúc chẳng biết làm gì, ngồi tựa vào thân cây ngô đồng ngáp ngủ liên tục. Những quần chúng vô công rồi nghề này đều biết Lý Trọc, hễ trông thấy Lý Trọc, liền tươi tỉnh, liền không nhin nổi cười, liền í ới gọi nhau:

Thằng lỏi con ôm cột điện đến kia kia chúng mày ơi!

Lý Trọc lúc này đã khác trước, Tống Phàm Bình bị giam trong nhà kho, họng Tống Cương khản đặc không thể nói thành tiếng, không còn ai để nói chuyện, côی cút một mình, bụng lại đói réo ùng ục, thần thờ đi trên phố, cậu không hề có tí chút hào hứng đối với cột điện gỗ cạnh đường. Bọn người lang thang vẫn tỏ ra sốt sắng, thú vị đối với Lý Trọc, chúng nhìn dòng người diễu hành đang đi như nước chảy, lấy thân chặn cậu lại, lảng lạng chỉ cột điện gỗ cạnh đường, nói với cậu:

Này, thằng nhóc, lâu lắm không mày chơi cột điện?

Lý Trọc lắc lắc đầu, trả lời giọng lạnh lạnh:

Bây giờ tớ không chơi trò quan hệ trai gái với cột điện nữa.

Bọn vô công rồi nghề bịt mồm cười ngặt cười nghèo, chúng xúm lại không cho Lý Trọc đi, chờ đội ngũ diễu hành đi qua, chặn lại hỏi:

- Tại sao không chơi trò quan hệ trai gái?

Lý Trọc táo tợn, tụt luôn quần cho bọn kia xem chim, cậu bảo:

Thấy chưa? Nhìn thấy chim của tớ chưa?

Bọn chúng chụm đầu cùng xem con chim bằng quả ớt trong quần Lý Trọc, khi gật gật đầu, bọn chúng lại va vào nhau đau đớn, bọn chúng ôm đầu bảo, trông thấy rồi, trông thấy rồi!

Một lần nữa, Lý Trọc hỏi bọn kia một cách lồi đời:

Cứng đơ đơ như khẩu pháo thép cỡ nhỏ, hay mềm nhũn như cục bột?

Bọn lang thang không biết Lý Trọc nói thế là thế nào, chúng gật đầu trả lời:

Mềm nhũn nhùn, mềm nhũ nhùn, như cục bột...

Cho nên tớ không chơi trò quan hệ trai gái. - Lý Trọc tỏ ra tinh tướng nói.

Sau đó, y như một hiệp khách sắp sửa từ giã cõi giang hồ, cậu vung tay, đi ra khỏi đám đông, đi được vài bước, cậu quay lại, nói với bọn kia bằng chất giọng như đã từng ném trái mọi biển cố thẳng trầm:

Tớ đã liệt dương.

Bọn kia ôm bụng cười hô hố, Lý Trọc lại vênh váo, ngẩng mặt, bước đi một cách hiên ngang, oai phong lẫm liệt, khi đi qua một cây cột điện gỗ, cậu còn tiện chân đá cột điện một cái, chứng tỏ mình đã cạn tình ráo máng với cột điện.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Lý Trọc lang thang khắp nơi trên đường phố, không có một xu dính túi, khát uống nước sông, đói đành nuốt nước bọt về nhà. Lúc này nhà cậu giống như một cái chum bị đập vỡ, túm đống, cậu và Tống Cương không có sức dựng lên, quần áo vương vãi mỗi nơi một cái trên nền nhà, hai cậu cũng không buồn nhặt. Từ sau khi Tống Phàm Bình bị giam trong một nhà kho, bọn khám nhà lại đến hai lần, lần nào Lý Trọc cũng lập tức chuồn thẳng, để một mình Tống Cương đối phó với bọn chúng. Để Tống Cương nói chuyện với bọn chúng bằng cái giọng thì thào không thành tiếng, nhất định chúng sẽ điên tiết, nhất định chúng sẽ bạt tai.

Mấy hôm nay Tống Cương không ra khỏi nhà, y như một đầu bếp, cậu nấu cơm xào rau. Tống Phàm Bình đã từng dạy hai con nấu cơm như thế nào, Lý Trọc đã quên sạch từ bao giờ bao giờ, Tống Cương vẫn còn nhớ. Khi Lý Trọc bụng réo ùng ục, cúi đầu thất tha thất thểu về nhà, Tống Cương đã cơm canh đâu vào đấy, sắp sẵn hai cái bát và đôi đũa người thượng cổ đã dùng, ngồi trước mâm chờ Lý Trọc, khi trông thấy Lý Trọc nuốt nước dãi bước vào, cổ họng Tống Cương thì thì thào thào, Lý Trọc biết anh đang nói: cuối cùng em đã về. Vừa bước vào cửa, Lý Trọc bưng luôn bát cơm của mình ăn ngấu nghiến.

Lý Trọc không biết mấy hôm nay Tống Cương sống thế nào, ngày nào Tống Cương cũng đối phó với cái bếp dầu, cậu cẩn thận bật diêm, cẩn thận châm lửa vào từng cái bắc, ngày nào cũng phải kéo từng cái bắc càng cháy càng ngấn lên một chút, người vã mồ hôi, hai tay đầy dầu, móng tay đen nhem, sau đó nấu một nồi cơm nửa sống nửa khê cho em ăn. Lý Trọc ăn cơm Tống Cương nấu, giống như ăn hạt đậu, cứ kêu lục cục trong mồm,

khiến cái dạ dày của cậu cũng mệt mỏi, cậu thường chưa ăn no đã bắt đầu bị nấc, khi nấc cũng kêu ứ hự, rau Tống Cương xào cũng rất khó ăn, Tống Phàm Bình xào rau, trông bát rau xanh mỡ màng, còn rau Tống Cương xào, bữa nào cũng cũng nũng, cũng vàng, y như màu dưa muối, có cả màu dầu hoả đen sì sì lẫn trong rau, không mặn quá, thì nhạt quá. Lý Trọc vốn đã không nói chuyện với Tống Cương, cậu cứ ăn, cứ ăn, bực mình nổi khùng với anh:

Cơm sống rau nát, anh là con địa chủ...

Tống Cương đỏ bừng mặt, mồm thì thào liên tục, Lý Trọc không biết anh nói những gì, Lý Trọc bảo:

Đừng thì thì thào thào như muối đánh rằm, như rệp đái.

Khi Tống Cương nói được thành lời, cậu đã biết nấu thế nào để có cơm chín. Lúc đó, hai cậu bé đã ăn hết từ lâu số rau xanh Tống Phàm Bình để lại, chỉ còn một ít gạo. Tống Cương xới cơm chín ra bát, để chai xì dầu lên mâm, khi nhìn thấy Lý Trọc bước vào cửa, cuối cùng giọng cậu khàn khàn cất lên, cậu hí hửng nói với thằng em:

Lần này chín rồi!

Đúng là Tống Cương đã nấu chín cơm, hạt gạo nào cũng nở đầy đặn, trắng tinh, trong trí nhớ của Lý Trọc, đây là bữa cơm ngon nhất mà cậu đã ăn, tuy về sau cậu được ăn rất nhiều bữa cơm ngon hơn, nhưng bao giờ cũng cảm thấy không bằng bữa cơm Tống Cương nấu lần đó. Lý Trọc cảm thấy Tống Cương chó ngáp phải ruồi, mèo mù vớ cá rán, may mắn đã nấu được một bữa cơm ngon. Sau khi ăn mấy bữa cơm vừa sống vừa khô, cuối cùng tối nay đã được ăn cơm chín. Không có rau, nhưng có xì dầu, hai cậu rót xì dầu vào bát cơm hơi nóng đang bốc lên ngùn ngụt, sau khi trộn đều, những hạt cơm y như được quét màu mỡ, vừa đen, vừa đỏ, lại vừa bóng

nhảy, mùi thơm của xì dầu khuyếch tán trong hơi nóng của cơm tẻ, bay khắp nhà.

Lúc này trời đã tối, hai cậu bé ăn cơm trộn xì dầu bóng nhẫy trong bát, ánh trăng chiếu vào qua cửa sổ, gió thổi vù vù trên nóc nhà, giọng Tống Cương khàn khàn, mềm nhai cơm, nói ngập ngừng:

- Không biết bao giờ bố về?

Vừa nói xong, mặt Tống Cương đã dàn dụa nước mắt, bỏ bát xuống, cậu cúi đầu khóc xụi xụi, vừa khóc, vừa nuốt cơm trong mồm vào cổ họng. Sau đó cậu gạt nước mắt, khóc nức nở, người co giật, cứ hu hu, hu hu, một tiếng ngắn, một tiếng dài, giọng khản đặc, như chiếc còi báo động hụt hơi.

Lý Trọc cũng cúi đầu, đột nhiên buồn rười rượi. Tống Cương nấu được bữa cơm ngon như thế, Lý Trọc định nói với anh vài câu, cuối cùng vẫn không nói được câu nào, Lý Trọc lẩm bẩm nói một mình:

Anh ấy là con địa chủ...

Sau một lần thổi nôi cơm ngon lành, trưa hôm sau Tống Cương lại nấu sộng. Vừa nhìn vào những hạt cơm xám xụi khô khốc trong bát, Lý Trọc biết ngay đã toi rồi, lại phải ăn cơm sộng. Lúc này, Tống Cương đang ngồi trước bàn làm thí nghiệm khoa học, cậu cẩn thận rắc muối vào một bát, còn bát kia thì rót vào một chút xì dầu, cậu lần lượt ném thử bát cơm sộng rắc muối và bát cơm sộng rưới xì dầu. Khi Lý Trọc bước vào cửa, cậu đã nghiên cứu thành công, vui vẻ nói với em, cơm sộng rắc muối ngon hơn hẳn cơm rưới xì dầu, mà muối phải rắc từng tí từng tí, rắc đến đâu ăn đến đó, không được để muối tan, muối tan không có cảm giác ngon.

Lý Trọc đùng đùng hờn dỗi, cậu bảo Tống Cương:

Em ăn cơm chín, không ăn cơm sộng đâu.

Tống Cường ngẩng lên báo cho thằng em một tin buồn:

Hết sạch dầu hoả rồi, cơm đang sôi thì bếp tắt.

Lý Trọc hết dỗi, đành ngồi xuống ăn cơm sượng. Không có dầu hoả, coi như không có lửa, Lý Trọc nghĩ bụng, nếu chim Tống Cường đá ra dầu, lỗ đít phun ra lửa, thì hay quá. Tống Cường bảo em, rắc một chút muối là ăn luôn, Lý Trọc làm theo, mắt sáng lên, từng hạt muối và từng hạt cơm sống nhai trong mồm kêu dòn tan, nhất là khi nhai vụn những hạt muối, Lý Trọc đột nhiên thấy vị ngon. Lý Trọc biết tại sao ông anh lạ bảo cậu nhai nuốt cơm sống trước khi muối tan, giống như cọ xát ra lửa, vị ngon trong muối chỉ bật ra trong giây lát nhai cơm, sau khi tan, muối mất vị tươi mới, chỉ còn vị mặn. Lần đầu tiên Lý Trọc cảm thấy vị ngon của cơm sống. Lúc này Tống Cường lại nói với thằng em một tin buồn khác:

Gạo cũng đã ăn hết.

Bữa tối, hai anh em Tống Cường lại tiếp tục ăn cơm sống rắc muối, còn thừa lúc trưa. Sáng hôm sau, khi ánh nắng chiếu vào mông, hai cậu bé mới thức dậy. Sau khi dậy, mỗi đứa chạy ra một góc tường bên ngoài đá xoè xoè, múc một xô nước tự rửa mặt, sau đó mới chọt nghĩ đến, từ hôm nay trở đi, ngay đến cái rằm cũng chẳng có mà ăn. Lý Trọc ngồi trên ngưỡng cửa một lúc, định xem Tống Cường có cách nào kiếm ra cái gì cho vào bụng hay không. Tống Cường lục lọi một lúc trong tủ quần áo đổ ra đất, lại tìm một lúc trong số quần áo vứt bừa phứa trên nền nhà, cũng không moi được thứ gì ăn, đành phải nuốt nước bọt suông làm bữa sáng.

Lý Trọc cũng đành phải nuốt nước miếng, tiếp tục lang thang trên đường to ngõ nhỏ như con chó thả rông, mới đầu cậu còn nhẩy tâng tâng, đến trưa thì như quả bóng xì hơi, cơn đói hành hạ Lý Trọc tám tuổi, thành ông lão tám mươi tuổi, không nói đến đầu choáng mắt hoa, không nói đến chân tay rã rời, trong bụng đã không có một thứ gì, lại còn nắc liên tục. Lý Trọc ngồi rất lâu dưới gốc cây ngô đồng cạnh đường, ngoẹo đầu nhìn người

qua lại trên đường phố, cậu trông thấy một người ăn bánh bao thịt đi qua trước mặt, cậu nhìn thấy tận mắt nước cốt thịt còn dính mép người đó, người đó còn thò lưỡi liếm mép, cậu cũng nhìn thấy người đàn bà cắn hạt dưa đi qua bên cạnh, chị ta còn nhổ vỏ hạt dưa lên tóc cậu, cậu bực nhất là một con chó hoang đã nghiễm nhiên tha hẳn một miếng xương, nhong nhong đi qua trước mặt cậu.

Lý Trọc không biết mình đã về đến nhà như thế nào, cậu chỉ biết mình đói cồn cào, không trông mong gì về nhà sẽ được ăn, cậu chỉ muốn về nhà nằm lên giường. Nhưng khi Lý Trọc đi đến cửa, đột nhiên nhìn thấy bóng Tống Cương ngồi ăn cơm trước mâm, cậu mừng rỡ, tuy sắp đói lả, cậu vẫn sà đến.

Lý Trọc bị tên tò, cậu nhìn rõ Tống Cương đang ăn gì, trước mặt Tống Cương để một bát nước lã, mồm Tống Cương ngậm một chút muối, để muối tan từ từ, sau đó uống một ngụm nước, ăn xong muối, cậu lại hớp một chút xì dầu, phồng má lên có vẻ ngon lành, chờ xì dầu ngấm đủ vào mồm, cậu lại uống bát nước lã.

Tống Cương uể oải ăn muối và xì dầu, uống nước lã, cậu đói đến nỗi chẳng thiết nói chuyện với Lý Trọc, chỉ vào một bát nước khác để trên mâm, Lý Trọc biết bát này Tống Cương đã sắp sẵn cho cậu. Lý Trọc ngồi cạnh mâm, tuy hết sức thất vọng, nhưng vẫn ăn như Tống Cương. Ngậm chút muối, húp tí xì dầu, uống hớp nước, dù sao vẫn hơn không ăn. Thật ra không có bữa cơm trưa, cũng làm cho Lý Trọc cảm thấy đã ăn trưa, hình như cậu thấy hơi dễ chịu, cậu nằm xuống giường, lẩm bẫm nói một mình, xem trong mơ có thứ gì ăn không, rồi liếm môi ngủ thiếp đi.

Lý Trọc nói thế nào làm thế, vừa vào cõi mơ, cậu đã đụng phải một cái lồng chưng to tướng, lồng chưng bốc hơi ngùn ngụt, mấy người đầu bếp mặc áo trắng, đang dô hò, nhắc cái vung lồng chưng không lồ ra, Lý Trọc nhìn thấy bên trong xếp rất nhiều bánh bao thịt, lúc nhúc như đám người tổ chức đại hội phê đấu trên bãi tập, cái bánh bao thịt nào cũng đang chảy

nước mỡ. Mấy người đầu bếp, lại hò nhau đập vung lồng, họ bảo chưa chín. Lý Trọc nói chín lắm rồi, chín chảy cả mỡ ra kia kìa, nhưng mọi người phớt bơ, cậu đành phải đứng cạnh chờ, chờ đến khi nước thịt chảy ra bên ngoài lồng, những người đầu bếp sau cùng mới nói: chín rồi! Họ dô hò mở vung ra, giục nhau: ăn đi! Lý Trọc cảm thấy mình như nhẩy xuống nước, cắm đầu vào lồng chưng, ôm một đồng bánh bao thịt trước ngực, giữa lúc cúi cắn một cái bánh bao thịt chảy mỡ, Lý Trọc đã bừng tỉnh.

Giọng khà khàn, Tống Cương đã lay người đánh thức Lý Trọc:

Tìm thấy rồi! Tìm thấy rồi!

Rõ ràng mình đang cắn chiếc bánh bao thịt, thì bị Tống Cương lay người đánh thức, chiếc bánh đã biến mất. Lý Trọc giận dữ khóc hu hu, cậu vừa lau nước mắt, vừa dơ chân đá Tống Cương, mồm kêu rặt những tiếng: Bánh bao thịt, bánh bao thịt. Ngay sau đó Lý Trọc lại cười bắn ra nước mũi, bởi vì cậu nhìn thấy tiền và tem gạo đang vẩy vẩy trong tay Tống Cương, cậu đã nhìn rõ hai tờ năm đồng.

Tống Cương liền thoảng kể, cậu đã tìm thấy tiền và tem gạo bố để lại như thế nào, Lý Trọc chẳng nghe lọt tai câu nào, bánh bao thịt chảy nước mỡ đang nhét đầy óc cậu, cậu lập tức hăm hở, nhẩy khỏi giường, giục Tống Cương:

Đi, đi mua bánh bao!

Tống Cương lắc đầu, bảo:

Anh phải đi hỏi bố đã, bố đồng ý, anh mới được đi mua bánh bao.

Lý Trọc nói:

Chờ tìm được bố anh, em đã chết đói từ đời tám hoánh!

Tống Cương vẫn lắc đầu, nói:

Chúng ta không chết đói, chúng ta sẽ tìm được bố rất nhanh.

Đã có tiền, có tem gạo, bánh bao cũng sẽ có ngay, mẹ kiếp, thằng ngốc Tống Cương lại còn đòi đi hỏi bố làm quái gì. Lý Trọc cứ dẩy nẩy, dậm chân ăn vạ, trông thấy tiền và tem gạo trong tay Tống Cương, Lý Trọc định xô vào cướp. Tống Cương thấy vậy, vội vàng rút tiền và tem gạo vào túi. Hai cậu bé giằng nhau, cùng ngã ra đất. Hai tay Tống Cương ôm chặt túi, Lý Trọc định luồn tay qua kẽ ngón tay của Tống Cương móc túi lấy tiền. Hai cậu bé nhin đói cả ngày, đứa nào cũng mệt lử. Giằng xé nhau một lúc, lại dừng, há mồm thở hổn hển, rồi lại tiếp tục giằng xé, tiếp tục thở hổn hển. Sau đó Tống Cương bò dậy khỏi đất trước, định xông ra cửa, Lý Trọc cũng hộc tốc bò dậy, chặn cửa. Hai cậu bé đều mệt, cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, Lý Trọc đứng chặn cửa, Tống Cương đứng trong nhà, hai đứa mặt đối mặt, vừa thở vừa nghỉ, sau đó Tống Cương quay người đi vào bếp, Lý Trọc nghe thấy cậu múc nước trong vại tu ừng ực một lúc, uống no nước, Tống Cương trở lại trước mặt Lý Trọc, lao thẳng vào Lý Trọc kêu, giọng khản đặc:

Tao có sức rồi!

Hai tay Tống Cương dẩy một phát, Lý Trọc ngã chổng chơ ra cửa, Tống Cương nháy qua người Lý Trọc, chạy đi luôn, đi tìm bố địa chủ của cậu. Y như con lợn chết, Lý Trọc nằm ngửa ra sân trước nhà, sau đó lại bò dậy, ngồi trên ngưỡng cửa như con chó ốm. Cậu đói quá, khóc hu hu mấy tiếng, khóc lại càng đói hơn, cậu nín ngay. Lý Trọc nhìn gió thổi xào xạc trên lá cây, ánh nắng chiếu vào ngón chân cậu sáng loáng, nghĩ bụng nếu ánh nắng có thể ăn như thịt xé, gió có thể uống như canh thịt, thì hay quá. Dựa vào khung cửa, Lý Trọc ngồi một lúc, sau đó đến vại nước trong bếp, múc nước tu ừng ực, uống no nê. Cảm thấy đã có sức, cậu đóng cửa đi ra phố.

Chiều hôm ấy, kéo dài hơi tàn, Lý Trọc đi đi lại lại trên phố lớn, không kiếm được thứ gì ăn, nhưng lại gặp ba học sinh trung học. Lúc bấy giờ đang ngồi tựa vào một cây ngô đồng, Lý Trọc nghe thấy tiếng cười hì hì, nghe thấy chúng gọi:

Này, thằng nhóc.

Khi Lý Trọc ngẩng lên, bọn kia đã xúm quanh cậu. Trông bộ dạng hí hửng của chúng, Lý Trọc biết chúng định đến tập rê chân. Lần này Lý Trọc không trốn được, cũng không có sức trốn, cậu bảo bọn kia:

Cả ngày nay em không có gì ăn ...

Tôn Vĩ tóc dài nói:

Bọn tao cho mày ăn rê chân.

Lý Trọc van xin chúng:

Hôm nay không ăn rê chân, mai em ăn.

Không được - - Ba tên cùng nói một lúc – Hôm nay, ngày mai đều phải ăn.

Lý Trọc chỉ cây cột điện gần đó, tiếp tục van nài bọn kia:

Đừng bắt em ăn rê chân, để em chơi trò quan hệ trai gái với cột điện nhé!

Ba tên học sinh trung học ha ha cười ngất, Tôn Vĩ tóc dài bảo:

ăn rê chân trước, ăn no rồi, sẽ chơi trò quan hệ trai gái với cột điện.

Lý Trọc đau khổ lau nước mắt, ba tên học sinh nhường nhau như anh em ruột thịt, đứa nào cũng muốn nhường cơ hội ra chân đầu tiên.

Lúc này Tống Cương đã xuất hiện, tay cậu cầm chiếc bánh bao chạy đến, khi chạy đến trước Lý Trọc, cậu ngồi bệt xuống đất, kéo luôn Lý Trọc cùng ngồi. Hai cậu bé đều ngồi trên đất, Tống Cương mồm hôi nhếch nhếch, đưa bánh bao thịt cho Lý Trọc, một chiếc bánh bao thịt còn nóng hôi hổi, Lý Trọc cầm bánh tống luôn vào mồm, miếng đầu tiên cậu đã làm cho nước thịt bên trong chảy ra mép, chưa kịp nuốt miếng đầu tiên, cậu đã nghẹn tắc cổ, cậu vươn cổ không động đậy. Tống Cương dấm lưng cho em, đồng thời dương dương tự đắc nói với ba học sinh:

Chúng em ngồi trên đất, xem các anh rê chúng em thế nào...

Mẹ kiếp - - Ba tên kia nhìn nhau, lại một tiếng – Mẹ kiếp.

Tống Cương và Lý Trọc đang ngồi trên đất, ba học sinh không biết rê thế nào, chúng bàn nhau, có cần ra tay nhắc hai đứa lên không, Tống Cương đe bọn kia:

Chúng em sẽ kêu cứu, người đi lại trên phố sẽ kéo đến...

Mẹ kiếp - Tôn Vĩ tóc dài bảo - Có giỏi chúng mày hãy đứng lên.

Tống Cương nói với hẳn:

Có giỏi các anh cứ rê chúng em đi.

Ba tên kia bó tay nhìn Lý Trọc và Tống Cương cứ ngồi lì trên đất, chúng cười khẩy, nhìn qua nhìn lại, nhìn Lý Trọc ăn bánh bao. ăn xong bánh, Lý Trọc đã có sức, cậu phụ họa lời nói của Tống Cương:

Chúng ta ngồi thế này rất dễ chịu, chúng ta ngồi trên đất còn dễ chịu hơn nằm trên giường.

Ba tên kia lại mắng ba tiếng "mẹ kiếp", Tôn Vĩ tóc dài thay đổi bộ mặt, hẳn thân mật cười, thân mật nói với Lý Trọc:

Này, thằng nhóc, đứng lên, bọn này bảo đảm không rê mà, mà đi chơi trò quan hệ trai gái với cột điện đi...

Lý Trọc cười hì hì, thè lưỡi liếm nước thớt trên mép, người lắc lư, cậu lắc đầu trả lời

- Em không chơi trò quan hệ trai gái với cột điện, muốn chơi, anh đi mà chơi, em liệt dương rồi, anh biết không?

Ba tên kia không biết liệt dương là thế nào, chúng hiếu kỳ nhìn nhau, Triệu Thăng Lợi không nhịn nổi hỏi Lý Trọc:

Thế nào là liệt dương?

Lý Trọc dương dương tự đắc bảo hẳn:

Anh tụt quần trông chim của anh xem...

Triệu Thăng Lợi sờ tay vào đũng quần, cảnh giác nhìn Lý Trọc, Lý Trọc nói:

Anh xem thử, chim anh cứng đơ đơ như nòng pháo thép cỡ nhỏ, hay mềm như cục bột?

Triệu Thăng Lợi sờ cu mình qua lớp vải quần, hẳn nói:

- Cần gì phải nhìn? Hiện giờ chắc chắn mềm nhũn như cục bột...

Nghe vậy, Lý Trọc mừng quýnh, bảo Triệu Thăng Lợi:

Anh cũng liệt dương rồi!

Bây giờ ba tên kia mới hiểu thế nào là liệt dương, Tôn Vĩ và Lưu Thành Công cười hà hà, Tôn Vĩ nói với Triệu Thăng Lợi:

Mày đúng là thằng dốt, ngay đến liệt dương cũng không biết...

Triệu Thăng Lợi cảm thấy mất sĩ diện, hấn đá Lý Trọc một cái, nói:

Thằng nhãi khốn kiếp như mày mới là kẻ liệt dương, ta sáng dạy cứng đơ đơ, còn cứng hơn nòng pháo thép cỡ nhỏ là đằng khác...

Lý Trọc sốt sắng hướng dẫn Triệu Thăng Lợi:

Sáng sớm anh không liệt dương, buổi chiều anh liệt dương.

Rầm thối - Triệu Thăng Lợi nói - Ta đây một năm bốn mùa, một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ chưa bao giờ liệt dương.

Bốc phét - Lý Trọc chỉ cột điện gỗ gần đó bảo - - Anh ra chỗ cột điện chơi trò quan hệ trai gái, cho bọn em xem thử...

Cột điện ư? - Triệu Thăng lợi hư một tiếng - Chỉ có thằng nhóc khốn kiếp như mày mới ôm chơi cột điện, nếu chơi trò quan hệ trai gái, ta sẽ chơi con mẹ mày.

Lý Trọc trả lời một cách khinh thường:

Mẹ em không chơi trò quan hệ trai gái với anh đâu...

Sau đó Lý Trọc chỉ Tống Cường bên cạnh, đặc ý nói:

Mẹ em chỉ chơi với bố anh Tống Cường...

Tôn Vĩ và Lưu Thành Công cười ngặt nghẽo, Triệu Thăng Lợi chửi mát một lô xích xông những lời khó nghe, ba tên kia biết hai thằng nhóc vô lại lì lợm, dù có bể cạn đá mòn, cũng không đứng lên. Bọn chúng bàn nhau làm thế nào đối phó với hai thằng mất dạy, chúng lại định nhắc hai cậu bé lên rê chân. Lý Trọc chợt nghĩ đến lần trước anh Đồng thợ rèn đã từng cứu mình, cười nói to:

Anh Đồng thợ rèn đã đến.

Ba tên kia quay đầu nhìn ra phố, hết nhìn gần lại nhìn xa, không thấy bóng dáng anh Đồng, ba tên đá Tống Cương và Lý Trọc mỗi cậu ba cú, trong khi Lý Trọc và Tống Cương oa oa, kêu rầm lên, ba tên kia như nhặt được của hời đã bỏ đi.

Lý Trọc đã tránh được rê chân, lại được ăn bánh bao thịt, xúi quẩy là xúi quẩy ở chỗ, cậu không nhớ một chút nào mùi ngon của bánh bao, cậu chỉ nhớ mình bị nghẹn bốn lần, nhớ Tống Cương vỗ vào lưng khi cậu nghẹn, Tống Cương bảo khi nghẹn, Lý Trọc vươn dài cổ như cổ ngỗng.

Lý Trọc và Tống Cương trở lại quan hệ tốt đẹp như cũ, hai anh em mặt nhìn mặt cười hì hì gần một phút, dắt tay nhau đi trên phố lớn. Tống Cương kể, tìm thấy bố, bố ở trong một nhà kho, trong kho còn giam rất đông người, có những người đang khóc, có những người đang kêu. Lý Trọc hỏi, tại sao họ khóc họ kêu? Tống Cương đáp, hình như có người đánh nhau ở bên trong.

Chiều hôm ấy Tống Cương dắt tay Lý Trọc đi hết ba đường phố, hai cái cầu và một ngõ nhỏ, chúng đã đến nhà kho giam địa chủ và nhà tư bản, giam bọn phản cách mạng hiện hành và phản cách mạng lịch sử, giam mọi kẻ thù giai cấp. Lý Trọc đã nhìn thấy bố Tôn Vĩ tóc dài, ông ta đeo băng đỏ trên cánh tay, đứng ở cổng nhà kho hút thuốc, trông thấy Tống Cương, ông ta hỏi:

Sao mà lại đến đây?

Tống Cương chỉ vào Lý Trọc đáp:

- Đây là Lý Trọc, em cháu, nó muốn gặp bố.

Bố Tôn Vĩ nhìn Lý Trọc, hỏi cậu:

- Mẹ mà đâu?

Lý Trọc đáp:

Khám bác sĩ ở Thượng Hải.

Bố Tôn Vĩ cười hì hì cái chính:

Không phải khám bác sĩ, mà khám bệnh.

Bố Tôn Vĩ vứt đầu mâu thuốc ra đất, lại dẫm chân di tắt, đẩy cửa chính nhà kho, gọi vào trong:

Tống Phàm Bình! Tống Phàm Bình ra đây!

Khi bố Tôn Vĩ đẩy cửa kho, Lý Trọc nhìn thấy bên trong có một người ôm đầu nằm trên nền nhà, một người khác đang lấy thắt lưng da đánh ông ta, người bị đánh nằm trên đất không hề nói một tiếng, nhưng người đánh đập thì gào lên, hình như người đánh đập đang gào lên đau đớn. Cảnh tượng này khiến Lý Trọc sợ run người, khiến Tống Cương tái mặt, sợ đến mức hai cậu bé không để ý Tống Phàm Bình từ cửa chính đi ra. Tống Phàm Bình đi đến trước mặt hai con, hỏi:

Các con đã ăn bánh bao thịt chưa?

Lý Trọc trông thấy thân thể cao to của Tống Phàm Bình đứng trước mặt, trên áo lót của bố dượng có vết máu, mặt thâm tím, mắt sưng húp. Lý Trọc biết bố dượng bị người ta đánh. Tống Phàm Bình ngồi xuống nhìn Lý Trọc, đưa tay xoa đầu con:

- Lý Trọc, mép con vẫn còn dính nước thịt.

Lý Trọc cúi đầu, đau khổ ứa nước mắt. Cậu hối hận sự tở giác của mình, nghĩ bụng nếu không nói những lời ấy trước công trường, Tống Phàm Bình sẽ không chịu khổ chịu nạn trong nhà kho. Nghĩ đến sự đối xử

rất tử tế của bố dưỡng đối với mình, Lý Trọc ứa nước mắt, hít mũi thò lò, khóc thành tiếng, nức nở nói:

- Con có lỗi.

Tống Phàm Bình lấy ngón tay cái lau nước mắt cho Lý Trọc, cười bảo:

- Con không hít mũi thò lò vào mắt chứ?

Lý Trọc bật cười. Lúc này tiếng khóc và tiếng chửi trong nhà kho mỗi lúc một to, tới tấp vọng ra từ khe cửa, bên trong còn có cả những cơn rên, như ếch kêu. Lý Trọc khiếp quá, cậu và Tống Cương đứng run rẩy bên bố dưỡng. Tống Phàm Bình hình như không nghe thấy gì hết, anh vui vẻ nói chuyện với hai con, cánh tay trái của anh toồng teng kêu lọc xọc một cách quái lạ, Lý Trọc và Tống Cương đâu có biết cánh tay trái của bố bị người ta đánh sai khớp, trông vào cảm thấy rất lạ, giống như một cánh tay giả treo trên vai, chúng hỏi bố:

- Tại sao cánh tay trái bố lại thế này?

Tống Phàm Bình khẽ lắc lư cánh tay trái của mình, nói với hai con:

Nó mệt, bố cho nó nghỉ mấy hôm.

Tống Phàm Bình thường đem đến cho hai đứa con nhiều chuyện mới lạ, chúng cảm thấy trên người bố có đầy kỹ xảo tuyệt vời, bố lại có biệt tài tháo khớp cánh tay cho nghỉ vài ngày.

Để thoả mãn lòng hiếu kỳ của hai con, Tống Phàm Bình đã huấn luyện ngay trước cổng nhà kho đang âm ỉ như ma khóc sói gào. Anh dạy hai con làm thế nào để cánh tay được nghỉ. Anh bảo, trước tiên nghiêng một bên vai xuống, sau đó buông thõng cánh tay kia, cánh tay buông thõng, cần thả lỏng, không được căng cứng, cứ coi như không có nó, chỉ lên huyết thái dương của mình, anh bảo, trong đầu đừng nghĩ đến cánh tay đó. Anh cảm

thấy hai con học đã tương đối, liền bảo hai đứa xếp thành một hàng, anh hô khẩu lệnh ‘một, hai, một, hai’ để hai con nghiêng vai và buông thõng cánh tay, đi lại trước cửa nhà kho. Lý Trọc và Tống Cương cảm thấy cứ đi một bước, cánh tay nghỉ kia lại lắc lư, hai cậu bé sướng quá, cậu này nhìn cánh tay buông thõng của cậu kia, mồm cứ ái a, ái a, kêu lên ngạc nhiên.

Tống Phàm Bình hỏi hai con:

Cánh tay có toòng teng không?

Hai đứa đồng thanh trả lời:

Toòng teng!

Bố Tôn Vĩ tóc dài cứ nhìn ba bố con họ cười hoài, đầu tiên cười hì hì, tiếp theo cười to ha ha, sau đó ông ôm bụng, ngồi xồm cười. Khi đứng dậy, ông vẫn ôm bụng cười, ông nói với Tống Phàm Bình:

Được rồi, anh nên vào đi.

Tống Phàm Bình lắc lư cánh tay trái đi vào kho, khi vào đến cửa, anh quay lại bảo hai con:

Về nhà tập tiếp.

Buổi chiều hôm ấy, Tống Cương và Lý Trọc quên hết những tiếng kêu khùng khiếp trong nhà kho, quên cả những vết sưng tím trên mặt bố, chúng chỉ nhớ lời bố giặn tiếp tục luyện tập. Trên đường về, hai cậu bé hớn hờ nghiêng vai thõng cánh tay, khi thì để cánh tay trái toòng teng, khi thì để cánh tay phải toòng teng. Về đến nhà, chúng lại nằm trên giường luyện tập, để một cánh tay từ mép giường thõng xuống, chúng phát hiện nằm trên giường thõng cánh tay, dễ hơn nhiều khi nghiêng vai đi đường, có điều, khi nằm trên giường thõng cánh tay, chỉ một lát đã tê tê.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Lý Trọc và Tống Cương tiếp tục cuộc sống anh em không có bố mẹ, mà lại sống khá tốt. Chúng cầm túi cùng nhau đi mua gạo, chúng thích cái cân trong cửa hàng lương thực, chúng luôn túi vào cửa ra bằng nhôm như một cái thang trượt, khi mở van chặn bên trong, những hạt gạo chảy xuống túi ào ào như ngôi cầu trượt, sau đó chúng vỗ bồm bộp vào cửa ra, để những hạt gạo còn bám ở trên cũng rơi xuống miệng túi, chúng cứ vỗ phành phành vào cửa ra bằng nhôm như thang trượt, khiến nhân viên cửa hàng buột mồm chửi toáng lên, thò tay khỏi quầy hàng tát vào đầu chúng.

Chúng xách làn cùng đi mua rau, chúng vừa chọn rau xanh, vừa cầu trộm những lá già, chỉ để lại những lá non nhất, tươi nhất bên trong, khiến bà lão bán rau bực phát khóc, cứ chăm chặp mắng chửi chúng, bà bảo chúng là hai thằng bé mất dạy, là đồ chết rấp, bà rửa chúng thờ bị tắc, uống bị nghẹn, đại tiện không có lỗ đít, tiểu tiện không có lỗ đái. Lý Trọc và Tống Cương ăn tiêu dè sẻn, chúng chỉ ăn rau, không ăn thịt cá, y như nhà sư ăn chay. Sau đó thèm ăn chất tanh quá, chúng bèn ra sông ngòi bắt tôm tép. Khi ra bờ sông, chúng nghĩ mình không biết kiếm món tanh này, ngay đến một con tôm con tép cũng không nhìn thấy bóng, lưỡi liếm vào môi, chúng bàn nhau làm thế nào mới ăn được. Chúng không biết luộc, kho, hay là rán? Thế là chúng rẽ ngoặt, đi đến nhà kho hỏi bố Tống Phàm Bình bày vẽ cho trước đã, trước khi đến cửa kho, tự nhiên chúng nghiêng vai buông thông cánh tay toòng teng. Tống Phàm Bình cánh tay trái trật khớp bả vai, vẫn buông thông đã đi ra bảo chúng, luộc, kho hay rán đều được, chỉ cần màu tép đỏ lên là chín tới. Tống Phàm Bình nói:

- Đỏ như lưỡi là đã chín.

Tổng Phàm Bình bảo, tôm tép đều bơi ở chỗ nước nông, các con phải xắn quần lên khỏi đùì gổì, anh nhắ hai con:

Khi ống quần bị ướt, không đượ lợi ra nửa, chỗ nước sâu không có tôm tép, chỉ có rắ.

Lý Trọc và Tống Cương sợ rùng mình, chúng không biết bố nói đoạ, anh sợ hai con ra chỗ nước sâu sẽ chết đuối. Hai thắ con gậ gậ đầ, hứa sẽ không để nước ngập đùì gổì, sau đó chúng nghiêng vai thồ cánh tay ra về. Tống Phàm Bình lại gọi các con bảo, trước tiên phải về nhà lấy một cái rổ mau, hai cậu không biết lấy rổ mau làm gì? Tống Phàm Bình hỏi con:

Bắt cá phải dùng cái gì?

Hai cậu bé đứng nghĩ một lát, Tống Cương trả lời:

Dùng cần câu.

Đấy là câu cá - - Tống Phàm Bình nói - Bắt cá phải dùng lưới, bắt tôm tép phải dùng rổ mau.

Tống Phàm Bình toàng teng cánh tay trái, dơ cánh tay phải lên, làm như đang cầm cái rổ mau, cúi người trước cửa kho ra hiệu cho hai con biết cách cầm rổ xúc tôm tép. Anh bảo khi đứng ở dưới nước, phải cảnh giác như lính gác, ghé rổ mau, dúì xuống nước, khi tôm tép tự bơi vào rổ, lập tức nhắ rổ lên. Anh đứng thẳng người, bảo:

Như thế là đã bắt đượ tôm tép.

Tống Phàm Bình hỏi hai con đã hiểu chưa? Tống Cương và Lý Trọc nhìn nhau, đừa nợ mong đừa kia gậ đầ. Tống Phàm Bình lại hướng dẫn một lần nữa, khi anh lại cúi người, hai con bảo bố sai rồi, chưa vén ống quần. Tống Phàm Bình ngồi xuống, xắn hai ống quần, làm lại một lần xúc tép như thế nào. Lần này hai con đồng thanh đáp:

Hiểu rồi bố ạ!

Lý Trọc và Tống Cương ra bờ sông, xắn quần lội xuống nước, để nước ngập dưới đùi gối. Chúng nghiêng rổ chao xuống nước, bắt chước động tác Tống Phàm Bình đã hướng dẫn trước nhà kho, chờ tôm tép tự bơi vào rổ mau. Chúng đứng ở trong nước suốt một buổi chiều, phơi nắng hè vã mồ hôi. Chúng ngạc nhiên phát hiện ra, khi bơi trong nước, tôm tép nhảy tâng tâng, khác với những con cá vẩy đuôi. Tôm tép nhảy tâng tâng bơi vào rổ mau của hai cậu, lần nhiều nhất là năm con, lần ấy hai cậu sướng quá reo ầm ĩ, ngay sau đó các cậu ngậm chặt mồm, vì chợt phát hiện tôm tép trong nước chạy hoảng loạn, hai cậu đành phải thay chỗ khác. Khi ráng chiều buông xuống, hai cậu bé ngồi trên bãi cỏ bờ sông đếm tôm, mới biết đã xúc được sáu mươi bảy con.

Chiều tối hôm ấy, nét mặt, giọng nói, dáng đi của hai cậu đều y như những người đeo băng đỏ của thị trấn Lưu chúng tôi. Lý Trọc và Tống Cương bưng cái rổ mau đựng sáu mươi bảy con tôm nghênh ngang qua phố, có người nhìn thấy những con tôm trong rổ cứ tấm tắc khen, hai thằng lỏi con mắt dạy giỏi quá. Nghe vậy, Lý Trọc cứ dương dương tự đắc, lần đầu tiên cậu thích người ta gọi anh em cậu là thằng nhóc mắt dạy, cậu nói với Tống Cương:

Thằng nhóc mắt dạy có nghĩa là tài giỏi.

Sau khi về nhà, Lý Trọc chỉ huy Tống Cương:

- Lấy nước luộc sáu mươi bảy con tôm mắt dạy.

Khi nước trong nồi mỗi lúc một nóng lên, Lý Trọc hí hửng nói với Tống Cương:

Nghe thấy chưa, nghe thấy sáu mươi bảy con tôm mắt dạy đang bong tanh tách trong nồi chưa?

Khi tôm trong nồi đã hết bong, hai cậu bé mở vung ra, trông thấy tôm đã đỏ hết, chúng chợt nhớ lời bố, chỉ cần đỏ như lười là đã chín. Tống Cương lè lưỡi hỏi Lý Trọc có đỏ như lười anh không? Lý Trọc đáp:

Đỏ hơn cả lười anh.

Lý Trọc cũng lè lưỡi cho Tống Cương nhìn, Tống Cương cũng nói:

Cũng đỏ hơn lười em.

Sau đấy hai cậu reo lên:

Chén đi, mau mau chén đi, chén những con tôm mất dạy!

Đây là lần đầu tiên chúng ăn những con tôm chính mình xúc, chính mình luộc. Chúng quên khuấy không tra muối vào nồi. Sau khi ăn mấy con tép chỉ có vị nhạt thếch, hai cậu bé cảm thấy khang khác. Lúc này Tống Cương mới trở tài, cậu lập tức nghĩ ra cách, rót xì dầu ra bát, rồi chấm tôm vào xì dầu để ăn. Lý Trọc vừa ăn, vừa cười toe toét, cậu bảo thật những con tôm mất dạy này, ngon gấp mấy chục lần bánh bao thịt mất dạy. Lúc này, hai cậu chỉ biết cắm đầu cắm cổ ăn, phớt bơ tất cả, ngay đến việc đang ăn cũng không biết. ăn xong hai cậu bé còn ngồi tại chỗ thưởng thức vị ngon trong miệng, coi như vẫn đang ăn say sưa, mãi đến khi Tống Cương nấc một cái, Lý Trọc cũng nấc một cái, chúng mới biết đã ăn sạch sành sanh sáu mươi bảy con tôm. Hai cậu lau mồm, thèm thường nói:

Ngày mai lại ăn tôm.

Những này tiếp đó, Lý Trọc và Tống Cương không thiết đi lãng quăng trên đường phố, chúng đã yêu chuộng sông ngòi, ngày nào cũng sáng đi tối về, xách rổ ra sông xúc tôm tép, men theo con ngòi đi rất xa, sau đó lại men theo con ngòi trở về. Chúng ngâm chân trong nước trắng bọt như chân người chết, lại vỗ cho hai má béo hồng lên như nhà tư bản. Không cần ai dạy bảo, chúng tự biết luộc tôm, kho tôm và rán tôm, chúng phát hiện kho

tôm dùng xì dầu, rán tôm dùng mỡ, muối. Vận may đã đến, cánh cửa không ngăn nổi, có lần hai cậu xúc được những hơn một trăm con tôm tép, chúng rán đi rán lại hơn một trăm con tôm tép trong chảo mỡ, rán tới mức vón lại với nhau, khi ăn mới sướng miệng làm sao, vỏ những con tôm vón dính vào nhau, vừa giòn vừa thơm, có vị ngon mà thịt tôm không có. Khi ăn còn lại hơn bốn mươi con tôm rán, Tống Cương bỗng dừng không ăn nữa. Cậu bảo:

Để phần, mang cho bố chỗ này!

Vâng!- Lý Trọc tán thành.

Hai anh em đựng tôm rán còn lại vào bát, khi ra cửa, Tống Cương bảo mua cho bố một lít rượu nếp. Tống Cương tưởng tượng khi bố ăn tôm rán, uống rượu nếp, nhất định sẽ vui cười khà khà. Tống Cương há mồm cười khà khà, bắt chước bố cười to như thế nào. Lý Trọc bảo anh cười không giống, y như đang kêu cứu, sau đó cậu em biểu diễn giọng cười hừ hừ sang sảng của bố Tống Phàm Bình. Lý Trọc bảo mồm bố nhét đầy tôm, tu đầy rượu, dù có há rõ to, cũng không cười ra tiếng, chỉ có thể cười hừm hừm. Tống Cương bảo, em bắt chước cũng không giống, cậu bảo giống như bố đang ngáp.

Chúng cầm một cái bát không đi ra cửa, đến cửa hàng thực phẩm ngoài phố mua một lít rượu nếp. Người bán rượu trông thấy tôm trong bát, cứ hít mũi hoài, ông ta bảo, người thì thơm ra phết, không biết ăn vào như thế nào. Lý Trọc và Tống Cương cười khúc khích, chúng bảo ăn vào càng thơm. Khi chúng quay người đi, nghe thấy ông bán rượu nuốt nước miếng ừng ực ở sau lưng.

Lúc này đã hoàng hôn, Tống Cương bưng bát rượu nếp, Lý Trọc bưng bát tôm rán, hai anh em cẩn thận đi tới nhà kho của Tống Phàm Bình. Chúng lại gặp ba tên học sinh trung học rêu chân, ba tên đang đi đến trước mặt, gọi hai cậu:

Này, thằng nhóc.

Hai cậu bé nghĩ bụng hồng rồi, nếu không bưng rượu và tôm rán, chúng đã chuồn từ lâu, bây giờ tay bưng bát, chúng không chạy nhanh được, đành phải ngồi bệt xuống đất. Ba tên kia với sáu cái chân rê, vây chặt hai cậu bé, Lý Trọc và Tống Cương bưng bát ngẩng mặt nhìn bọn kia, Tống Cương nói một cách vênh vênh tự đắc:

Chúng em đã ngồi xuống đất rồi.

Lý Trọc cứ tưởng chúng sẽ nói: Có giỏi thì đứng lên, cho nên không nhịn nổi, cậu đã nói trước: Có giỏi hãy rê chúng em đi. Nhưng ba tên không nói thế, chúng tỏ ra hào hứng đối với những con tôm trong bát của Lý Trọc. Tôn Vĩ, Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công ngồi sát xuống, Tôn Vĩ hít mũi bảo:

Thơm quá! Tôm rán này còn thơm hơn tôm trong quán ăn...

Triệu Thăng Lợi tiếp lời:

Mẹ kiếp! Còn có cả rượu nếp.

Tay Lý Trọc bưng bát run run, cậu cảm thấy ba tên kia định ăn tôm rán trong bát, quả nhiên chúng bảo;

- Này, thằng nhóc, đưa bọn tao nếm thử.

Sáu cái tay của ba tên kia cùng một lúc thò vào trong bát của Lý Trọc, Lý Trọc tránh cái bát trong tay, rồi rít nói:

Anh Đồng thợ rèn đã từng bảo, chúng ta đều là những bông hoa của Tổ quốc.

Nghe nói đến anh Đồng thợ rèn, bọn kia rụt tay lại, nhìn chung quanh, không thấy anh Đồng thợ rèn đâu, cũng không ai trên phố chú ý đến, chúng

lại thò tay vào, Lý Trọc kêu oai oái, há mồm định cắn tay bọn chúng, giữa lúc này Tống Cương đột nhiên rao toáng lên:

Bán tôm đây! Bán tôm đây!

Tống Cương vừa rao, vừa hích cánh tay vào Lý Trọc, Lý Trọc thấy tiếng rao của Tống Cương đã cuốn hút người đi đường, thế là cậu cũng rao theo Tống Cương:

Bán tôm này! Tôm rán thơm phưng phức này!

Rất đông người xúm lại, họ tỏ vẻ hiếu kỳ nhìn Lý Trọc và Tống Cương đang rao bán. Ba tên học sinh bị chen bật ra ngoài, đứng tại chỗ chửi rủa bố Tống Cương, lại chửi rủa mẹ Lý Trọc, còn chửi rủa cả ông bà ông vải bố mẹ chúng, sau đó nuốt nước bọt, lau mồm bỏ đi.

Có người hỏi Lý Trọc và Tống Cương:

Tôm này bán thế nào?

Tống Cương đáp:

- Một đồng một con.

Cái gì? – Người kia sững sốt bảo - - Mà bán vàng bạc châu báu đấy à?

ông người xem - - Tống Cương bảo Lý Trọc bưng bát lên, nói tiếp - - Đây là tôm rán.

Lý Trọc dơ bát quá đỉnh đầu, họ người thấy mùi thơm tôm rán, một người bảo:

Thơm thì thơm lắm, mỗi xu hai con thôi.

Một người khác nói:

Một đồng có thể mua một con tôm vàng, hai thằng nhóc mất dạy này đầu cơ tích trữ.

Tống Cương đứng lên nói:

Tôm vàng đâu có ăn được.

Lý Trọc cũng đứng dậy nói:

Tôm vàng đâu có thơm.

Ba tên học sinh đã bỏ đi, Lý Trọc và Tống Cương thở phào, đi ra khỏi đám đông, hai cậu bé, mỗi cậu bưng một bát, khệnh khạng bước đi, chúng đi qua phố, đi qua cầu, đi đến trước cổng nhà kho. Người gác cổng vẫn là bố Tôn Vĩ tóc dài, con trai ông suýt nữa đã ăn tôm trong bát của Lý Trọc. Nhìn hai cậu bé đi đến, ông cười hỏi:

Này, cánh tay không buông thông nữa à?

Hai cậu bé trả lời:

- Không thông được, chúng cháu còn phải bưng bát.

Bố Tôn Vĩ tóc dài cũng ngửi thấy mùi thơm của tôm rán, ông bước tới cúi xem tôm và rượu trong tay Lý Trọc và Tống Cương, thò tay bốc một con tôm trong bát Lý Trọc, cho vào mồm, nhai rau rầu, hỏi hai cậu:

Tôm ai làm?

Chúng cháu làm – Lý Trọc đáp.

Vẻ mặt đầy ngạc nhiên, ông nói:

Hai thằng nhóc mất dạy, đúng là đầu bếp cỡ nhà nước.

Vừa nói, ông vừa thò tay vào bát tôm của Lý Trọc, Lý Trọc tránh tay ông, ông đưa luôn hai tay, bảo hai cậu đưa bát tôm và bát rượu cho mình. Hai cậu bé lùi tránh ông, ông chửi một tiếng "mẹ kiếp", đi đến trước cửa kho, đá một phát, gọi vào trong:

Tổng Phàm Bình! Ra đây! Hai đứa con anh mang thức ăn thức uống đến!

Ông kéo dài mấy tiếng thức ăn thức uống, bên trong bỗng ủa ra năm sáu tên đeo băng đỏ, vừa đi ra, bọn chúng vừa nhìn ngang nhìn ngửa, hỏi:

ăn cái gì? Uống cái gì?

Cánh mũi đứa nào cũng phập phồng, bọn chúng khen rồi rít, thơm ời là thơm, thơm hơn cả mỡ lợn. Hàng ngày bọn chúng ăn toàn rau xanh và củ cải, một tháng nhiều nhất cũng chỉ được một bữa thịt lợn, bây giờ bọn chúng nhìn thấy tôm rán trong tay Lý Trọc, thèm đến rỏ dãi. Bọn chúng xúm lấy hai cậu bé, y như một bức tường cao to quây chặt hai cây nhỏ, bọn chúng cứ nhao nhao nói, đưa tao nếm thử. Nước bọt chúng bắn lên mặt Lý Trọc và Tổng Cường rào rào như mưa. Lý Trọc và Tổng Cường bịt chặt miệng bát, sợ quá kêu toáng lên:

- Cứu con với! Cứu con với!

Lúc này, Tổng Phàm Bình thông cánh tay bước tới, hai cậu bé trông thấy cứu tinh, liền gọi:

Mau lại đây, bố ời!

Tổng Phàm Bình đến trước mặt hai con, Lý Trọc và Tổng Cường nấp vào sau lưng bố, hai cậu bé yên tâm, đưa bát tôm và bát rượu cho bố. Tổng Cường nói:

Bố ời, chúng con rán tôm cho bố, mua cả cho bố một lít rượu nếp.

Tay trái buông thông của Tống Phàm Bình không cử động nổi, anh dơ tay phải nhận bát tôm của Lý Trọc, anh không ăn, mà cung kính đưa cho bọn người đeo băng đỏ. Anh lại nhận bát rượu nếp trong tay Tống Cương, cũng đưa cho bọn kia. Bọn chúng đang mãi ăn tôm rán, Tống Phàm Bình cung kính bưng bát rượu. Tay ăn tôm của bọn chúng dơ ra tua tủa như cành cây, chỉ trong vài chớp mắt, mấy cái hắt xì hơi, bọn chúng đã lim hết sạch bát tôm rán. Bọn chúng trông thấy Tống Phàm Bình đứng tại chỗ cung kính bưng bát rượu, liền cầm luôn bát rượu, mỗi đứa uống một hớp to, uống sạch sành sanh bát rượu nếp. Tống Cương và Lý Trọc nghe rõ tiếng ừng ực trong cổ họng bọn chúng.

Lý Trọc và Tống Cương đau khổ lau nước mắt, hai cậu bắt tôm, rán tôm, mua rượu nếp, giành riêng cho bố, nhưng bố không được ăn tôm rán, cũng không được uống rượu nếp. Tống Cương đau khổ nói:

Chúng con cứ tưởng bố ăn tôm, uống rượu, bố sẽ cười khà khà.

Tống Phàm Bình ngồi xuống, lau nước mắt cho hai con, lúc này trời đã tối, anh không nói gì, chỉ lau nước mắt cho các con. Hai cậu bé đột nhiên thấy bố khóc, bố cười nhìn hai con, nhưng nước mắt bố vẫn chảy.

Mấy tên đeo băng đỏ ăn xong tôm, uống xong rượu, lại dơ chân đá Tống Phàm Bình, chúng quát anh:

Đứng dậy, cút xéo về trong kho!

Tống Phàm Bình lau nước mắt trên mặt, khe khẽ vỗ vào má Lý Trọc, lại khe khẽ vỗ vào má Tống Cương, khe khẽ giục hai con:

Các con về đi.

Tống Phàm Bình đứng dậy, Tống Phàm Bình đã đứng dậy không còn nước mắt, anh cười với mấy tên đeo băng đỏ một cách hạnh phúc. Sau đó, như một anh hùng, Tống Phàm Bình đi vào cổng nhà kho, tay trái

anh thông xuống, khi đi đến cửa, anh quay lại vẫy vẫy cánh tay phải với hai con, khi vẫy cánh tay phải, trông dáng Tống Phàm Bình hết sức vênh váo, chẳng khác nào Mao chủ tịch đứng trên thành lầu Thiên An Môn vẫy tay chào hàng triệu dân chúng đang diễu hành.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Rất nhiều năm sau, mỗi khi nhắc đến bố dượng Tống Phàm Bình, Lý Trọc chỉ có một câu, dơ ngón tay cái lên, bảo:

Một người đàn ông tuyệt vời.

Trong nhà kho thật ra là một nhà tù, Tống Phàm Bình đã bị đánh đập hành hạ đủ kiểu, sau khi bị sai khớp, cánh tay trái anh dần dần sưng vù, anh vẫn không hé răng kêu một tiếng. Anh luôn luôn viết thư cho Lý Lan, bức thư đầu tiên anh viết hôm phát cờ đỏ trên cầu, là lúc anh rạng rỡ nhất, cho nên thư anh viết cũng say mê nóng bỏng. Trên giường bệnh viện Thượng Hải, lần đầu tiên Lý Lan được đọc thư của một người đàn ông, mà lại là một bức thư phẫn chấn lòng người, như ăn phải chất kích thích, Lý Lan đọc một mạch hết lá thư. Bố đẻ Lý Trọc chưa bao giờ viết thư cho Lý Lan, người đàn ông bị chết chìm trong nhà xí, khi lãng mạn nhất, cũng chỉ là gõ cửa sổ của Lý Lan vào lúc nửa đêm, định rủ chị ra ruộng lúa chơi một quần giữa cánh đồng. Cho nên khi nhận lá thư đầu tiên của Tống Phàm Bình, Lý Lan tự dưng đỏ bừng mặt. Sau đó, khi nhận được thư của Tống Phàm Bình hết bức này đến bức khác, Lý Lan vẫn hồi hộp và đỏ mặt.

Lúc này, Tống Phàm Bình đã bị đánh đổ, để Lý Lan yên tâm chữa bệnh ở Thượng Hải, thư anh viết vẫn say mê hùng hực, anh không nói với Lý Lan tình hình thực tế, trong thư anh nói mình càng ngày càng tốt đẹp, làm cho Lý Lan cảm thấy anh đang phất lên như diều trong dòng thác của đại cách mạng văn hoá. Khi Tống Phàm Bình bị giam trong nhà kho, cánh tay trái bị đánh trật khớp thông xuống, tay phải anh vẫn tiếp tục bịa ra sự phô trương giả tạo của mình. Những bức thư về sau được Lý Trọc và Tống

Cương gửi thay bố, hai cậu bé đi đến cổng nhà kho, bố Tôn Vĩ tóc dài trao thư cho hai cậu, đem ra bưu điện gửi. Khi gửi thư, Tống Phàm Bình quen dán tem ở góc trên bên phải phong bì. Khi Lý Trọc và Tống Cương gửi thư, không biết tem nên dán ở chỗ nào? Chúng trông thấy một người gửi thư, dán tem ở sau phong bì, thế là lần ấy Lý Trọc cũng dán y như vậy gửi đi. Lần sau đến lần Tống Cương dán tem, cậu nhìn thấy người ta dán tem ở miệng thư, cậu cũng dán y như thế.

Lúc bấy giờ Lý Lan không thể an tâm chữa bệnh ở Thượng Hải, trong bệnh viện ngày nào cũng có những cuộc phê đấu, những bác sĩ chị quen biết đã lần lượt bị đánh đổ. Chị lo ngay ngáy, muốn về nhà. Nhưng thư của Tống Phàm Bình gửi đến không đồng ý chị về, hy vọng chị ở Thượng Hải điều trị khỏi hẳn bệnh đau nửa đầu. Trên giường của bệnh viện, Lý Lan sống một ngày dài đằng đẵng như một năm, chị đọc thư của Tống Phàm Bình không biết bao nhiêu lượt, bức nào chị cũng đọc thuộc lòng, đây là toàn bộ sự an ủi khi chị sống cô đơn tại Thượng Hải.

Lý Lan cũng xem những phong bì hết lần này đến lần khác, chị nhận ra, bắt đầu từ một ngày nào đó, vị trí dán tem đã thay đổi, đầu tiên dán ở sau phong bì, sau đó lại dán ở miệng phong bì. Khi chị nhận được bức thư tem dán ở mặt sau phong bì, chị lẳng lặng nói một mình, tem của bức thư tới nhất định dán ở miệng phong bì.

Lý Trọc và Tống Cương luân phiên nhau dán tem, luân phiên nhau bỏ thư vào thùng, không để lỡ một lần nào, khiến Lý Lan loáng thoáng cảm thấy không yên, hơn nữa nỗi lo này mỗi ngày một tăng. Chị bắt đầu suy nghĩ miên man, bắt đầu lo lắng mất ngủ, tự nhiên bệnh đau đầu của chị lại quá ra. Lý Lan vốn ngoan ngoãn tuân theo Tống Phàm Bình, lần đầu tiên viết thư cho chồng bằng giọng dứt khoát như đinh đóng cột. Chị nói với anh, bởi vì đại cách mạng văn hoá, đã không còn bác sĩ nào đến buồng của người bệnh, chị đã quyết định ra về.

Khi Lý Lan đi ô tô đến Thượng Hải chữa bệnh, Tống Phàm Bình đã từng nói, khi nào chị chữa khỏi bệnh, anh sẽ đích thân đến Thượng Hải đón chị. Để xoá nỗi lo canh cánh trong lòng, trong thư gửi cho chồng, Lý Lan đã thử hỏi dò Tống Phàm Bình, liệu anh có đến Thượng Hải đón chị về được không?

Lần này, phải chờ suốt nửa tháng, Lý Lan mới nhận được thư trả lời của chồng. Khi viết bức thư này, Tống Phàm Bình vừa bị người ta lấy thắt lưng da quật tui bụi hơn một tiếng đồng hồ, người đàn ông kiên cường này khi bị giam cầm, vẫn muốn giữ lời hứa, đã viết trong thư đồng ý đến Thượng Hải đón vợ, lại còn định sẵn ngày giờ, hẹn Lý Lan đứng ở cổng bệnh viện chờ anh vào lúc mười hai giờ trưa.

Đây là bức thư cuối cùng Tống Phàm Bình viết cho vợ, bức thư này khiến Lý Lan đã khóc những giọt lệ an tâm, chị xoá hết mọi nỗi lo, sau khi trời tối, chị đã đi vào một giấc ngủ ngon lành.

Tối hôm ấy, Tống Phàm Bình trốn ra khỏi nhà kho, nhân lúc bố Tôn Vĩ đi ra nhà vệ sinh, anh len lén mở hé cửa nhà kho, chuồn ra ngoài. Khi anh về đến nhà đã hơn một giờ sáng, Lý Trọc và Tống Cương đã ngủ say từ bao giờ, có một bàn tay đang vuốt ve âu yếm chúng, ánh đèn cũng đang soi vào chúng, Tống Cương dụi mắt thức dậy đầu tiên, trông thấy bố ngồi cạnh giường, cậu kêu lên mừng rỡ, sau đó Lý Trọc cũng dụi mắt thức dậy. Tống Phàm Bình bảo con, Lý Lan sắp về. Vợ anh, mẹ của hai con sắp sửa về. Anh bảo các con, sáng sớm nay anh đi ô tô đến Thượng Hải đón Lý Lan, hai bố mẹ sẽ đi chuyển xe buổi chiều về nhà. Tống Phàm Bình chỉ ra ngoài cửa sổ đen ngòm, nói:

Ngày mai, lúc mặt trời lặn, bố mẹ sẽ đến nhà.

Lý Trọc và Tống Cương nháy tâng tâng trên giường reo ầm ĩ, như hai con khi hí hửng. Tống Phàm Bình vẫy tay phải, ra hiệu cho hai con im lặng, chỉ sang nhà hàng xóm hai bên, anh khẽ bảo, đừng đánh thức người ta dậy.

Lý Trọc và Tống Cương lập tức bịt chặt mồm, lẳng lặng bò khỏi giường. Tống Phàm Bình nhìn cái tủ đổ ra đất và quần áo vứt bừa phứa trên nền nhà, nhăn nhó nói với hai con:

- Sau khi về, trông thấy nhà cửa còn bẩn hơn đồng rác, mẹ các con bực lên, lại trở về Thượng Hải thì biết làm thế nào?

Bây giờ đến lượt Lý Trọc và Tống Cương nhăn nhó. Tống Phàm Bình hỏi hai con:

Làm thế nào mới không để mẹ trở lại Thượng Hải?

Nghĩ một lát, Tống Cương và Lý Trọc cùng trả lời:

Quét dọn vệ sinh.

Đúng! – Tống Phàm Bình cũng nói một tiếng.

Tống Phàm Bình đi đến trước cái tủ đổ, ngồi xuống lấy tay phải nhấc tủ lên, rồi ghé vai đỡ, khi anh đứng lên, cái tủ cũng đã được dựng lại. Lý Trọc và Tống Cương há mồm trợn mắt, chỉ một cánh tay, bố chúng đã dựng cái tủ to tổ bố đứng thẳng lên như cũ., mà không cần đến cánh tay trái. Cánh tay trái bố đang buông thông cho nó nghỉ. Hai đứa con theo sau bố, phải nói là theo đằng sau tay phải bố mới đúng, sửa sang lại ngôi nhà. Chúng giúp tay phải bố thu dọn quần áo trên nền nhà, khi tay phải bố quét nhà, thì hai con đổ rác, khi tay phải bố lau nền nhà, thì hai con lấy dẻ lau bụi bặm trên bàn ghế. Khi ba bố con thu dọn sạch sẽ trong nhà, thì có tiếng gà gáy sáng, bầu trời ở bên ngoài đã trắng nhợt màu bụng cá. Sau đó hai cậu bé ngồi trên ngưỡng cửa quay mặt ra ngoài, nhìn tay phải bố múc nước giếng, dùng tay phải xát xà phòng tắm rửa. Khi Tống Phàm Bình quay vào nhà, hai đứa con quay người ngồi trên ngưỡng cửa nhìn vào trong, trông bố dùng tay phải thay quần áo sạch sẽ. Anh mặc chiếc áo lót màu đỏ, có dòng chữ vàng trước ngực, hai đứa con không biết những chữ gì, Tống Phàm Bình bảo các con, đây là chiếc áo lót đội bóng rổ nhà trường phát cho anh

khi đang học đại học. Tống Phàm Bình còn đi một đôi dép rọ bằng nhựa màu vàng nhạt. Đây là đôi dép Lý Lan tặng trước khi cưới. Hôm cưới anh đi lần đầu tiên, đây là lần thứ hai anh đi đôi dép rọ.

Lúc này, hai đứa con nhận ra, cánh tay trái toồng teng của bố to ra, tay trái bố cũng béo ra, béo sù lên, như đi găng tay bông. Chúng đâu biết đó là sưng, chúng hỏi bố, tại sao tay trái béo hơn tay phải? Tống Phàm Bình trả lời, tại vì tay trái luôn luôn nghỉ. Anh bảo:

Nó chỉ ăn, không làm việc, nên béo ra.

Lý Trọc và Tống Cương cảm thấy bố đúng là một Thần Tiên, bố có thể cho một cánh tay làm việc, cho một cánh tay khác luôn nghỉ ngơi, lại còn làm cho cánh tay nghỉ ngơi béo ra. Chúng hỏi bố:

Khi nào tay phải bố cũng béo ra?

Tống Phàm Bình cười hề hề, trả lời:

Nó sẽ béo ra.

Khi mặt trời mọc, Tống Phàm Bình suốt một đêm không chợp mắt, ngáp liền mấy cái, anh giục hai con lên giường ngủ, Lý Trọc và Tống Cương lắc lắc đầu, vẫn ngồi trên ngưỡng cửa, thế là anh bước qua giữa hai con, ra bến đi chuyến ô tô sáng, đến Thượng Hải đón Lý Lan. Sau khi thân thể cao to của anh vượt qua đầu hai đứa con, thì ráng sớm đã ửng đỏ ngôi nhà, hai cậu bé mới phát hiện nhà mình đã quét dọn sạch sẽ sáng sủa, như chiếc gương đã lau bụi. Cả Tống Cương lẫn Lý Trọc cùng reo lên:

Ôi, sạch sẽ quá!

Tống Cương quay người gọi bố đã đi qua:

Bố ơi, quay lại!

Bước chân dòn tan của Tống Phàm Bình đã quay lại, Tống Cương hỏi bố:

Trông thấy sạch sẽ như thế này, mẹ sẽ bảo sao?

Tống Phàm Bình trả lời:

Mẹ sẽ bảo, ‘ không về Thượng Hải nữa’.

Lý Trọc và Tống Cương cười khúc khích. Tống Phàm Bình cũng cười sang sảng. Anh đi về phía ánh sáng ban mai, hai chân anh dẫm trên đất, y như búa sắt nện xuống đường, kêu chan chát.. Đi được hơn chục mét, Lý Trọc và Tống Cương thấy bố đứng lại, tay phải bố đưa sang bên trái, cẩn thận nhắc cánh tay trái thõng xuống, đút vào túi quần. Bố đi tiếp, cánh tay trái không còn toồng teng nữa, khi Tống Phàm Bình đi, một tay đút túi, một tay vung lên, trông rất hiên ngang, cái bóng cao to đi về phía mặt trời, giống như một nhân vật anh hùng trong phim.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Tống Phàm Bình ra đến bến xe đường dài ở phía đông huyện lỵ, thì trông thấy một người đeo băng đỏ, cầm gậy gỗ đứng trên thềm, khi trông thấy Tống Phàm Bình từ trên cầu đi xuống, người đó lập tức quay đầu, gọi vào phòng chờ, năm người đeo băng đỏ xông xộc chạy ra. Tống Phàm Bình biết họ đến bắt mình, lưỡng lự một lát, anh bước đến. Tống Phàm Bình định lấy thư của Lý Lan cho họ xem, chợt thay đổi ý định, lại thôi. Sáu người đeo băng đỏ đứng trên thềm bến xe, mỗi người cầm một chiếc gậy gỗ trong tay. Tống Phàm Bình rút cánh tay bị thông ra khỏi túi, bước lên thềm, đang định giải thích với họ: Không phải anh trốn chạy, mà định đi Thượng Hải đón vợ. Mấy chiếc gậy tới tấp giáng xuống mặt, Tống Phàm Bình dơ tay phải đỡ gậy vụt xuống một cách bản năng, gậy đập lên cánh tay phải anh, khiến anh cảm thấy sự đau đớn của xương cánh tay như bị gãy, anh vẫn dơ cánh tay phải đỡ gậy, Tống Phàm Bình đi vào phòng chờ, đi vào cửa bán vé. Sáu người đeo băng đỏ, vung gậy, đuổi đánh anh, như sáu con thú hoang, cứ thế đuổi đến trước cửa sổ bán vé. Lúc này, Tống Phàm Bình cảm thấy, cánh tay phải đỡ gậy, đau tới mức sắp nứt gãy, vai anh cũng ăn đòn cấp tập, một bên tai hình như đã bị vụt rơi mất, cuối cùng trong trận mưa gậy vây hãm, anh đã đến gần cửa sổ bán vé, anh trông thấy cô bán vé bên trong, sợ tới mức con người sắp sửa bật ra khỏi tròng mắt, cánh tay trái sai khớp của anh lúc này đã dơ lên một cách thần kỳ, chặn đòn gậy vụt loạn xạ như mưa rào, tay phải anh thò vào túi lấy tiền, đưa qua cửa sổ bán vé, nói với cô bán vé bên trong:

Một vé, đi Thượng Hải.

Cô bán vé dúi đầu, ngã xuống đất, sợ ngất xỉu. Cảnh tượng này khiến Tống Phàm Bình lúng túng không biết làm thế nào, cánh tay trái sai khớp của anh rơi xuống, anh quên lấy cánh tay đỡ đòn, trong phút chốc gậy gỗ đập chan chát vào đầu anh, Tống Phàm Bình vỡ đầu chảy máu, ngã gục xuống chân tường. Sáu chiếc gậy vẫn cứ vụt đen đét lên người anh như điên loạn, cho tới khi những chiếc gậy gỗ đua nhau gãy rau rầu. Sau đó mười hai cái chân của sáu hồng vệ binh, lại thi nhau vừa dẫm, vừa đá, vừa dọi, liên tục hơn mười phút, cho đến khi Tống Phàm Bình nằm thẳng đơ ở chân tường không nhúc nhích, sáu tên đeo băng đỏ mới dừng chân dừng tay. Bọn chúng thở hồng hộc, xoa chân xoa tay, lau mồ hôi mặt, đi lên trên, ngồi xuống ghế ở chỗ có quạt trần. Bọn chúng đưa nào cũng mệt bơ phờ, ngoeọ đầu nhìn Tống Phàm Bình nằm ngửa ở chân tường. Bọn chúng còn chửi bới om xòm:

Mẹ kiếp...

Những tên hồng vệ binh đến từ cái nhà kho, thật ra là nhà tù, đã phát hiện Tống Phàm Bình bỏ chạy lúc trời sáng, lập tức chia thành hai ngả, canh gác ở bến xe và bến đò. Sáu tên hồng vệ binh canh gác ở bến xe, sáng sớm nay hô hét ầm ỹ đả Tống Phàm Bình, làm cho số hành khách trong phòng chờ, ai cũng hoảng loạn, tránh cả lên bậc thềm bên ngoài, mấy em bé khiếp quá khóc thét lên, mấy chị em sợ méo xệch cả mồm. Những người này đứng ở ngoài cửa phòng chờ, len lén ngó vào trong, không ai dám đi vào, mãi đến lúc xe đường dài đi Thượng Hải bắt đầu soát vé, họ mới rón rén đi khỏi, nhìn sáu tên hồng vệ binh ngồi nghỉ dưới quạt trần, sợ bay hồn bạt vía.

Trong cơn hôn mê, Tống Phàm Bình láng máng nghe thấy tiếng nói của người soát vé, anh đã nghiễm nhiên tỉnh lại, mà còn vịn tường đứng lên, anh lau máu tươi trên mặt, loạng choạng đi ra cửa soát vé, khiến hành khách đứng xếp hàng chờ soát vé kêu thất thanh. Sáu tên hồng vệ binh ngồi nghỉ dưới quạt trần, thấy Tống Phàm Bình đột nhiên đứng dậy, mà còn đi

đến cửa soát vé, đã há mồm trợn mắt nhìn nhau, cứ ái cha, ái cha, kinh ngạc kêu ầm lên. Lúc này một tên hồng vệ binh quát to:

Đừng để hấn chạy...

Sáu tên hồng vệ binh nhặt những khúc gậy gãy trên đất xông đi, chúng lại đánh Tống Phàm Bình túi bụi. Lần này, Tống Phàm Bình bắt đầu phản kháng, anh vừa vung nắm đấm tay phải đánh trả bọn chúng, vừa đi đến cửa soát vé. Người soát vé sợ hết hồn, đóng cửa lan can sắt kêu đánh rầm một tiếng, co căng chạy. Tống Phàm Bình mất lối đi, đành vung nắm đấm đánh trở về. Sáu tên hồng vệ binh vây đánh Tống Phàm Bình vừa tỉnh lại trong cơn ngất xỉu, bọn chúng đánh Tống Phàm Bình toàn thân máu me bê bết, đánh từ trong phòng chờ đánh ra hè ngoài phòng chờ. Tống Phàm Bình kháng cự lại thực mạng, khi đánh ra hè, anh bị hăng chân, ngã lăn lông lốc, sáu tên kia xúm lại dẫm đạp lung tung một trận, lại còn cầm gậy gỗ gãy sắc nhọn đâm vào người Tống Phàm Bình như đâm lê, có đoạn gậy đã đâm thủng bụng Tống Phàm Bình, thân thể anh co giật, tên hồng vệ binh kia lại rút đoạn gậy ra, Tống Phàm Bình lập tức duỗi thẳng người, máu tươi trong bụng phun ra ồ ạt, nhuộm đỏ nền đất, Tống Phàm Bình không hề động đậy.

Sáu tên hồng vệ binh cũng kiệt sức, lúc đầu chúng ngồi chồm chồm trên đất thở hổn hển, sau đó chúng thấy ngồi dưới nắng hè nóng quá, đã ra chỗ bóng cây, tựa vào thân cây, vén áo lót lau mồ hôi khắp người. Chúng cho rằng lần này Tống Phàm Bình không bao giờ còn bò dậy được nữa, nào ngờ, khi ô tô đường dài nổ máy ra khỏi bến, Tống Phàm Bình lại nghiêm nhiên bừng tỉnh trong hôn mê, mà còn đứng lên một lần nữa, lại còn loạng choạng đi được hai ba bước, lại còn vung tay phải một cái. Nhìn chiếc xe đi xa, anh nói đứt quãng:

Tôi ...đã ...lên ...xe ...đâu...

Sáu tên hồng vệ binh vừa nghỉ, lại xông ra một lần nữa, lại đánh gục Tống Phàm Bình một lần nữa. Tống Phàm Bình không chống lại, anh bắt đầu xin tha. Tống Phàm Bình xưa nay chưa bao giờ khuất phục, lúc này đã rất muốn sống tiếp, anh dốc hết sức quỳ xuống, anh nhổ ra đầy mồm máu, tay phải ôm bụng đang ộc máu, khóc lóc van xin chúng tha đòn, trong nước mắt anh, toàn máu là máu. Anh móc túi lấy bức thư của Lý Lan, tay trái anh buông thõng vốn đã không cử động, lúc này đã nghiễm nhiên mở bức thư của Lý Lan, anh muốn chứng minh, quả thật không phải anh chạy trốn. Không có bàn tay nào chìa ra nhận lá thư của anh, chỉ có những cái chân cứ đá, cứ dậm, cứ dọi tới tới, còn có cả hai đoạn gậy bị gãy sắc nhọn như lưỡi lê đâm vào cơ thể anh, sau khi đâm vào lại rút ra, thân thể Tống Phàm Bình, chỗ nào cũng phun ra máu tươi như đã bị dò thủng.

Mấy người của thị trấn Lưu chúng tôi đã chứng kiến tận mắt sáu tên hồng vệ binh giết chết Tống Phàm Bình, bà Tô mở cửa hàng điểm tâm ở cạnh bến xe, khi nhìn cảnh tượng này, đau xót khóc rưng rức, bà vừa lau nước mắt, vừa lắc đầu, mồm cứ kêu hu hu, không biết là tiếng khóc, hay là tiếng than thở.

Tống Phàm Bình đang thoi thóp, lúc này sáu tên hồng vệ binh mới nhận ra mình đang đói. Chúng tạm thời tha Tống Phàm Bình, đi đến cửa hàng điểm tâm của bà Tô. Sáu tên Hồng vệ binh mệt rũ rượi như công nhân bến phà vừa trải qua một ngày lao động nặng nhọc, khi bọn chúng đi vào cửa hàng của bà Tô ngồi xuống, mệt lử không đứa nào thiết nói chuyện. Bà Tô cúi đầu bước vào cửa hàng điểm tâm của mình, ngồi trước quầy, lẳng lặng nhìn sáu tên hồng vệ binh không bằng con súc vật. Sau một lúc ngồi nghỉ, sáu tên kia bảo bà Tô bán cho sữa đậu, bánh quẩy và bánh bao, rồi chúng nhồm nhoàm xơi như thú hoang. Lúc này, năm tên hồng vệ binh canh bến đò đi đến, sau khi biết Tống Phàm Bình bị tóm ở bến xe, chúng hớn hờ chạy đến, mồ hôi vã ra như tắm, gậy gỗ lăm lăm trong tay chúng, lại vung lên, vụt lia lịa lên người Tống Phàm Bình đã không hề nhúc nhích một trận điên cuồng nữa, vụt cho tới khi cả năm chiếc gậy gãy hết mới thôi,

sau đó chúng lại bắt đầu vung chân đá, co chân dẫm, xoạc chân dọi. Sáu tên hồng vệ binh đến trước, sau khi ăn no, đi ra khỏi cửa hàng điếm tâm, thì đến lượt năm tên mới đến bước vào cửa hàng điếm tâm của bà Tô ăn sáng. Sáu tên này cộng với năm tên kia, tổng cộng là mười một đứa, tiếp tục thay nhau hành hạ Tống Phàm Bình. Tống Phàm Bình đã nằm bất động, chúng vẫn dơ chân đá đi đạp lại. Cuối cùng, quả thật không sao nhìn được nữa, bà Tô đã nói một câu:

Có thể anh ta đã chết...

Bấy giờ mười một tên hồng vệ binh mới dừng chân, lau mồ hôi, khái hoàn ra về. Mười một tên hồng vệ binh, đứa nào cũng đá đau chân, đứa nào cũng bước đi cà nhắc. Trông bọn chúng thất tha thất thểu chuồn đi, bà Tô nghĩ bụng, quả thật, bọn chúng không phải là người. Bà cứ lẩm bà lẩm bẫm nói một mình:

- Tại sao con người lại độc ác đến thế!

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Lúc ấy Lý Trọc và Tống Cường đang ngủ trong nhà, đang mơ thấy cảnh tượng vui vẻ sau khi mẹ Lý Lan về nhà. Khi hai cậu bé thức dậy, trời đã trưa, chúng vui mừng hơn hở, tuy bố Tống Phàm Bình bảo, lúc mặt trời lặn hai bố mẹ mới về đến nhà, nhưng hai thằng con, nóng lòng không chờ được, ngay từ trưa hai anh em đã rủ nhau ra bến xe, chúng phải ở đó chờ xe của hai bố mẹ đi vào bến. Sau khi hai anh em ra khỏi nhà, học điệu bộ và nét mặt của bố, chúng xô tay trái vào túi quần, vung tay phải, khi bước đi, cố ra vẻ oai vệ của người anh hùng trong phim, cố tình đi khệnh khà khệnh khạng, trái lại đã ra dáng của một tên đặc vụ Hán gian trong phim.

Khi Lý Trọc và Tống Cường xuống cầu, đã nhìn thấy Tống Phàm Bình, người bê bết máu, nằm sòng xoài trên bãi trống trước bến xe, vài người đi đường bước qua cạnh xác anh, nhìn mấy cái, nói mấy câu, hai cậu bé cũng đi qua bên anh, không nhận ra bố mình. Tống Phàm Bình nằm sấp tại chỗ, một cánh tay đè dưới thân, cánh tay kia gấp khúc, một chân duỗi thẳng, một chân co. Bầy ruồi nhặng bay vè vè trên người anh, bâu kín mặt, tay, chân và tất cả những chỗ có vết máu loang lổ trên thân anh. Trông thấy vậy, hai cậu bé vừa sợ hãi, vừa tởm lợm, Tống Cường hỏi một người đội mũ lá:

Ông ơi! Người ấy là ai? Đã chết chưa?

Người đó lắc đầu, bảo không biết, đi đến dưới cây, bỏ mũ lá ra quạt. Lý Trọc và Tống Cường bước lên thêm, đi vào phòng chờ. Chúng cảm thấy chỉ đứng ở ngoài một chút xíu, đã sắp bị ánh nắng gay gắt của mùa hè hong khô. Nóc phòng chờ treo hai chiếc quạt trần to tướng, đang quay vù vù,

khách trong phòng chờ cũng xúm lại chỗ dưới hai quạt, nói chuyện ồn ào, chẳng khác gì hai đồng ruồi. Hai cậu bé lần lượt đứng cạnh hai đồng người một lát, gió quạt trần tạo ra, không thổi đến chỗ hai cậu, những chỗ có gió, đã bị những người kia chiếm hết. Chúng liền đi đến cửa bán vé, kiễng chân nhìn vào trong, trông thấy cô bán vé đang ngồi ngây tại chỗ, y như một con ngố, cô ta vẫn còn bị cơn khủng khiếp ban sáng ám ảnh, tiếng nói chuyện của hai cậu bé đã khiến cô đang ngây dại, giật nảy mình, sau khi nhìn kỹ, cô quát to:

Nhìn cái gì?

Lý Trọc và Tống Cường ngồi sụp xuống, lẳng lặng bỏ đi, đến cửa soát vé. Cánh lan can sắt của cửa soát vé, nửa đóng nửa mở, hai cậu bé nhìn vào trong, không có chiếc ô tô nào, chỉ có một người soát vé bưng cốc trà đang đi tới, ông ta cũng quát hai cậu một tiếng:

Nhìn cái gì?

Lý Trọc và Tống Cường dờn khỏi cửa soát vé như chạy trốn, sau đó chán chường lượn mấy vòng trong phòng chờ. Lúc này, ông Vương bán kem, xách một cái ghế đẩu, khoác thùng kem, đi vào cửa chính, ông để chiếc ghế bé tí xíu ở cửa ra vào phòng chờ, ngồi xuống, lấy miếng gỗ, gõ bồm bộp thùng kem rao bán. ông Vương rao:

Bán kem đây! Kem bán cho anh chị em giai cấp đây...

Hai anh em đi đến trước mặt ông Vương, nuốt nước miếng nhìn ông. ông Vương vừa gõ thùng rao bán kem, vừa cảnh giác nhìn Lý Trọc và Tống Cường. Lúc này hai anh em lại trông thấy Tống Phàm Bình nằm trên đất bên ngoài, anh vẫn trong tư thế nằm sấp như vừa giờ. Tống Cường chỉ Tống Phàm Bình, hỏi ông Vương bán kem:

Người kia là ai thế ông?

Ông Vương ngánh đầu nhìn hai cậu bé, tinh bơ, Tống Cương hỏi tiếp:

Người ấy chết chưa ông ơi?

Lúc này, ông Vương hăm hăm quát:

Không tiền, cút, đừng có nuốt nước dãi ở đây!

Hai anh em giật mình, dặt tay nhau chạy ra thêm bến xe, chúng lại đứng trong nắng hè như đổ lửa, khi đi qua bên cạnh thân thể Tống Phàm Bình bâu kín ruồi, Tống Cương bỗng dừng đứng lại, kêu một tiếng ‘a’ kinh ngạc, chỉ vào đôi dép rọ mà vàng nhạt trên chân Tống Phàm Bình, nói:

Ông ấy đi dép rọ của bố.

Tống Cương lại nhìn thấy chiếc áo lót màu đỏ trên người Tống Phàm Bình, bảo:

ông ấy còn mặc chiếc áo lót của bố.

Hai anh em không biết đã xảy ra chuyện gì, đứng tại chỗ nhìn nhau. Một lát sau, Lý Trọc bảo, đây không phải áo lót của bố, trên áo lót của bố có dòng chữ màu vàng cơ. Đầu tiên Tống Cương gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu, cậu bảo, chữ màu vàng ở trước ngực. Hai anh em ngồi xuống, xua ruồi, kéo áo lót dưới thân Tống Phàm Bình, mấy chữ màu vàng được chúng kéo lộ ra. Tống Cương đứng lên khóc, vừa khóc vừa hỏi em:

Ông ấy có phải bố không?

Lý Trọc không nhin nổi, cũng khóc, cậu vừa khóc vừa trả lời:

Em không biết.

Hai anh em đứng tại chỗ, vừa khóc vừa nhìn bốn xung quanh, không có ai đi đến, chúng lại ngồi xuống, xua ruồi bâu kín Tống Phàm Bình, định

nhìn rõ hơn, liệu có phải bố Tổng Phàm Bình? Trên mặt Tổng Phàm Bình toàn vết máu và bùn đất, hai anh em nhìn không rõ. Chúng cảm thấy hơi giống Tổng Phàm Bình, lại không biết có phải Tổng Phàm Bình hay không? Chúng đứng lên, cảm thấy vẫn nên đi hỏi người khác. Đầu tiên chúng ra chỗ bóng cây, có hai người đứng hút thuốc, chúng chỉ vào Tổng Phàm Bình hỏi:

Chú ơi, ông kia có phải bố chúng cháu?

Hai người hút thuốc dưới bóng cây, đầu tiên ngẩn người, sau đó lắc đầu nói:

Chú đâu có biết bố các cháu.

Hai anh em bước lên thềm, đến trước mặt ông Vương bán kem, Tổng Cương chùi nước mắt, hỏi ông:

Ông ơi, người nằm sấp ngoài kia có phải bố chúng cháu không?

Ông Vương gõ mấy cái vào thùng kem, trợn mắt quát:

- Cút đi!

Lý Trọc nói một cách oan uổng:

Chúng cháu có nuốt nước dãi đâu.

Ông Vương nói:

Không nuốt nước dãi cũng cút!

Lý Trọc và Tổng Cương dắt tay nhau, vừa khóc, vừa đi vào phòng chờ, hỏi hai đám người ngồi dưới quạt trần:

Trong các bác các chú ở đây, có ai biết người nằm ngoài kia có phải bố chúng cháu không?

Câu hỏi thương tâm của hai anh em, khiến đám đông cười rộ lên, họ bảo trên đời vẫn còn có những thằng ngố như thế này, ngay đến bố mình cũng không nhận ra, lại đi hỏi người ngoài. Có một người cười, vẫy tay gọi hai cậu bé:

Này, nhóc, lại đây.

Hai anh em đi đến trước mặt người vừa gọi, người đó cúi xuống, hỏi hai cậu:

Cháu có biết bố chú không?

Hai anh em lắc đầu, người ấy lại hỏi:

Vậy thì ai biết bố chú nhỉ?

Hai anh em nghĩ một lát, cùng trả lời:

Chỉ có chú biết.

Đi đi – Người ấy xua tay bảo – Bố mình, mình đi mà nhận.

Hai anh em vừa khóc, vừa dắt tay nhau, lại đi ra khỏi phòng chờ, đi xuống bậc thềm, đi đến cạnh Tổng Phàm Bình nằm sấp trên đất, Tổng Cương vừa khóc vừa nói:

Chúng cháu nhận ra bố mình, nhưng mặt người này toàn máu là máu, chúng cháu nhận không ra.

Hai anh em đi đến cửa hàng điểm tâm của bà Tô cạnh bến xe, chỉ có một mình bà Tô đang lau bàn ở bên trong, trong lòng chúng hơi sờ sợ, đứng ở cửa không dám vào, Tổng Cương lí nhí hỏi:

Chúng cháu muốn hỏi bà, lại sợ bà giận...

Trông thấy hai cậu bé đang khóc đứng ở cửa, bà Tô ngắm nghía quần áo trên người hai đứa trẻ, cất tiếng:

Hai đứa không ăn xin phải không?

Không ạ! – Tống Cương chỉ tay vào Tống Phàm Bình nằm trên đất ngoài kia - Chúng cháu muốn hỏi bà, ông ấy có phải bố chúng cháu?

Bà Tô bỏ dẻ lau trong tay xuống, bà đã nhận ra Lý Trọc, thằng bé lưu manh này đã từng ôm cột điện lắt đi lắt lại, còn bảo mình lên cơn ham muốn tính dục. Bà Tô trợn mắt nhìn Lý Trọc, sau đó hỏi Tống Cương:

Bố hai đứa tên là gì?

Tống Cương đáp:

Bố chúng cháu là Tống Phàm Bình.

Hai anh em nghe thấy bà Tô kêu lên, hình như bà đang kêu: ‘ Giời ơi', " Mẹ ơi", ‘Tổ tiên ơi", sau khi kêu mồm mồm, bà thở hển hển, nói với Tống Cương:

ông ấy nằm đây đã nửa ngày, bà cứ tưởng người nhà ông ấy đã chết hết...

Hai anh em không biết bà Tô đang nói gì, Tống Cương hỏi tiếp;

- Ông ấy có phải bố chúng cháu không bà?

Bà Tô lau mồ hôi trán,nói:

Ông ấy là Tống Phàm Bình.

Tống Cương lập tức oà khóc, vừa khóc, cậu vừa bảo em:

Anh biết ông ấy là bố, cho nên vừa trông thấy ông ấy, anh đã khóc...

Lý Trọc cũng khóc hu hu, nói:

Vừa nhìn thấy ông ấy, em cũng khóc.

Giữa trưa hè oi ả, hai anh em đã khóc thét lên, chúng lại bước đến trước xác Tống Phàm Bình, tiếng gào khóc đã xua bầy ruồi nặng bay à à. Tống Cương quỳ xuống, Lý Trọc cũng quỳ xuống, hai anh em cúi sát mặt, nhìn kỹ Tống Phàm Bình, máu trên mặt Tống Phàm Bình đã được nắng phơi khô, Tống Cương lấy tay bóc từng mảng từng mảng vết máu, sau đó cậu đã nhìn rõ bố mình, Tống Cương quay sang kéo tay em, bảo:

Người ấy là bố!

Lý Trọc gật đầu, vừa khóc vừa nói:

Người ấy là bố.

Hai anh em quỳ trên nền đất trước bến xe gào khóc, chúng há mồm lên trời, tiếng khóc bay vút lên. Tiếng khóc của chúng rơi xuống giống như gãy cánh, đột nhiên nghẹn ứ cổ, mồm há ra lâu lâu không có tiếng, nước mắt nước mũi nút chặt họng, tốn bao nhiêu công sức, mới nuốt trôi nước mắt nước mũi, tiếng kêu khóc của chúng lại bùng to rú lên, lại gầm thét trong không gian. Hai anh em cùng khóc, cùng lay, cùng gọi:

Bố ơi, bố ơi, bố ơi...

Tống Phàm Bình không hề có phản ứng, hai đứa con không biết làm thế nào? Lý Trọc vừa khóc, vừa nói với anh:

Sáng sớm nay, bố vẫn còn lạnh lặn hăn hoi, bây giờ tại sao đã vừa cầm vừa điếc?

Tống Cương nhìn thấy người xúm lại rất đông, liền van xin họ:

Các ông các bà, các chú các cô ơi, hãy cứu bố cháu, cứu bố cháu.

Nước mắt nước mũi của hai cậu bé tuôn ra như mưa, Tống Cương vắt mũi vẩy ra đằng sau, vẩy vào ống quần của một người đứng xem, người đó túm luôn áo lót Tống Cương, buột mồm chửi to. Lúc này Lý Trọc cũng vẩy nước mũi, đã sơ ý vẩy vào dép rọ của người đó, người đó lại túm tóc Lý Trọc, mỗi tay anh túm một cậu, ấn xuống, bắt hai đứa trẻ lấy áo lót chùi sạch cho anh. Lý Trọc và Tống Cương vừa khóc hu hu, vừa lấy tay chùi mũi vẩy trên quần và trên dép anh, kết quả nước mắt nước mũi dính bám vào quần vào dép của anh càng nhiều, đầu tiên anh sừng cồ giận dữ, về sau anh nhăn nhó nhó nhó, anh bảo:

Đừng chùi nữa! Mẹ kiếp! Đừng chùi nữa!

Lý Trọc và Tống Cương, một đứa ôm chặt một chân anh, một đứa túm chặt ống quần anh, như vớ được bó rơm cứu mạng, hai đứa trẻ sống chết không chịu buông. Anh kia lùi lại, chúng quỳ xuống bò đến, vừa khóc, vừa van xin anh:

Cứu bố cháu chú ơi! Chú ơi, cứu bố cháu, chú ơi, cứu bố cháu!

Anh kia dơ tay đẩy chúng ra, dơ chân hất chúng đi, chúng vẫn cứ sấn vào ôm chặt anh, anh kéo xềng xệch hai đứa trẻ ra xa hơn mười mét, chúng vẫn không buông tay, vẫn vừa khóc, vừa van xin anh. Anh mệt lử, thở hổn hển, đứng tại chỗ lau mồ hôi, anh nhăn nhó nói với đám đông vây quanh:

Bà con trông này, bà con trông này, quần của tôi, dép của tôi, tất của tôi... Mẹ kiếp thế này là thế nào?

Chủ cửa hàng điếm tâm, bà Tô cũng đã đến, bà đứng trước đám đông vây quanh, tiếng kêu khóc thảm thiết của hai cậu bé, khiến vành mắt bà tấy đỏ, bà nói với anh kia:

Chúng nó là trẻ con...

Nghe vậy, anh kia sửng cồ, anh bảo:

Trẻ con cái gì? Mẹ kiếp, đây là hai diêm vương tí hon.

Thì anh làm ơn làm phúc - Bà Tô nói – Giúp hai diêm vương tí hon thu xác chết.

Cái gì? - Anh kia kêu lên - Bà bảo tôi công cái xác vừa bắn vừa thối này đi hay sao?

Bà Tô lau mắt nói:

- Không bảo anh công xác chết, nhà tôi có một cái xe bò, tôi cho anh mượn.

Nói rồi, bà Tô quay về cửa hàng điếm tâm, lát sau bà đẩy ra chiếc xe bò. Thay lời hai đứa trẻ, bà van xin đám người vây quanh, giúp chúng khiêng xác Tống Phàm Bình lên xe. Đám đông đang xúm lại, người bỏ đi, kẻ lùi lại. Bà Tô buồn quá, chỉ tay vào từng người:

Ông, ông, ông, cả ông nữa...

Bà Tô vừa nói, vừa chỉ Tống Phàm Bình nằm trên đất:

Người này, dù tốt hay xấu, đã chết rồi, thì cũng nên thu xác, không lẽ cứ để người ta nằm mãi ở đây hay sao?

Cuối cùng, có bốn người bước ra, họ ngồi cả xuống, đồng thời cầm hai tay hai chân Tống Phàm Bình, hô nhau, một, hai, ba, khi hô đến ba, họ khiêng Tống Phàm Bình lên, cả bốn người cùng lấy sức, cùng nín thở, mặt đỏ bừng, họ bảo người chết này, vừa trĩu, vừa nặng như một con voi lớn. Họ khiêng Tống Phàm Bình đến cạnh xe, rồi lại hô, một, hai, ba, khi đến ba, họ quăng Tống Phàm Bình lên xe bò. Khi thân thể Tống Phàm Bình cao

to được vớt lên xe, chiếc xe bị nảy lên, lắc la lắc lư. Bốn người phuõ tay, một người để tay vào mũi người, nói với bà Tô:

Chúng tôi phải vào cửa hàng của bà rửa tay.

Vào đi – Bà Tô gật đầu, quay sang người đàn ông đang bị Lý Trọc và Tống Cương ôm chặt hai chân, gượng cười bảo - Anh làm ơn làm phúc kéo người chết đi nhé!

Người ấy cúi xuống nhìn Lý Trọc và Tống Cương đang quỳ trên đất ôm chặt hai chân mình, nhăn nhó nói:

Ta đành phải kéo người chết đi vậy.

Sau đó, anh quát hai cậu bé:

Mẹ kiếp! Buông ra!

Lúc này hai anh em mới buông tay, chúng đứng dậy, đi theo anh đến trước xe, vừa kéo xe, anh vừa hạch hai cậu bé:

Nói! Nhà ở đâu?

Tống Cương lắc đầu quày quật, van xin anh:

- Đến bệnh viện.

- Mẹ kiếp! - Anh vớt xe xuống, nói - Người chết rồi, còn chở đến bệnh viện làm đếch gì!

Tống Cương không tin, quay lại hỏi bà Tô:

Bố cháu chết rồi hả bà?

Bà Tô gật đầu bảo:

Chết rồi cháu ạ, về nhà thôi! Ôi, cháu bé tội nghiệp!

Lần này, Tống Cương không ngửa mặt lên Giời gào khóc, cậu cúi đầu khóc hu hu, Lý Trọc cũng cúi đầu khóc hu hu, chúng nghe thấy bà Tô nói với người kéo xe:

Anh làm ơn làm phúc, anh ở hiền sẽ gặp lành.

Người kéo xe đi, vừa đi vừa chửi đổng:

ở hiền gặp lành cái cái con khi, mười tám đời tổ tông, đều xuí quấy theo ta thì có!

Chiều hôm đó, Lý Trọc và Tống Cương vừa dắt tay nhau, vừa khóc hu hu đi về nhà, Tống Phàm Bình bê bết máu nằm trong xe bò kéo đằng sau. Hai cậu bé khóc tới mức đau lòng muốn chết, đi loạng chà loạng choạng. Chúng cứ khóc, cứ khóc, rồi tự dừng ngen ứ cổ, một lúc sau lại oà lên một tiếng như quả lựu đạn nổ. Tiếng khóc rú lên thảm thiết của hai anh em, át cả tiếng hát cách mạng và khẩu hiệu cách mạng đang hô trên đường phố. Những người điều hành và những kẻ vô công rồi nghề đi lảng quăng, đều xúm lại, họ xúm quanh chiếc xe chở xác người, như đàn ruồi vừa bâu quanh Tống Phàm Bình, họ xôn xao nói, nhao nhao hỏi, lúc nhúc bám theo xe. Anh kéo xe chửi Lý Trọc và Tống Cương đi đằng sau:

Đừng khóc nữa! Mẹ kiếp! Kéo hết dân thị trấn đến đây à? Dân chúng cả thị trấn đang ùn ùn đổ ra đường xem ta kéo người chết kia kìa...

Rất đông người đi đến hỏi người chết nằm trong xe là ai? Trước sau có đến bốn năm chục người hỏi anh kéo xe, hỏi đến nỗi anh điên tiết. Lúc đầu anh còn trả lời: - - Người chết trong xe là Tống Phàm Bình, giáo viên trường trung học. Người hỏi càng ngày càng đông, anh chẳng thiết giải thích, anh cứ để họ trở mắt nhìn, anh bảo đứa nào đang khóc là người chết nhà đứa ấy. Sau đó, anh cảm thấy nói như vậy cũng mệt quá, khi có người hỏi, anh trả lời cộc lốc:

- Không biết!

Kéo xe đi giữa ngày hè, anh vã mồ hôi, mà lại là xe chở xác chết, lại còn phải trả lời bao nhiêu là câu hỏi, rất cổ bồng hợm, từ lâu, anh đã nổi giận phùng phùng, giữa lúc này một người nhận ra anh chen vào hỏi:

Này, nhà đặng ấy có ai chết?

Anh kéo xe điên tiết, quát người kia:

Nhà anh mới có người chết thì có!

Gã vừa hỏi, ngán người:

Đặng ấy nói gì vậy?

Anh kéo xe nhắc lại câu vừa nói:

- Nhà anh mới có người chết thì có!

Sắc mặt gã kia tối sầm lại, chẳng nói chẳng rằng, hấn cởi phăng áo lót, để lộ cơ bắp cuồn cuộn khắp người, sau đó dơ tay phải, chỉ ngón tay trở vào người kéo xe, chửi to:

Mẹ kiếp! Nhà người nói lại một lần nữa thử xem. Ta cho nhà người cũng nằm trên xe luôn...

Nói xong, hấn còn đặc ý thêm một câu:

- Ta sẽ biến cái xe này thành một chiếc giường đôi...

Người kéo xe vút luôn càng xe, cười gằn nói:

- - Biến thành giường đôi, cũng là giường đôi nhà anh!

Nói rồi, người kéo xe bước lên hai bước, đống chát vào mặt anh chàng kia:

Mẹ kiếp! Anh nghe đây, người nhà anh chết ráo rồi hả!

Anh chàng kia vung nắm đấm thụi vào mép người kéo xe, bước chân người kéo xe loạng choạng, thân xiêu đi, khi anh vừa đứng vững, gã kia liền đá một phát, người kéo xe ngã xuống đất, sau đó hấn nhảy xổ lên thân người kéo xe, vung nắm đấm, một, hai, ba, bốn, năm, cứ thế, hấn thụi túi bụi vào mặt người kéo xe.

Lúc này, Lý Trọc và Tống Cường còn đang khóc hu hu, đi lên trước, quay đầu nhìn thấy người kéo xe bị tên kia đè trên đất, bị tên kia đấm tới tấp, đấm đến nổi đầu choáng mắt hoa, Tống Cường sà luôn vào, Lý Trọc cũng sà theo, hai anh em cắn vào chân, vào vai gã, như một con chó hoang, cắn đến nổi gã kia kêu oai oái, gã kia lại đạp, lại vung nắm đấm, cuối cùng dọi được hai cậu bé ra. Hấn vừa đứng lên, hai cậu bé lại xô đến, Tống Cường cắn vào cánh tay hấn, Lý Trọc cắn vào thắt lưng hấn, chúng cắn rách quần áo hấn, cắn toạc thịt hấn, hấn túm tóc, vả vào mặt hai anh em. Hai anh em cứ khư khư ôm chặt hấn không buông, mồm hai đứa cắn bừa khắp người hấn, cắn con người vạm vỡ như Tống Phàm Bình, đến mức phải kêu thảm thiết từng tiếng một, như con lợn bị chọc tiết. Cuối cùng anh kéo xe đã bò dậy, bước đến lôi Lý Trọc và Tống Cường ra, nhấc còng xe, bảo:

Thôi, đừng cắn nữa.

Lý Trọc và Tống Cường bấy giờ mới buông tay, nhả mồm, gã kia máu loang đầy người, hấn bị hai đứa trẻ đột nhiên tập kích, cứ ngớ người ra, khi ba người lại lên đường, gã còn đứng trơ trơ tại chỗ như thằng ngố.

Họ đi tiếp, Lý Trọc và Tống Cường thâm tím mình mẩy, anh kéo xe cũng thương tích khắp người. Trên đường đi tiếp, vẫn có rất đông người

xúm lại hỏi, hai anh em Tống Cương không dám khóc nữa. Anh kéo xe cũng không nói nữa. Hai cậu bé vừa đi, vừa quay đầu, lăm lét nhìn người kéo xe. Trông thấy mồ hôi chảy ròng ròng trong vết máu trên mặt anh, Tống Cương cởi luôn áo lót của mình, dơ qua đầu, đưa cho anh, nói với anh:

Chú ơi, chú lau mồ hôi đi!

Người kéo xe lắc đầu, nói:

Khỏi cần.

Tống Cương cầm áo lót đi một lúc, lại quay đầu, hỏi:

Chú ơi, chú có khát nước không?

Người kéo xe không trả lời, cắm đầu đi. Tống Cương lại hỏi:

Chú ơi, cháu có tiền, cháu mua kem chú ăn nhé!

Người kéo xe lại lắc đầu, anh bảo:

Không cần, chú nuốt nước miếng giải khát là được rồi.

Ba chú cháu im lặng đi về nhà. Lý Trọc và Tống Cương vốn đã nín nhịn, không khóc nữa,

Tống Cương luôn luôn quay lại lấy lòng anh kéo xe, cậu cũng luôn luôn nhìn bố mình đã chết, thế là cậu lại khóc, tiếng khóc của thằng anh cũng làm mũi lòng thằng em. Hai anh em không dám gào to, sợ anh kéo xe mắng chúng. Chúng bịt mõm khóc rưng rức, anh kéo xe ở đằng sau không hề nói gì. Lúc sắp đến nhà, hai anh em mới nghe thấy anh nói. Giọng anh đột nhiên dịu hiền, anh bảo:

Đừng khóc nữa hai cháu, các cháu khóc, mũi chú cũng cay cay.

Cuối cùng, có đến hơn mười người luôn luôn đi theo xe về đến cửa, những người này khoanh tay đứng nhìn tại chỗ, anh kéo xe nhìn họ, hỏi họ liệu có thể giúp khiêng Tống Phàm Bình, những người này đều im lặng. Anh kéo xe không nói chuyện với họ nữa, anh bảo Lý Trọc và Tống Cương đến giúp, ấn hai càng xe, không cho xe văng lên. Sau đó, anh thò hai tay vào nách Tống Phàm Bình, bế Tống Phàm Bình lôi xuống xe, kéo Tống Phàm Bình vào cửa, rồi kéo lên giường. Anh thấp hơn Tống Phàm Bình nửa cái đầu, anh lôi Tống Phàm Bình như lôi một cây gỗ to. Anh mệt tới mức ngoẹo cả đầu, anh thở hỗn hà hỗn hển như kéo bể. Sau khi lôi Tống Phàm Bình lên giường trong nhà, anh đi ra, ngồi trên ghế lâu lăm, ngoẹo đầu thở. Lý Trọc và Tống Cương đứng bên cạnh không dám nói. Sau khi nghỉ, anh nhìn những người đang ngó ngó nghiêng nghiêng ở ngoài cửa, hỏi Lý Trọc và Tống Cương:

Nhà còn những ai nữa hai cháu?

Hai anh em trả lời, còn mẹ, mẹ từ Thượng Hải, cũng sắp về đến nơi. Anh gật đầu bảo, thế thì chú yên tâm. Anh vẫy tay, gọi hai cháu đến trước mặt, vỗ vai hai anh em, anh hỏi:

Các cháu có biết phố Cờ Đỏ không?

Hai anh em gật đầu trả lời biết, anh nói tiếp:

Chú ở đầu phố, chú họ Đào, gọi là Đào Thanh, có việc gì cứ đến đầu phố Cờ Đỏ tìm chú.

Nói rồi, anh đứng dậy, đi ra ngoài, những người đứng xem ở ngoài cửa lập tức tránh ra, họ sợ người mình chạm vào anh chàng vừa giờ đã từng bế người chết. Lý Trọc và Tống Cương cũng ra theo. Khi anh kéo xe đi, bắt chiếc lời nói của bà Tô, Tống Cương nói:

Chú làm ơn làm phúc, chú ở hiền sẽ gặp lành.

Anh gật đầu, kéo xe đi, Lý Trọc và Tống Cương thấy anh kéo xe dơ tay trái lau mắt.

Buổi chiều hôm ấy, Lý Trọc và Tống Cương ngồi canh bên xác bố. Tống Phàm Bình máu me bê bết, thương tích khắp người, khiến hai anh em bắt đầu sợ. Thân thể anh không nhúc nhích, mồm anh há ra, cũng không động đậy, mắt trợn tròn, con ngươi bên trong, giống như hai viên sỏi, đục nhờ nhờ, không hề có một chút ánh sáng. Lý Trọc và Tống Cương đã từng khóc, đã từng kêu, cũng đã từng cắn người ta, bây giờ hai anh em bắt đầu run rẩy.

Lý Trọc và Tống Cương nhìn những cái đầu và thân thể lồ nhố trước cửa ra vào và cửa sổ, nghe họ bàn tán râm ran, họ bảo Tống Phàm Bình là người như thế nào, Tống Phàm Bình chết ra sao, khi có người bảo, hai thằng bé thật tội nghiệp, Tống Cương đã oà khóc, Lý Trọc cũng oà khóc theo, sau đó tiếp tục nhìn họ sợ hãi. Hoà trong tiếng ồn ào, còn có hàng bầy ruồi nặng bay à à, chúng từ bốn phương tám hướng kéo đến, xúm vào đốt, cắn thi thể Tống Phàm Bình. Ruồi nặng mỗi lúc một nhiều, bay liệng khắp nhà y như hoa tuyết màu đen, tiếng kêu vo ve của bầy ruồi, át cả tiếng nói chuyện râm ran của những người đến xem. Ruồi nặng cũng bắt đầu bâu cắn hai anh em, bâu cắn cả những người ngó nghiêng ngoài cửa. Hai anh em nghe thấy bàn tay họ vỗ đánh đen đét vào chân tay, vào mặt và ngực mình, họ ca cầm, chửi bới, rồi giải tán, bầy ruồi nặng đã đuổi họ cút xéo.

Lúc này, ánh nắng đã chuyển sang màu đỏ. Hai anh em đi ra ngoài sân, trông thấy mặt trời đang lặn. Chúng chợt nhớ lời bố nói lúc sáng, bố bảo, khi mặt trời lặn, bố mẹ sẽ về đến nhà. Hai anh em cảm thấy mẹ mình sắp về đến nơi, lại một lần nữa, hai anh em dặt tay nhau ra bến xe trong ráng chiều đang tắt. Khi hai anh em đi đến cửa hàng điếm tâm cạnh bến xe, trông thấy bà Tô ngồi bên trong, Tống Cương nói:

- Chúng cháu đến đón mẹ, mẹ chúng cháu từ Thượng Hải về bà ạ.

Hai anh em đứng ở cửa vào bến xe, kiễng chân, nghển cổ, ngóng ra chỗ xa xa ngoài đường cái, ở nơi tận cùng của cánh đồng, có một đám bụi mù đang cuồn cuộn bay đến, chúng nhìn rõ một chiếc ô tô đang phóng đến, nghe thấy cả tiếng còi ô tô vọng lại. Tống Cương quay sang bảo Lý Trọc:

- Mẹ về kia rồi.

Tống Cương vừa nói, nước mắt đã dàn dụa, nước mắt Lý Trọc cũng chảy xuống tận cổ. Chiếc xe lao đến, cuốn theo bụi mù mịn, khi đến trước mặt hai anh em, xe lượn vòng, rẽ vào bến, bụi đất cuồn cuộn, lập tức bủa vây hai anh em, khiến chúng tối tăm mù mịt, không nhìn rõ gì hết. Sau khi bụi tan, hành khách xách va li, xách túi bắt đầu đi ra khỏi bến xe, đầu tiên là hai ba người, tiếp theo là một hàng, họ đi qua trước mặt hai cậu bé, Tống Cương và Lý Trọc không nhìn thấy Lý Lan. Mãi đến lúc người cuối cùng ra khỏi bến, vẫn không thấy mẹ chúng đâu.

Tống Cương bước đến, rụt rè hỏi người ấy:

Xe này từ Thượng Hải về, phải không ông?

Người đó gật đầu, nhìn mặt hai đứa trẻ đầy vết nước mắt, ông hỏi:

Hai cháu con nhà ai? Đứng đây làm gì?

Câu hỏi của ông, khiến hai anh em cùng oà khóc, ông khách giật mình, vội vàng xách hành lý đi ra, khi đi, ông còn luôn luôn quay lại, nhìn hai đứa trẻ một cách hiếu kỳ. Hai anh em nói với ông:

Chúng cháu là con nhà Tống Phàm Bình, Tống Phàm Bình chết rồi, chúng cháu đang chờ bà Lý Lan về, bà Lý Lan là mẹ chúng cháu...

Hai anh em chưa nói hết, ông khách đã đi xa. Lý Trọc và Tống Cương tiếp tục đứng ở lối vào bến. Chúng cho rằng, mẹ Lý Lan sẽ về chuyến xe tới. Chúng đứng ở đó lâu lắm, cánh cửa gỗ của phòng chờ đã đóng, cánh

cửa sắt to đùng ở lối vào bến xe cũng đã đóng, chúng vẫn đứng tại chỗ, mong ngóng mẹ Lý Lan từ Thượng hải trở về.

Lúc trời tối, bà Tô, chủ cửa hàng điếm tâm đi đến, dúm cho mỗi đứa một cái bánh bao thịt, bà giục:

Mau ăn đi, nhân lúc đang còn nóng...

Hai anh em ăn bánh bao, bà Tô bảo hai đứa:

Hôm nay hết xe rồi, bến xe đã đóng cổng, các cháu về đi, ngày mai lại đến.

Hai anh em tin bà Tô, chúng vừa gật đầu, vừa ăn bánh, lau nước mắt, chào bà Tô ra về. Chúng nghe tiếng bà Tô thở dài ở sau lưng:

Tội nghiệp hai thằng bé...

Tống Cương đứng lại, quay đầu nói với bà Tô:

- Bà làm ơn làm phúc, bà ở hiền sẽ gặp lành.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Ngay từ lúc sáng sớm, Lý Lan đã ra đứng ở cổng bệnh viện, tuy Tổng Phàm Bình viết trong thư, trưa nay anh mới đến Thượng Hải, nhưng sống xa nhau đã hơn hai tháng, nỗi nhớ nhung trong lòng Lý Lan đang trào lên xao xuyến, dạt dào như sóng nước, trời chưa sáng, chị đã thức, ngồi cạnh giường bệnh, chờ bình minh đến. Một người bệnh sau khi mổ, vì đau đớn khi trở mình đã thức dậy, trông thấy Lý Lan ngồi tại chỗ không hề nhúc nhích như một bóng ma, đã giật mình kêu lên, suýt nữa làm căng nứt vết thương vừa khâu. Sau khi xác định người ngồi trên giường là Lý Lan, chị bắt đầu rên đau. Lý Lan hết sức lo ngại, sau khi nói một lô xích xông những lời xin lỗi, chị xách túi du lịch dời khỏi buồng bệnh, đi ra cổng bệnh viện. Trước khi trời sáng, trên phố lớn còn vắng tanh vắng ngắt, Lý Lan lẻ loi cùng đứng với chiếc túi du lịch đơn độc của mình, hai cái bóng đen vật vờ lạng thình trước cổng bệnh viện. Lần này đã làm cho ông già gác cổng bệnh viện bị một phen hú vía, tiền liệt tuyến sưng to, bị cơn buồn đi tiểu đánh thức, ông già xách quần đi ra khỏi phòng gác cổng, nhìn thấy hai bóng đen lù lù, giật mình run cầm cập, nửa bọng nước dãi vãi ra quần, ông hỏi giật giọng:

Người là ai?

Lý Lan thưa với ông, tên là gì, ở buồng số mấy, hôm nay phải ra viện, chờ chồng đến đón ở đây. Ông già gác cổng vẫn chưa hoàn hồn, ông chỉ bóng đen kia hỏi:

Thế ai kia?

Lý Lan nhắc hành lý lên trả lời:

Đây là túi du lịch, thưa ông!

Lúc này, ông già gác công mới thở phào nhẹ nhõm, quành ra sau nhà, thải nốt số nước tiểu còn lại vào góc tường, miệng lẩm bẩm:

Sợ vãi đái, mẹ kiếp, ứt hết quần...

Nghe ông trách móc, Lý Lan xấu hổ, xách túi du lịch ra khỏi cổng bệnh viện, men theo phố, đi mãi đến chỗ ngoặt, đứng cạnh một cột điện gỗ, nghe tiếng dòng điện kêu u u trong cột điện, nhìn cổng bệnh viện tối om gần đó. Lúc này trong lòng Lý Lan đột nhiên yên tĩnh, khi chị ngồi trên giường bệnh viện, chị cảm thấy mình đang trông ngóng trời sáng, bây giờ ra đứng ở góc phố, chị cảm thấy mình đang chờ Tống Phàm Bình, mà trong tưởng tượng của mình, chị đã nhìn thấy bóng dáng cao to khoẻ mạnh của chồng đang hờn hờ đi đến.

Lý Lan cứ đứng hoài ở đó, thân hình gầy nhỏ của chị không hề nhúc nhích trong bóng đêm, đúng là chị khiến người ta sợ hãi. Đã từng có bốn người đàn ông đi đến trước mặt, còn khoảng mười mét mới phát hiện ra chị, sau đó hết sức thận trọng đi sang bên kia phố, khi đã đi qua bên kia phố, còn luôn luôn quay lại trinh sát chị. Một người đàn ông khác gặp chị ở chỗ ngoặt, sợ run người, sau đó cố ra vẻ trấn tĩnh, đi vòng qua trước mặt chị, khi đi qua, vai anh ta còn run run, Lý Lan bất giác khẽ cười, tiếng cười như con ma xó, khiến người đàn ông kia suy sụp hoàn toàn, anh ta co cẳng chạy như điên.

Mãi tới khi ánh ban mai sáng bừng cả đường phố, Lý Lan mới chấm dứt vai ma cô của mình. Chị vẫn đứng ở chỗ ngoặt phố, bắt đầu trở lại thành người. Khi đường phố dần dần tắt nập, Lý Lan xách túi du lịch trở lại cổng bệnh viện. Lúc bấy giờ chị mới bắt đầu chính thức chờ đợi.

Suốt cả một buổi sáng, sắc mặt chị lúc nào cũng đỏ hơn hớn, đường phố trước mặt chị cũng cờ đỏ tung bay, khẩu hiệu không ngớt, đội ngũ điều hành đi qua đi lại không lúc nào nguôi, khiến ngày hè nóng nực càng thêm ngọt ngọt. Ông già gác cổng đã nhận ra chị, cả một buổi sáng, ông cứ ngạc nhiên nhìn người đàn bà đã từng khiến ông sợ hãi đái trước lúc rạng đông. Ông trông thấy chị xúc động nhìn từng người trong đội ngũ điều hành, nên nói là mỗi người đi qua thì đúng hơn. Sự xúc động của Lý Lan hoà vào trong sự xúc động của đường phố, y như suối nhập vào sông. ánh mắt xúc động của chị tìm kiếm bóng dáng Tống Phàm Bình trong dòng người sôi động. Ông già gác cổng thấy chị đứng tại chỗ trông trông ngóng ngóng lâu lắm, nghĩ bụng tại sao không có ai đến đón, liền đi đến hỏi chị:

Chồng chị bao giờ đến?

Lý Lan quay đầu đáp:

Trưa nay thưa ông.

Ông già gác cổng nghe chị trả lời, quay về phòng trực lòng đầy hoài nghi, lại đầy lòng hoài nghi nhìn đồng hồ báo thức treo trên tường. Lúc này vẫn chưa đến mười giờ sáng. Ông thầm nghĩ, trên đời này đúng là không thiếu gì chuyện lạ, người đàn bà kia, ngay từ lúc trời chưa sáng, đã cất công ra đứng đây, chờ một người đàn ông mãi đến trưa mới tới. Tiếp đó ông già gác cổng lại càng lạ lùng ngắm nghía Lý Lan. Ông thầm nghĩ, người đàn bà này chắc là lâu nay chưa được động đến hơi đàn ông. Không nín nhịn nổi, ông lại bước đến hỏi Lý Lan một lần nữa, hỏi xem chị xa chồng đã bao lâu? Lý Lan trả lời đã hơn hai tháng. Ông cười hì hì mấy tiếng, mới có hơn hai tháng đã cuống cào kê lên như thế, người đàn bà xương xương nhỏ thó này, trăm phần trăm là con mẹ động cõn từ trong xương trong tuỷ, chứ chẳng phải loại xoàng.

Đến giờ phút này, Lý Lan đã đứng trên phố gần sáu tiếng đồng hồ, chị không động đến một giọt nước, không ăn một hạt cơm, nhưng sắc mặt chị

vẫn tươi roi rói, càng đến gần trưa, chị càng xúc động và phấn chấn đến tột độ. Khi nhìn những người đàn ông qua lại, ánh mắt chị cứ chăm chăm như đóng đinh vào thân người ta. Có mấy lần chị nhìn thấy dáng người giống Tống Phàm Bình, liền kiễng chân, vẫy tay lia lịa, nước mắt lại rơm rớm, tuy nổi mừng huyệt hăng này chỉ diễn ra trong giây lát, nhưng chị vẫn tiếp tục xúc động.

Đã quá mười hai giờ trưa, vẫn không thấy tăm hơi Tống Phàm Bình, nhưng chị gái Tống Phàm Bình đã có mặt, từ một chiếc xe buýt, chị gái chồng chen xuống, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, chị chạy đến cổng bệnh viện, vừa nhìn thấy Lý Lan, đã sung sướng reo lên"

ái chà, vợ vẫn còn ở đây...

Chị gái Tống Phàm Bình lau mồ hôi trán, thao thao bất tuyệt kể, dọc đường lo ơì là lo, cứ sợ đến không kịp, suýt nữa thì chuyển xe, ra bến xe đường dài, may mà chị không đi. Vừa nói, chị vừa đưa cho Lý Lan một gói kẹo sữa mác thỏ trắng, bảo mang về làm quà cho các cháu. Lý Lan nhận gói kẹo, bỏ vào túi du lịch. Lý Lan không nói gì, chỉ cười gật đầu với chị gái chồng, lại sốt ruột nhìn dòng người trên đường phố. Hai chị em nhìn những người đàn ông trên phố lớn, chị gái chồng vẫn luôn luôn không cảm thấy khó hiểu đối với cậu em, chỉ vào đồng hồ đeo tay, chị nói với Lý Lan:

Đáng lẽ cậu ấy phải đến rồi chứ? Sắp một giờ chiều còn gì.

Hai người đàn bà đứng ở cổng bệnh viện nửa tiếng đồng hồ, chị Tống Phàm Bình bảo, không chờ được nữa, chị còn phải về đi làm. Khi ra về, chị an ủi Lý Lan, chị bảo chắc là Tống Phàm Bình bị tắc đường, chị bảo từ bến xe đường dài đến bệnh viện phải chuyển xe buýt ba lần, trên phố lớn đâu đâu cũng đông nghịt người tuần hành, tắc đường là cái chắc. Chị bảo người chen đi còn khó nữa là xe. Chị Tống Phàm Bình nói xong hối hả đi luôn, sau đó lại hấp ta hấp tấp quay lại, nói với Lý Lan:

Nếu không kịp chuyển xe buổi chiều, thì đến nghỉ nhà chị.

Lý Lan tiếp tục đứng ở cổng bệnh viện, chị tin lời nói của chị gái Tống Phàm Bình, tin Tống Phàm Bình bị tắc đường. Mắt chị vẫn tràn đầy xúc động nhìn những người đàn ông thường xuyên qua lại trên phố. Cùng với sự trôi đi của thời gian, Lý Lan mỗi lúc một mệt mỏi, đói và khát khiến chị không có sức để đứng mãi, chị ngồi xuống bậc thềm phòng trực cổng, tựa người vào khung cửa, đầu chị vẫn ngẩng lên, mắt chị vẫn ngóng. Ông già gác cổng ngẩng nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn hai giờ chiều, liền nói với chị:

Trời chưa sáng chị đã ở đây, bây giờ đã hơn hai giờ chiều, chưa thấy chị ăn uống gì, chỉ thấy chị đứng suốt, chị cứ không ăn không uống mãi thế sao?

Lý Lan quay lại nói với ông:

Bây giờ còn được ông ạ.

Ông già tiếp tục nói:

Chị vẫn nên đi mua chút gì mà ăn, đi về phía tay phải hai mươi mét, có một cửa hàng điểm tâm.

Lý Lan lắc đầu, thưa:

- Nếu cháu đi, anh ấy đến thì làm thế nào?

Ông già bảo:

Tôi giúp chị, chị cho tôi biết, đáng anh nhà thế nào?

Sau khi suy nghĩ, Lý Lan vẫn lắc đầu, nói:

Cháu đứng đợi ở đây vẫn hơn, thưa ông.

Hai người im lặng, ông già ngồi vào chỗ cửa sổ phòng trực, luôn luôn có người đến hỏi ông chuyện nọ chuyện kia. Lý Lan vẫn ngồi ở bậc thềm cửa ra vào, vẫn nhìn từng người qua lại. Sau đó ông già đứng dậy, đi đến cạnh Lý Lan, nói với chị:

Tôi đi mua giúp chị nhé!

Lý Lan ngẩn người, ông già nhắc lại lần nữa, đồng thời chìa tay về phía chị. Lý Lan hiểu ý ông, vội móc túi lấy tiền và tem phiếu. Ông già hỏi chị:

Chị ăn gì? Bánh bao thường? Hay Bánh bao thịt? Có cả bánh bao nhân đậu? Hoặc mua một bát vằn thắn?

Lý Lan đưa tiền và tem phiếu cho ông, nói:

Nhờ ông mua giúp cháu hai cái màn thầu thôi ạ.

Ông già cầm tiền và tem phiếu, bảo:

Chị tiết kiệm quá đấy.

Ông già đi ra cổng, quay đầu lại giận chị:

Không nên để bất cứ người nào vào phòng thường trực, bên trong toàn là tài sản nhà nước.

Lý Lan gật đầu đáp:

Thưa ông, cháu biết.

Khoảng ba giờ ba mươi phút chiều, cuối cùng Lý Lan đã được ăn, chị véo nhỏ từng mẩu bánh bao, cho vào mồm, từ từ nhai, từ từ nuốt, Cả ngày không uống nước, chị ăn rất khó nhọc, y như uống từng viên thuốc đắng. Ông già thấy vậy đưa cho chị cốc pha trà của mình. Lý Lan bưng cốc pha

trà toàn cái là cái, chăm chăm uống từng hớp, rồi ăn tiếp bánh bao. Còn một bánh bao nữa chị không ăn, lấy giấy gói, cho vào túi du lịch. Sau khi ăn một chiếc bánh bao, Lý Lan cảm thấy thân thể dần dần đã có sức, chị đứng dậy, nói với ông già gác cổng:

Anh ấy đi chuyển xe đến Thượng hải lúc mười một giờ trưa, dù có đi bộ, thì cũng đã đến bệnh viện.

Ông già bảo:

Dù có bò, thì cũng đã bò đến nơi.

Lúc này Lý Lan cảm thấy có thể Tống Phàm Bình đi chuyển xe chiều. Chị nghĩ bụng, chắc hẳn Tống Phàm Bình có việc gì quan trọng đã bị lỡ. Chị cảm thấy mình nên ra bến ô tô đường dài xem sao, bởi vì chuyển xe buổi chiều, năm giờ mới đến Thượng Hải. Lý Lan tả tả mĩ hình dáng Tống Phàm Bình với ông già, chị bảo ngộ nhờ Tống Phàm Bình đến, nhờ ông nói lại với anh, chị đã ra bến ô tô đường dài. Ông già bảo chị yên tâm, ông bảo chỉ cần người đàn ông to cao đến, ông sẽ hỏi có phải anh là Tống Phàm Bình?

Lý Lan xách túi du lịch, đi ra khỏi cổng bệnh viện, đi đến dưới tấm biển bến xe buýt, sau khi chị đứng chờ một lát, lại xách túi du lịch trở về trước cửa sổ phòng trực cổng bệnh viện. Ông già hỏi chị:

Sao chị quay lại?

Lý Lan đáp:

Cháu quên một câu.

Ông già hỏi:

Câu thế nào?

Lý Lan nhìn mắt ông, trịnh trọng nói:

Cám ơn ông, ông là một người tốt.

Lý Lan gầy nhỏ, xách chiếc túi du lịch to kènh, chen lên ô tô buýt, trong lòng xe chật cứng, lắc la lắc lư, ngọt ngào mùi mồ hôi dầu, mùi hôi nách, mùi hôi chân, mùi hôi mồm, sau đó chị lại chen xuống xe, rồi lại chen lên xe, phải lên xuống ba lần, mới đến bến ô tô đường dài. Lúc đó đã gần năm giờ chiều. Chị đứng ở cửa ra, nắng chiều đang tàn, nhuộm người chị đỏ ửng, chị nhìn từng chiếc xe lần lượt vào bến, nhìn từng đoàn hành khách lần lượt ra khỏi bến. Lại y như lúc trưa, mặt chị đỏ bừng, tinh thần hào hứng, chị biết khi một người đàn ông cao hơn hẳn người khác một cái đầu đi tới, chắc chắn sẽ là Tống Phàm Bình. Cho nên cặp mắt sáng long lanh của chị cứ để ý đến những cái đầu của hành khách. Lúc này chị vẫn tin chắc anh sẽ xuất hiện ở cửa ra, chị hoàn toàn không nghĩ đến chuyện bất ngờ trực trặc.

Giờ phút này chính là lúc Tống Cương và Lý Trọc chờ đợi ở bến xe thị trấn Lưu chúng tôi, khi bến xe thị trấn Lưu đóng cửa, thì bến xe ở Thượng Hải cũng đóng cửa. Lúc Tống Cương và Lý Trọc ăn xong bánh bao của bà Tô ở cửa hàng điểm tâm cho, đi về nhà, thì Lý Lan vẫn đứng ở cửa ra của bến xe Thượng Hải. Trời tối dần, chị không nhìn thấy bóng dáng cao to của Tống Phàm Bình. Khi cánh cổng sắt to đùng ở cửa vào đóng lại, đầu chị như bị móc trống rỗng, chị đứng tại chỗ như mất hết tri giác.

Lý Lan sống vật vờ cả đêm ở ngoài phòng chờ. Chị đã từng nghĩ có nên đến nhà chị gái chồng hay không? Nhưng không có địa chỉ, chị gái Tống Phàm Bình quên không nói với Lý Lan địa chỉ nhà mình. Cũng như Lý Lan, chị gái Tống Phàm Bình, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện Tống Phàm Bình sẽ đến Thượng Hải. Chị cảm thấy em trai biết địa chỉ của chị là được rồi. Vậy là như một kẻ ăn mày không nơi nương tựa, Lý Lan đã nằm ngủ ra đất. Muối đêm hè kêu vo ve đốt chị, chị không hề biết, cứ thiếp đi mê mê, rồi lại hoảng hốt thức dậy.

Nửa đêm về sáng, một người đàn bà điên đến làm bạn với chị, đầu tiên người đàn bà điên đến ngồi cạnh chị, cứ nhìn chị chằm chặp, lại còn cười hí hí. Lý Lan bị tiếng cười quái gở của người đàn bà điên làm tỉnh giấc. Trong ánh đèn đường tù mù, người đàn bà điên đầu bù tóc rối, mặt mày nhếch nhác, khiến chị giật nảy người, kêu một tiếng sợ hãi, kết quả người đàn bà điên lại réo lên một tiếng khủng khiếp hơn, cứ làm như Lý Lan đã dọa chị ta, hoảng quá nhảy quố lên, ngay sau đó liền ngồi xuống, coi như không có chuyện gì xảy ra, nhìn Lý Lan tiếp tục cười hí hí.

Trong lúc Lý Lan chưa hết cơn kinh ngạc, thì người đàn bà điên đã cất lên một làn điệu, chị ta vừa hát, vừa thao thao bất tuyệt nói gì đó. Giọng chị ta phát ra cứ liến thoắng như súng máy. Lý Lan không sợ nữa, tuy chả hiểu chị ta nói gì., nhưng có một giọng nói luôn luôn vang vọng bên tai, khiến Lý Lan cảm thấy hết sức khoan thai trong lòng. Sau khi mỉm cười, Lý Lan lại thiếp đi.

Không biết đã trôi qua bao lâu, Lý Lan nghe thấy tiếng vỗ tay lẹt đẹt trong mơ, chị cố mở mắt ra, trông thấy người đàn bà điên vẫn đang ngồi bên mình, vung cánh tay xua muỗi và dơ hai tay vỗ muỗi. Sau khi vỗ hơn mười cái liền, người đàn bà điên từ từ xoè tay ra, rón rén cầm những con muỗi trong lòng bàn tay đút vào mồm, cười hí hí và nuốt luôn. Động tác của chị ta khiến Lý Lan nghĩ đến chiếc bánh bao trong túi du lịch. Lý Lan ngồi dậy, lấy bánh bao trong túi, bẻ cho người đàn bà điên một nửa.

Lý Lan cầm bánh bao dí sát vào tận mí mắt, mà người đàn bà điên vẫn như không nhìn thấy, chị ta vẫn tiếp tục xua vỗ muỗi, vẫn tiếp tục bỏ muỗi trong tay vào mồm, tiếp tục cười hí hí. Lý Lan mỏi tay, khi đang định để xuống, thì người đàn bà điên đột nhiên giăng luôn nửa chiếc bánh. Sau khi cầm được bánh, người đàn bà điên đứng lên luôn, mồm kêu u ú, bước khỏi bậc thềm phòng chờ., như tìm kiếm vật gì, người đàn bà điên đi về phía nam mấy bước, lại quay về phía bắc mấy bước, sau đó dơ chiếc bánh bao

trong tay đi về phía đông. Sau khi người đàn bà điên đi xa dần, cuối cùng Lý Lan đã nghe rõ chị ta nói gì, chị ta luôn luôn gọi:

Anh ơi, anh ơi...

Dưới ánh đèn mờ ảo, chỉ còn lại lý Lan, chị ngồi tại chỗ, từ từ ăn bánh bao, chị cảm thấy trong lòng trống trải. Khi ăn xong bánh bao, đèn đường vụt tắt. Chị ngẩng mặt lên nhìn ánh sớm mai, trong giây lát, nước mắt chị tự dưng tuôn trào.

Lý Lan đi chuyển xe sáng sớm, khi ô tô ra khỏi bến xe đường dài, chị ngoái đầu nhìn lại, chị vẫn luôn luôn nhìn đường phố ngoài kia, tìm kiếm bóng dáng Tống Phàm Bình. Mãi đến lúc ô tô đi ra khỏi Thượng Hải, cảnh sắc ngoài cửa sổ xe đã biến thành cánh đồng rộng bao la, Lý Lan mới nhắm mắt, ngả đầu vào khung cửa sổ, ngủ thiếp đi trong tiếng xóc khi xe chạy. Suốt chặng đường ba tiếng đồng hồ, Lý Lan lúc ngủ lúc thức, trong đầu chị luôn luôn hiện ra những bức thư, tại sao chỗ dán tem không giống nhau? Điều nghi ngờ này lại ập đến, mà mỗi lúc một dữ dội. Lý Lan biết rất rõ, Tống Phàm Bình là một người nói thế nào làm như thế, anh đã hứa đến Thượng hải đón chị, là bất chấp tất cả, đi bằng được. Nếu anh không đến là đứt khoát sây ra chuyện bất ngờ. Nghĩ như vậy, khiến Lý Lan cứ giật mình thon thót. Chiếc ô tô càng đến gần thị trấn Lưu của chúng tôi, cảnh sắc ngoài cửa sổ xe bắt đầu trở nên thân quen, thì dự cảm không yên của Lý Lan càng trở dậy mạnh mẽ. Lúc này chị cảm thấy rõ Tống Phàm Bình đã có chuyện chẳng lành. Toàn thân chị run rẩy, hai tay bưng kín mặt, chị không dám nghĩ cụ thể hơn, chị cảm thấy mình sắp sửa suy sụp, nước mắt chị ứa ra.

Ô tô đi vào bến xe của thị trấn Lưu chúng tôi, Lý Lan là người cuối cùng xách chiếc túi du lịch màu tro có hai chữ "Thượng Hải" bước xuống xe, chị bám sau đám người ra khỏi bến, chị cảm thấy hai chân nặng như chì, đi bước nào cũng khiến chị có cảm giác đến gần cơn ác mộng. Khi bước ra khỏi bến xe với tâm trạng như nước sôi lửa bỏng, hai đứa con trai

nhem nhuốc như chôn trong đồng rác đã hai hôm, òa khóc với mẹ, lúc bấy giờ Lý Lan biết, dự cảm của chị đã được chứng minh, trước mắt chị tối sầm, chiếc túi du lịch tụt khỏi tay, rơi đánh bộp xuống đất. Hai đứa con Tống Cương và Lý Trọc bần như ma, nước nở gào lên nói với chị:

- Bố chết rồi, mẹ ơi!

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Lý Lan đứng sững tại chỗ không nhúc nhích, Lý Trọc và Tống Cương khóc hu hu, nói với mẹ hết lượt này đến lượt khác: Mẹ ơi, bố chết rồi. Thân thể Lý Lan đứng đó như bị lãng quên, giữa giờ phút ánh nắng rực rỡ của buổi trưa, mắt Lý Lan tối sầm, hình như chị đột nhiên bị mù, bị điếc, không nhìn thấy gì hết, không nghe thấy gì hết. Lý Lan tuy sống mà rõ ràng như chết, chị đứng lặng đi hơn mười phút, mắt dần dần sáng ra, tiếng gào khóc của hai đứa con cũng rõ dần, Lý Lan lại nhìn rõ bến xe của thị trấn Lưu chúng tôi, nhìn rõ đàn ông và đàn bà đi đi lại lại, nhìn rõ nước mắt nước mũi dàn dụa trên mặt hai đứa con Lý Trọc và Tống Cương, đang níu quần áo mẹ, khóc khóc mếu mếu nói với mẹ:

Mẹ ơi, bố đã chết!

Lý Lan khẽ gật đầu, khẽ nói:

Mẹ biết rồi!

Chị cúi nhìn chiếc túi du lịch rơi xuống đất, khi khom lưng định nhặt lên, chị bỗng ngã gục ra đất, khiến hai con cũng ngã theo. Lý Lan dìu hai con đứng dậy, tay chị chống lên túi du lịch đứng dậy, khi chị nhắc túi du lịch đứng dậy một lần nữa, hai chân chị lại quỳ sụp xuống đất một lần nữa. Lý Lan lúc này toàn thân run rẩy, Lý Trọc và Tống Cương sợ hãi nhìn mẹ, đưa tay lay lay người mẹ, gọi thất thanh từng tiếng:

- Mẹ ơi, mẹ ơi...

Lý Lan vịn vào vai hai con đứng dậy, thở dài thườn thượt, rồi xách túi du lịch, đi từng bước khó nhọc. ánh nắng trưa chói chang khiến chị chóng mặt, bước liêu xiêu, khi đi qua bãi trống trước bến xe, vết máu của Tống Phàm Bình vẫn còn đó. Trên nền đất đỏ tím lịm, vẫn còn mấy chục con ruồi bị dẫm chết. Tống Cương dơ tay chỉ vết máu trên đất nói với mẹ:

Bố chết ở chỗ này mẹ ạ.

Hai đứa con vốn đã thôi khóc, nói với mẹ câu này, Tống Cương lại oà khóc hu hu, không nín nổi, Lý Trọc cũng khóc theo. Chiếc túi du lịch của Lý Lan lại rơi xuống đất một lần nữa. Chị cúi nhìn vết máu đã đen sạm trên đất, lại ngẩng lên nhìn bốn phía, nhìn hai con, ánh mắt chị đờ đẫn trong tròng mắt đẫm lệ. Sau đó chị quỳ xuống, mở túi du lịch, lấy ra một chiếc áo, trải lên đất. Hết sức cẩn thận, chị nhặt những con ruồi vút đi, vạm hai tay bốc chỗ đất thấm máu bỏ lên áo, rồi lại hết sức cẩn thận nhặt từng hạt đất không thấm máu bỏ đi, bốc nốt chỗ đất thấm máu bỏ lên áo. Sau khi đã hót hết những chỗ đất nhuộm máu đựng vào áo, chị vẫn quỳ tại chỗ bới cát, y như bới tìm vàng, tiếp tục tìm vết máu của Tống Phàm Bình trong đất.

Chị quỳ ở đó lâu lắm, rất đông người xúm xung quanh chị, nhìn chị, nói về chị. Có những người nhận ra chị, có những người không biết chị, có những người nói đến Tống Phàm Bình, kể lại Tống Phàm Bình đã bị đánh chết tươi như thế nào. Những chuyện họ kể lại, Tống Cương và Lý Trọc đều không biết. Họ kể gậy gỗ đập xuống đầu Tống Phàm Bình như thế nào, chân dọi lên ngực Tống Phàm Bình ra sao, cuối cùng gậy gỗ gậy đã đâm vào người Tống Phàm Bình như thế nào... Mỗi câu họ kể lại, Tống Cương và Lý Trọc đều khóc thét lên một tiếng. Lý Lan cũng lắng nghe họ kể, người chị cứ run lên cầm cập, mấy lần chị ngẩng lên nhìn người kể lại, rồi cúi xuống tiếp tục tìm vết máu của Tống Phàm Bình. Về sau bà Tô, chủ cửa hàng điểm tâm đi tới, cất to giọng mắng những người đang kể, bà nói;

- Đừng kể nữa! Đừng có kể những chuyện này trước mặt vợ con người ta nữa!

Các người thật quá quắt, không còn là người nữa!

Sau đó bà Tô giục Lý Lan:

Chị mau dẫn hai đứa về nhà đi.

Lý Lan gật đầu, chị nhấc chiếc áo đựng đầy đất màu đỏ sẫm, buộc tử tế, cho vào túi du lịch. Lúc này đã về chiều, Lý Lan xách túi du lịch nặng trĩch đi trước, Lý Trọc và Tống Cương dắt tay nhau theo sau, hai anh em trông thấy vai mẹ lệch hẳn đi.

Trên đường đi, Lý Lan không khóc, cũng không nói, chị chỉ loạng chạ loạng choạng, đi thất thểu, có thể do chiếc túi du lịch nặng quá, chị đã phải đặt xuống nghỉ mấy lần, lúc đó chị nhìn hai đứa con, không nói gì. Hai cậu bé cũng không khóc, cũng không nói, dọc đường gặp vài người quen, gọi tên mình, Lý Lan cũng chỉ khẽ gật đầu.

Lý Lan đã lạng lẽ về đến nhà, khi đẩy cửa bước vào nhìn thấy xác chồng nằm trên giường, cảnh tượng thảm thương, máu thịt nhầy nhụa, không còn ra dáng người của chồng, khiến Lý Lan ngã gục ra đất, nhưng chị đã gượng dậy ngay. Chị vẫn không khóc, đứng trước giường, chị chỉ biết lắc đầu im lặng, sau đó đưa tay vuốt nhẹ mặt chồng, tiếp theo lại sợ làm đau anh, chị vội vàng co tay. Dừng một lát, chị lấy tay vuốt ngay ngắn mái tóc rối của anh, mấy con ruồi đã chết rơi xuống. Vậy là chị thò tay phải nhật từng con ruồi trên người anh, bỏ lên tay trái. Cả một buổi chiều, Lý Lan đều đứng trước giường nhật xác ruồi trên thân anh, mấy người hàng xóm thò đầu vào cửa sổ nhìn mấy cái, có hai người còn bước vào nói chuyện với chị, Lý Lan không gật đầu, thì lắc đầu, chẳng bảo sao. Sau khi họ ra về, chị đóng cửa. Lúc xáo máu tối, cảm thấy đã hết ruồi trên xác chồng, chị mới ngồi xuống cạnh giường, đờ đẫn nhìn ráng chiều ửng đỏ trên cửa sổ.

Lý Trọc và Tống Cương cả một ngày không ăn gì, chúng đứng trước mẹ khóc hu hu, sau khi khóc rất lâu, hình như Lý Lan mới nghe thấy, chị quay sang nói với hai con:

Đừng khóc nữa hai con! Đừng để người ta nghe thấy nhà mình đang khóc.

Hai anh em lập tức dơ tay bịt chặt mồm. Lý Trọc rụt rè nói:

Mẹ ạ! Chúng con đói!

Lý Lan đứng dậy như chợt tỉnh, lấy tiền và tem gạo đưa cho hai con, bảo chúng tự ra phố mua ăn. Khi hai con đi rồi, lại thấy chị ngồi bần thần trên mép giường. Hai anh em mua về ba chiếc bánh bao, Lý Trọc và Tống Cương vừa ăn vừa đi vào trong nhà, chị vẫn ngồi tại chỗ, khi các con đưa cho mẹ chiếc bánh bao thứ ba, chị hoảng hốt nhìn bánh bao hỏi chúng:

Gì vậy con?

Lý Trọc và Tống Cương trả lời:

-Bánh bao mẹ ạ!

Lý Lan gật gật đầu, hình như đã biết, dơ bánh lên cắn một miếng, nhai chậm chậm rồi nuốt, Lý Trọc và Tống Cương vẫn cứ đứng nhìn mẹ ăn hết chiếc bánh. ăn xong chị giục hai con:

-Đi ngủ các con!

Tối hôm ấy, trong giấc mơ, hai đứa con luôn luôn thấy có một người đi ra đi vào trong nhà, còn có cả tiếng đổ nước hết lần này đến lần khác. Đó là Lý Lan, chị cứ ra ra vào vào, múc nước giếng lau rửa kỹ lưỡng thi thể Tống Phàm Bình, thay quần áo sạch cho anh. Hai đứa con nhỏ đâu có biết, mẹ Lý Lan gầy yếu thay quần áo cho Tống Phàm Bình cao to như thế nào,

cũng không biết lúc nào mẹ đi ngủ. Sáng hôm sau, sau khi Lý Lan ra khỏi nhà, Lý Trọc và Tống Cương phát hiện Tống Phàm Bình nằm trên giường nhà trong, sạch sẽ như một chàng rể mới, ga trải giường dưới thân anh cũng đã thay, sau khi được rửa sạch, khuôn mặt anh lại vừa trẻ trung, vừa hồng hào.

Tống Phàm Bình đã chết, nằm ngửa ở mé ngoài giường, trên gối mé trong, có mấy sợi tóc dài của Lý Lan còn vương lại, có hai sợi còn vướng trên cổ Tống Phàm Bình. Chắc là Lý Lan đã gối lên ngực chồng ngủ qua đêm, đây là lần cuối cùng chị ngủ chung với chồng. Quần áo và ga trải giường thấm đầy máu đều ngấm trong chậu gỗ dưới gầm giường. Trong chậu còn nổi lênh phênh mấy con ruồi từ gấu áo.

Đêm ấy, Lý Lan nước mắt như mưa, khi lau rửa thân thể cho chồng, vết thương chồng chất lên vết thương khiến toàn thân chị run rẩy, mấy lần chị sắp gằm thét lên thê thảm, song chị đã mấy lần nuốt tiếng khóc, khi nuốt tiếng khóc, chị cũng đồng thời ngắt xiú đi, rồi lại từ mấy lần ngắt xiú, chị tỉnh lại một cách ngoan cường, chị cắn môi mình tóa máu tươi. Không ai tưởng tượng nổi chị đã sống qua đêm ấy như thế nào, kìm hãm mình như thế nào, để bản thân không nổi cơn điên như thế nào, về sau, khi chị ngã người nằm xuống giường, nhắm mắt gối đầu lên ngực Tống Phàm Bình, không phải ngủ thiếp đi, mà chìm vào trong hôn mê dài đằng đẵng như đêm đen, cho mãi đến lúc ánh nắng dội vào, mới lại đánh thức chị, thế là cuối cùng từ vực thăm bi thương chị đã sống trở lại.

Lý Lan đi ra khỏi nhà với cặp mắt sưng đỏ, chị mang theo toàn bộ số tiền trong nhà ra cửa hàng quan tài, định mua cho chồng một cỗ quan tài tốt nhất, nhưng không đủ tiền, đành phải mua một cỗ quan tài gỗ mỏng không sơn, mà lại là cỗ ngấn nhất trong dãy gồm bốn cỗ. Gần trưa chị về đến nhà, có bốn người đàn ông đi theo, khiêng áo quan, đi thẳng vào trong nhà, đặt áo quan bên cạnh giường Lý Trọc và Tống Cương. Hai anh em hoảng sợ

nhìn cổ áo quan, bốn người đàn ông lấy khăn lau mồ hôi nhễ nhại khắp người, bỏ mũ lá ra quạt, ngó ngó nghiêng nghiêng, hỏi rõ to:

- Người đâu? Người ở đâu?

Lý Lan im lặng mở cửa nhà trong, im lặng nhìn họ, người dẫn đầu trong bọn họ nhìn vào trong, thấy Tống Phàm Bình nằm trên giường, anh ta vẫy tay gọi đồng bọn, bốn người cùng đi vào, họ bàn nhỏ với nhau một lát trước giường, đưa tay cầm hai tay hai chân Tống Phàm Bình, người dẫn đầu hô một tiếng "khêh", cả bốn người nín thở, mặt căng cứng, vừa đỏ vừa tím như gan lợn, nhắc Tống Phàm Bình lên, chen nhau đi ra khỏi cửa buồng, khi đặt Tống Phàm Bình vào quan tài, càng tỏ ra chật chội, hai chân anh gác lên áo quan. Bốn người đứng bên quan tài thở hỗn hà hỗn hển, họ hỏi Lý Lan, khi còn sống, Tống Phàm Bình nặng bao nhiêu ki lô gam?

Lúc ấy, Lý Lan đang tựa vào khung cửa, chị khẽ trả lời họ, chông mình nặng hơn chín mươi ki lô gam, cả bốn người chột hiều ra, người dẫn đầu cất tiếng:

Thảo nào nặng thế! Người chết trọng lượng còn tăng lên gấp đôi, có đến hơn một trăm tám mươi ki lô gam... Mẹ kiếp, vẹo cả lưng!

Tiếp theo, bốn người đàn ông đến từ cửa hàng quan tài nhao nhao bàn nhau, cố nhét hai chân người chết vào quan tài. Thân thể Tống Phàm Bình dài quá, mà quan tài lại ngắn quá. Bốn người đàn ông xoay sở toát mồ hôi trong một tiếng đồng hồ, phải để đầu Tống Phàm Bình vẹo sát gỗ áo quan, mà vẫn không cho hai chân vào nổi. Họ lại bàn để xác anh nằm nghiêng, hai tay ôm hai chân, mới lọt cả người.

Lúc này, Lý Lan không đồng ý, chị cảm thấy người chết ai cũng nằm ngửa trong quan tài, bởi vì người chết còn muốn nhìn nhân gian, chị nói với họ:

Không nên để nằm nghiêng, nằm nghiêng dưới chín tuổi, anh ấy không nhìn thấy chúng tôi.

Người dẫn đầu nói:

Nằm ngửa cũng không nhìn thấy, bên trên là nắp quan tài, trên nữa là đất... Hơn nữa khi nằm trong thai mẹ, con người hai tay ôm hai chân, khi chết vẫn như thế hay hơn, có hoá kiếp cũng dễ.

Lý Lan vẫn lắc đầu, chị vẫn muốn nói thêm, thì bốn người kia đã cúi xuống, hò nhau để xác Tống Phàm Bình nằm nghiêng trong quan tài, sau đó họ lại thấy quan tài hẹp quá, mà xác Tống Phàm Bình lại rộng quá, dày quá, chân anh lại dài quá, để xác anh nằm nghiêng hai tay ôm hai chân như thai trong bụng mẹ, cũng không lọt. Bốn người đàn ông đã mệt phờ, cứ lắc đầu quây quây, mồ hôi từ mặt chảy xuống ngực, họ vén áo lót chùi mồ hôi, chửi om sòm, bảo Lý Lan:

Mẹ kiếp, thế này mà là quan tài ư? Mẹ kiếp, không to hơn cái chậu rửa chân bao nhiêu...

Lý Lan cúi đầu đau khổ, bốn người ngồi xuống, tựa vào tường nghỉ một lát, lại bàn nhau, người dẫn đầu bảo Lý Lan:

Chỉ còn một cách chặt đùi gối, bẻ cong bắp chân lại, mới lọt.

Lý Lan tái mặt, hốt hoảng, lắc đầu, chị run run bảo:

Không, không làm thế...

Vậy thì chịu.

Bốn người đàn ông nói, rồi đứng lên, thu dây thừng và đòn gánh, lắc đầu xua tay, bảo họ không làm nữa. Họ đi ra sân, Lý Lan đi theo, nói với họ một cách tội nghiệp:

Còn có cách nào khác không ạ?

Những người kia trả lời:

Hết cách, chị cũng đã nhìn thấy.

Bốn người đàn ông ở cửa hàng quan tài cầm thừng và đòn gánh đi ra ngõ, Lý Lan tội nghiệp lẻo đẻo đi theo sau, nói với họ một cách tội nghiệp:

Còn có cách nào khác không ạ?

Họ trả lời một cách dứt khoát như đinh đóng cột:

Không!

Bốn người đàn ông đi ra ngõ, nhìn thấy Lý Lan vẫn bám theo, người đứng đầu dừng lại, nói với chị:

Chị nghĩ xem, dưới gầm trời này, làm gì có người chết thò hai chân ra ngoài quan tài, dù có làm thế nào đi chăng nữa, cũng tốt hơn để thò chân ra ngoài.

Lúc này, Lý Lan đau buồn cúi gầm xuống, đau buồn nói với họ:

Tôi nghe theo các ông.

Bốn người kia quay lại, Lý Lan tội nghiệp đi theo họ vào trong nhà, chị im lặng lắc đầu, im lặng đi đến trước quan tài, im lặng nhìn Tống Phàm Bình bên trong một lát. Sau đó chị cúi xuống, thò hai tay vào quan tài, hết sức cẩn thận vén ống quần Tống Phàm Bình, khi vén ống quần, chị lại trông thấy vết thương ở bắp chân chồng, toàn thân run run, chị vén ống quần anh lên quá đùi gối. Ngẩng đầu lên, chị trông thấy Lý Trọc và Tống Cương, chị sợ hãi nhìn đi chỗ khác, cúi đầu dắt tay hai con đi vào nhà trong. Khép cửa vào, chị ngồi xuống giường nhắm hai mắt. Lý Trọc và Tống Cương ngồi bên chị, tay chị ôm vai hai con.

Người dẫn đầu ở nhà ngoài nói vọng vào:

Chúng tôi đập phá!

Lý Lan run bắn người như điện giật. Thân thể Lý Trọc và Tống Cương cũng run theo. Lúc này ở nhà ngoài có rất đông người đứng, người hàng xóm, người qua đường, còn có cả những người được người hàng xóm và người qua đường gọi đến xem. Họ đứng chặt kín cửa, có mấy người bị chen vào trong nhà. Họ bàn tán ầm ĩ ở bên ngoài, bốn người ở cửa hàng quan tài đập đùi gối Tống Phàm Bình ở nhà ngoài, Lý Lan và hai đứa con không biết họ đập đùi gối Tống Phàm Bình như thế nào. Nghe người ta ở ngoài nói, lấy gạch đập, gạch bị vỡ mấy viên, họ lại bảo lấy sừng dao bài đập, sau đó còn nghe nói dùng thứ khác đập. ở ngoài ồn ào quá, ba mẹ con không nghe rõ họ nói gì, chỉ nghe thấy người quây xem đang hò hét, xen lẫn cả tiếng đập, những tiếng kêu nặng trĩu liên hồi, thi thoảng có những tiếng dòn tan, đó là những giây lát xương bị đập gãy.

Lý Trọc và Tống Cương run lấy bầy, như tiếng lá cây phần phật trong bão gió. Chúng sợ hãi nhìn cơ thể mình, không biết vì sao run như vậy? Sau đó chúng mới biết do tay mẹ Lý Lan ôm chặt chúng đang run, thân thể Lý Lan đang rung lên như máy nổ.

Cuối cùng, bốn người ở nhà ngoài đã đập gãy đùi gối chắc khoẻ của Tống Phàm Bình, người dẫn đầu giục nhặt gạch vỡ ra khỏi quan tài. Một lát sau, anh ta lại bảo, bỏ ống quần xuống, nhét hai bắp chân gãy vào trong. Sau đó gõ vào cánh cửa nhà trong, anh ta nói với Lý Lan:

-Chị ra nhìn thử xem, để chúng tôi còn đập nấp quan tài.

Lý Lan run bắn người đứng dậy, run bắn người mở cửa. Có Trời mới biết chị đi đến trước quan tài khó nhọc như thế nào, chị đã trông thấy hai bắp chân gãy của chõng gác trên đùi anh, y như bắp chân của người khác gác trên đùi chõng. Chị lắc lắc mấy cái, không rơi xuống. Chị không nhìn

thấy đùi gối chông bị đập nát, họ đã bỏ hai bắp chân vào ống quần. Nhưng chị đã nhìn thấy mấy mẫu xương vụn và một ít thịt da bám trên nắp quan tài. Hai tay Lý Lan bám quan tài, vô cùng âu yếm nhìn Tống Phàm Bình, trên khuôn mặt sưng vù biến dạng, nụ cười tươi tắn rạng rỡ của Tống Phàm Bình hiện lên sinh động, cảnh tượng Tống Phàm Bình quay lại vẫy tay sống động, anh đang đi trên con đường trống trải, cảnh sắc xung quanh hoang vắng, không một bóng người, tình yêu tha thiết của cuộc đời Lý Lan đang đi xuống suối vàng.

Ngồi trên giường nhà trong, Lý Trọc và Tống Cường đã nghe thấy giọng nói run run của mẹ:

- Đậy nắp áo quan vào!

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Lý Trọc và Tống Cương vĩnh viễn không biết được sức mạnh nào đã khiến mẹ Lý Lan kiên cường đến như vậy, từ lúc đi ra khỏi bến xe đường dài trông thấy Tống Cương và Lý Trọc khóc hu hu, cho tới khi quỳ trên đất, bốc gói đất thấm vết máu, về đến nhà nhìn thấy xác chồng bê bết máu, lại đi mua cổ áo quan gỗ mỏng đem về, để cho bốn người đàn ông ở cửa hàng quan tài đập gãy đùi gối Tống Phàm Bình, từ đầu chí cuối, chị luôn luôn không kêu khóc. Khi nghe thấy chân Tống Phàm Bình bị người ta đập gãy như thế nào, Lý Trọc và Tống Cương mấy lần há mồm định khóc thành tiếng, nhưng hễ nghĩ đến lời mẹ giận, không được để người khác biết mình khóc, chúng lại ngậm chặt mồm.

Tối nay, Lý Lan nấu một bữa cơm đậu phụ, đây là phong tục của thị trấn Lưu chúng tôi, nhà ai có đám tang đều nấu một bữa cơm như thế. Lý Lan làm một đĩa to đậu phụ đặt ở giữa mâm, còn có cả một bát rau xanh xào. Trời tối, thắp đèn lên, ba mẹ con ngồi trước mâm, quan tài Tống Phàm Bình ở bên cạnh, một bát đèn dầu hoả thắp sáng để trên quan tài, đây là ngọn đèn sáng lâu dài, chiếu sáng con đường Tống Phàm Bình đi đến cõi âm, để Tống Phàm Bình sẽ không bị vấp ngã.

Suốt cả buổi chiều, Lý Lan không nói chuyện, Lý Trọc và Tống Cương cũng không dám nói chuyện. Trong nhà im ắng. Cho mãi đến lúc Lý Lan nấu cơm, hai đứa con mới nghe thấy tiếng động, nhìn thấy hơi nóng bốc lên. Đây là bữa cơm đầu tiên Lý Lan nấu sau khi từ Thượng Hải về. Đứng trước bếp dầu, nước mắt chị chảy dài, nhưng chị không dơ tay lau lần nào, khi chị bưng đĩa đậu phụ và bát rau xanh đặt lên mâm, Lý Trọc và Tống Cương nhìn thấy nước mắt mẹ tuôn như suối, khi chị xới cơm cho hai con,

vẫn nước mắt tuôn như suối. Sau đó chị quay đi lấy đũa, chị đứng lâu lắm trong ánh đèn tù mù, chị cầm sáu chiếc đũa đi đến trước mâm, nước mắt tiếp tục chảy như suối, nét mặt chị y như nét mặt trong mơ, ngồi xuống ghế, nước mắt chị chảy như suối, nhìn đũa trong tay nước mắt chảy như suối, giọng Tống Cương run run nói với mẹ:

Đây là đũa người thượng cổ đã dùng.

Chị nhìn hai đứa con nước mắt chảy như suối, sau khi hai con nói với mẹ lai lịch của đũa, cuối cùng chị đã dơ tay, lau nước mắt đầy mặt, sau khi lau khô nước mắt trên mặt, chị chia đũa người thượng cổ dùng cho Lý Trọc và Tống Cương, chị khẽ nói:

Đũa người thượng cổ dùng tốt lắm.

Nói xong, chị quay sang quan tài nhìn mỉm cười, nụ cười của chị thân thiết đến mức y như Tống Phàm Bình đang ngồi đó nhìn chị. Sau đó chị bưng bát cơm, nước mắt chị lại tuôn ra như suối, chị vừa khóc vừa ăn, không hề có tiếng. Lý Trọc nhìn thấy nước mắt Tống Cương cũng chảy xuống bát cơm, thế là cậu cũng không nín nổi. Ba mẹ con khóc không thành tiếng, lặng lẽ ăn.

Sáng hôm sau ăn xong cơm đậu phụ, Lý Lan cẩn thận rửa mặt chải đầu, sửa sang mình sạch sẽ, rồi dắt tay Lý Trọc và Tống Cương, ngẩng đầu thẳng ngực đi ra khỏi nhà, chị dắt hai con đi trên đường phố đại cách mạng văn hoá, đi thản nhiên như không có ai trong tiếng hô khẩu hiệu dậy đường và cờ đỏ rợp phố, rất đông người chỉ chỉ chỗ chỗ vào chị, chị vẫn tỉnh bơ. Chị đến cửa hàng vải trước. Người ta đến cửa hàng vải là để mua toàn vải đỏ may cờ và băng hồng vệ binh, còn Lý Lan mua vải trắng và lụa đen. Trong cửa hàng vải, có người nhìn chị một cách rất lạ, có người nhận ra chị là vợ Tống Phàm Bình, bước đến bên chị, dơ năm đấm, hô khẩu hiệu đá đảo chị. Chị ung dung trả tiền, ung dung cuộn vải trắng và lụa đen, ung dung ôm vải trắng và lụa đen trước ngực, đi ra khỏi cửa hàng vải.

Lý Trọc và Tống Cương níu áo mẹ, bước theo mẹ, lại đến hiệu chụp ảnh. Khi thu dọn những thứ chồng để lại, Lý Lan đã trông thấy một hoá đơn màu xanh, cầm hoá đơn màu xanh nhìn lâu lắm, chị mới nhớ ra đã từng chụp một kiểu ảnh kỷ niệm cả gia đình trước khi chị đi Thượng Hải chữa bệnh. Tống Phàm Bình vẫn chưa kịp lấy ảnh, chị thăm nghĩ, chắc là mình vừa đi Thượng Hải, thì ở nhà chồng bị đầu tở.

Chủ hiệu ảnh cầm tờ hoá đơn tìm lâu lắm, mới tìm thấy bức ảnh chụp chung toàn gia đình. Trong giây phút nhận tấm ảnh, tay chị cứ run run. Chị ôm cả bức ảnh và vải trắng lụa đen vào ngực, đi ra khỏi hiệu chụp ảnh, tiếp tục ngẩng mặt thẳng lưng, đi trên phố lớn. Lúc này chị đã quên Lý Trọc và Tống Cương bám theo sau. Trong đầu chị toàn là nét mặt tươi cười của Tống Phàm Bình, anh đang chỉ huy thợ chụp ảnh bố trí ánh sáng, chỉ huy thợ chụp ảnh bấm máy, sau đó cả nhà bốn người vui vẻ đi ra khỏi hiệu chụp ảnh, đi ra bến ô tô đường dài. Chị vẫy tay chào tạm biệt Tống Phàm Bình ở bến xe. Đây là những hình ảnh cuối cùng. Khi chị từ Thượng Hải trở về, nét mặt và nụ cười rạng rỡ của Tống Phàm Bình đã không bao giờ còn nữa.

Lý Lan đi lên phía trước, tay chị ôm tấm ảnh chụp cứ run run, chị cố kìm giữ bản thân, không để tay mình làm rơi bức ảnh chụp cả nhà khỏi túi giấy, chị cố giữ để mình đi những bước chững chạc khoẻ khoắn. Khi bước lên cầu, đội ngũ tuần hành đã chặn lối chị, Tống Phàm Bình đã từng phất lá cờ đỏ oai phong lẫm liệt tại đây, đương nhiên chị không biết, nhưng sau khi dừng chân, chị đã không còn kìm giữ được mình, chị thò tay lấy bức ảnh trong túi giấy, chị nhìn thấy nụ cười vui vẻ của Tống Phàm Bình đầu tiên, khi chưa kịp nhìn rõ nụ cười của ba người còn lại, chị đã suy sụp. Ba ngày qua chị luôn luôn gắng gượng nín nhịn nỗi đau khổ to lớn, mà đã đứng vững. Bây giờ nụ cười sống động của Tống Phàm Bình bỗng khiến chị không sao gượng lại nổi, chị ngã gục ra đất.

Lúc bấy giờ, Lý Trọc và Tống Cương đang níu áo mẹ đứng ở đằng sau, thân thể chị đột nhiên không còn nữa, đứng trước mặt chúng là khuôn

mặt kính ngọc của một người đàn ông, sau đó hai anh em mới nhìn thấy mẹ ngã vật ra đất. Lý Trọc và Tống Cường khóc hu hu ngồi xuống, khóc hu hu lay người mẹ. Chị nhắm mắt, không hề có phản ứng. Hai đứa con gào khóc thảm thiết, người xung quanh mỗi lúc một đông, hai anh em quỳ ra đất, chúng kêu khóc một cách bơ vơ cô độc, van xin những người xung quanh cứu mẹ chúng. Chúng không biết mẹ mình đã ngã. Chúng hu hu gào khóc, hỏi những người chung quanh:

Tại sao mẹ cháu ngã?

Những người vây xem đều đứng tại chỗ, không ai thềm ngồi xuống, họ bàn tán om xòm, có một người cúi xuống bảo hai cậu bé:

Lật mí mắt mẹ cháu xem xem, con người bên trong còn to không?

Lý Trọc và Tống Cường vội vàng lật mí mắt mẹ, nhìn thấy nhãn cầu bên trong, chúng không phân biệt nổi con người và nhãn cầu khác nhau như thế nào. Chúng ngẩng mặt lên nói:

Con người rất to.

Người kia bảo:

Thế thì con người đã to ra, có thể người đã chết.

Vừa nghe nói Lý Lan có thể đã chết, hai anh em bỗng ôm nhau gào khóc. Lúc này một người khác cúi xuống, nói:

- Đừng khóc, đừng khóc, các cháu còn bé đã biết thế nào là con người, chắc chắn đã coi nhãn cầu là con người. Các cháu bắt mạch mẹ xem thế nào, chỉ cần mạch còn đập, người vẫn sống.

- Lý Trọc và Tống Cường nín luôn, vội vàng hỏi:

- Mạch ở đâu?

Người kia chìa tay trái, dơ ngón tay phải chỉ vào chỗ mạch đang đập, nói:

ở trên cổ tay.

Hai anh em mỗi đứa nắm một bàn tay mẹ, sờ vào cổ tay, hai đứa cứ sờ đi sờ lại, cũng không thấy chỗ nào đập. Người kia hỏi chúng:

Có đập không?

Lý Trọc lắc đầu trả lời:

- Không đập.

Trả lời xong, Lý Trọc căng thẳng nhìn Tống Cường, Tống Cường cũng lắc đầu trả lời:

Không đập.

Người kia đứng thẳng lưng, nói:

Có thể đã chết thật.

Lý Trọc và Tống Cường tuyệt vọng. Chúng há hốc mồm gào khóc. Gào khóc được một lúc, lại cùng nghẹn tắc cổ, tiếp đó lại cùng gào thành tiếng. Tống Cường vừa gào khóc vừa nói:

Bố chết! Mẹ cũng chết!

Giữa lúc này, anh Đồng thợ rèn đã xuất hiện, từ ngoài anh chen vào, ngồi xuống lay hai cậu bé, bảo đừng khóc, anh nói:

- Thế nào là con người to ra, thế nào là mạch đập hay không đập, đó là việc của y bác sĩ, chúng mày biết quái gì. Nghe tao, ghé tai vào ngực mẹ, xem trong có đập không?

Tống Cương lau nước mắt nước mũi, ghé đầu vào ngực mẹ, nghe một lát, ngẩng lên, nói với em một cách căng thẳng:

- Hình như đang đập.

Lý Trọc cũng vội chùi nước mắt nước mũi, cũng ghé tai nghe một lát, cũng nghe thấy tim đập, gật đầu bảo Tống Cương:

Đang đập.

Đồng thợ rèn đứng dậy, mắng hai người vừa nói:

Các anh biết đẽch gì, chỉ được cái dọa trẻ con.

Sau đó Đồng thợ rèn nói với Lý Trọc và Tống Cương:

Mẹ chúng mày không chết, chỉ ngất thôi, cứ để bà ấy nằm một lát, sẽ tự bò dậy.

Lý Trọc và Tống Cương lập tức cười, bắn ra cả nước mũi. Tống Cương chùi nước mắt, ngược nhìn anh Đồng thợ rèn, nói:

Đồng thợ rèn ơi, anh ở hiền sẽ gặp lành.

Đồng thợ rèn hết sức hài lòng lời nói của Tống Cương. Anh cười, nói với Tống Cương:

Đây là một câu nói công bằng hợp đạo lý.

Lý Trọc và Tống Cương bắt đầu yên tâm ngồi bên mẹ. Chúng cảm thấy mẹ nằm trên đất y như đang ngủ. Tống Cương nhặt bức ảnh rơi trên đất, xem xong, đưa cho em xem, rồi cẩn thận cho vào túi giấy. Người trên cầu càng ngày càng đông, rất nhiều người chen vào nhìn ba mẹ con Lý Lan một lát, dò hỏi người khác một lát, lại chen ra. Hai anh em chịu khó ngồi tại chỗ, thỉnh thoảng lại nhìn nhau, cười trộm. Lâu lắm, Lý Lan đột nhiên ngồi

dạy, hai đứa con reo lên sung sướng, chúng nói với những người vây quanh:

Mẹ đã tỉnh.

Lý Lan không biết vừa giờ đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết mình từ đất bò dậy, chùi xấu hổ đứng lên, cẩn thận phủi bụi bám trên người, lại ôm ảnh chụp, vải trắng và lụa đen trước ngực, Lý Trọc và Tống Cường lại níu vạt áo mẹ, ba mẹ con cúi đầu, chen ra khỏi đám đông vây xem. Trên đường về nhà, Lý Lan không hề nói một câu, Lý Trọc và Tống Cường cũng không dám nói chuyện, nhưng chúng xúc động vô cùng, níu chặt vạt áo mẹ, mẹ chúng ngất đi đã tỉnh lại, khiến chúng sung sướng vô cùng. Khi Lý Trọc và Tống Cường dắt mẹ đi về phía trước, lúc thì thò đầu ra trước mặt mẹ, khi thì quay đầu ra đằng sau mẹ, chúng luôn luôn nhìn nhau, luôn luôn cười.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Ngày thứ tư sau khi Tống Phàm Bình chết, một người nông dân đã có tuổi, kéo một chiếc xe bò cũ kỹ, đến trước cửa nhà Lý Lan. Ông mặc chiếc quần và áo lót vá chằng vá đụp đứng ở ngoài cửa, không nói một câu, nhìn cổ áo quan trong nhà, nước mắt chảy dài. Ông là bố Tống Phàm Bình, ông nội Tống Cường. Lão địa chủ đã từng có mấy trăm mẫu ruộng trước ngày giải phóng, sau khi giải phóng đã chia hết ruộng đất cho nông dân, chỉ còn lại thân phận một địa chủ, đã dẫn xác đến. Lão địa chủ bây giờ còn nghèo hơn cả bần nông và trung nông lớp dưới, đã đến đón con trai ông về quê.

Tối hôm trước, Lý Lan đã sửa soạn hành lý cho Tống Cường, Lý Trọc và Tống Cường ngồi trên giường, lặng lẽ nhìn mẹ sửa soạn đồ dùng, nhìn mẹ lấy khỏi túi du lịch màu tro có in hai chữ "Thượng Hải" số quần áo của mình, lấy ra gói đất thấm vết máu Tống Phàm Bình, lấy ra cả gói kẹo sữa mềm mát thỏ trắng. Sau đó mẹ Lý Lan lại bỏ quần áo của Tống Cường và cả gói kẹo sữa vào túi du lịch, khi quay đầu nhìn ánh mắt âm ập chờ đợi của Lý Trọc, chị lại lấy gói kẹo sữa ra, bốc một nắm đưa cho con trai, cũng đưa cho Tống Cường hai cái, còn lại chị đều nhét vào túi du lịch. Khi Lý Trọc và Tống Cường ăn kẹo sữa, không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, mãi cho đến hôm sau, khi ông nội địa chủ của Tống Cường xuất hiện ở cửa, chúng vẫn không biết hai anh em sắp sửa chia tay.

Chiều hôm nay, cả gia đình Lý Lan đeo dải lụa đen trên cánh tay, thắt vải trắng ngang lưng, cổ áo quan gỗ mỏng của Tống Phàm Bình đặt trên chiếc xe bò cũ kỹ, có cả túi hành lý của Tống Cường để trên xe. Lão địa chủ, cúi mái đầu bạc phơ, kéo xe bò đi trước, Lý Lan dắt Lý Trọc và Tống Cường đi theo sau.

Trong kí ức của Lý Trọc, chưa bao giờ mẹ cậu tỏ ra kiêu hãnh như hôm nay, bố đẻ cậu đã đem đến cho mẹ cậu cả nỗi hận và nỗi nhục, còn Tống Phàm Bình đã đem đến cho mẹ cậu tình yêu và sự tôn nghiêm. Lý Lan ngẩng đầu bước đi, trông y như nương tử quân màu đỏ trong phim. Lão địa chủ, còng lưng kéo xe, giống như đang bị phê đấu. Khi oản mình kéo chiếc xe đi lên phía trước, lão luôn luôn đưa tay lau nước mắt. Khi họ gặp hai đội ngũ tuần hành ở dọc đường, quần chúng cách mạng thổi hô khẩu hiệu, những là cờ đỏ nho nhỏ trong tay quần chúng cách mạng cũng chúc xuống. Quần chúng cách mạng nhìn bốn người và chiếc xe chở quan tài xôn xao bàn tán. Một người đeo băng đỏ hỏi Lý Lan:

-Ai ở trong quan tài?

Lý Lan bình tĩnh, kiêu hãnh trả lời:

Chồng tôi.

Chồng chị là ai?

Tống Phàm Bình, thầy giáo Trường trung học thị trấn Lưu.

Tại sao ông ấy chết?

Bị người ta đánh chết.

Tại sao?

Anh ấy là địa chủ.

Khi Lý Lan nói đến Tống Phàm Bình là địa chủ, Lý Trọc và Tống Cương run cầm cập, lão địa chủ phía trước sợ đến nỗi không dám lau nước mắt, nhưng chị lại nói sang sảng. Quần chúng cách mạng trong đội ngũ tuần hành đứng lại, họ tỏ ra hết sức ngạc nhiên, người đàn bà gầy yếu nhỏ bé này lại dám nói như vậy, người đàn ông đeo băng đỏ nói với Lý Lan:

Chồng mày là địa chủ, thì mày là con mụ địa chủ.

Lý Lan gật đầu một cách kiên định:

Đúng thế!

Gã kia quay đầu nói với quần chúng cách mạng tuần hành:

Thấy chưa? Hung hăng như vậy đấy...

Nói xong, hắn quay người, vung tay tát Lý Lan một cái đánh "bốp", đầu chị văng sang một bên, mép chị toé máu, nhưng chị kiêu hãnh cười, tiếp tục ngẩng đầu nhìn hắn. Hắn lại tát chị cái nữa, đầu chị lại văng sang một bên, chị vẫn kiêu hãnh cười, vẫn ngẩng đầu nhìn hắn, chị hỏi:

Đánh đủ chưa?

Câu hỏi của chị khiến hắn ngẩn người, hắn nhìn Lý Lan, lại nhìn đám đông diễu hành, tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên. Lý Lan bảo hắn:

Nếu đã đánh đủ, thì ta đi.

Mẹ kiếp!...Người đàn ông đeo băng đỏ buột mồm chửi, vung tay tát Lý Lan liền hai cái, khiến đầu chị cũng văng sang trái sang phải hai lần, sau đó hắn nói - Cút...

Máu tươi chảy trên mép Lý Lan, chị mỉm cười, dắt Lý Trọc và Tống Cương đi tiếp, Quần chúng cách mạng trên phố lớn ngạc nhiên nhìn chị, chị vừa đi vừa mỉm cười, mỉm cười nói với họ:

Hôm nay là ngày chôn chồng tôi.

Nói xong, nước mắt chị dàn dụa. Lúc này, Lý Trọc và Tống Cương cũng khóc hu hu. Lão địa chủ đi trước cũng khóc, thân ông ta run bần bật. Lý Lan net hai con:

-Đừng khóc!

Chị nói giọng sang sảng:

Không được khóc trước mặt người khác.

Hai cậu bé lấy tay bịt mồm, chúng đã nín, nhưng nước mắt vẫn chảy. Lý Lan cầm hai con khóc, nhưng mặt chị vẫn dần dựa nước mắt, chị mỉm cười bước đi trong nước mắt.

Họ đi ra cửa Nam, sau khi đi qua một chiếc cầu gỗ ọp ẹp, nghe thấy tiếng ve sầu kêu râm ran, họ biết mình đã đi vào con đường đất thôn quê. Lúc này đã giữa trưa, mấy vệt khói bay là là trên cánh đồng rộng bao la, hình như chỉ có bốn người nhà Lý Lan, cùng với Tống Phàm Bình nằm trong quan tài, đang đi giữa đồng không mông quạnh dưới bầu trời mùa hè.

Người bố già nua của Tống Phàm Bình, cuối cùng đã cất tiếng khóc, ông oằn mình kéo xác con trai, như một con trâu già đang nai lưng kéo cày. Toàn thân ông run run lao về phía trước, tiếng khóc của ông cũng run theo. Tiếng khóc của ông đã khiến hai đứa cháu oà khóc, tiếng khóc của hai anh em lọt ra khỏi khe ngón tay, cứ nấc lên nức nở. Tuy đã bịt chặt mồm, nhưng tiếng khóc từ mũi cứ phát ra tới tấp từng trận. Chúng dơ tay bóp mũi, thì tiếng khóc lại buột ra khỏi mồm. Hai cậu bé ngẩng lên, hốt hoảng nhìn trộm mẹ. Lý Lan bảo hai anh em:

Khóc đi!

Nói xong, tiếng khóc của chị cất lên trước. Đây là lần đầu tiên Lý Trọc và Tống Cương nghe thấy mẹ khóc thét lên, thảm thiết, chị cứ việc khóc thả sức, hình như chị định khóc ra toàn bộ giọng mình cùng một lúc. Tống Cương buông tay khóc hu hu, Lý Trọc cũng tự do khóc. Bốn người nhà họ đều khóc to. Bây giờ họ không còn lo gì nữa. Họ đã đi trên con đường thôn quê. Cánh đồng rộng bao la thế này. Bầu trời cao vợi vợi thế kia, họ là người một nhà, họ cùng khóc với nhau. Như nhìn lên trời cao, Lý Lan

ngẩng mặt gào khóc. Bố Tống Phàm Bình khom lưng cúi đầu khóc, y như muốn gieo xuống ruộng từng giọt, từng giọt nước mắt của mình. Lý Trọc và Tống Cương gạt hết lần nước mắt này đến lần nước mắt khác, vẩy cả lên quan tài Tống Phàm Bình. Họ khóc tự do thoải mái, tiếng khóc cứ gào lên từng hồi, khiến những con chim sẻ trên cây chọt giật mình, vỗ cánh bay tan tác.

Cứ như thế, họ gào khóc lâu lắm. Về sau, bố Tống Phàm Bình không sao khóc được. Ông bỏ cày xe, quỳ xuống đất, lưng ông đã mỏi nhừ, mồm ông đã hết hơi. Họ đã đứng lại, cho đến khi tiếng khóc lặng dần. Lý Lan lau nước mắt, chị bảo để con kéo xe, bố chõng chị không nghe, ông bảo, để ông tiễn đưa con mình đi hết chặng cuối cùng.

Trên đoạn đường về sau, họ thôi khóc, họ lặng lẽ đi, chỉ có tiếng xe lăn lọc cọc. Họ đã đi đến thôn sinh ra Tống Phàm Bình. Mấy người bà con ruột thịt, ăn mặc rách rưới đứng đợi ở đầu thôn. Họ đã đào xong huyệt, chõng mai chõng cuốc đứng tại chỗ. Tống Phàm Bình được chôn dưới gốc cây Du đầu thôn. Khi quan tài Tống Phàm Bình đặt xuống huyệt, mấy người thân thích lấp đất lên, bố Tống Phàm Bình quỳ bên cạnh, nhặt từng hòn đá vớt ra ngoài, Lý Lan cũng quỳ xuống, cùng nhặt đá vớt ra ngoài. Lỗ huyệt được lấp đầy, rồi đắp cao thành mộ, thân thể hai bố con cúi nhặt đá cũng từ từ đứng lên.

Sau đó, họ đi đến ngôi nhà tranh của bố Tống Phàm Bình. Trong nhà kê một chiếc giường và một cái tủ quần áo cũ, còn có cả một chiếc bàn ăn ọp ẹp, mấy người ruột thịt nghèo, ngồi trước mâm ăn cơm. Lý Trọc và Tống Cương cũng ăn bữa cơm dưa muối. Bố Tống Phàm Bình ngồi trên chiếc ghế thấp lè tè ở góc tường, cúi đầu lau nước mắt. Ông không hề động đến một miếng cơm. Lý Lan cũng không ăn. Chị mở tủ quần áo cũ, xếp tử tế quần áo trong túi du lịch của Tống Cương vào bên trong, Lý Trọc đã nhìn thấy mẹ cũng để túi kẹo sữa mác thỏ trắng vào tủ. Sau khi xếp xong

quần áo, chị không biết nên làm gì, cứ đứng cạnh tủ quần áo, thẫn thờ nhìn hai con.

Đây là một buổi chiều yên ắng, sau khi mấy người họ hàng nghèo ăn cơm xong ra về, bốn người vẫn ngồi im lặng trong căn nhà tranh. Lý Trọc nhìn thấy cây cối và ao cá bên ngoài, nhìn thấy chim sẻ nháy nhót trên cây, nhìn thấy chim yến bay ra khỏi mái hiên, Tống Cương cũng nhìn thấy. Hai anh em rất muốn ra xem, nhưng không dám, đành ngồi trên ghế, nhìn trộm bố Tống Phàm Bình và Lý Lan đang trong cảnh tang thương. Sau đó, Lý Lan đã cất tiếng, chị bảo nên ra về, phải về thị trấn trước khi trời tối. Bố Tống Phàm Bình run run đứng lên, đi đến trước tủ quần áo, lấy ra một lọ nhỏ, thò tay vào tìm kiếm một lát, bốc ra một nắm đậu tằm đã rang chín, đút vào túi quần Lý Trọc.

Họ lại ra đầu thôn, trên mộ Tống Phàm Bình đã có thêm vài chiếc lá cây, Lý Lan bước tới, nhặt bỏ sang một bên. Hai đứa con nghe thấy mẹ cúi xuống nói trước mộ:

Chờ con khôn lớn, em sẽ đến với anh.

Lý Lan quay người, đi đến trước Tống Cương, ngồi xuống âu yếm vuốt ve mặt con, Tống Cương cũng ngồi xuống âu yếm vuốt ve mặt mẹ, chị ôm chầm Tống Cương, khóc nức nở. Chị nói với Tống cương:

Con ơi, con phải chịu khó chăm nom ông nội, ông nội già rồi, ông cần có con ở bên cạnh... Con ơi, mẹ sẽ thường xuyên đến thăm con...

Tống Cương không biết tại sao mẹ nói như thế. Sau khi gật đầu, Tống Cương ngẩng nhìn Lý Trọc. Lý Lan ôm Tống Cương khóc một lúc, sau đó lau nước mắt đứng dậy, chị nhìn bố chồng già, mồm động đậy, nhưng nói không thành lời, chị quay sang dắt tay Lý Trọc.

Lý Lan dắt tay con trai, đi thong thả trên đường đất thôn quê, chị không ngoảnh đầu lại, bước chân chị nặng trĩu, chẳng khác gì hai cái

chôi lau, kéo lê trên nền đất. Lúc này, Lý Trọc vẫn không biết sắp phải xa Tống Cương. Tay cậu bị mẹ dắt, người cậu quay về phía Tống Cương, thầm nghĩ, tại sao anh Tống Cương không đi cùng? Ông nội Tống Cương dắt tay cháu, Tống Cương đứng trước mộ bố, tỏ vẻ ngờ ngàng khó hiểu, cứ nhìn Lý Trọc và Lý Lan bước đi chậm chạp, cậu cũng không biết tại sao mình ở lại? Khi Lý Lan dắt Lý Trọc càng đi càng xa, Tống Cương ngẩng đầu nhìn ông nội, đang dơ tay vẫy chào hai mẹ con Lý Trọc. Cậu cũng do dự dơ tay lên, vẫy vẫy trên chỗ bả vai. Khi Lý Trọc bị Lý Lan dắt đi, cậu luôn luôn ngoái đầu nhìn Tống Cương, trông thấy Tống Cương ở xa xa vẫy tay với mình, cậu cũng dơ tay lên qua vai, vẫy vẫy.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Từ đó trở đi, Lý Trọc lủi thủi một thân một mình, thời gian này, Lý Lan đi sớm về muộn. Nhà máy tư chị làm việc đã ngừng sản xuất làm cách mạng. Tổng Phàm Bình để lại cho chị một thân phận vợ địa chủ, ngày nào chị cũng phải đến nhà máy, tiếp nhận phê đấu. Lý Trọc không có Tổng Cương, cũng coi như không có bạn. Suốt ngày cậu lang thang trên đầu đường xó chợ, chán chường, như chiếc lá trôi vờ trên sông, cũng tội nghiệp đáng thương, như mẫu giấy bị gió thổi bay dạt trên đường phố. Cậu không biết mình phải làm gì, chỉ biết đi qua đi lại, mệt thì tìm chỗ ngồi nghỉ, khát thì vịn vòi nước nào đó uống, đói thì về nhà ăn mấy miếng cơm rau thừa, ngụi ngơ ngụi ngất.

Lý Trọc đâu có biết trên thế giới đã xảy ra chuyện gì, Cuộc đại cách mạng văn hoá vô sản khiến số người đội mũ cao đeo biển gỗ trên đường phố càng ngày càng đông. Bà Tô, chủ cửa hàng điểm tâm cũng bị lôi ra đấu, họ bảo bà là con đĩ. Bà không có chồng, nhưng có một đứa con gái, cho nên bà là con đĩ. Một hôm, từ xa xa, Lý Trọc nhìn thấy một người đàn bà tóc đỏ, đứng trên ghế băng góc phố, chưa bao giờ cậu trông thấy đàn bà tóc đỏ, cậu chạy đến với tâm trạng hiếu kỳ, mới nhìn rõ mái tóc của người kia bị nhuộm đỏ, trước ngực đeo một tấm biển gỗ, bà cúi đầu đứng trên ghế băng, con gái bà, một cô bé lớn hơn Lý Trọc mấy tuổi, tên là Tô Muội, đứng bên cạnh, dơ tay kéo vạt áo mẹ. Lý Trọc đi thẳng đến dưới bà Tô, ngẩng lên nhìn mặt bà đang cúi gằm, nhận ra bà chính là chủ cửa hàng điểm tâm.

Bên bà Tô, còn có một chiếc ghế băng, cúi đầu đứng trên ghế là bố Tôn Vĩ để tóc dài. Người đàn ông đã từng thượng cẳng chân hạ cẳng tay

với Tống Phàm Bình, đã từng đeo băng đỏ, tinh tướng, ngông nghênh trước cổng nhà kho, bây giờ cũng đến lân đội mũ cao, đeo biển gỗ. Ông nội Tôn Vĩ, trước ngày giải phóng, đã từng mở cửa hàng gạo ở thị trấn Lưu chúng tôi, rồi lại bị sập tiệm đóng cửa trong những năm rối ren loạn lạc, theo đà của cuộc đại cách mạng văn hoá ngày càng đi vào chiều sâu và chiều rộng, bố Tôn Vĩ cũng bị khai ra, trở thành nhà tư bản, tấm biển gỗ đeo trước ngực ông, còn to hơn tấm biển gỗ của địa chủ Tống Phàm Bình.

Tôn Vĩ để tóc dài cũng cô độc lẻ loi như Lý Trọc, bố hãn đội mũ cao, đeo biển gỗ, trở thành kẻ thù giai cấp, thì hai thằng bạn Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công của hãn cũng lập tức chia tay, mỗi đứa đi một ngả. Tôn Vĩ không còn bao giờ tập rê chân, chỉ có hai bóng Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công luyện tập rê chân trên phố lớn. Lần nào gặp Lý Trọc, Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công cũng cười đều. Lý Trọc thừa biết bọn chúng còn muốn rê chân cậu, cho nên hễ trông thấy bọn chúng, là cậu linh cho xa, mà nếu không kịp chạy, thì cậu liền ngồi bệt ra đất, vênh mặt lên, như một tên oắt con mất dạy:

Em đã ngồi xuống đất!

Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công cũng đã anh hùng không có đất dụng võ, đành phải đá cậu một phát, chửi cậu một tiếng:

Thằng nhóc thối này...

Trước kia, bọn chúng gọi Lý Trọc là "Thằng nhóc", bây giờ gọi cậu là "thằng nhóc thối".

Lý Trọc thường trông thấy Tôn Vĩ tóc dài, hãn thường hay ngoeọ đầu đi lại một mình trên phố lớn, thường hay một mình ngoeọ đầu tựa vào lan can cầu, chẳng ai gọi tên hãn, chẳng ai vỗ vai hãn, dù có là Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công khi gặp hãn, cũng coi như không quen biết. Chỉ có Lý

Trọc vẫn như trước, không chạy trốn, thì ngồi bệt xuống đất, Cũng như trước, hẳn gọi Lý Trọc là "thằng nhóc", không thêm chữ "thối" ở đằng sau.

Về sau Lý Trọc ngán chạy trốn, cậu thầm nghĩ, lần nào cũng chạy bỏ hơi tai, thở hỗn hà hỗn hển như kéo bễ, chẳng thà cứ ngồi bệt ra đất, vừa dễ chịu thoải mái, lại còn được ngắm nghía phong cảnh phố phường. Từ đấy trở đi, hễ nhìn thấy Tôn Vĩ tóc dài, Lý Trọc liền ngồi luôn ra đất như tranh chỗ ngồi, lắc đầu nguây nguẩy bảo Tôn Vĩ:

- Em đã ngồi xuống đất, nhiều nhất anh cũng chỉ rê được em một cái.

Tôn Vĩ tóc dài cười khì khì, dơ chân đá vào đít Lý Trọc, bảo với cậu:

Này, thằng nhóc, tại sao nhìn thấy tao là ngồi xuống?

Lý Trọc nói một cách gian xảo:

Sợ anh rê chân.

Tôn Vĩ tóc dài vẫn cười khì khì, bảo:

Đứng dậy, thằng nhóc, tao không rê đâu.

Lý Trọc bảo:

Chờ anh đi khỏi, em sẽ đứng dậy.

Mẹ kiếp – Tôn Vĩ chửi một tiếng rồi xéo, khi xéo, còn đọc một câu thơ của Mao chủ tịch – " Hỡi trái đất rộng dài, kẻ nào làm bá chủ sự chìm nổi"?

Hai kẻ lẻ loi cô độc như nhau thường xuyên gặp mặt trên đường phố, Lý Trọc nếu không tránh Tôn Vĩ từ xa, thì ngồi bệt xuống đất. Lần nào thấy thế, Tôn Vĩ cũng cười khì khì. Lý Trọc bao giờ cũng luôn luôn cảnh giác đối với hai chân của Tôn Vĩ, không để chúng rê trộm mình. Cho đến một buổi trưa, Lý Trọc đã lơ là cảnh giác, lúc bấy giờ nhiều vòi nước của các

gia đình trong thành phố đều đóng khoá, Lý Trọc khát quá, lòng xục khắp nơi, khi tìm được vòi nước thứ tám chưa khoá, cậu đã vịn ra uống một hơi liền, lại dùng nước lạnh xối rửa cái đầu đang toát mồ hôi. Khi cậu vừa đóng vòi nước, thì một người ở phía sau lại vịn ra, xoe xoé uống một hơi, mồm ngậm vòi nước như gặm một khúc mía, anh ta ngoeọ đầu, chống hông, vừa uống nước, vừa đánh rắm tum tùm. Lý Trọc cười khúc khích, người kia uống nước xong, đứng thẳng lên nói với cậu:

Này, thằng nhóc, cười cái gì?

Lý Trọc nhìn rõ người đó là Tôn Vĩ tóc dài, lúc này Lý Trọc quên khuấy ngồi bệt xuống, cậu cười khúc khích bảo Tôn Vĩ:

Anh đánh rắm y như đang ngáy.

Tôn Vĩ cười khì khì, vịn nhỏ vòi, luôn lấy tay hất một ít nước vuốt mái tóc. Vừa vuốt tóc, hăn vừa hỏi Lý Trọc:

Còn thằng nhóc kia đâu?

Lý Trọc biết, hăn định hỏi Tống Cương, cậu đáp:

Anh ấy về quê rồi.

Tôn Vĩ gật đầu, đóng vòi nước, vẩy vẩy mái tóc dài, vẩy tay gọi Lý Trọc, bảo đi theo hăn. Lý Trọc đi theo hăn hai bước, đột nhiên nghĩ đến chuyện hăn rê chân, liền vội vàng ngồi xuống đất. Tôn Vĩ đi được vài bước, thấy Lý Trọc không đi theo, quay lại thấy Lý Trọc ngồi trên đất, hăn lạ quá liền hỏi:

Này, thằng nhóc, làm gì vậy?

Lý Trọc chỉ vào hai chân hăn:

- Anh rê chân.

Hắn cười ha ha, nói:

Tao muốn rê chân mày, thì vừa giờ tao đã rê.

Lý Trọc cảm thấy hắn nói đúng, nhưng vẫn không tin, cậu hỏi thăm dò:

Vừa giờ anh quên rê chân em.

Hắn xua tay nói:

Không phải! Đúng dạy, tao không rê mày đâu, bọn mình bây giờ là bạn.

"Bây giờ chúng ta là bạn ư"? Câu nói này khiến Lý Trọc được yêu mến mà phát hoảng, gần như giật mình đứng dạy. Đúng là Tôn Vĩ đã không rê chân cậu, lại còn bá vai cậu, đi trên đường phố như bạn bè. Tôn Vĩ văng mái tóc dài một cách thoải mái, mồm ngậm nga:

Hỏi trái đất rộng dài, kẻ nào làm chúa tể sự chìm nổi?

Lý Trọc phấn khởi mặt đỏ bừng, Tôn Vĩ hơn bảy tuổi đã thành bạn của cậu. Cái rê chân của anh bạn này, sau khi Tống Phàm Bình chết, vẫn là vô địch trong trời đất, mái tóc của hắn che kín tai, khi bước đi, gió thổi xoã tung, mồm lúc nào cũng ngậm nga lời thơ Mao chủ tịch. Khi hắn đọc, cứ nhấn nhá, thêm vào một chữ "ơi" và "thế nhỉ". Sự cải biên của Tôn Vĩ, khiến cậu cảm thấy rất thú vị. Đi bên hắn, Lý Trọc cảm thấy oách ra trò, ngay đến những kẻ đeo băng đỏ, Lý Trọc cũng tạm thời gạt ra rìa.

Khi đi lên cầu, chúng gặp Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công, Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công thấy Tôn Vĩ đã nghiêm nhiên chơi với thằng trẻ ranh Lý Trọc, tỏ vẻ hết sức lạ lùng. Tôn Vĩ cứ tỉnh bơ như không, mồm ngậm nga lời thơ của Mao chủ tịch mình đã cải biên:

Hỏi trái đất rộng dài ơi...

Tiểu nhân đặc ý, Lý Trọc cướp lời, đọc luôn câu tiếp theo:

Kẻ nào làm chúa tể sự chìm nổi thế nhĩ?

Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công thấy Tôn Vĩ thâm thì, che miệng cười, Tôn Vĩ biết bọn kia đang chê cười mình, khẽ mắng Lý Trọc:

Này, thằng nhóc, đừng đi bên cạnh tao, bám sau đít tao.

Lý Trọc hết luôn ti toe và hăng máu vọt, cậu không có quyền đi ngang hàng với Tôn Vĩ nữa, đành phải bám theo sau Tôn Vĩ như một con bọ hung. Lý Trọc ngoẹo đầu so vai, chán nản đi sau Tôn Vĩ. Lý Trọc thừa biết, Tôn Vĩ không còn ai là bạn, đã nhận bừa cậu là bạn. Mặc dù vậy, Lý Trọc bám sát Tôn Vĩ, đi cùng với Tôn Vĩ, bao giờ cũng hay hơn đi một mình.

Lý Trọc càng bất ngờ hơn nữa là chuyện, sáng hôm sau, Tôn Vĩ đã nghiêm nhiên đến tận nhà tìm cậu. Lúc đó Lý Trọc vừa ăn xong cơm sáng, Tôn Vĩ đã đọc lời thơ Mao chủ tịch ở ngoài cửa:

Hỏi trái đất rộng dài ơi, kẻ nào làm chúa tể sự chìm nổi thế nhĩ?

Khi mở cửa, Lý Trọc mừng rỡ, như một người bạn cũ, Tôn Vĩ vẫy tay giục cậu:

Đi thôi!

Hai đứa lại đi với nhau, Lý Trọc hết sức cẩn thận đi bên Tôn Vĩ, Tôn Vĩ không phản đối, Lý Trọc đã yên tâm. Khi ra đầu ngõ, Tôn Vĩ đột nhiên đứng lại, bảo Lý Trọc:

Mày nhìn xem, quần tao rách phải không?

Lý Trọc đến trước mông Tôn Vĩ, không trông thấy lỗ thủng trên quần, trả lời:

Không rách.

Tôn Vĩ bảo:

Ghé sát vào, nhìn kỹ xem.

Lý Trọc gần như dí mũi vào sát đít Tôn Vĩ, vẫn không nhìn thấy lỗ thủng. Lúc này Tôn Vĩ đột nhiên đánh một cái rắm thối, như cơn gió, cái rắm thối inh của Tôn Vĩ, phả vào mặt Lý Trọc. Tôn Vĩ phá lên cười ha ha, khi bước đi, mồm lại cất cao giọng:

Hỏi trái đất rộng dài ơi...

Lý Trọc vội vàng há to mồm đọc tiếp:

Kẻ nào làm chúa tể sự chìm nổi thế nhĩ?

Lý Trọc thừa biết Tôn Vĩ xỏ lá mình, cứ tỉnh khô, vấn đề cậu quan tâm là Tôn Vĩ để cậu đi bên cạnh, hay là đi đằng sau.

Trong những ngày còn lại của mùa hè, Lý Trọc và Tôn Vĩ sáng chiều bên nhau, thời gian hai đứa lảng quăng trên đường phố còn dài hơn cả ánh nắng, có lúc trăng đã lên, chúng vẫn còn lảng quăng. Tôn Vĩ không thích nơi vắng vẻ, hẳn thích đường phố lớn nhộn nhịp, Lý Trọc bám theo hẳn đi lảng quăng suốt ngày trên phố lớn, giống như con ruồi lượn trên đồng phân, dờn khỏi đường phố, chúng không biết đi đâu. Tôn Vĩ rất khoái mái tóc dài của hẳn, ngày nào ít nhất cũng hai lần, hẳn bước xuống bậc hè, ngồi xõm ở vệ sông, vốc một chút nước, vuốt vuốt mái tóc trước trán cho phẳng phiu, sau đó soi cái bóng mờ mờ dưới nước, văng văng mái tóc dài, huýt hai ba tiếng sáo miệng, dương dương tự đắc. Về sau này, Lý Trọc biết tại sao Tôn Vĩ thích đi lại trên phố lớn, hẳn thích những tấm kính trên đường phố, mỗi

lần dừng chân trước một tấm kính nào đó, huýt sáo miệng, Lý Trọc nhắm mắt vào cũng nhìn thấy Tôn Vĩ lại vắng mái tóc dài của hấn.

Chúng thường xuyên trông thấy bố Tôn Vĩ trên đường phố, Những lúc ấy Tôn Vĩ cúi gằm mặt, hấp ta hấp tấp đi vội, để người ta khỏi nhận ra. Bố Tôn Vĩ đội mũ cao bồi giấy, cầm chổi quét đường phố như Tống Phàm Bình trước kia, buổi sáng quét đi, buổi chiều quét về. Lúc ở trên phố lớn, thường có người hạch sách ông:

Này, khai hết tội chưa?

Ông vâng vâng dạ dạ:

Khai cả rồi!

Nghĩ xem, còn gì chưa khai không?

Vâng ạ!- Ông khom lưng cúi đầu thưa.

Có lúc tụi trẻ con hạch ông:

Dơ năm đấm lên hô "đả đảo mình" xem nào.

Ông dơ năm tay, hô to:

Đánh đổ tôi!

Lúc này, mồm Lý Trọc ngửa ngửa, cậu cũng muốn quát ông ta vài câu, nhưng có Tôn Vĩ bên cạnh, cậu không quát được. Có lần không sao nín nhịn nổi, khi bố Tôn Vĩ hô xong "Đánh đổ tôi", Lý Trọc đã giục:

- Hô hai tiếng!

Bố Tôn Vĩ dơ hai lần năm tay, hô hai tiếng "Đả đảo tôi", Tôn Vĩ đá mạnh Lý Trọc một cái, khễ mặng:

Mẹ kiếp! Đánh chó cũng phải nhìn chủ chứ!

Nhìn thấy những người khác đội mũ cao đang bị phê đầu, khi đi qua Tôn Vĩ cũng tiện thể đá họ một cái, Lý Trọc cũng đá theo, sau đó hai thằng hí hửng như vớ bở, được ăn không một bát mì Tam tiên, Tôn Vĩ bảo Lý Trọc:

Trông thấy kẻ xấu đá một cú, chẳng khác nào cái lý ỉa xong phải chùi đít.

Mẹ Tôn Vĩ đã từng là một người đàn bà chua ngoa, trong ngày cưới của Lý Lan và Tống Phàm Bình, chỉ vì mất một con gà mái, đã buột mồm chửi một lô xích xông những lời chối tai, bây giờ chồng bà đội mũ cao đeo biển gỗ to, bà thay đổi hẳn, nói năng nhỏ nhẹ, trông thấy ai là toe toét cười. Lý Trọc thường xuyên xuất hiện ở cổng nhà bà vào buổi sáng. Bà biết Lý Trọc là bạn duy nhất của con trai mình, nhìn thấy Lý Trọc, bà tỏ ra nhiệt tình, thân thiết như một người mẹ, bà bảo mặt Lý Trọc bẩn, liền lấy khăn tay rửa mặt cho cậu, bà bảo cúc áo Lý Trọc bị đứt, cởi ra để bà đơm lại. Bà thường lén hỏi tình hình Lý Lan. Lúc đó Lý Trọc thường lắc đầu trả lời không biết, bà liền thở dài, vành mắt đỏ lên. Khi nước mắt bà sắp sửa trào ra, bà liền quay người đi.

Tình bạn giữa Tôn Vĩ và Lý Trọc không kéo dài được bao lâu. Trên phố lớn lúc này, ngoài đám đông tuần hành, còn xuất hiện những người cầm kéo và tông đơ cắt tóc, hễ trông thấy ai ống quần bó, là túm luôn, cắt ống quần của người ta thành tua chối lau nhà, hễ trông thấy người đàn ông nào để tóc dài, là ấn người ta xuống đất, dũi mái tóc họ thành một ổ cỏ rối. Ống quần bó và mái tóc dài của đàn ông đều là giai cấp tư sản, mái tóc dài của Tôn Vĩ cũng không thoát. Buổi sáng hôm đó, hai thằng vừa đi ra phố lớn, khi vừa trông thấy bố Tôn Vĩ cúi đầu quét đường ở xa xa, thì mấy người cầm kéo và tông đơ chạy đến chỗ chúng, lúc bấy giờ mồm Tôn Vĩ đang ngâm nga câu thơ:

Hỏi trái đất rộng dài ơi, kẻ nào làm bá chủ sự chìm nổi thế nhĩ?

Lý Trọc nghe thấy ở đằng sau có tiếng bước chân rầm rập chạy đến, cậu quay lại nhìn, thấy mấy hồng vệ binh cầm kéo và Tông đơ xông vào mình, Lý Trọc không biết đã xảy ra chuyện gì? Cậu quay nhìn Tôn Vĩ, Tôn Vĩ đang chạy bán sống bán chết, về hướng bố hấn đang quét đường. Mấy tên hồng vệ binh lao như bay qua bên cạnh Lý Trọc, đuổi theo Tôn Vĩ ở trước mặt.

Người bạn là học sinh trung học của Lý Trọc, ngày thường, khi gặp bố quét đường, Tôn Vĩ thường cúi đầu, vội vã đi qua, lúc này để bảo vệ mái tóc dài mà mình hết sức yêu quý, hấn đã chạy đến chỗ bố, vừa chạy, vừa gọi to:

Bố ơi, cứu con!

Một người đeo băng đỏ đột nhiên xuất hiện ở giữa đường, khi Tôn Vĩ chạy đến trước mặt, tên hồng vệ binh liền rê chân một cái, Tôn Vĩ ngã lộn cổ ra đất. Khi Tôn Vĩ bò dậy chạy tiếp, những người đuổi đằng sau xô đến, ấn hấn xuống nền đường. Lúc này Lý Trọc đã chạy qua, cậu trông thấy bố Tôn Vĩ cũng chạy đến, một trận gió đã thổi tung cái mũ cao của ông, bay xuống đất, ông quay lại nhặt mũ đội lên đầu, sau đó một tay ông giữ mũ cao, một tay ông vung chạy.

Mấy tên hồng vệ binh khoẻ mạnh, cậy sức, đè Tôn Vĩ ra đất, lấy tông đơ dũi bỏ mái tóc dài xinh đẹp của hấn. Tôn Vĩ dẩy dựa thực mạng, sau khi hai cánh tay của hấn bị ấn xuống, hai chân hấn dẫm đạp như bơi, hai tên hồng vệ binh lấy đùi đè lên khuỷu chân hấn. Hai chân hấn hết động đậy. Sau khi Tôn Vĩ bị đè nằm sấp sát hấn đất, đầu hấn luôn ngẩng lên, rồi rít gọi:

Bố ơi, bố ơi...

Chiếc tông đơ trong tay hồng vệ binh, y như một cái cưa, cứ nhảy đi nhảy lại trên mái tóc và trên cổ Tôn Vĩ. Sức dè của hồng vệ binh và sức dầy dựa liều lĩnh của Tôn Vĩ đã làm cho chiếc tông đơ trượt khỏi đầu Tôn Vĩ, cắm phập vào cổ Tôn Vĩ, tên hồng vệ binh vẫn cố tình cắt cho bằng được, máu tươi toé ra nhuộm đỏ tông đơ. Tay hồng vệ binh vẫn không dừng lại, hẳn đã cắt đứt động mạch bên trong.

Lý Trọc đã chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp này, máu trong động mạch phun ra, cao tới hơn hai mét, phun đến nỗi bọn hồng vệ binh bị máu bắn đầy mặt đầy người, chúng phải bật dậy như một chiếc lò so. Bố Tôn Vĩ đội mũ cao chạy đến trước mặt, khi thấy cổ con trai đang phun máu, còn van xin bọn kia tha con mình. Khi quỳ trên bãi máu đầm đìa, mũ cao của ông lại rơi xuống, lần này ông không nhặt, mà ôm chặt con, đầu con ông lúng lẳng như sắp đứt. Ông gọi tên con, không hề có một chút phản ứng, về mặt đầy khủng khiếp, ông hỏi những người xúm lại xem;

Con tôi chết rồi phải không?

Không ai trả lời ông, mấy thằng hồng vệ binh giết hại con ông, lau máu trên mặt, đang hoảng sợ nghiêng nghiêng ngó ngó, chúng bị cảnh tượng vừa giờ làm cho ngớ ngẩn, mắt trắng dã. Tiếp sau đó, bố Tôn Vĩ đứng phắt dậy, quát mấy tên hồng vệ binh:

- Chúng mày! Giết con tao!

Ông hét rồi lăn xả vào chúng, chúng sợ chạy tán loạn, người bố trong cơn giận điên cuồng, đâm ra lúng túng, không biết nên đuổi ai đánh ai? Giữa lúc này, mấy tên hồng vệ binh khác chạy đến, trông thấy bố Tôn Vĩ, đã mắng ông, đuổi ông lập tức về quét đường. Năm đám phần uất của bố Tôn Vĩ đã vung lên đánh chúng. Lý Trọc đã chứng kiến một cuộc ẩu đả đáng sợ, bốn tên hồng vệ binh đánh một mình ông già, trên đường phố lớn, như một lũ động vật, hết lăn bên này, lại lăn sang bên kia, đám người vây xem, cũng xô đi xô lại. Bố Tôn Vĩ dơ tay đấm, co chân đạp, lấy đầu húc,

như một con sư tử nổi cơn điên, ông gầm lên dữ dội, bốn tên kia gộp sức lại, cũng không địch nổi ông. Ông đã từng đánh nhau to với Tống Phàm Bình, lúc đó ông đâu phải đối thủ của Tống Phàm Bình, còn bây giờ Lý Trọc lại khẳng định, Tống Phàm Bình không phải là đối thủ của ông.

Số người đeo băng đỏ trên phố kéo đến càng ngày càng nhiều, cuối cùng có đến gần hai mươi tên, Chúng vây chặt bố Tôn Vĩ ở giữa, luân phiên tấn công, cuối cùng đánh ông ngã ra đất., Bố Tôn Vĩ đã từng bị như Tống Phàm Bình, chúng đổ xô vào, tha hồ đá ông, đập ông, dẫm ông, cho tới khi ông không còn nhúc nhích, bọn hồng vệ binh mới chịu thôi. Chúng đứng tại chỗ thở hổn hển. Sau khi bố Tôn Vĩ tỉnh lại, chúng quát ông:

Đứng dậy, theo chúng tao!

Lúc bây giờ, bố Tôn Vĩ lại trở về trạng thái vâng vâng dạ dạ thường ngày, lau máu trên mặt, thân thể vết thương chùng chắt lên vết thương gượng đứng dậy, còn nhặt cả cái mũ cao thắm máu tươi của con trai, cẩn thận đội lên đầu. Khi ông cúi đầu đi theo bọn kia, ông đã nhìn thấy Lý Trọc, ông đã khóc, giục cậu:

Mau ra bảo với bác gái, con trai đã chết!

Toàn thân run rẩy, Lý Trọc đã đến cửa nhà Tôn Vĩ, lúc này vẫn là buổi sáng, mẹ Tôn Vĩ trông thấy Lý trọc đứng một mình ở cửa, cứ tưởng Lý Trọc đến tìm con trai bà, bà ngạc nhiên hỏi:

Chúng mày vừa cùng đi với nhau cơ mà?

Lý Trọc lắc lắc đầu, toàn thân run bần nói không ra tiếng. Mẹ Tôn Vĩ nhìn thấy vết máu trên mặt Lý Trọc, ngạc nhiên hỏi:

Chúng mày đánh nhau hả?

Lý Trọc dơ tay vuốt mặt, nhìn thấy vết máu trên tay, mới biết máu tươi ở cổ Tôn Vĩ phun ra cũng bắn lên mặt mình, cậu há mồm khóc hai tiếng, hu hu nói:

- Tôn Vĩ chết rồi!

Lý Trọc trông thấy nỗi khủng khiếp bò trên mặt mẹ Tôn Vĩ, bà vô cùng hốt hoảng nhìn Lý Trọc. Lý Trọc nhắc lại lần nữa, cậu cảm thấy mắt mẹ Tôn Vĩ đã biến thành mắt xếch, Lý Trọc nói thêm một câu:

Trên phố lớn.

Từ trong nhà, mẹ Tôn Vĩ lật đà lật đật chạy đi, lật đà lật đật chạy vào ngõ nhỏ, chạy ra phố lớn. Lý Trọc chạy theo sau bà, lấp ba lấp bấp kể lại con trai bà chết như thế nào, lại kể chồng bà đánh nhau với người ta ra sao. Sau khi mẹ Tôn Vĩ càng chạy càng nhanh, bà không xiêu xiêu vẹo vẹo nữa, tốc độ đã khiến bà được cân bằng. Ra đến đường lớn, bà chạy băng băng. Lý Trọc chạy theo bà được mấy bước, thì đứng lại nhìn bà chạy, nhìn bóng bà chạy xa dần, chạy đến chỗ con bà nằm, bóng bà quỳ ra đất như đánh rơi. Sau đó Lý Trọc nghe thấy tiếng khóc khiến người nghe phát run lên, mỗi tiếng đều rú lên như dao găm đâm vào ngực.

Từ lúc đó, mẹ Tôn Vĩ lúc nào cũng khóc. Mắt bà vừa đỏ vừa sưng, như hai cái bóng đèn, bà vẫn luôn luôn khóc. Những ngày tiếp theo, sáng sớm nào bà cũng men theo tường ngõ nhỏ, đi ra phố lớn, lại men theo sát tường phố lớn, đi đến chỗ con chết, đứng nhìn vết máu con để lại khóc hoài. Sau khi trời tối, bà mới bám sát tường đi về nhà. Hôm sau, bà lại ra đứng đó khóc không thành tiếng. Có những người quen biết, đến an ủi bà, bà quay mặt đi như xấu hổ, mà lại còn cúi gằm xuống.

Tinh thần hoảng hốt, mắt bà mờ dần, quần áo trên người càng ngày càng bẩn, đầu và mặt, cũng càng ngày càng bù xù, nhem nhuốc, dáng đi cũng ngày càng trở nên kỳ quái, khi chân phải bước đi, tay phải cũng vung

văng, khi chân trái bước đi, tay trái cũng vung văng. Theo lối nói của thị trấn Lưu chúng tôi, là bà đi trẽ ngoặt. Đi đến chỗ con chết, bà ngồi bệt ra đất, cả thân thể nằm liệt tại chỗ như hôn mê. Tiếng khóc hu hu của bà, khê như tiếng muỗi kêu. Rất đông người bảo bà bị bệnh tâm thần. Nhưng một khi bà ngẫu nhiên ngẩng đầu, trông thấy mắt người khác, bà liền quay ngoặt đi, cúi đầu, len lén lau nước mắt. Về sau để không ai nhìn thấy mình khóc, bà quay lưng, áp mặt vào cây ngô đồng bên đường.

Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi xôn xao bàn tán, một số người bảo bà đã điên, một số người bảo bà còn biết xấu hổ, chứng tỏ bà chưa điên. Những người bảo bà chưa điên cũng không sao giải thích rõ bộ dạng quái gở của bà, họ bảo, có thể bà bị chứng u uất về tinh thần. Mỗi ngày ra phố lớn, bà lại mất một đôi dày, về sau không còn ai trông thấy bà đi dày dép, quần áo trên thân bà cũng ít dần, không thấy bà mặc thêm. Cho đến một hôm, đột nhiên bà ngồi trần truồng tại chỗ, lúc bấy giờ vết máu của con trai đã bị mấy trận nước mưa xối rửa sạch, bà vẫn nhìn mặt đất khóc liên tục, vẫn quay người đi, dán mặt vào cây ngô đồng, len lén lau nước mắt khi bà phát hiện có người khác nhìn mình. Lúc này dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi đã thống nhất nhận xét, mẹ Tôn Vĩ đã điên, bà điên thật rồi.

Người đàn bà tội nghiệp, không biết nhà mình ở đâu, sau khi trời tối, bà đứng dậy, đi tìm nơi ở trên khắp ngã phố to ngõ nhỏ, đêm hôm khuya khoắt, bà vẫn lặng lẽ đi đi lại lại, như một bóng ma, thường làm cho dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi hét toáng lên, sợ hết hồn. Về sau, ngay đến chỗ con chết, bà cũng không nhớ, suốt ngày lúc nào bà cũng vội vàng, hấp tấp, hết đi ra lại đi vào, như khách bị lỡ tàu, mồm bà lúc nào cũng leo lẻo gọi tên con, mau mau về ăn cơm:

- Tôn Vĩ ơi, Tôn Vĩ...

Về sau nữa, mẹ Tôn Vĩ đã vắng bóng trên thị trấn Lưu chúng tôi, vắng bóng đã gần mấy tháng, bà con thị trấn Lưu chúng tôi mới chợt nhớ, đã lâu lắm không thấy bà. Họ hỏi nhau, tại sao đột nhiên không nhìn thấy mẹ Tôn

Vĩ? Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công hai bạn cũ của Tôn Vĩ biết bà đi đâu, đứng giữa đám đông thị trấn Lưu chúng tôi, hai cậu vẫy tay về hướng nam, bảo:

Đi rồi, đi từ bao giờ bao giờ rồi!

Đi rồi sao? – Bà con hỏi - Đi đâu?

Đi về nhà quê!

Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công có thể là hai người cuối cùng đã nhìn thấy bà đi. Chiều hôm ấy, hai cậu đang câu cá trên cầu ngoài cửa Nam, đã trông thấy bà đi, lúc ấy mẹ Tôn Vĩ mặc trên người một cái áo bà Tô len lén mặc cho bà vào một buổi tối, bà Tô còn mặc cho bà một cái quần. Khi ra khỏi cửa Nam, bà không mặc quần, lúc ấy bà đang có kinh nguyệt, khi đi qua cầu gỗ, máu tươi chảy ròng ròng theo hai chân bà, khiến cả hai chàng trai cứ há hốc mồm, trợn mắt mà nhìn.

Sau hôm con trai chết, bố Tôn Vĩ bị giam vào nhà kho thật ra là nhà tù. Ông đã từng trông coi Tống Phàm Bình tại đây, bây giờ đến lượt ông, nghe đâu ông đã nằm trên cái giường Tống Phàm Bình đã từng nằm. Con trai chết trong vũng máu đầm đìa, khiến ông bỗng chốc mất lý trí, lao vào ẩu đả phá hoại cách mạng đeo băng đỏ. Sau khi những tên hồng vệ binh giải ông vào nhà kho, đêm đầu tiên đã bắt đầu hành hạ ông, bọn chúng trói hai chân, hai tay ông, ra ngoài bắt một con mèo hoang, nhốt vào trong quần ông, buộc chặt ống quần trên dưới, con mèo hoang vừa cắn, vừa cào suốt một đêm trong quần ông, khiến ông kêu rên thảm thiết cả đêm, khiến những người khác bị giam trong nhà kho cũng run rẩy suốt một đêm, có mấy kẻ nhút nhát, vãi đái ra quần.

Đêm thứ hai, bọn hồng vệ binh thay đổi hình phạt, bắt ông nằm sấp ra đất, tìm một cái bàn chải sắt, chải vào gan bàn chân, vừa đau vừa ngứa,

cánh tay và chân ông, co giật như bơi, những tên đeo băng đỏ đứng cạnh cười ha hả, vừa cười, vừa hỏi ông:

Mày biết trò này là gì không?

Bố Tôn Vĩ toàn thân co giật cứ gào lên, lại còn phải gào lên trả lời câu hỏi, nước mắt ông dàn dụa:

Con, con, con, con không biết...

Một tên hồng vệ binh cười hỏi ông:

Mày có biết bơi không?

Bố Tôn Vĩ đã hỗn hển như sắp đứt hơi, lại còn phải trả lời:-

Biết, biết...

Trò này là vịt bơi—Bọn hồng vệ binh cười ngật cười nghêo, chúng bảo – Bây giờ mày làm trò vịt bơi.

Sang đêm thứ ba, bọn hồng vệ binh vẫn không buông tha bố Tôn Vĩ, chúng châm một điếu thuốc dựng trên đất, bắt bố Tôn Vĩ cỡi quần. Khi ông cỡi quần, mặt đau méo xệch đi, hai hàm răng va vào nhau như tiếng búa rèn sắt của anh Đồng thợ rèn. Con mèo hoang đã cào nát hết hai chân ông, quần lại dính chặt vết thương, khi cỡi quần, ông đau đớn, y như lột một lớp da thịt, khi cỡi quần, máu mủ chảy loang lổ khắp hai chân. Chúng bắt lỗ đít ông, ngồi đúng vào đầu mẩu thuốc dựng ngược. Ông ngậm nước mắt ngồi xuống. Một tên hồng vệ binh còn áp mặt sát đất, chỉ huy đít ông, khi dịch sang trái, lúc đưa sang phải, mắt nhìn xem đầu thuốc đã chạm đúng lỗ đít chưa. Hắn vung tay hạ lệnh:

Ngồi xuống!

Bố Tôn Vĩ ngồi lên điều thuốc đang cháy, ông cảm thấy đầu thuốc đang đốt cháy hậu môn mình, kêu xèo xèo khá lâu, lúc này ông đã không thấy đau, chỉ ngửi thấy mùi khét của da thịt bị cháy. Tên hồng vệ binh kia vẫn cứ đang hô hét:

Ngồi xuống! Ngồi xuống!

Ông ngồi trệt trên đất, hậu môn đê lên đầu điều thuốc, đầu điều thuốc cháy hậu môn xèo xèo, rồi tắt ngấm. Ông ngồi trên đất như chết, bọn hồng vệ binh ôm bụng cười ngất, một tên trong bọn hỏi ông:

Mày biết trò này gọi là gì không?

Ông uể oải lắc đầu, khẽ trả lời:

Con không biết.

Trò này là lỗ đít hút thuốc - Tên hồng vệ binh đá ông một phát - Nhớ chưa?

Ông cúi đầu thưa:

Lỗ đít hút thuốc, nhớ rồi ạ!

Bố Tôn Vĩ chịu mọi kiểu tra tấn trong cái nhà kho đêm nào cũng không ngớt những tiếng kêu thảm thiết, hai chân ông ngày càng sưng to, ngày nào cũng chảy máu chảy mủ, ngày nào cũng bốc lên mùi hôi thối sực nức. Mỗi lần đại tiện, ông đau đớn không thiết sống, ông không dám lấy giấy lau, hễ lau vào là một trận đau buốt khủng khiếp, phân của ông dính bết lại ở hậu môn bị đốt cháy, lỗ đít ông bắt đầu lở loét. Khắp cơ thể người đàn ông này, từ trên xuống dưới đều lở loét, đứng đau, ngồi đau, nằm cũng đau, động đau, không động cũng đau.

Sống chẳng thà chết, ông còn phải tiếp tục bị hành hạ nhiều kiểu mới, chỉ vào lúc đêm khuya mới có chút yên tĩnh, ông nằm trên giường toàn thân đau ê ẩm, có một chỗ duy nhất không đau là tư tưởng của ông, lúc bấy giờ, ông cứ miên man nghĩ đến vợ, đến con trai. Ông luôn nghĩ, con trai ông chôn ở đâu? Trước mắt ông lúc nào cũng hiện ra một nơi non xanh nước biếc, ông thầm nghĩ, mình sẽ chôn con trai ở giữa nơi non xanh nước biếc ấy. Có lúc ông cảm thấy nơi xinh đẹp ấy, hình như rất quen thuộc, có lúc lại cảm thấy rất xa lạ. Sau đó ông lại luôn luôn nghĩ đến vợ bây giờ đang thế nào? Ông tưởng tượng, nỗi đau thương của bà sau khi mất con trai, bà bỗng gầy tọp đi, bà rất ít ra khỏi nhà, cứ âm thầm, lặng lẽ ở trong nhà, chờ ông về.

Ngày nào ông cũng có ý định tự sát, mà càng ngày càng mạnh mẽ, được cái, đêm khuya nào, ông cũng luôn luôn nghĩ đến con trai và người vợ bơ vơ không nơi nương tựa, mới khiến ông cố nghĩ rằng sống từng ngày. Ông cảm thấy vợ mình ngày nào cũng đi đến trước cổng nhà kho, chỉ mong được nhìn thấy ông một cái, cho nên mỗi lần mở cổng nhà kho, ông đều háo hức nhìn ra, một lần, không sao chịu nổi, ông quỳ sụp xuống đất van nài một tên hồng vệ binh, nếu vợ ông đến thăm, liệu có cho ông ra cổng nhìn một cái. Lúc bấy giờ ông biết vợ mình đã điên, biết vợ ông để tông ngồng, đi đi lại lại trên đường phố.

Tên hồng vệ binh cười khi khi, gọi mấy tên nữa đến, bọn chúng bảo ông, vợ ông đã điên từ lâu rồi. Chúng đứng trước mặt ông, nhăn nhó, bàn tán thân thể bà, bảo vú bà to lắm, chỉ tiếc thông thông thông, bảo lông l. bà rậm phải biết, chỉ tội bản ời à bản, lại còn dính cả rơm rạ lên nữa...

Lúc đó, bố Tôn Vĩ ngồi bệt xuống đất, cúi đầu không động đậy, đau khổ tới mức không khóc ra nước mắt. Đêm đến, nằm trên giường, toàn thân đau ê ẩm, lúc này tư tưởng ông cũng đau đớn, trong đầu ông như có một cái máy xay thịt đang nghiền, khiến nó đau không chịu nổi. Lúc hai giờ sáng, ông hơi tỉnh, chính thức quyết định tự sát. ý nghĩ này khiến ông lập tức hết

đau đầu, tư tưởng ông cũng lập tức khoẻ mạnh. Ông nhớ rõ có một cái đinh to ở gần giường, ông trông thấy cách đây gần một tháng. ý định tự sát đầu tiên của ông nảy sinh từ cái đinh này, ý định tự sát cuối cùng của ông cũng trở về từ cái đinh này. Ông ngồi dậy, xuống giường, lần mò lâu lắm, đã sờ thấy cái đinh, sau đó ông ghé vai nhấc khung giường, lấy hòn gạch kê chân giường ra, ngồi dựa vào tường. Toàn thân đau ê ẩm của ông, lúc này không hề có cảm giác đau đớn, một người lao vào cái chết, đột nhiên không có sự đau khổ khi sống, ông ngồi dựa vào tường, thở hai hơi thật dài, tay trái đỡ chiếc đinh sắt to, cắm lên đỉnh đầu mình, tay phải cầm hòn gạch, ông nghĩ đến đứa con trai đã chết, ông mỉm cười, khẽ nói:

Có ta đây!

Hòn gạch trong tay phải ông dánh xuống cái đinh sắt trên đỉnh đầu, hình như cái đinh đã cắm vào vỏ não, suy nghĩ của ông vẫn tỉnh táo, khi đỡ tay phải lên, sắp sửa đập cái nữa, ông nghĩ đến người vợ điên, nghĩ đến từ nay bà sống lang thang đầu đường xó chợ, tự dừng nước mắt ông tuôn trào, ông khẽ nói với vợ:

- Xin lỗi!

Ông đập nhát thứ hai, cái đinh lại cắm sâu thêm, hình như đã chạm vào não, tư duy của ông vẫn còn đang hoạt động. Chuyện cuối cùng ông nghĩ tới là bọn ác ôn hồng vệ binh, bỗng dưng nổi hận thù trời dạy, ông trợn mắt, hét một tiếng điên cuồng với những tên hồng vệ binh tưởng tượng ra trong đêm tối:

- Tao phải giết chúng mày!

Ông dốc toàn bộ sức sống trong cơ thể, đập sâu thêm cái đinh sắt vào trong não, cái đinh đã ngập hết và hòn gạch, thì vỡ tan thành hơn mười mảnh nhỏ.

Tiếng gào thét phần uất cuối cùng của bố Tôn Vĩ, khiến tất cả những ai đang trong cơn mơ ngủ tại nhà kho, đều giật mình thức giấc, toát mồ hôi, cho dù là bọn hồng vệ binh cũng phải rụt rè thận trọng, sau khi bật sáng đèn, chúng trông thấy bố Tôn Vĩ ngã người vào góc tường, mắt trợn trừng không hề động đậy và gạch vụn vỡ trên đất. Lúc đầu chưa ai nhận ra ông tự sát, chúng không biết tại sao ông ngồi đó, một tên hồng vệ binh còn mắng ông:

Mẹ kiếp! Đừng dạy, mẹ kiếp còn dám trợn mắt lên hả...

Tên hồng vệ binh bước đến, đá ông một cái, ông ngã vật theo bờ tường, lúc bấy giờ tên hồng vệ binh mới giật mình, lùi lại mấy bước, sai hai phạm nhân bị giam lên xem sao. Hai người đi đến, ngồi tại chỗ, nhìn kỹ bố Tôn Vĩ, chỉ thấy vết thương khắp người, không biết tại sao ông chết. Hai người tù, dìu ông dậy, khi dìu ông, nhìn thấy trên đầu ông toàn máu là máu, hai người nhìn kỹ đầu ông, lại dơ tay lên sờ, cuối cùng đã biết, cả hai người cùng hốt hoảng kêu lên:

Có một cái đinh, ông ấy đóng đinh lên đầu.

Cuộc tự sát khiến người ta không thể tưởng tượng nổi của bố Tôn Vĩ, đã mau chóng loang khắp thị trấn Lưu chúng tôi. Khi nghe tin này, Lý Lan đang ở trong nhà, mấy người hàng xóm đang bàn tán về chuyện tự sát của bố Tôn Vĩ ở ngoài cửa sổ nhà chị. Mồm họ luôn luôn xuýt xoa: không sao hiểu nổi, thật là khó tin, không thể tưởng tượng... Họ bảo, cái đinh sắt dài những hơn hai tấc, làm thế nào ông đóng được vào đầu, mà lại đóng ngang đầu, y như đóng đinh tủ, không sờ thấy mũ đinh đâu, mới ghé góm... Khi nói đến đây, giọng người nào cũng run run, họ thắc mắc, không hiểu ông làm thế nào mà đóng được, cái đinh dài như thế, có đóng lên đầu người khác, cũng hoảng, cũng run tay, chứ đừng nói là đóng vào đầu mình... Lý Lan đứng nghe trước cửa sổ, sau khi họ ra về, chị quay lại, cười đau khổ, mồm lẩm bẩm:

- Nếu muốn chết thật sự, con người ta bao giờ cũng có cách.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Trên phố lớn thị trấn Lưu càng ngày càng hỗn loạn, hầu như ngày nào cũng có quần chúng cách mạng ẩu đả. Lý Trọc không hiểu sao, những người cùng đeo băng đỏ, cùng vẫy cờ đỏ lại đánh lộn nhau? Khi họ dùng quả dấm, dùng cán cờ, dùng gậy gộc đánh nhau, cứ y như một lũ lang sói hồ báo. Có lần Lý Trọc nhìn thấy họ đánh nhau bằng dao bài, bằng lưỡi rìu, rất đông người máu chảy đầm đìa, trên cột điện gỗ, trên cây ngô đồng, trên tường, trên đường phố, chỗ nào cũng loang lổ vết máu của họ.

Lý Lan không còn cho Lý Trọc ra khỏi cửa. Chị lo Lý Trọc chuồn ra từ cửa sổ, nên lấy đinh đóng chặt cửa sổ. Buổi sáng đi đến nhà máy tơ làm việc, chị đã khoá trái con ở trong nhà, lúc chiều tối về, mới mở cửa. Lý Trọc bắt đầu sống những năm tuổi thơ cô độc thật sự. Từ lúc mặt trời mọc cho đến khi mặt trời lặn, thế giới của cậu chỉ có hai gian nhà, cậu bắt đầu cuộc chiến tranh toàn diện với đàn kiến và bầy dán. Cậu thường mai phục dưới gầm giường, trong tay bưng bát nước, chờ bọn kiến bò đến, hất nước lên, rồi lấy tay ấn chết từng con. Sau đó có một con chuột béo nung núc, chạy qua dưới mắt cậu, cậu sợ đến nỗi không còn dám chui xuống gầm giường. Lý Trọc bắt đầu đánh dán trong tủ, để dán không chạy khỏi cửa, cậu nhốt mình và dán trong tủ, tay cầm dép, quan sát động tĩnh của chúng qua ánh sáng khe tủ, sẵn sàng đập chết chúng. Có lần Lý Trọc ngủ trong tủ, chiều tối mẹ về nhà, cậu vẫn còn nằm mơ bên trong. Lý Lan tội nghiệp lúng túng sợ hãi, cứ gọi rồi rít trong nhà, thậm chí còn chạy ra ngõ xuống giếng. Sau khi nghe thấy tiếng mẹ gọi, Lý Trọc lò mò ra khỏi tủ, mẹ cậu bỗng ngời thừ ra đất, mặt tái mét, ôm ngực, lâu lắm không nói được một câu.

Giữa lúc Lý Trọc đang hết sức cô độc, thì Tống Cương lặn lội đường xa đến thăm em. Tống Cương đem theo năm cái kẹo sữa mứt trắng, không nói với ông nội, đi ra khỏi thôn từ sáng sớm, dọc đường hỏi thăm thị trấn Lưu đi lối nào? Gần đến trưa thì đến ngoài cửa sổ nhà Lý Trọc. Gõ cửa sổ, cậu gọi vào:

Lý Trọc, Lý Trọc... Em có trong đó không? Anh là Tống Cương.

Lúc bấy giờ Lý Trọc buồn chán, đang nằm trên giường thiu thiu ngủ, nghe tiếng Tống Cương gọi, cậu vượt dậy, lao la chỗ cửa sổ, cũng gõ kính gọi:

Tống Cương! Anh Tống Cương! Em ở trong này.

ở bên ngoài, Tống Cương gọi:

- Lý Trọc ơi, mở cửa!

Lý Trọc đáp:

Cửa khoá trái, không mở được.

Em mở cửa sổ ra.

Cánh cửa sổ bị đóng đinh chắc rồi.

Hai anh em xúc động gõ cửa gọi nhau một thôi một hồi, kính cửa sổ ở phía dưới bị Lý Lan dán báo, hai anh em không nhìn thấy nhau, đành phải gọi cho nhau nghe. Sau đó Lý Trọc bê một chiếc ghế đến trước cửa sổ, rồi qua ghế, đứng lên bệ cửa sổ, phần trên cùng kính cửa sổ không dán giấy, cuối cùng Lý Trọc đã nhìn thấy Tống Cương. Tống Cương cuối cùng cũng đã nhìn thấy Lý Trọc. Tống Cương mặc bộ quần áo lúc đưa tang Tống Phàm Bình, ngẩng mặt nhìn Lý Trọc, nói với em:

Lý Trọc ơi, anh nhớ em.

Tống Cường vừa nói vừa cười xấu hổ, hai tay Lý Trọc gõ cửa kính, gọi vọng ra:

Tống Cường ơi, em cũng nhớ anh.

Tống Cường móc túi lấy ra năm cái kẹo sữa mác thỏ trắng, cầm trong tay, dơ lên cho Lý Trọc xem, cậu bảo:

Em nhìn thấy chưa? Anh cho em.

Lý Trọc trông thấy kẹo sữa mác thỏ trắng, mừng quýnh nói:

Anh Tống Cường! Em nhìn thấy rồi, Tống Cường, anh tốt lắm.

Lý Trọc thèm nhỏ dãi, nhưng vì cách nhau một tấm kính, không sao được, cậu bảo anh:

- Tống Cường ơi, anh tìm cách, đưa kẹo vào đây.

Tống Cường bỏ tay xuống, nghĩ rồi nói:

Anh đút vào qua khe cửa.

Lý Trọc vội xuống khỏi bệ cửa sổ, xuống khỏi ghế, lại gần cửa, trông thấy giấy kẹo đã được nhét vào một khe cửa to nhất, đang động đậy, nhưng không nhét kẹo vào được. Tống Cường ở ngoài nói:

Không nhét được.

Lý Trọc sốt ruột, cứ gãi tai gãi má, bảo:

Anh nghĩ xem, có cách nào khác không?

Lý Trọc nghe thấy Tống Cường thở hỗn hển ở ngoài cửa, một lát sau, cậu nói:

Không có cách nào nhét được đâu... Em nghĩ trước vậy nhé.

Kẹo sữa của Tống Cương dí sát khe cửa bên ngoài, Lý Trọc dí sát mũi vào khe cửa bên trong, hít lấy hít để, cuối cùng đã hít thấy mùi sữa thơm thơm, bỗng dưng Lý Trọc xụi xụi khóc, Tống Cương ở ngoài nói:

Lý Trọc, em khóc à?

Lý Trọc vừa khóc vừa nói:

Em nghĩ thấy mùi kẹo sữa thỏ trắng.

Tống Cương ở bên ngoài cười khúc khích, sau khi Tống Cương cười, Lý Trọc cũng bật cười, cười thò lò cả mũi. Lý Trọc cứ khóc một tiếng, lại cười một tiếng, cười một tiếng, lại khóc một tiếng. Sau đó hai anh em ngồi ra đất, dựa vào cánh cửa, nói với nhau rất nhiều chuyện. Tống Cương kể cho em nghe những chuyện ở nhà quê, cậu bảo, cậu biết bắt cá, biết trèo cây, biết cấy, biết gặt, biết hái bông. Lý Trọc kể cho anh nghe những chuyện xảy ra ở thành phố, bảo Tống Cương, Tôn Vĩ đã chết, bà Tô, chủ cửa hàng điểm tâm cũng bị khai ra, đeo biển gỗ to trước ngực. Khi kể đến cái chết của Tôn Vĩ tóc dài, ở bên ngoài Tống Cương đã khóc, Tống Cương bảo:

Tội nghiệp cho Tôn Vĩ quá nhỉ!

Hai anh em nói chuyện vô cùng thân mật qua tấm cánh cửa, nói liên một hơi đến chiều. Tống Cương ở ngoài cửa sổ thấy ánh nắng đã chiếu chênh chếch sang bên giếng, vội vàng đứng dậy, gõ cửa nói với em bên trong, cậu phải về. Cậu bảo đường xa lắm, cậu phải về sớm. Lý Trọc ở trong gõ cửa, van nài anh ở lại nói chuyện tiếp, Lý Trọc bảo:

Trời đã tối đâu...

Tống Cương gõ cửa đáp:

- Nếu trời tối, thì anh lạc đường.

Khi đi, Tổng Cường đè năm cái kẹo sữa mác thỏ trắng ở dưới tấm đá trước cửa, cậu bảo để trên bệ cửa sẽ bị người ta lấy mất. Đi được mấy bước cậu quay lại, bảo để ở dưới tấm đá sợ bị giun ăn mất, cậu hái hai lá ngô đồng, gói kẹo vào tử tế, để lại chỗ cũ. Sau đó dán mắt vào khe cửa, nhìn em, nói:

Tạm biệt! Lý Trọc.

Lý Trọc buồn buồn hỏi:

Bao giờ anh lại nhớ em?

Tổng Cường lắc đầu đáp:

Anh không biết.

Lý Trọc nghe thấy bước chân Tổng Cường xa dần, bước chân một cậu bé chín tuổi, khi đi nhẹ như bước chân vịt. Tiếp theo mắt Lý Trọc cứ sát vào khe cửa, canh giữ những cái kẹo sữa ở dưới tấm đá bên ngoài, mỗi khi có ai đến gần, tim cậu lại hồi hộp, cứ e người ta sẽ lật tấm đá ở ngoài cửa. Lý Trọc mong trời tối nhanh nhanh, mẹ cậu sẽ về nhà, cánh cửa sẽ được mở. Cậu sẽ được ăn những cái kẹo sữa mác thỏ trắng sốt ruột tới mức không thể đợi được nữa.

Bước chân Tổng Cường khe khẽ bước ra ngõ nhỏ, đi ra phố lớn, trên phố lớn, cậu vừa đi vừa nghiêng nghiêng ngó ngó, cậu nhìn những ngôi nhà quen thuộc, những cây ngô đồng quen thuộc, trông thấy một số người đang đánh nhau, một số người đang khóc, một số người đang cười. Trong số đó có những người cậu quen, cậu mỉm cười với họ, nhưng không ai trả lời cậu. Có phần nào thất vọng, cậu đi qua hai phố lớn và một cây cầu gỗ, đi ra ngoài cửa Nam. Sau khi đi ra khỏi cửa Nam, ở đầu đường thôn quê đầu tiên, cậu đã bị lạc lối, trời chưa tối, cậu đã bị lạc lối, cậu đứng ở đầu đường

trông rất tội nghiệp, không biết nên trẽ hướng nào, bên nào cũng có cánh đồng và nhà cửa, bên nào cũng có đường chân trời xa tít tắp. Tống Cương đứng ở đầu đường lâu lắm, cuối cùng có một người đàn ông đi đến, cậu cứ chú chú, gọi người ấy hỏi thăm thôn ông nội. Người đàn ông lắc đầu bảo không biết, sau đó thân ông ta, cứ lắc la lắc lư, càng đi càng xa. Tống Cương đứng giữa đồng không mông quạnh, đứng dưới bầu trời mênh mông, càng đứng cậu càng sợ, sau khi khóc hu hu mấy tiếng, cậu lau nước mắt quay lại, đi vào cửa Nam, trở lại thị trấn Lưu chúng tôi.

Sau khi Tống Cương ra về, Lý Trọc cứ luôn luôn dán mắt vào khe cửa, khi cậu nhìn đã mỏi mắt, nhức mắt, thì đột nhiên trông thấy Tống Cương trở lại, Lý Trọc cứ tưởng Tống Cương lại nhớ mình mới quay về. Lý Trọc rồi rít gõ cửa, vui vẻ gọi:

Tống Cương, anh lại nhớ em phải không?

Tống Cương đứng ở ngoài lắc đầu, buồn rầu đáp:

Anh lạc lối, anh không biết về đường nào, anh đang sốt ruột muốn chết đây.

Lý Trọc cười khúc khích, gõ cửa an ủi anh:

Anh đừng có sốt ruột, chờ mẹ về, mẹ biết đi về theo lối nào, mẹ sẽ đưa anh về.

Tống Cương cảm thấy Lý Trọc nói đúng, cậu gật đầu lia lịa, ghé sát vào khe cửa nhìn thẳng em bên trong, tựa vào cửa, cậu lại ngồi xuống đất. ở bên trong, Lý Trọc cũng tựa cửa ngồi xuống đất. Hai anh em lại một lần nữa ngồi quay lưng vào cánh cửa ngăn cách, chúng lại nói với nhau rất nhiều chuyện, lần này Tống Cương kể cho em nghe những chuyện xảy ra ở thành phố, kể tất cả những gì vừa nhìn thấy ở dọc đường, ở đâu có người đánh nhau, ở đâu có người khóc, ở đâu có người cười. Trong khi kể chuyện, Tống Cương đột nhiên nghĩ đến kẹo sữa mác thỏ trắng. Cậu vội vàng lật

tấm đá lấy kẹo sữa, cậu bảo nguy hiểm quá, giun vừa ăn thủng lá, được cái chưa kịp ăn đến kẹo. Cậu cẩn thận bỏ năm cái kẹo sữa vào túi, lại lấy tay bịt miệng túi. Một lát sau Tống Cương khe khẽ bảo Lý Trọc:

Lý Trọc ơi, anh đói ơi là đói, anh đã ăn cơm trưa đâu, anh có thể ăn kẹo sữa được không?

ở bên trong, Lý Trọc hơi do dự, cậu thấy tiêng tiếc, ở bên ngoài, Tống Cương tiếp tục nói:

- Anh đói thật mà, để anh ăn một cái nhé!

Lý Trọc ở bên trong gật gật đầu, cậu bảo anh:

Anh ăn bốn cái, để phần em một cái.

Tống Cương ở bên ngoài lắc lắc đầu:

Anh ăn một cái thôi.

Tống Cương móc túi lấy ra một cái kẹo sữa, nhìn một lát, lại đưa lên mũi ngửi. Lý Trọc ở bên trong không nghe thấy tiếng mồm anh nhai kẹo, chỉ nghe thấy toàn tiếng mũi Tống Cương hít ngửi, Lý Trọc thắc mắc hỏi:

Trong mồm anh sao lại có tiếng mũi?

Tống Cương cười khúc khích:

Anh chỉ mới ngửi, đã ăn đâu.

Lý Trọc hỏi:

Sao anh không ăn đi?

Tống Cương nuốt nước bọt nói:

Anh không ăn, đây là kẹo sữa giành cho em, anh ngủi là được rồi.

Lúc này, Lý Lan đã về, ở trong nhà, Lý Trọc nghe thấy lời thốt lên mừng rỡ của mẹ trước tiên, tiếp đó nghe thấy tiếng bước chân mẹ nhanh chóng chạy đến, sau đó nghe thấy tiếng Tống Cương chào mẹ. Lý Lan chạy đến cửa, ôm chầm Tống Cương, mồm chị nói rồi rít, hăn một tràng như bắn súng tiểu liên. Lý Trọc vẫn bị nhốt bên trong như ngòi tù, cậu gõ cửa phành phành, vừa gọi vừa kêu, lâu lắm Lý Lan mới nghe thấy tiếng gọi của Lý Trọc, mới mở cửa.

Rốt cuộc hai anh em Lý Trọc và Tống Cương đã chính thức gặp nhau, hai đứa trẻ nắm tay nhau nhẩy căng căng, nhẩy tới mức mồ hôi toã ra như tắm, nhẩy tới mức mũi chảy thò lò xuống tận mép. Cứ thế, hai anh em nhẩy khoảng hơn mười phút, Tống Cương sức nhớ đến kẹo sữa mác thỏ trắng trong túi, cậu vuốt mồ hôi trên đầu, móc túi lấy kẹo sữa, đếm một, hai, ba, bốn, năm, đặt vào tay Lý Trọc từng cái kẹo. Lý Trọc bỏ bốn cái kẹo vào túi, còn một cái bóc luôn giấy, cho vào mồm.

Cả một ngày bị phê đấu tại nhà máy tơ, khi về đến nhà, Lý Lan mệt bơ phờ, nhưng sau khi nhìn thấy Tống Cương, chị mừng quá, mặt đỏ bừng. Từ sau ngày Tống Phạm Bình qua đời, đây là lần đầu tiên Lý Lan vui mừng, chị bảo Tống Cương, tối nay phải cho hai đứa con ăn một bữa tử tế. Chị dắt hai con đi ra phố lớn, bảo đến khách sạn Nhân Dân ăn mì sợi. Ba mẹ con đi trên phố lớn lúc hoàng hôn, Lý Trọc cảm thấy hình như đã mấy năm không ra phố, cậu hớn hờ tới mức đã không phải là đi, mà cứ chạy tung tăng, giống như Lý Trọc, Tống Cương cũng nhẩy tâng tâng lên phía trước. Lý Lan tươi cười, dắt tay hai đứa con, đã lâu nay Lý Trọc không trông thấy nụ cười của mẹ, nụ cười của mẹ khiến hai đứa con càng vui sướng nhẩy nhót.

Khi đi lên cầu, ba mẹ con trông thấy bà Tô, chủ cửa hàng điểm tâm, đeo biển gỗ to, cúi đầu đứng tại chỗ, Tô Muội, con gái bà đứng bên cạnh, dơ tay kéo áo mẹ. Sau khi trông thấy bà Tô, Tống Cương bước đến hỏi:

Bà ơi, người tốt như bà tại sao cũng phải đeo biển gỗ?

Bà Tô cúi đầu im lặng, sau khi nghe Tống Cương hỏi, Tô Muội dơ tay lau nước mắt. Lý Lan cúi đầu đứng tại chỗ, khẽ đẩy Lý Trọc giục, cho Tô Muội cái kẹo sữa. Lý Trọc nuốt nước miếng, móc túi lấy ra một chiếc kẹo sữa mứt thỏ trắng, đưa cho Tô Muội một cách luyến tiếc. Tô Muội dơ tay lau nước mắt nhận cái kẹo. Bà Tô ngẩng đầu cười với Lý Lan, Lý Lan cũng cười với bà Tô. Sau khi đứng một lát, Lý Lan dắt tay Tống Cương,, Tống Cương biết phải đi, nói với bà:

Bà yên tâm, bà ở hiền sẽ gặp lành.

Bà Tô khẽ nói với Tống Cương:

Cháu ngoan, cháu cũng ở hiền gặp lành.

Bà Tô nói xong ngẩng lên nhìn Lý Lan và Lý Trọc, nói:

Mẹ con chị đều ở hiền sẽ gặp lành.

Lý Lan dắt hai con đến khách sạn Nhân Dân, đã lâu lắm hai cậu bé không đến khách sạn Nhân Dân, lần trước Tống Phàm Bình dẫn chúng đến, Tống Phàm Bình vừa phát xong lá cờ đỏ, chính là lúc oai phong lẫm liệt, khi chúng ăn mì sợi, mọi người trong khách sạn đều xúm đến, ông đầu bếp còn cho hai cậu ăn canh thịt. Trong khách sạn bây giờ vắng tanh vắng ngắt, Lý Lan gọi cho mỗi con một bát mì Dương Xuân, chị không gọi cho mình, chị tiếc không ăn, chị bảo ở nhà còn cơm nguội, chị sẽ về nhà ăn. Lý Trọc và Tống Cương ăn mì sợi đang bốc khói nghi ngút, mũi chúng thò lò, cứ chảy xuống gần mép, rồi lại được hít lên hết lần này đến lần khác. Chúng cảm thấy canh mì lần này cũng ngon như lần trước, Người đầu bếp đã từng gặp hai cậu, nhân lúc vắng người đã đi đến, cúi đầu len lén nói:

Ta cho hai cháu ăn canh thịt đấy.

Tối hôm ấy Lý Lan dắt tay hai con đi trên phố lâu lắm, sau khi trời tối, ba mẹ con đến Bãi bóng Sáng Đèn, Lý Lan nhớ lại, ở đây đã từng có đèn điện sáng choang, đã từng diễn ra cuộc thi đấu quyết liệt, trong cuộc thi đấu ấy, Tống Phàm Bình đã nổi trội hẳn lên, nhất là cú úp bóng vào rổ, khiến khán giả quanh sân phải ngồi lạng người đi, rồi sau đó đã bùng lên những tiếng reo hò ngạc nhiên như sấm dậy. Trong bóng tối, Lý Lan đã mỉm cười, chị nói với hai con:

Sau khi bố con chết, trên đời không còn ai biết úp bóng vào rổ.

Tống Cường đã ở nhà Lý Trọc hai hôm, sáng sớm ngày thứ ba, ông nội Tống Cường, lão địa chủ, cũng đến một quả bí đỏ, ông không bước qua ngưỡng cửa, cúi đầu đứng ở bên ngoài. Lý Lan sốt sắng gọi ông là "bố", sốt sắng kéo tay áo ông, mời vào trong nhà. Ông đỏ mặt, lắc đầu, khăng khăng không chịu vào. Không biết làm gì hơn, Lý Lan đành phải bê cái ghế ra ngoài, mời ông ngồi trước cửa. Lão địa chủ không ngồi, vẫn đứng tại chỗ, chỉ cúi người, bỏ quả bí đỏ vào trong nhà, sau đó, ông cứ chịu khó đứng ở ngoài, chờ Tống Cường ăn xong cơm sáng, từ nhà trong bước ra, ông mới dắt tay cháu, gật đầu chào Lý Lan, như cúi gập lưng xuống, dắt Tống Cường ra về.

Lý Trọc chạy ra cửa, đau khổ nhìn Tống Cường đi theo ông nội, Tống Cường chốc chốc lại quay đầu, đau khổ nhìn Lý Trọc. Tống cường dơ tay lên qua vai vỗ chào em, Lý Trọc cũng dơ tay lên qua vai vỗ chào anh.

Sau đó, gần như tháng nào, Tống Cường cũng ra thành phố. Tống Cường không còn đi một mình, cậu cùng đi với ông nội ra thành phố bán rau. Khi hai ông cháu ra thành phố, trời còn tối, Lý Trọc đang trong giấc ngủ mơ. Đi qua cửa Nam vào thành, Tống Cường bê hai quả bí tươi, chạy trên đường phố trước khi trời sáng, chạy đến cửa nhà Lý Trọc, lẳng lẳng dựa quả bí vào cửa, rồi lại chạy về chợ rau xanh trước khi trời sáng, ngồi bên cạnh ông nội, rao bán thay ông:

Bán rau quả tươi đây!

Tống Cương và ông nội thường bán hết rau vào lúc trời vừa sáng, ông nội quấy đôi quang gánh không, dắt tay Tống Cương, dạo một lượt qua cửa nhà Lý Lan, một già một trẻ lẳng lặng đứng đợi ở ngoài cửa, nghe xem có động tĩnh gì ở bên trong, muốn biết hai mẹ con có phải đã thức dậy? Lúc đó, Lý Lan và Lý Trọc thường là còn đang ngủ, hai quả bí đỏ vẫn dựa vào cửa, hai ông cháu đành phải lặng lẽ ra về.

Trong năm thứ nhất, mỗi lần vào thành phố, Tống Cương đều đem cho em mấy cái kẹo sữa mác thỏ trắng, lấy lá ngô đồng gói tử tế, ép vào dưới tấm đá ở cửa. Lý Trọc không biết mẹ cho anh bao nhiêu kẹo sữa, trong năm ấy gần như tháng nào Lý Trọc cũng được ăn kẹo sữa mác thỏ trắng.

Sau khi dậy mở cửa, Lý Lan trông thấy hai quả bí còn dẫm sương đêm, liền gọi Lý Trọc:

Tống Cương đã đến.

Động tác đầu tiên của Lý Trọc là lật tấm đá ngoài cửa, lấy kẹo sữa gói trong lá ngô đồng, tiếp theo Lý Trọc chạy ra phố lớn. Lý Lan biết Lý Trọc chạy đi gặp Tống Cương, lúc này chị không ngăn cản con. Khi Lý Trọc chạy đến chợ rau, đã không còn bóng dáng Tống Cương. Lý Trọc lập tức quay đầu chạy ra cửa Nam. Có mấy lần hai anh em gặp nhau ngoài cửa Nam, Lý Trọc nhìn thấy Tống Cương lẻo đẻo đi ở đằng sau quang gánh của ông nội, đã xa xa. Lý Trọc gọi rõ to:

Tống Cương! Anh Tống Cương...

Tống Cương đã nghe thấy, quay đầu lại, cũng gọi rõ to:

Lý Trọc! Em Lý Trọc...

Lý Trọc đứng tại chỗ, vẫy tay gọi to tên Tống Cương. Tống Cương vừa đi vừa quay lại nhìn Lý Trọc, cậu cũng vẫy vẫy tay, cũng gọi tên Lý Trọc. Lý Trọc luôn luôn đứng đó gọi, cho mãi đến khi không nhìn thấy bóng Tống Cương, cậu vẫn đứng đó gọi:

- Tống Cương! Anh Tống Cương....

Bởi vì mỗi lần gọi một tiếng, Lý Trọc đều nghe thấy tiếng trả lời vọng lại từ chân trời:

- Tống... Cương...

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Trên thị trấn Lưu chúng tôi, những năm tháng dài đằng đẵng cứ lặng lẽ trôi đi, thậm chí đã bảy năm trôi qua. ở thị trấn Lưu chúng tôi, đàn bà chết chồng một tháng không được gọi đầu, dài nhất là sáu tháng không gọi. Từ sau khi Tống Phàm Bình qua đời, Lý Lan cũng chưa bao giờ gọi đầu. Không ai biết tình cảm của Lý Lan đối với Tống Phàm Bình sâu nặng như thế nào, đó là mối tình sâu nặng hơn biển cả. Bảy năm Lý Lan không gọi đầu, lại còn thường xuyên bôi dầu chải lên mái tóc, chị làm cho mái tóc mình càng đen càng bóng, chải chuốt ngay ngắn gọn gàng, sau đó ngẩng đầu đi ra phố lớn, bọn trẻ con ở thị trấn Lưu bám sau lưng chị, cứ gọi lúu rúu:

Vợ địa chủ, vợ địa chủ...

Mép Lý Lan lúc nào cũng mỉm cười kiêu hãnh, tuy chỉ sống với chồng có một năm hai tháng ngắn ngủi, nhưng trong sâu thẳm trái tim của chị, còn dài hơn cả cuộc đời. Lý Lan bảy năm không gọi đầu, lại còn luôn bôi dầu, mùi hôi mùi chua càng ngày càng nặng. Lúc đầu, khi chị về đến nhà, trong nhà sực nức mùi khăm khăm như tất thối, sau đó chị đi trên đường phố, ai ai cũng ngửi thấy, dân chúng trên thị trấn Lưu, nhao nhao xa lánh chị, ngay đến tụi trẻ con gọi chị là "vợ địa chủ" cũng bỏ chạy cho xa, chúng vừa chạy, vừa bịt mũi kêu ầm ỹ:

Thối khiếp quá! Thối khiếp quá!...

Lý Lan lấy đó làm vinh dự, chị hy vọng mọi người lúc nào cũng nhớ chị là vợ Tống Phàm Bình. Sau khi Lý Trọc cắp sách đến trường, mỗi lần

phải điền tên bố, chị không hề do dự bảo con viết ba chữ "Tống Phàm Bình". Viết thế chỉ tổ đem lại buồn khổ cho Lý Trọc, một khi đã viết tên Tống Phàm Bình, thì phải viết hai chữ "địa chủ" ở cột thành phần gia đình của Lý Trọc. Trong nhà trường, Lý Trọc chịu mọi sự phân biệt đối xử., các bạn đều gọi cậu là địa chủ nhỏ. Ngoài Lý Lan và Tống Cương từ nhà quê ra thăm còn gọi cậu là Lý Trọc, những người còn lại hình như đều không biết tên cậu, cuối cùng ngay đến thầy giáo, cũng gọi cậu như thế này:

Địa chủ nhỏ, đứng dậy đọc một đoạn bài khoá.

Khi Lý Trọc lên mười, nghĩ đến mình có một người bố đẻ, người bố nhòm trộm mông đàn bà trong nhà xí bị chết chìm trong hố phân, Lý Trọc hy vọng khi điền tên bố, có thể loại bỏ tên "địa chủ" đã khiến cậu bị xúi quẩy. Lý Lan đã có lần phản đối, khi phải viết tên bố, cậu hỏi mẹ:

Viết thế nào hả mẹ?

Lý Lan đang nấu cơm, câu hỏi của Lý Trọc khiến chị ngần người, chị nhìn con không hiểu gì hết, sau đó nói "Tống Phàm Bình".

Lý Trọc cúi đầu nói:

Thế còn bố kia...

Lúc này Lý Lan sa sầm nét mặt, nói như đinh đóng cột:

- - Không có bố nào khác.

Lý Lan làm người "vợ địa chủ" một cách kiêu hãnh, để Tống Phàm Bình sống ở nơi sâu thẳm của trái tim chị một cách kiêu hãnh. Niềm kiêu hãnh của Lý Lan kéo dài suốt bảy năm, kéo dài cho đến năm Lý Trọc mười bốn tuổi. Năm ấy, Lý Trọc nhòm trộm mông đàn bà bị bắt quả tang trong nhà xí, thì bỗng chốc Lý Lan bị suy sụp. Sau này, khi Lý Trọc điền vào bảng một lần nữa, Lý Lan đã lấy tay xoá tên Tống Phàm Bình, viết lên một

cái tên mà Lý Trọc hoàn toàn xa lạ: "Lưu Sơn Phong", lại sửa hai chữ "địa chủ" trong cột thành phần gia đình ở đằng sau là "bần nông". Lý Lan đưa cho Lý Trọc cái bảng đã sửa lại. Chị đã trông thấy Lý Trọc lại xoá chữ "Lưu Sơn Phong" và "Bần nông", viết lại là "Tổng Phàm Bình" và "địa chủ". Lý Trọc mười bốn tuổi đã không quan tâm đến thân phận "địa chủ nhỏ" của mình. Khi xoá tên bố đẻ của mình, lý Trọc lẩm bẩm:

Tổng Phàm Bình mới là bố con.

Lý Lan nhìn con trai mình như không quen biết, câu nói vừa giờ của con khiến chị ngạc nhiên. Khi con trai ngẩng lên nhìn mẹ, chị lập tức cúi đầu, thềm thì nói:

Bố đẻ con là Lưu Sơn Phong.

Lưu Sơn Phong cái gì? – Lý Trọc nói một cách khinh thường – Nếu ông ấy là bố con, thì Tổng Cường không phải là anh em của con.

Sau khi, chỉ một hành động nhòm trộm mông đàn bà mà Lý Trọc trở nên nổi tiếng, thì không bao giờ còn là "địa chủ nhỏ", mà đã trở thành một cái "mông dít non". Bố đẻ của cậu vốn đã bị người ta lãng quên, bây giờ lại bị đào lên như một thứ văn vật tiếng xấu để đời. Bạn học của Lý Trọc không còn gọi cậu là "địa chủ nhỏ", chúng gọi Lý Trọc là "mông dít non", gọi bố đẻ đã chết của cậu là "mông dít già", ngay đến thầy giáo cũng gọi:

Mông dít non, quét dọn vệ sinh đi!

Lý Lan lại sống trong tâm trạng tự ti có người chồng đầu tiên chết chìm trong chuồng xí. Niềm kiêu hãnh Tổng Phàm Bình giành cho chị, bỗng chốc không còn nữa. Chị không còn bao giờ ngẩng đầu đi trên đường phố, chị trở lại nhút nhát như mười bốn năm về trước, lần nào ra phố, chị cũng cúi đầu, bám sát bờ tường, đi hấp ta hấp tấp. Chị cảm thấy mọi người đi đường, ai ai cũng chỉ chỉ chỏ chỏ vào mình và xôn xao bàn tán. Chị không muốn ra khỏi nhà, ngay ở trong nhà mình, chị cũng tự giam ở trong

buồng, ngồi trên mép giường, chị thần thờ như gà gỗ. Bệnh đau nửa đầu của chị cũng tái phát, từ sớm đến tối, mồm chị lúc nào cũng khe khẽ xuýt xoa.

Lý Trọc lúc này đang buôn bán bí mật mông Lâm Hồng, đã ăn rất nhiều bát mì Tam Tiên, thỉnh thoảng cũng ăn mì Dương Xuân, Lý Trọc bắt đầu có đủ chất dinh dưỡng, nét mặt trở nên hồng hào đỏ đăn.

Lý Trọc đi lại khệnh khạng trên đường phố, hoàn toàn ra dáng oai vệ của một danh nhân. Người khác cười hí hí gọi cậu là "mông đít non", cậu cứ tỉnh bơ. Những kẻ gọi cậu là "mông đít non" đều là những người ngoài cuộc, không biết đầu đuôi ngọn ngành gì hết. Những người biết rõ đầu đuôi ngọn ngành phải là những kẻ như Triệu Thăng Lợi, như Lưu Thành Công, như thợ mài kéo Tiểu Quan và những người đã từng có các cuộc giao dịch với Lý Trọc về cái mông của Lâm Hồng, bọn này, đứa nào cũng gọi Lý Trọc là "vua mông đít". Triệu Thăng Lợi lúc này đã là Nhà thơ Triệu, Lưu Thành Công cũng đã là Nhà văn Lưu. Biệt hiệu "vua mông đít" là phát minh của hai vị văn hào thị trấn Lưu. Lý Trọc hết sức hài lòng đối với biệt hiệu này, cảm thấy biệt hiệu này thực sự cầu thị.

Thiếu niên Lý Trọc đã có mấy tháng kết bạn tâm đầu ý hợp với nhà thơ trẻ Triệu Thăng Lợi và nhà văn trẻ Lưu Thành Công, yêu chuộng chung của bọn họ là nghiên cứu và thảo luận về cái mông xinh đẹp của Lâm Hồng. Hai vị văn hào của thị trấn Lưu chúng tôi vắt óc suy nghĩ, nghĩ ra rất nhiều từ ngữ văn học khác nhau, có tả thực, có trữ tình, có hình dung, có tỉ dụ, còn có cả miêu tả và nghị luận, bày hết ra trước mặt Lý Trọc, để cuối cùng Lý Trọc vỗ bàn phán xét, xem những từ ngữ nào sử dụng trên mông Lâm Hồng thiết thực nhất và truyền thần nhất. Những từ ngữ sát hợp nhất Lý Trọc đã chọn ra, đều là tả thực, những từ ngữ truyền thần nhất đều là trữ tình. Sau khi cuộc thảo luận của họ đã lời cùng ý cạn, thì cũng chấm dứt sự giao lưu giữa hai vị văn hào với Lý Trọc. Hai vị văn hào này, đã từng có mấy bận mò vào một gian nhà, ăn cắp sách giữa đêm hôm khuya khoắt, số

sách này đều gom nhặt trong cách mạng văn hoá, lại bị rà soát niêm phong. Lý Trọc đã mấy lần ở ngoài canh gác cho hai người. Rất nhiều lời hay ý đẹp miêu tả mộng Lâm Hồng, đều phát hiện từ trong những quyển sách lấy cắp này.

Anh Đồng thợ rèn là người duy nhất trong số những người biết rõ đầu đuôi ngọn ngành, không gọi Lý Trọc là "vua mộng đít". Anh Đồng thợ rèn định đánh đổi mộng Lâm Hồng quý giá bằng một bát mì Dương Xuân rẻ tiền, Lý Trọc đã không mắc lừa. Đồng thợ rèn ăn cắp gà không thành, mất năm gạo, phải đền một bát mì Dương Xuân. Khi gặp Lý Trọc trên phố lớn, Đồng thợ rèn đã quát rõ to:

Thằng đít non khốn kiếp!

Lý Trọc không hề bực tức, cậu đề nghị anh Đồng thợ rèn một cách hợp tình hợp lý:

Vẫn cứ gọi em là "vua mộng đít" đi anh!

Có lúc, Lý Trọc nhìn thấy Lâm Hồng trên phố lớn, Lâm Hồng bây giờ đã mười tám tuổi, con gái mười tám như một nhành hoa, Lâm Hồng mười tám còn đẹp hơn hoa, một khi Lâm Hồng thắt đáy lưng ong đi trên phố lớn, mắt lũ đàn ông cứ hau háu như mắt diều hâu, lũ đàn ông này đều là hạng người dám nhìn không dám nói, chỉ có một mình Lý Trọc tràn đầy nhiệt tình bước tới, nói với Lâm Hồng như bạn thân:

Lâm Hồng, lâu lắm không gặp, thời gian này bạn có bạn gì không?

Lâm Hồng xấu hổ đỏ mặt, thằng bé lưu manh mười lăm tuổi đã từng nhòm trộm mộng cô trong nhà xí, đã nghiêm nhiên sóng vai đi cùng cô, phớt bơ tất cả ánh mắt ngạc nhiên và nét mặt cười khì của những người đi đường, cậu tiếp tục hỏi một cách sốt sắng:

Bố mẹ anh chị em nhà bạn đều khoẻ chứ?

Lâm Hồng cúi tiết đến nghiêng răng nghiêng lợi, cô khẽ nói:

- Tránh ra!

Nghe Lâm Hồng nói thế, Lý Trọc quay sang nhìn người khác, xua tay với một người đi sau mình, làm như Lâm Hồng đuổi anh ta xê ra, sau đó ra về hăng hái muốn trở thành người bảo vệ Lâm Hồng, cậu nói với Lâm Hồng đang tức đến lộn ruột, nước mắt lưng tròng:

Bạn đi đâu? Tôi dẫn bạn đi.

Lâm Hồng đã đến nước không sao nhịn nổi, cô mắng một câu lạnh lảnh:

Tránh ra! Đồ lưu manh!

Lý Trọc vẫn quay nhìn người khác, lúc này Lâm Hồng đã nói thẳng vào mặt Lý Trọc:

Tôi bảo cậu tránh ra!

Đám đông trên phố cười rộ lên, Lý Trọc đứng lại, nhìn dáng đi uyển chuyển của Lâm Hồng, vượt mồm một cách hết sức đáng tiếc, nói với đám đông trên phố:

- Cô ta vẫn còn giận em.

Sau đó, cậu lắc đầu thở dài, nói một cách hối hận không kịp:

- Lẽ ra, mình không nên phạm sai lầm sinh hoạt ấy.

Những vết xấu của Lý Trọc đã được truyền đến tai Lý Lan nguyên vẹn, không thiếu một chi tiết, khiến đầu chị càng ngày càng phải cúi gằm xuống, chị đã từng phải gánh chịu những tin tức xấu xa của người chồng thứ nhất, bây giờ lại phải gánh chịu những chuyện xấu hổ của con trai. Chị

đã từng lấy nước mắt rửa mặt, bây giờ nước mắt chị đã cạn. Chị không nói một tiếng, bỏ mặc mọi việc làm của Lý Trọc, chị biết mình đã không cai quản nổi đứa con trai. Vì cơn đau đầu, chị thường phải thức giấc vào lúc nửa đêm, sau đó, cứ thao thức lo nghĩ mãi, từ nay về sau phải làm thế nào với Lý Trọc? Gần như lần nào chị cũng thức cho đến sáng, lần nào cũng dẫn vật, thốt lên những lời oan trái:

Trời ơi, sao Trời lại để con sinh ra một ma vương sống lẫn với cõi người?

Tinh thần của Lý Lan đã suy sụp, sức khoẻ của chị cũng đổ theo, căn bệnh đau nửa đầu của chị càng ngày càng quá ra, sau đó, thậm cũng có vấn đề. Khi Lý Trọc ăn mì Tam Tiên ở bên ngoài, ăn tới mức đỏ da thắm thịt, thì Lý Lan đã bỏ việc ở nhà máy, xin nghỉ ốm lâu dài ở nhà. Lý Lan lúc này xanh xao gầy yếu, ngày nào cũng phải đến bệnh viện tiêm thuốc. Mùi hôi mùi chua trên tóc chị, khiến bác sĩ y tá đeo khẩu trang cũng ngửi thấy, ai cũng quay đầu đi khi nói chuyện với chị, né người đi khi tiêm cho chị. Sau khi bệnh tình của Lý Lan quá ra, cần phải nằm viện, các bác sĩ y tá đã giục chị:

Gội đầu đi rồi hãy vào nằm viện.

Lý Lan xấu hổ, cúi đầu đi về nhà, sống thui thui một thân một mình đau khổ được hai hôm, trong hai hôm này, chị rất nghĩ đến giọng nói nụ cười của Tống Phàm Bình khi còn sống. Chị cảm thấy mình gội đầu là có lỗi với anh, một người chồng chị yêu quý suốt đời. Về sau Lý Lan cảm thấy mình không sống được bao lâu nữa, cảm thấy mình sắp sửa xuống chín suối đoàn tụ với Tống Phàm Bình. Chị thầm nghĩ, có thể Tống Phàm Bình cũng không thích mùi chua mùi hôi trên mái tóc của chị, cho nên trưa chủ nhật, Lý Lan bỏ mấy bộ quần áo sạch vào chiếc làn tre, gọi Lý Trọc đang định ra khỏi nhà, do dự một lát, chị bảo con:

Bệnh của mẹ e không chữa khỏi, mẹ muốn trước khi chết được tắm rửa sạch sẽ.

Từ sau khi Lý Trọc nhòm trộm mông đàn bà trong nhà xí, lần đầu tiên Lý Lan sai Lý Trọc cùng chị ra phố. Tuy con trai giống người chồng trước đã làm chị mất mặt, tuy chị vĩnh viễn không tha thứ cho người chồng trước, cho dù người chồng trước mất mạng vì chuyện này. Nhưng con trai thì khác, con trai là máu thịt trên thân thể mình rơi xuống.

Khi hai mẹ con cùng đi ra nhà tắm trên phố, chị đột nhiên phát hiện, con trai đã cao hơn mẹ. Chị mỉm cười an ủi, không nén nổi, chị khoác cánh tay con. Lúc đó Lý Lan đi đường đã thở hỗn hển, đi được hai mươi mét, chị đã phải tìm một cây đứng tựa, nghỉ một lát. Lý Trọc đứng bên mẹ, vừa chào hỏi những người cậu quen, vừa giới thiệu với mẹ người đó là ai. Lý Lan đã ngạc nhiên nhận ra, số người con trai mười lăm tuổi quen biết, không những đông hơn số người chị quen biết, mà còn đông hơn rất nhiều.

Từ nhà ở đến nhà tắm cũng chỉ có một dặm đường, Lý Lan phải đi mất hơn một tiếng đồng hồ, mỗi lần chị dựa vào cây nghỉ, Lý Trọc đều chịu khó đứng một bên, về mặt chín chắn, kể cho mẹ nghe rất nhiều chuyện đã xảy ra ở thị trấn Lưu, đều là những chuyện Lý Lan chưa từng nghe bao giờ. Giờ phút ấy, Lý Lan tự dưng trở mắt nhìn con, trong lòng vui chộn rộn, sau đó lại trầm nghĩ: Nếu Lý Trọc đối xử với mọi người chính trực như Tống Cương, thì nó sẽ có thể sống yên hàn tử tế trên đời này, chỉ tiếc rằng...Lý Lan thầm nói với mình:

- Đứa con này là ma vương sống lẫn cõi người...

Sau khi hai mẹ con đến cửa nhà tắm, Lý Lan lại dựa vào tường nghỉ một lát, sau đó dặt tay con trai, bảo cậu không được đi đâu, cứ đợi mẹ ở ngoài nhà tắm. Lý Trọc gật gật đầu, nhìn mẹ quay người đi vào nhà tắm. Bước chân của Lý Lan chậm chạp như bà lão sắp thập thò cửa lỗ. Mái tóc của chị đã bảy năm không gội, nhưng vẫn còn đen bóng.

Không biết Lý Trọc đã đứng ngoài nhà tắm bao lâu, đứng đến nỗi đầu tiên là mỏi chân, sau đó các ngón chân đều mỏi nhừ. Lý Trọc nhìn thấy rất đông người, mặt đỏ tưng bừng, đi ra khỏi nhà tắm, mái tóc người nào người nấy đều còn rỏ nước tong tong. Có những người trông thấy Lý Trọc, vẫn không quên gọi cậu một tiếng "mông đít non", cũng có người đi ra, gọi cậu là "vua mông đít". Đối với người gọi mình là "mông đít non", Lý Trọc tỏ ra ngênh ngang kiêu ngạo, không thèm để mắt đến, đối với người gọi cậu là "vua mông đít", Lý Trọc tươi cười, nhiệt tình chào hỏi, bởi vì những người này đều là khách mì Tam Tiên của cậu, Lý Trọc giữ không khí ôn tồn, hoà thuận để còn làm ăn.

Anh Đồng thợ rèn cũng từ trong nhà tắm đi ra, trông thấy Lý Trọc đứng ở cửa, sau khi gọi cậu một câu "thằng đít non khốn kiếp", thò tay chỉ vào trong nhà tắm, đề nghị:

- Vào trong nhà tắm nhìn trộm hay lắm, mông nhiều tới mức mắt không nhìn xuể.

Lý Trọc khịt mũi một tiếng, tỏ vẻ khinh thường, nói:

Anh đếch hiểu gì cả, nhiều mông quá rồi mắt, đâu có nhìn được? Anh chẳng biết nên nhìn cái nào?

Nói rồi, cậu thò năm ngón tay, dạy bảo anh Đồng một cách sành sỏi:

Nhiều nhất không được quá năm cái, ít nhất không được dưới hai. Trên năm cái, anh nhìn sẽ mờ nhoà, ít hơn hai, nghĩa là chỉ có mỗi một cái, nhìn thì nhìn rõ, nhớ cũng nhớ được, chỉ có điều không có sự so sánh.

Nghe xong, anh Đồng thợ rèn bồng vờ lẽ, nói với Lý Trọc hầu như sùng bái:

Thằng đít non khốn kiếp đúng là một nhân tài, đời thằng tao, thế nào cũng phải mời mày ăn một bát mì Tam Tiên mới được.

Lý Trọc xua tay một cách khách sáo, sau đó sửa lại lời nói của anh Đồng thợ rèn:-

- Hãy gọi em là "vua mông đít".

Vua mông đít Lý Trọc của thị trấn Lưu chúng tôi đã đứng gần ba tiếng đồng hồ ở ngoài nhà tắm thị trấn Lưu, mà mẹ cậu vẫn không thấy tắm hơi, Lý Trọc lúc thì sốt tiết như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, lúc thì lại sợ hay là mẹ đã ngắt xiủ trong nhà tắm? Ba tiếng đồng hồ đã trôi qua, một người đàn bà mái tóc bạc trắng, tập tà tập tễnh, theo sau mấy cô gái trẻ, đi ra khỏi nhà tắm. Lý Trọc nhìn thấy mấy cô gái trẻ, mái tóc còn đang rỏ nước, vừa đi vừa cười cười nói nói. Cậu không chú ý đến người đàn bà bước đi tập tễnh đang đi đến với mình. Người đàn bà mái tóc bạc trắng đi đến trước mặt Lý Trọc đã đứng lại, khề gọi một tiếng:

- Lý Trọc!

Lý Trọc sững sờ, cậu không ngờ người đàn bà trước mặt chính là mẹ mình, lúc này, khi bước vào nhà tắm, mái tóc Lý Lan còn đen bóng, bây giờ khi đứng trước mặt Lý Trọc, mái tóc mẹ đã bạc trắng. Để kỷ niệm Tống Phàm Bình, bảy năm Lý Lan không gội đầu, bây giờ chị đã gội, gội bỏ mái tóc đen óng mượt, gội thành mái tóc trắng bạc phơ.

Lần đầu tiên Lý Trọc cảm thấy mẹ đã già, mà lại già như một bà lão. Lý Lan khoác cánh tay Lý Trọc, đi về nhà một cách khó nhọc, dọc đường gặp mấy người quen, trông thấy Lý Lan, người nào cũng ngạc nhiên, ai cũng bước lại gần nhìn cho rõ, ngạc nhiên hỏi:

Lý Lan, bà là Lý Lan phải không?

Lý Lan uể oải gật đầu, uể oải trả lời:

- Phải, phải...

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Lý Lan về đến nhà, đứng trước gương ngắm nhía mình, chị cũng phải giật mình bởi sự già nua đột nhiên của bản thân. Sau đó chị có một dự cảm không tốt lành. Chị cảm thấy sau khi vào nằm viện, mình có thể không ra. Chị đã gọi hết mùi hôi mùi chua đầy đầu, chị không đi bệnh viện ngay, chị ở nhà thêm vài ngày. Mấy ngày ở nhà, chị không nằm trên giường, dù ngồi ở trước bàn, chị cứ nhìn Lý Trọc, nơm nớp lo âu, thỉnh thoảng thở dài, nói với con:

Sau này con sẽ làm thế nào?

Lý Lan bắt đầu lo liệu đến chuyện sau khi mình qua đời, chị lo lắng hơn cả là chuyện Lý Trọc, chị không biết sau khi mình ra đi, Lý Trọc sẽ như thế nào? Chị luôn luôn có cảm nghĩ, con trai mình sẽ có số phận không ra sao trên thế giới này, mười bốn tuổi đã có chuyện nhòm trộm mông đàn bà trong nhà xí, sau mười tám tuổi không biết sẽ gây ra những chuyện xấu xa tàn nhẫn thế nào nữa? Chị đâm lo đũa con sau này có khả năng phạm tội, vào tù.

Trước khi quyết định vào nằm viện chữa bệnh, Lý Lan đã bố trí sắp xếp cuộc sống từ nay về sau của con trai. Chị ôm sổ hộ khẩu trước ngực, sai con trai dìu mình đi đến Cục dân chính Huyện. Lý Lan tội nghiệp, cảm thấy mình là vợ địa chủ, lại là mẹ của đứa con nhỏ Lưu manh Lý Trọc, chị xấu hổ cúi đầu, rụt rè đi vào sân Cục dân chính, lại rụt rụt rè rè hỏi người ta:

- ở đây ai quản lý việc trẻ mồ côi,thừa ông?

Lý Trọc dìu mẹ đi vào một gian phòng, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, đang ngồi trước bàn làm việc xem báo, Lý Trọc vừa nhìn đã nhận ra anh, bảy năm trước anh là người dùng xe bò chở xác Tống Phàm Bình từ Bến ô tô về nhà Lý Lan. Lý Trọc còn nhớ anh tên là Đào Thanh, cậu vui mừng chỉ vào anh nói:

- Chú đấy ư, chú là Đào Thanh.

Lý Lan giật áo Lý Trọc, cảm thấy vừa giờ con mình nói như thế rất không lễ phép, chị gật đầu khom lưng hỏi:

- Ông là đồng chí Đào phải không ạ?

Đào Thanh gật đầu, khi bỏ tờ báo trong tay xuống, nhìn kỹ Lý Trọc, hình như đã nhận ra cậu. Lý Lan đứng ở cửa không dám vào, giọng run run, chị thưa với người đàn ông:

- Thưa đồng chí Đào, tôi có việc xin được hỏi đồng chí.

Đào Thanh mỉm cười đáp:

- Có việc gì mời bà vào trong này.

Lý Lan cúi đầu lo lắng nói:

Tôi thành phần không tốt, thưa đồng chí.

Đào Thanh vẫn mỉm cười đáp:

Mời bà vào trong này đã.

Nói xong, Đào Thanh bê một chiếc ghế, bảo Lý Lan ngồi. Lý Lan sợ sệt đi vào trong nhà, vẫn không dám ngồi lên ghế. Đào Thanh chỉ ghế nói:

Cứ ngồi xuống ghế rồi nói sau, thưa bà.

Lý Lan lưỡng lự một lát, ngồi xuống. Chị cung kính đưa sổ hộ khẩu cho Đào Thanh, chỉ tay vào Lý Trọc, nói với Đào Thanh:

Cháu là con trai tôi, trên sổ hộ khẩu có tên cháu.

Đào Thanh mở sổ hộ khẩu nói:-

- Tôi đã nhìn thấy, bà có việc gì?

Lý Lan cười gượng trả lời:

Tôi bị bệnh nhiễm độc nước tiểu, không sống được mấy nữa, sau khi tôi chết, con trai tôi không có người ruột thịt, liệu cháu có được nhà nước cứu tế không?

Đào Thanh ngạc nhiên nhìn Lý Lan, lại nhìn Lý Trọc, sau đó gật đầu nói:

Được, thưa bà, mỗi tháng tám đồng và mười ki lô gam tem gạo, tem dầu tem vải mỗi quý phát một lần, được hưởng cho đến khi cậu tham gia công tác thì thôi.

Lý Lan lại thắc thỏm không yên, nói:

Tôi thành phần không tốt, là vợ địa chủ...

Đào Thanh cười, trả sổ hộ khẩu cho Lý Lan nói:

- Tôi hiểu tình hình của bà, bà cứ yên tâm, việc này do tôi làm, con trai bà sau này cứ tìm tôi là được.

Cuối cùng Lý Lan đã thở phào nhẹ nhõm, bởi mừng quá, nên mặt Lý Lan ửng đỏ. Lúc này Đào Thanh nhìn Lý Trọc, cười hì hì, nói:

Thì ra cậu là Lý Trọc, cậu rất có tiếng tăm, còn một cậu nữa tên là gì?

Lý Trọc biết chú Đào Thanh hỏi Tống Cương, Lý Trọc đang định trả lời, thì Lý Lan đã đứng dậy một cách lo lắng, chị biết Đào Thanh nói Lý Trọc rất có tiếng tăm là chỉ sự việc nhòm trộm mông đàn bà trong nhà xí, chị nói liền mấy tiếng cảm ơn, bảo Lý Trọc dìu mình đi. Lý Trọc dìu mẹ ra khỏi nhà, lại đi ra sân Cục dân chính, bây giờ Lý Lan mới yên tâm dựa người vào một thân cây, thở hổn hển, thốt lên:

- Đồng chí Đào này đúng là một người tốt.

Lúc này Lý Trọc mới bảo mẹ, Tống Phàm Bình chết ở trước bến xe, chính chú Đào Thanh này đã giúp chở xác bố về nhà. Nghe vậy Lý Lan xúc động, mặt đỏ bừng, chị không sai con dìu đi nữa, một mình nhanh nhẩu trở lại sân Cục dân chính, đi vào gian phòng vừa rồi, chị nói với Đào Thanh:

Thưa ân nhân, tôi xin được cúi lạy trước ân nhân.

Lý Lan cúi rạp đầu xuống, thân thể gầy như sắp ngã, chị đã va sứt trán. Tiếp theo chị khóc hu hu. Đào Thanh lúng túng đứng dậy, lát sau tiếng khóc và lời nói của Lý Lan khiến anh hiểu ra, tại sao người đàn bà này lại cúi đầu lạy anh. Đào Thanh vội vàng bước đến, đưa hai tay định đỡ chị dậy. Lý Lan vẫn quỳ, lại cúi đầu lạy anh hai cái nữa. Tiếp theo, Đào Thanh đã nói rất nhiều lời y như giỗ trẻ con, mới dìu được Lý Lan đứng lên. Đào Thanh dìu Lý Lan ra mãi tận cổng Cục dân chính. Khi chia tay, Đào Thanh dơ ngón tay cái lên, khẽ nói với Lý Lan:

Tống Phàm Bình, ghê gớm lắm.

Lý Lan xúc động, toàn thân run run, Sau khi Đào Thanh đi vào sân Cục dân chính, Lý Lan lau nước mắt, sung sướng nói với Lý Trọc:

Nghe thấy chưa, nghe thấy vừa giờ đồng chí Đào nói gì chưa...

Sau khi ra khỏi Cục dân chính, Lý Lan lại đến cửa hàng quan tài. Trán chị lấm tẩm những giọt máu, đi vài bước lại nghỉ, mỗi lần nghỉ, không kìm

nổi, lại nhắc đến lời nói của Đào Thanh:

Tống Phàm Bình, ghê gớm lắm.

Sau đó cánh tay chị vung lên phía trước, nói với Lý Trọc một cách kiêu hãnh:

Lòng dân thị trấn Lưu, ai ai cũng nghĩ như vậy, chỉ có điều không dám nói ra miệng.

Lý Trọc dìu mẹ đi chậm hơn rùa, đi đến cửa hàng quan tài, Lý Lan ngồi trên ngưỡng cửa, vừa thở, vừa lau máu đi ra trên trán, mỉm cười nói với nhân viên cửa hàng:

Tôi đã đến.

Nhân viên trong cửa hàng quan tài, ai ai cũng biết Lý Lan, họ hỏi chị:

Lần này mua quan tài cho ai?

Lý Lan ái ngại nói:

- Mua cho tôi.

Đầu tiên họ ngó người, sau đó họ cười bảo:

Chưa bao giờ thấy người sống mua quan tài cho mình.

Lý Lan cũng cười, chị bảo:

Vâng, tôi cũng chưa thấy bao giờ.

Lý Lan chỉ vào Lý Trọc nói tiếp:

Con trai còn bé, không biết nên mua cho tôi quan tài như thế nào, tôi chọn sẵn trước đâu vào đấy, sau cháu cứ việc đến lấy là được.

Nhân viên cửa hàng quan tài đều biết Lý Trọc tiếng nổi như cồn, họ cười hỉ hả nhìn Lý Trọc tỉnh khô đứng ở cửa, bảo Lý Lan:

Con trai chị lớn rồi.

Lý Lan cúi đầu, biết vì sao họ cười quái lạ như thế. Lý Lan chọn một cỗ quan tài rẻ nhất, chỉ có tám đồng, cũng là quan tài gỗ mỏng không sơn, giống quan tài của Tống Phàm Bình. Hai tay chị sờ lên ngực lấy tiền gói trong chiếc khăn mùi xoa, trả trước họ bốn đồng, bảo họ bốn đồng còn lại sẽ trả hết khi đến lấy quan tài.

Lý Lan đến Cục dân chính giải quyết tiền trợ cấp con mồ côi cho Lý Trọc, lại đến cửa hàng quan tài đặt mua cho mình một cỗ áo quan, hai hòn đá đè nặng lên trái tim chị đã được gỡ bỏ. Hôm sau chị nên vào nằm viện điều trị. Nhưng bấm đột ngón tay nhầm tính, sáu hôm nữa sẽ là tiết thanh minh, chị khe khẽ lắc đầu bảo, hôm thanh minh chị phải về quê tảo mộ cho Tống Phàm Bình, chờ sau tiết thanh minh sẽ đi bệnh viện.

Lý Lan lê cái thân nặng nề, vừa đi vừa nghỉ, đến hiệu sách Tân Hoa của thị trấn Lưu, chị mua một thếp giấy trắng ở quầy dụng cụ văn phòng, ôm trước ngực, vừa đi vừa nghỉ, về đến nhà, ngồi trước bàn, bắt đầu làm giấy tiền và thoi giấy vàng bạc. Sau khi Tống Phàm Bình chết, tết thanh minh nào, chị cũng phải làm một làn giấy tiền và thoi giấy vàng bạc khoác vào tay, đi một chặng đường rất xa, về quê đốt giấy tiền trước mộ Tống Phàm Bình.

Lúc này Lý Lan ốm đã kiệt sức, làm xong được một thoi giấy vàng bạc, lại phải nghỉ một lúc, khi kẻ vẽ tiền giấy và viết hai chữ "vàng", "bạc" lên thoi giấy, tay chị cứ run run hoài, công việc của một buổi chiều, chị phải làm trong suốt bốn ngày mới xong. Lý Lan xếp ngay ngắn những thoi giấy vàng bạc đã làm xong vào làn, sau đó cẩn thận đặt những đồng tiền giấy đã khâu chỉ trắng lên trên những thoi giấy vàng bạc, chị mỉm cười

và thở phào nhẹ nhõm, sau đó nước mắt lại ứa ra, chị cảm thấy có thể đây là lần cuối cùng chị tảo mộ cho Tống Phàm Bình.

Buổi tối, Lý Lan gọi Lý Trọc đến trước giường, ngắm nghía kỹ con trai, cảm thấy con trai không hề giống con người có tên là Lưu Sơn Phong một chút nào, Lý Lan cười an ủi, sau đó uể oải nói với Lý Trọc:

- Ngày kia là tiết thanh minh, mẹ định về quê tảo mộ, đi chặng đường dài như thế, mẹ không có sức ...

- Mẹ ơi, mẹ yên tâm – Lý Trọc nói – Con cùng mẹ đi.

Lý Lan cười, lắc lắc đầu, chị nói đến đứa con khác, chị bảo:

Ngày mai con về quê tìm Tống Cường, hai anh em con thay nhau cùng mẹ đi.

Không cần gọi anh Tống Cường mẹ ạ- - Lý Trọc lắc đầu một cách kiên quyết – Một mình con là được.

Không được – Lý Lan nói - - Đường xa quá, một mình con cùng mẹ mệt lắm.

Mệt thì mình tìm một cây to – Lý Trọc vung tay nói – Ngồi ở dưới nghỉ một lúc.

Lý Lan vẫn lắc đầu nói:

Con cứ về tìm Tống Cường lên.

Con không tìm anh Tống Cường – Lý Trọc nói - Tự con sẽ nghĩ ra cách.

Lý Trọc vừa nói vừa ngáp, cậu định ra nhà ngoài ngủ, khi ra đến cửa, cậu quay lại bảo mẹ:

Mẹ ơi, mẹ yên tâm, con xin bảo đảm đưa mẹ về quê một cách thoải mái dễ chịu, lại đưa mẹ trở lại thành phố một cách dễ chịu thoải mái.

Lý Trọc đã mười lăm tuổi, vừa đặt lưng nằm xuống giường ở nhà ngoài, chỉ trong có năm phút, đã nghĩ ra biện pháp, sau đó cậu yên chí nhắm mắt, vừa nhắm mắt, tiếng ngáy đã vang nhà.

Buổi chiều hôm sau, Lý Trọc mới thông thả ra khỏi nhà, cậu đến bệnh viện trước, trên hành lang bệnh viện, cậu ngó ngó nghiêng nghiêng, cứ y như một người nhà đến thăm bệnh nhân, nhân lúc phòng làm việc của y tá không có người, cậu linh vào, sau khi linh vào, cậu cứ thung dung kén chọn trong đồng chai lọ truyền huyết thanh, đầu tiên đem ra hơn mười chai tiếp gờ lu cô đã sử dụng, dơ lên xem từng cái, xem chai nào gờ lu cô còn thừa nhiều nhất? Sau khi chọn một chai nhiều nhất, dấu luôn vào trong người, lại vù ra khỏi phòng làm việc của y tá, chuồn khỏi bệnh viện.

Sau đó, Lý Trọc xách chai truyền huyết thanh không, khệnh khà khệnh khạng đi trên đường phố, thỉnh thoảng còn dơ chai lên trước mắt lắc lắc, xem rốt cuộc trong chai còn lại bao nhiêu nước gờ lu cô? Lý Trọc cảm thấy có thể còn già nửa lượng. Để có câu trả lời chính xác, cậu đã trẽ vào một cửa hàng xì dầu cạnh phố, dơ chai lên, lắc lắc với người bán hàng, hỏi bên trong còn bao nhiêu đường gờ lu cô? Về lĩnh vực này, người bán xì dầu vào loại sành sỏi, anh ta cầm chai lắc lắc hai cái, biết ngay số lượng ở bên trong, anh ta bảo, nước đường gờ lu cô trong chai nhiều hơn nửa lượng, ít hơn một lượng. Lý Trọc rất mừng, nhận lại chai, lắc lắc bảo:

Đây là chất bổ.

Lý Trọc dương dương đắc ý, cầm chai có chứa già nửa lượng ít hơn một lượng nước gờ lu cô đi đến hiệu lò rèn của anh Đồng. Lý Trọc biết anh Đồng thợ rèn có một chiếc xe bò riêng. Lý Trọc đã nhắm vào chiếc xe này, định mượn anh một ngày, chở mẹ về quê tảo mộ. Đến hiệu thợ rèn, Lý Trọc

đứng ở cửa nhìn anh Đồng đang rèn sắt mồ hôi mờ mờ kê khẽ nhại. Sau khi nhìn một lúc, Lý Trọc vẫy tay nói y như lãnh đạo đến thị sát:

Nghỉ một lát, nghỉ một lát.

Anh Đồng bỏ búa sắt trong tay, lấy khăn lau mồ hôi đầy mặt, nhìn về mặt không có việc không lên Điện Tam bảo của Lý Trọc, bước đến ngồi thoải mái trên chiếc ghế băng mà Lý Trọc đã từng chơi trò quan hệ trai gái khi ở tuổi nhi đồng. Anh Đồng hỏi:

Thằng nhóc khốn kiếp, mày đến có việc gì?

Lý Trọc cười khì khì đáp:

Em đến đòi nợ.

Mẹ kiếp – Anh Đồng văng chiếc khăn mặt trong tay - - Tao nợ thằng nhóc khốn kiếp mày bao giờ?

Lý Trọc vẫn cười khì khì, nhắc anh Đồng:

Cách đây hai tuần, anh đã nói một câu ở cửa nhà tắm.

Nói gì? - Anh Đồng không nhớ ra.

Lý Trọc chỉ vào mũi mình, đặc ý nói:

Anh bảo Lý Trọc này là một nhân tài, anh bảo đời anh thế nào cũng phải mời em ăn một bát mì Tam Tiên.

Anh Đồng đã nhớ ra, anh vắt khăn mặt trở về cổ, ngang ngược nói:

- Tao nói thế đấy, mày làm gì được nào?

Lý Trọc bắt đầu nịnh bợ, tâng bốc anh Đồng. Cậu nói:

Đồng thợ rèn là nhân vật như thế nào? Đồng thợ rèn quát một tiếng, thị trấn Lưu cũng phải ba lần giật mình. Đồng thợ rèn đã nói lời, liệu không nuốt lời chứ?

Thằng nhóc khốn kiếp này.

Anh Đồng cười, mắng một tiếng, Lý Trọc nói như vậy, anh không ngang ngược nổi, suy nghĩ một lát, cũng thấy đặc ý, anh bảo:

Tao bảo đời này mời mày ăn một bát mì Tam Tiên, đời tao còn dài lắm, ngày nào mời mày ăn? Hiện giờ tao vẫn chưa biết.

Trả lời hay lắm!

Lý Trọc dơ ngón tay cái lên khen, sau đó cười khi khi đi vào chủ đề chính. Cậu nói:

Thế này anh Đồng ạ, em không ăn mì Tam Tiên của anh, anh cho em mượn chiếc xe bò một ngày, coi như xoá nợ mì Tam Tiên.

Anh Đồng thợ rèn không biết Lý Trọc dở trò gì, anh hỏi:

Mày mượn xe bò của tao làm gì?

Ồ!- Lý Trọc thở dài một tiếng, nói với anh Đồng – Mẹ em phải về quê tảo mộ

cho bố em, anh biết rồi, mẹ em bị ốm, không đi xa được, em mượn xe của anh chở mẹ em đi.

Lý Trọc vừa nói, vừa để chai nước gờ lu cô trong tay lên ghế băng. Anh Đồng chỉ vào chai truyền huyết thanh, hỏi:

Chai này làm gì vậy?

Chai dùng trong quân đội – Lý Trọc nói dóc, sau đó giải thích - -
Đường về quê xa lắm, trời lại nắng, trên đường đi, mẹ em khát nước thì làm thế nào? Em đựng nước vào chai để mẹ em có nước uống khi đi đường bị khát. Đây là chai đựng nước dùng trong quân đội.

Anh Đồng thợ rèn "hày" một tiếng, anh bảo:

Không ngờ, không ai nhận ra, một thằng nhãi khốn kiếp như mày, còn là một đứa con có hiếu!

Lý Trọc cười khiêm tốn, dơ cái chai truyền huyết thanh lên lắc lắc, nói với anh Đồng:

Trong này vẫn còn già nửa lạng, ít hơn một lạng chất bổ gờ lu cô.

Anh Đồng nói một cách hào sảng:

Thấy mày là đứa con hiếu thảo, tao cho mày mượn xe.

Lý Trọc cảm ơn rồi rít, sau đó, với vẻ mặt đầy thần bí, vỗ vào ghế băng, lại vẫy bảo anh Đồng ngồi xuống. Cậu nói:

Em không mượn không xe bò của anh đâu, em sẽ đền đáp anh, gọi là ở hiền gặp lành ấy mà.

Anh Đồng không hiểu:

Thế nào là ở hiền gặp lành?

Lý Trọc khe khẽ nói:

Mông của Lâm Hồng...

ồ!... Anh Đồng chợt vỡ lẽ.

Anh Đồng thợ rèn nét mặt đầy vẻ thần bí, ngồi cạnh Lý Trọc nét mặt cũng đầy vẻ thần bí. Lý Trọc miêu tả một cách sinh động như thật bí mật về cái mộng Lâm Hồng. Khi kể đến chỗ căng thẳng nhất, xúc động lòng người nhất, Lý Trọc bỗng nín bật. Anh Đồng chờ một lát, Lý Trọc lại nói tiếp, nhưng không phải nói mộng Lâm Hồng, mà là nói, trong giây phút then chốt này, Nhà thơ Triệu đã tóm cậu nhắc bổng lên như thế nào. Anh Đồng thợ rèn đã tỏ ra thất vọng vô cùng, đứng dậy xoa năm đấm, đi đi lại lại mấy bước, không kìm nổi, buột mồm chửi:

Cái thằng Nhà thơ Triệu khốn nạn...

Tuy chỉ biết nửa chừng về cái mộng của Lâm Hồng, nhưng anh Đồng thợ rèn vẫn tỏ ra tràn đầy nhiệt tình đối với Lý Trọc, khi đưa xe bò cho Lý Trọc mượn, anh bảo:

Sau này, nếu mày cần dùng xe, cứ nói với tao một tiếng, rồi kéo đi.

Lý Trọc dứt cái chai truyền huyết thanh lấy cặp ở bệnh viện vào túi áo, kéo xe bò của anh Đồng thợ rèn, đến trước mặt ông Dư nhổ răng. Cậu đã nhắm trúng cái ghế nằm bằng mây của ông Dư. Cậu định mượn chiếc ghế mây buộc vào xe bò của anh Đồng thợ rèn, để mẹ cậu nằm về quê một cách dễ chịu thoải mái.

Khi Lý Trọc đến, ông Dư đang nằm trên ghế mây thiu thiu ngủ, Lý Trọc vứt cái xe bò của anh Đồng xuống đất kêu đánh xoảng, khiến ông Dư giật mình, toàn thân run bắn, mở mắt nhìn thấy Lý Trọc và chiếc xe bò ở trước mặt, biết cả hai đều không phải khách hàng, lại uể oải nhắm mắt. Như một lãnh đạo đi thị sát, Lý Trọc đi tiếp, đến dưới cái ô che mưa bằng vải dầu, hai tay chắp sau lưng, hết nhìn kìm, lại nhìn răng bày trên bàn.

Lúc bấy giờ đã về thời kỳ cuối của cách mạng văn hoá, cách mạng không còn cuộn cuộn như thác lũ, cách mạng chỉ còn là con suối róc rách, ông Dư nhổ răng không cần phải dùng đến những cái răng chắc nhổ nhằm

để chứng tỏ lập trường giai cấp của mình. Răng chắc nhổ nhằm bày ra bàn, trái lại còn ảnh hưởng đến uy tín nhổ răng của ông. Cùng với thời gian trôi đi, ông Dư nhổ răng lại cất hết những cái răng chắc, cất cùng với số tiền của ông, ông Dư trầm nghĩ, đời chẳng biết thế nào mà lần, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, dòng suối róc rách cách mạng một ngày nào đó rồi sẽ lại bùng lên, biến thành cơn lũ cuồn cuộn, đến khi ấy ông còn phải đem những cái răng tốt này bày ra bàn.

Lý Trọc nhìn trên bàn một lúc, không thấy những cái răng tốt, cậu gõ bàn càn cạch, cất to giọng, hỏi ông Dư đang nhắm mắt nằm trên ghế mây:

Răng tốt đâu, những cái răng tốt đâu cả rồi hả ông?

Răng tốt nào? - Ông Dư rất không vui vẻ mở mắt.

Đó là những cái răng còn chắc ông đã nhổ - Lý Trọc chỉ xuống bàn nói - Trước đây ông bày trên bàn này.

Ồ thôi - - Ông Dư đỡ người dậy, giận dữ nói - Lão Dư ta chưa bao giờ nhổ răng còn đang chắc, những cái răng Lão Dư ta đã nhổ toàn là thứ răng sâu răng hỏng.

Lý Trọc không ngờ ông Dư nhổ răng lại điên tiết như vậy, lập tức tươi cười xin lỗi, cũng tỏ ra thức thời như ông Dư nhổ răng, Lý Trọc vội trán mình nói:

Vâng, vâng, ông Dư nhổ răng chưa bao giờ nhổ răng chắc răng tốt, chắc chắn cháu nhớ nhầm.

Lý Trọc vừa nói, vừa kéo cái ghế đầu đến trước ghế mây của ông Dư nhổ răng, ngồi xuống, bắt đầu phình nịnh ông, y như phình nịnh anh Đồng thợ rèn vừa nãy. Lý Trọc nói:

Nhổ răng như ông là cỡ nhổ răng vào bậc nhất trong vòng bán kính một trăm dặm vuông, dù có nhắm mắt vào mà nhổ, thì răng ông nhổ ra cũng dứt khoát là răng sâu.

Ông Dư nhổ răng chuyển giận sang vui, ông gật gật đầu, cười bảo:

Nói như thế mới công bằng nghiêm chỉnh.

Lý Trọc cảm thấy thời cơ đã chín, cậu khôn khéo kiểm chuyện, dẫn dắt ông Dư:

Ông ở đây đã trên mười năm, gần hai mươi năm, các cô gái ở thị trấn Lưu, liệu ông đã gặp hết lượt chưa?

Đừng nói là con gái - - Ông Dư đặc ý bảo - - Bà già ở thị trấn Lưu ta cũng đã gặp hết, con gái nhà ai đi lấy chồng, bà lão nhà ai chết, ta biết ngay trong ngày.

Theo ông - Lý Trọc tiếp tục dẫn dắt ông Dư nhổ răng - Trong các cô gái của thị trấn Lưu, cô nào xinh đẹp nhất?

Lâm Hồng - Không cần phải suy nghĩ, ông Dư nhổ răng nói luôn - - Đương nhiên là Lâm Hồng.

Theo ông - - Lý Trọc cười hì hì - - Trong số đàn ông kể cả người lớn và trẻ con đông như thế, người nào đã trông thấy móng trần của Lâm Hồng?

Mày chứ ai - - Ông Dư nhổ răng chỉ vào Lý Trọc cười ha ha - - Chính là mày, thằng nhóc khốn kiếp.

Lý Trọc thừa nhận, gật đầu lia lịa, cậu cúi xuống, khẽ hỏi ông Dư:

Ông có muốn nghe móng Lâm Hồng không?

Ông Dư nhớ rằng đang cười ha ha, lập tức trở nên nghiêm túc, từ trong ghế nằm, ông chống người dậy, ngó nghiêng ra ngõ một lúc, chờ không có ai gần đó, ông mới khe khẽ giục Lý Trọc:

Kể đi!

Cặp mắt ông sáng quắc, mồm ông há to, giống như đang chờ chiếc bánh có nhân từ nhà Giời rơi xuống. Ra vẻ già giặn, tóc trí đa mưu, Lý Trọc lúc này ngậm chặt mồm, giống như đám đàn ông nào đó của thị trấn Lưu chúng tôi đã nhận xét, thẳng nhóc khốn kiếp mười lăm tuổi này, còn tinh ranh, lòi đời hơn ông già khốn kiếp năm mươi tuổi. Ông Dư trông thấy cái miệng Lý Trọc cứ ngậm chặt, ngay đến một khe hở cũng không có, tỏ ra sốt ruột, đã thúc cậu:

Kể xem nào!

Lý Trọc thông thả sờ mò chiếc ghế mây của ông Dư, cười ruồi bảo:

Ông cho cháu mượn cái ghế này một ngày, cháu sẽ kể hết mọi chi tiết về cái mông của Lâm Hồng cho ông nghe.

Vừa nghe đến chuyện mượn ghế nằm của mình, ông Dư nhớ rằng đã lập tức lắc đầu:

Không được, không có chiếc ghế nằm này, Lão Dư ta nhớ rằng cho khách thể nào được?

Lý Trọc vẫn kiên nhẫn dẫn dắt ông:

Không có ghế nằm, thì còn ghế ngồi, đừng nói ngồi, khách dù có đứng, cũng khó mà đánh ngã nổi bậc tài danh số một trong vòng trăm dặm vuông như ông.

Ông Dư cười hì hì, thầm tính lợi hại, cảm thấy cho mượn ghế nằm một ngày, đổi lại được biết bí mật cái mộng của người đẹp Lâm Hồng, cũng không phải thiệt thòi thua lỗ. Ông Dư nhổ răng đã gặt đầu đồng ý. Ông dơ một ngón tay lên nói:

Một ngày, chỉ một ngày thôi.

Lý Trọc chĩa sát mõm vào tai ông Dư, thủ thủ khi trầm lúc bổng. Trải qua tu luyện của năm, sáu mươi bát mì Tam Tiên, lại trải qua hun đúc về ngôn ngữ văn học của nhà thơ Triệu và nhà văn Lưu, Lý Trọc đã miêu tả cái mộng của Lâm Hồng một cách sống động, hấp dẫn, miêu tả tới mức, còn sống động cuốn hút hơn cả mộng của tiên nữ trên Giời. Khi nghe, nét mặt ông Dư cứ bần thần. Khi mặt ông Dư có những biểu hiện như nghe kể chuyện ma, hay nói cách khác khi nghe đến đoạn xúc động lòng người nhất, thì mõm Lý Trọc hết động đậy, mắt cậu đã nhìn thấy cái ô che mưa vải dầu của ông Dư, liền nảy ra ý định, mượn luôn cả cái ô vải dầu. Ông Dư sốt ruột giục:

Kể tiếp đi.

Lý Trọc vuốt mõm, chỉ vào cái ô vải dầu nói:

Tiện thể ông cho cháu mượn cái ô một ngày.

Mày chỉ được cái được đăng chân lân đăng đầu - - Ông Dư bực mình nói – Mày mượn ghế nằm của tao, lại mượn cả ô che, chỉ còn lại có mỗi chiếc ghế này, thử hỏi, hiệu nhổ răng đường đường của tao có khác nào con chim sẻ vật trụi lông

Lý Trọc vênh tai nói:

Cũng chỉ có mỗi ngày mai không có lông, ngày kia ông lại có lông như thường.

Y như đọc tiểu thuyết chương hồi, ông Dư nhớ rằng đọc đến chỗ "muốn biết câu chuyện về sau thế nào, xin xem hồi sau sẽ rõ", ông Dư ruột như lửa đốt, đành phải đồng ý cho Lý Trọc mượn nốt chiếc ô vải dầu. Lý Trọc miêu tả thêm hai câu về cái mộng của Lâm Hồng, sau đó ông Dư nghe nói đến bàn tay của nhà thơ Triệu. Ông ngồi thừ tại chỗ, lâu lắm không có phản ứng, nét mặt đầy vẻ nghi hoặc, ông bảo:

- Sao vậy? cái mộng Lâm Hồng đang tròn trĩnh đầy đặn hẳn hoi, tại sao lại xiên xẹo sang bàn tay của Nhà thơ Triệu?

- Cháu cũng chẳng biết làm thế nào – Lý Trọc bất lực nói – Anh chàng nhà thơ Triệu khốn kiếp, đã làm hỏng việc của cháu, cũng làm ông mất hào hứng.

Ông Dư tức quá hoá hồ đồ, ông trút hết giận vào nhà thơ Triệu, ông nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

Thằng Triệu khốn kiếp, tao thề thế nào cũng phải nhổ bằng đũa của nó một chiếc răng chắc răng khoẻ cho mà xem.

Lý Trọc kéo chiếc xe của anh Đồng thợ rèn, trên xe để chiếc ghế mây và cái ô vải dầu của ông Dư nhớ rằng, lại đi đến kho của Công ty bách hoá thị trấn Lưu chúng tôi, trong kho, Lý Trọc liền trở tài khéo ăn khéo nói, một lần nữa rao bán bí mật cái mộng Lâm Hồng, đã mượn được một đồng dây thừng. Công lớn đã thành, Lý Trọc khoái chí, miệng huýt sáo điệu nhạc cách mạng, kéo chiếc xe bò lạch cạch đi trên đường phố lớn, ca khúc khai hoàn về nhà.

Lúc này trời đã tối, Lý Lan đã đi ngủ, nghĩ đến chặng đường về quê rất xa ngày mai, ăn cơm tối xong, Lý Lan lên giường ngủ rất sớm. Từ sau khi Lý Trọc nhòm trộm mộng đàn bà trong nhà xí, tiếng tăm loan truyền khắp thị trấn Lưu, Lý Lan không sao quản nổi con trai, nó thường về nhà rất khuya, Lý Lan đành phải thở dài thườn thượt.

Khi về đến nơi, thấy trong nhà tối om, Lý Trọc biết mẹ đã tắt đèn đi ngủ, cậu khe khẽ đặt xe xuống, khe khẽ mở cửa, sờ mò dây công tắc, giật bật đèn, ngồi trước bàn, ăn ngấu ăn nghiêng suất cơm tối mẹ để phần. Sau đó Lý Trọc bắt đầu ra tay, nhờ có ánh đèn trong nhà và sáng trăng ngoài sân, Lý Trọc đặt chiếc ghế nằm lên xe, rồi lấy dây thừng buộc chặt ghế vào xe. Trên tay vịn của ghế nằm, có một cái lỗ để cốc, Lý Trọc mở ô vải dầu, cắm cán ô vào lỗ, để ô vải dầu che trên ghế nằm, lấy dây thừng buộc chặt ô vào ghế và xe.

Lúc này đã sang canh ba, Lý Trọc lại kiểm tra kỹ một lượt, lại dùng dây thừng cột thật chặt những chỗ then chốt. Sau khi đã buộc chặt lần cuối cùng, Lý Trọc chắp hai tay sau lưng, đi vòng quanh xe bò hai lần. Cậu cứ nhếch mép cười liên tục, cảm thấy xe, ghế và ô che, ba thứ đã kết thành một khối chắc chắn, y như cánh tay, chân và thân thể người. Lý Trọc thở mãn ngáp một cái, vào trong nhà đi ngủ. Sau khi đặt mình xuống, cậu trần trọc không ngủ được, cậu lo bị kẻ nào đó ăn cắp mất kiệt tác của mình ở ngoài sân, thôi thì, ôm quách chần ra sân, leo lên xe bò của anh Đồng thợ rèn mà ngủ cho yên chuyện. Nằm trên ghế mây của ông Dư nhớ rằng, Lý Trọc bỗng yên tâm, nhắm mắt vào một cái là ngáy liền.

Khi trời sáng, Lý Lan thức dậy, thấy giường của con trai bỏ không, cũng không có chăn, biết đã xảy ra chuyện gì, chị lắc đầu quày quật, sau khi mở cửa, giật mình kêu thất thanh. Chị đã trông thấy chiếc xe bò ly kỳ cổ quái nhất thế giới, con trai chị cuốn chăn đang ngủ trong chiếc ghế mây trên xe bò, một chiếc ô vải dầu to tổ bố đã căng che trên đầu.

Tiếng kêu ngạc nhiên của Lý Lan đã đánh thức con trai đang trong ngủ mơ, thấy nét mặt mẹ ngạc nhiên, cậu dụi dụi mắt bò dậy, vô cùng đặc ý bảo mẹ, xe bò là của anh Đồng thợ rèn, ghế mây và ô che là của ông Dư nhớ rằng, còn dây thừng mượn của kho Công ty bách hoá. Lý Trọc nói với mẹ:

Mẹ ơi, thế này mẹ sẽ dễ chịu!

Lý Lan nhìn đứa con trai ma vương sống lẫn cõi người, thầm nghĩ, một thằng bé mười lăm tuổi, đào đâu ra bản lĩnh lớn như thế? Lý Lan cảm thấy mình không hiểu nổi con, cứ dăm ba hôm, nó lại bày ra những trò khiến mẹ phải ngạc nhiên há mồm trợn mắt.

Hai mẹ con ăn xong cơm sáng, Lý Trọc xách phích nước, cẩn thận rót nước vào chai truyền huyết thanh, vừa rót nước, cậu vừa nói với mẹ:

- Trong chai có già nửa lạng, ít hơn một lạng chất bổ gờ lu cô mẹ ạ.

Sau đó, Lý Trọc rất tình cảm, trái gọng gàng chẵn của mình lên ghế mây, cậu bảo đi đường xóc, có chẵn lót ở bên dưới, người mẹ sẽ êm hơn. Chân trái Lý Trọc đè càng xe, hết sức cẩn thận dìu mẹ lên xe, lại hết sức cẩn thận dìu mẹ nằm xuống ghế mây. Lý Lan ôm trong tay chiếc làn đựng những thỏi giấy vàng bạc và những xâu giấy tiền, nằm trên ghế mây trong xe bò, chị nhìn cái ô che trên đầu, biết là để che mưa nắng cho mình. Lý Trọc đưa cho mẹ chai truyền huyết thanh rót đầy nước có chứa chất bổ đường gờ lu cô, bảo để mẹ giải khát dọc đường. Nhận chai nước, Lý Lan ứa nước mắt. Thấy mẹ khóc, Lý Trọc ngạc nhiên hỏi:

Mẹ ơi, mẹ làm sao thế?

Không sao - - Lý Lan lau nước mắt cười, bảo - - Con trai mẹ chu đáo quá, mình đi thôi.

Sáng sớm hôm ấy, Lý Lan ngồi trên chiếc xe bò sang trọng nhất chưa từng có trong lịch sử của thị trấn Lưu chúng tôi, do con trai Lý Trọc kéo, ung dung đi qua phố lớn của thị trấn Lưu. Dân chúng của thị trấn Lưu, cứ gọi là mắt chữ i mồm chữ o, không ai tin vào mắt mình, đúng là trong mơ cũng chưa bao giờ thấy một chiếc xe bò được lắp ghép như vậy. Có người gọi Lý Trọc, dò hỏi xem, cậu làm thế nào có được cái xe này?

- Xe này ư? – Lý Trọc đắc ý trả lời - - Đây là xe riêng của mẹ tôi.

Nghe chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, người ta lại hỏi Lý Trọc:

Thế nào là xe riêng?

Xe riêng cũng không biết – Lý Trọc kiêu hãnh đáp – Máy bay Mao chủ tịch ngồi gọi là chuyên cơ, hay máy bay riêng, đoàn tàu Mao chủ tịch đi gọi là đoàn tàu riêng, ô tô Mao chủ tịch ngồi gọi là xe riêng. Tại sao ư? Bởi vì người khác không được ngồi. Xe bò mẹ tôi ngồi gọi là xe bò riêng. Tại sao ư? Cũng là vì người khác không được ngồi.

Đám đông chột hiểu, cười ồ, Lý Lan cũng không nín nổi, cười thành tiếng. Nhìn cái xe riêng chở mình, đi hiên ngang trên phố lớn, trong lòng Lý Lan ngổn ngang trăm mối. Đứa con này đã từng đem lại cho chị nỗi ô nhục như con người có cái tên là Lưu Sơn Phong, hiện giờ lại đem đến cho chị niềm kiêu hãnh như Tống Phàm Bình.

Đám chị em phụ nữ ở thị trấn Lưu chúng tôi cảm thấy chiếc xe riêng của Lý Lan càng giống chiếc xe hoa, họ luôn cười khúc khích gọi Lý Lan, hỏi:

Hôm nay chị đi lấy chồng đấy à?

Đâu phải – Lý Lan xấu hổ đỏ bừng mặt – Tôi về quê tảo mộ cho chồng.

Lý Trọc kéo xe riêng chở mẹ đi ra khỏi cửa Nam, đi vào con đường đất thôn quê. Khi nghe tiếng bánh xe bò lăn lộc cộc to hơn, Lý Lan biết xe đi qua chiếc cầu gỗ, đã bắt đầu xóc, lắc la lắc lư trên đường đất thôn quê. Lý Lan hít thở không khí ruộng đồng, gió xuân tươi mát phả lên mặt, chị chống người ngồi dạy dưới ô che, nhìn thấy hoa cải dầu vàng tươi, nở rộ trên cánh đồng, lấp lánh trong ánh nắng. Chị trông thấy những bờ ruộng uốn lượn quanh co, cỏ non mọc ở hai bên bờ, trông như bờ ruộng có hai đường viền xanh. Chị đã nhìn thấy nhà ở và cây cối thấp thoáng điểm xuyết ở xa xa. Chị đã nhìn thấy những con vịt đang bơi lội trong đầm ao gần đó,

thậm chí còn nhìn thấy bóng vịt trong nước. Chị đã nhìn thấy những con chim sẻ đang bay lượn bên đường...Đây là lần cuối cùng Lý Lan đi trên đường đất này. Trong cái tròng kính của xe, mùa xuân mà lý Lan được chứng kiến đẹp đẽ và bát ngát như thế.

Sau đó Lý Lan nhìn con trai oằn lưng kéo xe ở trước mặt. Người Lý Trọc ngã hẳn xuống, cậu luôn luôn dơ tay lau mồ hôi trên mặt, Lý Lan đau lòng gọi tên con, bảo con bỏ xe xuống nghỉ một lát. Lý Trọc lắc đầu bảo không mệt. Lý Lan cầm chai truyền huyết thanh, bảo con dừng lại uống mấy hớp, Lý Trọc vẫn lắc đầu nói, con không khát. Cậu nói với mẹ:

Nước bổ đường gờ lu cô giành riêng cho mẹ uống.

Lúc này Lý Lan đã biết con trai chị tốt biết chừng nào, chị dò những giọt nước mắt an ủi, cười an ủi, trên xe bò, chị nức nở nói:

Con ngoan ời, mẹ xin con, xin con nghỉ một lát, xin con uống hớp nước.

Lúc này, Lý Trọc đã trông thấy Tống Cương đang đứng ở đầu làng xa xa, còn trông thấy cả ông nội Tống Cương ngồi trên đất, tựa lưng vào thân cây. Tết thanh minh năm nào, Tống Cương và ông nội cũng ra đầu thôn chờ hai mẹ con Lý Lan về. Tống Cương đưa tay lên trán che, nhìn chiếc xe bò kỳ quái từ đằng xa đi đến. Cậu không ngờ Lý Trọc đã kéo xe chở mẹ đến. Sau khi nhìn thấy Tống Cương, thân Lý Trọc đang cúi rạp xuống, đã ngẩng lên chút ít, cậu kéo xe co căng chạy, người Lý Lan bị lắc mạnh trong chiếc xe đang xóc. Lý Trọc cất giọng gọi rõ to:

Tống Cương, Tống Cương...

Nghe tiếng Lý Trọc gọi, Tống Cương vẩy vẩy tay, chạy nhào đi, Tống Cương cũng cất giọng gọi rõ to:

Lý Trọc, Lý Trọc...

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Tảo mộ cho Tống Phàm Bình trở về, Lý Lan nằm trên giường suy nghĩ, cảm thấy những việc cần làm đã làm xong, hôm sau chị yên tâm đi nằm viện. Đúng như đoán Lý Lan đã dự cảm, sau khi nằm viện, bệnh tình ngày càng quá ra, chị đã không thể ra viện. Hai tháng sau, Lý Lan đành phải dựa vào ống dẫn nước dãi để thải nước tiểu ra ngoài, hơn nữa còn sốt cao liên miên Chị cứ ngủ mê ngủ mệt li bì, những lúc tỉnh táo càng ngày càng hiếm.

Sau khi bệnh tình Lý Lan nặng ra, Lý Trọc đã bỏ học, suốt ngày trực bên giường mẹ, lúc đêm hôm khuya khoắt, từ trong cơn ngủ mê mệt, li bì, Lý Lan tỉnh dậy, thường thấy con trai gục xuống mép giường ngủ. Lý Lan nước mắt chảy dài, gọi giật giọng từng tiếng, giục con về nhà ngủ.

Khi Lý Lan cảm thấy mình sắp sửa phải ra đi, chị vô cùng thương nhớ đứa con khác, chị bảo Lý Trọc ghé sát tai vào mồm mình, giọng chị nhỏ nhẹ như tiếng muỗi kêu, cứ nhắc đi nhắc lại, sai Lý Trọc về quê gọi Tống Cương.

Đường về quê xa lắm, vừa đi vừa về phải hết nửa ngày, Lý Trọc nghĩ, mẹ trong bệnh viện cần phải có mình chăm nom, cậu không về quê, đi đến cầu gỗ ngoài cửa Nam, đã đứng lại, cậu ngồi trên lan can cầu hai tiếng đồng hồ, gặp một người nông dân ra khỏi thành phố, liền hỏi ông ở thôn nào, hỏi đến hơn mười thôn, đều không phải thôn của Tống Cương. Sau đó có một ông gà bẻ con lợn giống đi đến, lúc này Lý Trọc đã hết mọi hy vọng, nghĩ bụng thôi thì chịu khó chạy về quê như vận động viên chạy ma la tông, nhưng câu trả lời của ông lão, lại chính là thôn của Tống Cương.

Lý Trọc nhảy phốc xuống, suýt nữa ôm chầm ông lão, Lý Trọc vừa gọi vừa nói, nhờ ông lão nhắn tin cho Tống Cương, bảo Tống Cương mau mau vào thành phố:

Đang có việc vô cùng khẩn cấp. Hãy ra ngay, tìm một người có tên là Lý Trọc.

Tống Cương đã đến, sáng tinh mơ đã gõ cửa nhà Lý Trọc. Lý Trọc luôn luôn trực ở bệnh viện cho đến lúc trời sáng. Khi Tống Cương đến gõ cửa, thì Lý Trọc vừa ngủ, cậu ngái ngủ, còn đang mắt nhắm mắt mở, ra mở cửa, Tống Cương lúc này đã cao hơn Lý Trọc một cái đầu, với vẻ căng thẳng, Tống Cương hỏi Lý Trọc:

Có chuyện gì vậy em?

Lý Trọc dụi mắt nói:

Mẹ nguy cấp lắm rồi, mẹ muốn gặp anh, anh mau mau vào bệnh viện.

Ngay lúc đó, Tống Cương đã oà khóc. Lý Trọc giục:

Đừng khóc nữa, mau đi đi, em ngủ một lúc sẽ đến.

Tống Cương quay đầu, chạy đến bệnh viện. Lý Trọc đóng cửa lên giường ngủ tiếp. Lý Trọc định chỉ ngủ một lúc, cơn mệt mỏi liên miên đã khiến cậu ngủ đến trưa. Khi cậu thức dậy ra đến buồng bệnh, cảnh tượng nhìn thấy khiến cậu ngạc nhiên, mẹ cậu đã nghiêm nhiên ngồi dậy, giọng nói cũng sáng láng hơn hôm qua nhiều. Tống Cương ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, đang nói chuyện thôn quê. Lý Trọc nghĩ bụng, có phải nhìn thấy Tống Cương, bệnh mẹ đã giảm một nửa? Lý Trọc đâu có biết, đây là ngọn đèn loé sáng trước khi tắt, mạng sống của Lý Lan sắp sửa chấm dứt, tinh thần đột nhiên trở nên tỉnh táo. Khi trông thấy Lý Trọc bước vào, Lý Lan còn cười, chị đau khổ nói với Lý Trọc:

Con đã gây độc hại đi.

Lý Lan bảo chị nhớ nhà vô kể, chị nói với bác sĩ hôm nay cảm thấy thoải mái hơn nhiều, hai con trai đều ở bên mẹ, chị muốn về thăm nhà. Bác sĩ biết tình hình đã xấu đi đến nơi, cảm thấy cho chị về thăm nhà cũng được, nhưng nhắc nhở Lý Trọc và Tống Cương không được quá hai tiếng đồng hồ.

Tống Cương cao to hơn em, đã công mẹ ra khỏi bệnh viện. Ba mẹ con đi trên đường phố, mắt Lý Lan như mắt trẻ con, cứ ngơ ngác nhìn nhà cửa và người đi đường, có mấy người quen đã gọi tên chị, hỏi chị sức khoẻ có khá lên không? Lý Lan tỏ ra hết sức vui mừng, chị bảo khá lên nhiều. Khi đi qua bãi bóng Sáng Đèn, Lý Lan lại nhớ đến Tống Phàm Bình, tay chị ôm vai Tống Cương, nét mặt đầy vẻ sung sướng, chị nói:

Tống Cương, con càng ngày càng giống bố.

Về đến nhà, Lý Lan âu yếm nhìn bàn ghế và tủ quần áo, âu yếm nhìn tường và cửa sổ, âu yếm nhìn mạng nhện trên trần nhà và bụi bậm trên mâm. Cặp mắt nhìn đi nhìn lại của chị y như chất xộp thấm nước. Chị ngồi xuống ghế, Tống Cương đứng đằng sau đỡ mẹ, chị sai Lý Trọc đưa dẻ lau cho mình, chị lau đi lau lại bụi bẩn trên bàn, vừa lau chị vừa nói:

- Về nhà hay quá.

Sau đó chị cảm thấy rất mệt. Lý Trọc và Tống Cương đỡ mẹ nằm lên giường, chị nhắm mắt lại như đã ngủ, lát sau mở mắt ra, bảo hai con ngồi song song trước giường như học sinh ngồi trên lớp, với giọng yếu ớt, chị nói với hai anh em:

Mẹ sắp chết...

Tống Cương khóc hu hu, Lý Trọc cũng cúi đầu chùi nước mắt. Lý Lan nói với hai con:

Đừng khóc, đừng khóc, các con ngoan...

Tống Cương vâng lời gật gật đầu, thôi khóc, Lý Trọc cũng ngừng đầu. Lý Lan nói tiếp:

- Quan tài mẹ đã đặt mua sẵn, các con chôn mẹ bên cạnh bố, trước kia mẹ đã từng nói chờ các con khôn lớn, mẹ sẽ đi theo bố, mẹ có lỗi với hai con, mẹ không chờ được đến lúc đó...

Tống Cương oà khóc thành tiếng. Tiếng khóc của thằng anh đã khiến thằng em lại cúi đầu, lại chùi nước mắt. Lý Lan lại nói:

Đừng khóc, đừng khóc.

Tống Cương chùi nước mắt, thôi khóc, Lý Trọc vẫn cúi đầu trước ngực. Lý Lan mỉm cười nói:

Người mẹ rất sạch, sau khi chết không cần phải tắm rửa nữa, quần áo mặc chỉ cần sạch là được, có nghĩa là không cần mặc áo len cho mẹ, trên áo len có rất nhiều nút, sẽ cuốn nút mẹ ở côi âm, mặc cho mẹ quần áo vải bông...

Nói mệt, Lý Lan lại nhắm mắt ngủ một lát, mười phút sau, chị lại mở mắt nói với các con:

Vừa giờ nghe thấy bố các con gọi mẹ.

Lý Lan cười ngọt ngào, sai Tống Cương lôi cái hòm gỗ ở gầm giường, lấy các thứ bên trong ra. Sau khi Tống Cương và Lý Trọc mở hòm, có một gói đất nhuộm máu tươi của Tống Phàm Bình, một chiếc khăn mùi xoa gói ba đôi đũa người thượng cổ đã sử dụng và ba tấm ảnh kỷ niệm chụp chung cả nhà. Lý Lan nói, hai tấm ảnh cho mỗi con một tấm, yêu cầu các con nhất định phải giữ gìn cẩn thận, chị bảo Tống Cương và Lý Trọc sau này đều

phải lấy vợ thành gia đình, cho nên đã giành cho mỗi còn một tấm, còn một tấm chị phải mang xuống cõi âm cho Tống Phàm Bình xem,Chị nói:

Bố các con đã kịp xem ảnh đâu.

Đũa người thượng cổ sử dụng chị cũng phải đem theo, đất nhuộm máu tươi Tống Phàm Bình chị cũng cần. Chị giận:

Chờ khi mẹ nằm trong quan tài, các con sẽ rắc gói đất nhuộm máu này lên người mẹ...

Nói rồi, chị bảo hai con đỡ nhìn dạy, giúp mẹ thò tay vào trong gói đất. Bảy năm đã trôi qua, số đất nhuộm máu đã ngả hết sang màu đen, bàn tay chị cứ rà mò trong đất, chị bảo:

Bên trong âm lắm.

Lý Lan cười ngọt ngào, chị nói:

Sắp được gặp bố các con, mẹ mừng lắm, bảy năm rồi, bố các con đã chờ mẹ bảy năm, mẹ có biết bao nhiêu là chuyện cần phải kể cho bố các con nghe, rất nhiều chuyện của Tống Cương, rất nhiều chuyện của Lý Trọc, kể mấy ngày mấy đêm cũng không hết.

Nhìn Lý Trọc và Tống Cương, Lý Lan lại khóc:

Nhưng các con làm thế nào đây? Một con mười lăm, một con mười sáu, mẹ không an tâm, hai con của mẹ, các con phải chăm lo tử tế cho bản thân, các con là anh em, các con phải chăm lo cho nhau...

Nói xong, Lý Lan nhắm mắt, hình như chị đã ngủ một lát, sau khi mở mắt ra lần nữa, chị bảo Lý Trọc ra phố mua mấy cái bánh bao. Sau khi sai Lý Trọc đi, Lý Lan nắm tay Tống Cương, nói lời di chúc cuối cùng của mình. Chị nói:

Tống Cường, Lý Trọc là em con, con phải chăm nom em suốt đời... Tống Cường ạ, Mẹ không lo cho con, mẹ lo cho Lý Trọc. Thằng bé này nếu đi theo con đường đúng đắn, tương lai sẽ nên cơ nghiệp lớn, nếu đi vào con đường gian tà, mẹ lo nó sẽ phải tù tội...Tống Cường, con phải thay mẹ trông nom Lý Trọc, không để em đi vào con đường sai trái. Tống Cường, con hãy nghe lời mẹ, mặc dù Lý Trọc làm những chuyện xấu xa hư hỏng như thế nào, con cũng phải trông nom em.

Tống Cường gạt nước mắt gật đầu nói:

Mẹ ơi, mẹ yên tâm, con sẽ trông nom em Lý Trọc suốt đời. Chỉ còn lại một bát cơm cuối cùng, con cũng sẽ nhường cho em ăn, chỉ còn lại một manh áo cuối cùng, con sẽ nhường cho em mặc.

Lý Lan ứa nước mắt, lắc đầu nói:

Bát cơm cuối cùng hai anh em chia nhau ăn, manh áo cuối cùng hai anh em thay nhau mặc...

Hôm nay là ngày cuối cùng của cuộc đời Lý Lan. Trên giường nhà mình, chị ngủ cho mãi đến xẩm tối mới thức dậy. Khi thức dậy, chị nghe hai anh em đang rủ rỉ nói chuyện, ráng chiều dọi vào, trong nhà đỏ ối, giọng nói của hai anh em khiến Lý Lan cảm thấy hết sức gần bó thân mật, chị mỉm cười.Sau đó chị khẽ giục, nên trở lại bệnh viện.

Tống Cường cũng mẹ ra khỏi nhà, khi Lý Trọc khoá cửa, Lý Lan lại nói một câu:

Về nhà tốt quá.

Lý Trọc và Tống Cường luôn luôn chăm sóc mẹ trong bệnh viện, ngày hôm nay, tinh thần Lý Lan khá lên rất nhiều, chị cứ thiếp đi một lúc, lại tỉnh dậy một lúc, nhìn thấy hai đứa con vẫn luôn luôn ngồi bên cạnh, thủ thủ nói

chuyện rất thân mật, Lý Lan tỉnh lại lần nào, lại giục hai con lần ấy, bảo hai đứa về nhà ngủ.

Mãi đến một giờ sáng, Tống Cương và Lý Trọc mới ra khỏi bệnh viện, hai anh em đi trên phố vắng tanh vắng ngắt. Lúc này Lý Trọc biết Tống Cương thích đọc sách, liền bảo anh, thời kỳ đầu của cách mạng văn hoá, tất cả những thứ người ta tịch thu khi khám nhà, đều chứa trong một gian nhà to ở phố Cờ đỏ, bên trong thứ gì cũng có, nào sách, nào tranh, nào đồ chơi, các dạng các kiểu, toàn là những thứ tốt không thể tưởng tượng. Lý Trọc bảo Tống Cương, Triệu Thăng Lợi và Lưu Thành Công đã mò vào ăn cắp mấy lần, lần nào cũng cuỗm được vô khối sách hay. Lý Trọc nói:

- Tại sao Triệu Thăng Lợi trở thành nhà thơ Triệu, Lưu Thành Công trở thành nhà văn Lưu? Chính là ăn cắp những sách này, lại đọc những sách này, cuối cùng bản thân cũng viết được.

Lý Trọc và Tống Cương len lén đến trước ngôi nhà đó, chuẩn bị đập vỡ kính cửa sổ chui vào. Nhưng trên cửa sổ đã không còn kính. Sau khi leo cửa sổ chui vào, mới biết những thứ cất bên trong đã cuốn sạch từ bao giờ bao giờ, chỉ có mấy cái tủ rỗng không. Hai anh em mò khắp các góc ngách, mò khắp mọi chỗ trong tủ, chỉ mò được một chiếc giày cao gót màu đỏ. Lúc đầu hai anh em cứ tưởng là thứ bảo bối gì, sau khi trèo cửa sổ chui ra, đã dấu nó vào người chạy đi, chạy đến chỗ đèn đường vắng người mới lấy ra. Tống Cương và Lý Trọc đã nghiên cứu rất lâu dưới đèn đường, chúng chưa bao giờ trông thấy giày cao gót, cũng chưa bao giờ nhìn thấy giày màu đỏ, hai anh em hỏi nhau:

Cái này là cái gì?

Hai anh em lúc thì bảo là giày, lúc lại bảo không phải giày, sau đó lại nghĩ hay là thuyền, thuyền đồ chơi. Cuối cùng hai anh em xác nhận chắc chắn nó là đồ chơi, không là thuyền đồ chơi, thì là giày đồ chơi. Lý Trọc và Tống Cương hí hửng đem chiếc giày cao gót màu đỏ về nhà, lại ngồi trên

giường nghiên cứu một hồi, một lần nữa xác định giày cao gót là đồ chơi, mà là loại đồ chơi xưa nay chưa từng có. Sau đó cất chiếc giày cao gót dưới gầm giường.

Hôm sau, khi hai anh em thức dậy, ánh nắng đã chiếu vào mông, lúc hai anh em hấp ta hấp tấp đến bệnh viện, thì giường bệnh của Lý Lan đã trống không. Giữa lúc hai anh em lúng ta lúng túng, đứng tại chỗ, nhòm nhòm ngó ngó, không biết làm thế nào, không biết đã xảy ra chuyện gì, thì một y tá đi đến, bảo chúng Lý Lan đã chết, đã nằm trong nhà xác của bệnh viện.

Ngay lúc đó, Tống Cường đã gào khóc, cậu vừa khóc, vừa đi xuyên qua hành lang của bệnh viện, vừa khóc vừa đi đến nhà xác. Lúc đầu lý Trọc không khóc, cậu hoang mang không biết làm thế nào, cứ bám theo sau lưng anh. Khi hai anh em đi vào nhà xác, nhìn thấy mẹ nằm thẳng đờ trên bục xi măng, Lý Trọc lập tức gào khóc, tiếng khóc của Lý Trọc còn to hơn Tống Cường.

Lý Lan chết vẫn mở mắt, trước khi tắt thở, chị rất muốn nhìn hai đứa con, mãi cho đến lúc ánh mắt chị tắt hẳn, chị vẫn không trông thấy hai đứa con mà mình đang sốt ruột rồi gan.

Tống Cường quỳ trên đất trước bục xi măng khóc lóc, toàn thân run rẩy. Lý Trọc đứng trước bục xi măng khóc như cây non rung rung liên tục trong gió. Hai anh em vừa gào khóc vừa gọi mẹ. Giờ phút này, Lý Trọc mới thật sự cảm thấy mình là một đứa trẻ mồ côi trên thế giới này. Cậu chỉ còn lại Tống Cường, Tống Cường cũng chỉ còn một mình cậu.

Sau đó Tống Cường đã công xác mẹ, Lý Trọc đi theo sau, ba người đi về nhà. Khi công mẹ đi trên phố lớn, Tống Cường nước mắt ròng ròng, Lý Trọc cũng luôn luôn lau nước mắt. Hai anh em không còn gào khóc, hai anh em chỉ lặng lẽ khóc không thành tiếng. Khi đi qua sân bóng Sáng Đèn, Tống Cường lại khóc to, vừa khóc cậu vừa nói với em:

Hôm qua đi qua đây, mẹ còn nói chuyện với anh...

Tống Cương khóc tới mức không đi nổi. Lý Trọc vừa khóc, vừa bảo anh để cậu công mẹ. Tống Cương lắc đầu không đồng ý, Tống Cương nói:

Em là em trai, anh phải chăm nom em.

Hai cậu thiếu niên và một xác chết, vừa gào khóc, vừa đi trên phố lớn của thị trấn Lưu chúng tôi. Xác Lý Lan luôn luôn tụt khỏi lưng Tống Cương. Lý Trọc đi sau đỡ. Tống Cương cũng luôn luôn đứng lại, còng hẳn lưng xuống như một cái cung, để em đẩy nhẹ xác mẹ lên. Sau đó Tống Cương cúi rạp xuống, công mẹ đi, giống như một cánh cung. Hai tay Lý Trọc đỡ xác mẹ chạy gần ở bên cạnh. Hai thiếu niên chăm sóc hết sức cẩn thận tử tế xác Lý Lan, tưởng như Lý Lan vẫn còn sống, Lý Lan chỉ đang ngủ, hai thiếu niên sợ làm mẹ đau. Trông thấy cảnh tượng này, bà Tô đã khóc, bà nói với con gái:

Lý Lan là con người tử tế, thật là tội nghiệp, bỏ lại hai đứa con trai ngoan ngoãn thế này ra đi.

Hai ngày sau, hai thiếu niên này kéo chiếc xe bò của anh Đồng thợ rèn đi trên phố lớn. Chiếc quan tài trên xe Lý Lan đã chọn mua cho mình khi còn sống. Lý Lan đã nằm trong quan tài, trong quan tài còn có một tấm ảnh chụp kỷ niệm cả gia đình, ba đôi đứa người thương cổ đã sử dụng và số đất nhuộm thẫm vết máu Tống Phạm Bình. Tống Cương kéo xe đi ở phía trước, Lý Trọc đẩy quan tài đi đằng sau. Hai anh em cứ sợ quan tài rời khỏi xe, cả hai đều cúi rạp lưng xuống, để xe song song với mặt đường. Thân thể Tống Cương vẫn giống một cánh cung, thân thể Lý Trọc giống một cánh cung khác. Lúc này hai thiếu niên không khóc nữa, chúng cúi rạp lưng, lặng lẽ đi, bánh xe bò lăn trên đường lát đá tấm, kêu lạch cạch.

Bấy năm trước, một chiếc xe bò chở quan tài khác cũng đi trên phố lớn như thế này. Lúc đó trong quan tài là xác Tống Phạm Bình, lão địa chủ

kéo xe đi trước, Lý Lan và hai con đẩy xe đi sau, tiếng khóc trầm bổng dạt dào trong lồng ngực bốn người, nhưng họ không dám khóc thành tiếng. Bây giờ hai đứa trẻ đã lớn thành hai thiếu niên, Lý Lan đã nằm trong quan tài, hai thiếu niên có thể gào khóc tiễn đưa mẹ về nơi chín suối, nhưng chúng đã không khóc được.

Họ đi ra cửa Nam, đi vào con đường đất thôn quê. Bảy năm trước tại nơi này, Lý Lan đã nói một tiếng "khóc đi", cả bốn người cứ việc gào khóc thoả thích, tiếng khóc thảm thiết của họ đã làm cho đàn chim sẻ trên cây giật mình vỗ cánh bay đi. Hôm nay cũng một chiếc xe bò như thế, một cỗ quan tài gỗ mỏng như thế, vẫn cánh đồng bát ngát như thế, vẫn bầu trời cao xa như thế, chỉ khác ở chỗ bốn người đã biến thành hai người, hai người này cũng không có tiếng khóc. Chúng cúi gằm lưng xuống, một người phía trước, một người đằng sau, một người kéo, một người đẩy, thân thể hai anh em cúi rạp xuống còn thấp hơn chiếc quan tài trên xe bò, nhìn từ xa, không giống hai người, mà giống như chiếc xe bò ấy có thêm một đầu xe và một đuôi xe.

Hai thiếu niên chở mẹ chúng đến thôn Tống Phàm Bình đã sinh ra và trưởng thành. Trong mộ ở đầu thôn, Tống Phàm Bình đã chờ đợi bảy năm. Bây giờ cuối cùng vợ anh đã đến với anh. Lão địa chủ chống chiếc gậy trong tay, đứng bên cạnh mộ con trai, trông lão lòm khòm, yếu ớt như đang thoi thóp, nếu không có chiếc gậy trong tay, lão sẽ lăn kèn ra đất. Lão địa chủ này nghèo tới mức ngay đến một chiếc gậy cũng không mua nổi. Tống Cương đã róc cho ông nội một cành cây để làm gậy. Một cái huyệt đã được đào sẵn bên cạnh mộ Tống Phàm Bình, vẫn là do mấy người thân thích nghèo rớt mồng tơi đào cho, mấy người thân thích nghèo, quần áo vẫn rách bươm như bảy năm trước, vẫn chống mai, chống cuốc đứng đó như bảy năm trước.

Sau khi đặt quan tài của Lý Lan xuống huyệt, lão địa chủ chống gậy cành cây, nước mắt tuôn trào, người lão lão đảo chực ngã, Tống Cương đã

dìu ông ngồi xuống đất, lão địa chủ tựa vào một thân cây, nhìn những người lấp đất. Nước mắt tuôn trào, lão nói:

Con trai tôi có phúc, lấy được một người đàn bà nết na như thế này, con trai tôi có phúc, lấy được một người đàn bà nết na như thế này, ôi, con trai tôi có phúc...

Mộ Lý Lan cao dần lên, cao bằng mộ Tống Phàm Bình. Lão địa chủ vừa khóc vừa nói. Lão bảo con dâu mình tử tế biết chừng nào, thanh minh năm nào cũng tảo mộ cho chồng, tết xuân nào cũng về chúc tết, mỗi năm về thăm lão mấy lần...Lão địa chủ cứ vừa khóc vừa nói. Tống Cương bảo Lý Trọc đỡ ông nội đứng lên, bảo Lý Trọc cõng ông nội về nhà. Lý Trọc đã cõng lão địa chủ đi trước, mấy người thân thích nghèo, vác cuốc xẻng theo sau. Tống Cương nhìn họ đi vào thôn, nhìn bốn bề vắng vẻ, cậu quỳ xuống trước mộ Lý Lan, hứa với mẹ:

Mẹ ơi, xin mẹ yên tâm, chỉ còn lại bát cơm cuối cùng, con nhất định nhường cho em Lý Trọc ăn, chỉ còn lại manh áo cuối cùng, con nhất định nhường cho em lý Trọc mặc.

Hết Phần 1

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Lời Bạt

Cách đây năm năm, tôi bắt tay viết một cuốn tiểu thuyết dài vô tận không biết kết thúc ở đâu, đó là chuyện kể về một thế kỷ. Tháng tám năm hai ngàn không trăm linh ba, tôi sang Mỹ, lằng quằng khắp đó đây bảy tháng trời. Khi trở về Bắc Kinh, chợt thấy mình đã mất đi lòng ham muốn kể chuyện miên man, sau đó tôi bắt tay viết cuốn Huỳnh đệ.

Đây là cuốn tiểu thuyết được viết sau cuộc gặp nhau của hai thời đại. Phần một là câu chuyện xảy ra trong cách mạng văn hoá, đó là một thời đại của tinh thần cuồng nhiệt, bản năng bị kìm nén và những số phận vô cùng thê thảm, không khác gì thời trung cổ ở Châu Âu. Phần hai là câu chuyện đang diễn ra hiện nay, đó là một thời đại luân lý đảo điên, nôn nóng, buông thả, sống gấp và chúng sinh bày ra muôn hình muôn vẻ, còn hơn cả Châu Âu hiện nay. Một người phương Tây phải sống bốn trăm năm mới trải qua hai thời đại khác nhau một trời một vực này, nhưng một người Trung Quốc chỉ cần bốn mươi năm là đã trải qua. Vô vàn những biến động trong bốn trăm năm được cô đúc, dồn nén trong bốn mươi năm, đó là một quá trình từng trải hết sức quý giá.

Đầu mối liên kết giữa hai thời đại là hai anh em, cuộc đời họ rạn nứt trong sự rạn nứt, buồn vui của họ bùng nổ trong sự bùng nổ, số phận của họ cũng long trời lở đất như hai thời đại này, cuối cùng họ tất phải tự gánh chịu hậu quả từ những ân oán đan xen chông chéo.

Lúc đầu, cấu tứ của tôi là một cuốn tiểu thuyết khoảng một trăm ngàn chữ, nhưng lối kể chuyện đã điều khiển ngòi bút của tôi, nên khôn khổ đã vượt trên bốn trăm ngàn chữ. Sáng tác kỳ diệu như thế đấy, bắt đầu từ ngõ

hẹp thường là càng viết càng rộng mở thân thang, bắt đầu từ rộng mở, trái lại càng viết càng bí, càng đi vào chật hẹp. Điều này giống y hệt cuộc đời, người xuất phát từ một con đường lớn thân thang, thường đi vào ngõ cụt, nhưng người xuất phát từ một lối mòn ngoằn ngoèo ruột dê, sẽ đi đến chân trời xa vời vợi. Cho nên Chúa Jie su nói: " Các con phải đi cửa hẹp". Người thành tâm khuyên bảo chúng ta: " Bởi vì, cửa rộng, đường lớn, người đi cũng đông, dẫn đến diệt vong. Cửa hẹp, lối mòn, người tìm đến cũng hiếm, dẫn đến sống mãi."

Tôi nghĩ, cho dù sáng tác, hay sống làm người, xuất phát đúng đắn đều là đi cửa hẹp, không được mê hoặc bởi cánh cổng lớn rộng mở, đường đi trong đó không dài lắm đâu.

Ngày 11 tháng 7 năm 2005

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Phần II: Lời Người Dịch

"Phần hai là câu chuyện đang diễn ra hiện nay, đó là một thời đại luân lý điên đảo, nôn nóng, bùng nổ, sống gấp và chúng sinh bày ra muôn hình muôn vẻ, còn hơn cả châu Âu thời nay".

Nhà văn Dư Hoa viết xong phần hai tiểu thuyết Huỳnh Đệ ngày 20 tháng 2 năm 2006. Sách ấy 475 trang, 335. 000 chữ. Nhà xuất bản Văn nghệ Thượng Hải xuất bản lần đầu tháng 3 năm 2006, số lượng 300.000 cuốn.

Cuối tháng 3, sách được gửi sang Việt Nam bằng đường hàng không. Sau hơn ba tháng miệt mài làm việc, hôm nay bản dịch đã được gửi đến nhà xuất bản, hy vọng phần hai tiểu thuyết Huỳnh Đệ nhanh chóng ra mắt, đáp ứng kịp thời mong mỏi của bạn đọc sau khi đọc phần một.

Nhà văn Dư Hoa rất vui mừng, đã gửi lời cảm ơn ông Giám đốc, kiêm Tổng biên tập và các biên tập viên Nhà xuất bản, đồng thời cho biết, với sự ra đời của phần hai Huỳnh Đệ, Việt Nam là nước đầu tiên xuất bản trọn bộ tiểu thuyết Huỳnh Đệ trong số các nước trên thế đăng ký dịch và xuất bản tác phẩm này của nhà văn Dư Hoa như Mỹ, Pháp, Đức, Italia, Thụy Điển và Hàn Quốc.

Thành phố Thái Bình

Ngày 30 tháng 6 năm 2006

Vũ Công Hoan

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Người chết ra đi. Người sống ở lại. Bà Lý Lan buông tay về châu Phật ở Tây Thiên, đi trên con đường âm phủ dài dằng dặc, tìm hơi thở của ông Tống Phàm Bình đã mất trong cõi âm hồn mênh mông, không biết hai đứa con trai phiêu bạt nơi nào ở trần gian.

Ông nội Tống Cương bước sang tuổi già như ngọn nến sắp tàn trước gió. Lão địa chủ nằm liệt giường, mấy ngày mới húp vài hớp cháo, uống vài ngụm nước, gầy chỉ còn da bọc xương. Lão địa chủ biết mình sắp ra đi, cứ kéo tay cháu nội nhìn ra ngoài cửa không chịu buông. Nhìn ánh mắt, Tống Cương hiểu ý ông nội nói gì. Thế là những buổi chiều tối không mưa gió, Tống Cương cũng ông đi thông thả một lượt đến từng gia đình trong thôn. Lão địa chủ nhìn từng khuôn mặt quen thuộc như có ý chào từ biệt. Sau khi đến đầu thôn, Tống Cương đứng dưới gốc cây du. Ông nội ôm lưng cháu. Bên cạnh là mộ của bố Tống Phàm Bình và mẹ Lý Lan. Hai ông cháu im lặng nhìn ráng chiều mất hút ở đằng tây.

Tống Cương cảm thấy công ông trên lưng nhẹ bỗng như một bó củi nhỏ. Tối nào từ đầu thôn về nhà, khi Tống Cương đặt ông xuống, ông cứ như đã chết, không hề nói một tiếng. Nhưng sáng hôm sau mắt ông lại từ từ mở ra theo ánh nắng ban mai. Ánh sáng của mạng sống loé lên. Ngày nối tiếp ngày, lão địa chủ dường như đã chết, nhưng thật ra là đang sống. Ông nội Tống Cương đã không còn sức mà nói, cũng không còn sức mỉm cười. Trong buổi hoàng hôn ngày định mệnh, dưới gốc cây du đầu thôn, bên mộ Tống Phàm Bình và Lý Lan, lão địa chủ đột nhiên ngẩng đầu mỉm cười. Tống Cương không trông thấy ông mỉm cười, chỉ nghe tiếng thì thào bên tai:

- Khổ cho đến tột cùng rồi.

Lão địa chủ gục đầu trên vai Tống Cương không hề nhúc nhích, y như ngủ. Tống Cương vẫn cống ông đứng một chỗ, nhìn con đường mòn thông ra thị trấn Lưu mờ dần trong màn đêm buông xuống, quay người đi vào thôn dưới ánh sáng trăng. Tống Cương cảm thấy đầu ông cũng đung đưa theo nhịp bước. Về đến nhà, cũng như mọi ngày, Tống Cương cẩn thận đặt ông lên giường, đắp chăn cho ông tử tế. Đêm ấy lão địa chủ hai lần khê mở mắt, định nhìn cháu nội mình. Nhưng ông chỉ nhìn thấy bóng đêm đen ngòm yên ắng, sau đó lão vĩnh viễn nhắm mắt.

Sáng sớm, sau khi thức dậy, Tống Cương không biết ông nội đã qua đời, suốt cả một ngày cũng không biết. Lão địa chủ nằm im lặng trên giường, không ăn, không uống. Cảnh tượng này diễn ra nhiều lần, Tống Cương đã quá quen, không chú ý. Đến tối Tống Cương vẫn cống ông trên vai. Cậu cảm thấy người ông cứng đờ. Khi bước ra khỏi nhà đầu ông tụt khỏi vai. Cậu đưa một tay đỡ rồi đặt tử tế lên vai mình, tiếp tục đi qua trước cửa từng gia đình trong thôn. Đầu ông nội vẫn tiếp tục xóc theo nhịp bước, cứng nhắc trên vai cậu, y như một hòn gạch xô đi xô lại. Khi đi đến đầu thôn, Tống Cương chợt cảm thấy điều gì, cái đầu lắc lư của ông nội tụt khỏi vai mấy lần. Tống Cương thò tay ra phía sau, sờ lên khuôn mặt lạnh giá. Rồi cậu đứng dưới cây du, giơ tay ra sau vai, để sát vào mũi ông, lâu lắm không thấy hơi thở. Cậu cảm thấy tay mình lạnh đi. Bây giờ cậu mới biết ông đã chết thật.

Buổi sáng hôm sau, người làng trông thấy Tống Cương đi lom khom, tay trái đỡ ông nội đã chết cứng trên lưng, tay phải kẹp một bó chiếu cói, và cầm một cái xẻng, đi đến từng nhà, khóc khóc meo meo nói:

- Ông cháu chết rồi.

Mấy người họ hàng nghèo của lão địa chủ đi theo Tống Cương ra đầu thôn. Những người khác trong thôn cũng ra giúp Tống Cương trải chiếu cói

ra đất. Tống Cương cẩn thận đặt ông nội xuống chiếu, y như đặt lên giường. Mấy người trong họ cuộn chiếu vào, buộc ba mỗi dây thừng. Đây là quan tài của lão địa chủ. Họ giúp Tống Cương đào xong huyệt. Cậu Cương bê xác ông trong bó chiếu, đi đến trước huyệt, lần lượt quỳ hai chân, đặt ông nội vào trong. Sau đó cậu đứng lên lau hai mắt ươn ướt bắt đầu lấp đất lấp huyệt. Nhìn Tống Cương trơ trọi một mình, mấy người đàn bà trong thôn không cầm được nước mắt.

Lão địa chủ được chôn bên cạnh Tống Phàm Bình và Lý Lan. Tống Cương khoác áo sợi đay để tang ông nội mười bốn ngày. Sau đó, Tống Cương bắt đầu chỉnh lý hành trang của mình. Cậu chia ngôi nhà dột nát và mấy thứ đồ dùng cũ kỹ cho mấy người họ hàng nghèo túng. Vừa may trong thôn có người vào thành phố, Tống Cương nhờ người đó nhắn tin cho Lý Trọc: Tống Cương sẽ trở lại thành phố.

Bốn giờ sáng nay Tống Cương thức dậy, mở cửa nhìn thấy sao sáng đầy trời, nghĩ đến sắp sửa gặp em Lý Trọc, vội vàng đóng cửa, hấp ta hấp tấp đi ra đầu thôn. Đứng dưới ánh sáng trăng ở đầu thôn một lúc, cậu quay đầu nhìn lại thôn trang mình đã từng sống mười năm, rồi cúi xuống nhìn ngôi mộ cũ của bố mẹ và ngôi mộ mới của ông nội, sau đó bước lên con đường mòn vắng lạnh, đi ra thị trấn Lưu đang ngủ say dưới ánh trăng. Tống Cương từ biệt ông nội đã mười năm nương tựa vào nhau, trở về thành phố chung sống với cậu em Lý Trọc.

Tống Cương xách một chiếc túi du lịch, đi vào thị trấn Lưu lúc tảng sáng, mang theo cát bụi dặm trường, về đến ngôi nhà ngày xưa. Bà Lý Lan đã từng xách chiếc túi du lịch này đi Thượng Hải chữa bệnh. Khi bà xách nó từ Thượng Hải về, được tin Tống Phàm Bình bị đánh chết, bà đã quỳ xuống đất trước bến xe, bốc bùn đất thấm máu tươi của chồng bỏ vào túi du lịch. Khi Tống Cương về quê sống với ông nội, bà Lý Lan đã nhét quần áo của Tống Cương cùng túi kẹo mềm mứt thỏ trắng vào chiếc túi này. Bây

giờ Tống Cương lại xách nó trở về. Trong túi du lịch có mấy bộ quần áo cũ rách. Toàn bộ tài sản của Tống Cương chỉ có thế.

Cậu thiếu niên ngày nào, bây giờ đã là chàng trai Tống Cương khôi ngô tuấn tú. Khi Tống Cương về đến nhà, Lý Trọc đi vắng. Biết Tống Cương sắp về, Lý Trọc cũng dậy từ lúc bốn giờ sáng, sung sướng, hồi hộp, chờ đợi. Trời vừa sáng, Lý Trọc đã đi phố, ra chỗ ông thợ khoá đánh cho anh một chiếc. Lý Trọc không ngờ Tống Cương đi sớm như vậy. Xách túi du lịch, Tống Cương đứng đợi hơn hai tiếng đồng hồ, trong khi đó Lý Trọc đứng trên phố lớn chờ ông thợ khoá mở cửa. Tống Cương lúc này đã cao bằng bố, chỉ không điển trai bằng Tống Phạm Bình. Người cậu thanh gầy và trắng trẻo. Quần áo của cậu cộc cằn, chỉ đến trên thắt lưng. Hai ống tay áo và hai ống quần của Tống Cương đều phải nối thêm một đoạn, chắp vá bằng những mảnh vụn có màu sắc khác nhau. Tống Cương lặng lẽ đứng ở cửa ngôi nhà ngày trước, lặng lẽ đứng chờ Lý Trọc trở về. Hai tay cậu thay nhau xách túi du lịch. Cậu không để xuống đất vì không muốn làm bẩn nó.

Lúc về nhà, từ xa xa Lý Trọc đã trông thấy Tống Cương. Nhìn thấy người anh em cao lớn xách chiếc túi du lịch đứng ngẩn tò te ở cửa, Lý Trọc lao như bay tới, nhưng lại rón rén đi ra phía sau lưng Tống Cương, giơ chân dọi vào khuỷu chân Tống Cương xin bát cơm nguội. Tống Cương xiêu người và nghe thấy Lý Trọc cất tiếng cười ha ha. Sau đó hai anh em nô đùa, đuổi bắt nhau nửa tiếng đồng hồ, bụi đất tung mù mịt trước cửa nhà mình. Lý Trọc lúc đá chân trái, lúc gạt chân phải, khi chân bộ ngựa, khi chân rê quét. Tống Cương ôm túi du lịch nhảy tâng tâng, né bên phải, tránh bên trái, không cho thằng em động vào người. Lý Trọc tiến công như lưỡi mài. Tống Cương phòng thủ như tấm thuẫn. Hai anh em cười ha hả, cười ra nước mắt, cười ra cả nước mũi. Cuối cùng gập lưng xuống ho lia lịa. Sau đó, Lý Trọc thở hắt hà hắt hễn, móc chìa khoá mới đánh đưa cho anh và giục:

- Mở cửa.

Như cỏ dại bị bước chân xéo đi xéo lại, bị bánh xe lăn tới lăn lui, nhưng Lý Trọc và Tống Cương vẫn lớn như thổi. Sau khi tốt nghiệp trung học, Lý Trọc với tiếng xấu để đời, không có nhà máy nào muốn nhận vào làm việc. Lúc này đại cách mạng văn hoá đã kết thúc. Cải cách mở cửa bắt đầu. Anh Đào Thanh đã là cục phó Cục dân chính huyện. Nghĩ đến cái chết bi thảm của ông Từng Phạm Bình trước bến xe, nghĩ đến bà Lý Lan quỳ rạp đầu xuống đất trán toé máu, Đào Thanh mũi lòng, đã nhận Lý Trọc vào Xưởng phúc lợi thuộc quyền quản lý của Cục dân chính làm công nhân.

Xưởng phúc lợi có tất cả mười lăm người. Ngoài Lý Trọc, còn có hai thằng què, ba thằng ngố, bốn người mù, năm người điếc. Hộ khẩu của Tống Cương ở thị trấn Lưu, sau khi trở về, được vào làm công nhân ở Xưởng kim khí. Hay nói cách khác là Xưởng ngũ kim, có nhà văn Lưu Thành Công làm trưởng phòng cung ứng tiêu thụ.

Hai anh em cùng một ngày được lĩnh lương tháng đầu tiên. Xưởng ngũ kim Tống Cương làm việc gần nhà. Tống Cương về trước, đứng ở cửa chờ Lý Trọc đi làm về. Xỏ tay phải vào túi quần, Tống Cương nắm chặt mười tám đồng Nhân dân tệ trong tay. Khi nắm chặt khoản lương đầu tiên, tay phải cậu vã mồ hôi. Trông thấy thằng em đi làm về mặt tươi hơn hớn, cũng xỏ tay phải vào túi quần, Tống Cương biết em mình cũng lĩnh lương, cũng nắm tiền lương toát mồ hôi tay. Lý Trọc đi đến gần, Tống Cương hớn hờ hỏi:

- Lĩnh rồi hả?

Lý Trọc gật gật đầu. Nhìn thấy anh mình vui mừng hơn hờ, Lý Trọc cũng hỏi:

- Anh cũng lĩnh rồi hả?

Tống Cương cũng gật gật đầu. Hai anh em vào trong nhà, đóng kín cửa, lại còn kéo rèm cửa sổ kín mít, hình như cứ lo có ai đó đến cướp mất.

Chúng cười hì hì, anh nào anh ấy bỏ tiền lương của mình lên giường, tổng cộng là ba mươi sáu đồng. Tiền của anh nào cũng bị mồ hôi tay nắm ướt rượt. Ngồi trên giường, hai anh em cứ đếm đi đếm lại ba mươi sáu đồng bạc. Cặp mắt Lý Trọc sáng long lanh. Cặp mắt Tống Cương cười tít lại thành một đường chỉ. Tống Cương lúc này đã bị cận thị. Hai tay cậu giơ tiền lên xem, cứ dí sát vào mũi. Lý Trọc nêu ý kiến, tiền hai người để chung, do Tống Cương quản lý. Tống Cương biết mình là anh, nên nắm giữ tiền. Cậu nhặt từng tờ trên giường, gấp ngay ngăn tử tế, để thẳng em đếm lần cuối cùng cho đã, mình cũng đếm cho đã lần cuối cùng, sau đó sung sướng nói:

- Mình chưa bao giờ thấy nhiều tiền thế này.

Nói rồi, Tống Cương đứng lên giường, đầu chạm vào trần nhà. Cậu cúi đầu cời chiếc quần dài nối hai đoạn ống, để lộ chiếc quần lót cũng khâu bằng mấy mảnh vải cũ có cái túi nhỏ ở một bên. Tống Cương cẩn thận bỏ số tiền lương của hai anh em vào túi nhỏ. Cậu em khen cái túi nhỏ trong quần lót của ông anh khâu đẹp quá, ai khâu? Tống Cương bảo tự khâu, cả chiếc quần lót cũng do mình cắt và khâu lấy. Lý Trọc kêu một tiếng: ái chà chà và hỏi:

- Anh là đàn ông hay đàn bà?

Tống Cương bảo:

- Anh còn đàn được áo len.

Sau khi lĩnh tháng lương thứ nhất, việc đầu tiên của hai anh em là dẫn nhau ra khách sạn Nhân Dân ăn một bát mì Dương Xuân nóng sốt. Lý Trọc bảo phải ăn mì Tam Tiên mới sang. Tống Cương không đồng ý. Tống Cương bảo để sau này đời sống khá lên hãy ăn mì Tam Tiên. Lý Trọc thấy anh nói có lý, nghĩ bụng lần này là ăn của mình, không phải ăn của những kẻ thăm dò mộng đất Lâm Hồng. Lý Trọc gật đầu tán thành ăn mì Dương

Xuân. Đi đến trước quầy viết phiếu ăn, Tống Cương cởi dải rút quần dài, vừa nhìn người phụ nữ viết phiếu, vừa móc túi quần lót, khiến thằng em đứng bên cạnh cứ khúc khích cười. Đứng trong quầy, người đàn bà ngoài bốn mươi tuổi, mặt tỉnh khô, chờ Tống Cương móc tiền ra. Hình như chị đã chứng kiến rất nhiều trường hợp như thế này. Tống Cương móc ra đúng tờ một đồng, đưa cho người đàn bà, tay xách quần dài, chờ bà trả lại tiền. Một hào tám xu hai bát mì Dương Xuân. Sau khi trả lại tám hào hai xu, Tống Cương cẩn thận xếp lại từng tờ, từ to đến nhỏ, còn có cả một đồng tiền đúc hai xu, rồi rà mò đút vào túi, sau đó mới thắt dải rút quần dài, đi theo Lý Trọc vào trong nhà ăn, ngồi trước một chiếc bàn để trống.

Hai anh em ăn xong mì Dương Xuân, lau mồ hôi vã đầy trán, cùng đi ra khỏi khách sạn Nhân dân, đến cửa hàng vải Cờ Đỏ, chọn mua vải ka ki màu lam thẫm. Lần này người đứng bán vải trong quầy là một cô gái hơn hai mươi tuổi. Tống Cương lại cởi quần dài, thò tay lần tìm. Nhìn động tác của Tống Cương, nhìn Lý Trọc đứng cạnh cười ngặt cười nghẽo, cô bán hàng chột đỏ bừng mặt, quay người đi, tìm đồng sự, nói chuyện băng quơ. Lần này Tống Cương tìm khá lâu, vừa móc vừa lăm bằm đếm tiền. Khi cậu móc ra, số tiền đúng bằng giá tiền vải, không thừa không thiếu một xu. Cô gái mặt đỏ tía tai nhận tiền, Lý Trọc ngạc nhiên hỏi:

- Anh học kỹ năng xăm sờ tiền bao giờ mà giỏi thế?

Tống Cương nheo mắt nhìn cô gái đang xấu hổ đỏ mặt. Mắt cận thị, cậu không nhìn rõ. Cậu trả lời Lý Trọc:

- Cứ xếp ngay ngắn từng tờ, từ nhỏ đến lớn là biết ngay đồng thứ mấy là bao nhiêu.

Sau đó hai anh em ôm vải ka ki màu lam thẫm cùng đi vào hiệu may, mỗi người đặt may một bộ quần áo kiểu Tôn Trung Sơn. Tống Cương cởi quần dài lần thứ ba. Lần thứ ba cậu thò tay vào đũng quần móc tiền. Quàng

cái thước da trên cổ, nhìn tay Tống Cương tìm tiền, ông Trương thợ may tùm tùm cười khen:

- Rất biết tìm chỗ cất tiền...

Tống Cương móc tiền trả ông Trương, ông Trương giơ tiền lên gần mũi người người, rồi hóm hỉnh bảo:

- Còn có cả mùi dái...

Tống Cương mắt cận thị, vẫn biết ông Trương thợ may người tiền của mình. Ra khỏi hiệu may quần áo, Tống Cương nheo mắt hỏi Lý Trọc:

- Ông ấy người tiền của chúng ta phải không?

Lý Trọc biết mắt anh đã cận thị quá nặng. Cậu bảo đến hiệu kính mắt đo lắp cho anh một chiếc kính cận. Tống Cương lắc đầu gạt đi, cậu bảo để sau này đời sống ổn ổn, khấm khá hơn, hãy sắm. Vừa nãy Lý Trọc gạt đầu đồng ý không ăn mì Tam Tiên. Lần này Lý Trọc không tán thành không sắm kính. Đứng trên phố lớn, Lý Trọc đã to tiếng với anh:

- Chờ đến khi đời sống khá lên, thì mắt anh cũng đã mù!

Lý Trọc đột nhiên nổi nóng, khiến Tống Cương giật mình. Cậu nheo mắt nhìn thấy rất đông người dừng chân nhìn hai anh em. Tống Cương bảo em, nói khe khẽ thôi. Lý Trọc hạ thấp giọng, hăm hăm bảo anh, nếu hôm nay Tống Cương không đi sắm kính, thì hai người ăn riêng. Sau đó Lý Trọc cất to giọng giục anh:

- Đi, chúng ta đi sắm kính.

Nói rồi Lý Trọc khệnh khạng đi đến cửa hàng kính mắt. Tống Cương ngần ngừ theo sau. Hai anh em không còn sánh vai đi như lúc nãy. Người đi trước, kẻ theo sau, bước vào cửa hàng kính mắt của thị trấn Lưu chúng

tôi. Thần thái của hai người y như vừa choảng nhau. Lý Trọc hớn hở đắc ý đi trước như người chiến thắng. Tống Cường lủi thủi, lẻo đẻo theo sau như kẻ bại trận.

Một tháng sau, Lý Trọc và Tống Cường mặc bộ quần áo Tôn Trung Sơn vải ka ki màu lam thẫm của mình. Tống Cường còn đeo một cặp kính cận gọng đen. Lý Trọc mua ở cửa hàng kính mắt một bộ gọng kính đắt nhất, khiến ông anh đỏ hoe tròng mắt, vừa xót ruột vì tiêu mất nhiều tiền, vừa cảm động sâu sắc vì người anh em này quá tốt. Khi Tống Cường đeo cặp kính cận gọng đen lên, bước ra khỏi cửa hàng kính mắt, tự dưng kêu một tiếng: ối chà, sừng sốt nói với em:

- Ôi, rõ quá!

Tống Cường bảo Lý Trọc, sau khi đeo kính cận, toàn bộ thế giới rõ mồn một y như vừa tẩy rửa qua một lượt. Lý Trọc cười ha ha. Cậu bảo Tống Cường bây giờ có những bốn con mắt, trông thấy cô gái xinh đẹp, vội vàng giật giật gấu áo ông anh. Tống Cường gật đầu cười hì hì, với thái độ đứng đắn nghiêm chỉnh, đã nhìn lọt mắt cô gái đi trên phố cho Lý Trọc. Hai anh em mặc quần áo Tôn Trung Sơn vải ka ki màu lam thẫm mới nguyên, đi trên phố lớn của thị trấn Lưu, khiến mấy người già ngồi cạnh phố đánh cờ tướng, trông thấy hết sức ngạc nhiên. Họ bảo hôm qua hai anh em nhà nó còn mặc rách rưới như kẻ ăn mày, hôm nay diện vào, trông chẳng khác nào hai vị lãnh đạo huyện. Họ nói một cách cảm động, khảng khái:

- Đúng là người đẹp vì lụa, lụa tốt vì phân. Phật nhờ sơn son thếp vàng, con người nhờ quần áo.

Tống Cường cao to chững chạc, nét mặt khô ngô tuấn tú, đeo kính gọng đen, giống như một học giả. Lý Trọc thô lùn, tuy mặc bộ quần áo Tôn Trung Sơn, nhưng dáng dấp đầy vẻ thổ phỉ. Hai con người này đi trên phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi như hình với bóng. Ông già bà cả thị trấn Lưu, chỉ vào họ nói:

- Một quan văn, một quan võ.

Còn bọn con gái của thị trấn Lưu bổ bã hơn, không nề nang, khách sáo, họ xì xầm nhận xét hai anh em Tống Cương - Lý Trục:

- Một tên giống Đường Tam Tạng một gã như Trư Bát Giới.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Tống Cương yêu thích văn học. Cậu rất tôn kính nhà văn Lưu - Trưởng phòng cung ứng tiêu thụ của Xưởng kim khí. Trên bàn làm việc của nhà văn Lưu xếp một đồng tạp chí văn học, lúc nói chuyện, thì chập chờn hư ảo như có như không. Nhà văn Lưu thích nói chuyện văn học một cách viễn vông cao xa. Tóm được ai trong xưởng, anh ta cũng thao thao bất tuyệt, chỉ tiếc anh em công nhân trong Xưởng kim khí chẳng hiểu anh ta nói gì, đành phải ngẩn người đực mặt nhìn nhà văn Lưu. Họ xôn xao bàn tán sau lưng, khi nói chuyện văn học, không biết ông nhà văn họ Lưu này nói bằng tiếng Trung Quốc, hay bằng tiếng nước ngoài, tại sao một câu cũng không hiểu. Lời bàn tán của công nhân cũng đến tai nhà văn Lưu, nhà văn Lưu bĩu môi nghĩ bụng:

- Bọn này thô thiển, vai u thịt bắp.

Sau khi vào xưởng làm việc, anh chàng yêu văn học - Tống Cương, khiến nhà văn Lưu mừng rơn như vớ được của báu. Tống Cương không những nghe, hiểu tư tưởng văn học của nhà văn Lưu, mà còn tỏ ra hết sức chân thành, lúc nào nên gật đầu thì gật đầu, lúc nào nên cười thì cười thành tiếng. Nhà văn Lưu khoái lắm. Uống rượu gặp bạn tri kỷ, ngàn chén cũng còn ít. Chỉ cần gặp Tống Cương, là nhà văn Lưu cứ con cà con kê, nói dài nói dai, nói suốt ngày suốt buổi. Có lần, hai người ra nhà vệ sinh tiểu tiện. Tiểu tiện xong, nhà văn Lưu kéo Tống Cương đứng cạnh hố nước tiểu, nói hơn hai tiếng đồng hồ, hoàn toàn phớt lờ hơi thối trong nhà vệ sinh xông lên nồng nặc, cũng không thèm đếm xỉa gì đến tiếng động bên trong. Sau khi có cậu học trò Tống Cương, nhà văn Lưu cảm thấy mình là người thầy văn học. Những con người thô thiển vai u thịt bắp trước kia, không hề đem

lại cho nhà văn Lưu một tí chút cảm giác làm thầy. Anh ta có nói xùi bọt mép, nói đến mỏng môi mòn lưỡi, bọn họ cũng chỉ nghệt mặt như thẳng đờ hơi, ngay đến thay đổi một chút vẻ mặt cũng không. Nhà văn Lưu bắt đầu cho Tống Cương mượn đọc những quyển tạp chí văn học chất trên bàn làm việc. Anh ta cầm cuốn "Thu hoạch", giơ ống tay áo hết sức cẩn thận lau sạch bụi bặm trên bìa sách, rà soát từng tờ một lượt trước mặt Tống Cương. Anh ta bảo, cuốn tạp chí này không rách tờ nào, không bẩn chỗ nào. Anh ta dặn Tống Cương, khi đọc xong trả lại, cũng phải kiểm tra từng trang từng tờ. Anh ta nói:

- Hồng sẽ phạt tiền.

Đem tạp chí văn học của nhà văn Lưu về nhà, Tống Cương đọc ngẫu đọc ngẫu, sau đó cũng lặng lẽ viết truyện ngắn. Truyện ngắn của Tống Cương viết sáu tháng, ba tháng đầu viết trên giấy nháp, ba tháng cuối sửa chữa trên giấy nháp, sáu tháng sau, mới chép nắn nót trên giấy kẻ ca rô. Người đọc đầu tiên của Tống Cương là Lý Trọc. Khi cầm truyện ngắn của Tống Cương, Lý Trọc đã sửng sốt thốt lên:

- Dày thế!

Lý Trọc đếm từng tờ, tổng cộng mười ba tờ. Đếm xong, Lý Trọc nhìn anh một cách sùng kính và nói:

- Anh giỏi thật, viết những mười ba tờ!

Khi bắt đầu đọc truyện, Lý Trọc lại ngạc nhiên kêu lên:

- Chữ anh viết đẹp thật!

Cẩn thận đọc xong truyện ngắn của Tống Cương, Lý Trọc không sửng sốt kêu lên nữa. Cậu bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ. Tống Cương hồi hộp, căng thẳng nhìn thẳng em. Tống Cương không biết truyện ngắn đầu tiên

của mình viết có thông suốt, suôn sẻ hay không? Cậu lo mình viết lộn xộn. Trong tâm trạng căng thẳng, cậu hỏi Lý Trọc:

- Đọc có xuôi không?

Lý Trọc im lặng, nghĩ tiếp. Trong bụng thấy hoang mang, Tống Cương hỏi Lý Trọc:

- Viết lung tung lắm phải không?

Lý Trọc vẫn trầm tư. Tống Cương tuyệt vọng, thầm nghĩ, chắc chắn mình viết rồi rằm, khiến Lý Trọc đọc xong chẳng hiểu tí gì. Giữa lúc đó, Lý Trọc đột nhiên thốt lên một chữ:

- Hay!

Sau khi nói chữ "hay", Lý Trọc lại thêm một câu:

- Viết hay lắm!

Lý Trọc nói với Tống Cương một cách nghiêm chỉnh, đây là một truyện ngắn hay, tuy nhiên chưa hay bằng truyện của ông Lỗ Tấn và Ba Kim, nhưng cũng trên tài nhà văn Lưu và nhà thơ Triệu. Lý Trọc vung tay hì hả nói:

- Sau khi có anh, nhà văn Lưu và nhà thơ Triệu mờ hẳn đi.

Tống Cương vừa sợ vừa mừng, tối hôm ấy cậu xúc động đến nỗi mất ngủ. Trong tiếng ngáy khò khò của Lý Trọc, Tống Cương lại đọc năm lần thiên truyện ngắn đã thuộc lòng như cháo chảy. Càng đọc cậu càng thấy đâu có hay như lời khen của Lý Trọc. Tống Cương nghĩ bụng, là anh em với nhau, đương nhiên Lý Trọc phải khen hay. Nhưng lời tán dương của Lý Trọc lại rất có lý. Lý Trọc còn lấy ví dụ để nói rõ truyện ngắn này viết hay ở chỗ nào. Khi đọc lại, Tống Cương cũng cảm thấy chỗ Lý Trọc khen đúng

là rất hay. Tống Cương mạnh dạn quyết định đưa truyện ngắn cho nhà văn Lưu chỉ giáo thử xem. Nếu nhà văn Lưu cũng khen viết hay, thì đúng là mình viết không tồi.

Hôm sau Tống Cương đưa truyện ngắn của mình cho nhà văn Lưu trong tâm trạng thắc thỏm không yên. Đầu tiên nhà văn Lưu ngẩn người. Anh ta không ngờ đệ tử của mình cũng viết truyện. Lúc ấy trong tay anh ta cầm giấy lộn, đang định ra nhà vệ sinh đại tiện. Anh đờ bản thảo viết tay mười ba trang của Tống Cương trên giấy lộn chùi đít, vừa đọc vừa bước vào nhà vệ sinh. Sau khi vào nhà vệ sinh, một tay anh ta cởi quần, một tay cầm truyện của Tống Cương đọc tiếp. Đại tiện xong, anh ta cũng vừa đọc hết truyện ngắn. Khi ra khỏi nhà vệ sinh, nửa tờ giấy lộn không chùi hết, anh đờ lên truyện ngắn của Tống Cương. Cặp lông mày nhíu lại, anh trở về phòng cung ứng tiêu thụ. Cả buổi chiều nhà văn Lưu ngồi trong văn phòng bình chấm truyện ngắn của Tống Cương. Cầm cây bút đỏ trong tay, anh đập xoá sửa chữa từng từ của truyện ngắn, rồi vung bút viết lia lịa lời phê hơn ba trăm chữ trên chỗ giấy trắng của tờ sau cùng. Lúc hết giờ làm việc. Tống Cương thấp tha thấp thỏm xuất hiện ở cửa phòng cung ứng tiêu thụ. Vẻ mặt nghiêm nghị, nhà văn Lưu hất tay gọi Tống Cương. Tống Cương bước vào văn phòng. Nhà văn Lưu trả Tống Cương truyện ngắn, nghiêm sắc mặt nói:

- Ý kiến của mình đều viết cả trong đó.

Khi nhận lại bản thảo, lòng Tống Cương nguội đi một nửa. Trên đó bị nhà văn Lưu dùng bút màu đỏ gạch xoá lung tung, đã thay đổi hoàn toàn, không còn ra hồn một bản thảo, Tống Cương nghĩ truyện ngắn của mình có thể có rất nhiều vấn đề. Giữa lúc này, nhà văn Lưu đặc ý mở ngăn kéo, lấy ra một truyện ngắn của mình, đưa cho Tống Cương, bảo cậu đem về nhà đọc tử tế. Trông thần thái của nhà văn Lưu, khiến người ta có cảm nghĩ, hình như anh đang đưa cho Tống Cương một kiệt tác truyền đời. Anh ta nói:

- Cậu xem xem, mình viết như thế nào!

Tối hôm ấy, Tống Cương cẩn thận đọc mấy lượt những chỗ sửa chữa và lời phê của nhà văn Lưu. Càng đọc Tống Cương càng chẳng hiểu gì hết, không biết nhà văn Lưu nói những gì. Tống Cương cũng đọc kỹ mấy lần truyện ngắn của nhà văn Lưu. Càng đọc càng không hiểu gì hết, không biết hay ở chỗ nào. Thấy ông anh quên ăn quên ngủ, cậu em Lý Trọc cũng dúm đầu vào một cách hiếu kỳ. Đầu tiên đọc một lượt lời phê của nhà văn Lưu nhận xét tác phẩm của Tống Cương. Đọc xong Lý Trọc nói:

- Láo toét.

Rồi Lý Trọc lại cầm tác phẩm mới của nhà văn Lưu. Cậu đếm số trang trước, chỉ có sáu tờ giấy kẻ ô vuông. Cầm trên tay, Lý Trọc vầy vầy mấy cái, bĩu môi bảo, có vài trang lèo tèo thế này. Sau đó cậu đọc, chưa đọc hết, Lý Trọc đã quăng sang một bên, bảo Tống Cương:

- Khô không khốc, chẳng có ý tứ gì hết.

Lý Trọc ngáp dài, nằm ra giường, sau một cái trở mình, đã ngáy long sòng sọc. Tống Cương vẫn tiếp tục đọc truyện ngắn đã bị dập dập xoá xoá của mình và tác phẩm mới của nhà văn Lưu. Chỗ sửa và lời phê của nhà văn Lưu khiến Tống Cương cảm thấy không hiểu và thất vọng, nhất là đoạn lời phê, hầu như phủ định sạch trơn truyện ngắn của cậu, nhưng cuối cùng vẫn có hai câu động viên, Tống Cương hiểu nhà văn Lưu làm như vậy là thuốc đắng giã tật, anh ta cũng đã bỏ công sức dập xoá, sửa chữa và viết lời nhận xét. Tống Cương nghĩ hòn đất ném đi hòn chì ném lại, mình nên ăn mận trả đào, cũng nên viết một đoạn nhận xét vào chỗ giấy trắng ở trang cuối cùng tác phẩm mới của nhà văn Lưu. Tống Cương bắt đầu viết nhận xét một cách nghiêm túc. Đầu tiên là mấy lời ca ngợi, cuối cùng mới chỉ ta những chỗ thiếu sót. Khác hẳn nhà văn Lưu, Tống Cương không dập xoá, cậu viết ra giấy nháp trước, sửa lại mấy lần, rồi mới chép nắn nót lên tờ cuối cùng tác phẩm mới của nhà văn Lưu.

Hôm sau đi làm, Tống Cương trả cho nhà văn Lưu. Ngồi bắt chân chữ ngũ trên ghế, nhà văn Lưu tươi cười chờ đợi những lời ca tụng công đức của Tống Cương. Nhà văn Lưu không ngờ Tống Cương chỉ nói một câu:

- Ý kiến của em viết ở trang cuối cùng.

Sắc mặt nhà văn Lưu lúc đó lập tức biến đổi. Anh ta tức tốc lật đến trang cuối cùng, quả nhiên thấy lời nhận xét của Tống Cương, mà lại còn chỉ rõ chỗ thiếu sót của truyện. Nhà văn Lưu nổi giận đùng đùng, nhảy khỏi ghế, đập bàn một cái, chỉ thẳng ngón tay vào mũi Tống Cương quát:

- Mà, mà, mà, tại sao mà dám cuốc trên đầu Thái tử.

Nhà văn Lưu điên tiết đến nỗi cứ lặp ba lặp bập líu cả lưỡi. Đứng trơ như phỗng, Tống Cương không biết vì sao nhà văn Lưu phẫn nộ đến vậy. Cậu ắp a ắp úng nói:

- Em cuốc gì cơ...

Nhà văn Lưu cầm truyện ngắn của mình, giở đến trang cuối cùng chỉ cho Tống Cương xem:

- Đây, cái mà mẹ mà gì đây?

Tống Cương lo lắng trả lời:

- Là ý kiến em viết...

Nhà văn Lưu cáu tiết, đập mạnh truyện ngắn của mình xuống đất, lại xót ruột nhặt ngay lên. Vừa vuốt ve, nhà văn Lưu vừa tiếp tục quát Tống Cương:

- Mà, tại sao mà dám gạch xoá viết lung tung lên bản thảo viết tay của tao?

Cuối cùng Tống Cương đã hiểu tại sao nhà văn Lưu nổi cơn tam bành. Tống Cương cũng buồn thiu buồn thiu, nói:

- Anh cũng tẩy xoá, viết bừa lên bản thảo viết tay của em.

Nghe xong, nhà văn Lưu ngẩn người, sau đó càng lửa đỏ thêm dầu, cứ đập bàn bồm bộp hạch sách:

- Mà mày là cái thứ gì? Tao là ai? Bản thảo viết tay của mày ư? Đ. mẹ mày? Tao có ỉa đái lên bản thảo viết tay của mày, cũng là để quan tâm cất nhắc mày...

Tống Cương cũng phẫn nộ. Bước lên hai bước, chỉ tay vào nhà văn Lưu nói:

- Anh không được chửi mẹ em. Anh chửi mẹ em, em sẽ...

- Mày sẽ làm gì? - Nhà văn Lưu giơ nắm đấm lên. Trông thấy Tống Cương cao hơn mình nửa cái đầu, anh ta lại bỏ nắm đấm xuống.

Sau khi do dự một lát, Tống Cương nói:

- Em sẽ đánh anh.

Nhà văn Lưu thét lên:

- Mày nông nghênh, coi trời bằng vung.

Ngày thường Tống Cương hiền lành ngoan ngoãn là thế, mà bây giờ lại dám mở mồm nói, đánh nhà văn Lưu.

Nhà văn Lưu sốt tiết, tóm lọ mực đỏ trên bàn hất luôn một phát. Mực đỏ bắn toé loe lên kính, lên mặt, lên quần áo Tống Cương. Tống Cương tháo cặp kính dính mực đỏ, bỏ vào túi áo, sau đó giơ hai tay như sắp sửa xông vào bóp cổ nhà văn Lưu. Những nhân viên khác của phòng cung ứng

tiêu thụ, vội vàng xô đến kéo Tống Cương, đẩy cậu ra ngoài cửa. Nhân cơ hội, nhà văn Lưu lui vào góc tường, chỉ huy mấy nhân viên dưới quyền:

- Dong hẳn ra đồn công an.

Mấy nhân viên phòng cung ứng tiêu thụ đẩy Tống Cương về phân xưởng của cậu.

Khấp người Tống Cương nhoe nhoét mực đỏ. Cậu ngồi trên ghế băng mặt đỏ bừng bừng, mực đỏ vẫn chảy tung tóe trên mặt. Đứng bên cạnh Tống Cương, mấy nhân viên kia nói một lô một lốc những lời an ủi. Công nhân phân xưởng Tống Cương cũng xúm lại hỏi đã xảy ra chuyện gì. Người của phòng cung ứng tiêu thụ nói cho họ nghe toàn bộ quá trình xung đột giữa hai người. Có người hỏi tại sao xung đột, mấy nhân viên trong phòng cung ứng tiêu thụ lập tức ngớ ra, không giải thích nổi. Họ xua tay lắc đầu bảo:

- Úi dào, chuyện của mấy ông văn nhân, bọn tôi hiểu sao nổi.

Tống Cương cứ ngồi im không nói một lời. Cậu không hiểu tại sao ngày thường nhà văn Lưu tao nhã lịch sự là thế, lại đột nhiên văng tục như mụ đàn bà chanh chua đánh đá. Nhà văn Lưu nói ra rất những lời tục tĩu khó nghe còn hơn cả nông dân cày ruộng nhà quê. Trong lòng Tống Cương ấm ức bất bình, thầm nghĩ, nhà văn Lưu làm sao có thể mở mồm nói như vậy, dù là nông dân nhà quê cũng không nên. Những người xúm quanh đã bỏ đi, Tống Cương đứng lên, đi ra bể nước rửa sạch cặp kính gọng đen, và mực đỏ trên mặt. Sắc mặt Tống Cương trở nên tái xám. Tống Cương trở về phân xưởng. Hết giờ làm việc buổi trưa, cũng với vẻ mặt tái xám, Tống Cương đi về nhà.

Lý Trọc cũng về nhà, trông thấy anh ngồi trước bàn tức giận, mực đỏ vấy trên quần áo, y như một tấm bản đồ. Lý Trọc hỏi đã xảy ra chuyện gì. Tống Cương kể lại đầu đuôi sự việc. Nghe xong, Lý Trọc chẳng nói chẳng

rằng, quay người đi ra khỏi cửa. Lý Trọc thừa biết nhà văn Lưu ở ngõ nào. Cậu phải đi dạy cho nhà văn Lưu không biết cân nhắc này một bài học. Thân hình thô lùn của Lý Trọc bước đi nghênh ngang oai vệ.

Đang đi trên phố lớn, Lý Trọc trông thấy nhà văn Lưu. Nhà văn Lưu vừa từ trong ngõ rẽ ra, tay xách một chai xì dầu, vợ sai anh ta ra cửa hàng mua xì dầu. Lý Trọc dừng chân, gọi:

- Ê, thằng nhóc kia, lại đây!

Nhà văn Lưu nghe tiếng gọi rất quen, quay lại nhìn thấy Lý Trọc điều võ giương oai, đang đứng bên kia phố vẫy tay gọi mình. Anh ta nghĩ đến khi còn bé, anh ta và Triệu Thành Công, còn có cả Tôn Vĩ, thường hay gọi Lý Trọc như thế, định cho Lý Trọc ăn ngón đòn rê chân. Bây giờ Lý Trọc lại nghiêm nhiên gọi mình. Nhà văn Lưu biết Lý Trọc tìm mình vì chuyện Tống Cương. Ngần ngừ một lát, anh ta xách chai xì dầu, tạt ngang phố lớn, đến trước mặt Lý Trọc.

Lý Trọc chỉ thẳng vào mũi nhà văn Lưu, mắng té tát một thôi một hồi:

- Đồ khốn nạn, mày lại dám hắt mực vào người anh Tống Cương nhà tao. Mẹ kiếp! Mày muốn chết hả...

Nhà văn Lưu tức run người. Trước mặt Tống Cương, anh ta giờ quả dấm lên lại bỏ xuống. Bởi vì Tống Cương cao hơn anh ta nửa cái đầu. Còn anh chàng Lý Trọc thấp hơn ta nửa cái đầu, việc quái gì phải lo. Anh ta cũng chửi lại Lý Trọc vài câu. Chợt thấy người trên phố xúm lại, nhà văn Lưu biết vẫn nên giữ hình tượng của mình. Anh ta nói tỉnh khô:

- Cậu hãy ăn nói tử tế, sạch sẽ một chút.

Lý Trọc cười gằn. Tay trái túm áo ngực nhà văn Lưu, tay phải nắm thành quả dấm, hung hăng nói:

- Mồm tao bần đấy, tao còn muốn đánh cho cái mồm sạch sẽ của mày vấy bần.

Khí thế của Lý Trọc khiến nhà văn Lưu hoảng sợ. Trước mặt anh ta, Lý Trọc tuy thấp hơn nửa cái đầu, nhưng lực lưỡng, to khỏe. Nhà văn Lưu cố gỡ khỏi tay Lý Trọc. Anh ta phải cố gắng giữ hình tượng nhà văn của mình trước mặt đám đông vây quanh. Vừa khe khẽ vỗ vào tay Lý Trọc đang túm áo mình, hy vọng Lý Trọc tự giác buông ra, anh ta vừa nói một cách nhã nhặn:

- Ta là phần tử trí thức, ta không quấy rầy nhà người...

- Đứa tao muốn ra đòn, chính là phần tử trí thức.

Nhà văn Lưu đang nói dở dang, Lý Trọc đã giơ năm tay phải, một hai ba bốn, thụi liền bốn quả, anh ta dúm đầu sang hai bên. Lý Trọc thừa cơ đánh luôn, năm sáu bảy tám, lại táng thêm bốn quả nữa. Thân thể nhà văn Lưu cũng lắc la lắc lư. Sau đó lại chín mười, mười một mười hai, nhà văn Lưu ăn bốn quả vào mặt. Chai xì dầu trong tay rơi xuống đất đánh bịch một tiếng vỡ tan tành. Toàn thân mềm oặt đi, như hôn mê. Lý Trọc giơ tay trái nhắc mạnh, không để anh ta ngã xuống đất. Tay phải tiếp tục đấm tới tấp vào mặt nhà văn Lưu, y như đấm bao cát. Đánh cho sưng húp mắt, thành một đường chỉ. Đánh cho học máu mồm máu mũi. Lý Trọc giáng vào mặt nhà văn Lưu cả thảy hai mươi tám cú đấm. Đánh thành nạn nhân tai nạn ô tô. Cuối cùng, tay trái xách nhà văn Lưu quá mỏi, Lý Trọc đã buông ra. Anh ta đổ xuống như bao cát. Lý Trọc nhanh chóng túm lấy lưng áo. Nhà văn Lưu quỳ trên đất. Lý Trọc giơ tay trái kéo cổ áo, không cho anh ta ngã. Lý Trọc cười hì hì, nói với đám đông vây quanh:

- Đây là phần tử trí thức...

Nói xong, Lý Trọc bắt đầu vung tay phải đấm huỳnh huých vào lưng nhà văn Lưu. Đấm một hơi mười hai quả. Đánh đến nổi nhà văn Lưu kêu

oai oái, ối giời ôi, ối giời ơi. Lý Trọc phát hiện anh ta đã lạc giọng, bắt đầu phát ra một loạt tiếng hồng học nặng nề. Vẻ mặt đầy hí hửng, Lý Trọc nói với đám đông:

- Nghe thấy chưa, phần tử trí thức này đang dồ hò trong lao động, dồ ta nào, dồ ta nào...

Sau đó giống như làm thực nghiệm khoa học, Lý Trọc thụi mạnh một quả vào lưng nhà văn Lưu, nghe thấy kêu đánh hự một tiếng: dồ ta nào. Lý Trọc đấm cho năm quả liền. Như đã hẹn trước, nhà văn Lưu kêu một lúc năm tiếng: dồ ta nào. Lý Trọc hớn hở ra mặt, vừa đấm nhà văn Lưu, vừa nói với đám đông vậy xem:

- Tôi đánh hăn, đánh cho ra bản sắc của nhân dân lao động.

Lý Trọc lúc này cũng vã mồ hôi, buông tay ra. Nhà văn Lưu ngã chổng chơ ra đất, như một con lợn chết. Lý Trọc lau mồ hôi trán, nói một cách đầy vẻ thoả mãn:

- Hôm nay dừng lại ở đây.

Đang cơn khoái chí, Lý Trọc nghĩ đến nhà văn Lưu còn có một đồng đảng là phần tử trí thức - nhà thơ Triệu, liền nói với quần chúng vây quanh:

- Nhà thơ Triệu cũng là một phần tử trí thức. Xin bà con chuyển lời tôi tới hăn: Trong vòng nửa năm, thế nào tôi cũng phải đánh hăn một trận, đánh cho ra bản sắc của nhân dân lao động.

Lý Trọc sải bước đi liền. Nhà văn Lưu nằm sóng xoài bên cây ngô đồng trên phố, mặt đầy máu. Dân chúng đi qua đi lại xúm vào xem, chỉ trỏ, xông xáo bàn tán. Lý Trọc nhằm trúng năm giác quan của nhà văn Lưu đấm hai mươi tám quả như búa bổ. Đánh cho bất tỉnh nhân sự. Mãi đến lúc mấy công nhân xưởng kim khí đi làm qua đó, trông thấy trưởng phòng Lưu bị

đánh bê bết máu trên mặt, hai con mắt cứ đảo lên đảo xuống, mép nhếch ra, cười ngây dại, đã vội vàng khiêng anh ta vào bệnh viện.

Nằm trên giường của phòng khám khẩn cấp trong bệnh viện, nhà văn Lưu cứ nhất quyết khẳng định kẻ đánh anh ta là Lý Đạt, chứ không phải Lý Trọc. Máy công nhân xưởng kim khí không biết nói thế nào, hỏi anh ta:

- Lý Đạt nào?

Nhà văn Lưu ho rũ rượi. Mồm hộc máu tươi, nói:

- Chính là thằng cha Lý Đạt trong truyện Thủy Hử, chứ còn ai vào đây.

Mấy công nhân hết sức kinh ngạc. Họ bảo gã Lý Đạt không phải ở thị trấn Lưu, mà ở trong sách. Nhà văn Lưu gật đầu nói, thì chính cái thằng cha Lý Đạt trong sách đã nhảy ra đánh anh ta một trận nên thân. Máy công nhân không nhin nổi cười. Họ cười hỏi anh ta: Tại sao Lý Đạt từ trong sách nhảy ra đánh anh? Nhân thế, nhà văn Lưu toang toác chửi Lý Đạt mấy câu. Anh ta bảo thằng cha ấy là chúa tể qua loa đại khái, hữu dũng vô mưu, khắp người toàn cơ bắp, nung núc những thịt là thịt, thịt mọc lẫn cả vào óc. Thằng cha Lý Đạt chúa tể qua loa đại khái, nhận được tình báo sai, đi nhằm chỗ, đánh nhằm người. Cuối cùng nhà văn Lưu tiếp tục ho rũ rượi, và nôn ra máu, giọng vo ve như muỗi kêu:

- Lý Trọc đâu phải đối thủ của ta.

Mấy công nhân xưởng kim khí nghĩ bụng, toi đời rồi. Họ điệu bác sĩ đến thăm dò xem, liệu trưởng phòng Lưu của họ có bị đánh thành kẻ dở hơi mắc bệnh tâm thần? Bác sĩ xoa tay bảo, vẫn chưa đến nông nỗi ấy, trưởng phòng Lưu chỉ bị người ta đánh thành chứng hoảng loạn. Bác sĩ bảo:

- Yên chí, cứ ngủ một giấc, tỉnh lại là khỏi.

Lý Trọc tuyên bố, kẻ ăn đòn tiếp theo là nhà thơ Triệu. Tin này đồn đến tai nhà thơ Triệu. Nhà thơ Triệu giận tái mặt. Mũi anh ta cứ phập phồng khịt ra năm sáu tiếng liền, như đánh rắm. Nhà thơ Triệu rất hiếm khi nói tục chửi bậy, không nhin nổi, buột mồm chửi:

- Thăng lỗi con khốn kiếp.

Nhà thơ Triệu kể với dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi, nhớ lại ngày ấy, mười một, mười hai năm về trước, thằng Lý Trọc này ăn của anh ta bao nhiêu cái rê chân. Nó vừa khóc vừa gào, vừa ngã lộn cổ như trồng cây chuối, ngã liên tù tù nửa dãy phố. Nhà thơ Triệu tuyên bố Lý Trọc là cận bã, là xỉ người, mười bốn tuổi đã mò vào nhà vệ sinh nhòm trộm mông đàn bà, bị nhà thơ Triệu bắt sống, sau đó ôm hận trong lòng, luôn luôn tìm cơ hội trả thù. Nhà thơ Triệu hồi tưởng lại cảnh tượng từng bừng náo nhiệt khi tùm cổ áo Lý Trọc dong đi diễu phố năm nào. Sắc mặt anh ta tái nhợt đã trở nên tươi tắn hồng hào, giọng nói cũng sang sảng. Có người bảo, Lý Trọc cũng định đánh cho nhà thơ Triệu phải lòi ra bản sắc của nhân dân lao động. Nhà thơ Triệu lại tái mặt lần nữa. Anh ta tức giận đến nỗi giọng cứ run bần bật. Anh ta bảo:

- Tôi đánh hấn trước, các người cứ xem xem, trước hết tôi sẽ nện thẳng cha nhân dân lao động này thành một phần tử trí thức. Đánh cho hấn từ đó trở đi không nói tục nói bậy. Đánh cho hấn biết thế nào là lễ độ với mọi người. Đánh cho hấn phải tôn trọng người già, yêu mến trẻ con. Đánh cho hấn trở nên tao nhã lịch sự...

Có ai đó cười bảo:

- Anh đánh như vậy, chẳng phải biến Lý Trọc trở thành nhà thơ Triệu hay sao?

Nghe vậy, nhà thơ Triệu ngẩn tò te, sau đó làm nhảm nói:

- Đánh thành một nhà thơ Triệu, cũng có ngại ngần gì.

Ngoài phố, nhà thơ Triệu nói ngông là thế, nhưng về đến nhà cứ giật mình thon thót. Trong lòng anh ta thấp thỏm lo âu, thầm nghĩ, nếu mình choảng nhau với nhà văn Lưu, sẽ là một cuộc đại chiến kéo dài một trăm hợp, có thể mình chỉ hơi trội, mà cũng không dám chắc. Nhà thơ Triệu nghĩ đến cảnh tượng Lý Trọc đánh nhà văn Lưu đến nỗi không còn tí chút sức lực nào để đánh trả, đến mức mê sảng, khiến nhà văn Lưu nhằm Lý Trọc thành Lý Đạt, trở thành trò cười cho dân chúng thị trấn Lưu trong những lúc ngồi uống trà tán chuyện phiếm sau bữa cơm; nghĩ đến mình có thể chịu hậu quả như thế, thậm chí còn tồi tệ hơn. Nhà thơ Triệu biết Lý Trọc là một gã choai cứng đầu cứng cổ, mép chưa có râu, làm việc chóng chán, đánh nhau với người ta không biết thế nào là nặng nhẹ sống chết, hẳn nhằm trúng mặt nhà văn Lưu tống những tám mươi hai quả đấm. Nếu hẳn cũng táng trúng mặt mình tám mươi hai quả, liệu còn không bị đánh thành kẻ ngớ ngẩn dở hơi suốt đời hay sao. Sau khi suy nghĩ như vậy, nhà thơ Triệu quyết định, không ra phố được, thì không ra. Trường hợp bất đắc dĩ cần phải đi phố, khi ra đường nhà thơ Triệu cũng phải thò đầu do thám, mắt nhìn sáu lối, tai nghe tám phương, như một người lính trinh sát. Một khi phát hiện có địch tình Lý Trọc, phải lập tức chui vào một ngõ nhỏ ẩn nấp.

Sau khi bị đánh, nhà văn Lưu nằm trong bệnh viện hai ngày, nằm ở nhà một tháng. Lý Trọc bị ông Đào Thanh gọi lên văn phòng Cục dân chính xạc cho một trận túi bụi, rồi coi như không có chuyện gì xảy ra. Sau đó có người hỏi trước mặt Lý Trọc: Tại sao lại đánh nhà văn Lưu, phần tử trí thức thành Lưu Thành Công, nhân dân lao động? Lý Trọc đã chối đây đây, cười hóm hỉnh trả lời:

- Lý Đạt đánh anh ta, chứ tôi có đánh đâu.

Nhà văn Lưu bị Lý Trọc đánh, trong lòng Tống Cương lo lắng không yên. Tuy việc làm hôm đó của nhà văn Lưu khiến Tống Cương hết sức tức giận, nhưng Lý Trọc đánh anh ta thành như vậy, Tống Cương cảm thấy cũng sai. Tống Cương nghĩ sẽ đi thăm nhà văn Lưu, lại e phật lòng Lý

Trọc, nên cứ lần nữa. Thấy nhà văn Lưu sắp sửa lành vết thương, sẽ trở lại xưởng kim khí làm việc trong ngày một ngày hai, Tống Cương biết không kéo dài được nữa. Tống Cương ập a ập úng nói với Lý Trọc:

- Nên đi thăm nhà văn Lưu một lúc.

Lý Trọc vung tay nói:

- Nếu đi, một mình anh đi, em không đi.

Tống Cương ập a ập úng. Tống Cương bảo, đánh người ta bị thương, có đi thăm cũng nên mang chút gì. Không biết Tống Cương, định nói gì, Lý Trọc hỏi:

- Anh cứ ập a ập úng, định nói gì vậy?

Tống Cương đành phải nói thật, định mua mấy quả táo đi thăm nhà văn Lưu. Vừa nghe nói đến táo, Lý Trọc đã nuốt nước miếng ừng ực. Lý Trọc bảo, đời này mình đã được ăn táo bao giờ đâu. Lý Trọc nói:

- Thế thì liệu có hời cho thằng cha nhân dân lao động ấy không?

Tống Cương không nói gì, cúi đầu ngồi trước bàn. Lý Trọc biết trong lòng ông anh ấy náy không yên, vỗ vai Tống Cương bảo:

- Được, anh đi mua mấy quả táo, đến thăm thằng cha nhân dân lao động ấy.

Tống Cương cười cảm động. Lý Trọc lắc đầu nói với Tống Cương:

- Em không quan tâm mấy quả táo. Em chỉ lo, mình bỏ ra bao nhiêu công sức mới đánh hăn, đánh cho ra bản sắc của nhân dân lao động. Em lo là lo, một khi hăn ăn táo lại ăn ra cái bộ mặt phần tử trí thức của hăn.

Tống Cương ra phố mua năm quả táo ở cửa hàng. Dem về nhà, chọn một quả to nhất, đỏ nhất để giành cho Lý Trọc, còn bốn quả kia bỏ vào cặp sách cũ. Khoác trên lưng chiếc cặp sách cũ, Tống Cương đến thăm gia đình nhà văn Lưu. Lúc bấy giờ, nhà văn Lưu đã khỏe lại từ lâu, đang ngồi trong nhà tán chuyện với hàng xóm. Nghe Tống Cương hỏi thăm ở ngoài cổng, anh ta vội đứng dậy, đi vào nhà năm.

Tống Cương rón rén đi vào trong nhà. Nhà văn Lưu nhắm mắt nằm trên giường. Tống Cương bước đến. Nhà văn Lưu mở mắt nhìn Tống Cương một cái, lại nhắm vào. Tống Cương đứng một lát, khe khẽ nói:

- Xin lỗi.

Nhà văn Lưu mở mắt nhìn Tống Cương, rồi nhắm vào. Tống Cương, mở cặp sách lấy bốn quả táo để lên bàn trước giường nhà văn Lưu. Tống Cương khẽ nói với anh ta:

- Tôi đặt táo lên bàn.

Vừa nghe nói đến táo, nhà văn Lưu không những mở mắt ra, mà còn ngồi dậy. Nhìn bốn quả táo để trên bàn, lập tức cười toe toét, nói với Tống Cương:

- Cậu thật là khách sáo.

Nhà văn Lưu nói, rồi cầm luôn một quả, chùi vào khăn trải giường, đưa lên mồm, cắn ngay một miếng, kêu đánh sột. Nhà văn Lưu sung sướng đến nỗi mắt híp lại thành đường chỉ. Anh ta cắn từng miếng giòn tan, nhai rau rầu, ngay đến tiếng nuốt vào bụng cũng ngon thơm. Đúng như Lý Trọc đã dự đoán, sau khi ăn một quả táo, nhà văn Lưu đã lập tức lòi ra bộ mặt của phần tử trí thức. Anh ta mặt mày tươi tỉnh nói chuyện văn học với Tống Cương, cứ làm như giữa hai người chưa hề xảy ra chuyện gì.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Nửa năm đã trôi qua, Lý Trọc vẫn chưa có dịp đánh nhà thơ Triệu, đánh cho ra bản sắc của nhân dân lao động. Lý Trọc cũng quên tuột lời hứa của mình với dân chúng thị trấn Lưu. Lý Trọc càng ngày càng bận. Lý Trọc đã làm xưởng trưởng Xưởng phúc lợi. Khi Lý Trọc vừa vào xưởng, hai anh chàng thọt làm xưởng trưởng và xưởng phó. Chưa được sáu tháng, hai anh chàng thọt đều sẵn sàng tự nguyện phục tùng sự chỉ huy của Lý Trọc.

Cậu lúc này mới hai mươi tuổi, đã là một xưởng trưởng. Khi Xưởng phúc lợi vốn chỉ có hai anh thọt, ba anh ngố, bốn anh mù, năm anh điếc, năm nào cũng lỗ vốn, năm nào cũng đến chỗ ông Đào Thanh xin cứu trợ.

Kinh phí dân chính ông Đào Thanh năm giữ vốn đã ít, năm nào cũng phải giật gấu vá vai. Xưởng phúc lợi do chính tay ông Đào Thanh gây dựng nên, ông chỉ mong nó giải quyết được vấn đề ăn của mười bốn người tàn tật. Ông Đào Thanh nhận Lý Trọc là vì bà Lý Lan đã cúi rạp đầu với ông đến toé máu trán. Không ngờ năm đầu tiên vào xưởng, Lý Trọc đã làm cho Xưởng phúc lợi chuyển lỗ thành lãi. Không những giải quyết được tiền lương của mười bốn người tàn tật, mà còn nộp lên trên một khoản lãi năm vạn bảy ngàn hai trăm hai mươi bốn đồng. Năm thứ hai càng giỏi hơn, nộp lên chỗ ông Đào Thanh những hơn một trăm năm mươi ngàn đồng tiền lãi. Lợi nhuận bình quân đầu người đạt tới mười ngàn đồng. Trông thấy ông Đào Thanh, ông chủ tịch huyện tươi cười hơn hở, khen là Cục trưởng dân chính giàu nhất toàn Trung Quốc. Sau đó lặng lẽ đề nghị ông Đào Thanh bỏ ra một ít lợi nhuận từ Xưởng phúc lợi nộp lên, để ông lấp lỗ hổng tài chính trong huyện.

Vì thế, ông Đào Thanh đã lên chức cục trưởng. Đã mấy năm, ông không đến thăm Xưởng phúc lợi. Hôm nay tan cuộc họp, ông đi dạo, tiện chân ghé vào thăm. Từ lâu ông Đào Thanh biết hai anh chàng thợ xưởng trưởng xưởng phó Xưởng phúc lợi đã không quản lý xưởng, đặt ra hai chức này, chỉ là để làm vị, hữu danh vô thực, Lý Trọc trên thực tế đã là một xưởng trưởng. Ông Đào Thanh còn biết, vào Xưởng phúc lợi chưa đầy sáu tháng, Lý Trọc đã dẫn hai anh thợ, ba anh ngõ, bốn anh mù, năm anh điếc đến hiệu ảnh, chụp một tấm ảnh kỷ niệm toàn gia đình Xưởng phúc lợi, sau đó đem theo tấm ảnh này, đi ô tô đường dài đến Thượng Hải. Trước khi lên ô tô, Lý Trọc đã mua tại cửa hàng điểm tâm của bà Tô mười chiếc bánh bao làm lương khô. Lý Trọc bốn ba ở Thượng Hải hai ngày, đi đến bảy cửa hiệu và tám công ty. Đưa ảnh chụp kỷ niệm cả gia đình Xưởng phúc lợi cho mọi người xem, chỉ từng người trên ảnh, nói với từng vị lãnh đạo các cửa hàng và công ty, anh nào què thợ, anh nào ngõ ngõ, anh nào mù, anh nào điếc. Cuối cùng chỉ vào mình trong ảnh, nói:

- Chỉ còn lại một người này, không thợ, không ngõ ngõ, không mù, cũng không điếc.

Ở đâu Lý Trọc cũng được người ta đồng tình. Sau khi ăn xong mười cái bánh bao, Lý Trọc đã có trong tay bản hợp đồng dài hạn gia công hộp giấy của một công ty cỡ bự. Sau đó Xưởng phúc lợi mới có cảnh huy hoàng hôm nay.

Khi ông Đào Thanh đi vào Xưởng phúc lợi, anh chàng thợ xưởng phó vừa từ nhà vệ sinh đi ra. Ông Đào Thanh hỏi xưởng trưởng ở đâu? Xưởng phó thợ trả lời, xưởng trưởng đang làm việc trong phân xưởng. Ông Đào Thanh giục anh ta đi gọi về, rồi bước vào phòng làm việc của xưởng trưởng. Ông trông thấy bức ảnh chụp kỷ niệm toàn gia đình Xưởng phúc lợi treo trên tường. Ông còn nhớ, lần trước đến thăm, trong phòng này có hai chiếc bàn, hai anh chàng thợ đang đánh cờ, vừa đánh vừa hoãn, vừa hoãn vừa chửi nhau. Bây giờ chỉ còn một cái bàn. Ông thấy hơi là lạ, có lẽ

nào xưởng trưởng thọt đã đuổi xưởng phó thọt ra khỏi phòng làm việc? Ông Đào Thanh vừa ngồi xuống ghế, Lý Trọc đã chạy vào. Chưa bước vào cửa, Lý Trọc đã rối rít cất tiếng chào:

- Đào Cục trưởng! Đào cục trưởng đã đến thăm!

Trông thấy Lý Trọc, ông Đào Thanh cũng mừng lắm. Ông cười nói với Lý Trọc:

- Cậu làm khá lắm.

Lý Trọc khiêm tốn lắc đầu trả lời:

- Vừa bắt đầu, còn phải cố gắng, thưa Cục trưởng. Ông Đào Thanh gật đầu tán thành, hỏi Lý Trọc có hài lòng với công tác hiện nay không? Lý Trọc gật đầu rối rít, cậu bảo rất thích. Nói chuyện với Lý Trọc một lát, ông Đào Thanh nhìn ra ngoài cửa, thầm nghĩ sao mãi chưa thấy xưởng trưởng thọt trở về? Phân xưởng ở ngay bên cạnh, xưởng trưởng thọt đi chậm một chút, cũng nên có mặt rồi. Ông Đào Thanh hỏi Lý Trọc:

- Xưởng trưởng của các cậu sao mãi không thấy về?

Nghe vậy, Lý Trọc ngớ người, sau đó giơ ngón tay chỉ vào mũi mình, nói:

- Em về rồi đây, em là xưởng trưởng.

- Cậu là xưởng trưởng ư? - Ông Đào Thanh ngạc nhiên. Ông hỏi - Tại sao tôi không biết?

Lý Trọc cười trả lời:

- Cục trưởng công tác bận quá. Em cũng ngại lên quấy rầy Cục trưởng, nên chưa báo cáo.

Ông Đào Thanh sa sầm nét mặt. Ông hỏi Lý Trọc:

- Thế hai cậu xưởng trưởng xưởng phó trước kia đâu?

Lý Trọc lắc đầu đáp:

- Đã thôi cả rồi ạ! ông Đào Thanh đã rõ, tại sao phòng làm việc chỉ còn một chiếc bàn. Ông chỉ chiếc bàn hỏi Lý Trọc:

- Đây là bàn làm việc của cậu?

Lý Trọc gật đầu đáp:

- Vâng!

Ông Đào Thanh nghiêm nghị nói:

- Bổ nhiệm bãi miễn xưởng trưởng phải thông qua tổ chức, đầu tiên là lãnh đạo Cục dân chính thảo luận thông qua, sau đó báo cáo Ủy ban nhân dân huyện phê chuẩn...

Lý Trọc gật đầu lia lịa. Cậu vui vẻ nói với ông Đào Thanh:

- Đúng, đúng, Cục trưởng nói đúng, Cục trưởng hãy chính thức bãi miễn xưởng trưởng cũ, sau đó chính thức bổ nhiệm em làm xưởng trưởng.

Ông Đào Thanh sa sầm nét mặt nói:

- Tôi không có quyền ấy.

- Đào cục trưởng khiêm tốn quá! - Lý Trọc cười hì hì, chỉ tay vào ông Đào Thanh nói - Ai làm xưởng trưởng Xưởng phúc lợi, chẳng phải Cục trưởng nói một câu là xong đó sao.

Ông Đào Thanh nhăn nhó nói:

- Cậu không hiểu gì về quy chế.

Cảnh tượng tiếp sau đó, càng khiến ông khóc dờ mếu dờ. Anh chàng Lý Trọc tự phong làm xưởng trưởng dẫn ông Đào Thanh đi thăm phân xưởng dán hộp giấy. Mười bốn người tàn tật luôn mồm gọi Lý Trọc là "Lý xưởng trưởng", cho dù hai anh thọt vốn là xưởng trưởng xưởng phó, cũng cung kính gọi "Lý xưởng trưởng". Đứng bên cục trưởng Đào Thanh, xưởng trưởng Lý Trọc vỗ tay bôm bốp. Mười bốn người tàn tật cũng bôm bốp vỗ tay theo. Lý Trọc còn chê tiếng vỗ tay chưa giòn, hò hét mười bốn trung thần dưới quyền:

- Đào cục trưởng đến thăm anh em chúng ta. Nào, chúng ta hãy vỗ tay thật to, thật giòn như đốt pháo!

Mười bốn trung thần vỗ tay thực mạng. Mười bốn đôi tay vỗ đến nỗi nẩy cả người lên. Lý Trọc vẫn còn bảo chưa đủ, vung tay nói:

- Hô to lên, hoan nghênh Đào cục trưởng!

Hai anh thọt và bốn chàng mù hô đến khản cổ rất họng:

- Hoan hô Đào cục trưởng!

Năm anh điếc há mồm cười, không biết hai chàng thọt và bốn chàng mù đang hò hét những gì. Lý Trọc vội vàng chạy đến để năm anh điếc xem mồm mình. Mồm Lý Trọc cứ há ra ngậm vào như mồm cá ngớp mặt nước, cuối cùng đã làm cho năm chàng mù bắt chước đúng khẩu hình. Trong năm anh điếc có ba người còn câm, chỉ có hai anh điếc không câm nói ra tiếng. Tiếng "Hoan nghênh Đào Cục trưởng" vang lên nghe đinh tai nhức óc. Lý Trọc vô cùng hài lòng, giơ cả hai ngón tay cái lên khen. Sau đó Lý Trọc lại phát hiện ra vấn đề mới. Ba anh chàng dờ hơi không biết nói "Đào Cục trưởng", mà cứ hét tướng "Hoan nghênh Lý xưởng trưởng", khiến Lý Trọc rất xấu hổ. Lý Trọc vội đến trước ba anh chàng ngớ ngẩn dạy họ hô "Hoan nghênh Đào Cục trưởng" như dạy họ hát. Hai cánh tay Lý Trọc bắt nhịp cứ

giơ lên hạ xuống, khản cả giọng. Nhưng ba anh chàng dở hơi vẫn còn hô "Hoan nghênh Lý xưởng trưởng". Ông Đào Thanh không nhin nổi, cười ha ha. Lý Trọc ngưỡng nghịu nói:

- Đào cục trưởng cho em một ít thời gian, lần sau Cục trưởng đến, em bảo đảm anh em sẽ biết hô "Đào Cục trưởng".

- Khởi cần - Đào Cục trưởng xua tay bảo - Anh em hô "Lý xưởng trưởng" nhanh gọn đáo để.

Khi ra khỏi phân xưởng, ông Đào Thanh nhìn hai anh thọt xưởng trưởng xưởng phó, nói với Lý Trọc:

- Mình cứ tưởng hai anh lãnh đạo này đặt ra để làm vị. Bây giờ mới biết ngay đến làm vị cũng không phải.

Hai tháng sau, Lý Trọc chính thức được gọi lên phòng làm việc của ông Đào Thanh. Ông Đào Thanh đọc cho Lý Trọc nghe một lượt Giấy quyết định bổ nhiệm của Ủy ban hành chính huyện phê chuẩn. Lý Trọc xúc động đến nỗi mặt đỏ bừng bừng. Lý Trọc nói với ông Đào Thanh, ba anh chàng dở hơi của Xưởng phúc lợi đã hô được "Đào Cục trưởng" một cách nhanh gọn. Ông Đào Thanh cười hì hì, sau đó nói với Lý Trọc một cách ý vị. Chính thức bổ nhiệm cậu làm xưởng trưởng gặp sức cản rất lớn, bởi vì Lý Trọc trước kia đã từng phạm sai lầm. Giống như nói chuyện với người tâm phúc của mình, ông Đào Thanh khẽ bảo Lý Trọc, người ngoài ai cũng bảo Lý Trọc là họ hàng ruột thịt của ông. Ông yêu cầu Lý Trọc từ nay trở đi phải chú ý đến hình tượng của mình, sửa đổi những thói xấu nông cuồng. Cuối cùng ông Đào Thanh giao chỉ tiêu nộp lãi cho Lý Trọc. Ông giơ hai ngón tay, bảo:

- Năm nay cậu phải nộp lên hai trăm ngàn đồng.

Lý Trọc giơ ba ngón tay:

- Em nộp lên ba trăm ngàn, không đạt chỉ tiêu này, em xin từ chức. Ông Đào Thanh gật đầu hài lòng. Lý Trọc cuộn tờ giấy quyết định bổ nhiệm của Ủy ban nhân dân huyện phê chuẩn, định bỏ vào túi. Ông Đào Thanh chỉ giấy bổ nhiệm hỏi:

- Cậu làm gì vậy?

Lý Trọc đáp:

- Em đem về nhà.

Ông Đào Thanh lắc đầu, bảo:

- Đúng là cậu không hiểu gì về quy chế, giấy bổ nhiệm này phải đưa sang Ban Tổ chức lưu hồ sơ, hiện giờ cậu đã là cán bộ nhà nước.

- Em là cán bộ nhà nước rồi sao? - Lý Trọc nghệt mặt ra. Cậu nói - Vậy em càng nên đem về cho anh Tổng Cường xem. Ông Đào Thanh nhớ tới cậu bé Tổng Cường, vừa đáng thương, lại vừa đáng yêu mười hai năm trước. Lường lự một lát, ông đã đồng ý cho Lý Trọc đem tờ giấy bổ nhiệm về nhà cho Tổng Cường xem. Nhưng ông yêu cầu buổi chiều phải giao trả. Khi bước ra khỏi cửa, Lý Trọc cúi gập lưng chào ông. Lý Trọc nói một cách chân thành:

- Cảm ơn Đào Cục trưởng đã cho em làm xưởng trưởng!

Ông Đào Thanh vỗ vai Lý Trọc nói:

- Cảm ơn gì, cậu đều đã tiền trăm hậu tấu.

Nghe bốn chữ "tiền trăm hậu tấu", Lý Trọc cười hì hì. Khi bước ra khỏi Cục dân chính, một lần nữa buột ra khỏi mồm Lý Trọc, bốn chữ "tiền trăm hậu tấu" đã hoàn toàn biến mùi.

Lý Trọc cầm tờ giấy bổ nhiệm của Ủy ban nhân dân huyện trong tay, gặp ai quen trên đường cũng giở ra cho xem, giương giương tự đắc nói với họ, bây giờ cậu đã là Lý xưởng trưởng. Khi gặp anh Đồng thợ rèn trên cầu, Lý Trọc kéo anh ngồi phốc lên lan can, làm ra vẻ, giảng giải mình đã làm xưởng trưởng Xưởng Phúc lợi như thế nào. Lý Trọc nói với anh Đồng, thực tế mình đã làm xưởng trưởng Xưởng Phúc lợi từ lâu. Lý Trọc vẫy vẫy tờ giấy bổ nhiệm trong tay, nói:

- Tờ giấy này chỉ là cho một danh phận.

- Đúng! - Anh Đồng thợ rèn đáp một tiếng, nói tiếp - Giống như giấy đăng ký kết hôn ấy mà, thằng chó nào còn nín được đến ngày cưới, có mà ngủ với nhau từ đời tám hoánh. Giấy đăng ký kết hôn chỉ cho cái danh phận, gọi là hợp pháp hoá.

- Đúng! Tức là hợp pháp hoá - Lý Trọc cũng kêu lên, nói với anh Đồng thợ rèn - Nói theo lối của Đào Cục trưởng, thì em đã làm phĩnh bụng con gái nhà người ta, con gái nhà người ta chỉ có thể gả cho em, đấy gọi là tiền trăm hậu tấu.

Khi Lý Trọc về đến nhà, Tống Cương đã nấu cơm trưa đâu vào đấy, bát đĩa cũng sắp sẵn, ngồi trước mâm chờ Lý Trọc. Tiểu nhân đặc chí, Lý Trọc ngồi xuống cạnh bàn, khinh khinh nhìn cơm canh trên mâm, lúng búng nói:

- Đường đường là một Lý Xưởng trưởng hần hoi, ngày nào cũng ăn cơm độn rau nát...

Tống Cương không biết Lý Trọc đã là xưởng trưởng chính thức. Tống Cương cứ tưởng thằng em vẫn là xưởng trưởng tự phong, cười hì hì một tiếng, bưng bát lên ăn. Lúc này Lý Trọc mới giở tờ giấy quyết định bổ nhiệm ra, giở vào trước mắt Tống Cương. Tống Cương vừa nhai cơm, vừa đọc xong tờ giấy, sung sướng quá, nhảy quố lên. Tống Cương nói ồm ồm,

cơm và thức ăn đang đầy mồm, khiến lời nói không chính xác. Tống Cương nhè cơm rau ra lòng bàn tay, thở sâu một hơi, reo lên:

- Lý Trọc, em đúng là...

Bình tĩnh, tự tin, Lý Trọc đã uốn nắn lời nói của Tống Cương:

- Là Lý xưởng trưởng.

- Lý xưởng trưởng, em đúng là Lý xưởng trưởng!

Tống Cương sướng quá, nhảy tâng tâng trong nhà, luôn mồm kêu "Lý xưởng trưởng", nắm tay đang bóp cơm rau, đâm ba quả liên vào trũng ngực Lý Trọc. Cơm rau trong nắm tay bắn tung toé, bắn cả vào mặt Lý Trọc. Lý Trọc lau mặt, cười khoái chí. Nắm đâm của Tống Cương vẫn giáng vào ngực thẳng em. Lý Trọc nhảy lên, né tránh quả đâm của ông anh. Giống như khi Tống Cương xách túi du lịch từ nhà quê trở về, hai anh em nhảy tâng tâng, nô đùa trong nhà. Lần này là Tống Cương đuổi đánh Lý Trọc. Thằng em chạy lung tung khắp nhà, tránh quả đâm của ông anh. Ghế bị hai anh em đẩy đổ chỏng chơ ra nền nhà. Bàn cũng bị xẹo xọ. Cơm và thức ăn trong bát vãi hết ra mâm. Đến lúc này, Tống Cương mới thôi đuổi đâm. Nhớ đến nắm tay vẫn còn bám cơm rau vừa nhổ ra, Tống Cương lấy dẻ lau tay, thu dọn cơm và thức ăn, dựng ghế đổ lên, sau đó làm một động tác rất điệu "xin mời", nói với Lý Trọc đang vừa cười vừa thở hổn hển:

- Lý xưởng trưởng, mời ăn cơm.

Lý Trọc vừa thở, vừa lắc đầu nói:

- Em đừng đừng là Lý xưởng trưởng, phải ăn mì Tam Tiên.

Tống Cương sáng mắt lên, vẫy tay bảo:

- Đúng, ăn mì Tam Tiên, chúc mừng.

Tống Cương có vẻ xem thường, liếc mắt nhìn cơm rau trên mâm một cái, vỗ vai Lý Trọc đi ra cửa. Sau khi khoá cửa đi được mấy bước, Tống Cương dừng lại, hỏi Lý Trọc bao nhiêu tiền một bát mì Tam Tiên? Lý Trọc bảo ba hào rưỡi một bát. Tống Cương quay về, đứng sát vào cửa, cởi quần dài, thọc tay vào quần lót tìm một lát, móc ra bảy hào bỏ vào túi áo, rồi tươi tỉnh bước đi. Tống Cương vừa đi, vừa nói với Lý Trọc:

- Bây giờ em là xưởng trưởng, anh là anh trai của xưởng trưởng, anh không thể cứ thò tay vào đũng quần trước mặt người khác. Anh không thể để em trai xưởng trưởng của mình mất mặt.

Giống như anh hùng chiến thắng trở về, hai anh em nhà họ sóng vai đi trên phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi. Trong tay Lý Trọc vẫn cầm tờ giấy quyết định bổ nhiệm. Tống Cương hai lần dừng chân, yêu cầu Lý Trọc cho xem lại. Đứng trên phố lớn, Tống Cương đọc to nội dung giấy bổ nhiệm như đọc thơ. Đọc xong, với niềm sung sướng tận đáy lòng, Tống Cương nói với Lý Trọc:

- Anh vui mừng lắm, em ạ!

Hai anh em đi vào khách sạn Nhân Dân. Bước qua cửa chính khách sạn, Tống Cương nói với người đàn bà viết phiếu trong quầy:

- Hai bát mì Tam Tiên.

Tống Cương đi đến trước quầy viết phiếu, móc túi áo lấy ra bảy hào chuẩn bị sẵn, vỗ mạnh lên quầy, khiến cho người đàn bà viết phiếu giật mình, ca cẩm:

- Mới có bảy hào chỉ, cho dù là mười đồng, cũng không cần đập mạnh như thế.

Hai anh em ăn xong mì Tam Tiên, mồ hôi mồ kê nhuế nhại ra về. Đọc đường Lý Trọc ba lần giở giấy bổ nhiệm cho người quen xem. Tống Cương

cũng hai lần đứng lại đồng dạ đọc. Về đến nhà, Tống Cương nói, để mình cất giữ giấy này, sợ Lý Trọc giữ, về sau sẽ thất lạc. Nghe Tống Cương nói vậy, với giọng nói sắc mùi Đào Cục trưởng, với nét mặt đầy vẻ Đào Cục trưởng, Lý Trọc nói:

- Đúng là anh không hiểu gì về quy chế. Giấy bổ nhiệm này phải đem đến Ban tổ chức lưu hồ sơ. Em bây giờ đã là cán bộ nhà nước.

Lời nói của Lý Trọc khiến Tống Cương càng phấn khởi. Tống Cương cảm thấy em trai mình rất giỏi giang. Anh nâng niu tờ giấy bổ nhiệm trên tay, đọc lần cuối cùng như nuốt từng chữ. Đọc xong nghĩ ngay đến chuyện sau này không bao giờ được đọc nữa, vẻ mặt Tống Cương tỏ ra tiếc nuối. Tống Cương chợt loé lên một ý nghĩ, lập tức lấy ra một tờ giấy trắng, dùng mực đen nắn nét chép lại tờ giấy quyết định bổ nhiệm, vẽ lại cẩn thận con dấu. Lý Trọc cứ rối rít khen Tống Cương vẽ con dấu còn thật hơn con dấu thật. Vẽ xong, Tống Cương cười như trút được gánh nặng, trả Lý Trọc tờ giấy bổ nhiệm, cầm tờ của mình, nói một cách đặc ý:

- Từ nay trở đi chúng ta có thể xem tờ này.

Tiền lương của hai anh em do Tống Cương quản lý. Chi tiêu thứ gì Tống Cương đều bàn với Lý Trọc, phải được Lý Trọc đồng ý. Sau khi Lý Trọc chính thức làm xưởng trưởng, Tống Cương tự quyết định sắm cho thằng em đôi giày da đen. Tống Cương bảo, Lý Trọc là xưởng trưởng rồi, không thể cứ đi mãi đôi giày đá bóng cũ rách, nên đi một đôi giày da đen bóng loáng. Thấy ông anh mua cho mình, Lý Trọc mừng lắm. Lý Trọc bấm ngón tay, tính từ bí thư chủ tịch huyện cho đến các cục trưởng, từ các cục trưởng đến các xưởng trưởng mấy xưởng lớn, Lý Trọc nói, những người có chức danh, có thân phận của thị trấn Lưu, ai ai cũng đi giày da đen. Lý Trọc đặc ý:

- Em cũng là một người có danh phận.

Chiếc áo len trên người Lý Trọc cũng đã rách, hơn nữa lẫn lộn mấy loại màu. Đó là chiếc áo len khi còn sống, bà Lý Lan tháo sợi từ mấy cái áo len cũ đan cho con. Tống Cương ra phố mua cho em bảy lạng rưỡi sợi len mới màu vàng nhạt, đi làm về, bắt đầu đan áo len cho Lý Trọc. Tống Cương vừa đan, vừa dí sát lên người Lý Trọc đánh dấu so thử, một tháng sau đan xong. Lý Trọc mặc vào người rất vừa. Trước ngực còn có đường chỉ gợn sóng. Trên gợn sóng còn có một con thuyền căng buồm. Tống Cương bảo, con thuyền căng buồm trước ngực tượng trưng cho tiền đồ rộng lớn của Lý Trọc. Lý Trọc vui sướng, cứ reo toáng lên.

- Anh Tống Cương! Anh giỏi quá! Anh cũng biết làm công việc của đàn bà.

Lý Trọc đi giày da đen, mỗi lần ra ngoài đều diện bộ quần áo Tôn Trung Sơn vải ka ki màu lam thẫm, cài kín từng cái cúc, ngay đến cúc trang trí cũng cài vào. Từ sau khi mặc áo len mới màu vàng nhạt Tống Cương đan, Lý Trọc không bao giờ cài cúc áo Tôn Trung Sơn, cứ phanh hẳn ngực ra đi trên phố, để ai cũng trông rõ con thuyền căng buồm và gợn sóng trên áo len mới. Hai tay Lý Trọc xỏ vào túi quần. Vạt áo chặn sau cánh tay, Lý Trọc ưỡn bộ ngực nở nang bước đi, gặp ai cũng nhếch mép mỉm cười.

Đàn bà con gái trên thị trấn Lưu chúng tôi, xưa nay chưa bao giờ trông thấy trên áo len còn đan được thuyền căng buồm. Trông thấy Lý Trọc, họ xúm vào xem. Năm sáu bàn tay cùng một lúc mó vào áo len mới của Lý Trọc, nghiên cứu xem con thuyền đan thế nào. Họ cứ xuýt xoa tấm tắc khen. Họ bảo:

- Ở trên còn có buồm.

Lý Trọc ngửa mặt cười hì hì, cứ để mặc cho các bà các chị thưởng thức, nghe họ khen áo len mới. Họ hỏi Lý Trọc, ai đan khéo tay thế? Lý Trọc kiêu hãnh trả lời:

- Anh Tống Cường. Ngoài không biết đẻ con, anh Tống Cường cái gì cũng biết.

Đàn bà con gái thị trấn Lưu chúng tôi, sau khi khen hình vẽ chiếc thuyền và cánh buồm, bắt đầu nghiên cứu con thuyền trên áo len là loại gì? Họ hỏi Lý Trọc:

- Thuyền đánh cá phải không?

- Thuyền đánh cá ư? - Lý Trọc bực bội nói - Đây là con tàu tiền đồ rộng lớn.

Câu hỏi tầm thường của các chị các cô khiến Lý Trọc rất bực, đẩy tay họ ra, cậu nghĩ cho họ thường thức chiếc áo len có con tàu tiền đồ rộng lớn, quả thật chẳng khác nào đàn gậy tai trâu. Lý Trọc tức tối đã bỏ đi, còn quay lại trêu họ một câu:

- Bọn bay, ừ, ngoài biết đẻ con, còn biết cái đẽch gì?

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Sau khi trở thành Lý xưởng trưởng, Lý Trọc thường xuyên cùng đi họp với các xưởng trưởng khác. Đều là những nhân vật mặc quần áo Tôn Trung Sơn, đi giày cộp đen bóng, Lý Trọc tươi cười bắt tay chào hỏi họ. Một tháng sau, Lý Trọc đã xưng anh xưng em với bọn họ. Từ đó, Lý Trọc đã bước vào xã hội thượng lưu của thị trấn Lưu chúng tôi. Để tạo nên một bộ mặt không ai bằng mình, Lý Trọc thích ngửa mặt nói chuyện với người khác.

Một hôm đột nhiên trông thấy Lâm Hồng trên cầu, Lý Trọc bỗng dừng mụ mị đầu óc. Lâm Hồng lúc này hai mươi ba tuổi. Hơn sáu năm trước bị Lý Trọc nhòm trộm mộng, Lâm Hồng còn là một cô gái xinh đẹp mười bảy tuổi. Cô bây giờ càng yếu điệu thướt tha. Lâm Hồng từ trên cầu đi xuống mắt nhìn thẳng. Khi đi đến bên Lý Trọc, có ai gọi tên cô. Cô quay người một cái, chiếc đuôi sam dài văng lên, suýt nữa quét vào chóp mũi Lý Trọc, cậu nhìn Lâm Hồng xuống cầu đi men theo đường phố một cách ngây dại. Mồm cậu như rên lên từng hồi:

- Ôi! Đẹp quá, đẹp quá...

Hai dòng máu tươi từ lỗ mũi Lý Trọc ộc ra, chảy vào mồm. Đã lâu lắm Lý Trọc không gặp Lâm Hồng. Sau khi làm xưởng trưởng, Lý Trọc gần như quên bằng người đẹp này của thị trấn Lưu. Hôm nay đột nhiên gặp cô, Lý Trọc lại xúc động tới mức hộc máu mũi. Tên tuổi Lý Trọc lại âm ỉ một lần nữa, gần giống như ngày nào cậu bé nhòm trộm mộng đàn bà trong nhà vệ sinh. Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi cứ hì hì cười suốt. Họ bấm ngón tay đếm hết năm này sang năm khác. Họ bảo, từ sau vụ Lý Trọc nhòm trộm

mông đàn bà trong nhà vệ sinh, thị trấn Lưu chưa bao giờ lại xảy ra việc gì khiến mọi người hào hứng. Họ bảo, thị trấn Lưu năm sau trầm buồn, tẻ nhạt hơn năm trước. Dân chúng càng sống càng tiêu cực. Bây giờ khá rồi, Lý Trọc trở lại giang hồ. Chuyện rôm rả vẫn là tin thời sự sốt dẻo Lâm Hồng.

Lý Trọc bỏ ngoài tai những lời chế nhạo của dân chúng. Lý Trọc bảo đó là "hiến máu". Cậu vỗ ngực, nói bô bô:

- Khấp thiên hạ không có ai như ta có thể hiến máu cho tình yêu.

Người già cả thị trấn Lưu nói chuyện còn có vẻ lịch lãm, các cụ bảo:

- Những người có tên tuổi, làm việc gì cũng có tiếng tăm.

Lời nói này truyền đến tai Lý Trọc. Lý Trọc nghe khoái lắm, gật gù bảo:

- Danh nhân mà, chuyện thị phi bao giờ chẳng nhiều hơn người thường.

Lý Trọc đã từng đánh nhà văn Lưu. Bây giờ cậu cũng mắc chứng hoang tưởng. Lý Trọc phân vân nghĩ trước nghĩ sau, tại sao khi đi qua bên mình, Lâm Hồng đi sát thế? Mái tóc đuôi sam dài bím gót của nàng bay tung lên, chỉ tí tí nữa là chạm vào chóp mũi mình. Lý Trọc tống ráo vào một lò những suy nghĩ ngông cuồng về tình yêu son sắt và về những lời đồn thổi khuếch đại. Cậu khẳng định Lâm Hồng đã yêu mình. Cho dù chưa yêu, cũng sắp yêu. Lý Trọc nghĩ, hôm ấy trên cầu và trên đường phố đông người quá. Nếu là đêm khuya thanh vắng không một bóng người, chắc chắn Lâm Hồng sẽ dừng chân, chắc chắn Lâm Hồng sẽ âu yếm nhìn kỹ mình, thu hết vào mắt, khắc vào trái tim từng sợi thần kinh, từng mạch máu trong da trong thịt, trên mặt Lý Trọc. Sau đó Lý Trọc cười nhả nhở nói với anh Tống Cường:

- Cô Lâm Hồng có ý tứ với em.

Tống Cương biết Lâm Hồng, biết người đẹp này là giấc mơ đẹp trong đêm khuya của đấng mày râu thị trấn Lưu. Tống Cương cảm thấy Lâm Hồng như trăng sao trên trời, nhìn được nhưng không với tới. Bây giờ Lý Trọc đột nhiên bảo, Lâm Hồng đã có ý tứ với mình, Tống Cương kinh ngạc không nói nên lời. Liệu Lâm Hồng có thích Lý Trọc hơn sáu năm trước đã nhòm trộm mông mình trong nhà vệ sinh? Tống Cương không hề dám chắc. Tống Cương hỏi Lý Trọc:

- Tại sao Lâm Hồng có ý tứ với em?

- Vì em là Lý xưởng trưởng? - Lý Trọc vỗ ngực bảo Tống Cương - Anh nghĩ xem, trong số hơn hai mươi xưởng trưởng trước sau, trên dưới của thị trấn Lưu, chỉ có một mình Lý xưởng trưởng này chưa có vợ...

- Phải rồi! - Tống Cương nghe vậy gật đầu lia lịa, nói với em - Người xưa nói trai tài gái sắc, em và Lâm Hồng chính là trai tài gái sắc.

- Đúng thế! - Lý Trọc khoái chí đấm Tống Cương một quả, mắt Lý Trọc sáng quắc lên, nói tiếp - Trai tài gái sắc em cũng định nói thế.

Lời nói của Tống Cương khiến Lý Trọc tìm được cơ sở lý luận cho tình yêu giữa mình và Lâm Hồng. Lý Trọc bắt đầu chính thức theo đuổi Lâm Hồng. Rất đông các chàng trai của thị trấn Lưu chúng tôi đã từng, hoặc đang theo đuổi Lâm Hồng. Một số cậu chẳng làm nên công trạng gì, sau đó tự biết đã lần lượt rút lui chỉ có Lý Trọc phong độ phi phàm cứ lao vào như điên.

Lý Trọc hạ quyết tâm theo đuổi Lâm Hồng một cách quyết đoán và có khí phách, bảo ông anh Tống Cương làm quân sư quạt mo cho mình. Tống Cương đã từng đọc mấy cuốn sách cổ cũ nát. Tống Cương bảo trước khi đánh nhau, người xưa đều phái sứ giả mang thư đi tuyên chiến hỏi:

- Không biết trước khi tỏ tình, liệu có nên cử sứ giả đưa thư đi không?

- Đương nhiên có chứ! - Lý Trọc đáp - Để Lâm Hồng còn chuẩn bị, không nhờ đột ngột quá, cô ấy xúc động ngất xỉu thì sao?

Sứ giả mang thư Lý Trọc phái đi là năm cậu bé sáu tuổi của thị trấn Lưu. Trên đường đi đến Xưởng phúc lợi làm việc, Lý Trọc gặp năm cậu bé này. Mỗi cậu đang hò hét ôm tòi trên phố, chúng cứ chỉ chỉ trỏ trỏ vào Lý Trọc tranh cãi dai dẳng. Một đứa bảo, anh chàng đầu trọc kia là người nhòm trộm mông Lâm Hồng trong truyền thuyết, cũng là người trông thấy Lâm Hồng học máu mũi trong truyền thuyết. Còn một đứa khác gạt phắt đi, đích phải người này, là anh chàng có tên Lý Trọc cơ. Nghe thấy lời chúng, Lý Trọc thâm nghĩ, ngay đến những thằng lỏi con mắt dạy này, cũng biết mọi truyền thuyết về mình, mình đã trở thành một nhân vật thần thoại của thị trấn Lưu. Lý Trọc đứng lại vui vẻ vẫy tay, gọi bọn trẻ đến. Mỗi cậu bé thò lò mũi bước đến, ngẩng mặt nhìn danh nhân Lý Trọc của thị trấn Lưu. Giơ ngón tay cái chỉ vào mũi mình, Lý Trọc nói:

- Ta là Lý Trọc đây.

Mấy cậu bé hứ hứ hít mũi trở lại, đứa nào cũng ngạc nhiên nhìn Lý Trọc. Lý Trọc vẫy tay bảo chúng lại gần, mau mau lau sạch mũi, rồi hỏi:

- Các em cũng biết Lâm Hồng chứ?

Lý Trọc hì hì cười mấy tiếng, bảo có một nhiệm vụ vinh quang giao cho chúng, sai chúng chạy đến đứng chờ tại cổng Xưởng dệt kim, giống như con mèo rình chuột ban đêm. Khi nào hết giờ làm việc Lâm Hồng ra về, cứ nói to với cô... Lý Trọc bắt chước giọng trẻ con:

- Lý Trọc muốn cầu hôn với cô!

Mấy đứa trẻ con cười khúc khích đồng thanh nói:

- Lý Trọc muốn cầu hôn với cô?

- Đúng! Cứ hô to như vậy - Lý Trọc xoa đầu từng đứa như tán thưởng, bảo các em - Còn một câu "Cô đã sẵn sàng chưa?"

Mấy cậu bé nói theo:

- Cô đã sẵn sàng chưa?

Lý Trọc vô cùng hài lòng, khen mấy cậu học nhanh lắm. Lý Trọc giơ tay đếm, tất cả có năm đứa. Móc túi lấy ra hai đồng tiền đúc năm xu, tạt vào quán nhỏ bên phố, Lý Trọc mua mười chiếc kẹo cứng, phát cho các em mỗi đứa một cái, năm cái còn lại bỏ vào túi mình bảo chúng, sau khi hoàn thành nhiệm vụ lại đến Xưởng phúc lợi lĩnh thưởng. Rồi giống như một sĩ quan chỉ huy binh lính trên chiến trường xông lên, Lý Trọc vẫy tay về phía Xưởng dệt kim, hô to:

- Xuất phát!

Năm cậu bé vội vàng bóc kẹo, vội vàng cho vào mồm. Chúng đứng im tại chỗ, sung sướng nhai kẹo. Lý Trọc lại vung tay. Bọn trẻ vẫn đứng im. Lý Trọc ngoác mồm cười:

- Nhanh lên, mẹ kiếp!

Bọn trẻ nhìn nhau, rồi hỏi Lý Trọc:

- Thế nào gọi là cầu hôn?

- Cầu hôn à? - Lý Trọc vắt óc suy nghĩ rồi đáp - Cầu hôn là kết hôn, là tối ngủ với nhau.

Năm cậu bé cứ khúc khích cười. Lý Trọc lại một lần nữa vung tay về hướng Xưởng dệt kim. Năm cậu bé xếp thành hàng một, vừa đi vừa hô:

- Lý Trọc muốn cầu hôn với cô! Kết hôn ấy mà! Ngủ ấy mà! Cô đã sẵn sàng chưa?

- Mẹ kiếp! Quay lại - Lý Trọc vội vàng gọi chúng quay về, bảo - Không được nói kết hôn, không được nói ngủ, chỉ được nói cầu hôn.

Buổi chiều nay, dọc đường đi đến Xưởng dệt kim, năm sứ giả đưa tin tình yêu của Lý Trọc vừa đi vừa hò hét. Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi được dịp mở rộng tầm mắt. Nhìn mấy đặc phái viên tình yêu của Lý Trọc gân cổ hò hét, có năm mơ, dân chúng cũng không ngờ Lý Trọc lại còn có cách làm, dám sai mấy đứa trẻ con thò lò mũi, mặc quần thủng đít, thay mặt mình đi cầu hôn Lâm Hồng. Dân chúng vừa cười vừa lắc đầu. Họ bảo chắc chắn trong đầu thằng cha Lý Trọc có nước dãi có phân, mới làm chuyện ngu xuẩn như thế. Lý Trọc suốt ngày chung sống với hai thằng què, ba thằng dở hơi, bốn thằng mù, năm thằng điếc, gã khiến đầu mình cũng trở nên tàn tật.

Lúc bảy giờ nhà thơ Triệu cũng có mặt. Anh ta đồng ý với kết luận của dân chúng. Anh ta bảo mình biết Lý Trọc từ rất lâu, biết hết củ tỏi, ngọn nguồn. Lý Trọc trước kia tuy không thông minh, nhưng cũng không ngớ ngẩn. Anh ta nói, từ khi Lý Trọc vào làm việc ở Xưởng phúc lợi, nhất là sau khi làm xưởng trưởng của bọn què ngố mù điếc càng ngày càng dở hơi. Nhà thơ Triệu nho nhã nhắc lại một câu nói cổ xưa:

- Đây gọi là "gần mực thì đen, gần đèn thì rạng".

Năm cậu bé hít mũi thò lò, hò hét y như hát. Đầu tiên hô "cầu hôn" đi hết một dãy phố, tiếp theo hô "kết hôn" đi hết dãy phố nữa. Khi đến dãy phố thứ ba, mồm đã hô sang chữ "ngủ". Năm đứa hô xong chữ "ngủ", mới chợt nhớ đến lời Lý Trọc, Lý Trọc không cho phép chúng hô "ngủ". Chúng bắt đầu hô trở lại, "kết hôn", sau đó nhớ đến cũng không được phép hô "kết hôn". Khi chúng tiếp tục hô, không hiểu sao lại quên mất hai chữ "cầu hôn". Đứng trên đường phố, năm cậu bé cứ ngó ngó nghiêng nghiêng. Chúng giơ tay lau mắt, lại chùi mũi bám trên tay vào đít quần, chùi đến nỗi đít quần bóng loáng giống như con giời leo, chúng vẫn không sao nhớ ra hai chữ "cầu hôn".

Nhà thơ Triệu cũng vừa đi đến dãy phố thứ ba này. Anh ta nghe rõ lời bọn trẻ con bàn nhau thầm nghĩ đến chuyện Lý Trọc đã từng đe đánh mình, đánh cho ra bản sắc của nhân dân lao động, bỗng dưng anh ta nở nụ cười ranh mãnh, vẫy tay gọi năm cậu bé. Năm cậu đi đến trước mặt. Nhà thơ Triệu khe khẽ bảo chúng:

- Là "giao hợp".

Năm cậu bé nhìn nhau, cảm thấy hơi giông giống hai chữ đó, lại cũng khang khác. Nhà thơ Triệu nói lại một lần nữa chắc như đinh đóng cột:

- Chắc chắn là "giao hợp" mà!

Năm cậu bé lập tức gật đầu. Chúng hớn hờ, tung ta tung tấy đi tới Xưởng dệt kim. Đến ngoài cổng Xưởng dệt kim, năm cậu bé hô âm ã. Trông thấy ông già gác cổng trong phòng thường trực, chúng hô rõ to vào cánh cổng sắt đang đóng:

- Lý Trọc muốn giao hợp với ông.

Ông già trong phòng thường trực lúc đầu thấy lạ, đóng tai nghe. Bọn trẻ con hô ba lần, ông mới nghe rõ. Nổi giận ùng ùng, ông vớ luôn chiếc cán chổi đằng sau cửa xông ra. Năm cậu bé hốt hoảng chạy tán loạn. Ông già vung cán chổi buột mồm chửi toáng lên:

- Về mà đ. mẹ, đ. bà chúng mày...

Năm cậu bé lại tụ họp với nhau, nói với ông già một cách hết sức oan uổng:

- Lý Trọc sai chúng cháu...

- Đ. mẹ thằng Lý Trọc - ông già chọc cái cán chổi xuống đất bảo - Nó dám đến giao hợp với ta ư? Ta sẽ thọc nát lỗ đít nó ra cho mà xem.

Năm cái đầu trẻ con lắc lia lịa như năm cái trống bỏi, chúng nói với ông già:

- Ô! Không phải với ông, với Lâm Hồng...

- Với ai cũng không được - Ông già nghiêm giọng, nói - Có là mẹ đẻ nó cũng không được.

Năm cậu bé không dám đi đến gần cổng Xưởng dệt kim. Chúng nép đằng sau gốc cây xa xa, nhìn chăm chăm ông già phòng thường trực. Hễ ông già đi ra, là chúng ù té chạy. Ông già đi vào phòng, chúng lại len lén chạy vào sau gốc cây thò đầu nhòm ngó. Theo chỉ thị của Lý Trọc, chúng phải chờ y như mèo chờ chuột ban đêm, cho đến khi tiếng còi tan ca của Xưởng dệt kim nổi lên. Sau đó trông thấy Lâm Hồng cùng đám công nhân nữ đi ra. Trong năm cậu bé có hai cậu biết ai là Lâm Hồng. Hai cậu bé này vẫy mạnh tay gọi Lâm Hồng. Ba cậu kia cứ nhìn như dán mắt vào ông già phòng thường trực, chẳng khác nào lính gác. Hai cậu bé hạ thấp giọng khẽ gọi:

- Chị Lâm Hồng, chị Lâm Hồng...

Lâm Hồng đang cười cười nói nói với chị em khác.

Nghe thấy tiếng trẻ con gọi có vẻ thần bí, cô đã dừng chân một cách hiếu kỳ, nhìn năm cậu bé sau gốc cây. Các nữ công nhân khác cũng đứng lại. Các cô cười khúc khích trêu Lâm Hồng đúng là tên đẹp vang xa, ngay đến trẻ con mặc quần thụng đít cũng biết. Giữa lúc này, năm cậu bé đồng thanh cất tiếng:

- Anh Lý Trọc muốn giao hợp với cô!

Có một cậu còn giải thích với Lâm Hồng:

- Tức là cái anh Lý Trọc nhòm trộm mộng cô trong nhà vệ sinh ấy mà.

Lâm Hồng lập tức tái mặt. Các cô khác lúc đầu ngẩn người, sau đó cứ bưng mồm cười. Năm cậu bé tiếp tục hò hét:

- Anh Lý Trọc muốn giao hợp với cô!

Lâm Hồng tức phát khóc. Cô mím chặt môi, ù té chạy. Đi đằng sau, các cô khác không nhìn nổi cứ khúc khích cười. Năm cậu bé nghĩ vẫn còn một câu chưa hô, chúng đuổi theo như một bầy thỏ, gọi sau lưng Lâm Hồng:

- Cô đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Cuối cùng năm cậu bé đã hoàn thành vẻ vang nhiệm vụ Lý Trọc giao cho, đưa nào đưa nấy mặt đỏ bừng bừng, đi ở giữa đám công nhân nữ tan ca... Các cô xoa đầu, sờ mặt bọn chúng, hình như yêu chiều chúng vô hạn, hỏi chúng toàn bộ sự việc đã xảy ra. Bọn chúng cứ rủ rờ rủ rỉ, kể ra hết từ đầu chí cuối. Cô nào cô ấy ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Sau đó năm cậu bé chạy đến Xưởng phúc lợi. Xưởng phúc lợi cũng đã tan ca đóng cửa. Dọc đường bọn chúng hỏi thăm, chạy đến cửa nhà Lý Trọc réo gọi. Lý Trọc và Tống Cương từ trong nhà đi ra, năm bàn tay phải của năm cậu bé cùng giơ ra một lúc. Lý Trọc biết chúng đến lĩnh thưởng. Lý Trọc móc túi lấy năm cái kẹo lần lượt đặt vào tay từng đứa. Năm cậu bé nhanh chóng bóc giấy nhét kẹo vào mồm. Lý Trọc hỏi chúng một cách đầy vẻ chờ đợi:

- Cô Lâm Hồng cười chứ?

Lý Trọc giả đò e thẹn cười cho chúng xem và hỏi:

- Cười thế này hả?

Năm cậu bé lắc đầu nói:

- Cô ấy khóc.

Lý Trọc ngạc nhiên nói với Tống Cương:

- Xúc động thế đấy.

Lý Trọc tiếp tục hỏi chúng với đầy vẻ chờ đợi:

- Chắc cô ấy đỏ ửng mặt!

Năm cậu bé tiếp tục lắc đầu:

- Mặt cô ấy trắng ra, tái đi.

Lý Trọc nghi hoặc nhìn Tống Cương.

- Không phải, mặt cô ấy nên đỏ chứ anh nhỉ?

- Trắng ra, tái đi - Bọn trẻ con nhao nhao nhắc lại.

Lý Trọc bắt đầu nghi ngờ, nhìn năm cậu bé. Lý Trọc hỏi:

- Hay là chúng mày gọi sai?

- Không - bọn trẻ con nói - Chúng em hô "Anh Lý Trọc muốn giao hợp với cô". Chúng em còn hô cả câu "Cô đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

- Chết cha tôi rồi - Lý Trọc kêu oai oái. Như con dã thú, anh ta quát bọn trẻ con - Ai bảo bọn mày hô "giao hợp"! Mẹ kiếp! Đứa nào bảo bọn mày hô "giao hợp"?

Năm thằng bé run cầm cập, nói lắp ba lắp bắp.

Chúng không biết nhà thơ Triệu. Chúng nói đi nói lại, cũng không sao nói rõ người ấy là ai. Chúng vừa lùì vừa nói, cuối cùng ù té chạy. Lý Trọc

điên tiết, sắc mặt từ nhợt nhạt đến tái xanh, còn nhợt nhạt tái xanh hơn cả sắc mặt Lâm Hồng. Lý Trọc vung nắm đấm quát tháo:

- Thăng khốn nạn, kẻ thù giai cấp, tao nhất định phải khai mày ra, nhất định phải thực hành chuyên chính vô sản đối với mày...

Lý Trọc tức đến nổi cứ thở hỗn hà hỗn hênh như kéo bễ trong lồng ngực. Tống Cương vỗ vai em nói, bực tức cũng vô ích. Tốt nhất vẫn là mau mau đi xin lỗi cô Lâm Hồng.

Chiều hôm sau, lúc hết giờ làm việc, Lý Trọc và Tống Cương cùng đứng ở cổng Xưởng dệt kim. Tiếng còi tan tầm Xưởng dệt kim cất lên, khi chị em công nhân trong xưởng lũ lượt đi ra, Lý Trọc hơi căng thẳng. Anh ta bảo mình sắp sửa giờ đầu chịu báng, dặn Tống Cương đứng một bên quan sát, nhìn sắc mặt nghe lời nói, thấy chỗ nào không đúng, phải khẩn trương kéo áo anh ta.

Từ xa, Lâm Hồng đã trông thấy Lý Trọc đứng ngoài cổng. Cô nghe thấy các cô bên cạnh sừng sốt kêu lên từng tiếng. Cô sa sầm nét mặt đi ra. Khi nhìn thấy Tống Cương bên cạnh Lý Trọc, tự dưng cô nhìn thêm một cái. Đây là lần đầu tiên Lâm Hồng chú ý đến anh chàng Tống Cương thân hình cao lớn chững chạc, nét mặt khô ngô tuấn tú.

Khi trông thấy Lâm Hồng từ cổng đi ra, Lý Trọc đau khổ nói với cô:

- Chào Lâm Hồng, xin lỗi, cô đã hiểu lầm! Mấy thằng nhóc mất dạy hôm qua đã nói sai! Tôi đâu có bảo chúng nói "giao hợp", tôi bảo chúng nói "cầu hôn". Lý Trọc này muốn cầu hôn với Lâm Hồng?

Số chị em công nhân lũ lượt đi ra nghe thấy giọng nói đau khổ, nhìn thấy vẻ mặt thiếu não của Lý Trọc, cười tùm tùm lại với nhau. Lâm Hồng phần nộ tới mức tê dại Cô lạnh lùng đi qua bên cạnh Lý Trọc. Lý Trọc bám sát theo sau cô, giơ nắm đấm đập thành thịch vào ngực mình. Anh ta làm cho tiếng đấm ngực thành thịch ăn nhịp với giọng nói của mình:

- Lâm Hồng ơi? Có trời đất, có lương tâm.

Lý Trọc không hề để ý đến tiếng cười hì hì, khúc khích của chị em công nhân Xưởng dệt kim. Anh ta tiếp tục bộc bạch một cách đau khổ:

- Mấy thằng nhóc mất dạy đó đúng là nói sai, có một kẻ thù giai cấp đang phá hoại...

Lòng đầy căm phẫn, Lý Trọc không còn dấm vào ngực mình nữa. Anh ta bắt đầu huơ tay loạn xạ trên đầu.

Anh ta nói:

- Kẻ thù giai cấp đã phá hoại tình cảm cách mạng của giai cấp vô sản chúng ta, cố ý bảo mấy thằng nhóc mất dạy nói "giao hợp". Cô Lâm Hồng, cô an tâm, mặc dù kẻ thù giai cấp ẩn nấp sâu đến mấy, mẹ kiếp, tôi nhất quyết phải khai ra bằng được, nhất quyết phải thực hành chuyên chính cách mạng của giai cấp vô sản đối với hần...

Sau đó Lý Trọc nói một cách ý vị:

- Xin chớ quên đấu tranh giai cấp Lâm Hồng nhé!

Cuối cùng, đã đến lúc không thể nào nín nhịn được nữa, Lâm Hồng quay lại nhìn Lý Trọc bám sau lưng đang lái nhái. Nghiến răng mím lợi, Lâm Hồng nói một câu khó nghe nhất kể từ khi sinh ra đến giờ.

- Mà y đâm đầu chết quách đi!

Câu nói này khiến Lý Trọc đang sục sôi nghĩa khí bỗng dưng sững người, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Khi chị em công nhân Xưởng dệt kim đều đã đi qua, khi những tiếng cười đùa của họ trên đau khổ của người khác đều đã bay theo gió, Lý Trọc mới hoàn hồn. Anh ta vừa định rảo bước đuổi theo, Tống Cương đã bám

chặt thẳng em kéo lại. Tống Cương bảo đừng đuổi theo nữa. Lý Trọc mới hậm hực dùng chân, với ánh mắt dạt dào yêu thương trìu mến, nhìn bóng sau lưng của Lâm Hồng xa dần.

Sau đó hai anh em đi về nhà. Lý Trọc không hề có cảm giác thất bại. Anh ta vẫn bước đi với khí thế hiên ngang. Trái lại Tống Cương y như kẻ bị người yêu đá đít, bị tình yêu đào thải, cúi đầu chán nản đi bên cạnh Lý Trọc. Buồn rười rượi, Tống Cương bảo Lý Trọc:

- Anh cảm thấy Lâm Hồng không có ý tứ với em.

- Nói láo - Lý Trọc nói xong, lại tự tin thêm một câu: - Không thể không có ý tứ.

Tống Cương lắc đầu nói:

- Nếu cô ấy có ý tứ với em, sẽ không nói câu khó nghe như thế.

- Anh biết cái đếch gì? - Lý Trọc dạy bảo Tống Cương một cách lời đời - Đàn bà là như vậy, càng yêu anh, cô ta càng giả bộ chán ghét anh. Khi cô ta muốn được anh, lại giả vờ không cần anh.

Tống Cương cảm thấy Lý Trọc nói rất có lý. Nhìn Lý Trọc một cách kinh ngạc, Tống Cương hỏi:

- Làm sao cậu biết được những điều này?

- Kinh nghiệm xã hội mà! - Lý Trọc đắc ý nói - Anh thử nghĩ, em thường hay họp hành với các vị xưởng trưởng, bọn họ đều là người từng trải, đều thông minh, người nào cũng bảo vậy.

Tống Cương khâm phục, gật gù đầu. Tống Cương bảo, Lý Trọc tiếp xúc với những người khác nhau, tầm nhìn cũng khác nhau. Giữa lúc đó, Lý Trọc bỗng kêu lên một tiếng. Anh ta bảo:

- Có một câu thành ngữ nói về cái lý này.

Lý Trọc vỗ trán mình, nói một cách đáng tiếc:

- Mẹ kiếp, sao em không nghĩ ra?

Đọc đường, Lý Trọc cứ tràn trề hứng thú nghĩ đến câu thành ngữ. Trên đường đi, anh chép miệng chửi tổng cộng mười bảy cái "mẹ kiếp!", cũng không nghĩ ra. Tổng Cương cũng vắt óc nghĩ thay em, đã đi về đến nhà, vẫn không nghĩ ra. Vào trong nhà, Tổng Cương vội vàng giở quyển từ điển thành ngữ đã từng dùng khi học phổ thông trung học. Ngồi trên giường đọc mãi, Tổng Cương mới hỏi Lý Trọc một cách thăm dò:

- Có phải "Muốn bắt cổ tình thả lỏng"?

- Đúng! - Lý Trọc reo lên - Ý em định nói chính là "Muốn bắt cổ tình thả lỏng".

Tối hôm ấy, Lý Trọc kéo Tổng Cương khêu đèn đánh đêm, bàn bạc làm thế nào giải mã, áp dụng được câu thành ngữ "muốn bắt cổ tình thả lỏng" đối với Lâm Hồng. Khi bàn đến chuyện chiến tranh trên giấy, Tổng Cương lập tức tỏ ra rất tài hoa. Tổng Cương đã từng đọc nửa quyển sách "Tôn tử binh pháp" rách bươm. Tổng Cương nhắm mắt nhớ lại một lượt nửa quyển phép dùng binh trong đầu, lại mở mắt phân tích một lượt địch tình Lâm Hồng. Sau đó khen kể "muốn bắt cổ tình thả lỏng" đối với Lâm Hồng, thật là cao sâu khôn lường. Tổng Cương nói:

- "Muốn bắt cổ tình thả lỏng", hay ghê gớm lắm, tiến có thể công, lui có thể giữ.

Sau đó, Tổng Cương bê quyển từ điển thành ngữ đọc đi đọc lại. Tìm được năm thành ngữ khác, Tổng Cương đặc ý giơ năm ngón tay, bảo Lý Trọc:

- Phải dùng năm chiến thuật mới giải mã được "muốn bắt cố tình thả lỏng" đối với Lâm Hồng.

- Năm chiến thuật ư? - Lý Trọc thích thú hỏi.

Tống Cương bẻ cong từng ngón tay nói: Một là bắn tin, nói lòng vòng, hai là nói thẳng, bập ngay vào vấn đề chính, ba là áp sát quân dưới thành, bốn là luồn sâu sau lưng địch, năm là bám chặt lưng địch, đánh lui từng bước, đánh đổ từng bộ phận, tiến tới đánh đổ hoàn toàn.

Tống Cương giải thích với Lý Trọc, hai chiến thuật đầu đã dùng rồi. Hôm qua đã sai mấy thằng nhóc đi hò hét. Đây là bắn tin, nói lòng vòng. Hôm nay Lý Trọc thân chinh gặp mặt bày tỏ. Đây là nói thẳng, bập luôn vào chủ đề. Chiêu thứ ba, thế nào gọi là áp sát quân dưới thành? Có nghĩa là không thể cứ đi mãi một mình, Lý Trọc phải dẫn toàn thể nhân viên Xưởng phúc lợi cùng đi, để Lâm Hồng biết thế nào là phong thái của xưởng trưởng Lý Trọc. Chiêu thứ tư, luồn sâu vào địch hậu, Tống Cương bảo đây là chiến dịch then chốt. Thành công hay thất bại đều ở đây.

Lý Trọc sáng mắt lên hỏi:

- Làm thế nào để luồn sâu sau lưng địch?

- Đến nhà Lâm Hồng - Tống Cương nói - Luồn sâu địch hậu là đến thăm gia đình cô ấy, chinh phục bố mẹ cô ấy. Đây gọi là muốn bắt giặc, phải bắt vua trước.

Lý Trọc gật đầu lia lịa. Anh ta hỏi:

- Thế còn bám chặt lưng địch, đánh đổ từng bước, đánh lui từng bộ phận, tiến tới đánh đổ hoàn toàn là thế nào?

- Ngày nào cũng theo đuổi cô ấy, đã làm thì làm cho đến nơi đến chốn, đã cửa thì cửa cho bằng gỗ - Tống Cương nói.

Lý Trọc đập bàn đánh bốp một tiếng, nói bô bô với Tống Cương:

- Anh Tống Cương, anh thật xứng đáng là quân sư quạt mo của em.

Đã nói là làm, buổi chiều hôm sau, Lý Trọc đem quân áp sát dưới thành. Lý Trọc dẫn mười bốn trung thần thọt ngổ mù điếc, nghênh ngang giễu qua phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi. Rất đông dân chúng thị trấn Lưu đã nhìn thấy tận mắt cảnh tượng náo nhiệt lúc bấy giờ. Họ cười đau cả bụng, khản cả cổ. Lý Trọc cứ lo hai thằng què đi chậm quá tụt lại phía sau, đã cho họ đi trước tiên. Thế là cả đội hình đi cầu hôn, hành quân về phía trước rời rạc, loạc choạc và trục trặc liên tục. Hai anh chàng què dẫn đầu một anh què chân trái, một anh què chân phải, cứ đi, đi mãi, một anh đi ra tận mép ngoài cùng bên trái đường phố, một anh đi tận ra mép ngoài cùng bên phải đường phố, khiến ba anh chàng dờ hơi đi đằng sau đâm ra lưỡng lự bước sang bên trái mấy bước, lại quay trở về, bước sang bên phải mấy bước. Ba anh dờ hơi tay khoác tay ra vẻ đồng tâm hợp lực, lúc đi sang trái khi đi sang phải, làm cho bốn anh mù chống gậy trúc dò đường va nhau choáng váng, ngã quay lơ ra đất, lại lồm cồm bò dậy, chỉ có một anh vẫn đi lên phía trước, còn hai anh kia quay về phía sau, một anh đi ra mép đường bị cây ngô đồng chặn lối, chiếc gậy trúc trong tay anh ta cứ chọc chọc chỉ chỉ vào cây ngô đồng, luôn mồm gọi:

- Lý xướng trưởng, Lý xướng trưởng, đây là chỗ nào?

Lý Trọc bặt toát mồ hôi, vừa dìu hai anh mù đi về phía sau quay người lại, thì anh mù đi đúng đường về phía trước lại bị ba anh dờ hơi va ngã. Trong khi anh mù ở chỗ cây ngô đồng vẫn ra rả kêu cứu. May mà còn có năm anh điếc. Lý Trọc vung tay dậm chân chỉ huy bọn họ, bảo họ không đi thành một hàng, đi tách ra từng người, một người đi dắt anh mù trước cây ngô đồng về, hai người trông nom cẩn thận ba anh dờ hơi phía trước, còn hai anh nữa khẩn trương đi giúp anh mù ngã ra đất. Như nháy múa trên đường phố, Lý Trọc chạy lên chạy xuống chỉ huy năm anh chàng điếc vừa chỉ huy, vừa còn chỉ vào tai mình, nói với dân chúng bên đường phố:

- Năm người này bị điếc.

Lý Trọc lúng ta lúng túng chỉ huy đội ngũ cầu hôn. Anh ta phát hiện đầu mối của vấn đề là hai anh chàng thọt đi trên cùng. Anh ta chạy vọt đi, bảo hai anh thọt đổi chỗ cho nhau, để anh thọt trái đi bên phải, anh thọt phải đi bên trái. Hai anh chàng thọt không đi tách ra nữa, họ thọt vào với nhau, đi mấy bước sẽ va nhau, tách ra rồi, đi mấy bước lại va nhau. Lý Trọc tiếp tục nhảy múa trên phố, hoa chân múa tay chỉ huy năm anh điếc. Năm anh điếc cũng biết sứ mệnh của mình. Hai anh đi bên trái, ba anh đi bên phải. Y như hiến binh, năm anh điếc duy trì đội hình.

Đội ngũ cầu hôn, cuối cùng hết trục trặc. Lý Trọc lau mồ hôi nhễ nhại trên mặt, đứng trước đám dân chúng cười rộ lên từng chập bên hè phố, vẫy tay chào họ y như lãnh đạo đi thị sát. Dân chúng trên đường phố nhao nhao hỏi, đội ngũ kỳ quặc quái gở này đi đâu? Lý Trọc rất thành khẩn nói với họ, anh ta dẫn toàn thể công nhân Xưởng phúc lợi, áp sát Xưởng dệt kim, tuyên bố với em Lâm Hồng tình yêu dạt dào như sóng dậy ngút trời, nguy nga như núi rừng trùng điệp của mình. Lý Trọc nói:

- Tôi phải làm cho em Lâm Hồng biết, tình yêu của tôi đối với em cao hơn núi, sâu hơn biển.

Đây là kỳ quan xưa nay của thị trấn Lưu chúng tôi. Dân chúng chạy đi đồn tin kháo nhau, đàn ông đàn bà, người già trẻ con đang lăng quăng trên phố cùng quay đầu đi đến Xưởng dệt kim. Nhân viên bán hàng của rất nhiều cửa hiệu cũng xin nghỉ, đông hơn nữa là công nhân từ các nhà máy linh ra, người trên phố lớn càng ngày càng đông. Dân chúng của thị trấn Lưu, chen chúc xô đẩy, y như sóng bao quanh xoáy nước, bao vây đội ngũ cầu hôn của Lý Trọc, ùn ùn kéo đến Xưởng dệt kim.

Ông già gác cổng Xưởng dệt kim mừng vui hơn hờ, trước mắt ông toàn người là người. Ông cứ cảm động không thốt nên lời. Ông bảo, sau đại

cách mạng văn hoá, chưa bao giờ chỉ trong chốc lát đã trông thấy người đông như kiến cỏ thế này. Sau đó ông nói một câu hóm hỉnh:

- Tôi cứ tưởng Mao chủ tịch đến.

Có người nói một cách tỉnh khô, không hề có cảm giác dí dỏm:

- Mao chủ tịch qua đời đã mấy năm.

- Tôi biết - ông già gác cổng cụt hứng nói - Ai chả biết Mao chủ tịch - Người đã chết!

Đội ngũ cầu hôn của Lý Trọc đứng ở cổng Xưởng dệt kim. Lý Trọc bảo mười bốn trung thần xếp thành hai hàng. Hàng trước là hai anh chàng thọt, bốn anh mù và hai anh điếc biết nói. Hàng sau là ba anh chàng ngớ ngẩn và ba anh điếc không biết nói. Lý Trọc đã luyện tập hẳn một buổi sáng trong phân xưởng. Anh ta hướng dẫn tám anh què mù điếc ở hàng đằng trước tập hô đồng thanh, bảo ba anh điếc không biết nói ở hàng đằng sau tập vỗ tay thật kêu. Còn ba anh dở hơi, Lý Trọc rút kính nghiệm khi ông Đào Thanh đến thăm xưởng lần trước, biết băng đóng dầy ba thước không phải chỉ lạnh một ngày, biết đến lúc cần hô "Lâm Hồng", các vị nhà ta lại hô thành "Lý xưởng trưởng". Lý Trọc bỏ ra cả một buổi sáng dạy ba anh dở hơi giơ hai tay bịt mõm như thế nào, lo nhất là chuyện ba anh chàng dở hơi này. Đã đứng ở cổng Xưởng dệt kim, Lý Trọc còn bắt ba anh này tập ba lần bịt chặt mõm. Lý Trọc giơ hai tay lên cạnh mõm, sáu bàn tay của ba anh dở hơi lập tức nhất loạt giơ lên bịt mõm. Lý Trọc cẩn thận kiểm tra từng người. Vô cùng hài lòng, Lý Trọc nói với ba anh:

- Bịt tốt lắm, kín như bưng.

Lúc này tiếng người sôi động. Lý Trọc quay về hướng dân chúng đông nghìn nghịt. Hai cánh tay anh ta giơ lên, rồi hạ mạnh xuống, giống như nhạc trưởng lừng danh thế giới Callaian, hai cánh tay Lý Trọc giơ lên bảy lần, bỏ xuống bảy lần, tiếng ồn của dân chúng cuối cùng đã lắng xuống, chỉ

còn lại những âm thanh lẻ tẻ. Lý Trọc giơ ngón tay trở lên mép, huýt sáo quay một vòng. Quay một trăm tám mươi độ, người Lý Trọc chao đi suýt ngã. Cuối cùng quần chúng im phăng phắc. Lý Trọc nói với đám đông:

- Mọi người phối hợp một chút, được không?

- Được! - Đám đông đồng thanh trả lời.

Lý Trọc hài lòng gật gật đầu. Tiếng nói của quần chúng lại nổi lên rời rạc. Lý Trọc vội vàng để ngón tay lên miệng huýt sáo, quay người lại.

Tiếng còi tan ca vẫn chưa nổi lên. Lưu xưởng trưởng của Xưởng dệt kim là một con ma thuốc lá có tiếng tăm của thị trấn Lưu chúng tôi. Ông Lưu vừa hút thuốc, vừa dẫn mấy người đi ra cổng. Nghe nói Lý Trọc đã kéo quân áp sát dưới thành, gần như dẫn dân chúng cả thị trấn đến. Lưu xưởng trưởng hơn ba mươi tuổi, mỗi ngày hút ba bao thuốc, từ sáng đến tối không lúc nào rời thuốc. Vừa hút thuốc vừa đi ra, trông thấy đám đông đen ngòm như mây đen, Lưu xưởng trưởng giật mình nghĩ bụng, tay Lý Trọc đúng là một tên khốn nạn không hơn không kém. Hai người thường xuyên đi họp với nhau. Họ là người quen cũ.

Từ rất xa, Lưu xưởng trưởng đã vẫy tay chào Lý Trọc, sốt sắng gọi:

- Lý xưởng trưởng, Lý xưởng trưởng.

Đi đến bên Lý Trọc, Lưu xưởng trưởng quên điều thuốc lá thơm sắp cháy đến ngón tay, khe khẽ trách anh ta:

- Lý xưởng trưởng, anh làm gì vậy? Anh xem này, bịt kín hết cổng rồi, công nhân tan tầm về nhà thế nào?

Lý Trọc cười hì hì nói:

- Lưu xưởng trưởng, chỉ cần anh bảo Lâm Hồng ra một lát, chúng tôi nói với cô ấy một hai câu, tôi lập tức rút lui thu quân trở về.

Lưu xưởng trưởng biết đành phải thế. Lúc này anh ta vẩy mạnh tay phải, quăng đầu mẩu thuốc lá đã cháy đến ngón tay, gật gật đầu, lại rút điều khác châm lửa. Sau khi rít mạnh một hơi, quay người sai một nhân viên dưới quyền đi gọi Lâm Hồng.

Mười phút sau, Lâm Hồng xuất hiện. Cô nắm chặt hai tay cúi đầu bước tới. Chân cô cứng đờ y như thọt. Sự xuất hiện của Lâm Hồng, khiến dân chúng âm âm trỗi dậy như núi gọi biển gào. Lý Trọc lo lắng quay người đi, đứng trước đám đông, lại một lần nữa hết giơ cánh tay lên, lại hạ cánh tay xuống nhiều lần, như nhạc trưởng Callaian.

Tiếng hò hét của quần chúng dần dần lắng xuống. Lý Trọc quay đầu nhìn, Lâm Hồng đã đi đến gần, vội vàng vẩy tay với mười bốn trung thần dưới quyền. Khi tay trái anh ta bịt mồm, tay phải vẩy lên trời một cách hào hùng, ba anh chàng ngớ ngẩn ở hàng sau lại phản ứng nhanh nhất, lập tức giơ tay bịt miệng mình, rồi đến ba anh điếc hàng đằng sau vỗ tay như điên. Sau đó tám chàng què mù điếc hàng đằng trước bắt đầu đồng thanh hô to:

- Lâm Hồng! Lâm Hồng! Lâm Hồng!

Quần chúng đen ngòm như mây đen cũng hô theo:

- Lâm Hồng! Lâm Hồng! Lâm Hồng!

Tám chàng què mù điếc hô tiếp:

- Mời chị đến Xưởng phúc lợi làm đệ nhất phu nhân!

- Mời chị đến Xưởng phúc lợi làm đệ nhất phu nhân...

Đám đông chí choé. Tám chàng què mù điếc hét đến bốn lần, quần chúng mới nghe rõ. Nhưng quần chúng biết gạt đục khơi trong, giữ cái tinh hoa bỏ chỗ rườm rà, tự động cải biên khẩu hiệu. Họ chỉ hô có bốn chữ.

- Đệ nhất phu nhân! Đệ nhất phu nhân! Đệ nhất phu nhân!

Lý Trọc mắt sáng long lanh, xúc động hét to:

- Tiếng hô của đồng bào cao lắm! Tiếng hô của đồng bào to lắm...

Lâm Hồng lúc này đã ngẩng đầu lên, vô cùng sửng sốt nhìn đám đông đen ngòm, cô quay lại. Chợt xảy ra chuyện bất ngờ. Một trong ba chàng dở hơi vốn đã bịt mõm, khi ngẩng lên nhìn Lâm Hồng, trông thấy sắc đẹp trần gian. Anh chàng ngớ ngẩn này lập tức không làm chủ được bản thân, đẩy mạnh anh chàng mù trước mặt, dang hai tay đuổi Lâm Hồng. Nước dãi chảy dề dề, anh ta luôn miệng nói:

- Cô em, ôm nào, cô em, ôm nào...

Đầu tiên dân chúng tỏ ra kinh ngạc, những tiếng xôn xao bàn tán to nhỏ nổi lên trầm bổng, sau đó bùng lên những tiếng cười lớn như máy bay ném bom oanh tạc. Lý Trọc không ngờ giữa chừng đã lòi ra một thằng ngố máu gái. Anh ta luôn mồm chửi "đ. mẹ", xông ra kéo thẳng ngố máu gái, khễ quát:

- Mẹ kiếp! Thằng dở hơi máu gái này, mày quay về cho tao.

Gã cố sức đẩy khỏi tay Lý Trọc, tiếp tục kêu, đuổi theo Lâm Hồng:

- Cô em, ôm nào...

Lý Trọc xông ra một lần nữa. Lần này ôm chặt anh chàng ngớ ngẩn, khễ nói lý với anh ta:

- Lâm Hồng không thể ôm mày. Lâm Hồng phải ôm tao. Lâm Hồng ôm tao là đệ nhất phu nhân, ôm mày là phu nhân dờ hơi...

Sau khi bị Lý Trọc ôm chặt, anh chàng dờ hơi máu gái không thể đuổi theo Lâm Hồng. Diên tiết lên, gã nhằm trúng mắt trái Lý Trọc đấm một phát. Đấm đến nỗi Lý Trọc kêu oai oái. Tay phải Lý Trọc túm chặt lưng áo gã. Tay trái vung lia lịa nói với mười ba trung thần đang đứng:

- Mau mau giữ lấy nó.

Bị Lý Trọc giữ chặt lưng áo, anh chàng dờ hơi máu gái không biết tại sao không đuổi được Lâm Hồng phía trước. Hai tay gã vung loạn xạ, y như người chết đuối.

Mười ba trung thần loạc choạc chạy lên. Năm anh điếc chạy lên trước nhất. Hai anh dờ hơi còn lại ngó ngó nghiêng nghiêng bám theo sau. Hai anh thọt, một trái một phải tập tễnh lê tới. Bốn anh mù cũng biết xảy ra chuyện gì chống gậy lộc cộc dò đường, thông thả đi đến. Năm trung thần điếc và hai trung thần què dưới quyền Lý Trọc đồng tâm hợp lực ấn anh chàng dờ hơi máu gái ra đất. Hai trung thần không máu gái đứng cạnh cười nhả nhổ. Bốn trung thành mù đứng thành một hàng, giống như bốn người duy trì trật tự, đồng loạt gõ gậy trúc lên mặt đất một cách nghiêm chỉnh. Sau khi anh chàng dờ hơi máu gái bị ấn ngã ra đất, mồm cứ kêu như lợn bị chọc tiết:

- Cô em, ôm nào...

Cuộc cầu hôn áp sát quân dưới thành của Lý Trọc đành phải kết thúc qua quýt. Tay trái Lý Trọc bịt mắt trái, chỉ huy mười ba trung thần kéo anh chàng dờ hơi máu gái về Xưởng phúc lợi. Hai anh thọt tiếp tục đi trước mở đường. Năm anh điếc và hai anh dờ hơi lôi anh chàng ngổ máu gái đi lên trước. Bốn anh mù bám theo sau. Khi bị kéo đi về, anh chàng ngổ máu gái vẫn luôn mồm nói "cô em" và "ôm nào". Khi gã nói, nước bọt bắn phì phì,

khiến năm anh điếc kéo gã cứ phải luôn lau nước dãi trên mặt. Hai chàng dở hơi còn lại cũng đầy mặt nước dãi. Hai anh này không biết nước dãi đến từ đâu ngẩng lên nhìn trời xanh một cách hiểu kỳ, không hiểu sao mặt mình ướt rượt.

Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi xôn xao bàn luận. Ai cũng bảo chỗ hấp dẫn lớn nhất chiều nay không phải là Lý Trọc và Lâm Hồng, mà là Lý Trọc và anh chàng dở hơi máu gái, nhất là quả đấm búa bổ của gã vào mặt, khiến mắt trái Lý Trọc sưng thành một quả táo xanh, đau nhức tới mức vừa đi vừa nghiêng răng nghiêng lợi, nhăn như bị. Dân chúng thị trấn Lưu cứ cười, nói thao thao bất tuyệt không ngờ gã dở hơi dưới quyền Lý Trọc lại phản thù quay lưng giáo đâm một nhát đánh Lý Trọc thành thẳng chột. Đúng là tục ngữ nói không sai, vì đàn bà thọc hai dao vào bạn. Câu tục ngữ này quả là một chân lý bền vững không gì phá vỡ nổi, áp dụng vào anh chàng dở ngẩn cũng hoàn toàn đúng. Sau đó quần chúng cứ nghĩ ngợi miên man, họ bảo, nếu anh chàng Lý Trọc lại đeo một cái chụp màu đen lên mắt trái sưng tím, sẽ trở thành tên cướp biển châu Âu.

Sang ngày thứ ba, sau khi dẫn đại quân áp sát dưới thành, mắt trái vẫn còn đang sưng tím, Lý Trọc đã lườn sâu sau lưng địch, đến thăm nhà Lâm Hồng. Lần này anh ta bảo ông anh thân chinh đi cùng. Lý Trọc nói sẵn sàng cần đến quân sư quạt mo Tống Cương. Một khi lại có tình huống bất ngờ, Tống Cương sẽ lập tức hiến kế hay. Lý Trọc giơ ba ngón tay, đòi hỏi Tống Cương tối thiểu hiến ba diệu kế để anh ta chọn. Thế là một cao một lùn, một giống quan văn, một giống quan võ, sải bước đi trên phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi.

Trên đường đi, Lý Trọc cứ cười suốt. Anh ta cảm thấy kế này của Tống Cương, đúng là một chiêu cao tay sáng suốt. Dọc đường Lý Trọc cứ khen Tống Cương. Anh ta giơ ngón tay cái bảo ông anh:

- Bắt giặc phải bắt vua trước, đúng là một kế hiểm độc của ông anh.

Tống Cương kẹp nách một quyển tạp chí văn học, đi bên thằng em, nơm nớp lo âu. Trông điệu bộ vững tin của Lý Trọc, trong lòng Tống Cương thấp thỏm không yên. Năm chiến thuật anh nêu cho thằng em, ba chiến thuật đầu đều đã thất bại. Chiến thuật thứ tư luôn sâu địch hậu, cũng e lành ít dữ nhiều. Đến cổng nhà Lâm Hồng, Tống Cương e ngại dừng chân, bảo Lý Trọc, em vào một mình, anh đứng đợi bên ngoài. Lý Trọc không đồng ý, bảo hai anh em cùng vào, tại sao anh không vào? Lý Trọc kéo Tống Cương đi theo. Tống Cương cứ gờ ra lùi lại, bảo mình xấu hổ.

- Việc quái gì phải xấu hổ? - Lý Trọc nói ngay trước cổng gia đình Lâm Hồng - Có phải anh đi cầu hôn đâu mà sợ? Anh ở bên em quan sát thôi mà.

Tống Cương đỏ mặt, khẽ bảo:

- Nói nhỏ nhỏ thôi. Ở bên cạnh xem em cầu hôn, anh cũng xấu hổ.

- Anh đúng là nhất gan - Lý Trọc bất lực lắc lắc đầu - Anh chỉ có thể làm quân sư quạt mo.

Sau đó Lý Trọc hết sức nghênh ngang đắc chí, đi vào sân chung của gia đình Lâm Hồng. Trong sân có những mấy gia đình. Khi Lý Trọc nghênh ngang đi vào, trong sân không có ai, ba cánh cửa chính đang mở. Lý Trọc cười sang sảng cất tiếng:

- Chào bác trai, chào bác gái, chào hai bác!

Lý Trọc xồng xộc bước vào một gia đình, trông thấy hai vợ chồng trẻ ngồi trước bàn, ngạc nhiên nhìn mình, anh ta vội vàng xua tay, cười sang sảng nói:

- Vào nhăm nhà!

Lý Trọc bước vào cửa một gia đình khác. Lần này anh ta vào đúng nhà. Bố mẹ Lâm Hồng đều ở trong. Hai ông bà không biết Lý Trọc. Trông thấy một anh chàng thô lùn bước vào, bên trái một tiếng "chào bác trai", bên phải một tiếng "chào bác gái", bố mẹ Lâm Hồng nhìn nhau, ông đưa mắt hỏi bà, bà đưa mắt hỏi ông: "Người này là ai?". Đứng giữa nhà, Lý Trọc nhìn trái nhìn phải, cười khà khà hỏi:

- Lâm Hồng đi vắng phải không ạ?

Bố mẹ Lâm Hồng cùng gật đầu một lúc. Mẹ Lâm Hồng nói:

- Em nó đi phố rồi.

Lý Trọc gật gật đầu. Hai tay xỏ túi quần, đi vào nhà bếp, nghiêng nghiêng ngó ngó. Bố mẹ Lâm Hồng nghĩ bụng, người này là ai? Ông bà vừa đưa mắt hỏi nhau, vừa đi theo vào bếp. Lý Trọc đi đến bên bếp than quả bàng, cúi xuống mở chiếc hộp giấy đựng, trông thấy xếp đầy than, ngẩng lên nói với bố Lâm Hồng:

- Bác trai vừa mua than quả bàng hôm qua phải không?

Chẳng bảo đúng chẳng bảo sai, bố Lâm Hồng gật gật đầu lại lắc lắc đầu nói:

- Mua hôm kia!

Lý Trọc gật đầu tỏ vẻ đã biết. Đi đến trước lái gạo, mở nắp gõ ra xem, thấy đựng đầy gạo, quay lại hỏi:

- Bác trai mới mua gạo hôm qua phải không?

Lần này bố Lâm Hồng lắc đầu trước, sau đó lại gật đầu ông đáp:

- Gạo mua hôm qua.

Lý Trọc rút tay phải khỏi túi quần, xoa xoa cái đầu trọc, hăng hái nói với bố mẹ Lâm Hồng:

- Từ nay trở đi, những việc nặng nhọc như mua than, mua gạo, cháu sẽ đảm nhiệm hết, hai bác khỏi phải vất vả.

Cuối cùng, mẹ Lâm Hồng đã không nín nhịn nổi, hỏi Lý Trọc:

- Cậu là ai?

- Hai bác không biết cháu - Lý Trọc ngạc nhiên kêu lên, vẻ mặt ấy hình như giống người Trung Quốc vẫn chưa biết Bắc Kinh. Lý Trọc vỗ ngực nói - Cháu là Lý xưởng trưởng Xưởng phúc lợi. Đại danh cháu là Lý Quang, biệt hiệu là Lý Trọc...

Lý Trọc chưa dứt lời, bố mẹ Lâm Hồng đã sa sầm nét mặt. Thì ra con người này ngày xưa đã nhòm trộm mông con gái mình trong nhà vệ sinh. Bây giờ cũng chính con người này đã khiến con gái ông bà tức lộn ruột, khóc hết lần này đến lần khác. Tên lưu manh khét tiếng ở thị trấn Lưu, lại còn dám vác mặt đến. Bố mẹ Lâm Hồng phẫn nộ, xồn xồn thét tướng lên:

- Cút! Cút! Cút đi!

Bố Lâm Hồng vớ luôn chiếc cán chổi sau cửa. Mẹ Lâm Hồng cầm luôn cái chổi lông gà. Hai ông bà vụt chan chát vào đầu Lý Trọc. Lý Trọc giơ tay che cái đầu trọc của mình, lao mấy bước như mũi tên, chuồn ra cửa. Khi chuồn ra sân, nghe thấy động tĩnh, đàn bà đàn ông mấy gia đình khác kéo hết ra xem.

Bố mẹ Lâm Hồng tức giận đến nổi toàn thân tun rẩy. Lý Trọc thừ mặt không hiểu ra làm sao, anh ta giơ hai tay lên như đầu hàng, liên tiếp giải thích với bố mẹ Lâm Hồng:

- Hiếu lằm, hoàn toàn là hiếu lằm, cháu không bảo mấy thằng bé hô "giao hợp", có một kẻ thù giai cấp đã phá hoại...

Bố mẹ Lâm Hồng đồng thanh quát:

- Cút đi! Cút đi!

- Đúng là hiếu lằm - Lý Trọc tiếp tục giải thích - Còn thằng dở hơi máu gái bất thành hình lao ra giữa chừng, cháu cũng đành bó tay...

Lý Trọc vừa nói, vừa quay sang nói với bà con láng giềng nhà Lâm Hồng đổ ra xem:

- Ai cũng bảo anh hùng khó qua cửa người đẹp, thằng dở hơi cũng khó qua cửa người đẹp.

Bố mẹ Lâm Hồng vẫn quát:

- Cút xéo!

Cán chổi của bố Lâm Hồng vụt đen đét vào vai Lý Trọc. Chổi lông gà của mẹ Lâm Hồng vung đi vung lại trước sống mũi Lý Trọc. Lý Trọc có vẻ nhẫn nhó, vừa tránh đòn, vừa nói với bố mẹ Lâm Hồng:

- Không nên thế, sau đây đều là người một nhà, hai bác là bố mẹ vợ của cháu, cháu là con rể của bố mẹ, bố mẹ làm thế, sau này sống với nhau thế nào?

- Vớ vẩn! - Bố Lâm Hồng quát tướng, chiếc cán chổi đập vào vai Lý Trọc.

- Đồ thói tha! - Mẹ Lâm Hồng nói to, chiếc chổi lông gà cũng vụt vào đầu Lý Trọc.

Lý Trọc vội vàng chuồn ra phố lớn, chạy một mạch hơn mười mét, trông thấy bố mẹ Lâm Hồng đứng ở cổng, không đuổi đánh nữa, Lý Trọc đứng lại, vẫn còn muốn giải thích tiếp. Lúc này trước mặt dân chúng, bố Lâm Hồng giờ cán chổi chỉ vào Lý Trọc mắng?

- Màý là con cóc muốn xơi thịt thiên nga!

- Nói cho màý biết - Mẹ Lâm Hồng giờ cái chổi lông gà chỉ vào Lý Trọc nói - Con gái ta là một bông hoa tươi, không đời nào lại cắm lên đồng cứt trâu như màý.

Lý Trọc nhìn đám dân chúng vui mừng trên đầu khổ của người khác, nhìn bố mẹ Lâm Hồng tức tối thở hển hà hển hển, lại nhìn ông anh Tống Cương đứng đó thấp thỏm không yên. Lý Trọc vẫy tay một cái, Tống Cương bám theo sau lưng. Hai anh em đi trên phố lớn thị trấn Lưu. Lý Trọc luôn luôn cho rằng, mình là một nhân vật, không phải chọn một trong một nghìn, cũng là chọn một trong số trăm, nào ngờ ở chỗ bố mẹ Lâm Hồng lại thành một con cóc và một đồng phân trâu. Khi bước đi, Lý Trọc cảm thấy thất bại thảm hại, dọc đường anh ta cứ chửi mạt:

- Mẹ kiếp! - Lý Trọc nói với Tống Cương - Anh hùng cũng có lúc sa cơ lỡ vận.

Bị bố mẹ Lâm Hồng xỉ vả là con cóc và đồng cứt trâu, Lý Trọc thiếu ngủ suốt một tuần lễ. Sau bảy ngày, trái tim cầu hôn của Lý Trọc như tro tàn bùng cháy, lại hăng hái theo đuổi Lâm Hồng. Anh ta dùng chiêu cuối cùng Tống Cương vạch ra - Bám chặt lưng địch mà đánh, đánh lui từng bước, đánh đổ từng bộ phận, tiến tới đánh đổ hoàn toàn. Anh ta bắt đầu theo đuổi Lâm Hồng trên đường phố. Anh ta bảo ông anh đi theo. Khi Lâm Hồng xuất hiện trên phố lớn, giống như một kẻ si tình kiêm vệ sĩ anh ta đi bên cạnh Lâm Hồng, cho đến khi về đến cổng. Lâm Hồng tủi hổ khóc lóc, tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, Lý Trọc lại sốt sắng, nói huyền

thuyên không biết dừng. Với danh nghĩa là chồng chưa cưới, anh ta còn giới thiệu Tống Cương với Lâm Hồng. Lý Trọc nói với cô:

- Đây là Tống Cương em trai anh. Khi chúng mình cưới nhau, Tống Cương sẽ làm phù rể.

Là người yêu kiêm vệ sĩ, chỉ cần trông thấy trên phố có tay đàn ông nào nhìn chăm chăm vào Lâm Hồng, Lý Trọc liền giơ quả đấm hăm hăm dọa:

- Nhìn cái đ. gì, còn nhìn nữa ông sẽ táng cho một quả.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Lần nào về đến nhà, Lâm Hồng cũng nằm vật ra giường, ôm gối nức nở khóc một trận. Sau mười lần khóc, Lâm Hồng lau nước mắt, không bao giờ ní non nữa. Cô biết, né tránh khóc một mình vô ích, cô phải tìm cách đối phó với thằng cha Lý Trọc mặt dày mày dạn không biết xấu hổ này. Lý Trọc cứ bám dai như đĩa đói, thôi thúc Lâm Hồng muốn mau chóng tìm một bạn trai. Những cô gái trẻ thời bấy giờ thường suy nghĩ như vậy. Lâm Hồng

Cũng không ngoại lệ. Cô biết chỉ cần mình có bạn trai, sẽ thoát được sự quấn bám của Lý Trọc. Lâm Hồng đã điếm qua một lượt trong đầu những chàng trai chưa vợ của thị trấn Lưu chúng tôi. Cô đã có mấy mục tiêu mờ nhạt. Sau đó cô bắt đầu ăn diện, quàng vào cổ chiếc khăn lụa màu vàng nhạt, đi trên phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi.

Lâm Hồng trước kia rất ít ra phố, giờ cô trở thành thiên sứ của thị trấn Lưu chúng tôi, khiến cánh mày râu tha hồ nhìn ngắm. Có lúc cô cùng đi với mẹ, có lúc cùng đi với chị em trong xưởng. Gần như một buổi chiều tốt, cô thường đi trong ráng chiều tà và về dưới ánh trăng. Cô biết vẻ đẹp của mình đã truyền đi rộng khắp, biết vô khối đàn ông của thị trấn Lưu đang si mê mình. Nhưng cô không biết người đàn ông mình yêu ở đâu? Cô đã từng mong bố mẹ chọn cho. Nhưng bố mẹ cô quá ư dễ dàng thoả mãn. Anh chàng nào điều kiện hơi khá một chút, nhờ ông bà mỗi đến dạm hỏi, là bố mẹ cô mừng quýnh, bảo còn tốt gấp vạn lần thằng cha Lý Trọc. Những chàng trai ấy đều không lọt mắt Lâm Hồng, nói gì đi vào trái tim cô. Cho nên cô đành phải ra tay thân chinh chọn cho mình một đấng lang quân như ý. Lâm Hồng cứ đi đi lại lại. Trên khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, cô luôn

luôn mỉm cười. Thi thoảng trông thấy một anh chàng nào điển trai, cô chăm chú nhìn anh ta một cái, rồi quay đi, một hai ba bốn năm, bước liền năm bước, sau đó quay lại nhìn anh ta lần nữa.

Thị trấn Lưu chúng tôi có tất cả hai mươi chàng trai được Lâm Hồng chăm chú nhìn hai lần trở lên, thì mười chín anh suy nghĩ vẫn vợ, chỉ có một mình Tống Cương không có phản ứng. Mười chín chàng trai suy nghĩ vẫn vợ kia cảm thấy trong mắt Lâm Hồng rõ ràng là có chuyện muốn nói. Nhất là cái nhìn thứ hai lúc quay đầu lại, có thể nói là đầy tình quyến luyến, khiến các cậu mê mẩn cõi lòng không sao ngủ được.

Trong số mười chín anh chàng lọt mắt người đẹp, tám anh đã có vợ. Tám anh này cứ xuýt xoa than thở, kêu khổ luôn mồm, hối hận mình đã sớm quyết định việc lớn suốt đời, ngay đến quả bóng sát biên hạnh phúc cũng không được đá. Trong số tám anh có hai anh vợ xấu. Hai anh chàng này xấu hổ giận cá chém thớt, đêm khuya thanh vắng, đang trong cơn ngủ mê thức dậy còn thở hỗn hà hỗn hển, nhịn không nổi, đã thò tay véo vợ một cái thật mạnh, khiến cô vợ đang ngủ giật mình tỉnh dậy, sừng sốt, kêu thét lên đau đớn, hai ông chồng hoảng quá, lập tức giả vờ ngủ say, ngáy ầm ĩ, lấp liếm cho qua chuyện. Hai anh chàng đã có vợ, một anh chuyên véo đùi, một anh chuyên véo mông. Vợ của hai người khổ hết chỗ nói. Các chị dâu biết chồng mình đã thay lòng đổi dạ, chị nào chị ấy nhìn đùi nhìn mông sừng tím, cứ tưởng đức ông chồng có khuynh hướng bạo lực tình dục trong mơ ngủ. Ban ngày các chị luôn mồm ca thán, ban đêm cứ khăng khăng không muốn chung chăn chung chiếu với chồng. Các chị bảo ngủ chung cứ giật mình thon thót.

Trong mười chín anh, còn có chín anh đã có bạn gái. Chín chàng trai này cũng xuýt xoa than thở, kêu khổ luôn mồm, nghĩ bụng, sốt ruột sẽ không húp được cháo nóng, đi sớm không bằng đi đúng lúc. Họ bắt đầu toan tính, liệu có nên đá đít bạn gái, chinh đốn lại cờ trống theo đuổi Lâm Hồng. Trong chín người, có tám người lo được lo mất, thầm nghĩ, bạn gái

hiện nay tuy không đẹp mê hồn như Lâm Hồng, cũng phải tốn kém biết bao công sức mới có, lại phải dẻo mỏ, đường mật lắm mới sờ mó được vào người, phải vắt óc suy nghĩ hết cách mới ăn ngủ được với cô nàng. Lâm Hồng tuy tốt, nhưng xét cho cùng cũng chỉ nhìn mình hai cái, quả là chuyện hư vô, xa vời, lúc ẩn lúc hiện, như có như không, chứ đâu như bạn gái của mình đã chắc như đinh đóng cột. Họ thầm nghĩ, mắt đã nhìn thấy vệt luộc sắp chín đến nơi, không thể để bay mất. Cho nên đối với Lâm Hồng, họ cũng chỉ là rung động, chứ chưa có hành động thực tế. Tám người trong số chín chàng trai là những kẻ theo đuổi tình yêu kiểu ăn chắc, chỉ có một gã chấp nhận rủi ro. Gã này, bắt đầu bắt cá hai tay. Đêm hôm trước còn ngủ với bạn gái, tình sâu như biển, hôm sau đã len lén mua hai vé xem phim, một vé bỏ túi áo ngực, vé kia nhờ người gửi cho Lâm Hồng.

Lâm Hồng lúc này là nữ trinh thám Formoce 1 của thị trấn Lưu chúng tôi, đã dò rõ nội tình của hai mươi anh chàng điển trai lọt mắt mình, biết anh chàng biếu vé xem phim đã chung sống với bạn gái. Khi nhận vé xem phim, Lâm Hồng cứ im thin thít, vẻ mặt tỉnh bơ, nhưng trong lòng ừ một tiếng, thầm nghĩ sắp sửa cưới đến nơi rồi, anh ta còn dám có ý định tán tỉnh mình.

Con người của thời bấy giờ xơ cứng bảo thủ như vậy đó. Trai gái một khi đã ngủ với nhau là lập tức cả hai bên đều xuống giá. Nhà mới biến thành nhà cũ. Xe mới biến thành xe cũ, đành phải giao dịch trên thị trường hàng hoá cũ thải loại. Lâm Hồng biết bạn gái của anh chàng này là nhân viên bán hàng của cửa hiệu vải Cờ Đỏ. Lâm Hồng đi vào cửa hàng vải, vừa xem vải hoa các loại màu, vừa nói chuyện với bạn gái của anh chàng, sau đó đưa cho cô ta vé xem phim. Trông thấy cô ta ngẩn tò te, Lâm Hồng bảo đây là vé của bạn trai cô mời Lâm Hồng đi xem phim. Sau khi kể lại rành rọt chân tướng cho cô gái trẻ mù tịt không biết gì, Lâm Hồng nhắc nhở:

- Bạn trai của cô là một gã Trần Thế Mỹ của thị trấn Lưu.

Anh chàng theo đuổi tình yêu kiều rui ro chính là nhà thơ Triệu nổi tiếng, sau đó hồn xiêu phách lạc. Lúc bấy giờ nhà thơ Triệu không hề biết gì. Xẩm tối, anh ta tươi cười hơn hờ, xí xa xí xoá đi vào rạp chiếu bóng. Có người bảo anh ta còn huýt sáo. Nhà thơ Triệu đi quanh quẩn ngoài rạp chiếu bóng nửa tiếng đồng hồ, chờ trong rạp bắt đầu chiếu phim, mới len lén lách vào như một tên ăn cắp. Từ chỗ sáng, nhà thơ Triệu đi vào chỗ tối. Anh ta mò mẫm ngồi vào số ghế của mình, nhìn không rõ mặt người bên cạnh, cứ tưởng ngồi cạnh mình là Lâm Hồng. Tự đắc ý, anh ta khe khẽ gọi mấy tiếng "Lâm Hồng", rồi lại đắc ý bảo, biết thế nào Lâm Hồng cũng đến.

Rồi, nhà thơ Triệu thổ lộ với bạn gái nổi lòng của anh ta đối với Lâm Hồng. Những lời thủ thỉ của nhà thơ Triệu dào dạt ý thơ ý tranh, nhưng chưa hết lời, đã nghe thấy tiếng nói the thé như tiếng còi tàu hoả, nhà thơ Triệu bị xơi liên tiếp mấy cái tát rát ràn rạt. Bị tập kích bất ngờ, nhà thơ Triệu không biết đã xảy ra chuyện gì. Anh ta không kịp trở tay tự vệ, cứ im như thóc vươn cổ ra, lộ nguyên hình khuôn mặt dưới bàn tay của bạn gái. Sau cơn phẫn nộ cực điểm, tiếng nói của bạn gái anh ta đã bị lạc giọng. Nhà thơ Triệu không nhận ra cứ tưởng Lâm Hồng đang tát vào mặt mình. Nhà thơ Triệu điên tiết thầm nghĩ dưới gầm trời này làm gì có chuyện tỏ tình như thế? Anh ta hạ thấp giọng, nói với bạn gái của mình:

- Lâm Hồng, Lâm Hồng, chú ý ảnh hưởng...

Lúc này bạn gái của nhà thơ Triệu đã lên tiếng. Cô hét lên:

- Tên Trần Thế Mỹ của thị trấn Lưu, ta sẽ xé xác nhà người?

Cuối cùng nhà thơ Triệu đã nhìn rõ mặt bạn gái. Anh ta hoảng hốt ôm đầu, mặc cho cô gào hét đánh cho tơi bời khói lửa. Lúc đó trên màn ảnh đang chiếu "Thiếu Lâm tự", khán giả xem phim ai cũng bảo cùng một lúc được xem hai bộ phim "Thiếu Lâm tự", một là bản của Lý Liên Kiệt, một là bản của nhà thơ Triệu, họ bảo bản của nhà thơ Triệu hay hơn, bạn gái của nhà thơ Triệu cao tay như Võ Lâm, vừa gào the thé, vừa đánh tới tấp, còn

cao cường hơn võ công của Lý Liên Kiệt. Từ đó trở đi, nhà thơ Triệu tiếng xấu để đời. Tiếng tăm thậm chí còn trùm lên Lý Trục nhòm trộm mông đàn bà năm nào. Đương nhiên, bạn gái của nhà thơ Triệu đã đá đít anh ta, lấy người khác, để cho anh chông một cậu con trai béo tròn béo trục như hạt mít. Nhà thơ Triệu hối hận không kịp, từ đó sống độc thân, không bao giờ có bạn gái, càng không có hôn nhân. Sau cơn đau đớn, nhà thơ Triệu nói với nhà văn Lưu:

- Mình đúng là ăn trộm gà không thành, còn mất thêm năm gạo.

Nhà văn Lưu cứ hì hì cười suốt. Nghĩ hồi nào mình cũng tư tưởng đến Lâm Hồng, suýt nữa ăn đòn trừng phạt như nhà thơ Triệu bây giờ, để sống cô vợ hiện nay. Nhà văn Lưu vỗ vai nhà thơ Triệu, vừa như để khen mình, vừa như để an ủi. Anh ta nói:

- Quý nhân có cái sáng suốt tự biết.

Trong mười chín người suy nghĩ vợ vẫn, có hai anh sống đơn thân chính hiệu. Hai con người kiêu hãnh của thị trấn Lưu khởi động trình tự cầu hôn, đều bảo mình không có hôn nhân, cũng không có bạn gái. Có một anh còn đem bệnh án cho bố mẹ Lâm Hồng xem, trong đó ghi lịch sử không có bệnh tâm thần cũng không có bệnh mãn tính. Còn anh chàng kia, sau khi biết lập tức đem đến bệnh án của bố mẹ mình giương giương tự đắc đặt lên bàn nhà Lâm Hồng, giờ hai số bệnh án, như mở ra hai bức tranh nổi tiếng, để bố mẹ Lâm Hồng xem cho kỹ. Còn về mình, anh ta vỗ ngực nói, không có bệnh gì hết. Anh ta bảo từ khi sinh ra đến nay, không biết thế nào gọi là ốm. Thân thể khỏe mạnh, ngay đến một cái hắt xì hơi cũng không có. Thuở nhỏ thấy người khác hắt xì hơi, trong lòng hết sức hiếu kỳ, cứ tưởng lỗ mũi cũng biết đánh rắm. Vừa dứt lời, anh ta thấy mũi mình ngứa ngứa, tự dừng há hốc mồm, xem ra sắp sửa hắt xì hơi đến nơi. Anh ta nhăn nhó, cố làm ra vẻ nuốt vào bụng, y như uống thuốc độc. Anh ta vội vàng giả vờ ngáp để che cái hắt xì hơi của mình. Rồi thẹn thùng nói:

- Đêm qua mất ngủ.

Hai anh chàng độc thân cũng đến nhà Lâm Hồng mấy lần, hai lần nhìn thấy mặt Lâm Hồng không nhiệt tình, cũng không lạnh nhạt, nói với bố mẹ Lâm Hồng thêm vài câu. Nụ cười khách sáo của bố mẹ Lâm Hồng khiến hai anh chàng mừng quá quên hết tất cả, lập tức ra về sắp thành con rể, cứ một câu "mẹ", hai câu "bố" mà gọi, gọi đến nỗi bố mẹ Lâm Hồng toàn thân nổi gai ốc, xoa tay lia lịa:

- Ấy đừng gọi thế, đừng gọi thế.

Một anh còn biết điều, đã sửa thành "bác trai" và "bác gái". Còn anh kia mặt dầy mày dạn hơn cả Lý Trọc, tiếp tục gọi "bố" và "mẹ", lại còn bảo sớm muộn gì cũng sẽ gọi như thế. Gọi muộn chẳng thà gọi sớm. Gọi đến nỗi bố mẹ Lâm Hồng sượng mặt ra, nói một cách bần gãi:

- Ai là bố cậu? Ai là mẹ cậu?

Từ đáy lòng, Lâm Hồng đã coi thường hai anh chàng hà tiện keng trai. Lần nào đến cũng tay không, đã đến lúc nhà Lâm Hồng ăn cơm tối, còn ì ta không chịu về, định ăn không một bữa cơm ở gia đình Lâm Hồng. Có anh cho Lâm Hồng một nắm hạt dưa. Khi ngồi nói chuyện trong nhà, tay phải anh ta luôn luôn xỏ trong túi quần, chờ khi bố mẹ Lâm Hồng quay vào bếp, mới móc hạt dưa đưa cho cô về mặt cứ y như định tặng cho Lâm Hồng một viên đá kim cương Nam Phi. Lâm Hồng trông thấy hạt dưa trong tay anh ta bị mồ hôi làm ướt, trên hạt dưa còn dính cả đầu sợi chỉ trong túi quần rơi ra. Lâm Hồng bỗng thấy lợm giọng, quay đi giả vờ không nhìn thấy nghĩ bụng cái bao cỏ này còn không bằng Lý Trọc.

Lúc đầu, xuất phát từ phép lịch sự, khi ăn cơm, thấy người đến cầu hôn vẫn ngồi lì không về, bố mẹ Lâm Hồng cũng mời anh ta ngồi ăn cơm. Từ sau khi ăn một bữa cơm tối tại nhà Lâm Hồng, hai anh chàng lập tức tuyên bố, anh ta và Lâm Hồng đã yêu nhau. Hễ gặp ai là họ kể, mà lại còn

thêm dấm thêm ớt. Một anh bốc khoác, mẹ Lâm Hồng sốt sắng gấp thức ăn cho mình như thế nào. Còn anh kia sau khi nghe, lập tức hư cấu Lâm Hồng đã âu yếm xới cơm cho mình ra sao. Hai anh chàng còn bảo bạn bè và người thân của mình đi truyền bá mọi nơi, chuyện tình hư vô xa vời như có như không giữa mình và Lâm Hồng. Bạn bè người thân của hai anh cảm thấy việc này chưa đâu vào đâu, giống như chữ bát còn thiếu một nét phẩy, mở mồm nói ra dễ ợt, nếu Lâm Hồng không thừa nhận, có mà đeo mo vào mặt. Hai anh kia không nghĩ thế. Mắt nhìn người ta, mồm nói lung tung, thậm chí mình cũng không thể lạc hậu, nhất định phải áp đảo người ta về thanh thế. Cho dù cuối cùng không thành công, hai anh cảm thấy đã từng tỏ tình với Lâm Hồng cũng là một chặng vinh quang trên đường đời, cũng có thể nâng cao giá trị của bản thân, để kia tỏ tình với cô khác sẽ có cảm giác ừ việt.

Hai kẻ xào xáo tình yêu, cuối cùng đã đứng đầu ở lối hẹp. Trên phố lớn một anh trong đó đang giương giương tự đắc kể chuyện tình yêu của anh ta và Lâm Hồng. Còn anh kia khi đi qua bên cạnh không sao nín nhịn nổi, đã dừng chân nói to:

- Vớ vẩn!

Trên phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi, hai anh chàng chửi nhau, nước dãi bắn tung toé. Lúc đầu dân chúng cứ tưởng họ sắp đánh nhau. Hai người vừa chửi vừa xắn ống tay áo. Xắn xong ống tay áo phải, lại xắn ống tay áo trái. Dân chúng xô xao lùi lại nhường chỗ cho họ, cứ tưởng một cuộc đánh bốc lớn sắp sửa mở màn. Hai anh chàng lại ngồi xắn ống quần. Dân chúng càng hào hứng, bảo chắc chắn hai người sẽ đánh một trận bụi đất mù mịt tối tăm mặt mũi, đánh cho ra phong thái của vua đánh bốc hạng nhẹ cân thế giới. Hai anh chàng đã xắn ống quần lên khỏi bốn đùi gối. Trông trên người không còn thứ gì có thể xấu nữa, mà hai người vẫn chưa vào cuộc, vẫn chửi nhau như lúc vừa bắt đầu, chỉ có thêm động tác lau nước dãi.

Giữa lúc dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi lo lắng, Lý Trọc đã xuất hiện. Báo cáo xong công việc với ông Đào Thanh ở Cục dân chính, trên đường về Xưởng phúc lợi, Lý Trọc đã thấy dân chúng xúm đen xúm đỏ. Lý Trọc kéo một người hỏi đã xảy ra chuyện gì? Người đó nói với Lý Trọc một cách khoa trương:

- Đại chiến thế giới lần thứ ba sắp bùng nổ?

Cặp mắt sáng quắc, Lý Trọc chen vào. Thấy Lý Trọc chen vào, dân chúng thị trấn Lưu càng sôi nổi, bảo phen này sẽ hấp dẫn, đã có hai anh hùng gặp mặt tại đây, lại có thêm Lý Trọc sẽ là Tam quốc diễn nghĩa. Lý Trọc nghe hai người chỉ vào mũi nhau, lau nước dãi chửi mắng, bên nào cũng bảo Lâm Hồng là bạn gái của mình. Đùng đùng nổi cơn tức giận, Lý Trọc lao vào như mũi tên, dang hai tay túm áo ngực hai người thét to:

- Lâm Hồng là bạn gái của tao!

Hai anh chàng không ngờ giữa đường lòi đầu ra một tên Lý Trọc, bỗng dưng ngăn tởm. Lý Trọc quát rồi buông anh chàng bên phải, giơ nắm tay phải nhằm trúng anh bên trái tổng hai quả búa bổ, tay này bị đánh thâm tím mắt. Ngay sau đó, cũng với hai cú đấm búa bổ, Lý Trọc đánh anh chàng bên trái thâm tím mắt. Chiều nay, Lý Trọc hết đánh anh bên trái, lại đánh anh bên phải, đánh đến mức hai tay kia kêu oai oái đau đến nỗi quên đánh lại. Quần chúng vây xem trên phố lớn sốt ruột, cứ giậm chân liên tục, chẳng khác nào trở mắt nhìn Tào Tháo thời Tam quốc hết đánh Lưu Bị, lại đánh Tôn Quyền. Lưu Bị và Tôn Quyền không biết liên kết với nhau đánh lại. Có mấy vị lo quá tự trở thành Gia Cát Lượng, mách hai người bị đánh bắt tay nhau đánh trả Lý Trọc.

Có người coi anh chàng bên phải là Lưu Bị, chỉ vào anh ta nói leo lẻo:

- Liên Ngô chống Ngụy! Liên Ngô chống Ngụy!

Hai anh kia bị Lý Trọc đánh cho choáng váng, mắt nẩy đom đóm, trời đất quay cuồng, không nghe rõ tiếng nói của dân chúng, song lại nghe rõ tiếng quát của Lý Trọc. Lý Trọc vừa thụi huỳnh huých vào hai người, vừa tra hỏi họ như một cảnh sát:

- Nói, nói mau, Lâm Hồng là bạn gái của ai?

Hai anh chàng kia đều thở thoi thóp trả lời:

- Của anh, của anh...

Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi vô cùng thất vọng, lắc đầu quầy quậy nói:

- Đúng là A Đầu không đỡ dậy nổi, hai người đều là A Đầu.

Lý Trọc bỏ mặc hai anh kia, ánh mắt hằm hằm lướt qua đám đông vây quanh, mấy vị Gia Cát Lượng vừa giờ sợ sệt thụt cổ, lui ra không dám nói chuyện. Giơ tay phải lên, Lý Trọc lướt nhìn dân chúng thị trấn Lưu, nói cảnh cáo:

- Từ nay trở đi, đứa nào còn dám nói Lâm Hồng là bạn gái của mình, tao sẽ đánh cho suốt đời không ngẩng đầu lên nổi.

Nói xong Lý Trọc sai bước đi luôn. Rất đông người nghe thấy khi bước đi, anh ta giương giương tự đắc nói:

- Mao chủ tịch nói đúng quá, súng để ra chính quyền.

Lý Trọc đánh cho hai kẻ xào xáo tình yêu một trận thập tử nhất sinh khắc cốt ghi xương, từ đó không dám theo đuổi Lâm Hồng. Hai chàng trai chẳng còn mặt mũi nào, khi gặp Lâm Hồng trên phố lớn, đều cúi đầu xấu hổ bước đi. Lâm Hồng bỗng dừng mỉm cười nghĩ bụng, tay Lý Trọc thô phi ác bá cũng coi như đã làm một việc tốt.

Lâm Hồng nhìn xung quanh, bọn đàn ông chưa vợ của thị trấn Lưu y như loài cỏ tạp mọc thành bụi, không có cây nào to rợp trời. Lâm Hồng cảm thấy vô cùng vắng vẻ, thê lương, như phía trước không còn bố mẹ, phía sau không người nối dõi. Giữa lúc này, có một người dần dần trở nên rõ nét, một người trắng trẻo, đẹp trai, đeo kính đã làm cho cô có cảm tình và hứng thú. Trong con mắt Lâm Hồng, con người này tuy không là cây lớn, cũng coi như một cây nhỏ, nhưng mạnh hơn nhiều loài cỏ tạp. Chỉ cần là một cây gỗ, sẽ có ngày rợp trời, còn cỏ tạp vĩnh viễn chỉ có thể phủ trên mặt đất. Người đó là Tống Cương.

Chú thích

1. Tên nhân vật trong tiểu thuyết trinh thám "Vụ án Formoce" của nhà văn Anh Arthur Conan Doyle. 1857- 1930. ND

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tống Cương là hình tượng thanh niên tốt điển hình thời bấy giờ. Anh thường cầm trong tay một quyển sách hoặc tạp chí, phong độ lịch sự hào hoa, hễ trông thấy cô nào nhìn mình là đỏ mặt. Khi Lý Trọc bám riết theo đuôi Lâm Hồng, Tống Cương đều ở bên cạnh, là vị khách tùy tùng. Bởi chàng trai này là vị khách đi cùng, cho nên độ hấp thụ ánh sáng của cặp mắt Lâm Hồng lập tức cao hơn những chàng trai khác của thị trấn Lưu chúng tôi. Trong khi theo đuôi Lâm Hồng toát cả mồ hôi, Lý Trọc không hề biết, Lâm Hồng đã ngấm ngấm phải lòng anh chàng Tống Cương cứ lẳng lẳng đi theo không nói một lời.

Trên phố lớn, Lý Trọc làm vệ sĩ của Lâm Hồng một cách ngây ngô, hung hăng, ngang ngược. Tống Cương bao giờ cũng cúi đầu im lặng đi bên cạnh. Lúc này quen thói bám dai như đĩa đói của Lý Trọc, Lâm Hồng đã trở nên ung dung thư thái. Cô đã biết cách, nhìn mà không thấy, bước đi nét mặt thản nhiên. Khi rẽ ngoặt ở góc phố, nhân thể cô liếc mắt nhìn Tống Cương. Có mấy lần bốn mắt nhìn nhau, Tống Cương lập tức hoảng hốt quay đi chỗ khác. Lâm Hồng bất giác nhếch mép mỉm cười. Khi Lý Trọc nói những lời khiến cô tức giận, Lâm Hồng tự dừng liếc nhìn Tống Cương. Lần nào cô cũng thấy ánh mắt đau buồn của anh. Lâm Hồng đã có một tín hiệu, biết Tống Cương giờ phút đó đang đau khổ, cô đột nhiên có cảm giác hạnh phúc. Gần như ngày nào Lý Trọc cũng quấy rầy cô và ngày nào cô cũng nhìn thấy Tống Cương. Trông thấy ánh mắt có khi hoảng hốt, có khi đau buồn của anh, trong lòng Lâm Hồng đã vang lên những âm thanh xốn xang như suối reo. Thậm chí cô đã không ớn ghét Lý Trọc, chính vì Lý Trọc quấy bám, mà ngày nào cô cũng gặp mặt Tống Cương. Đêm đến, khi

đi vào giấc ngủ, hình tượng cúi đầu khiến người ta khó quên của Tống Cương, đã lặng lẽ đi vào cõi mộng của Lâm Hồng.

Lâm Hồng hy vọng một buổi chiều, hoặc buổi tối nào đó bóng dáng cao lớn của Tống Cương sẽ xuất hiện ở cửa nhà cô, đi vào giống như những người đến cầu hôn. Lâm Hồng cảm thấy Tống Cương lúc đó chắc chắn sẽ khác những kẻ cầu hôn mặt dày trơ trẽn. Tống Cương sẽ xấu hổ đứng ngoài cửa rất lâu, khi đi vào nói chuyện cũng ấp a ấp úng. Lâm Hồng thầm nghĩ mình thích là thích người đàn ông như thế. Khi tưởng tượng Tống Cương xấu hổ, sắc mặt đỏ bừng, không chịu nổi, Lâm Hồng đã sờ lên hai má mình nóng rát.

Một buổi chiều tối, Tống Cương đã đến thật. Anh ta cứ ngần ngừ đứng ở cửa nhà Lâm Hồng. Giọng anh run run hỏi mẹ Lâm Hồng:

- Thưa cô, Lâm Hồng có nhà không ạ?

Lúc đó Lâm Hồng đang ở trong buồng. Mẹ cô vào báo, chàng trai suốt ngày đi với Lý Trọc đã đến. Lâm Hồng chợt thấy bối rối, đang định đi ra, lại thôi. Cô khẽ nói với mẹ:

- Mời anh ấy vào!

Mẹ Lâm Hồng cười hiểu ý, đi ra sốt sắng báo Tống Cương, Lâm Hồng ở trong nhà mời anh vào. Tống Cương thấp thỏm không yên đi vào buồng Lâm Hồng. Tống Cương không phải vì mình tự đến. Lý Trọc buộc anh đến. Lý Trọc bám chặt lưng địch mà đánh đã năm tháng nay, không hề có hiệu quả, cảm thấy chiêu thứ năm cũng không ăn thua gì, vẫn phải luồn sâu sau lưng địch. Nhưng nghĩ đến cái nhục con cóc và đống cứt trâu phải chịu ở nhà Lâm Hồng, Lý Trọc nghĩ không nên thân chinh đến nhà. Anh ta uỷ quyền cho quân sư quạt mo đi làm mối. Tống Cương không muốn đi một chút nào. Sau khi Lý Trọc nổi cơn thịnh nộ, quát tháo om sòm, Tống Cương đành phải liếc mình vác mặt đi.

Khi Tống Cương đi vào buồng Lâm Hồng, Lâm Hồng đang đứng trước cửa sổ ráng chiều đỏ ửng, buộc mớ tóc đuôi sam của mình, quay lưng lại với Tống Cương. Ráng chiều chiếu vào, đứng trong ánh sáng hắt vào từ ngoài trời, cái bóng đằng sau thắt đáy lưng ong, gọn gàng hấp dẫn của Lâm Hồng đang lấp la lấp lánh. Gió chiều từ cửa sổ thổi vào, khẽ tung chiếc váy trắng trên người cô. Một hơi thở thần bí phả vào Tống Cương. Tống Cương chợt run lên. Trong giây phút ấy, Tống Cương đột nhiên cảm thấy Lâm Hồng như nàng tiên trong mây. Một nửa mái tóc dài của cô buông lơ lửng trên vai phải, còn nửa kia gồm ba sợi to bện với nhau chùng quá vai trái, khe khẽ rung trong tay cô. Ánh sáng của ráng chiều lúc này, loang loáng như mây mù màu hồng, cái cổ thon dài và trắng ngần của Lâm Hồng như ẩn như hiện trong mắt Tống Cương. Tống Cương cứ thần thờ đờ đẫn, y như anh chàng dở hơi máu gái dưới quyền Lý Trọc.

Lâm Hồng nghe tiếng thở gấp gáp của Tống Cương ở sau lưng, cứ ung dung bện mớ tóc đuôi sam của mình. Buộc xong mớ tóc đuôi sam bên trái, cô hát nhẹ đầu, khẽ vuốt tay phải, mái tóc dài trùm vai, rơi gọn gàng trước ngực Lâm Hồng. Lâm Hồng bện nốt mớ tóc đuôi sam bên kia. Lúc này, cái cổ ba ngón thon dài trắng trẻo rõ nét trong ánh mắt Tống Cương. Hơi thở của Tống Cương như bị ngừng lại. Lâm Hồng mỉm cười, lưng quay về phía anh, giục:

- Nói đi chứ!

Tống Cương giật mình. Lúc này mới nhớ đến sứ mạng của mình, lắp ba lắp bắp nói:

- Tôi đến vì chuyện của Lý Trọc...

Tống Cương quên khuấy mình nên nói những gì.

Nghe Tống Cương nói đến vì chuyện của Lý Trọc, Lâm Hồng sa sầm nét mặt. Cô mím môi, do dự một lát, rồi nói rõ ý định với Tống Cương:

- Nếu anh đến vì chuyện của Lý Trọc, thì về đi. Nếu anh đến vì mình thì ngồi xuống.

Nói xong, tự dưng Lâm Hồng đỏ bừng mặt. Cô nghe thấy tiếng va vào ghế, cứ tưởng Tống Cương sẽ ngồi xuống, nhưng anh đã lão đảo đi ra. Tống Cương nghe rõ nửa câu trước, không nghe rõ nửa câu sau. Khi Lâm Hồng quay người lại, Tống Cương đã đi rồi.

Chiều tối nay, sau khi Tống Cương đi, Lâm hồng tức phát khóc. Cô nghĩ rằng thế không bao giờ giành cho anh chàng ngốc nghếch này dịp nào nữa Nhưng khi trời tối lúc cô nằm xuống giường lại mềm lòng. Cô nghĩ đến những anh chàng mặt trơ trán bóng không biết xấu hổ đến tỏ tình trước đó, lại nghĩ đến lời nói cử chỉ của Tống Cương, Lâm Hồng cảm thấy Tống Cương là một người đàn ông chân chính đáng tin cậy, hơn nữa so với tất cả những chàng trai đến tỏ tình, Tống Cương khô ngô tuấn tú và hấp dẫn hơn.

Lâm Hồng tiếp tục hy vọng, hy vọng Tống Cương sẽ chủ động theo đuổi cô. Mấy tháng đã trôi qua, bên phía Tống Cương vẫn không có tin tức gì. Trái lại Lâm Hồng càng ngày càng thích Tống Cương. Gần như tối nào, Lâm Hồng cũng nhớ Tống Cương. Nhớ hình tượng anh cúi đầu. Nhớ ánh mắt đau buồn và nụ cười tủm tỉm của Tống Cương thỉnh thoảng mới xuất hiện.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi, khiến Lâm Hồng cảm thấy không thể chỉ mong Tống Cương đến nhà tỏ tình. Cô nhắc nhở mình nên chủ động hơn. Nhưng lần nào nhìn thấy Tống Cương, đều có tên Lý Trọc thổ phỉ ác bá đi bên cạnh. Cuối cùng có hai dịp gặp Tống Cương đi một mình trên phố lớn. Khi mắt cô âu yếm nhìn, anh ấy lại hốt hoảng quay đầu nhìn chỗ khác, hấp ta hấp tấp như một tên tội phạm chạy trốn. Lâm Hồng cay đắng trong lòng. Anh chàng Tống Cương này khiến cô hận nghĩ rằng mím lợi. Khi Lâm Hồng nhìn thấy Tống Cương đi một mình lần thứ ba, cô biết không có

hiều dịp như thế nữa. Lần này ở trên cầu, Lâm Hồng dừng chân, mặt đỏ ửng gọi một tiếng:

- Anh Tống Cương.

Tống Cương đang sắp sửa vội vàng tránh đi, thì nghe thấy tiếng gọi của Lâm Hồng, toàn thân run run, anh quay người nhìn trước nhìn sau, bên phải bên trái, cảm giác như trên cầu còn có một "Tống Cương" khác. Lúc ấy trên cầu còn có người khác. Họ đều nghe thấy Lâm Hồng gọi tên Tống Cương. Mắt họ đổ dồn về phía cô. Lâm Hồng tuy mặt đỏ bừng, nhưng vẫn nói đồng dục:

- Anh lại đây em bảo.

Khi Tống Cương bước tới như một cậu bé đi sai đường, Lâm Hồng cố ý nói to:

- Anh bảo với gã họ Lý đừng níu bám em nữa.

Nghe vậy, Tống Cương gật gật đầu, sắp sửa bước đi, thì Lâm Hồng hạ thấp giọng bảo Tống Cương:

- Anh hợm đã.

Tống Cương cứ tưởng mình nghe nhầm, anh nhìn Lâm Hồng lúng túng. Lúc này trên cầu không có ai, nét mặt Lâm Hồng trở nên dịu dàng chưa từng có, cô khẽ bảo Tống Cương:

- Anh có thích em không?

Tống Cương sợ tái mặt. Lâm Hồng then thùng nói với Tống Cương:

- Em thích anh.

Tống Cương há hốc mồm. Trông thấy có người đi lên cầu, Lâm Hồng khe khẽ nói câu cuối cùng:

- Tám giờ tối mai, anh chờ em trong rừng cây non sau rạp chiếu bóng.

Lần này Tống Cương nghe rõ mồn một. Cả ngày lúc nào tâm trí Tống Cương cũng hoảng hốt. Ngồi ở một góc phân xưởng, Tống Cương bần thần suy trước tính sau: Mọi chuyện xảy ra trên cầu liệu có thật không? Tống Cương cứ nhớ lại hết lần này đến lượt khác cảnh tượng lúc bấy giờ. Sắc mặt anh lúc đỏ bừng, lúc nhợt nhạt, vẻ mặt lúc đau khổ, lúc ngây ngô cười. Các bạn thợ của Tống Cương hi há bàn luận về anh, anh không hề hay biết. Khi các bạn gọi to tên mình, Tống Cương trợn tròn mắt nhìn lại, như bừng tỉnh trong cơn ngủ mê. Họ hỏi anh:

- Tống Cương! Cậu đang mơ mộng gì thế?

Sau khi ngẩng lên "ừ" một tiếng, Tống Cương lại cúi đầu suy nghĩ miên man. Có một anh bạn trêu:

- Tống Cương! Nên đứng dậy đi tiểu tiện!

Tống Cương ậm ừ một tiếng, đứng dậy ra ngoài, chuẩn bị đi vào nhà vệ sinh. Trong tiếng cười của bạn bè, Tống Cương đi đến cửa phân xưởng rồi dừng lại, y như nghĩ đến chuyện gì, lại quay về góc ngồi xuống. Các bạn vừa cười to, vừa hỏi anh:

- Sao lại quay về?

Tống Cương thần thờ buông một câu:

- Mình không buồn đi tiểu.

Chiều tối, cảnh tượng xảy ra trên cầu càng ngày càng trở nên chân thực trong hồi tưởng của Tống Cương. Suy nghĩ của anh tập trung ở sắc

mặt đỏ ửng và giọng nói run run của Lâm Hồng, còn ở cả ánh mắt căng thẳng chập chờn của cô. Đặc biệt là câu Lâm Hồng nói khe khẽ "em thích anh", khiến mỗi khi hồi tưởng lại, trái tim Tống Cương đập thình thịch. Cặp mắt Tống Cương sáng lấp lánh, nét ửng hồng xúc động trên mặt anh, giống như nước thủy triều dạt dào lên xuống.

Lúc này Tống Cương đã ngồi trong nhà, và ăn cơm tối. Lý Trọc nhìn Tống Cương đầy vẻ hồ nghi. Dáng vẻ của Tống Cương như uống nhầm thuốc, cười liên tục như đứa dở hơi, hay kẻ mất hồn. Lý Trọc khẽ gọi:

- Anh Tống Cương, anh Tống Cương...

Tống Cương không có phản ứng. Lý Trọc vỗ mạnh lên bàn, hỏi:

- Anh Tống Cương, anh làm sao thế?

Đến Lúc này Tống Cương mới hoàn hồn. Như một Tống Cương bình thường, anh hỏi Lý Trọc:

- Em nói gì?

Cứ nhìn đi nhìn lại Tống Cương, Lý Trọc nói:

- Sao anh cười giống thằng cha ngớ ngẩn máu gái dưới quyền em thế?

Nhìn nét mặt đầy vẻ nghi hoặc của Lý Trọc, Tống Cương đột nhiên lo lắng không yên. Anh tránh ánh mắt của Lý Trọc, cúi đầu do dự một lát, ngẩng lên ập a ập ứng hỏi:

- Nếu Lâm Hồng thích người khác, em làm thế nào?

- Em giết hẳn! - Lý trọc đốp chát luôn.

Tống Cương chột dạ, hỏi tiếp:

- Em giết tay đàn ông kia, hay giết Lâm Hồng?

- Đương nhiên là giết thằng cha ấy - Lý Trọc vung tay một cái, lại vuốt mồm một cái - Giết Lâm Hồng tiếc lắm, em phải giữ Lâm Hồng làm vợ.

Trong lòng hết sức bối rối, Tống Cương tiếp tục hỏi thăm dò:

- Nếu Lâm Hồng thích anh, em tính sao!

Lý Trọc cười ha ha, đập hai tay lên bàn, nói chắc nịch:

- Không thể có chuyện ấy.

Trông điệu bộ tự tin của Lý Trọc, trái tim Tống Cương thót lại, đứng trước người anh em thân thiết, Tống Cương cảm thấy không thể che giấu. Tống Cương hít một hơi thật sâu, cảm giác như rơi vào trong cõi hồi ức xa xăm. Dòng suy nghĩ của Tống Cương rời rạc, khi đứt khi nối, kể lại một cách khó khăn toàn bộ quá trình gặp Lâm Hồng trên cầu. Khi Tống Cương kể lại, cặp mắt Lý Trọc mỗi lúc một tròn tròn. Hai tay Lý Trọc đập xuống bàn cũng dần dần lạnh đi. Cuối cùng, sau khi kể lại một cách khó khăn, Tống Cương đã thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu nhìn Lý Trọc lo lắng. Tống Cương đang đợi Lý Trọc gằm thét lên, cho dù không gằm thét, Lý Trọc cũng diên tiết giấy nảy lên.

Tống Cương không ngờ, Lý Trọc lại yên lặng nhìn mình. Cặp mắt tròn tròn của Lý Trọc sau khi chớp mấy cái đã trở nên ti hí và dài ra. Lý Trọc hỏi Tống Cương một cách hoài nghi:

- Lâm Hồng đã nói gì với anh?

Tống Cương lắp bắp nói:

- Lâm Hồng bảo cô ấy thích anh.

- Không thể! - Ly Trọc đứng lên, nói với Tống Cương - Lâm Hồng không thể thích anh.

Tống Cương đỏ mặt hỏi vặn lại:

- Tại sao không thể?

- Anh thử nghĩ xem - Lý Trọc đặt đít ngồi lên bàn, như một kẻ bề trên trịch thượng chỉ bảo Tống Cương - Thị trấn Lưu này có biết bao nhiêu đứa theo đuổi Lâm Hồng, đứa nào cũng có điều kiện khá hơn anh, tại sao Lâm Hồng yêu anh được? Anh không bố không mẹ, anh còn là đứa trẻ mồ côi...

Tống Cương vặn lại:

- Em cũng là một đứa trẻ mồ côi.

- Em là đứa trẻ mồ côi - Lý Trọc gật gật đầu, tiếp đó lại vỗ ngực mình nói - Nhưng em là xướng trưởng!

Tống Cương tiếp tục tranh luận:

- Có thể Lâm Hồng không quan tâm đến những chuyện này.

- Sao lại không quan tâm? - Lý Trọc lắc đầu bảo Tống Cương - Lâm Hồng giống như cô tiên trên trời. Anh cũng là một chàng trai nghèo rớt mồng tơi trên mặt đất, hai người... không thể.

Chợt nhớ đến một truyền thuyết đẹp, Tống Cương nói:

- Nàng tiên thứ bảy trên trời cũng thích anh chàng Đổng Vĩnh dưới đất...

Đấy là chuyện thần thoại, là chuyện giả, chuyện bịa, không có thật - Lý Trọc chợt phát hiện ra điều gì, anh ta nghiêm chỉnh nhìn Tống Cương, chỉ vào mũi Tống Cương hỏi - Anh có thích Lâm Hồng không?

Tống Cương lại đỏ bừng mặt. Lý Trọc nhảy khỏi bàn, đứng trước mặt Tống Cương nói:

- Em nói cho anh biết, anh không được thích Lâm Hồng đâu nhé?

Tống Cương có vẻ buồn buồn. Anh hỏi:

- Tại sao anh không được thích Lâm Hồng?

- Mẹ kiếp - Lý Trọc ngạc nhiên kêu lên một tiếng, cặp mắt lại tròn tròn, nói với Tống Cương như đe dọa - Lâm Hồng là của em. Tại sao anh lại có thể thích cô ấy? Anh là anh em của em cơ mà! Người khác có thể tranh giành Lâm Hồng với em, nhưng anh thì không được.

Tống Cương không biết nói gì hơn. Anh nhìn Lý Trọc không hiểu gì hết. Lúc này, với tình cảm tràn đầy, Lý Trọc nói với Tống Cương:

- Anh Tống Cương, chúng mình là anh em nương tựa vào nhau mà sống. Anh biết rõ em thích Lâm Hồng. Tại sao anh còn thích cô ấy? Anh như thế là loạn luân.

Tống Cương cúi đầu. Anh không nói gì nữa. Lý Trọc cảm thấy Tống Cương xấu hổ. Anh ta vỗ vai an ủi Tống Cương:

- Anh Tống Cương, em tin anh, anh không làm điều gì có lỗi với em.

Lý Trọc liếc mắt đa tình. Nhìn Tống Cương, anh ta lẩm bẫm nói một mình:

- Tại sao Lâm Hồng không nói câu này với người khác? Tại sao lại nói với anh? Liệu có phải cô ấy nói vòng vo cho em nghe?

Tối hôm ấy Tống Cương đã mất ngủ. Nghe tiếng ngáy ngọt ngào và tiếng cười sáng sủa đến từ giấc mơ đẹp của Lý Trọc. Tống Cương cứ trằn trọc trên giường mãi. Thần thái và thân hình xinh đẹp của Lâm Hồng cứ

lớn vồn, khi ẩn khi hiện trong bóng đêm, khiến Tống Cương đắm mê. Có lúc Tống Cương đã quên Lý Trọc. Anh đã được thưởng thức cảm giác thế nào là hạnh phúc. Tưởng tượng của anh bay liệng trong đêm tối. Như một đôi tình nhân, anh và Lâm Hồng thân mật và quấn quýt đi bên nhau trên phố lớn của thị trấn Lưu chúng tôi. Cảnh tượng tiếp theo là hai người có một căn nhà, thương yêu nhau như vợ chồng. Nhưng niềm hạnh phúc trong tưởng tượng chỉ hiện ra như một loại hoa đèn, nở ban đêm rồi tàn ngay. Rồi chuyện đã qua ập tới. Tống Cương nghĩ đến cảnh tượng bố Tống Phàm Bình chết thê thảm trước bến xe, nghĩ đến cảnh tượng mình và Lý Trọc gào khóc, nghĩ đến ông nội kéo xe bò chở xác bố về quê, cả gia đình được khóc thoải mái trên đường đất nông thôn. Những con chim sẻ trên cây bên đường giạt mình bay nháo nhác, nghĩ đến mình và Lý Trọc nương tựa vào nhau mà sống đã kéo xác mẹ Lý Lan về quê chôn cất. Cuối cùng Tống Cương nghĩ đến trước lúc nhắm mắt, mẹ Lý Lan kéo tay mình, dặn con phải chăm nom chu đáo em Lý Trọc. Tống Cương nước mắt rùng rùng, ướt sũng cả gối. Lúc này anh đau đớn hạ quyết tâm, suốt đời sẽ không làm việc gì có lỗi với Lý Trọc. Mãi đến lúc trời tảng sáng, Tống Cương mới chợp mắt.

Buổi trưa, trước khi hết giờ làm việc, Tống Cương len lén chuồn khỏi Xưởng kim khí, đi nhanh đến cổng Xưởng dệt kim, đợi Lâm Hồng hết giờ làm việc đi ra. Anh phải nói với Lâm Hồng, tám giờ tối nay, anh sẽ không đến khu rừng sau rạp chiếu bóng. Anh chỉ muốn nói một câu này. Anh cảm thấy câu này đã chứng tỏ quyết tâm của mình.

Tống Cương đứng dưới gốc cây. Năm đặc phái viên tình yêu của Lý Trọc đã từng đứng tại đây nói "giao hợp" với Lâm Hồng. Khi tiếng còi tan tằm của Xưởng dệt kim vang lên, Tống Cương đột nhiên cảm thấy đau khổ vô cùng, cảm giác như đi đến bên rìa của cái chết. Anh phải nói một câu không muốn nói nhất trong đời. Nhưng một khi nói ra câu đó, Tống Cương cũng đã cứu được mình.

Lâm Hồng đi ra như mọi ngày, bạn gái đi bên cô cũng đông như ngày thường. Lâm Hồng trông thấy Tống Cương đứng che lấp dưới gốc cây. Cô thầm mắng Tống Cương hai tiếng "ngốc nghếch", mình hẹn tám giờ tối, anh ấy lại dẫn xác đến đây chờ buổi trưa. Mọi người đi bên Lâm Hồng, khi trông thấy Tống Cương đã rất ngạc nhiên. Biết người này là anh em của Lý Trọc, các cô bịt miệng cười nói nhỏ, không biết gã Lý Trọc lại định giở trò mới ly kì gì đây. Đi với đông chị em, nên khi qua bên Tống Cương, Lâm Hồng cứ nhìn thẳng. Cô chỉ liếc anh một cái bằng ánh sáng của đuôi mắt. Cô cảm thấy cái bóng đó không nhúc nhích, như một cây nhỏ cạnh cây lớn. Lâm Hồng lại thầm mắng Tống Cương một câu ngọt ngào:

- Ngốc thế.

Quả tình, Tống cương đứng đó như một tảng gỗ. Khi Lâm Hồng đi qua, mồm Tống Cương chỉ hơi động đậy ngay đến một tiếng cũng chưa phát ra. Sau khi Lâm Hồng đi xa, mọi chị em công nhân Xưởng dệt kim đều đã đi xa, Tống Cương mới nhận ra, vừa giờ Lâm Hồng có nhìn mình mà không thấy. Lúc này Tống Cương cảm thấy Lý Trọc nói đúng, Lâm Hồng không thể thích mình, nét mặt tinh bơ lạnh nhạt của Lâm Hồng vừa đi qua đã chứng tỏ điều này. Ý nghĩ đó giúp Tống cương như trút được gánh nặng. Anh đi dọc theo phố lớn về nhà, cảm thấy mình nhẹ như cánh én. Tống Cương nghĩ chuyện đã qua chỉ là một giấc mơ đẹp. Anh khẽ cười mấy tiếng nhớ lại giấc mộng của mình, hạnh phúc giả tạo khiến anh nhẹ nhõm vô cùng.

Đến tối Tống Cương vẫn nhẹ nhõm vui vẻ. Anh khe khẽ huýt sáo nấu cơm cho Lý Trọc trên bếp dầu rồi lại khe khẽ huýt sáo ngồi ăn cơm cùng Lý Trọc. Từ đầu chí cuối Lý Trọc cứ nghi nghi hoặc hoặc nhìn Tống Cương. Thấy đã sắp đến tám giờ, Tống Cương không hề có ý định ra khỏi nhà. Nhưng Lý Trọc thì luôn luôn nghĩ đến cánh rừng cây non đằng sau rạp chiếu bóng. Ngồi trước bàn, anh ta nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ. Gõ ngón

tay lên mặt bàn, anh ta nói với Tống Cương bằng giọng khang khác khó hiểu:

- Sao anh không đi?

Tống Cương biết Lý Trọc nói gì, lắc đầu ngượng nghịu nói:

- Em nói đúng, Lâm Hồng không thể thích anh.

Lý Trọc không hiểu tại sao Tống Cương nói như thế. Tống Cương liền kể lại với Lý Trọc quá trình diễn ra khi mình đến cổng Xưởng dệt kim. Tống Cương bảo khi nhìn thấy mình, Lâm Hồng y như hoàn toàn không quen biết. Nghe xong Lý Trọc gật gật đầu, sau đó đập mạnh bàn, nói:

- Anh làm thế là đúng. Tống Cương giật mình. Lý Trọc đứng dậy, bảo Tống Cương:

- Những lời đó chắc chắn Lâm Hồng nói vòng vo cho em nghe.

Tràn đầy niềm tin, Lý Trọc bước khỏi cửa, chạy ra rừng cây non sau rạp chiếu bóng. Chạy qua rạp chiếu bóng, Lý Trọc nghĩ đến cương vị xưởng trưởng của mình, không thể chạy hùng hục bừa phứa như một thằng liều, lập tức đổi sang bước ung dung thong thả. Khi đến gần rừng cây non, với danh nghĩa là người yêu đến nơi hẹn, Lý Trọc lại rón ra rón rén đi vào rừng cây đang lay động dưới ánh trăng.

Lâm Hồng đã đứng ở đó. Cô cố ý đến muộn mười lăm phút, cứ tưởng Tống Cương đã đến từ lâu. Nhưng không có ai trong rừng cây. Khi Lâm Hồng đang bực tức, chợt nghe thấy tiếng bước chân rón rén ở sau lưng, nghe như tiếng bước bắt trộm gà, mò trộm chó. Lâm Hồng bỗng mím miệng cười, thầm nghĩ anh chàng Tống Cương lịch sự nho nhã lại đi như thế sao? Giữa lúc đó, Lâm Hồng nghe thấy tiếng cười thô kệch của Lý Trọc:

- Ha Ha ha...

Lâm Hồng giật nảy người quay lại nhìn, không phải Tống Cương, mà là Lý Trọc. Dưới sáng trăng, Lý Trọc cười nhả nhổ, nói bô bô không biết xấu hổ:

- Anh biết em chờ anh ở đây. Anh biết em nói với Tống Cương là để nói vòng vo cho anh nghe...

Lâm Hồng há hốc mồm nhìn Lý Trọc. Cô không kịp phản ứng ngay tức khắc. Lý Trọc trách Lâm Hồng một cách ngọt ngào âu yếm:

- Lâm Hồng, anh biết em thích anh, em cứ nói thẳng với anh mà...

Lý Trọc nói rồi định chộp tay Lâm Hồng. Lâm Hồng sợ quá kêu toáng lên:

- Người tránh ra, người tránh xa ta ra...

Lâm Hồng chạy ra ngoài rừng cây. Lý Trọc bám theo, luôn mồm gọi tên cô. Đến bìa rừng, Lâm Hồng dừng chân, chỉ Lý Trọc nói:

- Người đứng lại.

Lý Trọc đứng lại, rất khổ tâm nói với Lâm Hồng:

- Lâm Hồng, em làm gì vậy? Dưới gầm trời làm gì có thứ tình yêu như thế.

- Ai thèm yêu một con cóc như nhà người? - Lâm Hồng điên tiết nói to, toàn thân run bần.

Nói rồi cô hối hả bước đi. Lý Trọc bị chửi thành con cóc hậm hực đứng lại, trơ mắt nhìn bóng Lâm Hồng xa dần, rồi mất hút mới bước đi.

Vừa đi, Lý Trọc vừa nghĩ đến bố mẹ Lâm Hồng đã từng chửi mình là con cóc và đóng cút trâu, tự dưng nổi cơn khùng, nói kháy:

- Đù mẹ! Bố nó mới là con cóc, mẹ nó mới là đóng cút trâu...

Như một con gà chọi bị thua đấu, Lý Trọc về đến nhà, quắc mắt nhú mày ngồi trước bàn, khi thì tức tối gõ bàn càn cạch, khi thì buồn nản lau mồ hôi trán. Tống Cương cầm quyển sách trong tay ngồi trên giường, lo lắng nhìn Lý Trọc. Điều bộ của Lý Trọc khiến Tống Cương dự cảm đã xảy ra chuyện gì. Anh thận trọng hỏi:

- Lâm Hồng có đến rừng non không?

- Đến - Lý Trọc hăm hăm nói - Mẹ kiếp, nó mắng em là con cóc...

Tống Cương ngẩn người nhìn Lý Trọc. Trong đầu anh hiện ra mọi cảnh tượng có liên quan tới Lâm Hồng. Từng câu nói của Lâm Hồng với anh trên cầu, cả những lời Lâm Hồng nhắc nhở anh khi cô buộc tóc đuôi sam ở trong buồng, lần lượt hiện ra rõ nét giống như nước rút đi chỉ trở lại đá. Cuối cùng Tống Cương vững tin rằng Lâm Hồng thích mình. Lúc này Lý Trọc bắt đầu chăm chú nhìn Tống Cương, tinh thần hoảng hốt. Lý Trọc nói với Tống Cương như phát hiện ra một lục địa mới:

- Mẹ kiếp! Lâm Hồng có thể thích anh thật...

Tống Cương lắc đầu một cách đau khổ. Lý Trọc nhìn anh đầy vẻ hồ nghi, hỏi thăm dò:

- Anh có thích Lâm Hồng không?

Tống Cương gật gật đầu. Lý Trọc đập bàn hách dịch nói:

- Anh Tống Cương, Lâm Hồng là của em, mẹ kiếp, anh không được thích cô ấy... Nếu anh thích cô ấy, chúng ta sẽ không còn là anh em nữa.

Chúng ta là kẻ thù, là kẻ thù giai cấp...

Tống Cương cúi đầu nghe em nói. Lý Trọc nói hết những lời giận dữ đã nghĩ ra, Tống Cương mới ngẩng lên cười đau khổ:

- Em yên tâm, anh không yêu Lâm Hồng, anh không muốn mất người anh em như em...

- Thật không? - Lý Trọc cười hì hì.

Tống Cương gật gật đầu một cách nghiêm chỉnh, sau đó lại khóc. Lau xong nước mắt, Tống Cương thò tay chỉ vào chiếc giường đang nằm, hỏi Lý Trọc:

- Em còn nhớ không? Trước khi chết mẹ bảo anh công mẹ về nhà, mẹ nằm trên chiếc giường này...

- Còn nhớ - Lý Trọc gật đầu nói.

- Sau đó mẹ sai em đi mua bánh bao, còn nhớ không?

Lý Trọc lại gật đầu lần nữa. Tống Cương nói tiếp:

- Sau khi em đi, mẹ kéo tay anh, dặn anh sau này nhất định phải chăm nom em cẩn thận. Anh bảo mẹ yên tâm, anh nói, chỉ còn manh áo cuối cùng, anh sẽ nhường cho em mặc, chỉ còn bát cơm cuối cùng, anh sẽ nhường cho em ăn.

Nói xong, Tống Cương cười trong giàn giữa nước mắt. Lý Trọc cũng xúc động, nước mắt rưng rưng hỏi:

- Anh nói thế thật sao?

Tống Cương gật gật đầu. Lý Trọc cũng lau nước mắt, nói:

- Anh Tống Cường, anh đúng là người anh em tuyệt vời của em.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Lý Trọc tiếp tục quán triệt phương châm bám sát thắt lưng địch mà đánh, đánh lui từng bước, đánh đổ từng bộ phận, tiến tới đánh đổ hoàn toàn. Anh ta không còn bắt Tống Cương đi theo, Lý Trọc bảo chỉ cần Tống Cương và Lâm Hồng gặp nhau trong lòng anh ta sẽ bối rối hoảng hốt. Anh ta đòi Tống Cương lẩn tránh Lâm Hồng, đòi Tống Cương gặp Lâm Hồng trên phố lớn phải tránh xa, y như trông thấy người mắc bệnh hủi.

Lý Trọc bắt đầu học gương sáng Tống Cương. Anh ta nghĩ sở dĩ Lâm Hồng thích Tống Cương, bởi vì Tống Cương hào hoa phong nhã, không bao giờ nói tục, hơn nữa bao giờ Tống Cương cũng cầm quyển sách trong tay, tỏ ra ham học, cầu tiến bộ. Từ đó Lý Trọc đã thay đổi bộ mặt. Anh chàng người yêu kiêm vệ sĩ khi đi bên Lâm Hồng, cũng có sách trong tay, không còn cái kính hằm hằm khi đứng trước cánh đàn ông thị trấn Lưu chúng tôi. Giống như một chính khách đi cổ động bầu cử, anh ta tỏ vẻ thân thiết mỉm cười, trông thấy người quen chào hỏi bắt tay. Hơn nữa trong tay không rời quyển sách, vừa đi vừa đọc lầm rầm như tụng kinh. Trông điệu bộ của Lý Trọc, dân chúng thị trấn Lưu ai cũng bảo mặt trời mọc từ đằng tây. Họ bật miệng cười, khe khẽ nói, bên cạnh Lâm Hồng bớt đi một tên thổ phỉ máu gái, có thêm một nhà sư máu dê. Thấy dân chúng trên đường phố tỏ ra rất hứng thú việc đọc sách của mình, Lý Trọc nói bô bô với họ:

- Đọc sách hay lắm, ngày nào không đọc sách, còn khó chịu hơn một tháng không đi ỉa.

Lý Trọc nói câu này là để Lâm Hồng nghe. Nói xong, anh ta hồi hận vì mình lại nói tục. Về đến nhà, anh ta xin ý kiến Tống Cương, sau đó sửa

thành:

- Đọc sách bổ ích lắm, có thể nhịn ăn một tháng, không thể không đọc sách một ngày.

Dân chúng thị trấn Lưu không tán thành lời nói của Lý Trọc. Họ vặn lại, một ngày không đọc sách còn có thể bảo toàn tính mạng, chứ một tháng không ăn chắc chắn đã toi đời. Về mặt không vui, Lý Trọc gì ngón tay rê ngang một lượt dân chúng, thầm nghĩ bọn này tham sống sợ chết. Anh ta coi cái chết nhẹ như không, hất hàm nói:

- Một tháng không ăn, có nghĩa là chết đói. Một ngày không đọc sách là sống chẳng thà chết quách cho xong.

Lâm Hồng thản nhiên bước đi. Nghe Lý Trọc và dân chúng thị trấn Lưu nói qua nói lại, dân chúng cười sang sảng, Lý Trọc hăng hái nói oang oang, Lâm Hồng cứ tỉnh bơ, không hề động lòng.

Sau khi Lý Trọc lắc người một phát, biến thành con em nhà nho, sặc mùi thư sinh, luôn mồm nói ra những lời hoa mỹ, thi thoảng mới nói tục nói bậy. Khi nghe Lý Trọc nói tục nói bậy, Lâm Hồng nghĩ bụng:

- Chó không sửa nổi thói quen ăn cứt.

Lâm Hồng biết Lý Trọc là hạng người như thế nào. Cô không cảm thấy mặt trời mọc ra đằng tây. Cô thầm nghĩ cho dù Lý Trọc có tài ba của Tôn Ngộ Không, biến đi biến lại vẫn là một tên Lý Trọc cóc tía, cộng đồng cứt trâu, giống như Tôn Ngộ Không có bảy mươi hai phép biến hoá thần thông, rốt cuộc cũng chỉ là một con khi.

Tối hôm hẹn, Tống Cương không đến khu rừng, Lý Trọc đã mò đến cười ha hả, khiến Lâm Hồng điên tiết. Về đến nhà, cô đã xoá sổ gạch tên Tống Cương khỏi trái tim. Mấy hôm sau, khi trông thấy Tống Cương từ xa trên phố, Lâm Hồng đã lạnh lùng cười gằn mấy tiếng, thầm nghĩ, con người

này là anh chàng ngốc không hơn không kém. Anh chàng ngốc này không bao giờ còn có cơ hội. Lâm Hồng cứ ngẩng mặt đi. Cô nhắc nhở mình đối với Tống Cương coi như có nhìn mà không thấy. Không ngờ Tống Cương từ xa đi đến, hể nhìn thấy Lâm Hồng là lập tức quay người đi tránh gặp. Những ngày sau đó, lần nào trông thấy Lâm Hồng, Tống Cương cũng trốn thật nhanh, giống như Lý Trọc yêu cầu. Nhìn thấy Tống Cương lần nào cũng tránh thật xa, lòng kiêu hãnh trong Lâm Hồng cũng lần lượt chuồn mất. Suy cho cùng, cô cũng buồn tui ngui, vắng bóng Tống Cương đã khiến Lâm Hồng cảm thấy mất mát.

Tống Cương đã trở lại trong trái tim Lâm Hồng, hơn nữa còn sâu sắc hơn. Lâm Hồng phát hiện ra sự thay đổi kỳ lạ trong tim mình. Tống Cương càng tránh mình, mình càng thích anh ấy. Những đêm mưa dầm dề, hoặc trăng sáng vắng vặc, khi đi vào giấc ngủ, Lâm Hồng thường nghĩ đến khuôn mặt khô ngô, nụ cười tím tím, và dáng vẻ cúi đầu im lặng suy nghĩ của Tống Cương, nghĩ đến ánh mắt buồn đau khi Tống Cương nhìn thấy mình. Những biểu hiện của Tống Cương làm cho Lâm Hồng luôn luôn cảm thấy ngọt ngào. Lâu dần, sự hồi tưởng về anh trong giấc ngủ, đã trở thành tình cảm thương nhớ, cảm giác như Tống Cương đã là người yêu của Lâm Hồng, một người yêu ở phương xa, khiến cho tình cảm nhớ nhung của cô giống như dòng suối nhỏ chảy róc rách mãi mãi.

Lâm Hồng tin rằng Tống Cương thầm yêu mình, cô nghĩ Tống Cương tránh cô là vì tên Lý Trọc. Hể nghĩ đến thằng cha đó, Lâm Hồng lại bầm gan tím ruột, tức giận đến tái mặt. Điều bộ hung ác đến cực độ của Lý Trọc khiến cho các chàng trai của thị trấn Lưu không dám theo đuổi cô. Trong con mắt của Lâm Hồng, những thanh niên đó đều là đồ bỏ đi, là những kẻ đáng thương hại, Tống Cương không như thế. Rất nhiều lần Lâm Hồng tưởng tượng ra cảnh tượng Tống Cương chủ động đến theo đuổi cô. Lần nào đến nhà cô, Tống Cương cũng xấu hổ, ngượng ngùng nói ra những câu ngớ ngẩn Lâm Hồng thầm nghĩ đó là Tống Cương, một Tống Cương lúng túng không biết làm thế nào. Sau những tưởng tượng, Lâm Hồng lại lắc đầu

thở dài. Cô biết sẽ không bao giờ có chuyện Tống Cương chủ động xuất hiện ở cổng nhà mình. Cô cảm thấy đã đến lúc mình cần chủ động một lần nữa. Cô viết cho Tống Cương một bức thư, gồm bảy dòng tám mươi ba chữ, có mười ba dấu chấm phẩy. Trong đó dùng năm mươi một chữ mắng Lý Trọc thậm tệ, còn lại ba mươi hai chữ hẹn Tống Cương tám giờ tối gặp mặt, nơi hẹn lần này ở dưới gầm một cây cầu. Đó là cây cầu ông Tống Phàm Bình đã từng phát lá cờ đỏ trong cách mạng văn hoá. Lâm Hồng gấp bức thư thành hình con bướm, giấu trong một chiếc khăn mùi xoa mới. Khi Tống Cương đi làm về chờ bên đường đưa cho anh. Trong thư Lâm Hồng viết một câu cuối cùng, yêu cầu Tống Cương đến chỗ hẹn sẽ trả lại cô chiếc khăn mùi xoa. Lâm Hồng tin chắc có câu này, nhất định Tống Cương sẽ đến.

Đó là lúc thời tiết chuyển sang cuối thu. Trời mênh mang, mưa bay lất phất. Lâm Hồng tay cầm ô đứng dưới một cây ngô đồng. Nước mưa nhỏ từng giọt xuống ô kêu lộp độp. Lâm Hồng đưa mắt nhìn đường phố lờ mờ màu xám xịt. Một vài người che ô đi qua đi lại, mấy thanh niên đầu trần cầm đầu cầm cổ chạy băng băng. Lâm Hồng trông thấy Tống Cương đi bên kia phố. Cô giơ ô chặn anh lại. Cô nhìn thấy anh lướt qua, suýt nữa sà vào ô của mình. Khi Lâm Hồng dịch ô ra, nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Tống Cương, cô dúm luôn chiếc khăn mùi xoa vào tay Tống Cương, rồi quay người đi luôn. Đi khoảng hơn mười mét, Lâm Hồng quay lại nhìn Tống Cương. Cô trông thấy một anh chàng Tống Cương hai tay nâng chiếc khăn mùi xoa, không biết đã xảy ra chuyện gì. Áo khoác của Tống Cương rơi xuống đất, bị mấy bước chân dẫm lên. Lâm Hồng quay đầu, cầm ô mỉm cười đi tiếp, không biết cảnh tượng về sau thế nào.

Trong ngày mưa âm u dầm dề này, Tống Cương hồn xiêu phách lạc. Anh không biết mình đã về đến nhà như thế nào. Anh hồi hộp giở chiếc khăn mùi xoa, trông thấy một mẫu giấy gấp thành hình con bướm. Hai tay anh run run gỡ ra. Lâm Hồng gấp mẫu giấy khá lắt léo, khiến Tống Cương suýt gỡ nhầm. Mất rất nhiều thì giờ, Tống Cương mới gỡ được mẫu giấy.

Anh hớn hên đọc đi đọc lại mấy lần tám mươi ba chữ Lâm Hồng viết. Tiếng bước chân của người hàng xóm đi làm về anh cứ tưởng Lý Trọc, vội vàng nhét thư vào túi áo. Khi người hàng xóm bên cạnh mở cửa lạch cạch, Tống lương mới thở phào, móc thư ra cuống cuồng đọc. Anh xúc động, vừa lo lắng nhìn nước mưa chảy ngoằn ngoèo trên kính cửa sổ. Vì bức thư này, ngọn lửa tình yêu trong trái tim Tống Cương bị dập tắt lâu nay lại bùng cháy.

Tống Cương muốn đi gặp Lâm Hồng biết chừng nào. Mấy lần anh đã bước ra cửa. Nhưng khi mở cửa, anh lại nghĩ đến Lý Trọc. Hai chân anh không bước ra nổi. Anh mơ màng nhìn mưa bụi mờ mờ giăng giăng ngoài trời, lại khép cửa vào. Cuối cùng chính là câu kết thúc Lâm Hồng viết trong thư, yêu cầu anh trả lại khăn mùi xoa, đã khiến Tống Cương tìm được lý do thuyết phục mình. Anh ngẫm nhiên ra đi.

Lúc này lẽ ra hết giờ làm việc, Lý Trọc đã về nhà. Nhưng vì bận công việc, anh ta vẫn còn ở lại xưởng, nên Tống Cương đã có một cơ hội. Khi đọc mẫu giấy của Lâm Hồng, Tống Cương cứ nơm nớp lo Lý Trọc sẽ về. Khi ra khỏi nhà, Tống Cương lao thẳng đến gằm cầu. Anh biết dọc đường chỉ cần gặp Lý Trọc, thẳng em chỉ gọi một tiếng, anh sẽ không còn can đảm đi tiếp. Tống Cương bước xuống bậc bờ sông, khi đứng dưới gằm cầu đã sáu giờ tối, vẫn còn hai tiếng đồng hồ nữa, Lâm Hồng mới có mặt.

Tống Cương run rẩy đứng chờ. "Trên mặt cầu có rất nhiều tiếng bước chân qua lại. Tiếng bước chân vọng xuống y như có rất đông người bước trên nóc nhà mình. Anh nhìn những hạt mưa rơi xuống gợn lên những gợn sóng lăn tăn trên mặt sông đang tối dần, hình như dòng sông cũng đang run rẩy. Đứng dưới gằm cầu, trong lòng Tống Cương ngổn ngang trăm mối, khi xúc động, lúc buồn chán, khi mơ mộng dạt dào, lúc trỗi dậy tuyệt vọng. Sau hơn một tiếng đồng hồ lo lắng không yên, khi bóng tối đã buông xuống anh cũng dần dần bình tĩnh lại. Ánh mắt đau khổ của mẹ Lý Lan trước khi tắt thở lại hiện ra. Lại một lần nữa Tống Cương từ chối hạnh phúc. Tống

Cương ngẫm thì không được có lỗi với Lý Trọc. Anh tự bảo với mình, anh đến đây không phải hẹn gặp Lâm Hồng, mà để trả cô chiếc khăn mùi xoa. Anh giơ chiếc khăn mùi xoa của Lâm Hồng lên bóng tối trước mặt nhìn như tờ trắng, rồi bỏ vào túi một cách dứt khoát, sau đó thở một hơi rất dài, cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi.

Lâm Hồng có mặt vào lúc tám giờ ba mươi phút tối. Cô che ô bước xuống bậc thang. Nhìn vào gầm cầu một lát cô trông thấy một cái bóng cao cao đứng im lặng ở đó. Xác định là Tống Cương, chứ không phải Lý Trọc với cái dáng thô lùn, bất giác mỉm cười, cô yên tâm bước tới.

Đi xuống gầm cầu, khi đến bên cạnh Tống Cương, Lâm Hồng cụp ô vào, vẫy vẫy mấy cái, ngẩng lên nhìn Tống Cương. Trong bóng tối không nhìn rõ sắc mặt nhưng nghe rõ tiếng thở gấp gáp của anh. Cô cảm thấy

Tống Cương giơ tay phải lên. Cúi đầu nhìn kỹ, cô trông thấy chiếc khăn mùi xoa của mình, liền chột dạ. Cô không nhận chiếc khăn mùi xoa còn trong tay Tống Cương. Cô biết chỉ cần cô nhận, là cơ hội hẹn gặp sẽ kết thúc. Lâm Hồng quay đầu đi, nhìn những tia sáng đèn đường trên phố chiếu xuống mặt nước hắt lên lấp lánh, nghe thấy tiếng hít thở mỗi lúc một gấp gáp của Tống Cương, Lâm Hồng bất giác cười trộm, giục:

- Nói đi anh! Có phải em đến để nghe anh thở đâu.

Tay phải Tống Cương vẫy vẫy hai cái, giọng anh run run:

- Đây là khăn mùi xoa của Lâm Hồng.

- Anh đến chỉ là để trả khăn mùi xoa phải không? - Lâm Hồng giận dỗi hỏi.

Tống Cương gật đầu, giọng vẫn run run:

- Phải!

Lâm Hồng lắc đầu, cười nhả nhó trong bóng tối. Sau đó cô ngẩng lên nhìn Tống Cương, buồn buồn hỏi:

- Anh Tống Cương, anh có thích em không?

Trong bóng tối, Tống Cương vẫn không dám đối mặt với Lâm Hồng. Quay mặt đi, anh nói với giọng đau khổ tái tê:

- Lý Trọc là anh em của tôi...

- Đừng có nhắc đến gã Lý Trọc - Lâm Hồng ngắt lời Tống Cương, cô nói với anh một cách dứt khoát - Cho dù em không lấy được anh, em cũng tuyệt đối không yêu Lý Trọc.

Nghe xong, Tống Cương cúi đầu, không biết nói gì hơn. Nhìn dáng vẻ hình như biết sai của anh, Lâm Hồng dịu dàng nói:

- Anh Tống Cương, đây là lần cuối cùng. Anh nghĩ cho kỹ, sau này sẽ không bao giờ có dịp như thế này... - cô đau khổ - Sau này em sẽ là bạn gái của người khác.

Nói xong, trong bóng tối Lâm Hồng nhìn Tống Cương nóng lòng chờ đợi. Nhưng cô vẫn nghe thấy câu nói ấy. Tống Cương cúi đầu:

- Lý Trọc là anh em của tôi...

Lâm Hồng đau đớn tột cùng. Cô quay người nhìn vệt sáng trên mặt sông. Tay phải Tống Cương cầm chiếc khăn mùi xoa giơ lên. Lâm Hồng im lặng. Tống Cương cũng im lặng. Lát sau Lâm Hồng hỏi:

- Anh Tống Cương, anh có biết bơi không?

Tống Cương lúng túng trả lời:

- Biết.

- Em không biết bơi - Lâm Hồng lẩm bẩm nói một mình. Cô quay nhìn Tống Cương - Em nhảy xuống sông liệu có chết đuối?

Tống Cương không biết vì sao Lâm Hồng hỏi thế. Anh im lặng nhìn Lâm Hồng. Cô thò tay trong bóng tối vuốt ve mặt Tống Cương. Toàn thân anh run rẩy như điện giật. Lâm Hồng chỉ xuống sông nói với Tống Cương như tuyên thề:

- Em hỏi anh câu cuối cùng: Anh có thích em không?

Tống Cương không nói được câu nào. Tay vẫn chỉ xuống nước, Lâm Hồng dọa:

- Nếu anh nói không thích, em lập tức nhảy xuống sông.

Bị Lâm Hồng dọa tự vẫn, Tống Cương hoảng quá, đỡ dẫn hết cả người. Lâm Hồng khe khẽ giục:

- Nói đi anh.

Giọng Tống Cương như van xin:

- Lý Trọc là anh em của tôi.

Lâm Hồng tuyệt vọng. Cô không ngờ Tống Cương vẫn nói câu đó. Cô nghiến răng nói với Tống Cương:

- Em hận anh!

Nói xong, Lâm Hồng lao người nhảy xuống sông. Trong giây lát, ánh sáng trên mặt sông vỡ vụn. Trong bóng tối Tống Cương nhìn thấy Lâm Hồng nhảy xuống nước. Hoa nước tung tóe lên, bắn vào mặt Tống Cương như mưa đá. Anh trông thấy thân thể Lâm Hồng chìm đi, rồi giãy giụa lao lên mặt nước. Tống Cương vội vàng nhảy xuống, lao vào trong dòng nước lạnh thấu xương. Anh cảm thấy thân thể mình đang đè lên Lâm Hồng nổi

trên mặt nước đang dấy dựa. Hai tay cô bám chặt áo ngực Tống Cương. Hai chân Tống Cương đạp trong nước cố sức đỡ Lâm Hồng nổi lên. Anh ôm chặt người cô. Hai chân đạp nước bơi vào bờ. Anh cảm thấy hai tay Lâm Hồng đang ôm chặt cổ mình.

Tống Cương bế Lâm Hồng lên bậc xây. Anh quỳ xuống, khẽ gọi tên cô. Anh nhìn thấy mắt cô từ từ mở ra. Lúc này anh mới nhận ra mình đang bế Lâm Hồng. Anh hốt hoảng vội vàng buông tay, đứng dậy. Thân thể Lâm Hồng nằm chếch trên bậc xây. Cô cứ ho sù sụ, nhổ ra toàn nước. Sau đó cô co người ngồi dậy, cúi đầu, hai tay ôm đùi gối. Lâm Hồng ướt sũng run cầm cập trong gió lạnh. Cô ngồi đó chờ Tống Cương bước đến ôm mình, như vừa ôm chặt cô trong nước. Nhưng Tống Cương cũng ướt sũng như thế, chỉ biết đứng một chỗ, run một mình. Lâm Hồng đau khổ đứng dậy từ từ bước lên bậc thềm, người cô lao đảo. Tống Cương cũng không biết bám theo đỡ cô. Hai tay Lâm Hồng lại ôm chặt người mình, bước đi, toàn thân run cầm cập. Biết Tống Cương đi đằng sau, cô không quay người lại, cứ đi thẳng lên phố lớn. Lúc này cô không nghe thấy tiếng bước chân của Tống Cương. Cô vẫn không quay đầu lại. Nước mắt cô chảy hòa lẫn nước mưa. Cô đi trên phố mưa giăng mù mịt.

Khi bước ra đường lớn, Tống Cương đứng lại. Trái tim anh quặn đau như dao cắt, nhìn Lâm Hồng cúi đầu hai tay ôm vai bước đi. Trong ánh sáng đèn đường, mưa bụi bay lất phất như hoa tuyết. Đường phố vắng vẻ yên tĩnh như ngủ say. Nhìn bóng Lâm Hồng xa dần, Tống Cương giơ tay trái lau nước mưa và nước mắt, bước đi theo hướng ngược lại.

Lý Trọc đã nằm trong chăn. Nghe tiếng Tống Cương mở cửa bước vào, anh ta giật dây công tắc bật đèn, thò đầu khỏi chăn hỏi:

- Anh đi đâu vậy? Em chờ mãi...

Lý Trọc trườn chần ngồi dậy, nhìn Tống Cương ướt rượt ngồi trên ghế. Lý Trọc không chú ý đến thần sắc buồn bã của Tống Cương. Anh ta tiếp

tục ca cầm:

- Anh cũng không nấu cơm tối. Xưởng trưởng Lý này vất vả cả ngày, về nhà không có gì ăn, ngay đến cơm nguội canh thừa cũng không có. Chờ mãi không thấy anh về em đành phải ra phố ăn bánh bao.

Nói xong, Lý Trọc hỏi Tống Cương:

- Anh ăn tối chưa?

Tống Cương bần thần nhìn Lý Trọc với vẻ mặt như không quen biết. Lý Trọc hét to:

- Anh ăn tối chưa? Mẹ kiếp!

Tống Cương giật mình. Cuối cùng anh đã nghe rõ lời Lý Trọc, lắc đầu khẽ đáp:

- Chưa.

- Em biết anh chưa ăn - Lý Trọc đặc ý lấy từ trong chăn ra một cái bát, có đựng hai chiếc bánh bao. Anh ta đưa bát cho Tống Cương, giục - ăn mau lên, nhân lúc bánh còn nóng.

Tống Cương thở dài, đưa tay nhận bát bánh bao để lên bàn, bần thần nhìn Lý Trọc. Lý Trọc lại chỉ bánh trên bàn giục:

- Ăn đi.

Tống Cương thở dài, lắc đầu bảo:

- Không muốn ăn.

- Bánh bao nhân thịt đấy! - Lý Trọc nói.

Lý Trọc nhìn vũng nước đọng trên ghế Tổng Cường ngồi đang chảy ra xung quanh, chảy xuống gầm giường. Lúc này Lý Trọc mới để ý không phải Tổng Cường bị ướt nước mưa. Tổng Cường y như vừa được vớt từ dưới sông lên. Lý Trọc ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao trông anh giống như con chó ngã xuống nước?

Rồi Lý Trọc trông thấy chiếc khăn mùi xoa Tổng Cường cầm trên tay. Khăn mùi xoa cũng ướt rượt rõ nước xuống. Chỉ chiếc khăn mùi xoa, Lý Trọc hỏi:

- Cái gì vậy?

Tổng Cường cúi nhìn, thấy chiếc khăn mùi xoa trên tay phải mình, hết sức ngạc nhiên. Anh nhớ mình đã cầm chiếc khăn này nhảy xuống sông, vớt Lâm Hồng lên bờ, không ngờ chiếc khăn vẫn trong tay. Lý Trọc lồm cồm bò ra khỏi chần. Đã nhận ra chuyện gì, Lý Trọc hỏi:

- Khăn mùi xoa của ai thế?

Tổng Cường để chiếc khăn lên bàn, lau nước chảy trên mặt, buồn bã nói:

- Anh đi gặp Lâm Hồng.

- Mẹ kiếp!

Chửi xong một tiếng, thấy Tổng Cường hắt xì hơi ba cái liền, Lý Trọc không chửi tiếp. Anh ta giục Tổng Cường mau mau thay quần áo, và chui vào chần. Vừa nói anh ta cũng vừa hắt xì hơi một cái, lập tức chui vào chần. Tổng Cường gật gật đầu đứng dậy, cởi quần áo ướt. Khi đã chui vào trong chần, nghĩ đến điều gì, lại bò dậy, móc túi áo, lấy mẫu giấy Lâm Hồng gửi. Mẫu giấy đã không còn là mẫu giấy, mà bên thành một cục. Tổng Cường đưa cho Lý Trọc. Đầy vẻ nghi ngờ, Lý Trọc nhận và hỏi:

- Cái gì vậy?

Tống Cương ho và trả lời:

- Thư của Lâm Hồng.

Nghe nói thư của Lâm Hồng, Lý Trọc tung chăn chìa hẳn nửa người. Anh ta hết sức cẩn thận gỡ cục giấy chữ viết đã mờ nhòe, trông như một bức tranh sơn thủy. Lý Trọc nhảy phốc khỏi giường, đứng lên mặt bàn, gỡ mẩu giấy để sát vào bóng đèn chói mắt, hơi khô nước vẫn không nhìn rõ viết những gì. Anh ta đành hỏi Tống Cương:

- Lâm Hồng viết gì vậy?

Tống Cương đã nằm trong chăn. Anh nhắm mắt giục:

- Em tắt đèn đi.

Lý Trọc giơ tay gạt công tắc tắt điện, rồi nằm vào trong chăn. Hai anh em mỗi người nằm một giường. Tống Cương vừa ho vừa hắt xì hơi, kể lại toàn bộ sự việc diễn ra ban tối cho em nghe một cách đứt nối. Lý Trọc im lặng nghe. Tống Cương kể xong Lý Trọc khẽ gọi một tiếng:

- Anh Tống Cương.

Tống Cương "hử" một tiếng. Lý Trọc thận trọng hỏi:

- Anh có đưa Lâm Hồng về nhà không?

Tống Cương đáp, giọng ngàn ngạt như bị cảm:

- Không.

Trong bóng tối, Lý Trọc cười không thành tiếng. Anh ta lại khẽ gọi một tiếng "Anh Tống Cương". Tống Cương vẫn "hử" một tiếng. Lý Trọc

nói giọng đầy tình cảm:

- Anh đúng là người anh em tuyệt vời của em.

Bên phía Tống Cương không có phản ứng. Lý Trọc gọi liền mấy tiếng "Tống Cương", Tống Cương mới đáp một tiếng. Lý Trọc còn muốn nói chuyện. Tống Cương đáp với giọng mệt mỏi:

- Anh buồn ngủ.

Trong đêm mưa rả rích, Tống Cương cứ ho liên tục. Anh ngủ không yên. Trong giấc ngủ chập chờn, anh thấy mình như đang chìm nổi trong nước. Khi thức anh cảm thấy tức thở, y như có một hòn đá to đè lên ngực. Mãi đến khi ánh sáng buổi sớm chiếu vào qua cửa sổ, ánh sáng khiến Tống Cương mở mắt, anh mới biết mình đã ngủ thật. Tống Cương nhìn thấy một buổi sớm mai mưa qua trời nắng. Mái hiên vẫn nhỏ giọt. Trên kính cửa sổ vẫn bám đầy những giọt nước. Nhưng ánh nắng đã làm cả ngôi nhà bừng sáng. Ngoài vườn, đàn chim sẻ kêu lích chích, ríu rít. Tiếng nhà hàng xóm nói oang oang. Tống Cương hít một hơi thật dài. Anh đã trải qua một đêm đầy khó khăn và ức chế. Buổi ban mai tốt đẹp khiến tâm tình Tống Cương khoan khoái dễ chịu. Anh ngồi dậy, thấy Lý Trọc còn trèm chăn ngủ say, anh đánh thức thẳng em như thường ngày:

- Lý Trọc, Lý Trọc, dậy thôi!

Lý Trọc thò mạnh đầu ra khỏi chăn. Tống Cương bật cười. Lý Trọc dụi dụi mắt không biết Tống Cương cười gì. Tống Cương nói, em vừa chui đầu khỏi chăn, trông y như đầu con rùa thò ra. Tống Cương nói rồi diễn lại, trèm chăn kín mít, cong người lên, giọng ồm ồm hỏi Lý Trọc, xem có giống rùa không nhỏ? Sau đó đột nhiên thò đầu ra, cái cổ dài giữ nguyên một chỗ. Lý Trọc dụi mắt cười hì hì đáp:

- Giống, giống rùa ra phết.

Sau đó nghĩ đến sự việc xảy ra tối qua, Lý Trọc ngạc nhiên nhìn Tống Cương. Tống Cương nhảy khỏi giường như không có chuyện gì xảy ra, tìm trong tủ một bộ quần áo sạch mặc lên người, bóp thuốc đánh răng lên bàn chải, cầm chậu rửa mặt và cái cốc, vắt lên vai chiếc khăn mặt, mở cửa ra giếng đánh răng rửa mặt. Lý Trọc nghe thấy Tống Cương nói chuyện với hàng xóm cạnh giếng nước. Xen giữa lời nói chuyện, còn có cả tiếng cười khe khẽ của Tống Cương. Lòng đầy hồ nghi, Lý Trọc gãi gãi đầu, chửi một tiếng:

- Mẹ kiếp!

Tống Cương bình tĩnh sống qua một ngày. Có lúc anh cũng nghĩ đến chuyện nhảy xuống sông dưới cầu tối hôm qua, nghĩ đến Lâm Hồng ướt sũng đi trên đường phố. Trong giây phút ấy, anh chợt hoảng hốt, sau đó bình tĩnh lại anh không nghĩ tiếp nữa. Trải qua một đêm dữ dội, Tống Cương đã bình tĩnh thật sự. Cuộc tình trải như sinh ly tử biệt với Lâm Hồng tối qua, giống như hồi kết thúc của một câu chuyện. Bây giờ câu chuyện khiến Tống Cương ngọt ngào khó thở đã chấm dứt, nên là lúc bắt đầu một câu chuyện mới. Tâm tình Tống Cương cuối cùng đã sáng láng, y như cơn mưa vừa đi qua và trời hửng nắng.

Hôm nay đi làm về, Lý Trọc xách về nhà mấy quả táo vừa đỏ vừa to. Tống Cương đã nấu xong cơm tối. Lý Trọc cười ranh mãnh để táo lên ghế, vừa ăn cơm, vừa ranh mãnh nhìn Tống Cương. Nụ cười của Lý Trọc khiến Tống Cương không yên tâm, không biết Lý Trọc chơi trò xỏ lá gì. Ăn cơm xong, Lý Trọc bảo Tống Cương, anh đã đến Xưởng dệt kim trình sát. Lâm Hồng hôm nay không đi làm. Cô ấy bị sốt, nằm cả ngày trên giường. Lý Trọc gõ ngón tay lên bàn, giục Tống Cương:

- Anh đi thăm Lâm Hồng ngay.

Tống Cương ngạc nhiên, nhìn Lý Trọc đầy vẻ đặc ý một cách nghi nghi hoặc hoặc, lại nhìn mấy quả táo để trên ghế, cứ tưởng Lý Trọc bảo

mình mang táo thăm Lâm Hồng. Tống Cương lắc lắc đầu:

- Anh không đi, càng không thể đem táo.

- Ai khiến anh đem táo? Táo em sẽ đem theo - Lý Trọc vỗ bàn đứng dậy đưa cho Tống Cương chiếc khăn mùi xoa đã phơi khô gấp tử tế - Anh đem chiếc khăn này trả cô ta.

Tống Cương vẫn nghi hoặc nhìn Lý Trọc, không biết thằng em giờ trò úm ba la gì đây. Lý Trọc đứng một chỗ, hí hửng giảng giải kế hoạch của mình cho ông anh. Anh ta bảo Tống Cương cầm khăn mùi xoa đi vào buồng Lâm Hồng trước, anh ta xách túi táo đứng bên ngoài. Đi đến trước giường Lâm Hồng, Tống Cương phải đứng im. Khi Lâm Hồng ngủ mê mệt mở mắt ra nhìn thấy Tống Cương, Tống Cương lập tức lạnh lùng nói "lần này thì cô hết hy vọng". Nói xong vứt luôn chiếc khăn mùi xoa lên giường Lâm Hồng, sau đó quay ra, không chậm một giây. Sau khi Tống Cương ra, đến lượt Lý Trọc xách táo đi vào, an ủi tâm linh Lâm Hồng trong tuyệt vọng.

Sau khi trình bày kế hoạch của mình, Lý Trọc lau nước dãi ở mép, đặc ý nói với ông anh:

- Làm như thế, Lâm Hồng sẽ hoàn toàn thất vọng về anh, và bắt đầu thật sự cảm mến em.

Nghe xong kế hoạch của Lý Trọc, Tống Cương cúi đầu. Lý Trọc tỏ ra say sưa với diệu kế của mình. Anh ta hăm hở hỏi Tống Cương:

- Đây có phải một kế hiểm độc không?

Trông thấy Tống Cương cúi đầu không nói gì, Lý Trọc xua tay giục:

- Được rồi, anh nên đi đi.

Tống Cương đau khổ lắc đầu. Anh không muốn đi. Anh bảo:

- Anh không thể nói câu đó.

Lý Trọc hết hí hứng. Anh ta giơ tay trái, dùng tay phải bẻ cong từng ngón trong số năm ngón tay trái, nói:

- Anh thử nghĩ, năm chiến thuật anh nêu ra cho em, nào là bắn tin nói vòng vo, nào là nói thẳng, bập lộn vào chủ đề, nào là đem quân áp sát dưới thành, nào là luồn sâu vào địch hậu, nào là bám thắt lưng địch mà đánh, không có chiến thuật nào có hiệu quả, không có chiêu nào là "độc kế". Quân sư quạt mo như anh không thực dụng chút nào. Rút cuộc lại hoàn toàn nhờ vào kế hiểm độc thật sự em nghĩ ra...

Nói đến đây, Lý Trọc giơ ngón tay cái lên tự khen mình, và chỉ ra ngoài cửa:

- Đi mau lên!

Tống Cương, vẫn lắc đầu, mím môi nói:

- Quả thật anh không thể nói câu đó.

- Mẹ kiếp! - Lý Trọc chửi đồng, sau đó gọi một tiếng thân thiết "Tống Cương" - Chúng mình là anh em, anh giúp em lần này nữa. Em thề có ông trời, đây là lần cuối cùng. Sau này không bao giờ em nhờ anh giúp nữa. Lý Trọc nói, rồi kéo Tống Cương dậy và đẩy anh ra ngoài cửa. Anh ta dúm vào tay Tống Cương chiếc khăn mùi xoa, còn mình xách túi tào. Hai anh em đi về hướng nhà Lâm Hồng. Lúc này đã hoàng hôn. Đường phố vẫn còn bốc lên hơi ẩm ướt. Lý Trọc xách tào tươi tỉnh đi trước. Cầm chiếc khăn mùi xoa trong tay trái, Tống Cương buồn rười rượi đi sau. Dọc đường Lý Trọc luôn mồm nói rất nhiều câu động viên ông anh, lại còn viết cho ông anh từng tờ séc trống. Lý Trọc hứa với Tống Cương, sau khi anh ta và Lâm Hồng yêu nhau, việc anh ta làm đầu tiên là tìm cho Tống Cương một bạn

gái còn xinh đẹp hơn Lâm Hồng. Thị trấn Lưu không có, thì đến thị trấn khác tìm. Thị trấn khác không có, thì ta thành phố tìm. Thành phố không có, thì lên tỉnh thành tìm. Tỉnh thành không có thì tìm khắp Trung Quốc. Khắp Trung Quốc không có thì tìm khắp thế giới. Lý Trọc cười khi khi nói:

- Chừa biết chừng tìm được cho anh một cô vợ Tây tóc vàng mắt xanh, để anh ở nhà Tây, ăn cơm Tây, ngủ giường Tây, ôm eo cô gái Tây, hôn mồm cô gái Tây, đẻ sinh đôi một trai một gái tây ta kết hợp...

Lý Trọc bô bô tán dóc, vẽ cho ông anh một tương lai Tây. Tống Cương cúi đầu lầm lũi bước đi trên phố quê của thị trấn Lưu. Tống Cương không nghe lọt tai một câu nào của Lý Trọc. Anh đi theo bước chân của Lý Trọc như một cỗ máy. Khi Lý Trọc đứng lại nói chuyện với người đi đường, Tống Cương cũng không dừng chân, ngược mắt nhìn ánh chiều tà mù mịt ở đằng tây. Lý Trọc nói xong đi tiếp, Tống Cương lại cúi đầu đi theo. Trông thấy Lý Trọc xách túi, dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi to giọng hỏi:

- Đi thăm họ hàng bạn bè phải không?

- Đâu chỉ phải chỉ họ hàng bạn bè - Lý Trọc đặc ý trả lời.

Hai anh em đến cổng khu nhà Lâm Hồng. Lý Trọc đứng lại, vỗ vai Tống Cương nói:

- Xem anh đấy! Em ở đây chờ tin thắng lợi của anh.

Nói xong Lý Trọc còn say sưa nói thêm một câu. Đây là ngón sở trường của anh ta.

- Nhớ nhé! Chúng mình là anh em.

Tống Cương nhìn nét mặt đỏ bừng của Lý Trọc trong ráng chiều, lắc đầu nhăn nhó, quay người bước vào cổng nhà Lâm Hồng. Khi Tống Cương

xuất hiện ở cửa nhà Lâm Hồng một cách đường đột, bố mẹ cô đang ăn cơm tối. Hai ông bà nhìn Tống Cương có vẻ ngạc nhiên. Rõ ràng bố mẹ Lâm Hồng biết chuyện xảy ra tối hôm qua. Tống Cương cảm thấy mình nên nói một hai câu. Nhưng trong đầu anh trống rỗng, không nghĩ ra câu nào. Không nói chuyện, Tống Cương cảm thấy hai chân mình không bước vào nổi. Trong lúc tiến thoái lưỡng nan, mẹ Lâm Hồng đứng dậy chào:

- Vào đi!

Hai chân Tống Cương cuối cùng đã bước vào. Sau khi đi vào giữa nhà, Tống Cương không biết làm gì tiếp. Anh đứng trơ ra đó. Mẹ Lâm Hồng mỉm cười, mở cửa buồng Lâm Hồng, khẽ bảo Tống Cương:

- Có thể em nó đã ngủ.

Tống Cương dờ dẫm gật đầu, bước vào gian buồng nhuộm đỏ ráng chiều. Anh trông thấy Lâm Hồng nằm yên tĩnh trên giường như chú mèo con. Anh lo lắng bước hai bước đến trước giường Lâm Hồng. Cái chăn phồng lên hiện rõ dáng người hiền dịu của cô. Mái tóc che khuất khuôn mặt trái xoan xinh đẹp. Tống Cương cảm thấy máu trong người dồn lên, tim đập mỗi lúc một dồn dập. Có lẽ cảm nhận ra cái bóng di động đến trước giường, Lâm Hồng khẽ mở mắt. Đầu tiên cô giật mình, khi nhìn rõ Tống Cương đứng trước giường, cô mừng quýnh, nở nụ cười trên môi. Cô nhắm mắt mím môi cười rồi lại mở mắt giơ tay phải về phía Tống Cương.

Lúc này Tống Cương vừa nhớ ra mình phải làm gì. Anh hít một hơi thật sâu, nói một câu cụt lủn:

- Lần này thì cô hết hy vọng.

Toàn thân Lâm Hồng run rẩy, như bị trúng đạn. Cô trở mắt nhìn Tống Cương. Trong giây lát, Tống Cương chứng kiến nỗi khủng khiếp trong mắt Lâm Hồng, cô đau khổ nhắm mắt lại, nước mắt chảy tràn ra hai đuôi mắt. Tống Cương run lẩy bẩy khẽ để chiếc khăn mùi xoa lên chăn của Lâm

Hồng, sau khi quay người, anh lao khỏi nhà cô như chạy trốn. Khi đi qua cửa chính, hình như nghe thấy bố mẹ Lâm Hồng nói gì đó, ngần ngừ một lát, anh lao ra khỏi cửa.

Lý Trọc đứng chờ bên ngoài thấy Tống Cương chạy ra mặt tái mét, như trở về trong cõi chết. Lý Trọc hớn hở bước đến hỏi Tống Cương:

- Thắng lợi chứ?

Tống Cương buồn bã gật đầu, nước mắt ứa ra, sau đó xăm xăm đi thẳng, như không bao giờ quay đầu trở lại. Nhìn bóng sau lưng Tống Cương, Lý Trọc lẩm bẩm nói một mình:

- Khóc cái đêch gì?

Lý Trọc vuốt vuốt cái đầu trọc bóng loáng của mình, như chải tóc, nhắc thũ túi tảo trong tay, sải bước đi vào nhà với những bước đi của kẻ đã công thành danh toại.

Khi bố mẹ Lâm Hồng chưa kịp làm rõ chuyện gì đã xảy ra, Lý Trọc xông xộc bước vào. Lý Trọc cười khà khà chào "bác trai, bác gái", đi vào buồng Lâm Hồng, cười khà khà khép cửa buồng lại. Khi khép cửa còn nháy mắt với bố mẹ Lâm Hồng một cách thần bí, khiến ông bà không biết ra làm sao. Hai ông bà đứng trơ ra nhìn nhau.

Lý Trọc cười khà khà đi đến trước giường Lâm Hồng, nói:

- Lâm Hồng, biết tin em ốm, anh mua tảo đến thăm em.

Lâm Hồng đến phút này vẫn chưa giải thoát khỏi trận đòn vừa diễn ra. Cô im lặng nhìn Lý Trọc với ánh mắt nghi hoặc khó hiểu. Thấy Lâm Hồng không kêu đuổi mình cút đi, Lý Trọc mừng thầm. Gã ngồi xuống mép, lấy tảo đặt từng quả lên cạnh gối của cô, vừa để vừa nói bốt:

- Đây là những quả táo đỏ nhất to nhất kể từ khi có lịch sử thị trấn Lưu đến nay, anh đi ba cửa hàng táo mới chọn được.

Lâm Hồng vẫn im lặng nhìn Lý Trọc. Lý Trọc cứ tưởng "mã đáo thành công", gã âu yếm cầm tay phải Lâm Hồng, vừa vuốt ve, vừa định áp sát lên má mình. Lúc này Lâm Hồng đột nhiên tỉnh táo, rút mạnh tay, kêu lên một tiếng khủng khiếp, rợn tóc gáy.

Bố mẹ Lâm Hồng nghe tiếng con gái kêu thét lên, đẩy cửa xông vào, trông thấy cô sợ hãi co dúm vào góc giường, chỉ tay vào Lý Trọc, hình như định liều mạng. Lâm Hồng quát:

- Cút, cút đi!

Lý Trọc chưa kịp giải thích, liền ôm đầu chuồn đi như lần trước. Lần này bố mẹ Lâm Hồng không dùng cán chổi và chổi lông gà. Cứ hai tay không, ông bà đánh đuổi Lý Trọc ra khỏi nhà, tổng khứ ra tận phố lớn. Trước mặt dân chúng tùm tùm lại xem, bố mẹ Lâm Hồng lại một lần nữa buột mồm chửi to, đồ cóc tía, đồng cứt trâu, rồi còn chửi thêm: đồ lưu manh, tên đầu trộm đuôi cướp, thằng khốn nạn, có đến hơn mười từ chửi tay

Đang chửi, bố mẹ Lâm Hồng chợt nhớ đến con gái, vội vàng chạy về nhà. Lý Trọc hậm hực đứng lại, cảm thấy mình có một lô một lốc những lời chửi bậy bạ, nhưng ngay một lúc không nghĩ ra câu nào. Dân chúng vây xem cười đùa nhìn Lý Trọc, nhao nhao hỏi có chuyện gì xảy ra mà âm ỉ lên thế?

- Không có chuyện gì - Lý Trọc xua tay, coi như không có chuyện gì, nói mấy câu sơ sài qua quýt - Cũng bởi chuyện tình yêu mà dẫn đến tranh chấp vụn vặt.

Lý Trọc nói xong, đang định quay người đi, bố mẹ Lâm Hồng đã bùng táo xông xộc chạy ra. Gọi Lý Trọc đứng lại, hai ông bà ném táo vào người

Lý Trọc tới tấp, như ném lựu đạn vào kẻ thù. Lý Trọc tránh sang trái né sang phải. Sau khi bố mẹ Lâm Hồng vứt hết táo liền quay về với vẻ mặt vô tội, Lý Trọc lắc đầu nhìn đám đông vây xem, ngồi xổm nhặt rùng quả táo dập vừa nhặt vừa nói với đám đông:

- Đây là táo của tôi.

Sau đó, hai tay bê những quả táo dập, Lý Trọc bước thản nhiên như không. Dân chúng thị trấn Lưu nhìn Lý Trọc cầm một quả táo chùi vào áo, đưa lên mồm, cắn một miếng đánh sột, nhai nhồm nhoàm, và nói "ngon quá". Khi Lý Trọc nhai táo, dân chúng nghe thấy mồm Lý Trọc đọc lời thơ của Mao chủ tịch:

- Còn bây giờ sải bước vượt lên đầu, vượt lên đầu...

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Ra khỏi nhà Lâm Hồng, nước mắt Tống Cương chảy giàn giụa. Dọc theo phố lớn của thị trấn Lưu, khi ráng chiều mất hút, anh bước đi một cách bi tráng. Giờ phút ấy Tống Cương đau khổ tuyệt vọng. Trước mắt Tống Cương luôn luôn hiện ra cảnh tượng cặp mắt Lâm Hồng trợn tròn khùng khiếp, sau đó nhắm lại, nước mắt chảy tràn ra hai đuôi mắt. Anh nghiến răng, cổ nuốt nổi đau vào lòng, đi trong màn đêm sắp buông xuống. Trong anh tràn đầy sự thù hận với chính mình. Khi đi qua cầu, anh muốn lao xuống sông tự tử. Lúc đi qua cột điện, anh muốn đâm đầu vào cho chết quách đi. Có một người đẩy xe bò lạch cạch đi qua. Hai chiếc sọt lồng vào nhau để trên xe. Một bó dây bện cỏ treo trên sọt. Tống Cương bước đến, tiện tay cầm bó dây bện cỏ chạy đi. Người đó bỏ xe đuổi theo, kéo áo Tống Cương nói:

- Này, này, anh làm gì vậy?

Tống Cương dừng chân, hăm hăm nhìn ông kia nói:

- Tự sát, ông hiểu không! ông kia giật nẩy mình. Tống Cương cuốn dây bện cỏ vào cổ mình, lại giơ hai tay lên, thè lưỡi ra, cười nói hung hãn:

- Treo cổ, ông hiểu không?

Ông kia lại giật nẩy mình, sau đó há mồm trợn mắt nhìn Tống Cương bước đi. Khi đẩy xe đi, mồm ông nói mát, bụng ông nghĩ, mẹ kiếp, thật xúi quẩy, trời chưa tối đã gặp phải thằng điên, bị gã dọa giật nẩy mình, lại còn mất một bó dây bện cỏ. Vừa đẩy xe bò, ông vừa luôn mồm chửi, đi hết một dãy phố dài nhất thị trấn Lưu chúng tôi, đi mãi đến cổng nhà Lâm Hồng.

Lúc này Lý Trọc vừa nhặt táo lên, đang nhai. Ông kia nói với Lý Trọc như kêu oan:

- Mẹ kiếp, ta xúi quẩy vô cùng, gặp phải một thằng điên...

- Có ông mới giống một thằng điên - Lý Trọc vừa đi, vừa khinh khỉnh nói.

Tống Cương quàng dây bện cỏ lên cổ, rồi cứ để nguyên không bỏ ra, giống như một chiếc khăn quàng đan bằng cỏ. Tống Cương đi phăm phăm, như xông vào cái chết. Anh nghe thấy tiếng gió phàn phật phát ra từ quần áo. Bước đi quá nhanh, khiến Tống Cương cảm thấy mình luôn dẫm hụt. Người lắc la lắc lư, như con thuyền chòng chành trên sóng. Tống Cương thấy mình đã đi qua đường phố dài nhanh như chớp, sau đó cũng nhanh như chớp rẽ vào một ngõ nhỏ, đến cửa nhà mình.

Tống Cương mò chìa khoá mở cửa, đi vào căn nhà tối om. Nghĩ một lát, anh mới biết nên bật điện. Đèn bật sáng, anh ngẩng lên nhìn xà ngang trên nóc nhà, thăm nghĩ treo cổ ở đây. Anh cầm chiếc ghế đặt dưới xà, đứng lên, tay bám chặt xà ngang.

Lúc này anh phát hiện trong tay không có dây bện cỏ. Anh ngó ngó nghiêng nghiêng một cách nghi hoặc, không biết để quên bó dây ở đâu, có thể bị rơi giữa đường. Nhảy xuống ghế, anh đi ra cửa. Một cơn gió thốc vào mặt. Trên cổ anh phát ra tiếng cọ xát. Anh cười. Thì ra dây bện cỏ quàng trên cổ.

Tống Cương lại đứng trên ghế, tháo dây bện cỏ ở cổ, buộc cẩn thận vào xà ngang, cẩn thận buộc cái nút thông lọng. Kéo mạnh dây một cái, anh thò cổ vào thông lọng, thắt chặt lại. Thở một hơi thật dài, anh nhắm mắt. Một cơn gió lùa vào, anh chợt nhận ra chưa khép cửa, cánh cửa đang lắc lư trong gió. Anh bỏ thông lọng ra khỏi cổ, nhảy ra đóng cửa. Rồi lại đứng lên ghế, thò cổ vào thông lọng, anh nhắm mắt, hít một hơi cuối cùng, thở một

hơi cuối cùng, rồi đá đổ ghế. Tống Cương cảm thấy người mình bỗng đứng kéo dài ra, hơi thở bị tắc nghẽn. Giữa lúc này anh mơ màng cảm thấy Lý Trọc bước vào nhà.

Khi đẩy cửa bước vào, Lý Trọc trông thấy thân thể Tống Cương đang giãy giụa trên không trung. Anh ta hốt hoảng kêu thất thanh, lao đến ôm hai chân Tống Cương, cố sức giơ cao, sau đó nhận thấy cách này không ổn. Như một con thú bị nhốt trong lồng, Lý Trọc kêu ầm ĩ, chạy lung tung trong nhà. Khi nhìn thấy con dao bầu, anh ta chộp luôn, dựng lại chiếc ghế đổ, đứng lên ghế, rồi rướn người nhảy lên, vung dao chặt đứt giây bện cỏ. Khi Tống Cương rơi xuống, Lý Trọc cũng ngã ra đất. Lý Trọc vội vàng trở mình quỳ xuống, nâng vai sống Cương lắc mạnh. Anh ta vừa khóc hu hu vừa gọi:

- Anh Tống Cương, anh Tống Cương...

Tống Cương khóc tới mức nước mắt nước mũi giàn giụa. Lúc này người Tống Cương động đậy. Tống Cương bắt đầu ho. Thấy Tống Cương đã sống lại, Lý Trọc lau nước mắt nước mũi, cười hì hì. Cười mấy cái, anh ta lại khóc, vừa khóc vừa bảo:

- Anh Tống Cương, tại sao anh làm thế?

Tống Cương ho, ngồi dựa vào tường. Anh đờ đẫn nhìn Lý Trọc đang khóc, nghe Lý Trọc gọi tên mình hết lần này đến lượt khác. Anh đau buồn há mồm cố nói, nhưng không thành tiếng, mãi anh mới nói được giọng khàn khàn:

- Anh không muốn sống.

Lý Trọc thò tay sờ vào vết hằn trên cổ Tống Cương sưng tấy, vừa khóc vừa mắng:

- Mẹ kiếp! Anh chết đi, em biết làm thế nào? Mẹ kiếp! Em chỉ có một mình anh là người thân. Mẹ kiếp! Anh chết đi, em sống một mình à! Mẹ kiếp!

Tống Cương gạt tay Lý Trọc, lắc đầu đau khổ nói:

- Anh thích Lâm Hồng, anh thích cô ấy hơn cả em, em không cho anh yêu cô ấy, lại còn bắt anh làm tổn thương cô ấy hết lần này đến lần khác...

Lý Trọc lau khô nước mắt, bực tức nói:

- Vì một người đàn bà mà tự sát, có đáng không?

Lúc này Tống Cương quát vào mặt Lý Trọc:

- Nếu là em, em sẽ thế nào?

- Nếu là em - Lý Trọc cũng quát tướng - Em sẽ giết anh!

Tống Cương sững sốt nhìn Lý Trọc. Chỉ ngón tay vào mình Tống Cương nói:

- Anh là anh em của em kia mà?

- Anh em cũng giết! - Lý Trọc đốp chát luôn.

Nghe nói vậy, Tống Cương ngẩn người. Một lát sau anh cười hì hì. Anh nhìn kỹ thẳng em, nhìn người anh em đã từng nương tựa vào nhau mà sống. Câu nói vừa giờ của người anh em này, khiến Tống Cương đột nhiên được giải phóng. Anh cảm thấy có tự do. Anh có thể toàn tâm toàn ý dồn vào Lâm Hồng, hơn nữa không gì ngăn cản nổi. Tống Cương cười thành tiếng. Từ đáy lòng anh cảm động nói với Lý Trọc:

- Em nói thế tốt quá!

Vừa giờ Tống Cương còn khóc khóc mếu mếu nói với Lý Trọc "không muốn sống", bây giờ đột nhiên cười sang sảng. Lý Trọc thấy dờn dợn. Anh ta nhìn Tống Cương nhảy vọt lên như thi nhảy cao, hăng hái đi ra cửa. Lý Trọc không biết ông anh định làm gì. Anh ta bò dậy, gọi "này, này" hỏi Tống Cương:

- Anh định làm gì vậy?

Tống Cương quay lại bình tĩnh đáp:

- Anh phải đi gặp Lâm Hồng. Anh phải đi nói với Lâm Hồng, anh thích cô ấy.

- Không thể đi - Lý Trọc nói với theo - Lâm Hồng là của em, anh không đi được. Mẹ kiếp...

- Không - Tống Cương lắc đầu tỏ vẻ kiên định nói - Lâm Hồng thích anh, không thích em.

Lúc này Lý Trọc lại giữ ngón sờ trường, cảm động nói:

- Tống Cương, chúng mình là anh em...

Tống Cương sung sướng đáp:

- Anh em cũng chém.

Nói xong, Tống Cương bước ra cửa, bước chân chắc nịch, rộn rã. Lý Trọc điên tiết, thở hỗn hà hỗn hễn, đâm một cú vào tường, sau đó đau quá, cứ nghiêng răng nhếch mép, vừa xoa vừa thở vừa thối vào nắm tay bị thương. Tiếng kêu ối ối trong miệng biến thành tiếng thối phù phù. Khi đã đỡ đau, nhìn ra bóng tối mênh mông bên ngoài Lý Trọc nói với Tống Cương đã mất hút từ bao giờ bao giờ:

- Mày cút xéo đi cho tao! Mày là thằng khốn nạn trọng gái khinh bạn, trọng gái khinh anh em! Mẹ kiếp!

Tống Cương đi trên đường phố sáng trăng. Lá rụng cuối thu rơi nhẹ. Tống Cương cười hì hì luôn mồm. Bị kìm nén từ lâu lắm, cuối cùng anh đã được buông thả niềm sung sướng của mình. Anh hít thở mạnh mẽ, thoải mái từng hơi gió lạnh đêm thu, sải bước đi đến nhà Lâm Hồng. Đi dọc phố, anh cảm thấy ban đêm của thị trấn Lưu đẹp vô cùng, sao lấp lánh đầy trời. Gió thu vi vu thổi. Bóng cây đung đưa. Ánh đèn và ánh trăng lồng vào nhau, giống như mớ tóc đuôi sam đen óng ả của Lâm Hồng. Trên đường phố yên tĩnh, thi thoảng có vài người đi lại, khi đi qua đèn đường, cảm giác như khoác ánh sáng lên người, khiến Tống Cương trở mắt nhìn ngạc nhiên. Lúc đi qua cầu, Tống Cương càng sửng sốt, anh nhìn thấy mặt sông gợn sóng lăn tăn chở đầy trăng sao.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Đêm nay, bố mẹ Lâm Hồng đã trải qua mấy cú sốc. Đầu tiên là anh chàng Tống Cường im như thóc đi vào buồng Lâm Hồng, khiến con gái rượu của họ đau đớn tuyệt vọng. Tiếp theo là thằng cha Lý Trọc mặt thốt lại đến, khiến Lâm Hồng khiếp vía kêu thất thanh. Cả buổi tối bố mẹ Lâm Hồng cứ buồn thiu buồn thiu, hết thở ngán lại than dài. Vừa cởi quần áo nằm xuống giường, lại nghe thấy có người gõ cửa. Hai ông bà người nọ nhìn người kia, không biết lại là ai? Cả hai mặc quần áo đi ra. Không có tiếng gõ cửa, ông bà bàn nhau hay mình nghe nhầm? Đang định quay vào, tiếng gõ cửa lại nổi lên. Đứng trong nhà, mẹ Lâm Hồng hỏi vọng ra:

- Ai đấy?

- cháu đây - Tống Cường ở ngoài cửa trả lời.

- Cháu là ai? - Bố Lâm Hồng hỏi.

- Cháu là Tống Cường.

Nghe nói Tống Cường, bố mẹ Lâm Hồng nổi giận, sau khi đưa mắt nhìn nhau, hai ông bà quyết định mở cửa. Ông bà đang định mắng Tống Cường, thì anh đã sung sướng hớn hờ cất tiếng:

- Cháu đã trở về.

- Cháu trở về ư? - Mẹ Lâm Hồng hỏi - Đây có phải nhà cháu đâu.

- Chẳng hiểu ra làm sao - Bố Lâm Hồng sa sầm nét mặt.

Niềm sung sướng trên mặt Tống Cương vụt tắt ngấm. Anh lo lắng nhìn bố mẹ Lâm Hồng, cảm thấy ông bà nói đúng quá. Mẹ Lâm Hồng định chửi mấy câu, nhưng khi mở mồm ra lại thay đổi. Bà lạnh lùng nói:

- Chúng tôi đã đi ngủ.

Mẹ Lâm Hồng nói rồi khép cửa. Hai ông bà ngả người xuống giường, nghĩ đến cảnh ngộ của con gái, bố Lâm Hồng, bỗng ùng ùng nổi giận, chửi Tống Cương ở ngoài sân:

- Y như một thằng ngố.

- Vốn dĩ là một thằng ngố mà - Mẹ Lâm Hồng hằm hằm nói.

Mẹ Lâm Hồng cảm thấy hình như có vết máu trên cổ Tống Cương. Bà hỏi chồng, ông có nhìn thấy không. Bố Lâm Hồng nghĩ một lát, gật gật đầu, sau đó ông bà tắt đèn đi ngủ.

Tống Cương đứng ở ngoài cửa nhà Lâm Hồng, đứng lâu lắm, đêm đã về khuya, tĩnh lặng đến mức ngay cái kim rơi cũng nghe thấy, sau đó có hai con mèo nhảy lên nóc nhà, chúng đuổi nhau kêu thảm thiết. Tống Cương nghe mà run sợ. Lúc này anh mới nhận ra đêm đã về khuya. Anh có phần nào hối hận, mình không nên đến gõ cửa nhà Lâm Hồng vào lúc này. Ra khỏi sân nhà Lâm Hồng, anh lại đi trên phố lớn.

Tinh thần Tống Cương phấn chấn. Anh tập đi kiểu thi đi bộ, nện gót chân xuống trước. Anh trở đi trở lại năm lần, cảm thấy mình vẫn còn dư sức. Lúc này trời đã rạng đông. Đêm qua anh đã bảy lần đến cổng nhà Lâm Hồng. Anh quyết định thôi kiểu thi đi bộ. Anh phải "đóng trại" ở cổng nhà Lâm Hồng, chờ cho đến lúc trời sáng.

Tống Cương ngồi dựa vào một cây cột điện gỗ kêu o o Thỉnh thoảng anh cười trộm. Anh không biết tiếng cười của mình đang vang trong đêm. Lúc một người hàng xóm của gia đình Lâm Hồng đi làm ca đêm về, nghe

thấy chỗ cột điện có tiếng cười, giật nảy người, nghĩ bụng ngay đến cột điện cũng biết cười, có phải sắp xảy ra động đất? Nhìn kỹ, ông trông thấy có vật gì lù lù ở đó. Tiếng cười từ chỗ đó phát ra. Ông không biết là vật gì, sợ hãi đẩy cổng chạy vào. Vào nhà rồi, ông khoá cửa, khi đã nằm trong chăn vẫn không yên tâm, kéo chăn trùm kín đầu mới ngủ được, ngủ một mạch đến trưa mới thức dậy. Thức dậy rồi, gặp ai ông cũng kể, trước khi trời sáng ông đã nhìn thấy một vật khủng khiếp, không biết là vật gì. Ông bảo nó giống người, nhưng nó tròn trùng trục. Ông bảo nó giống con lợn, nhưng gầy hơn. Ông bảo trông nó giống con bò, nhưng nhỏ hơn. Cuối cùng ông nói một cách khẳng định:

- Tôi đã trông thấy con vật thời nguyên thủy.

Mẹ Lâm Hồng trời sáng mới thức dậy. Khi bà bưng bê đi ra, trông thấy Tống Cương toàn thân ướt đẫm sương đêm đứng đó. Bà ngạc nhiên ngẩng nhìn mặt trời mới mọc, thầm nghĩ đêm qua không mưa. Bà chợt hiểu, Tống Cương đã đứng cả đêm ngoài trời, toàn thân ướt sương. Tống Cương như con chó ngã xuống ao, tươi cười nhìn mẹ Lâm Hồng. Mẹ Lâm Hồng thấy anh chàng này cười có vẻ kỳ quái, bỏ bê xuống vào trong nhà nói với chồng. Bà bảo:

- Liệu có phải mắc bệnh tâm thần?

Bố Lâm Hồng ngạc nhiên. Ông sững sốt chạy ra ngoài như đi xem gấu mèo. Trông thấy Tống Cương cười tít mắt đứng đó, ông hỏi Tống Cương một cách hiếu kỳ:

- Anh đứng ngoài trời suốt đêm à?

Tống Cương vui vẻ gật đầu thưa vâng. Bố Lâm Hồng nghĩ, đứng ngoài trời suốt đêm mà vẫn vui thế sao? Quay người đi vào nhà, ông bảo vợ:

- Có chút không bình thường.

Sáng sớm thức dậy, Lâm Hồng hết cơn sốt. Cô cảm thấy sức khỏe đã khá hơn, nhưng toàn thân vẫn mệt mỏi, cô lại nằm xuống. Lúc này biết Tống Cương đứng ngoài trời cả đêm, Lâm Hồng ngạc nhiên, cô nghĩ đến sự việc xảy ra tối qua, mím môi mím lợi, lòng đầy tủi hận, cô ứa nước mắt. Cô trùm kín chăn lên đầu, khóc nức nở. Sau khi nín, Lâm Hồng cầm chiếc khăn Tống Cương trả tối hôm qua lau nước mắt, nói với bố.

- Bố bảo anh ta đi đi, con không muốn gặp.

Bố Lâm Hồng ra sân, nói với Tống Cương vẫn đang cười tí mắt:

- Anh về đi, con gái tôi không gặp anh.

Nụ cười trên môi Tống Cương tắt ngấm, nhìn bố Lâm Hồng lúng túng không biết làm thế nào. Thấy Tống Cương đứng im, bố Lâm Hồng vẫy vẫy hai tay, đuổi y như xưa đuổi vịt. Tống Cương bị bố Lâm Hồng đuổi ra xa hơn mười mét. Ông đứng lại chỉ Tống Cương nói:

- Đi xa chút nữa, đừng để ta nhìn thấy.

Bố Lâm Hồng quay vào nhà bảo, đã đuổi cổ thẳng ngổ đi rồi, đuổi thẳng ngổ còn khó hơn đuổi vịt xuống sông. Thẳng ngổ cứ đi một bước lại quay đầu nhìn lại. Thẳng ngổ đứng lì ra đó như bụt đất... Mao chủ tịch nói không sai: Cái chổi không rê tới, bụi vẫn lì ra đó. Bố Lâm Hồng nói một thôi một hồi bảy từ thẳng ngổ liền. Nghe đến cái thẳng ngổ thứ bảy, Lâm Hồng khó chịu, quay đầu lúng búng nói:

- Người ta không ngổ đâu, người ta là con người trung hậu.

Bố Lâm Hồng nháy nháy mắt với vợ, cười thầm đi ra, ra đến sân. Lúc này một người hàng xóm đi ra ngoài mua bánh quây về, nói với bố Lâm Hồng:

- Anh chàng vừa bị ông đuổi đi lại đứng ngoài kia.

- Thật ư?

Bố Lâm Hồng nói, rồi quay vào nhà, khe khẽ đến trước cửa sổ vén rèm nhìn ra ngoài. Quả nhiên đã trông thấy Tống Cương. Ông cười bảo vợ cùng nhìn. Mẹ Lâm Hồng châu đầu vào, trông thấy Tống Cương cúi đầu đứng ngoài đó, buồn bã như kẻ mất hồn. Mẹ Lâm Hồng không nhin nổi cười, bảo con gái:

- Tống Cương lại đến.

Nhìn nụ cười khác thường trên mặt mẹ, Lâm Hồng biết bố mẹ đang nghĩ gì. Cô quay mặt vào tường không để bố mẹ nhìn thấy mặt mình. Lúc này, cô lại chợt nhớ đến sự việc tối hôm qua, cơn giận lại trào lên. Cô nói:

- Kệ anh ta.

Mẹ Lâm Hồng bảo:

- Con phớt lờ nó, nó cứ đứng ở ngoài đó.

- Mẹ đuổi anh ta đi - Lâm Hồng nói to.

Lần này mẹ Lâm Hồng đi ra. Đến trước mặt Tống Cương đang thấp thỏm không yên, bà khẽ bảo:

- Cháu cứ về đi đã, vài hôm nữa lại đến.

Tống Cương nghi hoặc nhìn mẹ Lâm Hồng, không hiểu bà nói thế có ý gì. Bà nhìn rõ vết máu trên cổ Tống Cương. Tối hôm qua bà đã nhìn thấy Bà sốt sắng quan tâm hỏi:

- Cổ cháu làm sao thế?

- Cháu đã thắt cổ tự sát một lần - Tống Cương lo lắng đáp.

- Thắt cổ tự sát ư? - Mẹ Lâm Hồng giật nảy người.

- Thắt cổ bằng dây thừng - Tống Cương gật gật đầu, sau đó xấu hổ nói thêm một câu - Nhưng không thành.

Mẹ Lâm Hồng hốt hoảng, hấp tấp quay vào nhà, đến cạnh giường con gái bảo, tối hôm qua Tống Cương thắt cổ tự tử nhưng không thành. Bà bảo tối hôm qua mẹ cũng đã trông thấy cổ Tống Cương có vết máu, vừa giờ nhìn lại thấy vết máu còn sâu hơn, to hơn tối hôm qua. Mẹ Lâm Hồng vừa nói vừa thở dài thườn thượt. Bà lay lay con gái đang nằm quay mặt vào tường, giục:

- Con ra gặp nó xem sao.

- Con không ra - Lâm Hồng quay lại nói - Cứ để anh ta chết.

Nói xong câu đó, trái tim Lâm Hồng quặn đau. Nằm trên giường, cô nghĩ đến Tống Cương đang đứng bên ngoài, nghĩ đến vết máu trên cổ anh, lòng đau đốn, muốn ra ngoài. Lâm Hồng ngồi dậy, nhìn bố mẹ. Mẹ cô biết ý lập tức ra nhà ngoài. Lâm Hồng sa sầm nét mặt, xuống giường đi ra, thưa đánh răng rửa mặt như mọi ngày, ngồi trước gương cẩn thận chải đầu, bện lại mái tóc dài thành hai dải đuôi sam. Sau đó cô đứng lên, nói với mẹ:

- Con đi mua bánh quẩy.

Nhìn thấy Lâm Hồng đi ra, Tống Cương xúc động suýt phát khóc. Y như sợ lạnh, anh ôm vai mình. Mồm muốn nói mà không thành tiếng. Lâm Hồng liếc nhìn Tống Cương, thản nhiên đi ra cửa hàng điếm tâm mua bánh quẩy, Tống Cương toàn thân ướt rượt đi theo sau Lâm Hồng, cuối cùng đã nói ra tiếng, giọng khàn khàn:

- Tám giờ tối, anh chờ em ở gầm cầu.

- Em không đi - Lâm Hồng khẽ đáp.

Lâm Hồng đi vào hiệu điểm tâm, Tống Cương buồn thiu buồn thiu đứng bên ngoài. Mua xong bánh quẩy đi ra, Lâm Hồng nhìn thấy rõ vết máu trên cổ Tống Cương, trái tim cô run run. Lúc này Tống Cương thay đổi chỗ hẹn. Anh thận trọng bảo Lâm Hồng:

- Anh chờ em ở rừng cây non được không?

Do dự một lát, Lâm Hồng gật gật đầu. Tống Cương mừng quỳnh, không biết nên nói gì thêm, tiếp tục đi theo Lâm Hồng đến cổng nhà cô. Khi Lâm Hồng vào cổng, quay đầu lạng lẽ liếc mắt ra hiệu cho Tống Cương mau mau ra về. Tống Cương biết mình nên làm gì, gật đầu lia lịa, nhìn Lâm Hồng bước vào nhà, mới quay người đi.

Đầu óc quay cuồng hỗn loạn, Tống Cương sống qua ban ngày. Khi làm việc trong xưởng, Tống Cương đã ngủ mười ba lần, năm lần ngủ ở góc phân xưởng, hai lần ngủ khi ăn cơm trưa, ba lần ngủ khi chơi tú lơ khơ với bạn thợ, hai lần ngủ dựa vào máy và một lần gục đầu vào tường ngủ khi ra nhà vệ sinh. Sau đó vào lúc trời xẩm tối, với niềm sung sướng rạo rức tràn đầy, anh đi đến khu rừng cây non sau rạp chiếu bóng. Lúc này mặt trời vừa lặn ở đằng tây. Tống Cương cứ lén lút, đi đi lại lại trên con đường mòn ngoài bìa rừng như một tên tội phạm. Khi mấy người quen đi qua, gọi tên anh, hỏi làm gì, anh cứ ấp a ấp úng trả lời loanh quanh. Họ hỏi có phải anh đánh rơi ví tiền, anh gật gật đầu. Rồi hỏi anh mất hồn à, anh cũng gật gật đầu. Họ cười chế nhạo và bỏ đi.

Tối hôm ấy, Lâm Hồng đến trễ hẳn một tiếng đồng hồ. Dáng người thon thả, cô đi chậm chậm trên lối mòn sáng trắng. Khi nhìn thấy Lâm Hồng, anh xúc động vấy tay bước đến. Còn có người đang đi ở gần đó, Lâm Hồng khẽ nhắc:

- Đừng vấy tay, đi theo em.

Lâm Hồng đi vào rừng cây non trước mặt. Tống Cương bám sát theo sau. Lâm Hồng lại khẽ nhắc một lần nữa:

- Cách xa em một chút.

Tống Cương lập tức dừng chân. Anh không biết đi cách Lâm Hồng bao nhiêu thì vừa, đứng lại không đi nữa.

Đi được một lúc, Lâm Hồng thấy Tống Cương vẫn còn đứng, khẽ giục:

- Đi anh.

Lúc này Tống Cương mới rảo bước đi theo. Lâm Hồng đã đi vào rừng cây non. Tống Cương cũng theo vào. Đi đến giữa rừng, Lâm Hồng nhìn bốn phía, xác định không có ai khác, mới đứng lại, nghe tiếng bước chân của Tống Cương ở phía sau mỗi lúc một gần, sau đó không có tiếng bước chân, chỉ còn tiếng thở gấp. Lâm Hồng biết Tống Cương đã đứng ở sau mình. Lâm Hồng đứng im. Tống Cương cũng không động đậy. Cô thầm nghĩ, tại sao anh chàng ngốc nghếch này không vòng đến trước mặt mình? Lâm Hồng chờ một lúc, Tống Cương vẫn đứng ở đằng sau, vẫn thở gấp. Lâm Hồng đành phải quay người. Nhìn thấy Tống Cương đang run run dưới sáng trăng, cô nhìn kỹ vào cổ Tống cương, loáng thoáng cò vết máu. Lâm Hồng cất tiếng hỏi:

- Cổ anh làm sao vậy?

Tống Cương bắt đầu lắp ba lắp bắp kể dông dài, rời rạc, không có thứ tự gì hết, Lý Trọc đã bức mình phải nói câu "lần này thì cô hết hy vọng" như thế nào nói xong câu ấy mình đã về nhà treo cổ tự sát, lại vừa lúc Lý Trọc về cứu thoát chết. Trong lúc Tống Cương kể, Lâm Hồng khóc. Kể xong, Tống Cương lại lắp bắp nói từ đầu. Lâm Hồng giơ tay bịt mồm, bảo anh đừng nói nữa. Mũi Tống Cương chạm vào tay Lâm Hồng, toàn thân

anh run run toát mồ hôi. Lâm Hồng rút tay về, cúi đầu tâu nước mắt, sau đó ngẩng lên nói như ra lệnh:

- Bỏ kính ra.

Tống Cương vội bỏ kính ra, cầm trong tay không biết làm gì tiếp. Lâm Hồng ra lệnh tiếp:

- Bỏ vào túi.

Tống Cương bỏ kính vào túi áo, lại không biết làm gì nữa. Lâm Hồng cười âu yếm, sà đến ôm chặt cổ Tống Cương. Môi cô áp sát vào vết máu trên cổ anh, đầu đón nói:

- Em yêu anh, anh Tống Cương, em yêu anh...

Toàn thân run bắn, Tống Cương ôm chặt Lâm Hồng, xúc động, cứ khóc nức lên từng tiếng, từng tiếng.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tống Cương và Lý Trọc đã tách ra ở riêng. Tống Cương ngại gặp Lý Trọc. Trong giờ làm việc, Tống Cương đã lén bỏ về nhà, cho hết quần áo của mình vào túi du lịch, chia đôi số tiền hai người để chung, cầm suất của mình đi, còn suất kia để trên bàn. Tiền lẻ còn thừa để lại hết cho Lý Trọc, lại đẽ chiếc chìa khoá Lý Trọc đánh cho mình lên trên tiền, sau đó đóng cửa, xách chiếc túi du lịch ra khỏi căn nhà đã chung sống với Lý Trọc. Tống Cương dọn vào ở trong khu nhà tập thể của Xưởng kim khí.

Sau hơn một tháng yêu nhau bí mật, Tống Cương và Lâm Hồng quyết định công khai tình yêu. Đương nhiên đây là quyết định của Lâm Hồng. Lâm Hồng chọn rạp chiếu bóng. Buổi tối hôm ấy dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi ngạc nhiên trông thấy Lâm Hồng và Tống Cương sóng vai đi vào rạp chiếu bóng. Lâm Hồng cắn hạt dưa cười cười nói nói với Tống Cương, sau khi tìm được ghế của mình, hai người ngồi một hàng song song. Lâm Hồng tiếp tục cắn hạt dưa một cách thản nhiên, say sưa nói chuyện với Tống Cương. Chỉ có Tống Cương khiêm tốn hoà nhã gật đầu chào hỏi những người quen mình. Cánh nam giới thị trấn Lưu chúng tôi anh nào anh ấy ngổn ngang trăm mối tơ vò. Sau khi máy chiếu phim khởi động, những đàn ông đã cưới vợ và những chàng trai còn sống độc thân, gần như có đến một nửa thời gian nhìn trên màn ảnh, nửa thời gian còn lại cứ nhìn trộm hai người. Kẻ ngồi trước thì quay đầu lại, người ngồi hai bên thì quay đầu sang. Anh nào ngồi ghế sau thì nghển cổ. Tan cuộc ra về, đêm hôm đó, khá đông cánh mày râu nhà ta trần trọc không sao ngủ được. Anh chàng Tống Cương số đỏ khiến họ hâm mộ đến nỗi muốn chết đi sống lại.

Lâm Hồng và Tống Cường thường hay cùng nhau đi trên đường phố. Lâm Hồng dường như đẹp ra. Nụ cười tủm tỉm nhẹ nhõm luôn nở trên môi. Ông già bà cả trong thành chỉ Lâm Hồng nói, đây là cô gái ngâm trong thùng mật. Khi đi bên cạnh Lâm Hồng, Tống Cường sung sướng không sao tả nổi, đâm ra lúng túng. Sau mấy tháng trời mà anh vẫn chưa sửa nổi dáng vẻ, bởi được cưng chiều mà trở nên sợ sệt. Những người già trong thành bảo, quả thật Tống Cường không giống một người yêu, bảo anh vẫn thua gã Lý Trọc hùng hùng hổ hổ. Chí ít Lý Trọc cũng giống như một vệ sĩ, còn Tống Cường cùng lắm cũng là một kẻ tùy tùng đi theo.

Tống Cường choáng ngợp trong hạnh phúc, đã mua một chiếc xe đạp mác Vĩnh Cửu bóng lộn, gần như tiêu sạch toàn bộ số tiền dành dụm của anh. Chiếc xe đạp Vĩnh Cửu thời đó là gì? Là con ngựa quý Mercedes bây giờ, một năm phân phối cho thị trấn Lưu chúng tôi cũng chỉ được ba chiếc. Ngày đó đừng nói không có tiền, cho dù sẵn tiền cũng không mua được xe mác Vĩnh Cửu sáng loáng. Chú ruột Lâm Hồng là giám đốc Công ty kim khí, quản lý việc bán cho những ai ba chiếc xe đạp Vĩnh Cửu phân phối trong năm, là một nhân vật oai phong đáo đẽ, hàng bao nhiêu con người trông thấy ông đều gật đầu khom lưng. Để Tống Cường trội hẳn lên ở thị trấn Lưu, Lâm Hồng cứ suốt ngày bám nít chú ruột, gần như sắp phải khóc lên, đòi chú cho Tống Cường thân yêu của cô mua một chiếc xe mác Vĩnh Cửu. Bố Lâm Hồng cũng bám riết không buông chú em ruột. Mẹ Lâm Hồng cũng sắp sửa chỉ vào mũi mắng ông chú. Không còn cách nào khác, chú Lâm Hồng phải cắn răng phân phối cho Tống Cường thân yêu của Lâm Hồng chiếc xe đạp mác Vĩnh Cửu mà lẽ ra phải giành cho ông trưởng ban chỉ huy quân sự huyện.

Từ đó Tống Cường mặt mày hớn hở. Cười trên xe đạp Tống Cường phóng vù vù, xuất quỷ nhập thần trên phố lớn ngõ nhỏ thị trấn Lưu. Chiếc xe đạp bóng nhoáng lao đến nỗi dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi lóa mắt. Tống Cường còn hay bấm chuông. Tiếng chuông giòn tan khiến người nghe không nuốt nước bọt cũng nhỏ dãi. Khi xuống xe, Tống Cường bao

giờ cũng lấy búi sợi bông nhét dưới yên xe, lau cẩn thận bụi bám trên xe, cho nên xe của Tống Cương lúc nào cũng bóng nhoáng. Mặc dù mưa gió hay bão tuyết xe của Tống Cương vẫn không bám một hạt bụi, còn sạch hơn cơ thể anh. Mỗi tháng anh cũng chỉ tắm gội bốn lần, nhưng xe đạp Vĩnh Cửu của anh ngày nào cũng phải lau chùi.

Những ngày ấy, Lâm Hồng cảm thấy mình như một công chúa. Mỗi buổi sáng khi tiếng chuông giòn tan vang lên ngoài cổng nhà mình, Lâm Hồng biết xe riêng của mình - chiếc xe đạp mác Vĩnh Cửu bóng loáng - đã đến. Lâm Hồng tươi cười ra khỏi cửa, ngồi nghiêng lên gác ba ga đến Xưởng dệt kim làm việc, thưởng thức những ánh mắt hâm mộ của dân chúng trên dọc đường. Mỗi lần tan tầm Lâm Hồng ra đến cổng nhà máy, anh chàng Tống Cương giỏi giang đẹp trai và chiếc xe sạch bóng đã chờ sẵn ở đó. Cô ngồi lên xe hạnh phúc, trước mặt là người đàn ông khiến cô hạnh phúc, vừa lên cô đã nhắc nhở Tống Cương:

- Bóp chuông, mau mau bóp chuông.

Tống Cương nhanh chóng bóp chuông vang lên một chuỗi dài, quay nhìn chị em bạn thợ trong xưởng tụt lại phía sau, tự dưng Lâm Hồng có cảm giác mình đã vượt lên trước. Sau một ngày làm việc mệt mỏi, chúng bạn phải cuốc bộ về nhà, còn mình đã có xe riêng.

Chỉ cần có Lâm Hồng ngồi trên xe, là tiếng chuông cứ vang lên không ngớt. Dọc đường chỉ cần nhìn thấy người quen, là Lâm Hồng giục Tống Cương bóp chuông. Lần nào Tống Cương cũng bóp thật mạnh một hồi chuông dài bằng dây Phở. Trong nụ cười tủm tỉm của Lâm Hồng đầy vẻ tự hào. Cô cười và gật đầu chào hỏi những người quen gặp dọc đường.

Lúc này các ông bà già của thị trấn Lưu cảm thấy Tống Cương giống như một người yêu. Họ nhận xét, Tống Cương ngồi trên xe trông y như tướng quân cưỡi ngựa ngày xưa. Từng chuỗi tiếng chuông anh phát ra cứ giòn tan giống như tiếng roi thúc ngựa.

Tống Cương đạp chiếc xe Vĩnh Cửu sạch bóng, đèo Lâm Hồng xinh đẹp, gặp ai cũng bóp chuông, chỉ không bóp chuông khi trông thấy Lý Trọc. Lý Trọc vẫn đầy vẻ ngang tàng, ngẩng đầu ưỡn ngực, mắt nhìn thẳng đi đến trước mặt. Lúc này trái lại Tống Cương chột thấy chột dạ, hoảng hốt quay đi, giống như trẻ con mắc lỗi. Anh ngoẹo hẳn đầu xuống đạp xe, y như mắt mọc ở mang tai. Lâm Hồng thì khác, khi trông thấy Lý Trọc, cô giục Tống Cương khẩn trương bóp chuông. Nhưng tiếng chuông anh phát ra thường rời rạc, tiếng được tiếng mất, không sao reo lên nổi một chuỗi tiếng giòn tan. Lâm Hồng biết Tống Cương thế nào rồi. Cô giơ tay ôm eo Tống Cương, áp sát mặt vào lưng anh, nhìn Lý Trọc một cách đầy vẻ sung sướng và ngạo mạn. Trông thấy Lý Trọc cố tình ra vẻ bình tĩnh, Lâm Hồng cười khúc khích, nói bóng nói gió, chỉ gà mắng chó:

- Anh Tống Cương, anh nhìn kia, chó ngã xuống ao của nhà nào thế nhỉ?

Nghe Lâm Hồng nói thế, mồm Lý Trọc lẩm bẩm phun ra một tràng dài rất những lời "đ. mẹ", còn dài hơn cả tiếng chuông của Tống Cương. Sau đó nét mặt đầy vẻ mất mát thâm nghĩ, bạn gái mình cặp kè với người anh em của mình, người anh em của mình cặp kè với bạn gái mình, mình đã mất táo, đ. mẹ gà bay trứng vỡ, đ. mẹ rổ tre xúc tép, nhắc lên rõ không, chẳng rõ được con nào. Nhìn chiếc xe Vĩnh Cửu của Tống Cương và Lâm Hồng đi xa, Lý Trọc mới lấy lại được lòng tự tin. Anh ta lẩm bẩm nói một mình:

- Đời còn dài, đứa nào là chó ngã xuống ao còn khó mà nói được...

Rồi tự động viên khích lệ mình, anh ta nói sùi bọt mép:

- Sau này ông sẽ sắm một chiếc xe mác Vĩnh Cửu kiểu siêu hạng, đăng trước ngôi Tây Thi, đăng sau chở Điêu Thuyền, trong lòng ôm Vương Chiêu Quân, lưng công Dương Quý Phi. Đem theo "tứ đại mỹ nhân" cổ đại, đ. mẹ, ông sẽ cưới hẳn bảy bảy bốn mươi chín ngày, từ đương đại cưới đến

cổ đại, lại từ cổ đại cười đến đương đại, khoái quá ông còn phải cười đến tương lai cho chúng mày trắng mắt ra...

Sau khi mối tình của Lâm Hồng và Tống Cường công khai, nỗi thấp thỏm tình yêu lớn nhất của thị trấn Lưu chúng tôi, cuối cùng đã công bố, những anh chàng chưa vợ mất hy vọng, đổ xuống như con bài domino. Những anh chàng mất hy vọng này nhao nhao đi tìm các cô gái chưa chồng khác. Thế là đám con trai con gái bày tỏ tình yêu của thị trấn Lưu chúng tôi cứ mọc lên như nấm sau trận mưa xuân, làm cho phố lớn của thị trấn Lưu chỗ nào cũng dạt dào mật ngọt, khiến ông già bà cả của thị trấn không sao nhìn kịp. Họ giơ một ngón tay lên bảo:

- Hình như đều có cả rồi, anh nào cũng có người yêu riêng gã Lý Trọc vẫn chưa.

Dân chúng thị trấn Lưu rất hiếm khi trông thấy Lý Trọc trên phố lớn. Lý Trọc gầy rộc hẳn đi, như bị ốm nặng.

Cái đêm Tống Cường tự sát không thành, lao ra khỏi nhà một cách sung sướng. Lý Trọc nổi cơn thịnh nộ, chửi mắng om sòm một tiếng đồng hồ, sau đó lăn ra ngủ, ngáy sòng sọc tám giờ liền. Sáng sớm thức dậy thấy giường Tống Cường vẫn bỏ không, Lý Trọc lục soát trong nhà ngoài sân một lượt, không thấy dấu tích nào của Tống Cường. Anh ta không biết Tống Cường đã chờ một đêm ở cổng nhà Lâm Hồng, cứ tưởng Tống Cường lẩn tránh mình. Lý Trọc hăng giọng bảo:

- Anh ta tránh được một giờ, chứ không tránh được cả đời.

Hôm sau vẫn không thấy Tống Cường về. Đến tối ngồi trước bàn, Lý Trọc nghĩ hết kế này đến kế khác đối phó với Tống Cường, nhưng không có kế nào hiểm độc. Lý Trọc đành phải phủ quyết toàn bộ. Cuối cùng anh ta nghĩ ra một kế kích động tình cảm, nghĩa là bá vai Tống Cường khóc khóc mếu mếu, ôn lại những năm tháng còn bé, nước mắt rùng rùng, người bê

bết máu, hai đứa trẻ bơ vơ không nơi nương tựa, dựa vào nhau mà sống. Lý Trọc chắc mẫm như thế, Tống Cương sẽ xấu hổ cúi đầu, dứt khoát sẽ nghĩ lại, nhường Lâm Hồng cho mình. Lý Trọc giương giương đắc ý, cảm thấy đây mới là một kế hiểm độc, hơn nữa còn là một kế có độ tố cao. Lý Trọc chờ mãi đến khuya, chờ đến nổi, hai mắt díp lại. Tống Cương vẫn chưa về. Lý Trọc đành phải cười khẩy lên giường nằm ngủ. Trước khi lên giường, Lý Trọc nhìn quanh nhà một lượt nghĩ bụng, sư chạy được, chạy sao nổi chùa, cho dù Tống Cương có tài năng tày trời, cũng phải về nhà, đến lúc ấy mình sẽ dùng kế đánh vào tình cảm.

Sang ngày thứ ba, Lý Trọc đi làm về, trông thấy tiền và chìa khoá để trên bàn, biết đã to chuyện, biết sư đã bỏ đi không cần chùa nữa. Lý Trọc điên tiết cứ giở đi giở lại rồi tinh rồi mù trong nhà, chửi một lượt tất cả những từ ngữ khó nghe trong tiếng Trung Quốc, lại chửi hai câu tiếng Nhật Bản học lỏm trong phim kháng chiến, còn muốn tìm cả mấy câu tiếng Anh. Anh ta không biết một câu tiếng Anh nào, đành phải ngồi thừ trên giường. Lý Trọc nghĩ bụng, mình đã coi thường Tống Cương. Tống Cương đã đọc một nửa quyển "Bình pháp Tôn Tử" rách nát. Kế kích động tình cảm mình chưa kịp dùng, Tống Cương đã áp dụng trước kế chuồn là thượng sách trong ba mươi sáu kế.

Đêm nay lần đầu tiên Lý Trọc mất ngủ kể từ khi ra đời. Một tháng sau đó, anh ta luôn luôn chán ăn thiếu ngủ. Anh ta gầy rộc đi và cũng ít nói. Nhưng đi trên phố lớn, anh ta vẫn oai phong lắm liệ. Lý Trọc trông thấy Tống Cương mấy lần, lần nào Tống Cương cũng tránh xa. Anh cũng nhìn thấy Lâm Hồng vài lần. Lần nào Lâm Hồng cũng đi cùng Tống Cương. Lâm Hồng thân mật nắm tay Tống Cương, khiến anh ta trông thấy mà cay đắng trong lòng. Sau đấy Tống Cương đi xe đạp mác Vĩnh Cửu, người đẹp Lâm Hồng ngồi trên gác ba ga, vù vù lướt qua bên cạnh Lý Trọc một cách hết sức phô trương, Lý Trọc đã không phải chỉ đau khổ, mà còn cảm thấy mất hết thể diện.

Dân chúng thị trấn Lưu người nào cũng có trí nhớ tốt đều nhớ lời Lý Trọc đe dọa khi đánh hai anh chàng xào xáo tình yêu. Lý Trọc tuyên bố, kẻ nào dám tự xưng là bạn trai của Lâm Hồng anh ta sẽ đánh cho kẻ đó suốt đời không góc đầu lên nổi. Trong dân chúng có một số kẻ xấu, khi gặp Lý Trọc trên phố lớn, đã nói một cách chua chát:

- Lâm Hồng chẳng phải là bạn gái của anh sao? Tại sao chớp mắt một cái đã trở thành bạn gái của Tống Cương?

Nghe nói vậy, Lý Trọc đau xót hất hàm nói:

- Nếu hãn không phải Tống Cương, ta đã giết hãn từ lâu! Xách đầu hãn đi "tiểu ngạo giang hồ" từ bao giờ bao giờ. Nhưng Tống Cương là ai? Tống Cương là người anh em nương tựa vào nhau mà sống của ta, ta đành phải chấp nhận, đành phải cắn vỡ răng nuốt vào bụng.

Tống Cương treo cổ tự sát vì Lâm Hồng, một tháng sau vết máu trên cổ mới hết dấu tích, khiến Lâm Hồng mỗi khi nghĩ đến là mắt đỏ hoe. Lâm Hồng kể tỉ mỉ cho bố mẹ nghe sự thật việc tự sát của Tống Cương, rồi cũng không kìm nổi, kể lại với mấy bạn gái gần gũi nhất của Xưởng dệt kim. Bố mẹ Lâm Hồng và mấy bạn gái kia lại kể với người khác. Cứ thế, một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền nghìn, câu chuyện tự sát của Tống Cương khi lan truyền trên thị trấn Lưu chúng tôi, giống như các tế bào tách ra, vài hôm sau gia đình nào cũng biết. Cánh đàn bà thị trấn Lưu, ngoài hâm mộ đối với Lâm Hồng, các chị các cô về nhà hỏi chồng, hoặc chồng sắp cưới của mình:

- Anh có thể tự sát vì em không?

Cánh mày râu của thị trấn Lưu cay đắng vô cùng. Anh nào ngoài miệng cũng leo léo nói một lô một lốc những lời không thật lòng "có thể", "có thể", "có thể", lại còn ra vẻ ta đây khí phách anh hùng, coi cái chết như không. Chị em này một khi đã hỏi là cứ xơi xơi không dứt. Anh trả lời

nhieu nhất lên tới hơn một trăm lần. Anh trả lời ít nhất cũng năm sáu lần. Có một vài anh bị truy bức dữ quá, đành phải chui đầu vào thông lọng, hay kê dao bìa vào cổ, thành khẩn thề thốt:

- Chỉ cần em ra lệnh một tiếng là anh chết ngay đứ đừ.

Lúc này nhà thơ Triệu vẫn độc thân, bạn gái trước đi theo người khác, nhà thơ Triệu đang trong thời kỳ trống vắng tình yêu. Anh ta vui mừng trên đau khổ của cánh đàn ông thị trấn Lưu, nghĩ bụng những kẻ bỏ đi ấy chịu khổ là đáng đời. Nhà thơ Triệu tuyên bố, anh ta sẽ không tìm một bạn gái khiến mình tự sát vì cô ấy, chỉ tìm bạn gái vì anh mà tự sát. Nhà thơ Triệu nói như đếm của quý trong nhà:

- Các người xem Mạnh Khương Nữ, các người xem Chúc Anh Đài...
Tình yêu chân chính đều là nữ vì nam mà tự sát.

Nhà thơ Triệu cảm thấy mình và Lý Trọc có sự đồng cảm, đều mất mát vì Lâm Hồng. Từ sau ngày nhà văn Lưu bị ăn đòn, nhà thơ Triệu luôn luôn né tránh Lý Trọc. Mấy lần gặp trên phố gần đây, Lý Trọc đều gật đầu với nhà thơ Triệu rồi đi. Cảm thấy mình đã an toàn, anh ta bắt đầu sán đến làm quen. Gặp Lý Trọc trên phố lớn, nhà thơ Triệu chào bước đến, sốt sắng hỏi:

- Chào Lý xưởng trưởng, gần đây có khỏe không?

- Khỏe cái con củ bin - Lý Trọc trả lời một cách xác xược.

Nhà thơ Triệu cười hì hì, vỗ vai Lý Trọc, nói thao thao bất tuyệt trước mặt dân chúng qua đường. Anh ta bảo Lý Trọc hoàn toàn không nên cứu Tống Cương treo cổ tự sát. Tống Cương sống lại đã nâng mất Lâm Hồng của Lý Trọc. Nếu Tống Cương không sống lại... Nhà thơ Triệu nói:

- Cán cân tình yêu chẳng phải đã ngã sang bên cậu!

Nghe nói thế, Lý Trọc rất buồn, thăm nghĩ, tên khốn nạn này lại dám rủa Tống Cương chết. Nhà thơ Triệu vẫn hoàn toàn không để ý đến sắc mặt mỗi lúc một khó chịu của Lý Trọc. Tự coi mình thông minh, anh ta nói tiếp:

- Việc này giống như câu chuyện bác nông dân và con rắn. Trông thấy một con rắn rét cóng trên đường, bác nông dân liền ử nó lên ngực, sau khi ấm lại, nó đã cắn chết bác nông dân...

Cuối cùng quên hết tất cả, nhà thơ Triệu bảo Lý Trọc:

- Cậu là bác nông dân. Tống Cương là con rắn.

Lý Trọc nổi giận đùng đùng, túm áo nhà thơ Triệu, quát:

- Mẹ kiếp! Nhà người mới là nông dân. Mẹ kiếp! Nhà người mới là con rắn!

Nhà thơ Triệu sợ hết hồn, sắc mặt xám ngoét. Mắt nhìn quả đấm cả thị trấn Lưu phải khiếp sợ của Lý trọc giơ lên, nhà thơ Triệu vội vàng giơ hai tay ôm nắm đấm của Lý Trọc, hớt hơ hớt hải nói:

- Bớt giận, Lý xướng trưởng, xin anh bớt giận. Tôi nói thế là có ý tốt, là nghĩ cho anh...

Lý Trọc do dự, cảm thấy nhà thơ Triệu hình như có ý tốt bỏ nắm đấm xuống, buông tay túm áo nói cảnh cáo:

- Mẹ kiếp, nhà người nghe đây, Tống Cương là người anh em của ta, cho dù trời long đất lở, Tống Cương vẫn là người anh em của ta. Nếu nhà người còn dám nói xấu Tống Cương một câu, ta sẽ... - Lý Trọc ngừng một lát, anh ta lưỡng lự giữa hai chữ "đánh" và "giết" sau đó đã dứt khoát chọn chữ "giết", anh ta nói - Ta sẽ giết nhà người.

Nhà thơ Triệu gật đầu, tỏ vẻ như đồng ý, quay người đi nghĩ bụng nhanh nhanh rời khỏi thằng cha thô lỗ này. Nhà thơ Triệu hấp tấp đi được hơn mười mét, trông thấy dân chúng trên phố đang nhìn mình trêu chọc, anh ta đi chậm lại, giả bộ ta đây ung dung thư thái, đồng thời thở dài nói với dân chúng:

- Làm người khó quá.

Nhìn nhà thơ Triệu bỏ đi, Lý Trọc đột nhiên nhớ đến lời hứa đã nói khi đánh nhà văn Lưu ngày nào, lập tức vẫy gọi nhà thơ Triệu:

- Quay lại, mẹ kiếp, ta bảo nhà ngươi quay lại.

Trước đám đông dân chúng thị trấn Lưu, nhà thơ Triệu run rẩy, xấu hổ co cẳng chạy. Để tỏ ra ung dung, anh ta dừng chân, từ từ quay người lại. Lý Trọc tiếp tục vẫy tay gọi anh ta. Với nét mặt thân tình, Lý Trọc nói với nhà thơ Triệu:

- Nhanh nhanh lại đây, ta vẫn chưa đánh nhà ngươi, đánh cho ra bản sắc của nhân dân lao động.

Thấy dân chúng tỏ ra khoái chí, thấy mình sắp sửa bị xúi quẩy trong lúc cấp bách sinh khôn, nhà thơ Triệu vẫy tay bảo:

- Để hôm khác.

Nói xong, nhà thơ Triệu chỉ tay lên đầu mình, giải thích với Lý Trọc:

- Trong này đột nhiên có ý tưởng. Tôi phải về nhà ghi lại ý tưởng cái đã, không sẽ lỡ mất.

Nghe nhà thơ Triệu nói ý tưởng đã ở trong đầu, Lý Trọc vẫy tay, bảo nhà thơ Triệu cứ yên tâm về. Dân chúng trên phố hết sức thất vọng, nói với Lý Trọc:

- Tại sao anh tha cho hắn?

Nhìn bóng nhà thơ Triệu đi xa, Lý Trọc nói với dân chúng một cách thấu tình đạt lý:

- Anh chàng nhà thơ Triệu này không dễ đâu, đầu anh ta có linh cảm, còn khó hơn bụng anh ta có chữa.

Nói xong, Lý Trọc tỏ ra khoan dung sai bước đi liền. Khi đi qua cửa hàng vải, Lâm Hồng say sưa trong hạnh phúc đang đứng bên trong nói chuyện với cô bán hàng, chọn vải may quần áo cho mình và Tống Cương. Lý Trọc không nhìn thấy Lâm Hồng, cũng không biết Lâm Hồng và Tống Cương sắp cưới.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Hôm chuẩn bị cưới, Lâm Hồng sắp mấy mâm cỗ ở khách sạn Nhân Dân, mời họ hàng và bạn bè hai bên nam nữ đến dự. Trên một trang giấy trắng, Lâm Hồng đã viết hết họ tên người thân bạn bè của bên nữ. Lại đưa cho Tống Cương một tờ giấy trắng, bảo anh cũng viết người thân bạn bè bên nam. Tống Cương cầm bút trong tay nặng như cử tạ, lâu lắm không viết được một chữ. Ấp a ắp úng, Tống Cương nói, trên đời mình chỉ có một người thân là Lý Trọc. Nghe vậy, Lâm Hồng không vui:

- Lẽ nào em không phải là người thân của anh?

Tống Cương gật đầu lia lịa, anh bảo ý anh nói không phải thế. Tràn đầy lòng thương yêu, anh nói với Lâm Hồng:

- Em là người thân thân nhất của anh.

Lâm Hồng cười sung sướng. Cô nói:

- Anh cũng là người thân thân nhất của em.

Tống Cương cầm bút vẫn không viết được chữ nào. Hết sức cẩn thận, anh hỏi Lâm Hồng, liệu có nên mời Lý Trọc đến dự tiệc cưới? Anh bảo tuy không qua lại với Lý Trọc, nhưng xét cho cùng hai người là anh em. Khi nói những điều này, Tống Cương luôn luôn tuyên bố, nếu Lâm Hồng không đồng ý, anh kiên quyết không mời Lý Trọc. Kết quả Lâm Hồng đã khẳng khái trả lời:

- Mời hẳn đến.

Nhìn Tống Cương đầy vẻ nghi hoặc, Lâm Hồng cười hì hì, giục:

- Viết vào đi.

Sau khi viết tên Lý Trọc lên giấy trắng, Tống Cương viết lia lịa tên bạn bè trong phân xưởng mình. Cuối cùng do dự một lát, anh viết tên nhà văn Lưu. Sau đó căn cứ vào họ tên của hai tờ giấy, anh viết vào thiếp mời màu đỏ. Gục đầu vào vai Tống Cương, Lâm Hồng xem Tống Cương viết. Từng chữ, từng chữ rất đẹp hiện ra dưới ngòi bút của anh. Lâm Hồng ngạc nhiên khen rối rít:

- Ôi, đẹp quá! Chữ anh viết đẹp quá!

Chiều nay, Tống Cương cầm thiếp mời, đạp xe mác Vĩnh Cửu bóng nhoáng đến chỗ rẽ trên phố lớn, chờ Lý Trọc trên đường đi làm về. Ngồi trên xe đạp, Tống Cương gác một chân lên cây ngô đồng để giữ thăng bằng. Khi Lý Trọc đi qua, Tống Cương không cười xe đạp tránh mặt nữa. Từ xa anh vừa gọi vừa vẫy tay. Nhiệt tình của Tống cương khiến Lý Trọc không sao hiểu nổi. Sau khi quay đầu lại nhìn, Lý Trọc cứ tưởng Tống Cương vẫy gọi người khác. Khi đến gần, Lý Trọc nghe thấy Tống Cương gọi tên mình:

- Em Lý Trọc.

Lý Trọc chỉ ngón tay vào mũi mình, hỏi Tống Cương:

- Anh gọi tôi hả?

Tống Cương sốt sắng gật đầu. Lý Trọc ngẩng lên nhìn mặt trời, hỏi một cách lạ lùng khó hiểu:

- Mặt trời không mọc từ đằng tây đấy chứ?

Tống Cương cười ngượng nghịu. Lý Trọc nhìn Tống Cương ngồi trên xe Vĩnh Cửu, gác chân lên cây ngô đồng, trông rất ra dáng. Lý Trọc càng nhìn càng hâm mộ. Anh ta hỏi:

- Mẹ kiếp! Trông anh giống như thần tiên trên trời.

Tống Cương nhảy ngay xuống. Cầm ghi đông xe, cũng mời Lý Trọc lên xe đi, làm một châu thần tiên trên trời. Lý Trọc xưa nay chưa đi xe đạp bao giờ, ngay đến gác ba ga xe đạp cũng chưa đặt đít ngồi lên một lần. Nhưng như một tay sành sỏi, anh ta nhấc chân bước qua tuýp ngang, ngồi trên xe, thấy mình vụng quá. Người anh ta lúc đổ sang trái, khi ngã sang phải. Hai tay nắm chặt ghi đông, giống như nắm bó rạ cứu người chết đuối, cứng đờ như hai cái gậy. Tống Cương kẹp hai chân vào bánh sau xe, bảo Lý Trọc thư giãn người, giữ thẳng ghi đông. Sau đó Tống Cương đẩy ở đằng sau. Vừa mới bắt đầu Lý Trọc cứ lắc la lắc lư sang hai bên liên tục. Tống Cương vừa đẩy, vừa đỡ người, không để em ngã. Dần dần Lý Trọc đã tìm được cảm giác cưỡi xe, người thẳng đờ. Tống Cương ở đằng sau càng đẩy càng nhanh. Lý Trọc hoàn toàn không đạp lên bàn đạp, mà nhờ Tống Cương đẩy. Tống Cương vừa đẩy vừa chạy thật nhanh, Lý Trọc được ném thử thế nào là tốc độ. Anh ta cảm thấy mình đang bay trên đường phố thị trấn Lưu. Khoái quá, Lý Trọc kêu tướng lên.

- Gió mạnh quá! Gió mạnh quá!

Ở đằng sau, Tống Cương vừa chạy vừa đuổi vĩa mồ hôi, thở hỗn hà hỗn hển, đờ mắt ra, sùi bọt mép. Lý Trọc nghe tiếng gió vù vù, quần áo bay phấp phật, cái đầu trọc của mình càng dễ chịu, mát rười rượi. Lý Trọc chỉ huy Tống Cương ở đằng sau.

- Nhanh, nhanh, nhanh nữa!

Tống Cương đẩy xe chạy hết một dãy phố, không tài nào chạy được nữa, đã từ từ dừng lại, lấy hai chân kẹp bánh sau xe, đỡ Lý Trọc xuống đất.

Sau đó anh ngồi xuống thở hồng hộc gần ba mươi phút. Khi xuống xe, Lý Trọc vẫn đang cơn khoái, hai tay vuốt ve chiếc xe Vĩnh Cửu bóng loáng của Tống Cương, trở về cảm giác nhanh như gió như chớp vừa nãy, sau đó nhìn Tống Cương ngồi trên đất thở phì phò, dồn dập. Bây giờ Lý Trọc mới nhận ra Tống Cương đã đẩy xe chạy hết một dãy phố. Lý Trọc ngồi xuống, khe khẽ đấm lưng cho anh, giống như cần phải giúp Tống Cương hít thở. Anh ta bảo:

- Anh Tống Cương, anh giỏi quá, anh đúng là một cỗ máy nổ.

Nói xong Lý Trọc lại thấy tiếc. Anh ta bảo:

- Đáng tiếc anh là một cỗ máy giả, nếu anh là một cỗ máy thật, chúng ta sẽ cùng đi Thượng Hải.

Tống Cương vừa thở vừa cười. Anh ôm bụng đứng lên nói:

- Lý Trọc, sau này em cũng sẽ có một chiếc xe đạp. Đến khi ấy chúng mình cùng đạp đi Thượng Hải.

Mắt Lý Trọc sáng loáng như chiếc xe máy Vĩnh Cửu của Tống Cương. Anh ta vỗ lên cái đầu trọc lóc của mình, nói:

- Đúng, sau này em cũng có xe đạp, chúng ta cùng đạp đi Thượng Hải.

Lúc này Tống Cương đã trở lại trạng thái bình thường. Do dự một lát, Tống Cương lo lắng nói:

- Lý Trọc này, anh sẽ cưới Lâm Hồng.

Nói rồi, Tống Cương đưa thiệp mời cho Lý Trọc, mời cậu em đi ăn mừng. Sắc mặt Lý Trọc đang tươi hơn hớn, lập tức sa sầm lại. Anh ta không nhận giấy mời, từ từ quay người, đi một mình, vừa đi vừa đau khổ nói:

- Gạo sống đã nấu thành cơm chín, còn ăn mừng cái chó gì.

Tống Cương ngậy người nhìn Lý Trọc bỏ đi. Tình anh em vừa trở lại đã tan biến. Tống Cương dắt xe Vĩnh Cửu đi trong tâm trạng nặng trĩu. Anh quên cả đạp xe. Về đến nhà, Tống Cương để thiệp mời lên bàn. Trông thấy giấy mời gửi Lý Trọc lại trả về, Lâm Hồng hỏi Tống Cương:

- Lý Trọc không đến hả anh!

Tống Cương gật gật đầu, lo lắng bảo:

- Hình như Lý Trọc vẫn chưa hết hy vọng.

Lâm Hồng hừ một tiếng bảo:

- Gạo sống đã nấu thành cơm chín, hã còn hy vọng cái gì!

Nghe Lâm Hồng nói thế, Tống Cương ngạc nhiên, thầm nghĩ tại sao hai người nói giống nhau như vậy?

Lâm Hồng và Tống Cương đặt bảy mâm cỗ ở khách sạn Nhân Dân. Người thân và bạn bè của Lâm Hồng chiếm sáu mâm. Bên Tống Cương chỉ có một mâm. Lý Trọc không đến. Nhà văn Lưu không đến. Ăn cỗ cưới phải biểu phong bì, nhà văn Lưu tỏ ra coi thường tiệc cưới của Tống Cương. Thật ra anh ta tiếc tiền. Anh ta chìa ngón tay út ra, bảo Tống Cương là loại nhãi nhép, xưa nay anh ta không ăn cơm của đồ nhãi nhép. Nhưng nhà văn Lưu tỏ ra như bố thí, anh ta sẽ đến thăm nhà mới của Tống Cương. Khi vui động phòng, từ đáy lòng mình, anh ta sẽ tặng lời chúc phúc. Các bạn thợ cùng phân xưởng đều đến, vừa thành một mâm. Cỗ cưới đông vui bắt đầu vào sáu giờ tối. Mỗi mâm mười món thức ăn, một món canh, đủ cả thịt gà, thịt vịt, thịt lợn và cá. Rượu trắng uống hết mười bốn chai. Rượu nếp cái uống hết hai mươi tám chai. Mười một anh ngà ngà say. Bảy anh nửa tỉnh nửa say. Ba anh say hoàn toàn. Ba anh say khướt lần lượt ôm gằm bàn nôn liên tục, khiến bảy anh nửa tỉnh nửa say cũng nôn theo. Mười một anh ngà

ngà say, tức cảnh sinh tình, há mười một cái mồm, đánh cho mười một chuỗi nấc ngọt bù cay đắng, làm cho khách sạn Nhân Dân oách nhất của thị trấn Lưu chúng tôi thời bấy giờ cốc chén bữa bộn, y như là phân xưởng của nhà máy phân đạm, người thấy toàn mùi phản ứng hoá học, không người thấy mùi thơm của thức ăn.

Tối hôm ấy Lý Trọc cũng uống say. Anh ta ngồi trong nhà uống rượu trắng một mình, uống hết nửa lít rượu trắng. Lần đầu tiên anh ta uống say. Anh ta khóc hu hu, rồi đi vào giấc ngủ. Sáng ra thức dậy mồm anh ta vẫn còn tiếng hu hu. Bà con hàng xóm đều nghe thấy tiếng khóc thất tình của Lý Trọc. Họ bảo trong tiếng khóc của Lý Trọc có cả thất tình lục dục 1 có lúc như mèo kêu tìm bạn, có khi như lợn bị chọc tiết, có lúc như trâu bò ăn cỏ tổng ghé ọ, có khi như gà trống gáy sáng ó ò o. Bà con hàng xóm bức lắm. Họ ca thán Lý Trọc làm ầm ĩ suốt đêm không ngủ được, có chợp mắt cũng mộng mị li bì.

Sau một đêm gào khóc, hôm sau Lý Trọc đi đến bệnh viện làm phẫu thuật thắt ống dẫn tinh. Đầu tiên anh ta đến Xưởng phúc lợi viết giấy giới thiệu. Người xin thắt viết trên giấy giới thiệu là Lý Trọc. Lãnh đạo đơn vị ký tên đồng ý cũng là Lý Trọc, lại còn đóng dấu nghiêm chỉnh. Cầm giấy giới thiệu trong tay, Lý Trọc đi vào khoa ngoại của bệnh viện. Đặt giấy giới thiệu của đơn vị lên bàn bác sĩ, Lý Trọc nói to:

- Tôi đến hưởng ứng kêu gọi của nhà nước sinh đẻ có kế hoạch.

Đương nhiên bác sĩ biết Lý Trọc tên nổi như cồn. Lý Trọc bước vào, bậm bõ, yêu cầu bác sĩ thắt ống dẫn tinh cho mình. Bác sĩ nhìn lòng bàn tay của Lý Trọc vạch vạch kéo kéo trên bụng mình như một con dao, thầm nghĩ dưới gầm trời lại còn có con người như thế này sao! Lại xem giấy giới thiệu của đơn vị Lý Trọc. Người xin và người phê chuẩn đều là Lý Trọc. bác sĩ nghĩ bụng, trong thiên hạ lại còn có giấy giới thiệu như thế này sao! Không nhin nổi, bác sĩ cười hì hì, hỏi:

- Anh chưa lấy vợ, chưa có con, tại sao phải thắt ống dẫn tinh?

Lý Trọc trả lời một cách úy mị:

- Chưa lấy vợ đến thắt ống dẫn tinh, sinh đẻ có kế hoạch chẳng phải càng triệt để hơn sao?

Bác sĩ nghĩ bụng, trên đời lại còn có thứ lý lẽ như thế này sao? Ông cúi đầu cười. Không kiên nhẫn được nữa, Lý Trọc kéo bác sĩ ra khỏi ghế, cứ làm như Lý Trọc phải thắt ống dẫn tinh cho bác sĩ không bằng, vừa kéo vừa đẩy ông vào phòng mổ. Lý Trọc nói dây thắt lưng da, tụt quần, vén áo, nằm trên bàn mổ, sau đó ra lệnh cho bác sĩ:

- Thắt đi! Thắt đi nào!

Lý Trọc nằm trên bàn mổ không đến một tiếng đồng hồ thì xuống. Lý Trọc hoàn thành một cử chỉ vĩ đại thắt ống dẫn tinh, môi tím tím cười, đi ra khỏi cổng bệnh viện. Tay trái anh ta cầm quyển bệnh án vừa mổ. Tay phải ôm vết mổ vừa khâu trên bụng, đi vài bước lại nghỉ, đến căn nhà mới của Lâm Hồng và Tống Cương.

Lúc này có hơn hai mươi chị em bạn cùng Xưởng dệt kim của Lâm Hồng đang ở đây, đang "đại náo" buổi cưới của Lâm Hồng. Nhà văn Lưu cũng đến, hớn hờ ngồi vào giữa hơn hai mươi nữ thợ dệt. Từ trên nóc nhà, các cô gái treo một sợi dây. Trên dây buộc một quả táo rồi rít đòi cô dâu chú rể cùng nhau cắn táo. Lý Trọc bước vào, các cô sững sốt kêu lên Họ đều biết quan hệ giữa Lý Trọc, Tống Cương và Lâm Hồng, vừa giống quan hệ tay ba, vừa không giống, không rõ là quan hệ gì. Họ cứ tưởng Lý Trọc đến khiêu khích gây sự. Lúc ấy Lâm Hồng cũng căng thẳng. Lý Trọc quắc mắt bước vào. Lâm Hồng cảm thấy gã còn ấm ức trong lòng. Chỉ có Tống Cương không nhận ra. Trông thấy Lý Trọc, anh mừng quýnh, thầm nghĩ cuối cùng người anh em đã đến. Rút một điều thuốc, Tống Cương bước đến vui vẻ nói:

- Lý Trọc, cuối cùng em đã đến.

Lý Trọc vừa thắt ống dẫn tinh, gạt tay phải một cái, gạt chú rể Tống Cương sang một bên. Anh ta hăm hăm nói:

- Ta không hút thuốc.

Các cô gái trong nhà ai cũng sợ im thin thít. Lý Trọc ung dung đưa cho Lâm Hồng bệnh án thắt ống dẫn tinh. Lâm Hồng không biết đó là thứ gì không nhận. Cô nhìn chàng rể Tống Cương của mình. Tống Cương thò tay nhận. Lý Trọc chặn tay Tống Cương. Anh ta đưa quyển sổ bệnh án cho một cô ngồi bên cạnh, bảo cô này chuyển cho Lâm Hồng. Lâm Hồng cầm sổ bệnh án của bệnh viện cấp không biết Lý Trọc có ý gì. Lý Trọc giục cô:

- Mở ra mà xem viết gì trên đó.

Lâm Hồng giở ra xem, nhìn thấy hai chữ "thắt buộc" cô vẫn không hiểu, khẽ hỏi bạn gái ngồi bên cạnh:

- "Thắt buộc" có nghĩa là gì?

Khi mấy cô gái châu đầu vào xem bệnh án, Lý Trọc nói với Lâm Hồng:

- Thế nào gọi là "thắt buộc" phải không? Là hoạn, là thiến. Tôi vừa đi bệnh viện thiến mình...

Các cô gái trong nhà kêu lên kinh ngạc. Cô dâu Lâm Hồng cũng tái mặt. Thời bấy giờ thị trấn Lưu chúng tôi thịnh hành một thứ "mốt", mua gà trống về thiến, nuôi thành gà trống to, rồi giết gà, luộc chín, ăn vào có cảm giác tươi non, không có vị máu mê gà mái của gà trống. Dân chúng thị trấn Lưu đều gọi gà trống thiến là "gà tươi". Nghe Lý Trọc bảo mình đã đi bệnh viện thiến, một cô gái buột mồm nói:

- Vậy anh là một "người tươi" phải không?

Đến lúc nhà văn Lưu xuất đầu lộ diện. Anh ta từ từ đứng dậy, cầm quyển sổ bệnh án từ tay Lâm Hồng, đọc một lượt, rồi với kiểu đầu đầy học vấn, anh ta sửa lại lời nói của cô gái vừa rồi:

- Không phải, hoạn hay thiếu, khác với phẫu thuật thắt ống dẫn tinh. Sau khi hoạn sẽ trở thành thái giám, sau khi thắt ống dẫn tinh vẫn còn có thể...

Nhà văn Lưu lướt nhìn các cô gái tươi xinh như hoa nở rộ, dừng lại không nói tiếp. Cô gái kia vẫn còn hỏi:

- Còn có thể gì nào?

Không bình tĩnh được nữa, Lý Trọc nói với cô gái:

- Còn có thể ngủ với em.

Cô gái tức đỏ bừng mặt, nghiến răng bảo:

- Sẽ chẳng có ai ngủ với anh đâu.

Nhà văn Lưu gật gật đầu, tỏ vẻ đồng tình với Lý Trọc, nói thêm:

- Tức là không thể sinh con.

Câu nói thêm của nhà văn Lưu khiến Lý Trọc hài lòng gật đầu. Anh ta lấy lại bệnh án của mình, nói với Lâm Hồng:

- Ta đã không thể sinh con trai để con gái với em, ta cũng tuyệt đối không sinh con trai để con gái với người đàn bà khác.

Nói xong, Lý Trọc quả quyết quay người ra khỏi căn nhà mới của Lâm Hồng. Khi đi ra ngoài cửa, Lý Trọc dừng chân quay đầu nói với Lâm Hồng:

- Em hãy nghe ta nói, Lý Trọc ta ngã ở chỗ nào, sẽ bò dậy ở chỗ đó.

Sau đó, như một võ sĩ đấu bò Tây Ban Nha, Lý Trọc quay người đi. Một hai ba bốn năm sáu bảy, khi Lý Trọc bước được bảy bước, trong căn nhà mới sau lưng im phăng phắc. Khi Lý Trọc bước đến bước thứ tám, bỗng rộ lên một trận cười ầm ĩ. Bước chân Lý Trọc khựng lại. Anh ta lắc đầu thất vọng. Lúc này Tống Cương đuổi theo, Tống Cương chạy đến trước mặt Lý Trọc, bước đi cà nhắc như thằng què, kéo cánh tay định nói gì đó:

- Lý Trọc...

Lý Trọc phớt bơ Tống Cương. Tay trái anh ta ôm bụng, tập tễnh bước đi trên phố lớn một cách bi tráng. Tống Cương cũng đi. Lý Trọc đi một lúc, Tống Cương vẫn bám theo sau. Lý Trọc quay lại khẽ giục Tống Cương:

- Anh mau mau về đi.

Tống Cương lắc đầu, mồm há ra, vẫn chỉ nói được một tiếng:

- Lý Trọc...

Trông thấy Tống Cương đứng không động đậy, Lý Trọc khẽ bảo:

- Mẹ kiếp, hôm nay anh là chàng rể, mau mau về đi.

Lúc này Tống Cương mới nói ra:

- Tại sao em phải tuyệt tự?

- Tại sao ư? - Lý Trọc nói đầy vẻ thê lương - Ta đã nhìn thấu chốn hồng trần.

Tống Cương đau khổ lắc đầu, nhìn Lý Trọc chậm chậm bước theo rìa đường. Đi được hơn mười bước, Lý Trọc quay đầu nói một cách chân thành:

- Anh Tống Cương, từ nay về sau anh chú ý giữ gìn sức khỏe!

Tống Cương chua xót cõi lòng. Anh biết từ nay trở đi hai đứa chính thức mỗi người một ngả. Nhìn thẳng em bước đi tập tễnh, đầu Tống Cương chợt hiện ra cảnh tượng lần đầu tiên hai anh em chia tay hồi còn bé. Ông nội nắm tay mình đứng ở đầu thôn. Mẹ Lý Lan dắt tay Lý Trọc đi xa dần trên đường mòn nhà quê.

Võ sĩ đấu bò Tây Ban Nha của thị trấn Lưu chúng tôi cũng không quay đầu lại. Anh ta gặp Tiểu Quan thợ mài kéo trên phố lớn. Trông thấy Lý Trọc đi như một thằng què, tay trái còn ôm bụng, Tiểu Quan thấy là lạ gọi lại hỏi, đau bụng phải không? Lý Trọc chưa trả lời, Tiểu Quan đã phán luôn:

- Giun đũa, trăm phần trăm là giun đũa hành hạ ruột cậu rồi.

Lý Trọc lúc này vẫn còn say sưa trong cử chỉ vĩ đại thất ổng dẫn tình của mình. Anh ta kéo Tiểu Quan, giơ sổ bệnh án, nói một cách khinh thường:

- Giun đũa coi là cái thứ gì?

Sau đó mở sổ bệnh án cho Tiểu Quan xem, lại còn nhấn mạnh, chỉ vào hai chữ "thắt buộc". Tiểu Quan đọc kỹ một lượt bệnh án của Lý Trọc. Vừa đọc, Tiểu Quan vừa ca cẩm bác sĩ viết ngoáy quá. Đọc xong Tiểu Quan cũng không biết "thắt buộc" là ý gì, hỏi Lý Trọc:

- Thế nào gọi là "thắt buộc"?

Lúc này Lý Trọc tỏ ra đắc ý, kiêu hãnh nói:

- "Thắt buộc" là thiếu.

Tiểu Quan giật mình, kêu thất thanh:

- Cậu cắt dải đi à?

Lý Trọc rất không hài lòng với câu hỏi của Tiểu Quan. Anh ta sửa lại:

- Không phải cắt, mà thắt ống dẫn tinh.

- Thế có nghĩa là - Tiểu Quan hỏi - dải cậu vẫn còn?

- Đương nhiên! - Lý Trọc trả lời, rồi đưa tay phải sờ đũng quần mình, nói thêm - Còn nguyên - Rồi Lý Trọc tự hào bảo - Mình vốn định cắt bỏ, nhưng sợ sau này phải ngồi dạng tè he ra dải như đàn bà, không lịch sự, cho nên chỉ thắt ống dẫn tinh.

Sau đó Lý Trọc vỗ vai Tiểu Quan, ôm bụng, vung quyển sổ chứng nhận thắt ống dẫn tinh, tập tà tập tễnh bước đi. Tiểu Quan đứng cười ngặt nghẽo. Chỉ cái bóng sau lưng Lý Trọc, Tiểu Quan nói với dân chúng trên phố, Lý Trọc đã thắt ống dẫn tinh của mình, hay nói khác đi là thiếu, nhưng... Tiểu Quan đã nói thêm một cách thực sự cầu thị: dải Lý Trọc vẫn còn. Lý Trọc đi mỗi lúc một xa, dân chúng xúm lại bên Tiểu Quan mỗi lúc một đông. Họ sôi nổi bàn luận về anh chàng Lý Trọc, nhao nhao bảo, mình đã sống một ngày vui vẻ. Những người dân này không ai ngờ rằng, hơn mười năm sau, Lý Trọc đã trở thành con người có thu nhập cao nhất toàn huyện chúng tôi.

Chú thích

1. Thắt tinh: Theo Đạo giáo là mừng, giận, buồn, sợ, yêu, ghét, muốn.
Lục dục: Theo nhà Phật, chỉ những dục vọng do nhan sắc, hình dáng, tư thái, âm thanh, ngôn ngữ, da dẻ nõn nà, tướng người mà ra.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Con đường đi đến có thu nhập cao nhất toàn huyện của Lý Trọc bắt đầu từ Xưởng phúc lợi. Tái ông mất ngựa, an tri phi phúc? Lý Trọc thất bại với tình yêu của Lâm Hồng, nhưng anh đã liên tục tạo ra những kỳ tích về lợi nhuận ở Xưởng phúc lợi. Lúc này, cải cách mở cửa đã bước vào những năm tháng toàn dân kinh doanh buôn bán. Nghĩ trước nghĩ sau, Lý Trọc càng ngày càng tự cảm thấy mình là một thiên tài kinh doanh. Mình cầm đầu hai thằng thọt, ba thằng ngố, bốn thằng mù, năm thằng điếc đều đã có thể giàu tới mức chảy mỡ ra rồi. Nếu sau khi cầm đầu năm mươi kỹ sư, bốn mươi thạc sĩ, ba lô tiến sĩ, hai mươi bác học, còn không trở thành một tàu dầu vạn tấn hay sao?

Một khi bức bối, Lý Trọc lập tức ra lệnh cho mười bốn trung thần thọt ngố mù điếc dưới quyền, bỏ công việc y như động đất, cháy nhà, triệu tập một cuộc họp khẩn cấp nhất xưa nay chưa từng có trong lịch sử Xưởng phúc lợi. Vừa nãy anh ta còn gọi điện thoại liên hệ một cuộc làm ăn. Bỏ điện thoại xuống, anh ta quyết định từ chức. Lý Trọc phát biểu một bài diễn văn khảng khái dài một tiếng đồng hồ, trong đó dùng năm mươi chín phút ca ngợi công đức của mình. Phút cuối cùng, trước tiên bổ nhiệm hai anh chàng thọt làm xưởng trưởng, xưởng phó Xưởng phúc lợi, sau đó với giọng đau buồn và nuối tiếc, anh ta tuyên bố. Toàn thể công nhân viên chức Xưởng phúc lợi tiếp nhận đơn từ chức của xưởng trưởng Lý Trọc. Sau cùng, hai mắt đăm lẹ, Lý Trọc nói:

- Cám ơn!

Nói xong hai chữ cảm ơn, Lý Trọc quay người đi luôn. Mười bốn trung thần thọt ngổ mủ điếc ngồi im không động đậy. Ba thằng dở hơi cười khà khà hoàn toàn không hiểu Lý Trọc nói những gì. Sau khi Lý Trọc bỏ đi, ba thằng dở hơi vẫn cười khà khà. Năm anh chàng điếc chỉ trông thấy hai làn môi dầy của Lý Trọc mấp ma mấp máy, rồi đột nhiên ngậm vào, quay người đi luôn, cứ tưởng anh ta buồn tiểu tiện quá đi ra nhà vệ sinh. Năm anh điếc vẫn ngồi nghiêm chỉnh, chờ Lý Trọc trở về tiếp tục mấp máy đôi môi dầy của anh ta. Hai anh chàng thọt, anh nọ nhìn anh kia, không biết là chuyện gì. Năm năm trước, Lý Trọc cũng triệu tập đại hội công nhân viên chức Xưởng phúc lợi như thế này, đột nhiên tấn công tước bỏ chức vụ xưởng trưởng xưởng phó của hai anh thọt, tự đưa mình lên làm xưởng trưởng. Bây giờ anh ta lại đột nhiên từ tước chức mình, trả lại cho hai anh chàng thọt. Bốn anh mù cứ trợn những cặp mắt tối om của mình lên. Bốn anh mù đầu óc mình mẫn hơn nhiều mười anh chàng thọt ngổ điếc. Họ tỉnh ngộ ra trước, biết Lý Trọc đã ra đi là đi hẳn. Có một anh mù cười hì hì. Ba anh kia cũng cười theo. Ba anh dở hơi đang cười khà khà, thấy bốn anh mù cũng khà khà, quyết không chịu lép vế, thả sức cười to hơn. Năm anh điếc không nghe, nhưng nhìn thấy cười, cứ tưởng khi đi tiểu gấp, Lý Trọc nói đùa câu gì. Cả năm anh điếc đều há mồm, hai anh cười ra tiếng, ba anh cười ra khẩu hình. Hai anh chàng thọt vừa phục hồi chức xưởng trưởng xưởng phó lúc này đã kịp phản ứng, biết Lý Trọc bỏ việc không làm nữa. Nhưng không biết tại sao mọi người vui vẻ thế. Thọt xưởng trưởng nói: Lý xưởng trưởng ngày thường hậu đãi anh em, nay từ chức bỏ đi anh em không nên vui như thế. Thọt xưởng phó gật đầu lia lịa, bảo Thọt xưởng trưởng nói đúng, tiếng nói từ trái tim mình. Bốn anh mù vừa cười vừa nói, Lý xưởng trưởng đang tốt lành hẳn hoi, tại sao lại từ chức ra đi, hay là thăng quan, lên chức Cục dân chính. Các anh mù nói:

- Lý xưởng trưởng đã lên làm Lý cục trưởng.

- Có lý - Hai anh thọt chột hiểu ra.

Cục trưởng Cục dân chính Đào Thanh một tháng sau mới biết Lý Trọc thôi việc bỏ đi. Lúc đó mười bốn anh em thọt ngổ mù điếc, đã làm xong chuyển hàng cuối cùng Lý Trọc ký hợp đồng. Hàng cũ đã hoàn thành, hàng mới không có nữa. Hai anh thọt dọn về phòng làm việc của xưởng trưởng, làm lại nghề cũ, tìm bàn cờ tướng, ngồi hai đầu bàn chơi cờ, vừa hoãn nước cờ, vừa chỉ vào mũi chửi nhau. Mười hai anh còn lại, không có việc làm trong phân xưởng, ba anh dờ hơi tiếp tục cười khà khà, bốn anh mù và năm anh điếc đua nhau ngáp ngủ.

Mười bốn trung thần chơi bài, bắt đầu nhớ Lý xưởng trưởng. Theo đề nghị của bốn anh mù, được hai anh thọt cho phép, mười bốn trung thần của Xưởng phúc lợi tổ chức thành một đội ngũ ô hợp, rời rạc kéo vào sân Cục dân chính, rời tạc gọi:

- Lý cục trưởng! Lý cục trưởng! Chúng tôi đến thăm thủ trưởng. Ông Đào Thanh đang chủ trì hội nghị Cục dân chính, qua cửa sổ nhìn thấy mười bốn anh thọt ngổ mù điếc vừa nói vừa gọi trong sân. Ông Đào Thanh đang đọc một văn kiện quan trọng của Trung ương. Tiếng gọi léo nhéo trong sân khiến ông hết sức giận dữ. Đặt văn kiện đóng dấu đỏ xuống bàn, ông bực tức nói:

- Tay Lý Trọc không ra cái gì cả, lại chuyển Xưởng phúc lợi lên Cục dân chính.

Đào cục trưởng nói rồi vẫy tay bảo một trưởng phòng ngồi bên cạnh ra đuổi bọn kia. Sau khi ra sân, ông trưởng phòng còn tức bực hơn Cục trưởng. Quắc mắt, rướn mày, ông trưởng phòng quát mắng:

- Làm cái gì? Làm cái gì? Chúng tôi đang học tập văn kiện của Trung ương.

Hai anh thọt đã từng làm lãnh đạo, biết tầm quan trọng của học tập văn kiện Trung ương, sợ tới mức không dám lên tiếng. Bốn anh mù không

trông thấy gì, đương nhiên không coi trọng. Nghe xong lời mắng của ông trưởng phòng, bốn anh mù không phục hỏi:

- Ông là ai? Nói chuyện với chúng tôi, ngay đến Lý cục trưởng cũng không gắt gỏng với chúng tôi như thế.

Trông bốn anh mù chống bốn cái gậy tre, nói năng ra vẻ ta đây, ông trưởng phòng điên tiết quát:

- Đi ra! Đi ra hết cho ta!

- Ông vào đi! Ông vào đi cho chúng tôi nhờ! - Các anh mù cũng quát lại, bảo - Ông vào nói với Lý cục trưởng, toàn thể công nhân viên Xưởng phúc lợi nhớ Lý cục trưởng, đến thăm anh ấy.

- Lý Cục trưởng nào? - Ông trưởng phòng chẳng hiểu ra làm sao, nói tiếp - Ở đây không có Lý cục trưởng, ở đây chỉ có Đào cục trưởng.

- Ông nói mò - Bốn anh mù đớp chát lại. Ông trưởng phòng nhăn nhó, nghĩ bụng, đúng là thằng mù nói mò. Lúc này Đào cục trưởng đã ra. Về mặt giận giữ, chưa nhìn thấy Lý Trọc, ông Đào Thanh đã nói với mười bốn anh chàng thọt ngố mù điếc.

- Lý Trọc, cậu lại đây.

Bốn anh mù không biết ông đến sau vừa nói là ai, tiếp tục nói vung trời ông địa - Ông là ai, lại dám gọi Lý cục trưởng như thế?

- Lý cục trưởng cái gì?- Ông Đào Thanh cũng tỏ vẻ không sao hiểu nổi.

- Hừ, ngay đến Lý cục trưởng cũng không biết - Các anh mù nói - Tức là Lý xưởng trưởng Xưởng phúc lợi chúng tôi lên Cục dân chính làm Lý cục trưởng.

Ông Đào Thanh nhìn vị trưởng phòng bên cạnh, không rõ bốn anh mù nói những gì. Ông trưởng phòng lập tức mắng bốn anh mù:

- BỐ LÁO BỐ LẾU. Lý Trọc lên làm cục trưởng, Đào cục trưởng của chúng tôi làm gì.

Bốn anh mù câm họng. Bây giờ họ mới nhớ đến Cục dân chính đã có một ông Đào cục trưởng. Trong bốn anh mù có một người nói phồng chùng:

- Đào cục trưởng có thể lên làm Đào huyện trưởng.

- Phải rồi! - Ba anh mù còn lại vui vẻ nói to.

Ông Đào Thanh vốn tức sẵn vì xấu hổ càng trở nên giận giữ, nghe thấy mấy anh mù đề bạt mình làm chủ tịch huyện, ông bật cười, khà khà như ba chàng ngố. Lúc này ông Đào Thanh mới phát hiện Lý Trọc không ở đây. Nhìn thấy hai anh thọt nấp sau lưng năm anh điếc, ông Đào Thanh chỉ hai anh thọt nói:

- Hai cậu, lại đây.

Hai anh thọt biết to chuyện, biết Lý xưởng trưởng thăng quan lên làm Lý cục trưởng là do mấy anh mù nói mò, hai anh thọt tập tễnh đứng dậy sau lưng năm anh điếc trong tâm trạng thấp thỏm không yên. Đầu tiên mỗi người tập tễnh đi đến một bên, sau đó cùng quay sang, đứng trước mặt ông Đào Thanh. Ông Đào Thanh đã rõ việc Lý Trọc bỏ đi không làm nữa. Đã một tháng nay, mà không đến cục báo cáo một tiếng. Không hề bàn bạc với anh em trong Xưởng phúc lợi, Lý Trọc đã tuyên bố toàn thể cán bộ công nhân viên nhất trí tiếp nhận đơn xin từ chức của anh ta. Ông Đào Thanh tái mặt, môi run run nói:

- Tay Lý Trọc này vô tổ chức, kỷ luật, coi thường lãnh đạo, quần chúng...

Ông cục trưởng Đào Thanh đã hơn mười năm nay không nói tục chửi bậy, không sao nhịn được nữa, đã mở mồm chửi:

- Đồ khốn nạn chó má!

Sau khi lệnh cho hai anh thọt dẫn người của Xưởng phúc lợi ra về, quay trở lại văn phòng, ông Đào Thanh bỏ học tập văn kiện Trung ương, thảo luận sai lầm nghiêm trọng của Lý Trọc. Ông Đào Thanh đề nghị khai trừ vĩnh viễn Lý Trọc ra khỏi hệ thống dân chính. Cuộc họp công tác của Cục dân chính nhất trí thông qua đề nghị của cục trưởng Đào Thanh, sau đó đánh máy thành văn bản đóng dấu Cục dân chính, chuẩn bị báo cáo ủy ban nhân dân huyện. Đọc duyệt lần cuối cùng văn bản đã đánh máy, ông Đào Thanh nói:

- Đối với tên Lý Trọc coi trời bằng vung, không được dùng hai chữ "từ chức", dứt khoát phải dùng hai chữ "khai trừ".

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Khi bị ông Đào Thanh khai trừ, Lý Trọc ngồi trong cửa hàng điểm tâm của bà Tô bên cạnh bến ô tô đường dài. Mặt mày hớn hở, Lý Trọc một tay cầm vé ô tô đi Thượng Hải, một tay cầm chiếc bánh bao nhân thịt. Anh ta cắn chiếc bánh bao nóng hôi hổi, tít mắt lại nhai nuốt một cách ngon lành, giương giương đặc ý nói với bà Tô: Từ nay trở đi anh ta lập nghiệp cho mình. Nhìn vé ô tô trong tay, sau gần một tiếng đồng hồ nữa, anh ta sẽ nhảy lên đi Thượng Hải. Ngược nhìn chiếc đồng hồ quả lắc treo trên tường cửa hàng điểm tâm, vẻ mặt anh ta trang trọng, mồm cứ mườì, chín, tám, bảy, sáu... sôi nổi đếm ngược thời gian, như sắp sửa phóng tên lửa, sau đó vung tay nói với bà Tô:

- Sau một tiếng đồng hồ, Lý Trọc cháu sẽ sải cánh đại bàng!

Sau khi từ chức bằng hình thức tập kích đột ngột, Lý Trọc về nhà đóng cửa lại, bỏ ra nửa ngày và nửa buổi tối, xác định phương hướng tung cánh đại bàng của mình. Dựa vào kinh nghiệm thành công ở Xưởng phúc lợi, Lý Trọc cảm thấy việc gây dựng cơ nghiệp của mình trước hết phải bắt đầu từ nghiệp vụ gia công chế biến, sau khi tích lũy được vốn sẽ tung ra thương hiệu hàng hoá của mình. Nhưng gia công chế biến cái gì? Lý Trọc cũng định làm hộp giấy như Xưởng phúc lợi. Lĩnh vực này anh ta rất thành thực. Anh suy nghĩ lâu lắm nhưng vẫn đành từ bỏ. Nghĩ đến mười bốn trung thần đáng yêu của Xưởng phúc lợi, Lý Trọc cảm thấy không thể cướp đi bát cơm manh áo của họ. Cuối cùng anh quyết định gia công quần áo. Chỉ cần có trong tay từng hoá đơn đặt hàng của Công ty may mặc Thượng Hải, sự nghiệp của Lý Trọc sẽ từ từ mọc lên như mặt trời buổi sớm.

Lý Trọc đang từ từ mọc lên, cầm một tấm bản đồ đi đến cửa hiệu lò rèn của anh Đồng. Anh Đồng thợ rèn lúc này đã là chủ tịch Hội những người làm ăn cá thể của thị trấn Lưu chúng tôi. Bản thân Lý Trọc gây dựng sự nghiệp cần phải có vốn. Anh ta biết không thể vay mượn một xu của nhà nước. Anh ta nghĩ đến chỗ anh Đồng thợ rèn. Sau khi cải cách mở cửa, những hộ cá thể như anh Đồng thợ rèn đã giàu lên trước. Số tiền gửi ngân hàng của họ càng ngày càng nhiều. Lý Trọc cười khà khà bước vào cửa hiệu thợ rèn của anh Đồng, mồm cứ leo lên một câu "Đồng chủ tịch", hai câu "chủ tịch Đồng" gọi tới mức anh Đồng nở ruột nở gan. Bỏ búa rèn sắt trong tay anh Đồng giơ tay lau mồ hôi, nói:

- Lý xưởng trưởng, đừng gọi mình chủ tịch Đồng, cứ gọi mình là Đồng thợ rèn, ba chữ Đồng thợ rèn nghe ra cũng oai phong khí thế đáo để.

Lý Trọc lại cười:

- Đừng gọi em là Lý xưởng trưởng, cứ gọi em là Lý Trọc, hai chữ Lý Trọc cũng oai phong khí thế ra phết.

Sau đó Lý Trọc bảo anh Đồng, anh ta không còn là Lý xưởng trưởng. Anh ta đã thôi không làm nữa. Đứng cạnh lò rèn của anh Đồng, Lý Trọc trình bày bản đồ án vĩ đại của mình, nước bọt bắn tung toé. Anh ta cứ nhắc đi nhắc lại với anh Đồng, dẫn dắt mười bốn anh chàng thợ, ngõ, mù, điếc, kiếm được mấy chục vạn một năm, nếu dẫn dắt một trăm bốn mươi, một ngàn bốn trăm toàn là người khỏe mạnh, lành lặn, trong đó lại rải thêm một số kỹ sư, thạc sĩ, tiến sĩ, giáo sư, giống như rắc mì chính lên rau xào, thì không biết sẽ kiếm ra bao nhiêu tiền? Lý Trọc bấm đốt ngón tay, mồm lẩm lẩm tính, tính đến nửa tiếng đồng hồ cũng không ra kết quả. Anh Đồng chờ toát mồ hôi, sốt ruột hỏi Lý Trọc:

- Rút cuộc kiếm được bao nhiêu?

- Quả tình tình không ra - Lý Trọc lắc đầu, trợn tròn mắt, nói một cách đầy vẻ lãng mạn - Trước mắt em, nhìn không còn là tiền nữa, mà là biển cả mênh mông.

Phiêu du một lúc, Lý Trọc lập tức trở về với thực tế, nói thêm một câu:

- Dù sao thì cũng không lo ăn, không lo mặc, không lo ví tiền phồng lên.

Sau đó giống như một tên cướp trấn lột, Lý Trọc chìa tay về phía anh Đồng nói:

- Đem tiền ra đây, một trăm đồng một suất, anh bỏ ra bao nhiêu suất, sau đó sẽ được chia bấy nhiêu suất tiền lãi.

Sắc mặt anh Đồng đỏ bừng như lò than hồng. Anh đã bị kích động bởi những lời nói của Lý Trọc. Bàn tay phải thô khỏe của anh cứ chùi đi chùi lại trên áo, sau đó giơ ra ba ngón, anh Đồng nói:

- Mình góp ba mươi suất.

- Ba mươi suất là ba ngàn đồng nhân dân tệ - Lý Trọc sừng sốt kêu lên. Anh ta hăm mộ nói - Anh lắm tiền thật!

Anh Đồng cười hì hì, không cho là thế, anh bảo:

- Ba ngàn đồng nhân dân tệ, mình vẫn có thể bỏ ra được.

Lúc này, Lý Trọc mới giở tấm bản đồ thế giới nói với anh Đồng thợ rèn, ban đầu gia công quần áo cho Công ty may mặc của Thượng Hải. Khi thời cơ chín muồi, sẽ tạo ra mác quần áo của mình. Tên mác quần áo của mình là nhãn "Đầu trọc". Anh ta phải làm cho quần áo nhãn Đầu trọc đứng hàng đầu thế giới. Chỉ lên tấm bản đồ thế giới, Lý Trọc nói với anh Đồng:

- Chỗ nào có chấm tròn nhỏ trên bản đồ, đều là điểm chuyên bán quần áo nhãn Đầu trọc.

Anh Đồng phát hiện vấn đề, hỏi Lý Trọc:

- Đều là nhãn Đầu trọc, không có nhãn mác khác ư?

- Không - Lý Trọc nói dứt khoát - Cần nhãn khác làm gì?

Anh Đồng không vui nói:

- Mình bỏ ra ba ngàn đồng nhân dân tệ cũng nên có một nhãn mác của mình chứ?

- Có lý - Lý Trọc nghe xong gật đầu lia lịa - Cho anh một cái nhãn Thọ rền.

Lý Trọc nói, rồi dụi dụi vạt áo Tôn Trung Sơn vải ka ki của mình, nói:

- Áo ngoài này là nhãn Đầu trọc của em, sống chết gì em cũng không nhường được. Em còn phải thêu nhãn Đầu trọc lên ngực. Quần dài, áo sơ mi, áo lót, quần lót còn lại, anh hãy chọn lấy một.

Anh Đồng cảm thấy yêu cầu của Lý Trọc cũng hợp lý. Anh đồng ý chọn số còn lại. Anh không thiết áo lót và quần lót. Anh do dự giữa áo sơ mi và quần dài. Anh thầm nghĩ áo sơ mi là tốt, nhãn còn thêu được ở ngực, nhưng áo sơ mi vẫn còn có một áo ngoài, chỉ để lộ cổ áo, diện phơi bày ra ít. Anh đã chọn quần dài là "mác Thọ rền" của anh. Anh Đồng chỉ lên tấm bản đồ thế giới, hỏi Lý Trọc:

- Những chỗ chấm tròn nhỏ trên này cũng có mác Thọ rền chứ?

- Đương nhiên - Lý Trọc vỗ ngực nói - Chỗ nào có nhãn Đầu trọc của em, cũng có mác Thọ rền của anh.

Anh Đồng vui vẻ giơ ngón tay trở ra nói:

- Vì nhân thợ rèn của mình, mình lại góp thêm một suất cộng thêm một ngàn đồng nhân dân tệ.

Lý Trọc không ngờ ngay một lúc, anh Đồng thợ rèn đã góp bốn ngàn nhân dân tệ. Đi ra khỏi cửa hiệu thợ rèn, Lý Trọc cười mồm há hốc. Anh Đồng thợ rèn là con dê đầu đàn trong số hộ cá thể thị trấn Lưu chúng tôi. Sức mạnh của tấm gương là vô tận. Nghe nói anh Đồng thợ rèn bỏ ra bốn mươi suất, hơn nữa Lý Trọc là người hùng đã lập nên thành tích nổi bật ở Xưởng phúc lợi, những người cùng nghề kinh doanh buôn bán với nhau, ai ai cũng biết, những hộ khác, ai cũng nêu ra mức góp của mình trước tấm bản đồ thế giới Lý Trọc từ từ giở ra.

Lý Trọc đến ngay cửa hiệu may. Lý Trọc chỉ mất có mười phút, đã thuyết phục được ông Trương thợ may. Anh ta giành cho ông Trương nhân áo sơ mi. Những chấm tròn nhỏ trên tấm bản đồ thế giới khiến ông Trương nhìn hoa cả mắt. Ông Trương cầm một cái kim chỉ đếm mảng châu Âu, chỉ riêng những chấm tròn nhỏ trong một nước nhỏ, ông Trương cũng không đếm xuể. Nghĩ đến áo sơ mi "mác Thợ may" của mình lừng danh thế giới, ông Trương xúc động giơ ra một ngón tay:

- Tôi góp mười suất.

Lý Trọc tỏ ra hào phóng, ông Trương góp mười suất tiền, thì được hưởng mười hai suất lãi. Lý Trọc bảo sở dĩ làm như thế là để thể hiện vai trò kỹ thuật của ông Trương. Ông Trương là Tổng giám sát kỹ thuật của Công ty may mặc sắp khai trương. Ông Trương phải đào tạo thợ may đo và nắm chặt khâu chất lượng.

Lý Trọc có năm ngàn đồng nhân dân tệ tiền vốn gây dựng cơ nghiệp, lại cố gắng thuyết phục được Tiểu Quan cửa hiệu mài kéo và ông Dư căng ô vải giấy dầu nhỡ răng.

Bố Tiểu Quan mấy năm trước bị một trận ốm nặng, sức khỏe suy sụp, Lão Quan quanh năm tĩnh dưỡng tại nhà. Tiểu Quan bắt đầu thay bố tiếp quản cửa hiệu, theo cách nói của Tiểu Quan là tư lệnh không có quân của cửa hiệu mài kéo. Lý Trọc giành cho Tiểu Quan nhãn mác áo lót. Tiểu Quan rất hài lòng với áo lót nhãn "Cái kéo" của mình. Anh ta bảo hai dải đeo ở vai của áo lót trông giống cái kéo lắm. Tiểu Quan đóng góp mười suất, một ngàn đồng nhân dân tệ.

Rời chỗ của Tiểu Quan, Lý Trọc tới lãnh địa của ông Dư nhõ răng. Vẫn như ngày trước, ông tư nhõ răng căng chiếc ô vải giấy dầu to đùng ở cuối phố. Dưới ô che kê một chiếc bàn. Bên phải bàn vẫn bày một hàng kìm nhõ răng. Bên trái vẫn để mười cái răng sâu đã nhõ. Khi có khách ông ngồi trên ghế đẩu. Khi vắng khách ông nằm khểnh trong chiếc ghế sợi mây. Chiếc ghế sợi mây đã vá chằng vá đụp hơn chục lần. Từng mảng từng mảng vá bằng những sợi mây mới, nhìn vào y như một tấm bản đồ thị trấn Lưu. Nhìn cách mạng ra một dòng thác lũ cuộn cuộn biến thành một dòng suối róc rách, bây giờ dòng suối róc rách cũng không biết chảy về đâu, ông Dư nhõ răng biết cách mạng cũng đã già, đã về hưu và sẽ không trở lại nữa. Ông Dư nhõ răng cảm thấy hơn mười cái răng lành nhõ nhằm không bao giờ còn là bảo bối của cách mạng, sau này sẽ trở thành hơn mười điểm hoen ố trong cuộc đời nhõ răng của mình. Thế là trong một đêm tối trăng gió lộng, như một tên ăn trộm ông len lén chuồn ra khỏi nhà, len lén vút hơn mười chiếc răng lành xuống rãnh nước. Ông Dư nhõ răng lúc này đã ngoài năm mươi tuổi.

Sau khi nghe Lý Trọc vẽ ra viễn cảnh, ông Dư xúc động bật khỏi chiếc ghế mây vá vúi mấy tầng của mình trông như tấm bản đồ thị trấn Lưu, ngồi dậy cầm tấm bản đồ thế giới trong tay Lý Trọc, xem đi xem lại không muốn buông, ông nói với giọng vô cùng cảm khái:

- Dư nhõ răng ta sống già nửa đời người, vẫn chưa ra khỏi ranh giới huyện nhà, chưa được ngắm nhìn phong cảnh nào cả. Nhìn qua nhìn lại đều

là những cái mồm há hốc. Dư nhớ rằng ta trông mong cả vào Lý Trọc. Sau khi Dư nhớ rằng ta đi theo Lý Trọc trở thành phú ông, mẹ kiếp, Dư nhớ rằng ta không bao giờ còn thèm nhớ rằng nữa, mẹ kiếp, không bao giờ còn thèm nhìn những cái mồm há hốc nữa. Ta phải đi thăm phong cảnh, ta phải đi du lịch các nơi trên thế giới, đi cho bằng khắp những chấm tròn nhỏ này.

- Quả là có chí hướng cao xa! - Lý Trọc giơ ngón tay cái khen ngợi ông Dư nhớ rằng. Ông Dư nhớ rằng vẫn đang cơn hăng, nhìn những cái kìm để trên bàn, nói với vẻ khinh khỉnh:

- Những cái kìm này sẽ vứt ráo, quăng hết.

- Đừng vứt - Lý Trọc xua tay nói - Khi đi tham quan phong cảnh những điểm chấm nhỏ ấy, ông phải mang theo kìm, ngộ nhờ có ngứa tay, tiện thể nhổ mấy cái răng cho người da trắng, dân da đen, ông đã nhổ bao nhiêu răng cho người Trung Quốc, ông đã trở thành phú ông, thì đi nhổ răng cho người nước ngoài.

- Có lý - Hai mắt ông Dư sáng lên - Dư nhớ rằng ta đã hơn ba mươi năm hành nghề, rất nhớ rằng cho dân trong huyện mình, ngay đến răng người Thượng Hải đã nhổ cái nào đâu, ta phải nhổ ở mỗi điểm tròn nhỏ trên bản đồ thế giới một cái răng.

- Đúng - Lý Trọc kêu lên - Người khác đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường, riêng ông đi vạn dặm đường, nhớ rằng vạn người.

Tiếp theo là vấn đề nhân mác hàng hóa. Ông Dư nhớ rằng rất không hài lòng đối với mác quần lót còn lại. Chỉ tay vào mũi Lý Trọc, ông Dư mắng xơi xơi:

- Mẹ kiếp! Anh cho người ta quần dài, áo sơ mi, áo lót, quần lót giành cho ta, trong mắt anh, làm gì có Dư nhớ rằng ta.

- Cháu xin thề có ông Giời - Lý Trọc xúc động khẳng khái nói - Lý Trọc cháu tuyệt đối có chú ý đến ông. Cháu đi dọc theo phố đến từng nhà, ai bảo ông ở mãi cuối phố. Nếu ông ở đầu phố, quần dài, áo sơ mi, áo lót chẳng phải ông chọn trước đó sao?

Ông Dư nhớ rằng vẫn không buông tha:

- Ta ở cuối phố, thời gian còn dài hơn tuổi anh là đằng khác. Khi anh còn là một thằng lỏi con mắt dạy, mỗi ngày đến mấy lần. Bây giờ có lông có cánh rồi, anh không thèm đến nữa. Tại sao anh không đến tìm ta trước? Mẹ kiếp! Anh không đau tăng...

Sau khi tỏ ra không hài lòng đối với quần lót, ông Dư cũng không hài lòng đốt với "mác nhớ răng". Ông bảo "không hay". Lý Trọc liền đề nghị:

- Vậy thì gọi là "quần lót nhãn cái răng"?

- Nghe cũng chối tai lắm - Ông Dư đáp.

- Thế quần lót nhãn răng có được không?

Nghĩ một lát, ông Dư nhớ rằng đồng ý. Ông bảo "Mác răng" cũng được, ta góp mười suất một ngàn đồng nhân dân tệ. Nếu anh để cho ta nhãn áo lót, ta sẽ góp hai mươi suất.

Lý Trọc phất cờ thắng lợi, khua môi múa mép cả một buổi sáng, đã "múa" được bảy ngàn nhân dân tệ. Khi khải hoàn trở về, ông Vương bán kem của thị trấn Lưu chúng tôi cứ lẻo đẻo bám theo sau. Trong thời kỳ cách mạng văn hoá, ông Vương bán kem tuyên bố phải làm một que kem cách mạng không bao giờ chảy nước, bây giờ ông cũng đã hơn năm mươi tuổi. Khi Lý Trọc giở tấm bản đồ thế giới ở cửa hiệu thợ rèn của anh Đồng, ông Vương bán kem vừa đi qua, ông cũng nghe được những lời thao thao bất tuyệt của Lý Trọc. Anh Đồng thợ rèn góp liền một lèo bốn ngàn đồng nhân dân tệ, khiến ông Vương khiếp vía. Ông lại tiếp tục bám Lý Trọc, thấy ông

Trương thợ may, Tiểu Quan mài keo và ông Dư nhổ răng lại cùng góp ba ngàn đồng nhân dân tệ, ông Vương bán kem cũng sốt ruột như đang đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, nghĩ bụng thời cơ chỉ đến có một lần, để lỡ lần này sẽ không có lần khác. Khi Lý Trọc khệnh khạng đi trên hè phố, ông Vương bám sau, kéo áo Lý Trọc, giơ năm ngón tay nói:

- Tôi góp năm suất.

Lý Trọc không ngờ giữa đường tự dưng lò ra một ông Vương bán kem, cũng bỏ ra được năm năm đồng. Lý xướng trưởng mình, tuy tên tuổi lừng lẫy, dù có dốc hết túi ra, cộng cả tiền xu vào, cũng không góp được năm trăm đồng. Nhìn ông Vương bán kem quần áo rách rưới, Lý Trọc nhếch mép mắng:

- Mẹ kiếp! Bọn có tiền toàn là loại hộ cá thể các người. Cán bộ nhà nước bọn tôi nghèo rớt mồng tơi, hai ống tay áo lép kẹp. Ông Vương bán kem gật đầu khom lưng nói:

- Anh cũng là một hộ cá thể, anh sắp giàu chảy mỡ đến nơi rồi.

- Không phải chảy mỡ - Lý Trọc sửa lại - mà là một tàu dầu vạn tấn.

- Phải rồi, phải rồi. - Ông Vương bán kem nói phỉnh nịnh - Cho nên Vương bán kem này đi theo anh.

Nhìn thấy năm ngón tay của ông Vương bán kem giơ ra, Lý Trọc lúng túng lắc đầu:

- Không được rồi, không còn nhãn mác hàng hoá cho ông, có chiếc quần lót cuối cùng đã để cho ông Dư nhổ răng...

- Tôi không cần nhãn mác - Năm ngón tay giơ ra của ông Vương bán kem xua xua - Tôi chỉ cần anh chia lãi.

- Cũng không được - Lý Trọc kiên quyết, lắc đầu nói - Lý Trọc tôi xưa nay làm việc luôn công bằng sòng phẳng, anh Đồng thợ rèn, ông Trương thợ may, Tiểu Quan mài kéo, ông Dư nhổ răng đều có nhân hàng, riêng ông Vương bán kem không có không được.

Lý Trọc nói, rồi ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi. Lý Trọc nắm bảy ngàn đồng nhân dân tệ trong tay, tỏ ra không hào hứng đối với năm trăm đồng của ông Vương bán kem. Ông Vương bán kem cứ lẻo đẹo theo sau một cách đáng thương, năm ngón tay vẫn chìa ra, như một bàn tay giả. Dọc đường ông Vương bán kem cứ van nài Lý Trọc, chỉ hy vọng sau này có một ít dầu mỡ của mình chảy trong chiếc tàu dầu vạn tấn của Lý Trọc. Ông Vương bán kem kể lể khó khăn khốn khổ của mình, kem của ông chỉ bán được trong mùa hè, ba mùa còn lại đành phải đi làm lặt vặt kiếm miếng ăn, nay đã bước sang tuổi già, việc vặt cũng khó tìm. Ông nói đến nỗi sau đó nước mắt lưng tròng. Năm trăm đồng nhân dân tệ là khoản giành dụm cả đời ông. Ông muốn đầu tư vào kế hoạch to lớn của Lý Trọc, để những năm cuối đời được sống sung sướng.

Lúc này Lý Trọc chợt nghĩ đến điều gì. Anh ta đứng lại vô vô đầu mình, kêu lên:

- Ồ, vẫn còn tất chưa tính đến.

Ông Vương kem chưa kịp phản ứng, Lý Trọc trông thấy năm ngón tay của ông vẫn chìa ra, anh nói:

- Co tay về, ông hãy co tay về, tôi quyết định nhận năm trăm đồng của ông. Tôi giành cho ông nhân hàng tất gọi là tất nhãn Que kem.

Ông Vương bán kem mừng quýnh. Tay ông co lại chùi lên ngực hết lần này đến lần khác, nói lia lịa:

- Cám ơn, cám ơn...

Khỏi cần cảm ơn tôi - Lý Trọc nói - Phải cảm ơn tiền nhân.

- Tiền nhân là ai? - ông Vương kem không hiểu lời Lý Trọc.

- Tiền nhân là ai cũng không biết à? Ông đúng là lẩn thẩn - Lý Trọc giờ tẩm bản đồ thế giới đã cuộn lại đập vào vai ông Vương bán kem nói - Tiền nhân là người phát minh ra tất ông hiểu chưa? Ông thử nghĩ, nếu bậc tiền nhân kia không phát minh ra tất trên thế giới này làm gì có tất nhãn que kem, tôi sẽ không nhận tiền của ông, trong tàu dầu vụn tẩn của tôi sẽ không có phần dầu mỡ của ông Vương bán kem.

- Phải rồi! - Ông Vương bán kem đã hiểu ra, chắp hai tay ông nói với Lý Trọc - Đa tạ tiền nhân.

Sau khi huy động được bảy ngàn năm trăm đồng nhân dân tệ, không chịu dừng chân, Lý Trọc đã đi xem suốt lượt tất cả những ngôi nhà bỏ không của thị trấn Lưu chúng tôi. Nhà xưởng anh ta chọn là một nhà kho trước kia. Nhà kho này đã từng giam ông Tống Phạm Bình, bố anh chàng học sinh trung học để tóc dài đã từng đóng đinh ba phân vào đầu tự tử ở đây. Nhà kho này bỏ hoang đã nhiều năm. Lý Trọc thuê nó. Mua một lúc ba mươi chiếc máy khâu, mộ một lúc ba mươi cô gái nông thôn gần đó để ông Trương huấn luyện tay nghề cho họ. Ông Trương bảo nhà kho này lớn quá, có thể bày hai trăm chiếc máy khâu. Lý Trọc giờ ba ngón tay bảo:

- Không đầy ba tháng, từ Thượng Hải, tôi sẽ chở về một lượng gia công quần áo chất đồng như núi cho mà xem, hai trăm máy khâu giậm hai mươi bốn tiếng đồng hồ cũng không kịp.

Lý Trọc bỏ ra một tháng, bố trí toàn bộ công việc đâu vào đấy. Anh ta quyết định đi Thượng Hải. Anh ta bảo bây giờ vạn sự đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu gió đông. Anh ta giao cho ông Trương toàn bộ số tiền còn lại sau khi mua máy khâu, yêu cầu ông Trương trả tiền thuê nhà kho và tiền lương của ba mươi cô thợ may đúng kỳ hạn. Quan trọng nhất là việc trong một tuần,

ông trương phải bồi dưỡng huấn luyện xong ba mươi cô gái nông thôn. Anh ta bảo không đầy một tuần, lô vải gia công quần áo đầu tiên của Thượng Hải sẽ chở về thị trấn Lưu. Trong thời gian ngắn không về, anh ta phải xộc đến mọi ngõ ngách của Thượng Hải như một con chó điên, phải kéo tất cả việc gia công quần áo của Thượng Hải về thị trấn Lưu. Anh ta yêu cầu ông Trương phải chú ý những bức điện báo của Cục bưu điện. Kéo được một hợp đồng nào, anh ta sẽ đánh về một bức điện báo. Cuối cùng, chùi bọt mép đầy mồm, Lý trọc siết tay ông Trương thật chặt, nói một cách hào phóng:

- Mọi việc ở đây giao hết cho ông, tôi phải đi Thượng Hải mượn gió đông.

Sau đó Lý Trọc ngồi trong cửa hàng điểm tâm của bà Tô. Anh ta không biết lúc này ông Đào Thanh đã khai trừ mình ra khỏi hệ thống dân chính. trong túi áo ngực bỏ hơn bốn trăm đồng, toàn bộ số tiền tích góp của mình. Đây là tiền ăn, tiền trọ, tiền tàu xe khi anh ta đi Thượng Hải mượn gió đông. Anh ta cảm thấy khi chưa tiêu hết số tiền này, thì tiếng máy khâu đã nổi lên dồn dập như sóng cồn suốt ngày đêm ở thị trấn Lưu. Khi Lý trọc đi Thượng Hải lần đầu tiên kéo hợp đồng cho Xưởng phúc lợi, cũng ngồi trong cửa hàng điểm tâm của bà Tô vừa ăn bánh vừa chờ xe. Lần trước anh ta mang theo bức ảnh chụp kỷ niệm toàn gia đình Xưởng phúc lợi. Lần này anh ta đem theo trận bản đồ thế giới. Khi ăn bánh bao, anh ta cũng giở bản đồ thế giới cho bà Tô xem. Những chấm tròn nhỏ trên bản đồ đã từng làm cho anh Đồng, ông Trương v. v... xúc động đến nỗi thần kinh sắp sửa trở nên thất thường. Bây giờ đến lượt bà Tô xúc động.

Mấy hôm nay, bà Tô đã nghe nói đến chí hướng rộng lớn của Lý Trọc, nghe nói anh Đồng thợ rèn, ông Trương thợ may, Tiểu Quan mài kéo, ông Dư nhổ răng và ông Vương bán kem đã đi theo chí hướng của Lý trọc. Bà Tô vẫn cảm thấy trăm nghe không bằng mắt thấy, khi Lý Trọc vừa ăn vừa nói vung thiên địa, bà Tô còn sốt ruột hơn ông Vương bán kem, bà cũng

nóng lòng được tham gia. Lý Trọc lắc đầu không đồng ý cho bà Tô gia nhập. Lý Trọc nói:

- Hết nhãn hàng rồi. Áo ngoài là mác Lý Trọc cháu, quần dài là mác Thọ rèn, áo sơ mi là mác Thọ may, áo lót là mác Cái kéo, quần lót là mác Răng, nghĩ mãi mới ra đôi tất thì cũng là mác Que kem...

Bà Tô bảo, bà không cần mác. Lý Trọc vẫn kiên quyết bảo không có nhãn hàng không ổn. Hai người cứ nói đi nói lại. Đang ăn bánh bao, Lý Trọc đột nhiên trông thấy bộ ngực phồng lên của bà Tô, mắt sáng lên, anh ta nói to:

- Tại sao cháu lại quên bà là một phụ nữ nhỉ? Còn cái xu chiêng nữa.

Nhìn cái bánh bao mới ăn một nửa, Lý Trọc nói:

- Mác hàng của bà sẽ là xu chiêng mác Bánh bao thịt. Bà góp mười lăm suất, cộng thêm mười suất kỹ thuật biểu ông Trương thọ may là vừa vắn một trăm suất.

Bà Tô sung sướng đến mức không cần để ý đến "xu chiêng mác Bánh bao thịt" nghe có vẻ không nhã nhặn. Hớn hở vô cùng, bà nói:

- Hai hôm trước ta vừa đi chùa thắp hương. May quá, hai hôm trước ta đã thắp hương, hôm nay ta gặp Lý Trọc...

Nói xong, bà Tô sốt sắng định về nhà lấy sổ tiết kiệm, ra ngân hàng rút tiền. Lý Trọc bảo không kịp đâu, anh ta sắp lên xe đến nơi rồi. Anh ta cứ ghi vào sổ sách trong đầu trước đã. Bà Tô không yên tâm. Bà lo sau khi kéo được hợp đồng làm ăn lớn từ Thượng Hải về, Lý Trọc sẽ từ chối, không nhận mười lăm suất của bà. Bà Tô nói:

- Tiền ghi nhớ trong đầu không chắc chắn, cứ phải ghi rõ ràng trên giấy mới yên tâm.

Nói rồi bà Tô đi ra cửa. Bà bảo Lý Trọc chờ bà đi lấy tiền. Lý Trọc gọi to hai tiếng, bà mới quay về. Lý Trọc nói:

- Cháu chờ bà. Xe không chờ cháu.

Thấy thời gian không còn bao nhiêu, Ly Trọc cuộn tấm bản đồ thế giới, đi ra khỏi cửa hàng điểm tâm của bà Tô. Bà Tô cứ bám theo ra tận cửa phòng chờ. Nhìn Lý Trọc xếp hàng soát vé, bà Tô nói:

- Cháu Lý Trọc, sau khi về, cháu không được từ chối đấy nhé. Ta đã từng chứng kiến cháu lớn khôn như thế nào.

Lúc này Lý Trọc chợt nhớ lại những chuyện đã trải qua thời còn bé, nhớ lại ông Tống Phạm Bình bị đánh chết tươi trên bãi đất trống ngoài kia, Lý Trọc và Tống Cương gào khóc một cách đau thương, chính bà Tô đã cho mượn xe bò, cũng chính là bà Tô đã bảo anh Đào Thanh kéo xác Tống Phạm Bình về nhà... Quay người lại, Lý Trọc nhìn bà Tô cảm động nói:

- Cháu đã nghĩ đến những chuyện lúc còn nhỏ, cháu và Tống Cương ngồi đây chờ mẹ cháu từ Thượng Hải trở về, chẳng có ai nhòm ngó đến chúng cháu. Chính bà đã cho chúng cháu ăn bánh bao và giục chúng cháu về nhà.

Mắt Lý Trọc đỏ hoe, anh ta giơ tay lau nước mắt, đi đến cửa soát vé, quay đầu nói với bà Tô:

- Xin bà yên tâm, cháu không bao giờ từ chối đâu.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Lý Trọc sai cánh đại bàng đi Thượng Hải, anh Đồng thợ rèn, ông Trương thợ may, Tiểu Quan mài kéo, ông Dư nhổ răng, ông Vương bán kem, cứ nghẽn cổ, ngãng đầu mà mong ngóng. Năm người này, tối nằm ngủ trên giường, hể nhắm mắt lại, toàn là những điểm tròn nhỏ trên bản đồ thế giới cứ nhấp nha nhấp nháy như sao trên trời. Trong đầu ông Vương bán kem, ngoài những điểm tròn nhỏ chi chít, còn có một tàu dầu vạm vỡ đang cưỡi sóng đập gió. Trong lòng dạt dào sóng vỗ, còn có cả bà Tô, bà nghĩ, những điểm tròn nhỏ trên bản đồ thế giới cũng là những bài cần ôn lại khi bà đi vào giấc ngủ. Nhưng trong lòng bà vẫn thấy lẩn tẩn, mười lăm suất đóng góp của bà rốt cuộc vẫn chưa được ghi vào sổ sách. Sau khi Lý Trọc lên xe, bà Tô xách bánh bao nhân thịt vừa hấp khỏi lồng, lần lượt đến thăm năm người góp vốn Đồng, Trương, Quan, Dư, Vương kể rõ cho năm người biết kết quả đóng góp mười lăm suất cổ phần của bà. Tục ngữ có câu: Há miệng mắc quai. Năm vị Đồng, Trương, Quan, Dư, Vương ăn của bà cô hai mươi cái bánh bao nhân thịt, năm cái đầu đều gật gật chấp nhận, bà Tô đã yên tâm. Ngộ nhờ Lý Trọc không giữ lời hứa năm cái mồm đã từng ăn bánh bao sẽ là những người làm chứng cho bà.

Sau khi Lý Trọc đi, cửa hiệu thợ rèn của anh Đồng đã trở thành nơi tụ họp của những người góp vốn. Trời vừa tối, ông Trương thợ may, Tiểu Quan mài kéo, ông Dư nhổ răng, ông Vương bán kem đã lần lượt kéo đến. Cửa hàng điểm tâm của bà Tô ở mãi bên xe đường dài, bà đến chậm nhất, khi đến, vầng trăng khuyết đã lên cao cao. Sáu người ngồi nói chuyện rôm rả, cười nói oang oang, cứ luôn mồm khen Lý Trọc, lúc nào cũng nhắc đến thành tích lập nghiệp của Lý Trọc ở Xưởng phúc lợi. Càng nói càng bốc

đồng, sự nghiệp hợp tác làm ăn của họ với Lý Trọc đã có một khởi điểm cao hơn. Anh Đồng nói, buôn bán hiện nay là thiên hạ của người Quảng Đông, cho dù có phải là người Quảng Đông hay không, đã làm ăn buôn bán đều phải biết nói tiếng Quảng Đông. Anh Đồng nói:

- Khi trở về, tay Lý Trọc này, giống như một nhà buôn Hồng Kông, chắc chắn sẽ nói đặc giọng Quảng Đông cho mà xem.

Sau đó nghe ông Trương thợ may báo cáo công việc. Để bồi dưỡng ba mươi cô gái nông thôn, ông Trương tạm thời đóng cửa hiệu may của mình. Ông bảo ba mươi cô gái đã ôm chăn nệm đến. Được cái bây giờ là tháng tư đầu hạ, nhà kho cũng rộng, các cô đều ngủ trên nền nhà, thành ba dãy, giống như ba mươi cô bộ đội. Ông Trương bảo ba mươi cô gái này, cô thì thông minh, cô thì vụng. Cô nào thông minh chỉ ba ngày là nắm được kỹ thuật may. Cô nào vụng có lẽ cũng phải dăm bữa nửa tháng. Anh Đồng thợ rèn bảo, nửa tháng chậm quá, tay Lý Trọc chỉ không đầy một tuần là kéo được lô hàng lớn về, đến lúc ấy không có hàng, ăn nói thế nào với người ta?

Anh Đồng, ông Trương, ông Dư, ông Vương, bà Tô và Tiểu Quan sôi nổi bàn bạc, thấy một tuần đã trôi qua, rồi một tuần nữa, Lý Trọc đi Thượng Hải vẫn không hề có tin gì, chuyện trò giữa sáu người ít dần, trong lòng mỗi người cũng tự nhiên nảy sinh những ngờ vực. Ông Vương bán kem là người đầu tiên không nhin nổi. Ông ta lẩm bà lẩm bẩm:

- Liệu anh chàng Lý Trọc có bỏ trốn đi không?

- Láo toét - Ông Trương thợ may lập tức bác bỏ - Khi đi Lý Trọc đã trao toàn bộ số tiền còn lại cho tôi, bỏ chạy là bỏ chạy thế nào?

Anh Đồng thợ rèn gật gật đầu, tán thành ý kiến ông Trương. Anh Đồng nói:

- Chuyện buôn bán bao giờ cũng có nhanh có chậm, có nhiều có ít.

- Phải rồi! - ông Dư nhổ răng cất tiếng ủng hộ - Có khi một ngày tôi nhổ hơn chục cái răng, có khi vài ngày không nhổ được cái nào.

- Mài kéo cũng như vậy - Tiểu Quan cũng nói - Có lúc bận túi bụi, có lúc ngồi chơi dài.

Hai tuần lễ trôi qua, Lý Trọc vẫn biệt vô âm tín. Sáu người góp vốn tối nào cũng tụ họp ở cửa hiệu thợ rèn. Người đến muộn nhất không phải bà Tô, mà là ông Trương thợ may. Buổi chiều nào ông Trương cũng tràn đầy hy vọng đến Cục bưu điện, hỏi thăm xem có điện báo của Lý Trọc từ Thượng Hải gửi về không. Nửa tiếng đồng hồ trước khi hết giờ làm việc, nhân viên thu phát điện báo của Cục bưu chính thường trông thấy ông Trương thợ may thò đầu vào cười toe toét lấy lòng. Nhân viên thu phát điện báo xua tay chưa nói gì, ông Trương đã lập tức sa sầm nét mặt, biết không có điện báo của Lý Trọc. Ông Trương chán nản đứng ở cổng Cục bưu điện, chờ mãi đến khi hết giờ làm việc, nhân viên trong Cục bưu điện lần lượt ra về và khoá cổng, ông Trương vẫn còn đứng lại đó, dặn người đóng cửa Cục bưu điện, nếu buổi tối có điện báo của ông Trương thợ may, sẽ đem đến cửa hiệu lò rèn của anh Đồng. Sau đó ông thần thờ trở về nhà, ăn uống quanh quáo, rồi đến cửa hiệu lò rèn với vẻ mặt buồn rười rượi.

Trong cửa hiệu lò rèn của anh Đồng, sáu người góp vốn trông trăng ngóng sao, mong ngóng điện báo của Lý Trọc từ Thượng Hải gửi về, trông chờ suốt một tháng năm ngày, anh chàng Lý Trọc giống như đêm đen giơ bàn tay ra không nhìn rõ năm ngón, không một ngôi sao, không một tia sáng trăng, khiến sáu người góp vốn không biết làm thế nào trong đêm tối như mực? Sáu người Đồng, Trương, Quan, Dư, Vương và bà Tô ngồi trong hiệu thợ rèn nhìn nhau, mới đầu người nào cũng từng bừng náo nức, bây giờ ai cũng cúi đầu im lặng, mỗi người một nỗi niềm riêng. Không sao nhin nổi, Tiểu Quan ca cẩm:

- Anh chàng Lý Trọc đi Thượng Hải, tại sao như chiếc bánh bao thịt ném chó, có ném đi không có ném về!

Lần trước, ông Vương bán kem nghi ngờ hay là Lý Trọc bỏ chạy, khiến mọi người phản đối. Lần này Tiểu Quan ca cầm khiến ai nấy đồng tình. Ông Dư nhớ rằng hưởng ứng đầu tiên. Ông nói:

- Phải rồi, nhớ một cái răng, mặc dù răng lành hay răng sâu, đều chảy máu, Lý Trọc đi Thượng Hải, dù có ký được hợp đồng hay không, cũng nên có tin tức báo về.

- Tôi đã nói từ lâu - Ông Vương bán kem nói - Liệu anh ta có bỏ chạy không?

- Bỏ chạy thì không - Ông Trương thợ may lắc đầu nói, rồi thở dài một tiếng - Nhưng cậu ấy không có tin tức gì cũng thấy khó nghĩ.

Bà Tô nghĩ theo một hướng khác, đột nhiên trở nên căng thẳng, bà Tô hỏi:

- Liệu Lý Trọc có xảy ra tai nạn gì không?

- Tai nạn gì? - Tiểu Quan hỏi.

Bà Tô lần lượt nhìn năm người kia, lưỡng lự hỏi:

- Không biết có nên nói ra không?

- Nói đi - Ông Dư nhớ tăng sốt ruột giục - Có gì mà không nên nói?

- Thượng Hải là một thành phố lớn, xe cộ nhiều, liệu có bị đâm xe, nằm trong bệnh viện không ra nổi? - Bà Tô nói.

Năm người còn lại nghe bà Tô nói vậy đều im lặng, trong lòng lo lo, cũng có khả năng Lý Trọc bị tai nạn ô tô. Năm người góp vốn ai cũng thầm cầu xin ông Trời phù hộ Lý Trọc, chớ bị tai nạn xe đâm, nếu có bị cũng chỉ sơ sẩy chút ít, toạc da chảy máu sơ sơ, xin chớ đâm mạnh vào Lý Trọc,

nhất là không được đâm Lý Trọc thành kẻ tàn tật tổng hợp què mù câm điếc ngớ ngẩn.

Một lát sau ông Trương thợ may nói, ông bảo tiền thuê nhà kho tháng này đã trả, lương của ba mươi cô gái nông thôn cũng đã trả, lại cộng thêm tiền Lý Trọc mua ba mươi máy khâu, hiện chỉ còn hơn bốn ngàn đồng. Nói xong, ông Trương tỏ vẻ hết sức lo lắng nói thêm một câu:

- Đây toàn là tiền mồ hôi xương máu của bọn mình.

Lời nói của ông Trương thợ may khiến mọi người lo âu. Bà Tô cũng run tun. Lát sau nghĩ đến việc mình chưa nộp tiền, bà mới yên tâm. Mọi người đều nhìn anh Đồng thợ rèn. Anh Đồng là chủ tịch hiệp hội những người làm ăn cá thể, lại là người góp nhiều tiền hơn cả. Ai cũng hy vọng anh Đồng cho biết ý kiến. Suốt cả buổi tối anh Đồng không nói gì. Mọi người nhìn vào anh. Anh không nói không xong. Thở dài thườn thượt, anh Đồng nói:

- Cứ chờ vài hôm nữa.

Cuối cùng Lý Trọc đã gửi điện báo về. Điện báo của Lý Trọc gửi về thị trấn Lưu lúc chiều tối hôm sau Lý Trọc không gửi điện báo cho ông Trương. Anh ta gửi cho bà Tô. Trong điện báo chỉ có hai câu. Anh ta bảo xu chiêng mác Bánh bao thịt của bà Tô nghe không hay, phải sửa thành xu chiêng mác Điểm tâm.

Cầm điện báo của Lý Trọc, bà Tô chạy lon ton đến cửa hiệu thợ rèn. Anh Đồng lăm lè ít nói lâu nay mừng quýnh. Năm vị Đồng, Trương, Vương, Tiểu, Dư cầm bức điện báo cứ xem đi xem lại. Năm trái tim thót lại lâu nay bỗng chốc được thư dẫn. Năm khuôn mặt đã đỏ bừng trở lại. Năm người góp vốn cộng thêm bà Tô đã trở lại hăng hái sôi nổi. Họ cười nói oang oang, nhao nhao bàn bạc. Ai cũng bảo Lý Trọc đi lâu như thế mới gửi về một bức điện báo, chắc là đã có một đồng hợp đồng làm ăn. Họ khen Lý

Trọc hết lời, cũng mắng Lý Trọc cạn nhẽ. Họ bảo Lý Trọc đúng là một tên khốn nạn không hơn không kém. Tên khốn nạn này dọa bọn họ một phen hết hồn hết vía.

Đọc lại bức điện báo, ông Vương bán kem chợt phát hiện ra vấn đề. Mặt ông đang đỏ bừng bừng lập tức tái đi. Ông vẩy vẩy bức điện trong tay nói:

- Trong bức điện báo này không nói gì đến chuyện làm ăn buôn bán?

- Phải rồi - Sắc mặt Tiểu Quan cũng trắng bợt như mặt ông Vương- Có nói gì đến làm ăn buôn bán đâu?

Bốn người còn lại cũng vội vàng cầm bức điện báo, xem kỹ một lượt. Xem xong người nọ nhìn người kia. Ông Trương là người đầu tiên đứng ra bênh vực Lý Trọc. Ông nói:

- Chỉ cần cậu ấy còn muốn đổi tên nhãn hàng cho bà Tô, chúng tớ đã thoả thuận xong mấy bản hợp đồng.

- Ông Trương nói đúng - Anh Đồng thợ rèn chỉ vào chiếc ghế băng mấy người góp vốn đang ngồi bảo - Tôi hiểu Lý Trọc, khi còn là một thằng nhóc khốn nạn, ngày nào cũng đến đây nằm sấp trên chiếc ghế băng này, day lên day xuống chơi trò quan hệ trai gái. Tên khốn nạn này khác mọi người, làm việc gì cũng muốn ăn một lèo cho béo luôn...

- Anh Đồng nói đúng - Ông Dư nhớ rằng ngắt lời anh Đồng - Tên khốn nạn này tham ăn lắm, khẩu vị lớn hơn ai hết. Còn nhớ ngày nào hẳn đến chỗ tôi mượn ghế mây, mượn xong ghế mây, hẳn còn muốn mượn cả ô che vải dầu, suýt nữa mượn nốt cái bàn, khiến cửa hiệu nhớ rằng đường đường chính chính của mình phải chịu một ngày làm con chim sẻ bị vặt trụi lông.

- Ông Dư nhớ rằng nói đúng - Tiểu Quan mãi kéo cũng nhớ lại chuyện cũ - Tên khốn nạn này từ nhỏ đã biết làm ăn buôn bán, dùng cái mông của Lâm Hồng lừa được tôi một bát mì Tam Tiên. Hắn cứ xuyết xoạc ăn ngon thơm, còn mình thềm nhỏ dãi.

- Các ông nói nếu đúng - Ông Vương bán kem cũng thay đổi lập trường - Tên khốn nạn này to gan hơn trời. Người khác giàu tới mức chảy mỡ ra là thoả mãn, còn hắn cứ dút khoát phải giàu thành một tàu dầu vạn tấn...

Thấy năm người góp vốn tràn đầy niềm tin, bà Tô lại lo lắng mười lăm suất của mình. Bà nói:

- Lý Trọc kéo một đồng tương hợp đồng gia công về, nếu không nhận mười lăm suất của tôi thì làm thế nào? Các ông các anh phải làm chứng cho tôi!

- Bà khỏi lo - Anh Đồng thợ rèn chỉ vào bức điện trong tay ông Trương thợ may - Bức điện báo này là chứng cứ còn mạnh hơn nhiều chúng tôi đứng ra làm chứng.

Nghe nói vậy, bà Tô vội vàng giật bức điện từ tay ông Trương. Áp lên ngực như một cửa quý, bà Tô vui vẻ nói:

- May sao mình đã đi chùa thắp hương, Lý Trọc đã gửi điện báo cho mình. Có bức điện báo này, cậu ấy không từ chối mười lăm suất đóng góp của mình: Thắp hương lễ Phật linh nghiệm thật!

Lý Trọc đã gửi về một bức điện báo không hiểu ra sao cả. Bức điện báo giống như mặt trời mọc đỏ rực ở đằng đông, giải phóng năm vị Đồng, Trương, Dư, Vương và Tiểu Quan ra khỏi tăm tối. Sáu vị góp vốn này cũng hớn hờ được nửa tháng. Rồi Lý Trọc vẫn biệt vô âm tín. Sáu vị góp vốn hết mong ngày mong đêm, mong từng giờ từng phút, cuối cùng là mong từng giây, cũng không thấy một sợi tóc của Lý Trọc. Lý Trọc như hòn đá chìm ở

biển lớn Thượng Hải. Từ đó trở đi anh ta không bao giờ còn đánh điện báo về thị trấn Lưu chúng tôi.

Năm vị Đồng, Trương, Dư, Vương, Tiểu Quan và bà Tô lại cúi đầu sụp tai, lại bắt đầu những ngày đêm lo ngay ngáy. Hai tháng đã trôi qua. Ông Trương thợ may trả tiền thuê kho tháng thứ hai và cấp lương tháng thứ hai cho ba mươi cô thợ may. Sau đó ông nói với giọng run run:

- Tiền mồ hôi xương máu của chúng ta chỉ còn không đến hai ngàn đồng.

Mọi người lại được một trận run khiếp vía. Bà Tô cũng run theo, nghĩ đến suất tiền của mình vẫn chưa góp, bà Tô lại yên tâm. Lý Trọc lúc này đã bị khủng hoảng lòng tin trong sáu người góp vốn. Ông Dư nhớ rằng tỏ ra bất mãn đầu tiên. Ông nói:

- Tên khốn nạn này đâu có giống làm ăn buôn bán với bọn mình? Tên khốn nạn này cứ y như chơi trò bịt mắt bắt dê.

- Phải! - ông Trương lần này cũng hùa theo - Một cái kim vá áo rơi xuống đất cũng còn có tiếng kêu nữa là. Đằng này Lý Trọc không hề có một tin tức gì, quả tình là không nên.

- Đừng nói là một cái kim - Tiểu Quan cũng điên tiết lắm rồi - Ngay đánh một cái rằm cũng còn có tiếng kêu.

- Tên khốn nạn này không bằng một cái rằm - Ông Vương bán kem nói tiếp luôn.

Anh Đồng thợ rèn sa sầm nét mặt, vẫn không lên tiếng. Những người khác ai cũng nhìn anh với ánh mắt trách móc. Anh Đồng biết tâm tư của mọi người. Họ như đang nói: Nếu không phải anh góp bốn mươi suất bốn ngàn đồng đầu tiên, thì không ai góp theo. Anh nghĩ bụng: Kẽ ra, tấm gương có sức mạnh vô cùng, nhưng mẹ kiếp, tấm gương này đâu phải việc

ai cũng làm được. Sáu vị góp vốn im lặng một lúc, ông Trương thợ may tiếp tục nói, giọng run run:

- Tháng tới, số tiền còn lại không đủ trả tiền thuê kho và tiền lương.

Giọng ông Trương thợ may buồn buồn nặng trĩu. Nói xong, mắt ông cũng buồn thiu buồn thiu nhìn anh Đồng. Anh Đồng cảm thấy những người khác đang nhìn vào mắt anh buồn thiu buồn thiu. Chỉ có ông Dư nhỏ tăng nhìn mồm anh, hình như định nhổ chiếc răng lạnh trong mồm. Anh Đồng thợ rèn hít một cái thật sâu, nói:

- Thế này nhé, cho ba mươi cô gái nông thôn về nhà đã khi nào cần lại gọi lên.

Những người góp vốn khác im lặng, tiếp tục nhìn anh Đồng. Anh Đồng biết họ đang nghĩ đến khoản tiền thuê kho, biết không ai muốn vứt tiếp số tiền còn lại.

Anh Đồng lắc lắc đầu, lại gật gật đầu, nói:

- Thế này nhé, trả nhà kho lại đã, ngộ nhờ Lý Trọc kéo hàng về, lại thuê cũng không muộn.

Mấy người góp vốn bắt đầu gật đầu. Ông Trương thợ may đưa ra một vấn đề:

- Ba mươi máy khâu giải quyết sao đây?

Suy nghĩ một lát, anh Đồng nói:

- Chia máy khâu theo tỉ lệ góp vốn, phần của ai người ấy đem về nhà. Ông Trương thợ may đứng ra giải quyết cho ba mươi cô gái nông thôn về nhà, rồi trả lại nhà kho, chia ba mươi máy khâu theo tỉ lệ góp tiền. Bà Tô chưa góp tiền, đương nhiên không có máy khâu. Xử lý mọi việc xong xuôi

đâu vào đấy sáu người góp vốn vẫn tụ họp ở cửa hiệu lò rèn vào mỗi buổi tối. Chỉ có điều khi tụ họp với nhau, họ không giống sáu con người. Họ ngồi với nhau lạnh lùng y như sáu con ma. Tối đến cửa hiệu thợ rèn của anh Đồng cũng im ắng như một nấm mồ.

Lại một tháng nữa qua đi, Lý Trọc vẫn không hề có tin gì. Bà Tô là người đầu tiên không đến cửa hiệu lò rèn, tiếp theo là ông Trương thợ may, Tiểu Quan mài kéo và ông Dư nhớ rằng cũng không đến. Chỉ có ông Vương bán kem góp ít tiền nhất theo đuổi đến cùng, tiếp tục có mặt ở cửa hiệu lò rèn vào các buổi tối, ngồi trước anh Đồng nét mặt buồn bã, chốc chốc lại thở dài, chốc chốc lại lau nước mắt, sau đó hỏi anh Đồng một cách hết sức đáng thương:

- Tiền mồ hôi xương máu của chúng ta mất toi thế hả anh?

- Không có cách nào khác - Cặp mắt anh Đồng trống rỗng, anh nói - Khi cần phải xẻo thịt, cũng đành phải xẻo thôi.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Giữa lúc sáu người góp vốn tuyệt vọng. Lý Trọc đã trở về đây về phong trần. Lý Trọc xa thị trấn Lưu đã ba tháng mười một ngày. Anh ta ra khỏi bến ô tô đường dài của thị trấn Lưu chúng tôi vào lúc chiều tối, vẫn mặc bộ quần áo như cũ, vẫn một tay xách túi, một tay cầm tấm bản đồ thế giới cuộn lại. Bước vào cửa hiệu điểm tâm của bà Tô, anh ta ngồi trước một chiếc bàn. Bà Tô không nhận ra Lý Trọc. Khi ra đi, đầu anh ta trọc lốc sáng loáng. Lúc trở về lại là mái tóc dài, râu ria đầy mặt. Lý Trọc đập tay lên bàn nói to một tiếng:

- Bà Tô, cháu đã về!

Bà Tô giật nảy mình. Chỉ mái tóc dài của Lý Trọc, bà Tô sững sốt kêu lên:

- Cháu, cháu, sao cháu lại thế này?

- Bận sắp chết bà ạ - Lý Trọc lắc lư cái đầu nói - ở Thượng Hải cháu bận kinh khủng, không có thời gian cắt tóc.

Hai tay bà Tô nắm trước ngực, nhìn con gái Tô Muội cũng đang ngạc nhiên đứng bên cạnh, bà thận trọng hỏi Lý Trọc:

- Thế nào buôn bán có thành không?

- Đói sắp chết đến nơi! - Lý Trọc nói với bà Tô - Cháu đói lã cả người, bà mau mau lấy cho cháu năm chiếc bánh bao nhân thịt.

Bà Tô vội vàng sai Tô Muội bưng ra cho Lý Trọc năm chiếc bánh bao nhân thịt. Lý Trọc chộp luôn một chiếc tống vào mồm. Giọng ồm ồm, anh ta nói với bà Tô:

- Bà báo ngay cho bọn anh Đồng, ra nhà kho hạp, ăn xong bánh bao cháu sẽ đến.

Vẻ mặt của Lý Trọc khiến bà Tô cảm thấy anh ta đã ký được nhiều hợp đồng làm ăn. Bà gật đầu lia lịa, quay người ra cửa, hấp ta hấp tấp chạy đi. Đi được hai mươi mét, sực nhớ đến nhà kho đã trả lại người ta, bà lại hấp ta hấp tấp quay về. Đứng ở cửa, bà Tô lo lắng nói:

- Hay là cứ đến cửa hiệu thợ rèn của anh Đồng mà hạp?

Mồm ngậm đầy bánh bao, Lý Trọc không nói được, đành phải gật đầu liên mấy cái.

Như được thánh chỉ, bà Tô chạy về ngõ Thành tây của thị trấn Lưu chúng tôi. Chạy đến cửa nhà ông Trương thợ may, bà Tô gọi rõ to:

- Lý Trọc đã về...

Bà Tô gọi liền bốn tiếng ông Trương, Tiểu Quan và ông Dư cùng đến. Nghe thấy tiếng bà Tô, anh Đồng cũng lao ra cửa. Cả bốn người đứng trước cửa hiệu thợ rèn, nghe bà Tô thở hồn hà hồn hển kể Lý Trọc bước vào cửa hiệu điếm tâm với vẻ mặt hồ hởi như thế nào, vỗ bàn nói oang oang ra sao. Nghe hết lời giới thiệu một cách ngắt quãng của bà Tô, anh Đồng ngẫm nghĩ một lát, tươi cười nói:

- Thành rồi, việc đã thành rồi!

- Chúng ta nghĩ xem - Anh Đồng nói tiếp - Nếu việc không thành, Lý Trọc đâu có hung hăng như thế? Liệu còn báo chúng ta đến hạp không? Có

mà lẳng lẳng chuồn, tránh mặt từ lâu rồi. Ông Trương thợ may, tiểu Quan mài kéo và ông Dư nhổ răng gặt đầu lia lịa, vui mừng chửi toáng lên:

- Tên khốn nạn, tên khốn hạn, tên khốn nạn...

Anh Đồng thợ rèn cười, hỏi bà Tô:

- Tên khốn nạn luôn mồm nói giọng Quảng Đông giống như một nhà buôn Hồng Kông chứ bà?

Bà Tô nghĩ kỹ, lắc đầu đáp:

- Vẫn luôn luôn nói giọng thị trấn Lưu.

Anh Đồng có phần không tin. Anh bảo:

- Thế nào chẳng có mấy câu tiếng Thượng Hải?

- Câu Thượng Hải cũng không - Bà Tô đáp.

- Tên khốn nạn không đến nỗi mất gốc - Anh Đồng khen Lý Trọc một câu.

- Tóc anh ta dài lắm, nom y như một ca sĩ - Bà Tô gật gật đầu nói.

- Tôi hiểu rồi - Anh Đồng tỏ ra thông minh - Tên khốn nạn đúng là tim cao hơn trời, ngay đến nhà buôn Hồng Kông cũng không lọt mắt. Anh ta đã học tập nhà buôn nước ngoài. Các ông các bà thử nghĩ, Các Mác và ăng ghen đều là người nước ngoài, đều để tóc dài và râu quai nón.

- Đúng rồi - Bà Tô kêu lên - Mặt anh ta toàn râu là râu.

Bà Tô lúc này là phần tử tích cực. Bà lau mồ hôi trán, bảo còn phải đi thông báo cho ông Vương bán kem một tiếng. Tiểu Quan mài kéo bảo vừa

giờ trông thấy ông Vương tay xách chai xì dầu đi khỏi ngõ thành tây. Bà Tô lập tức vội vàng chạy ra ngõ phía tây thành phố, chạy đến cửa hàng xì dầu.

Anh Đồng, ông Trương, ông Dư và Tiểu Quan ngồi trong cửa hiệu thợ rèn. Bốn người phấn khởi mặt đỏ bừng, há mồm cười khà khà, giống như bốn người mắc bệnh thần kinh, cứ đi đi lại lại, va chạm lung tung trong cửa hiệu. Anh Đồng là người đầu tiên bình tĩnh lại. Anh vẫy tay ra hiệu cho ba người kia ngồi cả xuống ghế băng. Anh bảo Lý Trọc chưa biết chúng ta đã trả nhà kho, đã cho ba mươi cô thợ may nông thôn về quê và chia ba mươi chiếc máy khâu. Anh bảo, biết chuyện này, Lý Trọc có thể sẽ nổi giận đùng đùng, có thể sẽ chửi một lô một lốc những câu bậy bạ trái tai. Anh Đồng bảo với ba vị Trương, Quan, Dư.

- Tay Lý Trọc hể mở mồm chửi là cứ tăng tăng nổ ra hàng tràng như súng máy, xin các vị không nên bực tức, phải hết sức bình tĩnh, cứ để anh ta chửi chán chửi chê một trận cho đã. Sau đó hãy giải thích cho anh ta biết cái khó của mình.

- Anh Đồng nói đúng - Tiểu Quan đáp - Đừng nói chửi tôi, cứ cho là chửi Lão Quan bố tôi, chửi bố tôi là cái vòi phun máu chó, Tiểu Quan này cũng sẽ không bực tức.

- Phải rồi - Ông Dư nhổ răng nói - Chỉ cần Lý Trọc kéo về một khoản làm ăn lớn, dù có chửi mười tám đời tổ tông nhà tôi mười tám lượt, Dư nhổ răng vẫn tươi cười tiếp đón.

Anh Đồng đã yên tâm. Anh nhìn một lượt chung quanh cửa hiệu của mình. Anh bảo trong cửa hiệu không có cái ghế nào ra hồn. Anh chàng Lý Trọc dù sao cũng đã khải hoàn trở về, nên giành cho hắn ngồi một cái ghế tử tế. Anh Đồng vừa dứt lời, ông Dư nhổ răng lập tức ra khỏi cửa, chuyển cái ghế nằm sọt mây của ông đến. Ông Trương và Tiểu Quan trông thấy chiếc ghế sọt mây vá chằng vá đụp của ông Dư, như tấm bản đồ thị trấn

Lưu, cứ lắc đầu quây quây, bảo chiếc ghế này tồi tàn quá thể. Ông Dư tỏ vẻ không vui, chỉ vào chiếc ghế cứng của mình, ông nói:

- Nhìn vào thì tồi tàn, nằm xuống êm đáo đế.

Lúc này bà Tô và ông Vương bán kem hót hơ hót hải bước vào. Vừa bước vào bà Tô đã bảo trông thấy Lý Trọc đang nghênh ngang đi đến. Anh Đồng thợ rèn vội vàng nằm thử xuống chiếc ghế sợi mây kiểm nghiệm xem sao. Sau khi nằm thử, anh Đồng tán thành ý kiến của ông Dư:

- Cũng êm êm.

Khi anh chàng Lý Trọc tóc dài râu rậm, trông dáng dấp như một nhà buôn nước ngoài bước vào cửa hiệu thợ rèn, nhìn thấy nụ cười sung sướng trên mặt sáu bạn góp vốn của mình kính cẩn đứng đó, Lý Trọc ha ha cười, nói oang oang:

- Lâu lắm mới gặp lại!

Anh Đồng thợ rèn trông thấy Lý Trọc đầy vẻ bụi trần, cung kính mời anh ta ngồi vào chiếc ghế sợi mây:

- Cuối cùng, anh bạn đã trở về, anh bạn vất vả quá!

Năm người kia cũng nói theo:

- Anh bạn vất vả quá.

- Không vất vả - Lý Trọc xua tay nói - Làm ăn buôn bán không được kêu vất vả.

Anh Đồng và mọi người đều gật đầu rồi rít, hì hì cười Lý Trọc không ngồi vào ghế mây. Anh ta ngồi luôn lên ghế băng, để cả túi du lịch và bản đồ thế giới lên ghế băng. Anh Đồng và mọi người đều cố tình mời Lý Trọc

ngồi vào ghế mây của ông Dư. Lý Trọc lắc đầu xua tay, còn nháy mắt với anh Đồng. Anh ta nói:

- Tôi ngồi ghế băng. Kể ra ghế băng còn là người yêu cũ của tôi.

Anh Đồng phá lên cười. Anh nói với ông Trương, ông Vương, ông Dư, Tiểu Quan và bà Tô:

- Tôi đã từng nói, Lý Trọc không mất gốc đâu mà.

Nhìn thấy sáu người bạn góp vốn đều đứng, Lý Trọc bảo mọi người ngồi xuống. Sáu người đều lắc đầu bảo không muốn ngồi, đứng thế này rất tốt. Lý Trọc gật gật đầu đồng ý để họ đứng. Lý Trọc bắc chân chữ ngũ, tựa lưng vào tường, cho mình thoải mái để chịu, tỏ vẻ sẵn sàng nghe báo cáo công việc. Lý Trọc nói:

- Tôi đi hơn ba tháng. Tình hình ở nhà tiến triển ra sao?

Sáu bạn góp vốn nhìn nhau im như thóc. Sau đó ông Trương, ông Vương, ông Dư, Tiểu Quan và bà Tô nhìn cả vào anh Đồng. Do dự một lát, anh Đồng bước lên một bước như lên núi đao, ho mấy tiếng, hắng giọng, rồi từ từ trình bày. Anh Đồng lần lượt nói rõ đầu đuôi sự việc đã diễn ra sau khi Lý Trọc đi. Cuối cùng anh Đồng bảo:

- Cũng là do tình hình bức bách buộc chúng tôi phải làm thế, mong anh bạn hết sức thông cảm.

Nghe anh Đồng trình bày, Lý Trọc cúi đầu. Sáu bạn góp vốn nhìn Lý Trọc thấp thỏm không yên, thăm nghĩ chỉ cần tên khốn nạn này ngẩng đầu lên, chắc chắn sẽ nổi lên một trận chửi mắng. Nhưng Lý Trọc đã khoan hồng đại lượng, vượt ra khỏi dự kiến của mọi người. Anh ta nói:

- Giữ được núi xanh, không sợ hết củi đun.

Cả sáu người thở phào nhẹ nhõm. Sáu trái tim lo ngay ngáy đã yên tâm. Sáu khuôn mặt căng thẳng sau khi thư giãn đã tươi cười. Anh Đồng thợ rèn hứa với Lý Trọc:

- Chỉ trong một ngày, nhà kho sẽ thuê trở lại, ba mươi máy khâu sẽ mang ra. Chỉ cần hai hôm, ba mươi cô gái nông thôn sẽ có mặt.

Lý Trọc gật gật đầu, sau đó bảo:

- Không vội.

Không vội là thế nào? Sáu bạn góp vốn há mồm trợn mắt nhìn Lý Trọc. Lý Trọc ngồi bắc chân chữ ngũ trên ghế băng, vẫn tỏ ra thoải mái dễ chịu. Đến giờ phút then chốt, mười con người mắt của năm vị Trương, Quan, Dư, Vương, Tô lập tức nhìn vào một mình anh Đồng theo thói quen, chỉ mong anh Đồng đứng ra nói chuyện. Anh Đồng lại bước lên bước nữa, thận trọng hỏi:

- Anh bạn đi hơn ba tháng, tình hình bên Thượng Hải có tiến triển gì không?

- Thượng Hải, là một thành phố lớn - Vừa nghe hai tiếng Thượng Hải, Lý Trọc lập tức phấn chấn hẳn lên - Cơ hội kiếm tiền nhiều như lông lợn, nước dãi cũng đổi được vàng..

Ông Trương thợ may thận trọng sửa lại lời nói của Lý Trọc:

- Có phải nhiều như lông bò hay không?

- Còn ít hơn lông bò một chút - Lý Trọc nói một cách thực sự cầu thị - Không kém lông lợn mấy cái đâu.

Sáu bạn góp vốn thấy Lý Trọc đột nhiên tươi tỉnh, nhìn nhau mỉm cười an ủi. Lý Trọc tiếp tục khẳng khái, xúc động nói:

- Thượng Hải, thành phố lớn, cứ đi vài bước lại thấy một nhà ngân hàng. Người đến gửi tiền lấy tiền bên trong xếp thành hàng dài. Máy đếm tiền kêu soàn soạt. Công ty bách hoá cao hàng mấy tầng, lên lên xuống xuống như leo núi. Người bên trong đông nghìn nghịt như trong rạp chiếu bóng. Trên phố lớn càng khỏi phải nói, từ sáng đến tối chen đi chen lại, chen tới mức loài người không còn giống loài người, chen tới mức, mẹ kiếp, như đàn kiến dọn nhà...

Lý Trọc cứ thao thao bất tuyệt kể về thành phố lớn Thượng Hải. Nước bọt bắn tung toé ra thị trấn Lưu bé cón con, bắn lên mặt anh Đồng thợ rèn. Anh Đồng giơ tay chùi mặt, nhìn năm người kia ai cũng đang khà khà cười nhả nhổ, chẳng ai biết Lý Trọc đã lạc đề ngàn dặm.

Anh Đồng thợ rèn đành phải ngắt lời Lý Trọc, một lần nữa thận trọng hỏi:

- Anh bạn đã bàn chuyện làm ăn với Công ty may mặc Thượng Hải...

- Bàn chứ! - Không chờ anh Đồng nói hết, Lý Trọc đã giương giương đắc ý đếm ngón tay - Bàn với không dưới hai mươi công ty may mặc, trong đó có ba Công ty còn là hãng buôn nước ngoài...

Anh chàng Tiểu Quan sững sốt kêu lên:

- Cho nên cậu giống như Mác - Ăngghen.

- Mác- Ăngghen cái quái gì? - Lý Trọc không hiểu ý Tiểu Quan. Ông Trương thợ may đứng ra giải thích:

- Cậu để tóc dài râu xồm, chúng tôi đoán cậu bàn bạc buôn bán với nhà buôn nước ngoài, cậu đã học kiểu dáng của người ta.

- Kiểu dáng nhà buôn nước ngoài cái quái gì?- Lý Trọc vẫn chưa hiểu.

Anh Đồng lại thấy sắp lạc đề lập tức tiếp lời:

- Chúng mình muốn nói đến chuyện làm ăn buôn bán, anh bạn đã bàn bạc thế nào rồi?

- Bàn tốt - Lý Trọc đáp - Đâu chỉ bàn làm ăn buôn bán, ngay đến nhân sách hàng hoá cũng đã trao đổi thông suốt với họ...

Bà Tô lên tiếng:

- Cho nên cậu đã gửi điện báo cho tôi, sửa sách xu chiêng Bánh bao thịt thành sách Điểm tâm phải không?

Lý Trọc nghĩ kỹ lại, mắt sáng lên nói to:

- Đúng, đúng, đúng...

Bà Tô đặc ý nhìn năm người kia. Bốn người Trương, Quan, Dư, Vương gật đầu rồi rít. Anh Đồng nghĩ bụng, mẹ kiếp lại sắp sửa đi lạc đề. Anh vội vàng bảo Lý Trọc:

- Anh bạn bàn bạc với hai mươi công ty, đã bàn xong với mấy công ty?

Lúc này Lý Trọc mới "ái à", thở dài một tiếng buồn rười rượi. Tiếng thở dài đã lọt vào tai sáu người kia, giống như sáu chậu nước lạnh hắt vào sáu cái đầu đang lên cơn sốt. Sáu sắc mặt vừa hớn hờ lên đã sa sầm xuống. Lý Trọc lần lượt nhìn từng người, giơ năm ngón tay nói:

- Năm năm trước tôi đi Thượng Hải kéo việc làm cho Xưởng phúc lợi, chỉ cần đem theo bức ảnh chụp kỷ niệm toàn gia đình Xưởng phúc lợi, cộng thêm lòng chân thành và nhiệt tình của mình, là thuyết phục được từng nhân viên nghiệp vụ của mỗi công ty, kéo về cho Xưởng phúc lợi từng lô từng lô hàng gia công. Giờ đây, năm năm sau, tôi cầm tấm bản đồ thế

giới đi Thượng Hải ký kết hợp đồng làm ăn buôn bán, so với năm năm trước, chân thành hơn, nhiệt tình hơn, cũng thông thuộc hơn, nhưng...

Năm ngón tay xòe ra của Lý Trọc chụm lại, biến thành động tác đếm tiền:

- Bây giờ thời đại khác rồi, xã hội đã thay đổi, phải dựa vào đút lót hối lộ mới kéo được hợp đồng. Tôi hoàn toàn không ngờ luồng gió tiêu cực, lối làm ăn bất chính lại thổi nhanh đến thế, mạnh đến thế...

Năm ngón tay của Lý Trọc không đếm tiền nữa, lại duỗi thẳng đung đa đung đưa:

- Mới có năm năm, luồng gió ấy đã thổi khắp lục địa Trung Quốc...

Sáu bạn góp vốn nghe tới mức hai mắt đờ đẫn. Anh Đồng thấp thỏm không yên, cất tiếng hỏi:

- Anh bạn có đút lót, có hối lộ không?

- Không - Lý Trọc lắc lắc đầu - Cuối cùng khi tôi phát hiện ra thứ đạo lý cứng rắn này, thì số tiền trong túi tôi chỉ còn đủ mua một chiếc vé ô tô trở về.

- Như thế có nghĩa là - Anh Đồng nói giọng run run - Một hợp đồng anh bạn cũng không thoả thuận được?

Lý Trọc trả lời một cách dứt khoát như đinh đóng cột:

- Không thoả thuận được.

Câu trả lời của Lý Trọc như một tiếng sét đánh giữa trời quang mây tạnh, làm sáu cái đầu choáng váng, im lặng nhìn nhau. Ông Trương thợ may là người phản ứng đầu tiên. Nhìn anh Đồng thợ rèn, toàn thân run run, ông nói:

- Tiền mồ hôi xương máu của chúng tôi đã mất như thế sao?

Anh Đồng thợ rèn lúc này cũng mất hết chủ động, nhìn ông Trương thợ may, anh không biết gật đầu hay lắc đầu. Ông Vương bán kem thì khóc hu hu. Vừa khóc, ông vừa nói:

- Đây là số tiền cứu mạng của tôi!

Bà Tô cũng hu hu khóc hai tiếng, sau đó chợt nhớ mình chưa đóng tiền liền nín ngay. Tiểu Quan và ông Dư sợ toát mồ hôi. Hai người hoang mang nhìn Lý Trọc, lắp ba lắp bắp nói:

- Lý Trọc, Lý Trọc, làm sao nhà người để mất như vậy?

- Không thể nói mất - Lý Trọc nhìn sáu khuôn mặt hồn xiêu phách lạc, nói một cách kiên quyết - Thất bại là mẹ thành công, chỉ cần mọi người lại góp cho tôi một trăm suất tiền, tôi lập tức đi Thượng Hải, đút lót cho từng đứa, hối lộ cho từng công ty, bảo đảm sẽ kéo về cho chúng ta từng hợp đồng làm ăn lớn. Ông Vương bán kem vẫn đang khóc hu hu. Ông lau nước mắt nói với anh Đồng:

- Tôi không có tiền.

Anh Đồng nhìn ông Dư và Tiểu Quan đang đầy vẻ sợ hãi, lại nhìn ông Trương toàn thân đang run run, lắc lắc đầu thờ dài thườn thượt nói:

- Chúng tôi đâu còn tiền!

- Các ông không có tiền ư? - Lý Trọc đầy vẻ thất vọng, vung tay nói - Vậy thì tôi cũng bó tay, đành chịu mất hơn bốn trăm đồng tiền của tôi vào đây.

Nói xong, Lý Trọc nhìn sáu người bạn góp vốn đang hoang mang không biết làm thế nào, không nhin nổi cười hai tiếng. Ông Vương bán

kem nhìn Lý Trọc, hỏi anh Đồng:

- Sao hăn vẫn còn cười được?

- Được thua là chuyện thường tình của nhà binh. Bậc đại trượng phu thắng cũng được, thua cũng không sao - Lý Trọc giơ tay chỉ sáu người góp vốn - Sáu người các ông mặt mày ủ rũ, mới có một chút mưa gió đã không chịu nổi, giống như sáu tên tù binh...

- Mẹ kiếp - Anh Đồng lửa giận ngút trời - Mà mới giống một tên tù binh!

Anh Đồng vung bàn tay phải cầm búa, tát vào mặt Lý Trọc một cái đánh bốp, như búa bổ, Lý Trọc từ ghế băng ngã xuống đất. Anh Đồng gầm lên:

- BỐ mày bỏ ra bốn ngàn đồng chứ ít à!

Lý Trọc ôm mặt nhảy khỏi nền nhà, bực tức nói:

- Làm kiểu gì? Làm kiểu gì?

Sau đó lại ngồi lên ghế băng, lại bắc chân chữ ngũ, vừa ta vè cần phải làm rõ phải trái với anh Đồng, thì ông Trương, ông Dư và Tiểu Quan, ba cái mồm đã thét lên ba tiếng "ba ngàn đồng", xô vào đá Lý Trọc một trận túi bụi. Lý Trọc kêu oai oái nhảy lên ngồi xồm trên ghế băng, luôn mồm kêu "làm kiểu gì". Ba người Trương, Quan, Dư cũng đá chân vào nhau kêu đau đớn. Ông Vương bán kem bi tráng nhất. Ông gào lên ai oán "năm trăm đồng" của tao, rồi lao vào như lấp lỗ châu mai, ôm chặt vai Lý Trọc, há mồm cắn như ăn thịt, dường như ông muốn cắn ra một mảng da thịt trị giá năm trăm đồng nhân dân tệ. Réo lên như con lợn bị chọc tiết, Lý Trọc nhảy khỏi ghế, vẩy mạnh mấy cái, mới thoát khỏi hàm răng nhọn sắc của ông Vương bán kem. Thấy tình hình bất lợi, Lý Trọc xách túi và bản đồ thế giới

chạy ra ngoài cửa hiệu lò rèn. Dừng ở ngoài cửa, Lý Trọc biết mình đã thoát khỏi miệng hổ, chỉ vào những người trong nhà, Lý Trọc giận giữ nói:

- Làm kiểu gì? Làm kiểu gì? Buôn bán không thành, thì còn nhân nghĩa, chúng ta có thể ngồi lại bàn bạc tử tế với nhau.

Lý Trọc vốn còn muốn tiếp tục nói lý với mọi người. Trông thấy anh Đồng cầm búa xông xộc xông ra, Lý Trọc vội vàng nói:

- Hôm nay không nói nữa!

Hảo hán không để thiệt trước mắt, Lý Trọc co cẳng chạy, chạy nhanh hơn cả chó và thỏ. Anh Đồng cầm búa sắt đuổi ra tận đầu ngõ mới đứng lại, gào thét lên với Lý Trọc đang hoảng loạn chạy trốn:

- Mẹ kiếp mày nghe đây, từ nay trở đi, hễ gặp lần nào, bố mày lại cho một trận. Bố mày sẽ cho mày ăn đòn đời đời kiếp kiếp.

Nói xong những lời hùng hồn, anh Đồng thợ rèn quay về, nghĩ đến bốn ngàn đồng của mình đổ hết xuống sông xuống biển, anh lập tức héo quắt như giống cà chua bị sương muối. Bốn vị Trương, Vương, Dư, Quan nghĩ đến khoản tiền của mình như ném mảnh sành văng trên mặt nước, người nào cũng nước mắt lưng tròng. Trông thấy anh Đồng xách ngược búa bước vào, ông Vương bán kem khóc thành tiếng đầu tiên. Ông Trương thợ may khóc hu hu nói:

- Tiền mồ hôi xương máu của chúng ta thế là đã mất sạch rồi sao?

Vừa nói ra câu này, Tiểu Quan và ông Dư đã òa khóc. Anh Đồng vút chiếc búa xuống cạnh lò than, ngồi vào chiếc ghế sợi mây của ông Dư, giơ nắm đấm thụi vào đầu mình. Anh Đồng coi đầu anh là đầu Lý Trọc, cứ đấm huỳnh huych, như đánh trống.

- Mình là thằng khốn nạn chó đẻ - Anh Đồng tự chửi mình - Tại sao mình lại cả tin vào tên khốn nạn chó đẻ Lý Trọc!

Tiểu Quan và ông Dư cũng không nhịn nổi, dấm vào đầu mình, chửi rủa thậm tệ:

- Máy người chó đẻ chúng tôi...

Bà Tô là người duy nhất không mất tiền. Nhìn mấy người bạn góp vốn ai cũng dấm đầu chửi rủa bản thân, bà Tô cũng khóc. Vừa lau nước mắt, vừa nghẹn ngào, bà nói:

- May mà tôi đã đi chùa thắp hương...

Tự đánh mình đến nổi đầu choáng mắt hoa, anh Đồng nghiêng răng nghiêng lợi tuyên thề:

- Thằng khốn nạn Lý Trọc, bố mày thề không đánh mày thành chẳng què, thằng ngố, thằng mù, thằng điếc, bố mày không là người.

Ông Vương bán kem khóc thảm thương muốn chết. Nghe lời thề của anh Đồng, ông cũng lau nước mắt, nét mặt "gió rít căm căm, nước sông lạnh buốt", giống như đòi Kinh Kha đâm chết vua Tần, ông vung nắm đấm lên thề:

- Lão dút khoát phải đánh cho hấn thành kẻ tàn tật...

Tiểu Quan và ông Dư cũng hăm hăm thề độc. Tiểu Quan mài kéo thề phải cắt dái Lý Trọc, cắt mũi cắt tai Lý Trọc, cắt ngón tay ngón chân Lý Trọc. Ông Dư nhổ răng thề phải nhổ răng trong mồm Lý Trọc, phải rút xương trong thân thể Lý Trọc. Cho dù đã thề như vậy, các ông vẫn không hả giận, các ông tiếp tục thề độc lại cắt lại nhổ, phải cắt phải nhổ Lý Trọc thành một một quyển đại từ điển tàn tật. Ông Trương thợ may là một người có văn hoá, ăn nói cũng giống như một chiến sĩ nghĩa quân. Ông bảo mình

hận lắm, hận chẳng thể cắt bég đầu Lý Trọc. Để chứng minh lời nói của mình không phải trò đùa, ông Trương bảo dưới gầm giường của mình đang cất giấu một con dao quân dụng Nhật Bản, tuy đã han rỉ, chỉ cần đến chỗ Tiểu Quan mài hai tiếng đồng hồ sẽ sắc sáng loáng, cắt được cổ Lý Trọc.

Nghe những câu nói xoi xoi căm giận, những lời thề độc của năm người góp vốn, bà Tô khiếp vía, sắc mặt xám ngoét. Nghe ông Trương thợ may bảo phải cắt đầu Lý Trọc, bà cứ tưởng thật. Nhìn cánh tay yếu ớt như thư sinh của ông Trương, không nhịn nổi, bà Tô lo lắng hỏi:

- Cổ Lý Trọc to bằng bắp đùi, ông cắt được không?

Ông Trương thợ may ngần người, sau đó nghĩ kỹ, cảm thấy không dám chắc, ông sửa lại:

- Không nhất thiết phải cắt đầu hẳn.

- Không cắt được đầu hẳn - Tiểu Quan mài kéo nói to - cũng phải cắt hai hòn dái hẳn.

Lúc này ông Trương thợ may lắc đầu không đồng ý. Ông nói:

- Chuyện bí ối đó, tôi không làm được.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Đồng, Trương, Quan, Dư, Vương đã nói là làm. Từ đó về sau, hễ gặp Lý Trọc trên phố, là họ ra tay đánh cho một trận. Vãn mỗi người mỗi khác, đòn mỗi người mỗi kiểu. Năm người đánh Lý Trọc bằng năm phong cách. Anh Đồng thợ rèn gặp Lý Trọc lập tức vung tay phải cầm búa, tát một cái, tát đến mức khi Lý Trọc ngã dấp ngã dúi, rồi sai bước đi luôn mắt vẫn nhìn thẳng. Không bao giờ anh Đồng tát Lý Trọc đến lần thứ hai. Phong cách của anh Đồng là một nhát búa định âm. Ông Trương thợ may gặp Lý Trọc, hận sắt không thành thép, miệng nói "mày mày mày", vung đi một nắm đấm, khi va vào mặt Lý Trọc đã biến thành một ngón tay, giống như kim máy khâu phàm phạp cắm chi chít lên mặt Lý Trọc một chập rồi kết thúc. Ông Trương ra đòn với phong cách "nhất chỉ thiên".

Ông Dư nhớ rằng là phong cách nghề nghiệp. Lần nào ông cũng giơ tay phải nhớ rằng, nhằm trúng hàm răng trong mồm Lý Trọc đấm một phát, đấm tới mức mồm miệng Lý Trọc bê bết máu, trên ngón tay ông Dư đều có dấu vết răng, tay phải nhớ rằng của ông cứ giơ lên trước mắt vẩy vẩy như phải bông, kêu đau điếng, cứ tưởng Lý Trọc bị ông đấm rụng hết răng ra đất. Nhưng lần sau, khi gặp Lý Trọc, trong mồm hẳn vẫn là hàm răng trắng đều tăm tắp. Ông Dư ngạc nhiên bảo Lý Trọc há mồm, thò tay vào đếm một lượt, vẫn không thiếu một chiếc. Cho nên mỗi lần đấm vào răng Lý Trọc, ông Dư nhớ rằng thường hay thở dài:

- Răng chắc lắm!

Tiểu Quan mài kéo ra đòn theo phong cách "ba lối dưới". Anh ta nhằm trúng đũng quần Lý Trọc, rồi giương đong kích tây, trước tiên đá tới tấp

vào hai đùi buộc Lý Trọc cúi xuống tránh chân, để lộ đũng quần, Tiểu Quan mài kéo giơ chân đá mạnh vào hai hòn dái của Lý Trọc. Lý Trọc đau choáng váng, tối sầm cả mặt mũi, hai tay ôm hạ bộ lăn qua lăn lại trên mặt đất. Từ đó trở đi, khi gặp Tiểu Quan, Lý Trọc lập tức khép chặt hai chân, hai tay một trước một sau ôm chặt đũng quần, để mặc Tiểu Quan đá dọi lung tung như thế nào, cũng phải thà chết bảo vệ hai hòn dái. Tiểu Quan mài kéo hết dọi lại đá vào khe hở hai bắp chân dưới, hết đá lại dọi vào khe hở giữa hai đùi, toát hết mồ hôi, cũng không tách nổi hai chân khép chặt của Lý Trọc. Tiểu Quan sốt ruột cứ vừa đá vừa dai vừa nói to:

- Dạng ra, dạng ra...

Lý Trọc lắc đầu rồi rít, buông tay trái chỉ vào bảo bối của mình trong đũng quần, nói:

- Nó đã bị thắt ống dẫn tinh, anh hãy thương nó số khổ, tha cho nó.

Phong cách ra đòn của ông Vương bán kem là dao cùn xẻo thịt. Lần nào gặp Lý Trọc, ông cũng khóc hu hu như bố mẹ vừa mới chết, túm cổ áo Lý Trọc dấm đi dấm lại, đánh tới mức Lý Trọc phải ngồi xồm xuống đất, hai tay ôm đầu. Tay trái ông Vương ấn vai Lý Trọc, đỡ người mình, tay phải dấm hết quả này đến quả khác. Lần nào ông Vương bán kem cũng phải dấm đến một tiếng đồng hồ, giữa chừng có đến hai mươi phút nghỉ thở. Khi nghỉ thở, ông Vương bán kem lau nước mắt nói với đám đông:

- Năm trăm đồng! Nó làm tôi mất năm trăm đồng.

Năm chủ nợ bắt đầu đánh từ khi mùa xuân ấm hoa nở cho đến mùa hè nóng nực, đánh Lý Trọc trở thành một thương binh từ chiến trường trở về. Mỗi lần xuất hiện trên phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi, Lý Trọc không mũi tím mặt sưng, thì cũng thông cánh tay què chân. Lý Trọc lúc này quần rách áo vá, tóc dài hơn Mác, râu rậm hơn Ăngghen. Dáng vẻ uy phong lẫm liệt ngày nào đã tan biến, bây giờ nom anh ta như thằng ăn mày. Khi Lý Trọc

tóc dài xõa vai, hai đại văn hào của thị trấn Lưu chúng tôi đã đặt cho anh ta hai biệt hiệu ca sĩ nước ngoài. Nhà văn Lưu gọi anh ta là "Lý Pitors". Nhà thơ Triệu gọi anh ta là "Lý Maicon Giắc sơn". Dân chúng thị trấn Lưu nghe không hiểu. Họ biết trên thế giới có một ca sĩ tên là Đặng Lệ Quân, không biết còn có ca sĩ tên là Pitots và Michael Jackson. Họ hỏi nhà văn Lưu và nhà thơ Triệu hai người này là ai? Nhà văn Lưu và nhà thơ Triệu cố tình tỏ ra cao sâu quay người đi, nghĩ bụng những kẻ nông cạn thô thiển ngay đến Pitors để tóc dài và Mai sơn Giắc sơn để tóc dài cũng không biết. Nhà văn Lưu và nhà thơ Triệu tỏ ra không hài lòng đối với sự vô tri của dân chúng thị trấn Lưu, quay người đi là để chứng tỏ "gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn". Dân chúng đành phải đi hỏi Lý Trọc. Lý Trọc tuy cũng không biết hai người là ai, vẫn sốt sắng trả lời câu hỏi của dân chúng. Anh ta hất hàm nói:

- Đều là người nước ngoài.

Trong năm phong cách đánh đòn của năm vị chủ nợ, Lý Trọc sợ nhất là "ba lối dưới" của Tiểu Quan mài kéo. Cái tát của anh Đồng thợ rèn tuy êm, chuẩn, mạnh, nhưng đó là một nhát búa buôn bán. Ông Dư nhớ rằng sau khi biết độ bền chắc của hàm răng Lý Trọc, năm đấm táng vào cũng càng ngày càng nhẹ. Lý Trọc thích ứng nhất là phong cách ra đòn "nhất chỉ thiên" nho nhã của ông Trương thợ may, rồi đến ông Vương bán kem. Ông Vương bán kem tuy ra đòn dai dẳng, nhưng sức ông có hạn, Lý Trọc da thô thịt dầy không sợ. Nào ngờ xuân đi hè đến, đòn lợi hại nhất lại là ông Vương bán kem. Lúc này ông Vương bán kem khoác thùng kem, tay phải cầm một thanh gỗ vừa rao bán vừa gõ vào thùng kem. Hễ gặp Lý Trọc là giơ thanh gỗ trong tay vụt túi bụi. Vũ khí truyền thống của ông Vương bán kem khiến Lý Trọc không sao diễn tả hết nỗi khổ. Thanh gỗ cứng đơ nện vào đầu tóc buông xõa chấm vai của Lý Trọc, khiến anh ta choáng váng. Khi Lý Trọc ôm đầu ngồi xõm, ông Vương bán kem ngồi luôn lên thùng kem, vừa than thở về năm trăm đồng của ông, vừa vụt thanh gỗ vào đầu Lý Trọc, vừa rao bán kem. Để bảo vệ đầu mình, Lý Trọc đành phải hy sinh hai tay, hai tay của Lý Trọc vừa đỏ vừa sưng, bị ông Vương bán kem đánh

thành một cặp móng lợn kho tàu, anh ta vẫn ôm chặt bảo vệ đầu mình, thăm nghĩ, cái đầu quan trọng nhất, sau này còn phải nhờ vào nó làm ăn buôn bán.

Trông thấy ông Vương bán kem lấy thanh gỗ đánh Lý Trọc hết lần này đến lần khác, bà Tô không chịu nổi. Bước đến kéo tay ông Vương, bà nói:

- Ông đánh như thế sẽ báo ứng!

Ông Vương bán kem rụt tay lại, nói với bà Tô một cách đáng thương:

- Năm trăm đồng của tôi!

Bà Tô bảo:

- Cho dù bao nhiêu tiền, ông cũng không thể đánh về được.

Ông Vương bán kem khoác thùng kem đau khổ đi rồi, nhìn Lý Trọc ngồi xồm hai tay ôm đầu, không nhin nổi, bà Tô trách Lý Trọc:

- Rành rành cậu biết bọn họ đánh mình, vẫn còn suốt ngày suốt buổi rong ruổi trên đường phố, cậu không nấp trong nhà được sao?

Lý Trọc ngẩng đầu nhìn ông Vương bán kem đi xa, hai tay trượt khỏi đầu, đứng dậy bảo bà Tô:

- Nấp ru rú ở nhà buồn lắm bà ạ.

Nói xong, anh ta hất mái tóc dài bỏ đi, coi như không có chuyện gì xảy ra. Bà Tô vừa lắc đầu, vừa thở dài nói với Lý Trọc:

- May mà ta đi chùa thắp hương mới không mất tiền, nếu không ta cũng phải đánh cậu mấy cái.

Nhìn cái bóng sau lưng Lý Trọc, bà Tô lại cảm động thốt lên một lần nữa:

- Thấp hươg linh nghiệm thật!

Nhà thơ Triệu của thị trấn Lưu chúng tôi chứng kiến tận mắt Lý Trọc bị đánh hết lần này đến lần khác, lần nào Lý Trọc cũng không đánh trả. Thời gian đầu nhà thơ Triệu không rõ nội tình, thấy năm chủ nợ đánh Lý Trọc suốt từ xuân sang hè, càng ngày càng khiếp nhược, ngay đến ông Vương bán kem còm nhom cũng tùm cũng buông Lý Trọc như chơi, đánh liền một tiếng đồng hồ.

Nhà thơ Triệu đâm ra bạo phổi, thâm nghĩ, thẳng khốn nạn đã từng huênh hoang tuyên bố phải đánh nhà thơ Triệu ta, đánh cho ra bản sắc của nhân dân lao động, hạ nhục oai phong của ta ở thị trấn Lưu. Thù này không trả còn đâu là người. Nhà thơ Triệu quyết định lấy lại sĩ diện đã mất trước quần chúng thị trấn Lưu.

Hôm nay ông Vương bán kem vừa đánh Lý Trọc. Khoác thùng kem, chân trước ông Vương vừa bước, chân sau nhà thơ Triệu đã tới. Nhà thơ Triệu giơ chân đá đá Lý Trọc vẫn đang ôm đầu ngồi xồm. Nhìn dân chúng đi lại trên phố, anh ta nói oang oang:

- Không ngờ mà cũng có ngày hôm nay! Lý Trọc đã trở thành Lý Michael Jackson bị người ta đánh, mà không dám đánh trả.

Lý Trọc ngẩng lên nhìn nhà thơ Triệu, tỏ vẻ không thèm để ý đến anh ta. Nhà thơ Triệu cứ tưởng Lý Trọc sợ mình, đá thêm mấy cái, ngang ngạnh nói:

- Chẳng phải mà định đánh tao, đánh cho ra bản sắc của nhân dân lao động? Tại sao mãi không thấy mài ra tay?

Lý Trọc từ từ đứng lên. Nhà thơ Triệu đẩy mạnh Lý Trọc một cái. Nhìn dân chúng trên phố, nhà thơ Triệu đặc ý nói:

- Mày ra tay đi!

Nhưng khi gã vừa giương giương tự đắc quay đầu lại, đã bị Lý Trọc giáng tới tấp một loạt quả đấm búa bổ. Tay trái sưng vù của Lý Trọc túm chặt áo ngực nhà thơ Triệu. Tay phải sưng vù nắm thành quả đấm nhằm trúng mặt, đánh một trận dữ dội. Nhà thơ Triệu vẫn chưa kịp phản ứng, đã bị Lý Trọc đánh đập mặt, bê bết máu, máu mũi chảy xuống môi, máu môi chảy xuống cổ. Nhà thơ Triệu đau đớn kêu toáng lên, mới biết Lý Trọc vẫn còn hung hăng sung sức lắm. Hai chân nhà thơ Triệu bủn rủn quỳ xuống. Lý Trọc vẫn không buông tay, cứ tiếp tục giáng những đòn sấm sét. Lý Trọc vừa đánh nhà thơ Triệu, vừa nói sang sảng:

- Bọn họ đánh tao. Tao không đánh trả. Bởi vì tao làm mất tiền của họ. Tao không làm mất tiền của mày thằng nhóc ạ. Tao phải đánh cho mày toi mạng.

Nhà thơ Triệu bị Lý Trọc đánh cho tối tăm mặt mũi, vẫn nghe rõ những lời nói sang sảng như đọc thơ của Lý Trọc, gã mới biết vì sao Lý Trọc không đánh trả, cũng biết mình sắp sửa đi toi. Nhà thơ Triệu lập tức cất lên những tiếng hô hò trong lao động nhưng quả đấm của Lý Trọc vẫn tới tấp táng xuống. Nhà thơ Triệu đành phải vừa kêu "ơ hoầy", vừa nói với Lý Trọc:

- Ra rồi, ra rồi.

- Ra rồi cái gì? - Lý Trọc không hiểu.

Nhà thơ Triệu trông thấy Lý Trọc thu quả đấm, vội vàng kêu hai tiếng "ơ hoầy", hai tay ôm chặt bàn tay Lý Trọc đang túm áo ngực, nói:

- Nghe thấy chưa, anh đã đánh ra tiếng nói của nhân dân lao động.

Lý Trọc đã hiểu. Anh ta cười hì hì, bảo:

- Tao đã nghe thấy, nhưng chưa đủ.

Nói rồi, Lý Trọc lại giơ tay phải lên. Nhà thơ Triệu sợ đến nỗi lại cất lên mấy tiếng hò lao động "ơ hoầy ơ hoầy", nói với Lý Trọc như van xin:

- Chúc mừng anh, chúc mừng anh...

- Chúc mừng cái gì? - Lý Trọc lại không hiểu.

- Đúng, đúng, đúng - Nhà thơ Triệu gật đầu rồi rít, nói - Chúc mừng anh đã đánh tôi, đánh cho ra bản sắc của nhân dân lao động.

Nhà thơ Triệu thốt lên như thế, cho dù đã giơ quả đấm lên, Lý Trọc cũng không nỡ dánh xuống. Lý Trọc bỏ quả đấm, buông cổ áo nhà thơ Triệu, cười hì hì, vỗ vỗ vai, bảo:

- Không khách sáo?

Sau khi bị các vị Đồng, Quan, Trương, Vương, Dư đánh ba tháng liền, khiếp nhược, cuối cùng Lý Trọc đã trở lại phong thái oai phong lẫm liệt trên phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi. Dân chúng thị trấn Lưu lại vui cười trông theo nhà thơ Triệu lùi thối bước đi. Họ nhìn thấy nhà văn Lưu cũng có mặt trong đám đông. Mắt dân chúng nối hai điểm thành một đường, khi nhìn nhà văn Lưu, lúc nhìn Lý Trọc ngồi bệt trên đất vừa nghỉ vừa thở. Dân chúng xôn xao nhắc lại cảnh tượng Lý Trọc đánh nhà văn Lưu ngày nào. Nhớ cũ đón mới, dân chúng chỉ mong Lý Trọc nhảy lên, lại đánh nhà văn Lưu, đánh cho ra bản sắc của nhân dân lao động một lần nữa. Họ cứ nhìn chăm chăm nhà văn Lưu, bàn tán về Lý Trọc đang ngồi trên đất. Họ bảo Lý Trọc bữa đói bữa no gầy gộc đi, lại bị năm vị chủ nợ đánh tới mức mũi tím, mặt sưng, chân què, cánh tay thông xuống, nào ngờ khi ra đòn với nhà thơ Triệu lại dồi dào sức khỏe, chẳng khác nào quạ già bắt gà con, như người lớn đánh trẻ con. Dân chúng nhìn nhà văn Lưu tổng kết một câu:

- Đúng là lạc đà gầy sắp chết còn to hơn ngựa.

Nhà văn Lưu biết tông dân chúng đang nói bóng nói gió, biết họ chỉ sợ thiên hạ không rỗi ren, chỉ mong anh ta lại bị ăn đòn theo vết xe đổ của nhà thơ Triệu. Nhà văn Lưu mặt đỏ tía tai, định quay người đi. Nhưng một khi bỏ đi, sẽ có thêm một chuyện cười cho dân chúng thị trấn Lưu trong lúc rỗi rãi ngồi uống trà hút thuốc. Nhà văn Lưu giữ sĩ diện, đành phải trơ mặt đứng lại. Đầu tiên dân chúng nói khích Lý Trọc. Lý Trọc bụng đói cồn cào, đang réo ùng ục, ngồi trên đất tựa vào cây ngô đồng, nuốt nước bọt cho đỡ đói, bỏ ngoài tai những lời kích động của họ. Sau đó dân chúng lại quay sang nói khích nhà văn Lưu. Họ bảo nhà văn nhà thơ gì mà hèn thế. Tay nhà thơ Triệu vừa giờ trông nét mặt cứ khúm na khúm núm, không bằng một tên Hán gian phản bội, không những làm mất mặt mình, mà còn mất mặt cả bố mẹ hẳn.

- Đừng nói mất mặt bố mẹ hẳn - Một quần chúng thừa cơ nói chen vào
- Ngay đến mặt nhà văn Lưu cũng bị nhà thơ Triệu bôi nhọ.

- Phải đấy! - Mọi người đồng thanh tán thành.

Mặt nhà văn Lưu lúc xanh đỏ, lúc tím tái. Anh ta nghĩ bụng những thằng khốn nạn định giật dây khiêu khích quần chúng đấu quần chúng, mình chớ có mắc lừa, chớ có dại dột chủ động dẫn xác đến tận cửa để Lý Trọc đâm đá. Nhưng dân chúng cứ đổ dồn con mắt nhìn vào mình, không đứng ra nói mấy câu không xong. Tùy cơ ứng biến, nhà văn Lưu đã bước lên một bước, to tiếng đồng ý với lời nói của quần chúng. Anh ta bảo:

- Đúng đấy, những người viết văn làm thơ dưới gầm trời đều bị nhà thơ Triệu bôi nhọ!

Nhà văn Lưu xứng đáng là văn hào của thị trấn Lưu chúng tôi. Một câu nói của anh ta đã kéo tuồn tuột, nhà văn nhà thơ xưa nay ở trong nước ngoài nước làm đệm lưng cho mình. Thấy quần chúng đứng đực mặt ra,

nhà văn Lưu biết chỉ một động tác, mình đã xoay chuyển được tình thế. Anh ta giương giương tự đắc, đã nói là cứ thế tuôn ra một mạch không hãm nổi:

- Ngay đến ngài Lỗ Tấn cũng mất mặt, còn có cả ngài Đỗ Phủ, ngài Lý Bạch, ngài Khuất Nguyên, ngài Khuất Nguyên yêu nước mà cũng nhảy xuống sông tự vẫn, đều mất mặt theo nhà thơ Triệu... Còn ở nước ngoài, thì ngài Tolstoy, ngài Shakespeare, xa hơn nữa là ngài Dante, ngài Homer... Ôi biết bao nhiêu là ngài sáng láng tiếng tăm, đều bị nhà thơ Triệu bôi nhọ!

Dân chúng cứ việc thả sức khà khà cười ngây ngô. Lý Trọc cũng khà khà cười theo. Anh ta hết sức tán thưởng lời nói của nhà văn Triệu. Anh ta vui vẻ nói:

- Thật không ngờ, mình đã làm cho biết bao nhiêu ngài danh nhân mất mặt!

Giữa lúc này, Tống Cương cười chiếc xe đạp mác Vĩnh Cửu bóng nhoáng lao tới. Thấy dân chúng làm ùn tắc đường, Tống Cương bấm chuông ra rả, anh đang vội phóng xe đến Xưởng Dệt kim đón Lâm Hồng về nhà. Vừa nghe tiếng chuông, Lý Trọc đã biết Tống Cương đến. Anh ta đứng dậy sát cây ngô đồng, gọi Tống Cương:

- Anh Tống Cương, anh Tống Cương, cả một ngày em chưa có thứ gì vào bụng...

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Lúc này Tống Cương và Lâm Hồng đã chung sống được hơn một năm. Chiếc xe đạp Vĩnh Cửu của họ đã vun vút qua lại trên phố lớn thị trấn Lưu hai năm. Xe đạp của Tống Cương không bám một hạt bụi, ngày nào cũng sạch như sáng ban mai sau cơn mưa. Ngày nào Lâm Hồng cũng ngồi trên gác ba ga. Hai tay Lâm Hồng ôm eo Tống Cương, áp má vào lưng chồng, cảm giác hoàn toàn yên lòng giống như khi áp má vào gối trong đêm khuya. Trên đường phố lớn, xe đạp mác Vĩnh Cửu của họ hết đi lại về, hết về lại đi, tiếng chuông giòn tan, mưa gió không cản trở. Ông già bà cả thị trấn Lưu chúng tôi trông thấy, ai ai cũng tấm tắc khen họ đúng là đôi vợ chồng trời xe.

Sau khi Lý Trọc thất thế, Lâm Hồng mừng vui trong lòng. Trước kia hễ nghe nói đến tên Lý Trọc, Lâm Hồng lại nhăn mặt. Bây giờ nghe nói tên đó, Lâm Hồng không nhin nổi cười thành tiếng. Chị bảo:

- Em biết từ lâu, hẳn sẽ có ngày hôm nay. Loại người này...

Lâm Hồng im lặng, không nói tiếp, Lý Trọc vết xấu đầy người, nói nhiều chỉ tổ bộc lộ cái dở của mình chứ báu gì. Nói xong, Lâm Hồng ngoái đầu nhìn Tống Cương.

Chị hỏi anh:

- Phải không anh?

Tống Cương im lặng. Cảnh ngộ của Lý Trọc khiến anh lo lắng ăn ngủ không yên. Tống Cương im lặng, Lâm Hồng có vẻ không vui. Chị thúc

thúc chồng:

- Nói đi anh!

Tống Cương đành phải gật đầu, nhưng miệng lẩm bẩm:

- Khi làm xưởng trưởng, cậu ấy vẫn làm rất tốt...

- Xưởng trưởng - Lâm Hồng nói có vẻ khinh thường - Xưởng trưởng Xưởng phúc lợi cũng coi là xưởng trưởng được sao?

Nhìn người vợ xinh đẹp của mình, vì hạnh phúc của bản thân, Tống Cương mỉm cười sung sướng. Lâm Hồng không biết tại sao chồng cười. Chị hỏi:

- Anh cười gì thế?

- Anh tốt số.

Tống Cương say sưa trong hạnh phúc của mình. Nhưng đối với Lý Trọc anh luôn bị ám ảnh, giống như cái bóng của mình dưới ánh nắng mặt trời xua không tan, khiến Tống Cương luôn có cảm giác như một hòn đá đè lên trái tim. Tống Cương thầm trách Lý Trọc, bỏ việc xưởng trưởng ngon nghề không làm, tự ý tìm đường buôn bán, kết quả mất cả chì lẫn chài, lại còn nợ chồng nợ chất, bị người ta đánh cho thâm tím mình mẩy.

Một buổi tối, Tống Cương nằm mơ gặp mẹ Lý Lan. Mới đầu mẹ Lý Lan dắt tay hai anh em đi trên phố lớn thị trấn Lưu, sau đó là cảnh tượng mẹ Lý Lan đang hấp hối. Mẹ Lý Lan kéo tay Tống Cương bảo con phải chăm nom tử tế Lý Trọc. Trong cơn mê, Tống Cương đã khóc, khiến Lâm Hồng thức giấc. Lâm Hồng đánh thức chồng, vội vàng hỏi anh làm sao? Tống Cương lắc đầu, nghĩ lại cảnh tượng trong mơ, bảo Lâm Hồng, anh mơ gặp mẹ Lý Lan. Lưỡng lự một lát, Tống Cương tiếp tục kể lại giờ phút khiến mình chua xót trong giấc mơ, mẹ Lý Lan kéo tay Tống Cương, dặn

anh phải chăm nom chu đáo Lý Trọc. Tống Cương hứa với mẹ, chỉ còn lại bát cơm cuối cùng, sẽ nhường cho Lý Trọc ăn, chỉ còn lại manh áo cuối cùng sẽ nhường cho Lý Trọc mặc... Lâm Hồng ngáp một cái, ngắt lời Tống Cương:

- Bà ấy đâu phải mẹ đẻ anh.

Nghe xong, Tống Cương ngẩn người. Anh muốn tranh cãi mấy câu, nghe thấy tiếng thở đều đều của Lâm Hồng, anh biết vợ đã ngủ, lẳng lặng nuốt lời vào bụng. Lâm Hồng biết lơ mơ về quá khứ của Tống Cương và Lý Trọc thời còn bé. Chị không biết những từng trải ấy đã ghi xương khắc cốt đối với Tống Cương. Chị chỉ biết Tống Cương là chồng mình, đêm nào cũng ôm mình, đưa chị đi vào giấc ngủ ngon lành.

Sau khi cưới, Lâm Hồng nắm giữ tiền trong nhà. Lâm Hồng nghĩ con người cao to bề thế như Tống Cương sẽ đói nhanh hơn người khác, chị chủ động bỏ vào túi áo chồng hai hào và hai lạng tem lương thực, bảo anh đây là tiền chị bồi dưỡng, khi nào đói vào cửa hàng điểm tâm mà ăn. Lâm Hồng là người cẩn thận, ngày nào chị cũng lục túi áo chồng. Nếu tiền và tem lương thực đã dùng, chị sẽ cho thêm. Trong khoảng thời gian rất dài sau khi cưới, Tống Cương không tiêu một xu một lạng tem phiếu. Lần nào sờ vào túi chồng, chị cũng thấy mọi thứ còn nguyên. Có hôm Lâm Hồng giận, hỏi chồng tại sao anh không tiêu tiền?

- Anh không đói - Tống Cương cười đáp - Sau khi cưới anh không bao giờ thấy đói.

Lâm Hồng lúc đó cũng cười. Đêm đến nằm trong chăn màn, Lâm Hồng âu yếm vuốt ve ngực chồng, đòi Tống Cương trả lời, tại sao không tiêu tiền? Tống Cương ôm vợ, xúc động kể rất nhiều chuyện. Anh bảo hàng ngày em sên ăn sên chi, hận chẳng thể bẻ đôi một xu ra mà tiêu có thứ gì ngon ngon là gắp vào bát anh, khi đi vào cửa hàng không bao giờ nghĩ đến sắm cho mình, cứ nghĩ anh đang thiếu thứ gì. Nói đến cuối cùng, Tống

Cương không tìm nổi đã thú thực. Anh bảo đúng là mình thường xuyên cảm cháy đói, nhưng vẫn thấy tiếc không muốn tiêu tiền và tem phiếu trong túi áo.

Lâm Hồng bảo, cơ thể Tổng Cương là của chị, yêu cầu anh thay chị chăm nom chu đáo sức khỏe của mình. Chị đòi chồng phải thề, thấy đói dứt khoát phải mua quà ăn. Tổng Cương nghe như nuốt từng lời của Lâm Hồng. Sau đó Lâm Hồng ngủ say, ngon lành như một đứa trẻ. Hơi thở phả nhẹ vào cổ anh. Còn Tổng Cương thao thức mãi không ngủ được. Tay trái anh ôm Lâm Hồng, tay phải anh vuốt ve thân thể vợ. Thân thể Lâm Hồng vừa ấm, vừa trơn nhẵn, giống như ngọn lửa ấm.

Rồi ngày nào Lâm Hồng cũng sờ thấy tiền và tem phiếu còn nguyên trong túi áo chồng. Chị khe khẽ lắc đầu, trách Tổng Cương tại sao vẫn không tiêu xu nào? Tổng Cương không còn nói mình không đói. Anh thú thật:

- Tiếc lắm.

Những ngày sau đó, Lâm Hồng đã mấy lần nói với Tổng Cương:

- Anh hãy đồng ý với em đi.

- Tiếc lắm - Lần nào anh cũng trả lời vợ một cách cố chấp.

Có lần nói câu này, Tổng Cương đang ngồi trên xe đạp, đèo Lâm Hồng đến Xưởng dệt kim làm việc. Lâm Hồng ngồi đằng sau ôm anh, áp má vào lưng chồng. Chị bảo anh:

- Anh cứ coi như tiêu tiền cho em được không?

Tổng Cương vẫn nói câu "tiếc lắm", rồi bấm một hồi chuông kéo dài. Lần này túi áo Tổng Cương không có thêm tiền. Anh đưa vợ đến Xưởng dệt kim. Trên đường đi, Tổng Cương gặp Lý Trọc đang đói khỉn cả ruột,

nhặt những đầu mẩu mía bỏ đi, vừa cắn vừa bước đến. Lý Trọc lúc này đang trong cảnh túng quẫn, có bữa nay không có bữa mai, chân đi cà nhắc, cánh tay buông thõng, nhưng vẫn tỏ ra oai phong. Anh ta gặm đầu mẩu mía người ta quăng đi, vẫn giương giương tự đắc như được ăn của ngon vật lạ vào bụng nhất trong thiên hạ. Trông thấy Tống Cương đạp xe đi đến, anh ta quay ngoắt đi giả vờ không nhìn thấy. Trông thấy điệu bộ bệ rạc của Lý Trọc, Tống Cương tê tái cõi lòng. Anh bóp phanh trước mặt Lý Trọc, móc túi lấy tiền và tem phiếu, nhảy xuống xe, gọi một tiếng:

- Lý Trọc.

Lý Trọc nhai mía quay mặt lại, ngó ngó nghiêng nghiêng rồi hỏi:

- Ai gọi tôi?

- Anh gọi em - Tống Cương nói, rồi đưa tiền và tem phiếu cho Lý Trọc - Em đi mua chiếc bánh bao mà ăn.

Lý Trọc vốn định tiếp tục giả vờ giả vịt, thấy Tống Cương đưa cho tiền và tem phiếu, lập tức nhoẻn miệng cười, chộp luôn, sốt sắng nói:

- Anh Tống Cương, em biết, anh không bỏ mặc em, tại sao? - Lý Trọc tự hỏi tự trả lời - Bởi vì chúng ta là anh em, cho dù trời sập đất lở, chúng ta vẫn là anh em.

Từ đó về sau, chỉ cần trông thấy Tống Cương đạp xe trên phố lớn, Lý Trọc liền vẫy tay gọi, rất tự nhiên, thẳng thắn móc tiền và tem phiếu trong túi áo Tống Cương, cứ làm như tiền của mình, tạm thời gửi trong túi áo Tống Cương.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Hôm nay Lý Trọc đánh nhà thơ Triệu một trận oai phong lẫm liệt, lại làm cho nhà văn Lưu được một phen hú vía. Ngồi dưới cây ngô đồng, anh ta nghe dân chúng xô xao bàn tán. Khi nuốt nước bọt cho đỡ đói, nghe thấy tiếng chuông xe đạp Vĩnh Cửu của Tống Cương, Lý Trọc biết Tống Cương đã đến, lập tức đứng lên, gọi một cách thẳng thắn:

- Anh Tống Cương, anh Tống Cương, cả ngày nay em chưa có thứ gì vào bụng...

Tống Cương nghe thấy tiếng gọi của Lý Trọc, thôi ngay bóp chuông, ngồi trên xe hai chân giẫm đất, xiêu xiêu vẹo vẹo, len lỏi đi giữa đám đông đến trước mặt Lý Trọc. Trông Lý Trọc tươi tắn như kẻ ăn mày, Tống Cương lắc lắc đầu, đang định xuống xe, Lý Trọc đã xua tay bảo:

- Khỏi phải xuống, mau mau đưa tiền đây.

Tống Cương ngồi trên xe kiểng hai chân, móc túi lấy hai tờ hai hào, Lý Trọc hớn hở nhận tiền, làm như Tống Cương nợ anh ta. Tống Cương móc túi tìm tem phiếu. Lý Trọc biết Tống Cương cần phải đi gấp đến Xưởng dệt kim đón Lâm Hồng về nhà, anh ta vung tay đuổi Tống Cương như đuổi muỗi:

- Đi đi, đi đi.

Tống Cương móc túi lấy tem phiếu đưa cho Lý Trọc. Lý Trọc hất mái tóc dài đầy đầu, nhìn tờ phiếu trên tay Tống Cương bảo:

- Không cần tem phiếu.

Tống Cương hỏi Lý Trọc:

- Em có tem phiếu à?

Lý Trọc xồn xồn đuôi:

- Anh mau mau đi, Lâm Hồng đang chờ anh.

Tống Cương gật đầu, bỏ tem phiếu về túi, hai chân rê đất lách khỏi đám đông. Ra khỏi đám đông, Tống Cương còn ngoái đầu bảo thẳng em:

- Lý Trọc, anh đi nhé!

Lý Trọc gật gật đầu, nghe thấy tiếng chuông xe đạp của Tống Cương vang lên, nhìn Tống Cương vù vù lao đi xa, Lý Trọc quay lại nói với dân chúng:

- Người anh em của tôi tình cảm yếu đuối lắm.

Cầm hai hào của Tống Cương trong tay, Lý Trọc quay người đi, mái tóc dài bay bay. Dân chúng thị trấn Lưu đưa mắt tiễn anh ta đến khách sạn Nhân Dân, cứ tưởng anh ta vào khách sạn ăn một hơi hai bát mì Dương Xuân. Nào ngờ mắt cứ nhìn thẳng, anh ta đi qua khách sạn Nhân Dân, vào hiệu cắt tóc gần đó.

Dân chúng trở mắt nhìn theo, đầy vẻ ngạc nhiên, họ bảo tay Lý Trọc dói đến lú lẫn rồi sao? Coi tóc cắt ra mì sợi à? Có người nói:

- Tóc và mì sợi có phần giống giống, đều mịn mịn dài dài.

Một người khác nói thêm:

- Tóc đàn bà giống mì sợi, tóc đàn ông ngắn quá, không giống tóc, giống râu hơn.

Dân chúng tưởng tượng Lý Trọc coi tóc đàn bà là mì sợi ăn được, người nào người nấy cười hô hô. Nhà văn Lưu thầm nghĩ, bọn dân đen thật là ngu xuẩn. Anh ta cất tiếng oang oang sửa lại lời nói của dân chúng. Anh ta bảo, Lý Trọc có chết đói cũng không ăn tóc. Anh ta phải đi cạo cho mình một cái đầu trọc. Nhà văn Lưu bảo Lý Trọc đã đói thành một nhân vật dưới ngòi bút của ngài Lỗ Tấn, ngay lúc đó anh ta không nhớ ra nhân vật. Anh ta nói tay Lý Trọc có tiền không đi xơi một bữa cho no bụng, lại còn nghĩ đến cái đầu trọc của mình. Không kìm nổi, nhà văn Lưu đã nói tục:

- Mẹ kiếp, tên Lý Trọc, đúng là một cái đầu trọc lông lốc chết cũng không hối cải.

Đúng như nhà văn Lưu đã nói, sau khi ra khỏi hiệu cắt tóc, Lý Trọc đã có lại cái đầu trọc truyền thống. Trưa hôm sau, dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi nhìn thấy Lý Trọc trở lại với cái đầu bóng loáng đi trên đường phố lớn. Đầu Lý Trọc đã bóng loáng, khuôn mặt sừng tím cũng trở nên hồng hào, như vừa ăn một bát thịt một con cá. Lý Trọc bụng đói meo, tuy điệu bộ ra vẻ thương binh, vẫn chào hỏi người quen bằng giọng nói sang sảng. Anh ta xoa cái bụng đói, nấc lên mấy tiếng, đi men theo đường phố, như vừa ăn một bữa cỗ linh đình. Dân chúng trên phố hỏi Lý Trọc:

- Sao nấc liên tục thế? Ăn sơn hào hải vị gì vậy?

- Chẳng có cái đêch gì mà ăn - Lý Trọc xoa cái bụng rỗng không nói - Toàn nấc ra không khí.

Lý Trọc đi thẳng đến Xưởng phúc lợi. Đã hơn bảy tháng nay anh ta không đến xưởng. Vừa bước vào sân, đã nghe thấy hai Thọt xưởng trưởng, xưởng phó buột mồm chửi nhau trong phòng làm việc, biết ngay họ vừa chơi cờ, vừa hoãn cờ. Bước đến cửa văn phòng xưởng trưởng, Lý Trọc nấc

một cái rỗ kê, hai anh thọt dài bản tứ tung, quay đầu nhìn thấy Lý Trọc, lập tức bỏ cờ tập tễnh chạy ra gọi rối rít:

- Lý xưởng xưởng, Lý xưởng trưởng...

Hai Thọt lãnh đạo xưởng, một trái một phải, kéo Lý Trọc bị đánh tổn thương vào phân xưởng bên cạnh. Ba anh dở hơi, bốn anh mù, năm anh điếc đang ngồi thừ, ngủ gà ngủ gật bên trong. Hai anh thọt nói to bảo bọn họ:

- Lý xưởng trưởng đã đến!

Lý Trọc bị năm vị Đồng, Trương, Vương, Dư, Quan đánh hơn ba tháng với năm kiểu ra đòn, bây giờ về đến Xưởng phúc lợi, lại về trong niềm huy hoàng của ngày xưa. Mười bốn trung thần vây quanh Lý Trọc, nhìn những vết tím vết sưng trên mặt Lý Trọc một cách hiếu kỳ, kể cả hai tay đỏ tấy như móng lợn kho tàu, cứ oang oang gọi "Lý xưởng trưởng", tíu tíu hỏi anh ta mặt tay làm sao thế. Ba anh dở hơi sà đến gần nhất, phun nước dãi lên đầy đầu Lý Trọc. Lý Trọc tươi cười lau nước bọt trên đầu, im như thóc, không trả lời câu hỏi khiến anh ta xấu hổ, mà tận hưởng lòng yêu mến và ủng hộ của mười bốn trung thần. Mười bốn trung thần gọi "Lý xưởng trưởng" đến hơn mười phút. Khi tiếng gọi đã nhạt, Lý Trọc lại nấc. Anh ta nấc liền ba cái. Hai anh thọt lãnh đạo xưởng nhìn Lý Trọc một cách hâm mộ, hỏi:

- Lý xưởng trưởng, trưa nay ăn thứ gì ngon thế?

- Có thứ gì ngon đâu - Lý Trọc xua tay bảo mười bốn trung thần đừng gọi, ngẩng lên hỏi hai anh thọt lãnh đạo xưởng - Trong các cậu mũi anh nào tốt nhất?

Xưởng trưởng thọt nhìn xưởng phó què, xưởng phó què nhìn bốn anh mù, nói:

- Mũi anh mù tốt nhất.

- Anh mù tai thính nhất - Lý Trọc lắc lắc đầu, thò tay chỉ năm anh điếc bảo - Anh điếc mắt tinh - Lý Trọc vừa nói, vừa chỉ hai anh thọt xương trường xương phó nói:

- Hai cậu cánh tay tốt.

Sau đó vẫy tay gọi anh ngổ máu gái đứng gần nhất, bảo anh ta thò mũi ngửi ngửi cái nấc của mình. Anh ngổ máu gái nhăn nhở cười khà khà dí sát mũi vào mồm Lý Trọc. Lý Trọc nấc một cái, hỏi anh ta:

- Ngửi thấy chưa? Trong mồm có mùi thịt hay mùi cá?

Anh ngổ máu gái vẫn nhăn nhở cười khà khà, Lý Trọc đành phải lắc lắc đầu tự trả lời:

- Không có, không có mùi thịt, cũng không có mùi cá.

Anh ngổ máu gái lập tức lắc đầu theo. Lý Trọc hài lòng vẫy vẫy tay bảo anh ngổ máu gái chĩa mũi vào lần nữa. Lý Trọc lại nấc một cái, hỏi anh ta có ngửi thấy mùi cơm không? Theo thói quen anh ta lắc đầu. Lý Trọc cười thoả mãn, bảo anh ta ngửi không khí. Sau khi anh ngổ máu gái hít một hơi không khí, Lý Trọc hỏi:

- Mùi vị có giống nấc của mình không?

Anh ngổ máu gái vẫn lắc đầu theo thói quen. Lý Trọc không hài lòng. Anh ta tự gật đầu nói:

- Nấc của mình y hệt không khí.

Thấy Lý Trọc gật đầu, anh ngổ máu gái lập tức gật theo. Lý Trọc lại cười hài lòng. Anh ta nói với toàn bộ trung thần:

- Mình nắc toàn không khí là không khí. Tại sao? Cả ngày mình chưa ăn thứ gì. Đâu phải chỉ một ngày, ba tháng nay mình không được ăn bữa nào no. Mình đã nắc không khí ba tháng nay.

Hai thọt lãnh đạo xưởng kêu lên ngạc nhiên đầu tiên, sau đó đến bốn anh mù. Năm anh điếc không nghe thấy Lý Trọc nói gì, thấy hai anh thọt, bốn anh mù tỏ vẻ ngạc nhiên, cũng ngạc nhiên. Ba anh dở hơi không phản ứng, vẫn đang khà khà cười nhả nhổ. Chộp lấy thời cơ, Lý Trọc giơ hai tay nói:

- Các cậu lột hết túi áo ra xem nào, bỏ hết tiền và tem phiếu của các cậu ra, cho Lý xưởng trưởng của các cậu ăn một bữa tử tế.

Hai Thọt chọt vỡ lẽ, thò tay vào túi áo. Bốn anh mù nghe được lời Lý Trọc, móc tiền và tem phiếu trong túi mình. Năm anh điếc không nghe thấy, nhưng nhìn thấy, biết cũng nên cống hiến tiền và tem phiếu. Khi móc, anh nào cũng kéo túi ra ngoài. Ba anh dở hơi cười khà khà không động tay. Hai anh thọt móc xong túi mình, liền móc túi ba anh dở hơi, kéo hết túi của ba anh dở hơi ra ngoài, cũng không thấy một xu, một lạng tem phiếu. Hai anh thọt cất tiếng chửi:

- Mẹ kiếp!

Tiền móc ra trong túi các trung thần đều là tiền xu, tem phiếu móc ra cái nào cũng nhăn nhúm, trao cả vào tay Lý Trọc. Lý Trọc cúi đầu đếm cẩn thận một lượt. Tem phiếu vừa vụn được nửa kilogram, tiền được bốn hào tám xu. Lý Trọc ngẩng đầu lên, nuốt nước bọt nói một cách đáng tiếc:

- Hết sạch rồi.

Rồi xoa tay, nói một cách phóng khoáng:

- Không đủ ăn ba bát mì Tam Tiên, cũng đủ ăn năm bát mì Dương Xuân.

Sau đó, dưới sự túm tụm theo sau của mười bốn trung thần, Lý Trạc ra khỏi Xưởng phúc lợi, đi đến khách sạn Nhân Dân của thị trấn Lưu. Hai mươi tám túi áo và hai mươi tám túi quần của mười bốn trung thần đều lộn hết ra ngoài, y như vừa bị trấn lột. Nhưng nét mặt anh nào anh nấy gương gương tự đắc như vừa lĩnh lương. Vẫn là hai anh thọt đi hàng trên cùng, ba anh dở hơi khoác tay nhau đi hàng thứ hai, bốn anh mù chọc gậy trúc đi sau cùng. Lý Trạc cộng thêm năm anh điếc, ba người một nhóm, lần lượt đi ở hai đầu, duy trì đội hình. Rút kinh nghiệm rồi loạn bung bét lần đưa quân áp sát dưới thành Xưởng dệt kim lần trước, đến cầu hôn Lâm Hồng, lần này đội quân đi ra phố theo trật tự có hàng có lối hẳn hoi, trông vuông vắn như đội danh dự.

Họ đi vào khách sạn Nhân Dân một cách oai phong lẫm liệt. Lý Trạc cầm tiền xu trong tay vỗ lên quỳ viết phiếu, mở tem phiếu nhăn nhúm cũng vỗ lên mặt quỳ, Thọt xưởng trưởng tranh nói trước:

- Năm bát mì Dương Xuân.

- Bậy nào - Lý Trạc liền sửa lại - Không lấy năm bát mì Dương Xuân, lấy một bát mì Tam Tiên và một bát mì Dương Xuân.

Thọt xưởng trưởng hỏi Lý Trạc một cách nghi hoặc:

- Chẳng phải anh đã nắc ba tháng?

Lý Trạc lắc đầu nói:

- Mẹ kiếp! Ta dù có nắc ba năm, cũng không thể ăn một lúc năm bát mì, nhiều nhất là hai bát, đã chỉ ăn được hai bát, đương nhiên phải ăn một bát mì Tam Tiên.

Thọt xưởng trưởng hiểu ra, một lần nữa anh ta nói to với người viết phiếu trong quỳ:

- Cho hai bát, một Tiên, một Xuân.

Lý Trọc hết sức hài lòng với câu nói khái quát "một Tiên một Xuân" của Thọ xưởng trưởng. Anh ta gật đầu khen:

- Nói được đấy!

Sau đó Lý Trọc ngồi xuống trước một cái bàn, mười bốn trung thần cũng ngồi xúm quanh. Hai anh Thọ ngồi hai bên trái phải Lý Trọc. Ngồi thế là thể hiện chức danh của hai người. Ba anh dở hơi và năm anh điếc lần lượt ngồi theo. Bọn họ ngó ngó nghiêng nghiêng, hết nhìn trang trí trong khách sạn, lại nhìn người qua lại trên đường phố. Bốn anh mù ngồi đối diện Lý Trọc. Bốn anh yên tĩnh nhất, tay chống gậy trúc ngẩng mặt cười tít mắt.

Khi nhân viên phục vụ bưng ra hai bát mì sợi, trông thấy một chiếc bàn tròn ngồi những mười lăm người, không biết đưa mì cho ai, Lý Trọc vẫy tay bảo:

- Đưa cả đây, đưa cả đây.

Hai bát mì sợi bốc hơi nghi ngút để trước mặt Lý Trọc. Lý Trọc cầm đũa chỉ mì Tam Tiên và mì Dương Xuân, vui vẻ diễn thuyết:

- Ăn bát nào trước? Ăn Tiên trước Xuân sau, hay ở chỗ vừa được ăn một thứ ngon nhất, dở là dở ở chỗ, ăn xong Tiên rồi ăn Xuân, không còn thấy vị ngon của Xuân. Đây là kẻ chỉ thấy cái lợi trước mắt. Con ăn Xuân trước Tiên sau, hay ở chỗ, đã ăn được vị ngon của Xuân, cũng ăn được vị ngon của Tiên, hơn nữa càng ăn càng ngon. Đây là người có chí hướng cao xa...

Diễn thuyết của Lý Trọc vẫn chưa chấm dứt, đã nghe thấy tiếng nuốt nước bọt ừng ực của mười bốn cái mồm. Lý Trọc nhìn thấy nước dãi của ba anh chàng dở hơi rõ tong tong từ sáu cái mép, biết ngay nếu mình không ăn nhanh, ba thằng dở hơi sẽ sà đến. Lý Trọc nói to:

- Mẹ kiếp, ăn Tiên trước.

Tay trái Lý Trọc giữ bát mì Dương Xuân, tay phải cầm đũa, cả khuôn mặt cúi gằm xuống bát mì Tam Tiên húp soàn soạt, lại còn uống nước dùng. Lý Trọc cầm đũa cầm cố ăn một hơi hết bát mì Tam Tiên mới ngẩng lên. Anh ta lau nước mỡ bám đầy mồm và mồ hôi đầy trán, nghe mười bốn trung thần thi nhau nuốt nước miếng, anh ta bắt đầu hứa với anh em:

- Sau này mình có tiền, ngày nào cũng mời các bạn ăn một bát mì Tam Tiên.

Tiếng nuốt nước bọt của mười bốn trung thần nổi lên dạt dào như sóng vỗ. Lý Trọc nghĩ bụng toi rồi, vội vàng cầm đũa cầm cố ăn một lèo hết bát mì Dương Xuân. Ăn xong bát mì Dương Xuân, tiếng nuốt nước bọt của mười bốn trung thần lắng hẳn xuống. Lý Trọc yên tâm lau mồm. Hai anh thọt, bốn anh mù, và năm anh điếc cũng giơ tay lau mồm. Chỉ có ba anh dở hơi nước dãi vẫn chảy dề dề. Mười bốn trung thần trợn mắt nhìn hai bát không. Lý Trọc đã húp sạch không còn một giọt canh nào trong hai bát. Anh ta lau mỡ quanh mồm, rồi lau mồ hôi trên mặt, xúc động đứng lên nói với mười bốn trung thần:

- Trời xanh ở trên, đất bằng ở dưới, các bạn ở giữa, mình xin thề với Trời với Đất, với các bạn, mình quyết định quay về làm Lý xưởng trưởng của các bạn.

Mười bốn trung thần ngẩn tò te. Bốn anh mù phản ứng đầu tiên, vỗ tay bồm bộp. Hai anh thọt cũng lập tức vỗ theo. Năm anh điếc tuy không biết Lý Trọc nói những gì, thấy Thọt xưởng trưởng xưởng phó vỗ tay, mình cũng nên vỗ. Ba anh dở hơi vỗ tay vuốt đuôi, nước dãi vẫn đang chảy. Tiếng vỗ tay kéo dài đúng năm phút. Lý Trọc ngẩng đầu ưỡn ngực, mỉm cười tiếp nhận tiếng vỗ tay của mười bốn trung thần. Sau đó dưới sự túm tụm của các vị trung thần, Lý Trọc ra khỏi khách sạn Nhân Dân, đi đến Cục dân chính của ông Đào Thanh. Vẫn giữ nguyên đội hình như khi đến, cả

xưởng đi chinh tề trên phố lớn thị trấn Lưu. Lý Trọc xoa bụng ợ một phát, thoả mãn đi bên Thọt xưởng trưởng. Nghe thấy tiếng ợ no của Lý Trọc, Thọt xưởng trưởng cười hì hì hỏi anh ta:

- Không phải nấc không khí đâu nhỉ?

- Không phải?

Lý Trọc nói một cách kiên quyết, lưỡi cuốn trong mồm, nhớ lại cái nấc vừa giờ, sung sướng nói với Thọt xưởng trưởng:

- Nấc Tiên, nấc mì Tam Tiên.

Đọc đường Lý Trọc vừa đi vừa nấc mì Tam Tiên. Lúc sắp đến Cục dân chính, Lý Trọc cảm thấy vị nấc trong mồm có vẻ thay đổi, sau khi cuộn lưỡi mấy cái, Lý Trọc nói với Thọt xưởng trưởng một cách đáng tiếc:

- Mẹ kiếp, mì Tam Tiên ăn trước đã tiêu hoá sạch.

- Nhanh thế sao? - Thọt xưởng trưởng ngạc nhiên, quay lại nhìn Lý Trọc hỏi - Vẫn còn nấc phải không?

- Bây giờ nấc mì Dương Xuân - Lý Trọc chùi mồm nói - Mì Dương Xuân ăn sau bây giờ bắt đầu tiêu hoá.

Lúc bấy giờ, ông Đào Thanh đang chủ tọa cuộc họp Cục dân chính, đọc văn kiện đóng dấu đỏ như nhà sư đọc kinh. Nghe thấy ngoài sân có tiếng người ồn ào, quay đầu nhìn qua cửa sổ thấy đứng đầy các anh thọt ngõ mù điếc của Xưởng phúc lợi, ông Đào Thanh bỏ tập văn kiện trong tay, chau mày đi ra khỏi phòng họp, gặp ngay Lý Trọc tươi cười bước tới. Lý Trọc nấc một cái mì Dương Xuân, hớn hờ bắt tay ông Đào Thanh, sốt sắng nói:

- Thừa Đào cục trưởng, em đã trở về!

Ông Đào Thanh nhìn Lý Trọc mũi tím mặt sưng, đôi tay đỏ lòm như móng lợn kho tàu của Lý Trọc một cách qua loa cho xong chuyện, vẻ mặt nghiêm túc hỏi:

- Trở về là thế nào?

- Em - Lý Trọc giơ tay chỉ vào mũi mình đáp - Trở về Xưởng phúc lợi làm xưởng trưởng!

Lý Trọc vừa dứt lời, bốn anh mù đã dẫn đầu vỗ tay, ba anh dở hơi cũng vỗ tay theo. Năm anh điếc sau khi ngó ngó nghiêng nghiêng cũng bắt đầu vỗ tay. Chỉ có Thọt xưởng trưởng xưởng phó không vỗ tay. Hai anh thọt giơ tay lên lại bỏ xuống. Hai anh Thọt nhác thấy sắc mặt ông Đào Thanh nhăn lại rất khó chịu, không dám vỗ tay.

Ông Đào Thanh sa sầm nét mặt nói:

- Việc gì phải vỗ tay.

Bốn anh mù ngơ ngơ ngác ngác, tiếng vỗ tay thưa dần. Ba anh dở hơi đang hăng hái, không để ý ông Đào Thanh nói gì. Năm anh điếc không nghe thấy, nhìn các bạn mù đang phân vân do dự, các bạn dở hơi vẫn đang vỗ tay ríu rít, hai anh bạn điếc thôi vỗ, ba bạn điếc khác tiếp tục vỗ Lý Trọc thấy tình hình xấu đi, vội vàng quay người giơ hai tay lên như nhạc trưởng, lại bỏ tay xuống.

Tiếng vỗ tay lập tức im bật. Lý Trọc hài lòng quay lại nói với ông Đào Thanh:

- Thôi vỗ tay rồi ạ.

Ông Đào Thanh nghiêm nghị gật đầu, nói thẳng thừng với Lý Trọc, lần trước cậu tự ý bỏ việc là một sai phạm vô cùng nghiêm trọng, đã bị Cục dân chính khai trừ, cho nên không thể về Xưởng phúc lợi làm việc. Nhìn

mười bốn anh thọt ngổ mù điếc đứng chính tề trong sân, ông Đào Thanh nói với Lý Trọc:

- Xưởng phúc lợi tuy là...

Ông Đào Thanh nói dở chừng, bỏ hai chữ "tàn tật", sửa thành:

- Xưởng phúc lợi cũng là đơn vị nhà nước, không phải gia đình cậu, không phải cậu muốn đi thì đi, muốn về thì về.

- Đúng thế - Lý Trọc gật đầu lia lịa nói tiếp - Xưởng Phúc lợi là đơn vị nhà nước, không phải nhà em, Lý Trọc em coi xưởng là nhà, cho nên em trở về.

- Không được - Ông Đào Thanh nói một cách dứt khoát - Cậu vô tổ chức, coi thường lãnh đạo...

Ông Đào Thanh chưa nói hết, một anh mù đã lên tiếng:

- Lý xưởng trưởng tự ý bỏ đi, là coi thường lãnh đạo, Đào cục trưởng không đếm xỉa đến yêu cầu của chúng tôi là coi thường quần chúng.

Nghe vậy, Lý Trọc hì hì cười thành tiếng. Trông thấy ông Đào Thanh nổi giận đùng đùng anh ta im ngay. Ông Đào Thanh suýt nữa chửi bậy, nhìn những con người tàn tật thọt ngổ mù điếc, ông đã nén giận. Ông muốn sai hai anh thọt dẫn anh em về, hai anh thọt đang trốn về phía sau. Ông Đào Thanh biết không thể trông mong vào hai anh chàng này. Ông bảo Lý Trọc:

- Dẫn anh em về.

Lý Trọc lập tức vẫy tay bảo mười bốn anh thọt ngổ mù điếc:

- Đi!

Lý Trọc và mười bốn trung thần đi khỏi sân Cục dân chính. Anh ta bảo chưa hết giờ làm việc, sai mười bốn trung thần về xưởng làm việc ngay. Nhìn mười bốn trung thần bước đi một cách lưu luyến tời rạc, trong lòng Lý Trọc đột nhiên cảm thấy đau buồn. Anh ta an ủi các bạn, nói với mọi người:

- Lý Trọc này đã nói là làm, như nước đổ đi không thu lại được. Các bạn hãy yên tâm, mình nhất định sẽ về làm Lý xưởng trưởng của các bạn.

Bốn anh mù khua gậy trúc dò đường nghe Lý Trọc nói như vậy, dừng chân kẹp gậy trúc vào đùi, vỗ tay hoan hô. Hai anh thọt, ba anh ngố, năm anh điếc cũng đứng lại, cùng vỗ tay. Trông thấy các bạn khi vỗ tay quay người lại, hình như định đi, Lý Trọc thầm nghĩ, bọn này tình cảm yếu đuối còn hơn cả Tống Cương, vội vàng vẫy tay giục, rồi sải bước cầm đầu cầm cổ đi xăm xăm không quay lại.

Trong mấy ngày sau đó, Lý Trọc tìm gặp bí thư, chủ tịch huyện, Trưởng ban tổ chức huyện, tìm gặp các quan chức to nhỏ trong huyện tổng cộng có đến mười lăm người, bày tỏ quyết tâm trở lại Xưởng phúc lợi một cách khảng khái và xúc động. Không chờ Lý Trọc nói hết, bí thư chủ tịch huyện và Trưởng ban tổ chức đã sai người tổng cổ anh ta đi. Lý Trọc liền thay đổi bộ mặt, tìm gặp mười hai quan chức khác trình bày đi trình bày lại một cách thảm thương. Sau khi nghe Lý Trọc trình bày, mười hai vị quan chức hất cho anh ta mười hai chậu nước lạnh, trả lời cậu ta mười hai chữ "không được" như đinh đóng cột. Bảo anh ta nhà nước có thể chế, người đã bỏ đi không trở lại được. Lý Trọc chửi thề, mẹ kiếp, thế chế cái quái gì, nghĩ bụng, những kẻ khốn nạn trong chính quyền huyện, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Đã thế thì được rồi, điên tiết lên, Lý Trọc quyết định cho bọn họ uống rượu phạt, bắt đầu biểu tình ngồi. Ngày nào đến giờ làm việc, Lý Trọc cũng đến ngồi lì ở giữa cổng trụ sở uỷ ban huyện, cho đến hết giờ làm việc buổi chiều, anh ta mới cùng mọi người đi về nhà.

Lý Trọc ngồi xếp bằng ở chính giữa công uỷ ban huyện, nét mặt tỏ ra lì lợm không chịu thua ai, một người gác cửa muôn người phải tránh lối. Thoạt đầu dân chúng thị trấn Lưu không biết anh ta đang làm gì. Lý Trọc chủ động giải thích với từng người đi qua:

- Tôi đang biểu tình ngồi.

Dân chúng cười hì hì. Họ bảo Lý Trọc ngồi đó uy phong lắm liệt, chẳng hề có chút nào giống biểu tình ngồi, trái lại giống như hiệp khách đòi trả thù rửa hận trong phim chưởng. Dân chúng góp ý với anh ta, biểu tình ngồi nhất định phải ra vẻ đáng thương, nếu làm gãy một cánh tay, hay cụt một chân càng tốt. Chỉ cần được Đảng và nhân dân đồng tình, anh ta sẽ được trở lại Xưởng phúc lợi. Nghe góp ý của quần chúng, Lý Trọc hất hàm nói:

- Khỏi cần.

Lý Trọc quay lại nhìn trụ sở uỷ ban huyện ở sau lưng bảo, mình đã ra vẻ đáng thương tìm gặp mười lăm thằng khốn nạn ở trong kia, so với mười bốn anh em thọt ngổ mù điếc của Xưởng phúc lợi còn nhiều hơn một người. Anh ta đã nịnh bợ, nói ngon nói ngọt, bày tỏ quyết tâm, vẫn không ăn thua. Anh ta nói với dân chúng một cách kiên định, không còn cách nào khác, đành phải biểu tình ngồi, hơn nữa cứ ngồi tiếp, ngồi cho đến khi bể cạn đá mòn, ngồi cho đến khi trái đất bị huỷ diệt. Nghe lời nói hào hùng của Lý Trọc, dân chúng đồng thanh khen giỏi. Sau đó hỏi Lý Trọc yêu sách thế nào thì mới thôi biểu tình ngồi. Lý Trọc giơ hai ngón tay trả lời:

- Một là cho tôi trở lại Xưởng phúc lợi làm xưởng trưởng, hai là tôi ngồi đến chết.

Lý Trọc quần áo rách rưới, không ăn không uống, khi đi đến uỷ ban huyện biểu tình ngồi, dọc đường bới nhặt đồng rác, như chai nước khoáng, vỏ bia, hộp giấy, báo cũ chất đống ở công trụ sở uỷ ban huyện. Những

người làm việc ở uỷ ban huyện biết Lý Trọc nhặt đồ cũ, cũng nhặt các loại phế thải như báo cũ hộp giấy đem đến cổng vứt cho anh ta. Anh ta biến bãi trống bên cạnh cổng uỷ ban huyện thành một trạm thu mua phế phẩm. Khi ngồi biểu tình ngồi, trông thấy ai cầm báo đi qua, anh ta liền hỏi đọc xong chưa? Quần Chúng bảo đọc rồi, anh ta bảo, vứt cho mình. Khi trông thấy ai uống đồ hộp, nước khoáng, anh ta bảo họ, uống xong vứt cho anh ta vỏ. Có lúc nhìn thấy người đi qua mặc quần áo cũ rách, anh ta bảo:

- Một người có danh phận như cậu, mặc quần áo cũ rách như thế mất thể diện quá, cởi ra vứt cho tớ.

Với Lý Trọc, muốn trở về Xưởng phúc lợi làm xưởng trưởng đã không thành, nhưng anh lại trở thành một kẻ đồng nát. Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi bắt đầu gọi Lý Trọc là Lý đồng nát. Lúc đầu chỉ là để kiếm miếng ăn, mới bới nhặt đồng rác ở dọc đường, nào ngờ về sau vì thế mà thành danh, đã trở thành vua bới rác của thị trấn Lưu chúng tôi, không kém gì vua nhòm trộm mộng thời còn nhỏ. Trong nhà dân thị trấn Lưu có thứ gì định vứt đi, đều đến cổng uỷ ban huyện nhờ Lý Trọc đến lấy. Lúc đó Lý Trọc còn đang biểu tình ngồi. Anh ta tỏ ra hết sức nghiêm túc đối với sự nghiệp biểu tình ngồi của mình. Anh ta cẩn thận ghi lại địa chỉ và bảo họ:

- Hết giờ làm việc tôi sẽ đến lấy.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Lâm Hồng say sưa trong hạnh phúc của mình. Anh chồng đẹp trai giỏi giang của chị cười chiếc xe đạp Vĩnh Cửu bóng loáng, sáng sớm nào cũng đèo chị đến Xưởng dệt kim. Sau khi đi vào, chị cứ quay lại hết lần này đến lần khác, lần nào cũng nhìn thấy Tống Cương vịn xe đạp đứng đó lưu luyến vẫy tay. Đến chiều tối, ra khỏi cổng, chị đã trông thấy Tống Cương tươi cười tràn trề hạnh phúc. Lâm Hồng không biết chồng đã giấu mình kín đáo tiếp tế cho Lý Trọc. Khi chị phát hiện ra đã được hơn một tháng.

Lần đầu Lâm Hồng phát hiện túi áo chồng không có tiền và tem phiếu, tự dưng chị mỉm cười, lẳng lặng bỏ vào túi áo Tống Cương hai hào và hai lạng tem phiếu. Đứng bên cạnh, Tống Cương không nói gì, nhìn nụ cười tủm tỉm từ đáy lòng của Lâm Hồng, Tống Cương chợt thấy lo lo.

Lâm Hồng không biết ngày nào Lý Trọc cũng lấy hết tiền và tem phiếu trong túi áo chồng như một thằng ăn cướp. Hết ngày nọ sang ngày kia, Lâm Hồng vẫn đều đặn bỏ thêm tiền và tem phiếu vào túi áo Tống Cương. Thoạt tiên Lâm Hồng vui mừng, cảm thấy chồng biết chăm lo sức khỏe bản thân, biết khi nào đói nên mua ăn thứ gì đó. Lâu dần chị cảm thấy là lạ. Trước kia anh ấy tiếc tiêu từng xu từng hào, bây giờ ngày nào tiêu hết ngày ấy, hơn nữa tiền lẻ cũng không còn. Chị nghĩ, dù anh ấy có tiêu gì cũng sẽ có một vài xu lẻ còn lại. Lâm Hồng hoài nghi nhìn chồng. Mắt Tống Cương cứ nhìn đi chỗ khác. Cuối cùng chị hỏi chồng:

- Hàng ngày anh ăn thêm thứ gì?

Tống Cương há hốc mồm, nhưng không nói được.

Lâm Hồng lại hỏi lần nữa. Tống Cương lắc đầu bảo mình không ăn gì. Lâm Hồng ngăn người. Tống Cương tránh ánh mắt của vợ, lo lắng thú thật:

- Đều cho Lý Trọc.

Lâm Hồng đứng giữa nhà im lặng. Lúc này chị mới biết Lý Trọc đã là một kẻ hành khất đi xin ăn. Trước đó chị hoàn toàn quên sự tồn tại của Lý Trọc. Trong thế giới của chị, chỉ có Tống Cương, không có ai khác. Bây giờ thằng cha khốn nạn lại xộc đến. Lâm Hồng bấm đốt ngón tay tính thử, hơn một tháng bị Lý Trọc lấy mất xấp xỉ sáu đồng bạc, tự dưng chị đau khổ, rơm rớm nước mắt. Mồm chị cứ nhắc đi nhắc lại "sáu đồng bạc", chị bảo nếu ăn tiêu dè sẻn, hai vợ chồng sống được một tháng.

Tống Cương cúi đầu ngồi ở mép giường, không nhìn vợ khẽ bảo:

- Lý Trọc là em anh.

- Nhưng có phải em ruột anh đâu - Lâm Hồng nói - Dù là em ruột thì nó cũng nên tự nuôi bản thân mình.

- Nó là em của anh - Tống Cương không tán thành lời nói của Lâm Hồng, nói tiếp - Sau này nó sẽ nuôi sống nó. Trước khi mất mẹ đã bảo anh chăm sóc...

- Đừng nhắc đến người mẹ kế đó - Lâm Hồng gắt lên, ngắt lời Tống Cương.

Lời nói của Lâm Hồng khiến Tống Cương đau khổ. Anh cũng gắt lên:

- Bà ấy là mẹ anh.

Lâm Hồng ngạc nhiên nhìn Tống Cương. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thẳng vào chị nói gay gắt. Lâm Hồng im lặng lắc đầu. Hai tiếng "mẹ kế", đã

làm Tống Cương đột nhiên gất lên một cách đau lòng. Lâm Hồng ngạc nhiên, cô cảm thấy mình sai và im lặng. Ngôi nhà trở nên vắng lặng.

Tống Cương cúi đầu ngồi đó. Lúc này những chuyện xa xưa lại tới tấp trở về như hoa tuyết bay lá tả. Cuộc sống trải chung giữa anh và Lý Trọc như một con đường trong mưa tuyết, từ từ kéo dài cho đến tận bây giờ, sau đó đột nhiên mất hút. Tống Cương trằm mỗi tơ vò, nhưng anh lại mù tịt không biết nghĩ thế nào, hình như tuyết trắng phau phau đã phủ kín lối đi, phủ kín luôn mọi phương hướng. Cho mãi tới lúc anh cúi đầu nhìn thấy hai chân vợ đang đứng ở giữa nhà, mới trở lại trạng thái bình thường. Anh nhìn thấy đôi giày cũ, chiếc quần cũng đã cũ. Anh biết áo vợ đang mặc cũng là chiếc áo cũ. Nghĩ đến hàng ngày Lâm Hồng sên ăn nhịn mặc, anh xót xa trong lòng. Anh cảm thấy mình không nên giấu Lâm Hồng cho tiền Lý Trọc. Đúng là mình đã sai.

Lâu lắm thấy Tống Cương cứ cúi đầu không nói một câu, Lâm Hồng lại bực tức, gất gông:

- Anh nói đi!

Tống Cương ngẩng lên, nhìn vợ nói một cách thành thật:

- Anh sai rồi.

Lâm Hồng bỗng chốc mềm lòng, nhìn cặp mắt chân thành của chồng, tự dưng chị thở dài. Sau đó chị bắt đầu an ủi anh. Chị nói nhiều, chị bảo sáu đồng đáng là bao, coi như bị mất cắp. Chị còn nói một câu thành ngữ "của mất người còn". Chị bảo, sau này anh không đi lại với Lý Trọc là được. Khi nói, chị lại mở ví lấy hai hào và hai lạng tem phiếu bỏ vào túi áo chồng. Thấy thế, Tống Cương vô cùng xúc động, nói với vợ:

- Anh không cần tiền...

- Anh cần tiền - Lâm Hồng nhìn Tống Cương nói - Anh nhất định phải tiêu cho mình.

Hôm nay, sau khi nằm xuống giường, hai vợ chồng, tiếp tục hưởng niềm hạnh phúc ngọt ngào. Tống Cương ôm vợ dạt dào tình thương yêu. Lâm Hồng hưởng thụ tình yêu của chồng đối với mình như dòng suối nhỏ róc rách chảy muôn thuở. Nụ cười tím tím nở trên môi chị. Khi đã đi vào giấc ngủ, nụ cười đó vẫn còn tươi rói trên mặt.

Hôm sau, hết giờ làm việc, Tống Cương đạp xe đến xưởng dệt kim đón Lâm Hồng. Lý Trọc biểu tình ngồi ở cổng trụ sở uỷ ban huyện đã trông thấy Tống Cương, lập tức nhảy lên gọi anh. Lúc đó Tống Cương bỗng chột dạ, bóp phanh, kiễng hai chân giữ vững xe, nghe thấy tiếng bước chân của Lý Trọc lệt sệt lê tới. Tống Cương đột nhiên sợ cậu em lại một lần nữa sẽ tay xin tiền. Lý Trọc quả nhiên đã giơ tay, nói oang oang không biết xấu hổ:

- Anh Tống Cương, hôm nay em chưa có thứ gì vào bụng...

Đầu Tống Cương kêu ong ong, tay anh thò vào túi theo thói quen, nắm chặt tiền và tem phiếu trong túi, sau đó đỏ mặt lắc đầu bảo Lý Trọc:

- Hôm nay không có...

Lý Trọc ngấn người thất vọng, rụt tay lại, nuốt nước miếng, buồn bã nói:

- Em nuốt nước bọt cả ngày, mẹ kiếp, còn phải tiếp tục nuốt nước bọt cả đêm...

Rồi như quý thần sai khiến, Tống Cương lại lấy tiền và tem phiếu trong túi đưa cho Lý Trọc. Lý Trọc ngạc nhiên, rồi cười hì hì, nhận tiền xong, văng tục một câu:

- Mẹ kiếp, anh cũng biết thích đùa?

Tống Cương nhăn nhó đạp xe đi. Tối đó, lúc Tống Cương lo lắng nhất đã diễn ra trước bữa cơm. Lâm Hồng thò tay vào túi áo chòng, thấy không tiền, cũng chẳng có tem. Lần này chị hy vọng sẽ sờ thấy chúng. Khi biết chắc không có gì hết, đột nhiên chị hoảng hốt. Chị sờ sờ nhìn chòng. Chị hy vọng lần này Tống Cương nói với chị, anh đã tiêu tiền cho mình. Khi Lâm Hồng thò tay vào túi, Tống Cương đã nhắm mắt một cách đau khổ. Mở mắt ra trông thấy ánh mắt sợ hãi của Lâm Hồng, Tống Cương run run nói:

- Anh sai rồi.

Lâm Hồng biết tiền và tem đã vào tay Lý Trọc. Chị nhìn anh một cách tuyệt vọng, điên tiết gất lên:

- Tại sao anh phải làm như thế?

Tống Cương xấu hổ. Anh giải thích đầu đuôi sự việc, vẫn là câu:

- Anh sai rồi.

Lâm Hồng giận dữ, nước mắt lưng tròng. Chị mím môi mím lợi nói:

- Tiền hôm qua em đưa cho anh, hôm nay anh đem cho Lý Trọc. Anh không thể chờ vài hôm sau hãy cho hẳn được sao? Anh không thể để em vui trước vài hôm được sao?

Tống Cương hận mình. Anh nghiêng răng nghiêng lợi định nói một câu hận mình, nhưng vẫn chỉ ba chữ:

- Anh sai rồi.

- Đừng nói nữa - Lâm Hồng gất lên - Em nghe chán rồi, anh chỉ biết nói ba chữ ấy.

Tống Cương không dám nói nữa. Anh cúi đầu đứng ở góc nhà, giống như bố Tống Phàm Bình bị phê đấu trong cách mạng văn hoá. Lâm Hồng vừa khóc vừa nói. Tống Cương đứng đó không một phản ứng gì. Lâm Hồng vừa bực vừa đau lòng. Chị không thiết nhìn chồng. Nằm trên giường, chị trùm kín chăn. Tống Cương đứng im một lúc, rồi đi lại trong nhà. Lâm Hồng nghe tiếng nôi xoảng va chạm, biết chồng đang nấu cơm. Trong nhà tối dần. Nấu xong anh bưng cơm canh bày ra mâm, so đĩa. Lâm Hồng thầm nghĩ, anh ấy nên gọi chị dậy. Nhưng Tống Cương vẫn ngồi cạnh mâm, im lặng như chết. Lâm Hồng tức đến mức cứ mím môi mím lợi. Trong nhà đã tối đen như mực. Tống Cương vẫn ngồi bất động, hình như đợi Lâm Hồng thức dậy cùng ăn.

Lâm Hồng biết Tống Cương sẽ ngồi đợi như thế. Nếu chị ngủ cho đến khi trời sáng, Tống Cương cũng sẽ ngồi trên ghế đợi đến sáng. Lâm Hồng bắt đầu thương Tống Cương, bắt đầu nghĩ đến những đức tính tốt của chồng, nghĩ đến tình yêu anh đã giành cho chị, nghĩ đến tính lương thiện và trung thành, nghĩ đến dáng dấp lịch sự, đẹp trai của anh...

Khi nghĩ đến dáng dấp lịch sự, đẹp trai của chồng, Lâm Hồng tự dưng mím môi cười. Không kìm nổi, chị khẽ gọi một tiếng:

- Anh Tống Cương.

Đang ngồi trên ghế, Tống Cương đứng phắt lên. Anh do dự một lát, lại ngồi xuống. Lâm Hồng nhìn thấy bóng chồng phản ứng trong đêm tối. Chị lại mím môi cười. Chị khe khẽ gọi:

- Anh Tống Cương, anh lại đây.

Tống Cương đến trước giường. Cái bóng cao to của anh cúi xuống. Lâm Hồng tiếp tục khe khẽ nói:

- Anh Tống Cương, anh ngồi xuống.

Tống Cường thận trọng ngồi xuống mép giường. Lâm Hồng kéo tay anh giục:

- Anh ngồi xuống.

Tống Cường ngồi dịch vào. Lâm Hồng kéo tay chồng để lên ngực. Chị bảo:

- Anh Tống Cường, anh lương thiện quá, từ nay về sau em không bao giờ cho anh tiền nữa.

Tống Cường gật gật đầu trong bóng tối. Lâm Hồng để tay anh lên má, âu yếm hỏi:

- Anh giận em không!

Trong bóng tối, Tống Cường lắc lắc đầu:

- Không.

Lâm Hồng ngồi dậy, kéo luôn bàn tay kia của chồng, sau đó trều mền nói với anh:

- Em không muốn kể tội Lý Trọc xấu như thế nào, cho dù hẳn là người tốt, vợ chồng mình cũng không nuôi nổi. Anh tính xem, mỗi tháng mình được bao nhiêu tiền lương? Sau này chúng mình sẽ có con, chúng mình còn phải nuôi con khôn lớn, không gánh vác được gánh nặng Lý Trọc. Lý Trọc không có công ăn việc làm, sau này không sống nổi, sẽ bám níu anh dai dẳng... Anh Tống Cường, em không lo hiện nay em lo là lo sau này. Anh hãy nghĩ cho con cái chúng mình trong tương lai. Anh dứt khoát phải cắt đứt quan hệ với Lý Trọc...

Tống Cường gật gật đầu trong bóng tối. Lâm Hồng không nhìn rõ. Chị hỏi:

- Anh Tống Cương, anh có gặt đầu không?

Tống Cương gặt đầu đáp:

- Anh gặt rồi.

Dừng một lát, Lâm Hồng hỏi Tống Cương:

- Em nói thế đúng không?

- Đúng - Tống Cương gặt đầu.

Bão tố trong đêm qua đi, lại gió lộng sóng êm. Những ngày sau này Tống Cương bắt đầu tránh Lý Trọc. Hết giờ làm việc, khi Tống Cương đạp xe đến Xưởng dệt kim đón Lâm Hồng, sắp sửa phải đi qua cổng trụ sở ủy ban huyện Lý Trọc biểu tình ngồi, Tống Cương phải đi vòng xa hơn để tránh Lý Trọc, khiến Lâm Hồng thường phải đứng đợi mãi ở cổng Xưởng dệt kim. Trước kia, Lâm Hồng chưa bước khỏi cổng xưởng, Tống Cương đã đứng đợi sẵn. Bây giờ chị cứ phải nghẽn cổ trông trước trông sau. Chị em trong Xưởng dệt kim đã về hết, Tống Cương mới vội vàng vàng đạp xe đến. Một hôm bức quá, Lâm Hồng sa sầm mặt, ngồi vào gác ba ga, dọc đường không thèm nói với chồng một tiếng. Về nhà, Lâm Hồng bắt đầu trách Tống Cương. Chị bảo đứng ở cổng xưởng chị lo đứng lo ngồi, sợ anh bị tai nạn dọc đường, thậm chí còn nghĩ đến chuyện hay là anh đâm xe vào cột điện, vỡ đầu chảy máu. Tống Cương ấp a ấp úng giải thích vì sao mình đến muộn. Anh bảo để tránh Lý Trọc, anh phải đi đường vòng. Nghe chồng nói thế, chị lập tức nói to:

- Sợ gì?

Lâm Hồng bảo, loại người như Lý Trọc, ai sợ hấn, hấn càng làm già, càng bắt nạt. Lâm Hồng bảo Tống Cương, từ nay trở đi anh cứ qua cổng trụ sở ủy ban huyện mà đi. Chị nói:

- Anh cứ bơ hẵn đi, coi như không có con người ấy.

Tống Cương bảo:

- Nếu cậu ấy gọi anh thì sao?

- Anh bỏ ngoài tai - Lâm Hồng bảo - Coi như không quen biết gì hết.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Lý Trọc lúc này đã chất mọi thứ đồng nát thành một quả núi nhỏ ở cổng trụ sở uỷ ban huyện. Anh ta đã thay đổi phong cách biểu tình ngồi, chỉ ngồi xếp bằng giữa cổng lúc đi làm và lúc hết giờ làm việc. Thời gian còn lại, ít người qua cổng, anh ta chống mộng, say sưa bới nhặt đồng rác không biết mệt. Anh ta chống mộng cao hơn đầu, cứ giờ đi giờ lại, quay quanh đồng rác ba trăm sáu mươi độ, y như đãi cát tìm vàng. Hễ nghe thấy tiếng keng báo hiệu hết giờ làm việc của uỷ ban huyện, anh ta lại lập tức nhảy về ngồi xếp bằng giữa cổng, vẫn ra dáng một người gác cửa vạn người phải tránh lối. Những người làm việc trong uỷ ban huyện ra về cười hì hì. Họ bảo tên Lý Trọc biểu tình ngồi còn tươi tỉnh hơn ông chủ tịch huyện đọc báo cáo trong đại hội. Lý Trọc tỏ ra rất hài lòng trước những lời nhận xét này. Với giọng nói sang sảng, anh ta nói với theo người vừa nói câu ấy:

- Nhận xét hay tuyệt.

Một tháng nay, Lý Trọc không trông thấy Tống Cương. Khi Tống Cương đạp xe Vĩnh Cửu lại đi qua trước cổng trụ sở uỷ ban huyện, chẳng để ý gì đến việc đang biểu tình ngồi, Lý Trọc đứng phắt dậy, giơ hai tay, hô gọi Tống Cương:

- Anh Tống Cương, anh Tống Cương...

Tống Cương giả vờ không nghe thấy Lý Trọc gọi. Nhưng tiếng gọi của Lý Trọc như cánh tay níu anh lại. Hai chân đạp xe của Tống Cương không cử động được nữa. Do dự một lát, Tống Cương quay đầu xe, từ từ đạp đến chỗ Lý Trọc. Tống Cương thấp thỏm không yên. Anh không biết

có nên nói với Lý Trọc trong túi không có xu nào. Lý Trọc mừng rỡ bước tới, kéo Tống Cương xuống xe, nói một cách thần bí:

- Anh Tống Cương, em phát tài rồi!

Lý Trọc móc túi lấy ra chiếc đồng hồ đeo tay cũ, tay trái ấn đầu Tống Cương để anh nhìn kỹ chiếc đồng hồ. Lý Trọc xúc động nói:

- Anh nhìn thấy chữ nước ngoài trên đó rồi chứ? Đây là chiếc đồng hồ đeo tay mác nước ngoài, nó chạy không theo thời gian Bắc Kinh, mà theo giờ quốc tế, em nhặt được trong đồng rác.

Tống Cương không nhìn thấy kim trên đồng hồ. Anh hỏi:

- Sao không có kim!

Lắp vào ba sợi dây thép nhỏ sẽ là kim - Lý Trọc nói - Bỏ chút tiền sửa chữa là chạy được.

Sau đó Lý Trọc bỏ chiếc đồng hồ vào túi Tống Cương, khẳng khái nói:

- Cho anh.

Tống Cương ngạc nhiên, không ngờ Lý Trọc lại cho mình chiếc đồng hồ cậu ta thích. Tống Cương ngượng ngùng lấy đồng hồ trả Lý Trọc. Anh nói:

- Em giữ mà dùng.

- Anh cầm lấy - Lý Trọc nói một cách dứt khoát - Cách đây mười ngày em nhặt được đồng hồ. Em chờ anh mười ngày nay định cho anh, tháng này anh đi đâu vậy?

Tống Cương đỏ mặt, không biết nói gì. Lý Trọc cứ tưởng Tống Cương ngại không nhận đồng hồ, dứt bằng được vào túi Tống Cương. Lý Trọc

bảo:

- Ngày nào anh cũng đón Lâm Hồng. Anh cần dùng đồng hồ, em không cần. Mặt trời mọc em ra khỏi cửa đi biểu tình. Mặt trời lặn em về nhà ngủ...

Lý Trọc nói, rồi ngẩng lên, tìm ánh chiều tà. Chỉ tay vào ánh chiều tà xuyên qua lá cây, Lý Trọc sôi nổi bảo Tống Cương:

- Đồng hồ đeo tay của em đó.

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Tống Cương, Lý Trọc giải thích:

- Không phải cây, mà là mặt trời.

Tống Cương cười hì hì. Lý Trọc giục Tống Cương:

- Đừng cười nữa, mau mau đi, Lâm Hồng đang chờ anh.

Tống Cương bước lên xe đạp, hai chân chống đất, quay lại bảo Lý Trọc:

- Tháng này em khỏe chứ?

- Khỏe - Lý Trọc vẫy tay đuổi Tống Cương - Nhanh nhanh đi.

Tống Cương tiếp tục hỏi Lý Trọc:

- Tháng này em ăn gì?

- Ăn gì à? - Lý Trọc nheo mắt nghĩ, lắc đầu bảo - Quên rồi, dù sao cũng không chết đói.

Tống Cương còn muốn nói, Lý Trọc xồn xồn giục:

- Anh Tống Cương, anh yếu đuối suốt mười lăm.

Lý Trọc đẩy xe đi, đẩy được năm sáu mét, Tống Cương đành phải đạp. Lý Trọc rút tay về, nhìn Tống Cương đi xa, quay trở lại giữa cổng, vừa ngồi xếp bằng, chợt nghĩ mọi người trong trụ sở uỷ ban đã về hết, Lý Trọc đứng lên có vẻ hụt hẫng, há mồm chửi một tiếng:

- Mẹ kiếp!

Đón Lâm Hồng về nhà, Tống Cương do dự rất lâu, vẫn chưa móc chiếc đồng hồ đeo tay Lý Trọc cho ra khỏi túi. Anh định để sau này sẽ nói với Lâm Hồng. Trong túi Tống Cương không có tiền không có tem lương thực, nhưng anh còn có cơm trưa. Thời bấy giờ, bữa nào anh và Lâm Hồng nấu cơm tối cũng nấu thêm một ít, sau khi ăn, bỏ cơm và thức ăn còn lại vào hai chiếc ăng gô. Đây là bữa trưa hôm sau của hai người ăn tại xưởng. Trong mấy hôm tránh Lý Trọc, Tống Cương chỉ thi thoảng nghĩ đến Lý Trọc sẽ thế nào. Lúc gặp nhau, lại không sao xua được tình nghĩa anh em trong lòng. Lý Trọc nhặt được một chiếc đồng hồ đeo tay nước ngoài, cất giữ mười ngày như một của quý, tặng riêng cho Tống Cương, khiến Tống Cương cứ nghĩ đến là bù lại cảm động. Bữa trưa hôm sau, Tống Cương nghĩ đến Lý Trọc, liền đạp xe đem ăng gô cơm đến cổng trụ sở uỷ ban huyện. Lý Trọc đang chống hông cúi đầu hí hục bới tìm trong đồng rác. Tống Cương đạp xe đến sau lưng, Lý Trọc cũng không biết. Tống Cương bóp chuông reng reng, Lý Trọc giật nảy mình, quay đầu nhìn thấy hộp cơm của Tống Cương, tươi cười hỏi:

- Anh Tống Cương, anh biết em đói hả?

Vừa nói, Lý Trọc vừa cầm luôn hộp cơm trong tay Tống Cương, vội vàng mở ra, nhìn thấy cơm và thức ăn trong hộp vẫn còn nguyên. Lý Trọc dừng tay hỏi:

- Anh Tống Cương, anh ăn chưa?

- Em ăn mau đi, anh không đói - Tống Cương giục.

- Không được - Lý Trọc đưa hộp cơm cho Tống Cương - Chúng mình cùng ăn.

Lý Trọc bới trong đồng tác tìm một xấp báo cũ, trải ra đất cho Tống Cương ngồi, còn mình ngồi bệt xuống. Hai anh em ngồi sòng đôi trước đồng rác. Lý Trọc cầm lại hộp cơm trong tay Tống Cương, lấy đũa trộn đều cơm và thức ăn trong hộp, rồi lại lấy đũa đào một chiến hào ở giữa, bảo Tống Cương:

- Đây là vĩ tuyến ba mươi tám, một bên là Bắc Triều Tiên, một bên là Nam Triều Tiên.

Vừa nói Lý Trọc vừa dúm hộp cơm vào tay Tống Cương:

- Anh ăn trước đi.

Tống Cương đẩy lại:

- Em ăn trước đi.

- Em nhường anh ăn trước, anh ăn trước đi - Lý Trọc cau có nói.

Tống Cương không đùn đẩy nữa, tay trái cầm hộp cơm, tay phải cầm đũa ăn. Lý Trọc thò cổ nhìn hộp cơm, bảo Tống Cương:

- Anh ăn bên Nam Triều Tiên.

Tống Cương cười hì hì. Tống Cương ăn chậm rãi. Ngồi bên cạnh, Lý Trọc nuốt nước miếng ừng ực. Nghe tiếng nữa nước miếng liên tục của Lý Trọc, Tống Cương ngừng lại, đưa hộp cơm cho Lý Trọc:

- Em ăn đi.

- Anh ăn hết đi đã - Lý Trọc đẩy hộp cơm lại - Anh có thể ăn nhanh nhanh tí nữa được không. Anh Tống Cương, anh ăn cơm xem ra cũng éo là

sướt mượt lắm.

Tống Cương tống hết số cơm và thức ăn còn lại vào mồm. Mồm anh phồng lên như một quả bóng da. Lý Trọc nhận hộp cơm, xì xà xì xụp, ăn ngấu ăn nghiêng suất cơm của mình như cỗ máy hút bụi. Lý Trọc đã ăn hết suất cơm, mà Tống Cương vẫn còn nhai chưa nuốt hết. Lý Trọc thân mật dấm nhẹ lưng giúp Tống Cương nuốt xuôi cơm. Tống Cương nuốt xong, chùi mồm trước rồi lau nước mắt. Tống Cương chợt nhớ lại lời nói của mẹ Lý Lan trước khi nhắm mắt. Thấy Tống Cương khóc, Lý Trọc ngạc nhiên hỏi:

- Anh Tống Cương, tại sao anh khóc?

- Anh nghĩ đến mẹ... Tống Cương đáp.

Lý Trọc ngẩn người. Tống Cương nhìn Lý Trọc nói:

- Mẹ không yên tâm về em. Mẹ dặn anh phải chăm lo em. Anh hứa với mẹ, chỉ còn lại bát cơm cuối cùng, nhất định nhường cho em ăn, mẹ lắc đầu bảo, bát cơm cuối cùng hai anh em chia nhau ăn...

Chỉ vào hộp cơm không trên đất, Tống Cương nói:

- Vừa giờ chúng ta đã chia nhau ăn.

Hai anh em sống lại những giờ phút thương tâm đã qua. Ngồi ở cổng trụ sở ủy ban huyện, ngồi trước đồng rác như một trái núi nhỏ, hai anh em nhà họ lau nước mắt, nhớ lại lúc còn bé dắt tay nhau đi xuống cầu trước bến xe trông thấy xác bố Tống Phạm Bình nằm dưới nắng hè gay gắt như thế nào; dắt tay nhau đứng ở lối ra bến xe cho đến lúc mặt trời lặn, màn đêm buông xuống, chờ mẹ Lý Lan từ Thượng Hải trở về... Cảnh tượng cuối cùng là hai anh em kéo xe bò đưa xác mẹ Lý Lan về quê, trả mẹ của hai anh em cho bố.

Sau đó Lý Trọc lau nước mắt, nói với Tống Cương:

- Lúc còn bé chúng ta khổ quá.

Tống Cương cũng lau nước mắt, gật đầu nói:

- Lúc còn bé anh em mình bị người ta bắt nạt ức hiếp.

- Bây giờ tốt rồi - Lý Trọc cười bảo - Bây giờ không ai còn dám bắt nạt ức hiếp chúng ta.

- Không tốt - Tống Cương nói - Bây giờ vẫn chưa tốt.

- Sao lại chưa tốt? - Lý Trọc quay lại hỏi Tống Cương

- Anh đã cưới Lâm Hồng, còn chưa tốt hay sao? Anh đúng là sống trong hạnh phúc lại không biết hạnh phúc.

- Anh muốn nói đến em - Tống Cương nói.

- Em sao nào? - Lý Trọc quay nhìn đống rác sau lưng - Em cũng sống tốt.

- Tốt à? - Tống Cương hỏi - Em không có công ăn việc làm.

- Ai bảo em không có công ăn việc làm? - Lý Trọc cau có - Công việc của em là biểu tình ngồi.

Tống Cương lắc đầu lo lắng nói:

- Sau này em sẽ thế nào?

- Yên tâm - Lý Trọc không cho là thế, nói - Xe đến trước núi tất có đường, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng.

Tống Cương vẫn lắc lắc đầu:

- Anh lo cho em lắm.

- Lo gì? - Lý Trọc đáp - Em đái không lo, anh bưng bô lo cái gì?

Tống Cương lại thở dài, không nói nữa. Lý Trọc hớn hờ hỏi chiếc đồng hồ đeo tay nước ngoài, hỏi Tống Cương đem sửa chưa? Tống Cương cầm hộp đựng cơm, đứng dậy bảo phải về xưởng làm việc. Sau khi bước lên xe đạp, tay trái Tống Cương cầm hộp cơm, tay phải cầm ghi đông đạp đi. Lý Trọc ở đằng sau trông thấy bỗng reo lên:

- Anh Tống Cương, anh biết đi một tay à?

Ngồi trên xe, Tống Cương cười, ngoái lại nói với Lý Trọc:

- Một tay đáng kể gì, anh bỏ hai tay vẫn đi tốt.

Nói rồi, Tống Cương dang hai tay, đạp xe đi như liệng. Lý Trọc đầy vẻ ngạc nhiên, gọi đuổi theo:

- Anh Tống Cương, anh giỏi lắm.

Trong hơn một tháng sau đó, buổi trưa nào đi làm, Tống Cương cũng đem hộp cơm đến trước mặt Lý Trọc. Hai anh em ngồi trước đồng rác, cười nói rôm rả, chia cơm và thức ăn trong hộp ra ăn. Tống Cương không dám nói với Lâm Hồng. Đến bữa tối, bụng đói cồn đói cào, Tống Cương sợ Lâm Hồng sinh nghi, anh vẫn không dám ăn nhiều, hơn nữa còn ăn ít hơn trước. Lâm Hồng thấy chồng ăn ít, lo lắng nhìn, hỏi chồng có phải thời gian gần đây sức khỏe anh sa sút. Tống Cương cứ ắp a ắp úng, bảo mình ăn ít, nhưng sức vẫn khỏe, thân thể rất tốt.

Trên đời không có bức tường nào không lọt gió, cái kim bọc dê lâu ngày cũng lộ ra, sau hơn một tháng, Lâm Hồng đã biết rõ chân tướng sự việc. Một nữ công nhân Xưởng dệt kim cho Lâm Hồng biết chuyện này. Hôm kia, chị có việc xin nghỉ, buổi trưa đi qua cổng trụ sở uỷ ban huyện,

thấy Tống Cương và Lý Trọc ngồi sòng đôi trên đất, chia cơm và thức ăn trong hộp cùng ăn. Hôm sau chị cười hì hì nói với Lâm Hồng, trông hai anh em ngồi ăn còn còn thân mật hơn vợ chồng. Lúc đó Lâm Hồng đang bưng hộp cơm, ngồi ăn trưa ở cửa phân xưởng. Nghe nói vậy mặt chị lập tức biến sắc, bỏ hộp cơm trong tay, chị lao ra khỏi xưởng.

Khi Lâm Hồng đến công trụ sở uỷ ban huyện, hai anh em đã ăn xong, đang ngồi nói chuyện thân mật. Lý

Trọc đang bô bô nói gì đó. Lâm Hồng sa sầm nét mặt đi đến trước mặt hai người. Lý Trọc nhìn thấy Lâm Hồng trước, lập tức nhảy lên, sốt sắng chào:

- Chị Lâm Hồng, chị đã đến...

Tống Cương tái mặt, Lâm Hồng lạnh lùng nhìn Tống Cương một cái, quay ngoắt đi luôn. Lý Trọc vừa tìm trong đồng rác một xấp báo cũ, chuẩn bị mời Lâm Hồng cùng ngồi. Quay lại thấy Lâm Hồng đã bỏ đi, thất vọng nói với chị:

- Đã đến đây, chị hãy ngồi một lát đã nào.

Tống Cương lúng túng đứng dậy, thấy Lâm Hồng đi xa, mới nghĩ nên đuổi theo. Anh vội vàng nhảy lên xe đạp, vù vù lao đi. Thấy Tống Cương đuổi phía sau, năn nỉ, giục chị ngồi lên gác ba ga, Lâm Hồng cứ tỉnh khô, vờ như không nghe thấy, vờ như bên chị không có người nào là Tống Cương. Chị ngẩng đầu bước đi, mắt vẫn nhìn thẳng. Tống Cương không dám nói chuyện, nhảy xuống dắt xe, lẳng lặng đi sau Lâm Hồng. Hai người y như không quen biết nhau, lầm lũi đi trên phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi. Rất đông dân chúng thị trấn Lưu đều trông thấy, dừng chân nhìn họ một cách hiếu kỳ, biết giữa hai người đang có chuyện. Dân chúng thị trấn Lưu, trời sinh ra đã ưa chuyện mách lẻo. Có người gọi tên Lâm Hồng, chị cũng không trả lời, ngay đến cái gật đầu và mỉm cười cũng không. Cũng có

người gọi tên Tống Cường, anh cũng không đáp, nhưng anh còn gật đầu, mỉm cười chào lại. Tống Cường mỉm cười trông rất cổ quái. Nhà thơ Triệu lúc ấy cũng đang đi trên phố. Nhà thơ Triệu hay kiếm chuyện, anh ta chỉ Tống Cường bảo bà con thị trấn Lưu:

- Trông thấy chưa, đây là cười gượng gạo.

Tống Cường dắt xe đạp đi theo Lâm Hồng đến tận cổng Xưởng dệt kim. Dọc đường chị không nhìn chòng. Khi đi vào cổng xưởng, chị vẫn không ngoái lại. Chị cảm thấy Tống Cường đứng lại. Bước chân chị lưỡng lự đôi chút. Trong giây lát, chị đột nhiên mềm lòng. Chị định quay lại nhìn chòng, nhưng chị đã kìm chế được, đi thẳng vào phân xưởng.

Tống Cường đứng ngoài cổng xưởng như kẻ mất hồn. Bóng Lâm Hồng đã mất hút, Tống Cường vẫn đứng đó. Tiếng kèng làm việc buổi chiều đã dóng dả cất lên, trong cổng trống vắng, lòng anh cũng trống trải. Tống Cường đứng lâu lắm mới đẩy xe quay người đi. Anh bần thần quên cả ngồi lên chiếc xe đạp bóng nhoáng.

Tống Cường đã trải qua một buổi chiều căng thẳng ngọt ngào. Phần lớn thời giờ anh ngồi thần thờ ở góc phân xưởng, lúc bâng khuâng như mất mát, khi suy tư trầm mặc. Trong đầu anh trống rỗng. Cho đến khi tiếng kèng hết giờ làm việc vang lên, anh một giật mình bừng tỉnh, chạy ra khỏi phân xưởng, nhảy lên xe đạp, lao ra khỏi Xưởng kim khí, phóng như bay trên phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi. Khi đến cổng Xưởng dệt kim, chị em công nhân bên trong đang lũ lượt ra về. Tống Cường vịn xe đạp đứng đợi. Anh trông thấy Lâm Hồng và mấy công nhân vừa nói chuyện vừa đi ra. Anh chột mừng rỡ, nhưng rồi lại lo lo, không biết Lâm Hồng có ngồi lên gác ba ga xe đạp không?

Tống Cường không ngờ, Lâm Hồng bước đến trước mặt anh như thường lệ, vẫy tay chào các bạn gái, rồi né người nhảy lên đèo hàng, coi như không xảy ra chuyện gì. Đầu tiên Tống Cường ngăn người, sau đó thờ

phào nhẹ nhõm, nhảy lên xe, mặt đỏ bừng, bấm chuông phóng vèo vèo. Tống Cương trở lại hạnh phúc, hạnh phúc khiến anh tràn đầy sức lực. Hai chân anh đạp mạnh pê- đan. Lâm Hồng ngồi ở sau xe hai tay bám chỗ ngồi, nhưng xe phóng nhanh quá, chị đành phải níu áo Tống Cương.

Niềm sung sướng của Tống Cương chỉ được trong chốc lát như hoa quỳnh nở trong đêm rồi tàn ngay. Về đến nhà Lâm Hồng đóng cửa, lập tức băng giá như đi trên phố lớn buổi trưa. Chị đến trước cửa sổ, kéo rèm che, im lặng nhìn rèm cửa, y như xem phong cảnh bên ngoài. Tống Cương đứng giữa nhà, một lát sau lẩm bẫm nói:

- Lâm Hồng, anh sai rồi.

Lâm Hồng hừ một tiếng trong mũi, tiếp tục đứng lặng im rồi quay lại hỏi Tống Cương:

- Sai gì?

Tống Cương cúi đầu, thật thà kể lại việc chia cơm ăn trưa với Lý Trọc hơn một tháng nay. Lâm Hồng vừa nghe vừa lắc đầu khóc. Tống Cương thà chịu đói, cũng phải để cho thằng khốn nạn Lý Trọc ăn cơm. Thấy Lâm Hồng giận khóc, Tống Cương im lặng, đứng một bên thấp thỏm không yên. Lát sau thấy Lâm Hồng lau nước mắt, Tống Cương mới quay người tìm chiếc đồng hồ nước ngoài, lấp ba lấp bấp nói với Lâm Hồng, anh vốn đã không đi lại với Lý Trọc, nhưng vì một hôm đạp xe đi qua cổng trụ sở ủy ban huyện, Lý Trọc gọi lại và cho anh chiếc đồng hồ, khiến anh nhớ lại tình nghĩa anh em trước kia. Tống Cương lẩm bẫm nói. Lâm Hồng đã nhìn rõ chiếc đồng hồ trong tay Tống Cương. Chị đột nhiên hỏi:

- Có kim đâu, đây mà là đồng hồ?

Lâm Hồng khóc chửi Lý Trọc thậm tệ. Chửi từ chuyện Lý Trọc nhòm trộm mông chị trong nhà vệ sinh, chửi đến việc Lý Trọc trơ trên gạ gẫm quấy rối chị trước công chúng, lại còn dẫn bọn thọt mù ngố điếc đến

Xưởng dẹt kim gây sự, khiến chị xấu hổ không dám ngẩng lên nhìn người khác. Lâm Hồng kể một lô một lốc tội lỗi của Lý Trọc. Kể đến cuối cùng chị uất lên đau đớn, khóc hu hu, nói cả đến chuyện chị nhảy xuống sông tự tử, mà hắn cũng không chịu buông tha, còn ép Tống Cương đến nói với chị "lần này thì cô hết hy vọng", buộc Tống Cương cũng suýt nữa thất cổ chết.

Lâm Hồng khóc không thành tiếng. Chửi xong Lý Trọc, chị quay sang mắng Tống Cương. Chị bảo sau khi cưới phải bớt ăn bớt mặc, giành tiền sắm cho chồng một chiếc đồng hồ đeo tay mác Kim cương, ngờ đâu Lý Trọc đã dùng chiếc đồng hồ hồng người ta vứt đi mua chuộc Tống Cương. Nói đến đây, Lâm Hồng bỗng dừng thôi khóc. Chị lau nước mắt, cười gượng, lẩm bẩm nói một mình:

- Cũng không phải mua chuộc, họ vốn cùng một nhà, bởi mình thọc chân vào chia rẽ hai người.

Khóc xong, chửi xong, Lâm Hồng lau nước mắt, im lặng lâu lắm, thờ dài thườn thượt, sau đó buồn bã nhìn chồng, bình tĩnh nói:

- Anh Tống Cương, em nghĩ thông rồi, anh vẫn nên chung sống với Lý Trọc, chúng ta sẽ ly hôn.

Tống Cương vô cùng hết hoảng lắc đầu, há hốc mồm không nói thành tiếng. Trông dáng vẻ Tống Cương thật tội nghiệp, chị bỗng thương anh. Chị lại khóc, lắc đầu nói:

- Anh Tống Cương, anh biết em yêu anh, nhưng đúng là em không thể tiếp tục chung sống với anh được.

Nói rồi, chị đi đến trước tủ, lấy mấy bộ quần áo của mình cho vào một cái túi. Ra đến cửa, Lâm Hồng quay nhìn Tống Cương đang hoảng sợ run rẩy, ngần ngại một lát chị vẫn mở cửa. Tống Cương đột nhiên quỳ xuống, khóc lóc van xin Lâm Hồng:

- Lâm Hồng, em đừng đi.

Lâm Hồng lúc này rất muốn sà vào ôm Tống Cương. Nhưng chị kìm nén được. Chị nói một cách ôn hoà:

- Em về nhà mẹ vài hôm, anh ở một mình suy nghĩ cho kỹ, chung sống với em, hay chung sống với Lý Trọc?

- Không cần suy nghĩ - Tống Cương khóc sụt sùi - Chung sống với em.

Lâm Hồng úp hai tay lên mặt khóc hu hu. Chị hỏi:

- Lý Trọc làm thế nào?

Tống Cương đứng dậy, nói với Lâm Hồng một cách kiên quyết:

- Anh đi bảo với nó, anh phải cắt đứt với nó, anh đi ngay bây giờ.

Lâm Hồng không thể nào nín nhịn nổi. Chị lao đến ôm Tống Cương. Lâm Hồng áp vào mặt Tống Cương khẽ hỏi:

- Anh có cần em cùng đi không?

Tống Cương gật gật đầu tỏ vẻ kiên quyết:

- Cùng đi.

Trong trái tim hai người bùng cháy lên ngọn lửa tình yêu, họ đưa tay lau nước mắt cho nhau, sau đó đi ta khỏi nhà. Theo thói quen Lâm Hồng đi đến trước xe đạp. Tống Cương lắc đầu bảo, không đi xe, cứ đi bộ suy nghĩ cẩn thận, xem nên nói với Lý Trọc những gì. Lâm Hồng có vẻ ngạc nhiên nhìn Tống Cương. Tống Cương vẫy tay với chị rồi đi trước. Nghe lời chồng, chị bước theo ngay. Hai vợ chồng đi khỏi ngõ nhỏ ra phố lớn. Lâm Hồng khoác tay Tống Cương, vừa đi vừa luôn luôn ngẩng nhìn chồng. Nét

mặt Tống Cương tỏ rõ tinh thần cương nghị, Lâm Hồng bỗng chốc cảm thấy chồng mình hết sức mạnh mẽ. Đây là cảm nhận đầu tiên của chị về chồng kể từ sau ngày cưới. Tống Cương trước đó ngoan ngoãn, chị bảo thế nào anh làm thế, việc gì cũng nghe theo. Bây giờ chị cảm thấy từ nay về sau, chị phải theo anh. Trong ráng chiều sắp tắt, hai vợ chồng đi đến công trụ sở uỷ ban huyện. Trông thấy Lý Trọc còn đang bới đồng rác, Lâm Hồng kéo cánh tay chồng, hỏi:

- Anh nghĩ xong nói thế nào chưa?

- Nghĩ rồi - Tống Cương gật gật đầu - Anh trả hẳn một câu nói.

Lâm Hồng không hiểu:

- Câu nói nào?

Tống Cương không trả lời. Gỡ tay Lâm Hồng đang khoác tay mình, bước thẳng đến chỗ Lý Trọc. Lâm Hồng đứng lại. Nhìn bóng dáng Tống Cương cao to đi đến trước mặt Lý Trọc một cách oai nghiêm, chị nghe thấy giọng Tống Cương nói căng cứng:

- Lý Trọc, anh có chuyện nói với em.

Lý Trọc cảm thấy giọng Tống Cương khang khác, lại có Lâm Hồng đứng bên. Anh ta nhìn Tống Cương đầy vẻ hồ nghi, sau đó lại nhìn Lâm Hồng, Tống Cương móc túi lấy chiếc đồng hồ đeo tay nước ngoài không có kim đưa cho Lý Trọc. Lý Trọc biết người đến không có thiện chí, anh ta nhận chiếc đồng hồ, lau kỹ mấy cái, đeo vào cổ tay mình. Anh ta hỏi Tống Cương:

- Anh định nói chuyện gì?

Tống Cương dụ bớt giọng, nghiêm chỉnh nói với Lý Trọc:

- Lý Trọc này, từ sau khi bố anh và mẹ em chết, chúng ta không còn là anh em...

Lý Trọc gật đầu ngắt lời Tống Cương:

- Anh nói đúng, bố anh không phải bố đẻ tôi, mẹ tôi không phải mẹ đẻ anh, chúng ta không phải anh em ruột...

- Cho nên - Tống Cương ngắt lời Lý Trọc - Bất cứ việc gì tôi cũng không tìm cậu, bất cứ việc gì cậu cũng đừng tìm tôi, từ nay trở đi chúng ta mỗi đứa một ngã, nước giếng không động đến nước sông...

- Ý anh muốn nói là - Lý Trọc lại ngắt lời Tống Cương một lần nữa - Từ nay chúng ta cắt đứt!

- Phải - Tống Cương gật đầu một cách kiên quyết, sau đó nói một câu - Lần này cậu hết hy vọng chứ?

Nói xong, Tống Cương quay người đón Lâm Hồng. Với tư thế của kẻ chiến thắng, anh nói với Lâm Hồng:

- Đã trả hăn một câu nói.

Lâm Hồng dang hai tay ôm Tống Cương đang bước đến. Tống Cương cũng ôm chặt Lâm Hồng. Lý Trọc sờ đầu nhìn Lâm Hồng và Tống Cương đi bên nhau thân mật. Lý Trọc không hiểu tại sao Tống Cương phải nói câu: "Lần này cậu hết hy vọng". Miệng anh ta làm nhảm:

- Mẹ kiếp, ta hết hy vọng cái đếch gì?

Lâm Hồng và Tống Cương ôm vai nhau đi trên phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi, rồi rẽ vào ngõ nhỏ. Khi về đến nhà, Tống Cương đột nhiên im lặng, ngồi trên ghế không nói một tiếng. Nhìn vẻ mặt nặng nề của chồng, Lâm Hồng biết anh đang đau lòng. Anh em Tống Cương và Lý Trọc có quá

nhiều chuyện trong quá khứ, không tránh khỏi tình riêng đã dứt tơ lòng còn vương, Lâm Hồng không lên tiếng trách chồng, thầm nghĩ sau vài ngày sẽ ổn. Lâm Hồng tin tưởng cuộc sống giữa mình và Tống Cương càng lâu bền, chuyện cũ giữa anh ấy và Lý Trọc sẽ nhạt dần.

Đêm đến nằm trên giường, tâm tình Tống Cương vẫn nặng nề, không kìm nổi thở dài mấy tiếng trong bóng tối. Lâm Hồng vỗ nhẹ anh, khe khẽ ngẩng đầu, Tống Cương giơ cánh tay ôm vợ theo thói quen. Lâm Hồng gục vào Tống Cương, giục anh ngủ đi, đừng suy nghĩ gì nữa. Nói xong, Lâm Hồng ngủ trước. Lâu lắm Tống Cương mới ngủ được. Đêm ấy Tống Cương lại nằm mơ. Trong mơ anh cứ khóc dai dẳng, nước mắt chảy cả sang mặt Lâm Hồng. Sau khi giật mình tỉnh giấc, Lâm Hồng giật công tắc bật đèn, Tống Cương cũng giật mình tỉnh giấc. Trông mặt Tống Cương đầy nước mắt, Lâm Hồng thầm nghĩ có thể anh ấy lại mơ gặp mẹ kế. Chị giật dây tắt điện, vỗ vỗ Tống Cương như an ủi, hỏi anh:

- Anh lại nằm mơ gặp mẹ phải không?

Lần này Lâm Hồng không nói "mẹ kế". Tống Cương lắc đầu trong bóng tối, nhớ kỹ lại cảnh tượng trong mơ, sau đó chùi nước mắt trong bóng tối, anh nói với Lâm Hồng:

- Anh mơ thấy hai chúng mình ly hôn.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Lý Trọc tiếp tục sự nghiệp biểu tình của mình ở công trụ sở ủy ban huyện. Đồ đồng nát các loại ngày nào cũng chất thành một quả núi nhỏ. Lý Trọc không có thì giờ biểu tình ngồi, mà cứ quanh quẩn, phân loại rác rưởi, rồi bán cho các địa phương trong cả nước theo những con đường tiêu thụ khác nhau. Ngồi xếp bằng trên đất, Lý Trọc giành riêng hai tiếng đồng hồ, kỳ cách với chiếc đồng hồ đeo tay nước ngoài, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, lấp vào ba sợi dây thép nhỏ dài ngắn khác nhau, sau đó hớn hờ đeo chiếc đồng hồ lên cổ tay. Trước kia anh ta thích giờ tay phải lên chỉ chỉ trở trở. Từ khi có chiếc đồng hồ đeo tay ngoại quốc kim không bao giờ chạy, tay trái anh ta trở nên bận rộn, chỉ cần có người đi qua, lại sốt sắng vung vẩy. Không bao lâu, rất nhiều người thị trấn Lưu chúng tôi đều trông thấy chiếc đồng hồ nước ngoài trên tay trái Lý Trọc. Có vài người xúm lại, xem kỹ rồi hỏi một cách hiếu kỳ:

- Kim đồng hồ bên trong sao giống như dây thép?

Lý Trọc cau có trả lời:

- Phàm là kim đồng hồ đều giống dây thép.

Dân chúng lại phát hiện ra sơ hở, họ hỏi:

- Thời gian trên đồng hồ không đúng.

- Đương nhiên không đúng - Lý Trọc kiêu hãnh nói - Của tôi là giờ quốc tế, của các anh là giờ Bắc Kinh, hai cái khác nhau.

Lý Trọc đeo đồng hồ nước ngoài thời gian quốc tế, ra về ta đây được hơn một năm. Một hôm không nhìn thấy chiếc đồng hồ đeo tay nước ngoài. Trên cổ tay Lý Trọc đã thay bằng chiếc đồng hồ mác Kim cương mới tinh trong nước sản xuất, thấy thế, dân chúng bỗng ngạc nhiên hỏi:

- Cậu thay đồng hồ đeo tay rồi à?

- Thay rồi, thay bằng thời gian Bắc Kinh - Lý Trọc giơ chiếc đồng hồ mới nguyên bóng nhoáng trên cổ tay, nói tiếp - Thời gian quốc tế, tốt thì có tốt, nhưng không phù hợp tình hình trong nước, cho nên đã thay bằng thời gian Bắc Kinh.

Dân chúng hết sức hâm mộ. Họ hỏi kiếm đâu ra chiếc đồng hồ đeo tay mác Kim cương mới nguyên? Lý Trọc tức mình móc túi lấy tờ hoá đơn cho mọi người xem. Lý Trọc nói:

- Mình bỏ tiền tự mua.

Mọi người vô cùng ngạc nhiên. Một anh chàng bối nhặt đồng rác lại có tiền mua được đồng hồ đeo tay mác Kim cương? Trước mặt dân chúng, Lý Trọc phanh luôn chiếc áo ngoài rách rưới của mình để lộ ra túi tiền buộc ở thắt lưng. Anh ta kéo phéc mô tuya mở ví tiền, bên trong có một xấp tiền dày dầy. Trong tiếng thốt lên ngạc nhiên của dân chúng, Lý Trọc nói một cách thoả mãn:

- Trông thấy chưa, trông thấy nhân dân tề xếp ngay ngăn bên trong chưa?

Dân chúng người nào kẻ nấy, ai cũng trợn mắt há hốc mồm. Một lát sau có ai nhớ đến chiếc đồng hồ nước ngoài của Lý Trọc, đã hỏi một cách lấy lòng:

- Vậy chiếc đồng hồ theo giờ quốc tế đâu rồi?

- Cho người ta rồi - Lý Trọc nói - Cho anh chàng ngõ máu gái, một tay dưới quyền trước kia.

Lý Trọc cổ tay đeo đồng hồ chạy theo giờ Bắc Kinh, tiếp tục cố gắng, dựng luôn một mái lều tranh ở ngoài cổng trụ sở uỷ ban huyện. Anh ta mua tre và cỏ tranh, huy động người và vốn dựng lều. Trong mười bốn anh thợ ngõ mù điếc của Xưởng phúc lợi có mười ba người đến làm giúp, chỉ có anh chàng ngõ máu gái không đến. Bốn anh mù đứng thành một hàng, chuyền tay nhau từng bó cỏ tranh, hai anh ngõ chịu trách nhiệm giữ cây tre, hai anh thợ tay khỏe, chịu trách nhiệm buộc cây tre. Năm anh điếc là quân chủ lực, ba anh ở dưới lấy cỏ tranh làm thành tường, hai anh leo lên lấy cỏ tranh lợp mái. Lý Trọc hoa chân múa tay làm tổng chỉ huy công trường. Họ gọi nhau ơi ới, mờ hôi mờ kê khẽ nhại, làm trong ba hôm xong lều tranh, Lý Trọc mới nghĩ đến chàng ngõ máu gái, hỏi Thọt xưởng trưởng. Thọt xưởng trưởng bảo, trước kia đi làm về nhà, ngõ máu gái chưa bao giờ đi muộn về sớm. Từ sau khi đeo chiếc đồng hồ chạy theo thời gian quốc tế, anh ta không đến Xưởng phúc lợi lần nào. Thọt xưởng trưởng hỏi Lý Trọc:

- Liệu có phải thời gian quốc tế đã làm cho ngõ máu gái trở nên hồ đồ?

- Chắc chắn là thế rồi - Lý Trọc cười hì hì bảo - Đấy gọi là chênh lệch thời gian.

Mười ba trung thần rầm rầm rộ rộ chở giường và bàn ghế từ nhà Lý Trọc đến lều tranh, còn chuyển đến cả chăn, quần áo, chậu rửa mặt, bếp dầu, bát đĩa, cốc chén... Lý Trọc giương giương tự đắc vào ở trong lều tranh, đóng trại ở ngoài cổng trụ sở uỷ ban huyện. Không bao lâu, dân chúng thị trấn Lưu nhìn thấy nhân viên Cục bưu điện đến lều tranh ráp máy điện thoại cho Lý Trọc. Đây là chiếc máy điện thoại tư nhân đầu tiên ở thị trấn Lưu. Dân chúng cứ luôn mồm chép miệng kháo nhau, thật không ngờ, thật không ngờ! Tiếng chuông điện thoại của Lý Trọc réo từ sáng đến tối,

nửa đêm gà gáy vẫn còn réo. Trong uỷ ban huyện ai cũng bảo, điện thoại của Lý Trọc còn kêu gấp nhiều lần điện thoại của ông chủ tịch huyện.

Lý Trọc đã tổ chức buôn bán phế liệu một cách nghiêm chỉnh. Anh ta không còn lấy không phế phẩm của dân chúng, mà bắt đầu thu mua, bên ngoài công uỷ ban huyện, rác chất thành đống như một quả núi lớn. Trong lều tranh của Lý Trọc cũng chất đầy phế phẩm, nói theo cách nói của Lý Trọc, xếp trong lều tranh đều là rác cao cấp. Dân chúng qua đường thường xuyên trông thấy Lý Trọc tươi cười ngồi giữa những thứ rác cao cấp, trông ra vẻ như ngồi giữa hơi vàng khí bạc. Dân chúng còn nhìn thấy, tuần nào cũng có xe tải ở tỉnh ngoài về chở đi những phế phẩm Lý Trọc phân loại. Lý Trọc đứng trước lều tranh, nhìn xe tải đi xa, ngón tay chấm nước bọt đếm tiền soàn soạt.

Lý Trọc vẫn ăn vận rách rưới, ví tiền buộc ở thắt lưng đã thay bằng một chiếc cặp tiền to. Tiền trong cặp đã làm phồng cặp lên như bơm hơi. Một quyển sổ nhỏ nhỏ bỏ trong túi áo ngực Lý Trọc. Mở từ phía đầu sổ anh ta ghi nghiệp vụ rác. Mở từ phía cuối sổ anh ta ghi các khoản nợ khi gây dựng Xưởng gia công may mặc trước kia.

Năm vị chủ nợ Đồng Trương Vương Quan Dư đã hết hy vọng tự nhận mình xúi quẩy. Các vị thật không ngờ, sau khi Lý Trọc buôn bán rác thải, kiếm ra tiền trả được nợ.

Chiều nay, ông Vương khoác thùng kem đi qua lều tranh của Lý Trọc. Lý Trọc cười trần chỉ mặc mỗi chiếc quần đùi nhìn thấy ông Vương, vội vàng chạy ra khỏi đống phế phẩm trong lều tranh, bô bô gọi. Khoác thùng kem, ông Vương từ từ quay người lại, nhìn thấy Lý Trọc đang vẫy tay gọi mình:

- Vào đây, vào đây.

Ông Vương bán kem đứng nguyên tại chỗ, không biết Lý Trọc lại định giở trò gì. Lý Trọc bảo muốn trả tiền cho ông. Ông Vương tưởng mình nghe nhầm, quay đầu nhìn đằng sau xem còn có người nào khác. Không nhìn nổi, Lý Trọc chỉ vào ông Vương nói:

- Chính là ông, Lý Trọc tôi còn nợ tiền ông.

Nửa tin nửa ngờ, ông Vương bước đến, đi theo Lý Trọc vào lều tranh, ngồi giữa đồng phế phẩm. Lý Trọc mở sổ nợ ra, cúi đầu tính cả vốn lẫn lãi. Ông Vương ngấm nghĩa lều tranh một cách hiếu kỳ. Bên trong thức ăn đồ uống, thứ gì cũng có, còn có một chiếc quạt điện thổi vù vù vào Lý Trọc. Ông Vương nói một cách hâm mộ:

- Cậu dùng cả quạt điện.

Lý Trọc "vâng" một tiếng, giơ tay ấn nút quạt điện một cái. Chiếc quạt điện lắc lắc đầu thổi gió, Vương thốt lên lia lịa:

- Mát quá, mát quá...

Lý Trọc tính xong cả vốn lẫn lãi của ông Vương bán kem, ngẩng lên xấu hổ nói:

- Hiện nay tôi không có nhiều tiền, đành phải trả từng đợt, tháng nào tôi cũng trả, cố gắng một năm trả hết.

Lý Trọc mở cặp của mình, lấy tiền đếm, chỗ nhiều bỏ về cặp, chỗ ít đưa trả ông Vương. Khi nhận tiền, hai tay ông Vương run run, môi ông cũng run run ông cứ nói liên tục, thật không ngờ, thật không ngờ Lý Trọc đã ghi tiền vào sổ nợ. Ông bảo, tôi đã quên lâu lắm rồi. Ông Vương bán kem nói rồi mắt đỏ hoe. Ông bảo, có năm mơ cũng không tưởng tượng nổi năm trăm đồng đã mất lại trở về. Ông chỉ vào sổ tiền lãi nói:

- Lại còn có lãi nữa cơ chứ.

Ông Vương cẩn thận bỏ tiền vào túi, cúi lấy một que kem trong thùng, ông bảo, mình chẳng có thứ gì, chỉ có que kem mời Lý Trọc ăn. Lý Trọc lắc đầu nói:

- Lý Trọc tôi không lấy cái kim sợi chỉ của quần chúng.

Ông Vương bảo đây không phải cái kim sợi chỉ của quần chúng, đây là tấm lòng tốt của tôi. Lý Trọc trả lời, tấm lòng thì càng không thể ăn. Anh ta bảo ông Vương bán kem bỏ tấm lòng kem về thùng. Lý Trọc nói:

- Nhờ ông giúp tôi một việc, báo cho anh Đồng thợ rèn, ông Trương thợ may, ông Dư nhổ răng, Tiểu Quan mài kéo, Lý Trọc tôi bắt đầu trả nợ theo kỳ hạn.

Lúc chiều tối, anh Đồng thợ rèn, ông Trương thợ may, ông Dư nhổ răng, Tiểu Quan mài kéo và cả ông Vương bán kem đã đến lều tranh của Lý Trọc. Đứng trước lều tranh của Lý Trọc, cả năm người thân mật gọi:

- Lý xưởng trưởng, Lý xưởng trưởng...

Lý Trọc vai trần bước ra, xua tay bảo:

- Tôi không phải Lý xưởng trưởng. Bây giờ tôi là Lý rác.

Năm chủ nợ cười hì hì. Anh Đồng thợ rèn nhìn bốn người kia, bốn người kia nhìn cả vào anh Đồng. Anh Đồng biết đến lúc này lại cần mình đứng ra nói thay. Anh vui vẻ hỏi Lý Trọc:

- Nghe nói cậu định trả tiền?

- Không phải trả tiền, mà là trả nợ - Lý Trọc sửa lại.

- Trả nợ, trả tiền cũng thế cả - Anh Đồng gật đầu rồi rít - Nghe nói còn trả cả lãi?

- Đương nhiên phải tính lãi - Lý Trọc nói - Lý Trọc tôi ví như ngân hàng Nhân Dân, các ông ví như người gửi tiền tiết kiệm.

Năm vị Đồng Trương Vương Quan Dư gạt đầu tới tới bảo phải. Lý Trọc quay đầu nhìn cái lều tranh của mình bảo, trong này chật quá, không chứa nổi sáu người, ngồi ngoài thanh toán vậy. Nói rồi Lý Trọc ngồi bệt xuống đất, cầm quyển sổ nhỏ, mồm đọc tay tính. Lý Trọc cởi trần, mặc cái quần đùi bẩn hơn dẻ lau, ngồi bệt xuống đất, khiến năm vị chủ nợ đâm ra do dự, không biết có nên ngồi bệt xuống đất? Các ông hẹn nhau tắm rửa, mặc quần áo sạch sẽ cùng đi. Bốn ông Trương Vương Quan Dư nhìn cả vào anh Đồng. Anh Đồng nghĩ bụng, vì tiền, đừng nói là ngồi bệt xuống đất, dù có ngồi lên đồng cứt cũng phải ngồi. Anh Đồng thợ rèn đã ngồi bệt xuống. Bốn người kia cũng ngồi theo. Sáu người ngồi thành một vòng tròn. Lý Trọc tính từng người, trả từng người. Các chủ nợ sau khi cầm tiền, anh Đồng lại thay mặt phát biểu. Anh Đồng trình trọng xin lỗi Lý Trọc. Anh bảo đạo ấy lẽ ta không nên dùng chân tay bức nợ, bức đến nỗi Lý Trọc phải thâm tím mặt mày. Cần thận nghe từng lời anh Đồng nói, Lý Trọc thủng thẳng cắn từng lời nhai từng chữ:

- Không phải bức tôi thâm tím mặt mày, mà là đánh tôi thâm mày tím mặt.

Đồng Trương Vương Quan Dư cười ngượng ngùng. Anh Đồng lại một lần nữa thay mặt toàn thể chủ nợ nói:

- Từ hôm nay trở đi, khi nào cậu muốn đánh chúng tôi cứ việc đánh. Chúng tôi tuyệt đối không đánh trả, thời hạn trong vòng một năm.

Bốn người kia nói theo:

- Thời hạn trong vòng một năm.

Nghe vậy, Lý Trọc rất buồn. Anh ta bảo:

- Các ông đã lấy cái lòng tiểu nhân của mình đo cái bụng quân tử của tôi.

Tin Lý Trọc bắt đầu trả nợ loang rất nhanh khắp thị trấn Lưu chúng tôi. Dân chúng vô cùng cảm động. Ai cũng bảo Lý Trọc là một nhân vật giỏi giang, chỉ có bói nhật đồng rác cũng trở thành một ông chủ giàu có. Nếu là bói nhật vàng, chẳng phải đã trở thành người giàu nhất cả nước. Những lời này đã truyền đến tai Lý Trọc, anh ta nói một cách khiêm tốn:

- Dân chúng công kênh tôi thế thôi, tôi chỉ buôn thúng bán mẹt, kiếm miếng cơm thôi mà.

Sau lời nói khiêm tốn, Lý Trọc bỗng dưng nhớ lại. Ngày đó thôi việc xưởng trưởng, sai cánh đại bàng đi lập Xưởng gia công quần áo, mất cả chì lẫn chài, sau đó nghĩ lại muốn về Xưởng phúc lợi, không về nổi Xưởng phúc lợi đành phải biểu tình ngồi, đi bói nhật đồng rác kiếm miếng ăn, không ngờ lại trở thành nhà buôn rác. Lý Trọc đã tổng kết bài học kinh nghiệm, nói với dân chúng thị trấn Lưu:

- Chuyện làm ăn buôn bán lạ lắm, có lòng đi trồng hoa hoa không nở, vô tình cắm cành liễu liễu thành rừng.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Việc buôn bán phế phẩm rác thải của Lý Trọc đã nhanh chóng lớn mạnh. Cuối cùng, lãnh đạo huyện chúng tôi, đã không thể nào nhìn nổi. Hàng rác rưởi của Lý Trọc chất như núi ở ngoài cổng trụ sở uỷ ban. Họ bấm đốt ngón tay tính thử, Lý Trọc biểu tình ngồi đã gần bốn năm, thu hồi rác phế phẩm cũng đã hơn ba năm. Ban đầu Lý Trọc chỉ chất rác thải thành một trái núi nhỏ ở một bên cổng. Bây giờ ở hai bên cổng, Lý Trọc đã chất thành bốn núi rác to, còn thuê mười công nhân giúp việc, đi làm và hết giờ đều theo hiệu keng của uỷ ban huyện. Đầu tiên dân chúng chỉ trông thấy xe tải tỉnh ngoài về chở rác đi. Sau đó xe tải tỉnh ngoài chở rác đến, lại do Lý Trọc bán buôn đến các địa phương trong cả nước. Dân chúng mắt chữ i mồm chữ o, họ bảo có phải Lý Trọc định làm chủ bang ăn mày toàn Trung Quốc. Lý mọc lắc đầu bảo mọi người, anh ta là một người làm ăn buôn bán, không quan tâm tới quyền lực. Anh ta đã phát triển thị trấn Lưu trở thành một trong những căn cứ tập trung và phân tán rác thải quan trọng nhất vùng Hoa Đông. Lý Trọc nói:

- Đây mới là bước đầu tiên của cuộc vận lý trường chinh. Bước thứ hai là cả Trung Quốc. Bước thứ ba là cả thế giới. Ngày ấy không còn bao xa. Khi thị trấn Lưu trở thành căn cứ tập trung phân tán rác của toàn thế giới, các bạn thử nghĩ xem, thị trấn Lưu sẽ là "phong cảnh bên này đẹp tuyệt vời có một không hai" như Mao chủ tịch đã từng nói.

Lãnh đạo trong huyện chúng tôi đều xuất thân là người nghèo. Họ không sợ bẩn, không sợ mùi rác, mùi phế phẩm bay vào phòng làm việc. Họ chỉ sợ lãnh đạo cấp trên xuống kiểm tra, hễ trông thấy bốn núi rác ngoài cổng sẽ sa sầm nét mặt. Lãnh đạo cấp trên vô cùng bức tức. Họ bảo đây đâu

phải cơ quan nhà nước, đây đúng là trung tâm rác thải. Lãnh đạo huyện chúng tôi trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ không được thăng quan lên chức. Lãnh đạo cấp trên không vui vẻ, con đường làm quan của lãnh đạo huyện sẽ bị ảnh hưởng lớn. Họ đã họp khẩn cấp nghiên cứu, nhân lúc Lý Trọc chưa biến thị trấn Lưu thành căn cứ tập trung phân tán rác thải của toàn thế giới, phải mau chóng xử lý, không thì về sau rầy rà to. Họ nhất trí đồng ý, coi việc dọn sạch núi phế phẩm ngoài công uỷ ban huyện có tầm quan trọng như là một công trình hình tượng của huyện để nắm và chỉ đạo. Họ đã nêu ra hai phương án, một là huy động bộ đội biên phòng và cảnh sát dân sự cường bức Lý Trọc xoá sổ núi phế phẩm. Phương án này bị phủ quyết ngay. Từ sau khi Lý Trọc thu nhật phế phẩm, rác thải kiếm tiền, việc nghĩ đến đầu tiên của anh ta là để trả nợ. Việc này đã khiến Lý Trọc có tín nhiệm rất cao trong quần chúng, còn hơn cả chủ tịch huyện. Lãnh đạo huyện biết dân chúng đã phần nộ lên là khó dẹp. Họ bảo đối phó với một mình Lý Trọc không khó, khó là ở chỗ sợ một số quần chúng thừa cơ khiêu khích gây chuyện, trút xả bất mãn của mình. Thế là họ thông qua phương án thứ hai, có nghĩa là thoả mãn yêu cầu của Lý Trọc, cho anh ta trở lại Xưởng phúc lợi làm việc, để anh ta tiếp tục làm Lý xưởng trưởng như trước kia. Làm thế vừa cứu vãn được một đồng chí, vừa thanh lý được núi phế phẩm ngoài công trụ sở uỷ ban huyện.

Cục trưởng Cục dân chính Đào Thanh nhận được chỉ thị của bí thư chủ tịch huyện, đến tìm Lý Trọc nói chuyện. Hơn bốn năm trước ông Đào Thanh khai trừ Lý Trọc. Bây giờ lại đích thân đi mời Lý Trọc về. Khi đi ta khỏi sân Cục dân chính, trong lòng ông Đào Thanh rất buồn bực. Ông Đào Thanh biết Lý Trọc là hạng người nào, không có thang, anh ta muốn trèo lên, cho anh ta thang, anh ta đòi cõng lên. Ông Đào Thanh trù tính trong lòng, cứ cho thằng nhóc một đòn phủ đầu cái đã, sau đó bảo hẳn trở lại làm Lý xưởng trưởng. Ông Đào Thanh đi đến chân bốn núi rác của Lý Trọc. Lý Trọc chỉ huy mười công nhân làm thuê đang xoay tròn hăng say làm việc. Ông đứng sau Lý Trọc một lát. Lý Trọc không phát hiện ra. Ông Đào Thanh đành phải ho lên một tiếng rõ to. Lý Trọc quay người lại. Nhìn thấy

Cục trưởng Đào Thanh lãnh đạo cũ trước kia, Lý Trọc lập tức sốt sắng chào hỏi:

- Xin chào Đào cục trưởng. Cục trưởng đến thăm em. Ông Đào Thanh nghiêm sắc mặt, xoa tay nói:

- Nhân tiện đi qua ghé xem một lát.

- Nhân tiện đi qua ghé xem cũng là thăm - Lý Trọc vui vẻ sau đó nói với mười công nhân đang làm việc - Đào cục trưởng, cấp trên cũ, lãnh đạo cũ của tôi đến thăm chúng ta. Chúng ta hãy mau mau vỗ tay hoan nghênh.

Mười công nhân bỏ việc đang làm vỗ tay rời rạc. Ông Đào Thanh chau mày, gật đầu qua quýt với anh em làm thuê. Lý Trọc không hài lòng, khe khẽ giục ông Đào Thanh:

- Đào cục trưởng, thủ trưởng không nói với họ một câu "Các đồng chí vất vả nhỉ?"

- Không nói nữa - Đào cục trưởng đáp.

- Thôi được - Lý Trọc gật gật đầu, bảo những người làm thuê - Các bạn làm việc đi, mình dẫn Đào cục trưởng vào phòng làm việc ngồi một lát.

Lý Trọc ân cần mời Đào cục trưởng vào lều tranh của anh ta. Chiếc ghế duy nhất Lý Trọc nhường cho ông Đào Thanh, còn mình ngồi lên giường. Ngồi giữa đống phế phẩm, ông Đào Thanh nhìn ngó hai bên. Trong lều cần gì có nấy, đúng là chim sẻ tuy bé ngũ tạng đều đủ. Ông Đào Thanh còn nhìn thấy chiếc quạt điện. Ông bảo:

- Cậu dùng cả quạt điện kia à.

- Dùng hai mùa hè rồi - Lý Trọc đặc ý nói - Năm tới không dùng nữa, năm tới chuẩn bị lắp điều hoà nhiệt độ. Ông Đào Thanh nghĩ bụng, chẳng

khốn nạn cố ý nói thế, hẳn định hợm mình, ông chỉ lều tranh bình thản nói:

- Dùng điều hoà nhiệt độ ở đây không thích hợp.

- Sao không thích hợp? - Lý Trọc hỏi.

- Lều tranh lọt gió - ông Đào Thanh nói - Dùng điều hoà nhiệt độ lãng phí điện.

- Chẳng phải nộp thêm một chút tiền điện thôi mà - Lý Trọc tỏ ta mạnh vì gạo bạo vì tiền - Có điều hoà nhiệt độ mùa hè trong lều tranh sẽ là khách sạn cao cấp.

Ông Đào Thanh chửi thầm trong bụng một tiếng "thằng khốn nạn", đứng dậy đi ra ngoài lều tranh. Lý Trọc bám theo sau, ân cần nói:

- Đào cục trưởng, thủ trưởng ngồi thêm lát nữa.

- Không ngồi nữa - Ông Đào Thanh lắc đầu - Còn một cuộc họp đang chờ tôi.

Lý Trọc vội vàng nói với những người làm thuê:

- Đào cục trưởng sắp ra về, chúng ta hãy vỗ tay hoan nghênh.

Tiếng vỗ tay của đám người làm thuê lại vang lên lẻ tẻ. Ông Đào Thanh vẫn gật đầu chào họ qua quýt. Lý Trọc nói lấy lòng:

- Đào cục trưởng, em không tiễn nữa. Ông Đào Thanh xua xua tay, tỏ vẻ không cần tiễn.

Đi được mấy bước, ông Đào Thanh giả vờ chợt nghĩ đến điều gì, ông đứng lại gọi Lý Trọc:

- Cậu lại đây

Lý Trọc lập tức chạy đến. Ông vỗ vỗ vai Lý Trọc khẽ nói:

- Cậu hãy viết một bản kiểm điểm.

- Kiểm điểm gì? Lý Trọc không hiểu - Tại sao em phải viết kiểm điểm?

- Sự việc hơn bốn năm trước - ông Đào Thanh nói - Cậu viết một bản kiểm điểm, nhận lỗi, có thể trở lại làm xưởng trưởng Xưởng phúc lợi.

Lý Trọc chột hiệu. Anh ta cười hì hì nói một cách xem thường:

- Đối với cái ghế xưởng trưởng, em đã không quan tâm từ lâu. Ông Đào Thanh bưng chửi Lý Trọc "thằng khốn nạn", nhưng mồm vẫn nói một cách nghiêm túc:

- Đây là một cơ hội, cậu hãy suy nghĩ đi.

- Cơ hội ư? - Lý Trọc thò tay, một hai ba bốn, đếm một lượt bốn trái núi rác to của mình, nói một cách hào hùng - Đây mới là cơ hội của em.

Ông Đào Thanh sa sầm nét mặt, nói tiếp:

- Tôi khuyên cậu vẫn nên suy nghĩ thêm.

- Khỏi cần suy nghĩ - Lý Trọc nói một cách kiên quyết - Em bỏ sự nghiệp lớn như thế này không làm, đi làm xưởng trưởng Xưởng phúc lợi cái gì. Làm thế chẳng phải xui em bỏ dưa hấu nhạt hạt vừng hay sao...

Ông Đào Thanh không có cách nào buộc Lý Trọc quay về Xưởng phúc lợi. Ông chủ tịch huyện bực lắm, phê bình ông Đào Thanh, hồi ấy lẽ ra không nên khai trừ Lý Trọc. Ông chủ tịch huyện nói với ông Đào Thanh:

- Hồi ấy anh thả hổ về rừng, bây giờ gây tai họa cho nhân dân toàn huyện. Ông Đào Thanh xơi một trận mắng của chủ tịch huyện, cứ vâng

vâng dạ dạ. Về đến Cục dân chính ông gọi hai trưởng phòng xạc cho một trận thậm tệ. Hai vị trưởng phòng vô có bị mắng chửi hiều đầu cua tai nheo ra làm sao, không biết mình đã làm gì sai. Sau cơn điên tiết ông Đào Thanh chẳng thèm hỏi han đến chuyện rác rưởi của Lý Trọc. Lại một tháng đã trôi qua, Lý Trọc không những không dọn đi, trái lại táo tợn hơn, bắt đầu xếp núi rác thứ năm. Ông chủ tịch huyện biết không thể trông mong ông Đào Thanh xử lý việc này, liền sai tâm phúc của ông, chánh văn phòng uỷ ban huyện thân chinh đi đối phó với Lý Trọc. Ông Đào Thanh đã từng có ơn với Lý Trọc, đương nhiên Lý Trọc tôn trọng ông. Còn vị chánh văn phòng uỷ ban huyện, Lý Trọc không coi ra gì. Khi ông chánh văn phòng đi ra cổng, Lý Trọc đang phân loại phế phẩm. Ông chánh văn phòng cười nói thân mật theo sau Lý Trọc, đi đi lại lại trong bãi rác. Lý Trọc vừa xử lý rác thải, vừa ứng phó một cách lạnh nhạt. Thấy thời gian trôi qua từng giây từng phút, Lý Trọc vẫn không tỏ ra thân thiết với mình, ông chánh văn phòng đành phải ngửa bài, bảo Lý Trọc:

- Chủ tịch huyện mời anh đến phòng làm việc của ông.

Lý Trọc lắc đầu đáp:

- Tôi hiện nay không có thời gian. Ông chánh văn phòng vỗ vai Lý Trọc khẽ bảo, chủ tịch huyện, bí thư, phó chủ tịch huyện, phó bí thư đã nghiên cứu đồng ý cho anh trở lại làm xưởng trưởng Xưởng phúc lợi. Anh mau mau đi gặp chủ tịch huyện. Ông chánh văn phòng giục Lý Trọc:

- Nhanh lên, thời cơ không để mất.

Lý Trọc cứ tỉnh bơ. Không thèm ngẩng đầu lên, anh ta nói:

- Ông không thấy tôi đang trăm công ngàn việc đây sao?

Ông chánh văn phòng tiu nghỉu ra về, báo cáo ông chủ tịch huyện những lời Lý Trọc vừa nói. Nghe xong, ông chủ tịch huyện bực lắm. Quãng luôn vẫn kiên trong tay xuống đất, ông chủ tịch huyện nói:

- Hãn mà cũng coi là bận trăm công ngàn việc kia à? Ta mới bận trăm công ngàn việc chớ...

Sau khi giận dữ trong phòng làm việc một chiều, ông chủ tịch huyện đành phải đích thân ra cổng gặp Lý Trọc. Mấy hôm nữa có một ông phó chủ tịch tỉnh về huyện thị sát. Trước khi ông phó chủ tịch tỉnh về, ông chủ tịch huyện phải dẹp bằng xong năm quả núi rác ở cổng. Tuy trong bụng hậm hà hậm hực, nhưng trông thấy Lý Trọc, ông chủ tịch huyện vẫn tươi cười. Ông nói:

- Lý Trọc, vẫn đang bận trăm công ngàn việc đấy à?

Thấy ông chủ tịch huyện thân chinh ra gặp, Lý Trọc bỏ việc, ngẩng lên nói chuyện với ông. Trước mặt ông chủ tịch huyện, anh ta nói chuyện tỏ ra khiêm tốn hơn nhiều.

- Tôi coi là cái thá gì mà bận trăm công ngàn việc? Ông mới bận trăm công ngàn việc thì có.

Ông chủ tịch huyện biết mình không thể đứng quá lâu trước núi rác của Lý Trọc, để quần chúng qua lại trông thấy sẽ có ảnh hưởng xấu. Không úp mở, ông nói thẳng với Lý Trọc, huyện đã đồng ý đơn xin của anh ta trở lại Xưởng phúc lợi công tác, với yêu cầu là trong thời gian hai ngày, anh ta phải thu dọn sạch sẽ năm núi rác thải. Nghe ông chủ tịch huyện nói thế, Lý Trọc không nói gì, tiếp tục cúi xuống xử lý rác. Ông đứng một bên, chờ Lý Trọc trả lời. Trong lòng ông đang ùng ùng lửa giận, thầm nghĩ tên Lý Trọc quả là không biết điều. Sau một lúc thu dọn rác thải, trông thấy một chai nước khoáng vẫn còn nước, Lý Trọc vặn nắp chai dốc một hơi hết sạch, sau đó chùi mồm hỏi ông chủ tịch huyện, anh ta về làm xưởng trưởng, lương mỗi tháng bao nhiêu?

Ông chủ tịch huyện bảo ông không rõ việc này, ông nói lương cán bộ, nhà nước có quy định. Lý Trọc hỏi ông chủ tịch huyện mỗi tháng kiếm

được bao nhiêu, ông trả lời một cách hàm hồ vài trăm đồng gì đó. Lý Trọc cười hì hì, chỉ vào mười công nhân làm thuê mồ hôi mồ kê nhễ nhại, Lý Trọc nói:

- Tiền họ kiếm được nhiều hơn ông.

Lý Trọc mời ông chủ tịch huyện một cách thiện tâm thiện chí:

- Ông chủ tịch huyện, ông đến chỗ tôi làm việc, mỗi tháng tôi trả ông một ngàn đồng, làm tốt còn có tiền thưởng.

Ông sa sầm nét mặt quay về. Về đến phòng làm việc càng điên tiết. Một lần nữa ông lại điệu chánh văn phòng lên, giao Lý Trọc cho anh ta. Ông bảo, có thể bằng mọi giá, phải thanh lý bằng xong mấy quả núi phế thải ở công trước khi ông phó chủ tịch tỉnh về thị sát.

Sắc mặt xám ngoét, ông chánh văn phòng uỷ ban huyện ra công gặp Lý Trọc, nói thẳng thừng:

- Nào nói đi, điều kiện như thế nào thì anh chuyển khỏi đây?

Nghe xong lời nói của ông chánh văn phòng, Lý Trọc biết kế hoạch của mình đã chín muồi. Anh ta vung tay nói một cách dứt khoát như đinh đóng cột, anh không về Xưởng phúc lợi làm việc. Anh ta bảo tí chút lương xưởng trưởng không nuôi nổi bản thân. Anh ta hăng máu nói:

- Vả lại ngựa ngoan cũng không ngoái đầu ăn cỏ theo lối cũ.

Giữa lúc ông chánh văn phòng uỷ ban không biết làm thế nào hơn, Lý Trọc liền thay đổi bộ mặt. Anh ta nói chuyện một cách khiêm tốn. Anh ta bảo thu hồi phế phẩm cũng là một sự nghiệp, cũng là xây dựng chủ nghĩa xã hội, cũng phải được sự ủng hộ của chính quyền. Anh ta bảo từ lâu đã có ý định dọn núi rác phế phẩm ra khỏi công trụ sở uỷ ban huyện, anh ta cũng

không muốn để lãnh đạo và nhân dân toàn huyện mất thể diện, nhưng khổ một nỗi không có nơi nào khác, cho nên đành phải khốn khổ xoay xở ở đây.

Lý Trọc nói chân tình tha thiết, tới mức ông chánh văn phòng gật đầu rồi rít. Nhân lúc đang hăng hái, anh ta nói cục nhà đất huyện có mấy nhà mặt phố đang bỏ không, lại còn có một nhà kho anh ta đã rừng thuê làm xưởng may quần áo cũng đang bỏ không. Nhà kho ở nơi vắng vẻ, trước mặt có bãi đất rộng, có thể chất đống rác thải của anh ta. Mấy nhà mặt phố bỏ không có thể cho anh ta mở cửa hàng liên hoàn thu hồi rác phế phẩm. Như thế, nhà và kho bỏ không được sử dụng, mà công trụ sở uỷ ban huyện cũng hết những quả núi rác. Cuối cùng Lý Trọc nói:

- Như thế là nhất cử lưỡng tiện, trọn vẹn cả hai. Ông chánh văn phòng uỷ ban gật đầu bảo về nghiên cứu. Hơn một tiếng đồng hồ sau, ông chánh văn phòng uỷ ban huyện và ông Cục trưởng Cục nhà đất cùng đến bảo Lý Trọc, huyện đồng ý cho anh ta thuê ba nhà mặt phố bỏ trống với giá thấp, còn nhà kho bỏ không có thể cho anh ta sử dụng miễn phí ba năm với điều kiện trong vòng hai ngày, anh ta phải thu dọn sạch sành sanh năm núi rác hiện nay.

- Hai ngày ư? - Lý Trọc lắc đầu nói - Hai ngày lâu quá Mao chủ tịch nói "Chỉ tranh một sớm một chiều", tôi sẽ dọn sạch trong một ngày.

Lý Trọc nói thế nào làm thế, anh ta thuê một trăm bốn mươi nông dân, cộng thêm mười người thuê sẵn và cả mình, một trăm năm mươi một người làm trong một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ, đã dọn sạch năm núi rác thải lù lù trước công uỷ ban. Y như trò ảo thuật, không những quét dọn sạch sẽ, mà còn xếp hai mươi chậu hoa Vạn niên thanh thành hai hàng ngay ngắn ở công trụ sở uỷ ban huyện. Sáng hôm sau, khi các ông bí thư chủ tịch huyện đến làm việc, vị nào cũng há mồm trợn mắt, tưởng mình vào nhầm chỗ. Các vị chức sắc bí thư, phó bí thư, chủ tịch, phó chủ tịch cứ lưu luyến đứng mãi ở ngoài cổng không muốn vào. Lúc này ông chủ tịch huyện tỏ vẻ xúc động, không kìm nổi, nói một câu công bằng sòng phẳng:

- Tay Lý Trọc cũng có ưu điểm đấy chứ.

Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi đã quen với những núi rác của Lý Trọc, đột nhiên không còn nữa, người ta chạy đi thông báo cho nhau như phát hiện ra lục địa mới. Họ lần lượt kéo đến cổng trụ sở uỷ ban huyện, đứng lại ngấm nhìn, xôn xao bàn tán, trước kia không để ý, bây giờ mới phát hiện cổng trụ sở uỷ ban huyện phong cảnh đẹp như tranh.

Một tuần sau, Công ty thu hồi Lý Ký của Lý Trọc khai trương. Hai hôm trước, anh Đồng thợ rèn triệu tập ông Trương thợ may, Tiểu Quan mài kéo, ông Dư nhổ răng và ông Vương bán kem đến họp, đưa ra hai quyết định. Một là mọi người góp tiền mua một đồng pháo rạ, hai là mọi người gọi hết bạn bè người thân của mình đến dự. Hôm Công ty thu hồi Lý Ký khai trương, gần một trăm người đã đến chúc mừng. Ngoài ra còn có hơn hai trăm dân chúng vây xem, chen chúc, xô đẩy, cười nói hi. hỏ. Pháo rạ nổ giòn giã hơn một tiếng đồng hồ. Cảnh tượng tưng bừng náo nhiệt y như lễ hội mùa xuân. Lý Trọc mặt mày rạng rỡ, da dẻ hồng hào, vẫn mặc bộ quần áo rách như ăn mày, nhưng lại cài một bông hoa hồng rõ to mới nguyên ở trước ngực. Đứng trên một chiếc bàn, anh ta xúc động nói lặp ba lặp bập:

- Cảm ơn... cảm ơn... cảm ơn... cảm ơn... cảm ơn...

Lý Trọc lặp ba lặp bập nói một lô xích xông những tiếng cảm ơn, rồi cuối cùng cũng coi như đã nói suôn sẻ:

- Cho dù trong nhà tổ chức lễ cưới, cũng không đông vui như thế này, cho dù trong nhà có đám tang cũng không đông người như thế này...

Bên dưới nổi lên những tràng vỗ tay như sấm. Lý Trọc vừa mới nói được một câu trôi chảy, lại xúc động nghẹn lời. Anh ta vừa lau nước mắt, vừa hít mũi, vừa mới lau khô nước mắt, há mồm ra chợt thấy nước mũi nút chặt cổ họng. Anh ta lại hít nước mũi vào bụng, cuối cùng đã nói được thành lời. Anh ta nói ríu rít như chim hót:

- Ngày trước có một bài hát bà con chúng ta ai ai cũng đã từng nghe: Trời to đất to không to bằng ân tình của Đảng, bố thân mẹ thân không thân bằng Mao chủ tịch, ngàn tốt vạn tốt không tốt bằng chủ nghĩa xã hội, sông sâu biển sâu không sâu bằng tình hữu ái giai cấp. - Lý Trọc tiếp tục lau nước mắt, tiếp tục hít nước mũi, nói - Tôi sửa bài hát này một chút cho bà cơn nghe. - Lý Trọc nghẹn ngào cất tiếng hát - Trời to đất to không to bằng ân tình của Đảng và bà con, bố thân mẹ thân không thân bằng Mao chủ tịch và bà con, ngàn tốt vạn tốt không tốt bằng chủ nghĩa xã hội và bà con, sông sâu biển sâu không sâu bằng tình hữu ái giai cấp có bà con.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Sự nghiệp buôn bán rác thải của Lý Trọc càng ngày càng ăn nên làm ra. Một năm sau anh ta làm hộ chiếu, có kèm theo thị thực của Nhật Bản. Lý Trọc sẽ nghiêm nhiên sang Nhật Bản, bàn bạc với người Nhật kỹ thuật xử lý rác thải quốc tế. Trước khi ra nước ngoài, Lý Trọc đích thân đi tìm các anh Đồng, Quan và các ông Trương, Vương, Dư, hỏi xem họ có muốn góp cổ phần lần nữa không? Lý Trọc bây giờ không thiếu tiền. Thấy mình sắp sửa giàu thành con tàu dầu vạn tấn, anh nghĩ đến năm bạn góp vốn trước kia, cảm thấy nên tạo cho họ một cơ hội, để họ bước lên con đường cùng giàu có theo bước chân của mình.

Lý Trọc mặc bộ quần áo rách đi đến cửa hiệu lò rèn của anh Đồng, khác với cầm tấm bản đồ thế giới lần trước, lần này Lý Trọc cầm hộ chiếu của mình trong tay, nói với anh Đồng đang rèn sắt mồ hôi nhễ nhại.

- Anh Đồng ơi, anh chưa nhìn thấy hộ chiếu đâu nhỉ?

Anh Đồng lúc này mới chỉ nghe nói đến hộ chiếu, chứ chưa nhìn thấy. Hai tay anh chùi vào tạp dề, nhận hộ chiếu của Lý Trọc xem đi xem lại, về mặt tỏ ra hâm mộ, khi mở ra xem bỗng ngạc nhiên kêu lên:

- Ô! Trong này có dán một tờ giấy nước ngoài?

- Đây là thị thực của Nhật Bản.

Lý Trọc đắc ý nhận lại hộ chiếu, cẩn thận bỏ vào túi áo rách của mình, ngồi xuống chiếc ghế băng hồi nhỏ cậu nghịch trò quan hệ nam nữ. Bắc chân chữ ngũ, anh ta diễn tả một cách hùng hồn viễn cảnh rộng lớn của sự

nghiệp xử lý rác thải của mình. Anh ta nói một đất nước Trung Quốc không thể thoả mãn nhu cầu của anh ta. Không biết một thế giới liệu có thoả mãn được anh ta hay không? Anh ta sang Nhật Bản mua trước đã... Anh Đồng hỏi Lý Trọc:

- Mua cái gì?

- Mua rác thải - Lý Trọc nói - Tôi bắt đầu buôn bán rác thải quốc tế.

Sau đó Lý Trọc hỏi anh Đồng có muốn góp vốn lần nữa không? Anh ta bảo mình hiện giờ có cả một sự nghiệp lớn, khác hơn bốn năm trước. Hiện nay nếu anh Đồng muốn tham gia, không phải một trăm đồng một suất mà là một ngàn đồng một suất, cho dù một ngàn đồng một suất, cũng để cho anh Đồng chọn hời lớn. Nói xong, Lý Trọc nhìn anh Đồng ra vẻ thách thức, anh có thích làm hay không?

Nghĩ đến bài học đau đớn lần trước, nhìn Lý Trọc quần áo rách rưới, quả thật anh Đồng không dám chắc. Anh nghĩ bụng, thằng cha khốn nạn, cứ ở lì thị trấn Lưu không đi đâu, thì đúng là đã làm nên một vài việc. Nhưng nếu hãn ta khỏi thị trấn Lưu, không biết liệu có rước họa lớn vào thân? Anh Đồng lắc lắc đầu, bảo mình không góp cổ phần. Anh nói:

- Mình hài lòng với những gì đang có hiện nay, giàu nho nhỏ là được rồi, không cầu mong phát tài lớn.

Lý Trọc cười hì hì đứng dậy, tỏ vẻ "nhân chí nghĩa tận", khi ra đến cửa, lại móc hộ chiếu, giơ lên bảo anh Đồng:

- Tôi bây giờ đã là một chiến sĩ chủ nghĩa quốc tế.

Lý Trọc ra khỏi chỗ anh Đồng thợ rèn, lại lần lượt đến chỗ ông Trương thợ may và Tiểu Quan mài kéo. Ông Trương và Tiểu Quan sau khi nghe Lý Trọc nói về sự nghiệp rác quốc tế, đều tỏ ra ngần ngại không quyết định, hỏi dò xem anh Đồng có góp vốn không? Lý Trọc lắc đầu bảo, anh

Đồng vui lòng với mức giàu nho nhỏ, không có chí hướng lớn. Hai vị lập tức bảo, chúng tôi cũng hài lòng với mức giàu vừa phải, cũng không có chí hướng lớn. Lý Trọc nhìn hai bạn góp vốn trước kia một cách đáng thương, gật gật đầu, lẩm bẩm nói một mình:

- Làm một chiến sĩ chủ nghĩa quốc tế, cần phải có dũng khí.

Chân trước Lý Trọc vừa bước ra khỏi, chân sau của ông Trương và Tiểu Quan đã bước vào cửa hiệu lò rèn của anh Đồng, hỏi đến việc góp vốn, anh Đồng chau mày nói:

- Chỉ cần Lý Trọc đi ra khỏi thị trấn Lưu, là mình thấy hoang hoảng. Hơn nữa buôn bán rác thải cũng chẳng phải một con đường đúng đắn.

- Phải đấy - Ông Trương thợ may và Tiểu Quan gật đầu tán thành.

Anh Đồng nhổ toẹt một bãi đờm xuống đất, nói tiếp:

- Hơn bốn năm trước còn là một trăm đồng một suất bây giờ một ngàn đồng một suất, còn bảo hời cho bọn mình. Vật giá của thặng khốn nạn cũng lên nhanh khiếp quá.

- Phải đấy - Ông Trương và Tiểu Quan đồng tình.

- Ngay đến thời kỳ kháng chiến, vật giá cũng không tăng vọt như vậy - Anh Đồng tỏ vẻ bức bối - Bây giờ là thời kỳ hoà bình, thặng khốn nạn vẫn muốn phát tài quốc nạn.

- Phải đấy - ông Trương thợ may và Tiểu Quan mài kéo nói - Thặng khốn nạn.

Lý Trọc gặp ông Vương bán kem trên phố, do anh Đồng, ông Trương, ông Dư và Tiểu Quan tỏ ra lạnh nhạt, nên Lý Trọc chỉ sơ sơ nhắc đến việc góp vốn với ông Vương, hoàn toàn có tính chất chiếu lệ. Nghe Lý Trọc nói,

ông Vương bán kem im lặng. Ông cũng nghĩ đến bài học đau đớn lần trước, nhưng ông khác với anh Đồng thợ rèn, ông nghĩ tiếp, nghĩ đến cảnh tượng Lý Trọc trả nợ, dù bị đẩy vào con đường cùng vẫn tìm ra lối thoát. Rồi ông Vương bắt đầu nghĩ đến cảnh ngộ đáng thương của mình, số gửi tiết kiệm lúc này đã có một ngàn đồng, nhưng một ngàn đồng chắc chắn không đủ nuôi thân già suốt đời, thôi thì chẳng thà chơi một canh bạc, thua thì thua, dù sao cũng đã sống già nửa đời người. Đứng nhìn ông Vương bán kem cúi đầu suy nghĩ, lâu lắm không lên tiếng, Lý Trọc liền giục:

- Ông có góp không?

Ông Vương bán kem ngẩng đầu hỏi:

- Năm trăm đồng chỉ được một nửa suất phải không?

- Nửa suất cũng hơi cho ông rồi - Lý Trọc đáp.

- Tôi góp - ông Vương nghiêng răng nói - Tôi góp một ngàn.

Lý Trọc ngạc nhiên nhìn ông Vương nói:

- Không ngờ ông Vương bán kem lại có chí hướng lớn? Đúng là con người không thể nhìn tướng mạo, cũng như nước biển không thể lấy dấu mà đong.

Sau đó Lý Trọc đến chỗ ông Dư nhờ vả. Lúc này ông Dư đang gặp khủng hoảng về nghề nghiệp. Cục y tế huyện thông báo, những vị thầy lang giang hồ như ông Dư đều phải kiểm tra sát hạch, đạt yêu cầu mới cấp giấy phép hành nghề, không đạt yêu cầu phải huỷ bỏ tư cách hành nghề. Khi Lý Trọc đi tới, ông Dư đang bê một quyển sách dày "giải phẫu học", nhắm mắt đọc thuộc lòng. Ông đọc thuộc nửa câu trên, thì quên nửa câu dưới, mở mắt nhìn rõ nửa câu dưới trong sách, nhắm mắt lại quên nửa câu trên vừa rồi. Mắt ông Dư cứ nhắm vào mở ra liên tục, giống như luyện mắt.

Lý Trọc bước đến nằm khểnh lên chiếc ghế sọt mây của ông Dư. Khi nhắm mắt ông Dư cứ tưởng khách đến nhờ rằng, mở mắt ra trông thấy Lý Trọc, ông Dư gập luôn quyển sách, bực tức hỏi Lý Trọc:

- Theo cậu trên đời cái gì mất dạy nhất?

- Cái gì mất dạy nhất ư? - Lý Trọc không biết.

- Thân thể con người mất dạy nhất - Ông Dư vỗ quyển sách trong tay nói - Thân thể con người lành lặn hảnh hoi, chưa kể mọc ra bao nhiêu khí quan, còn mọc ra bao nhiêu là thịt, huyết quản, thần kinh. Dư nhờ rằng ta ngần này tuổi đầu, làm sao đọc thuộc được? Cậu bảo có mất dạy hay không?

Lý Trọc gật gật đầu đồng ý:

- Mẹ kiếp, đúng là mất dạy. Ông Dư nhờ rằng vô cùng cảm khái, ông bảo mình đi giang hồ hơn ba mươi năm, nhờ không biết bao nhiêu là rằng, người người yêu mến, được mệnh danh là người có kỹ năng nhờ rằng vào loại số một trong vòng một trăm dặm vuông. Mẹ kiếp, Cục y tế huyện đột nhiên bày ra chuyện kiểm tra sát hạch. Mẹ kiếp, mình khó qua cái ngưỡng cửa này lắm. Ông Dư mắt đỏ hoe, mình một đời tài hoa tên tuổi rút cuộc lại bị lật thuyền trong cồng ngằm, ngã sấp mặt trên cuốn sách "giải phẫu học" này. Nhìn dân chúng đi lại trên thị trấn Lưu chúng tôi, ông Dư đau lòng nói:

- Người nhờ rằng số một trong vòng một trăm dặm vuông mà dân chúng trở mắt nhìn vào, không còn nữa, đã mất hút.

Lý Trọc cứ cười hềnh hếch suốt. Anh ta đưa tay vỗ vỗ vào mu bàn tay của ông Dư, hỏi ông có muốn góp cổ phần lần nữa không? Ông Dư nheo mắt, cũng toan tính như mấy vị góp vốn, nghĩ đến thất bại lần trước của Lý Trọc, ông

Dư cũng không dám chắc. Nhưng nhìn quyển sách "giải phẫu học" trong tay, ông càng không dám chắc. Suy tính trước sau, ông Dư hỏi dò xem bốn vị Đồng, Trương, Quan, Vương có góp vốn lần nữa không? Lý Trọc bảo ba người Đồng Trương Quan không góp, chỉ có một mình ông Vương bán kem góp vốn. Ông Dư đầy vẻ ngạc nhiên, thầm nghĩ trước kia đã bị mất một lần, mà ông Vương vẫn còn dám góp vốn! ông Dư lẩm bẫm nói một mình:

- Ông Vương bán kem sao lại táo bạo thế?

- Người ta có chí hướng lớn - Lý trọc khen ông Vương một câu, sau đó nói - Ông thử nghĩ, ông Vương là người không có hy vọng gì, đương nhiên hy vọng vào Lý Trọc. Ông Dư nhớ rằng nhìn quyển sách trong tay, nghĩ bụng mình cũng không có hy vọng, nét mặt lập tức trở nên hào phóng, ông giơ hai ngón tay nói:

- Dư nhớ rằng này cũng có chí hướng lớn, tôi góp hai ngàn đồng, lấy hai suất.

Nói xong ông Dư quăng luôn quyển sách xuống đất, lại còn xéo chân lên, kéo tay Lý Trọc nói một cách xúc động khảng khái:

- Dư nhớ rằng này cứ bám chặt cậu Lý Trọc. Cậu Lý Trọc buôn bán rác thải đã làm nổi đình đám, nếu không buôn bán rác thải, mà làm thứ khác không biết cậu sẽ làm ăn đến mức nào, chưa biết chừng làm ra nhà nước cũng nên...

- Tôi không quan tâm đến chính quyền - Lý Trọc xua tay ngắt lời ông Dư.

Ông Dư vẫn đang say sưa, tiếp tục xúc động nói:

- Bản đồ thế giới của cậu đâu? Các điểm chấm tròn trên đó vẫn còn chứ? Dư nhớ rằng này sau khi đi theo cậu Lý Trọc phát tài to, nhất định

phải đi một lượt những điểm chấm tròn đó.

Khi Lý Trọc sai cánh đại bàng rời khỏi thị trấn Lưu lần thứ hai, vẫn ăn bánh bao nhân thịt ở cửa hiệu điểm tâm của bà Tô. Lý Trọc cắn bánh bao, móc túi áo rách của mình lấy hộ chiếu cho bà Tô xem để mở rộng tầm mắt. Bà Tô sững sốt cầm hộ chiếu của Lý Trọc xem đi xem lại, bà còn so sánh ảnh chụp trên hộ chiếu với Lý Trọc bằng xương bằng thịt trước mắt. Bà Tô nói:

- Người trong ảnh giống cậu lắm.

- Thế nào gọi là giống hả bà? - Lý Trọc nói - Hẳn chính là cháu.

Bà Tô tiếp tục ngắm nghía tấm hộ chiếu không muốn rời tay, ngạc nhiên hỏi:

- Cầm cái này đi sang Nhật Bản được à?

- Đương nhiên - Lý Trọc nói rồi lấy lại hộ chiếu trong tay bà Tô, nói với bà - Tay bà bám dầu mỡ.

Bà Tô ngượng ngượng chùi tay vào tạp dề. Lý Trọc lấy ống tay áo bên của mình lau cẩn thận vết dầu trên hộ chiếu. Nhìn bộ quần áo rách trên người Lý Trọc, bà Tô hỏi:

- Cậu định mặc bộ quần áo này sang Nhật Bản?

- Bà yên tâm, Lý Trọc này không làm mất thể diện dân ta đâu - Lý Trọc phui bụi trên bộ quần áo rách nói - Đến Thượng Hải cháu sẽ sắm một bộ quần áo tử tế mặc vào.

Lý Trọc ăn no bánh bao, khi ra khỏi cửa hiệu điểm tâm của bà Tô, chợt nhớ đến bốn năm trước, suýt nữa bà Tô góp vốn, cảm thấy cũng nên tạo cho bà một cơ hội. Lý Trọc đứng lại, nói sơ sơ về việc góp vốn lần này.

Bà Tô chạnh lòng, nghĩ ngay đến chuyện buôn bán mất vốn lần trước. Bà Tô nghĩ bụng lần trước bà không bị mất tiền là bởi vì bà đi chùa thắp hương. Gần đây cửa hiệu điểm tâm của bà ăn nên làm ra, bận mãi tíu tít, đã ba tuần nay bà không đi chùa thắp hương. Bà Tô nghĩ bụng, không đi chùa thắp hương, việc này không làm được, bà lắc đầu bảo lần này không tham gia. Lý Trọc gật đầu một cách đáng tiếc, quay người, bước ra bến xe đường dài thị trấn Lưu chúng tôi. Lần thứ hai, Lý Trọc hiên ngang sải cánh đại bàng.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Lý Trọc sai cánh đại bàng đi thăm Tôkyô thủ đô Nhật Bản, thăm thành phố cảng Osaka, thăm Trung tâm công nghiệp lớn nhất, thành phố cảng lớn Kobe, không bỏ qua đảo lớn thứ hai, cũng là khu hành chính cấp một Hokkaido và đảo chính của quần đảo Okinawa. Lý Trọc rong ruổi hơn hai tháng trời, thu mua ba ngàn năm trăm sáu mươi bảy tấn complê rác. Những bộ complê rác này trông còn mới lắm, mặc làm việc còn rất đẹp, ly thẳng tắp và oai như complê Amani do Italia may đo mà Lý Trọc mặc sau này. Người Nhật Bản coi những bộ complê này là phế phẩm, là rác thải bán cho Lý Trọc. Lý Trọc thuê một tàu hàng của Trung Quốc, chở complê rác của Nhật Bản về Thượng Hải. Lý Trọc không dám thuê tàu hàng của Nhật Bản. Anh ta bảo tàu hàng của Nhật Bản đắt quá, ngay đến tiền thuê người ở cảng Nhật Bản chuyển complê rác lên tàu hàng, cũng còn đắt hơn tiền mua ba ngàn năm trăm sáu mươi bảy tấn complê rác. Khi ở Thượng Hải, Lý Trọc đã đem bán toàn bộ complê rác của Nhật Bản. Mỗi ngày này, vua rác của các địa phương trong cả nước lũ lượt kéo hết về Thượng Hải. Nghe nói họ đã ở kín một khách sạn bốn sao trên đường Nam Kinh. Các ông vua rác, ông nào cũng đựng tiền trong bao tải đay, xách đến sảnh lớn tiếp khách của khách sạn bốn sao đăng ký chỗ nghỉ, xách bao tải đay chen vào cầu thang điện, xách bao tải đay đi vào phòng riêng của mình. Cuối cùng tiền trong các bao tải đay đều chảy hết về chỗ Lý Trọc. Qua đường sắt, đường bộ, đường sông, complê rác của Lý Trọc đã đi đến các địa phương trong cả nước. Dân chúng các địa phương trong cả nước đều cởi bỏ bộ quần áo Tôn Trung Sơn nhăn nhúm, mặc vào người bộ complê rác Lý Trọc chở từ Nhật Bản về.

Đương nhiên Lý Trọc không quên bà con anh em thị trấn Lưu. Anh ta giành riêng năm ngàn bộ complê rác chở về thị trấn Lưu chúng tôi. Lúc này mặc complê đã trở thành mốt. Trước khi cưới nhau, con trai con gái ai ai cũng sắm một bộ complê, ai cũng đến chỗ ông Trương cắt may. Ông Trương may quần áo kiểu Tôn Trung Sơn đã hơn hai mươi năm, bây giờ thịnh hành mất complê, ông Trương chuyển sang may complê. Ông Trương bảo giản đơn lắm, đệm vai giống áo Tôn Trung Sơn, sửa lại cổ áo là thành complê. Thanh niên nam nữ thị trấn Lưu mặc complê nhà quê do ông Trương may đo, sau hai tháng complê đã biến dạng, cứ xộc xà xộc xệch. Khi complê rác của Lý Trọc chở đến thị trấn Lưu, thị trấn Lưu ầm ĩ cả lên. Dân chúng nhao nhao kéo đến nhà kho, cứ như nhảy xuống sông, nhảy vào đồng complê rác của Lý Trọc, tha hồ chọn cho mình một bộ thật vừa. Dân chúng bảo nhau những bộ complê này mới toanh như chưa mặc bao giờ, giá cũng rẻ hơn quần áo cũ. Không đầy một tháng, năm ngàn bộ complê Lý Trọc đem về đã tranh nhau mua hết.

Trong thời gian ấy, Công ty thu hồi Lý Ký của Lý Trọc lúc nào cũng náo nhiệt như quán trà. Sau khi về thị trấn Lưu, Lý Trọc lại lập tức mặc bộ quần áo rách, phờn phơ ngồi, dân chúng vây quanh suốt ngày, nghe anh ta kể chuyện Nhật Bản hết lần này đến lượt khác, không biết chán. Mỗi khi nói đến giá món ăn ở Nhật Bản, Lý Trọc lại lắc đầu thè lưỡi. Anh ta bảo, ở Nhật Bản sáng sớm uống sữa đậu tương, ăn bánh quẩy, gần bằng ăn một con lợn tại thị trấn Lưu chúng ta. Mà sữa đậu tương ít đến thảm hại, làm gì đầy ăm ắp một bát to như ở thị trấn Lưu chúng mình. Bát uống sữa đậu tương ở Nhật Bản còn nhỏ hơn cái chén uống trà của thị trấn Lưu chúng ta, còn bánh quẩy thì eo ỏi, bé tí tẹo như cái đũa.

Dân chúng nghe xong cảm khái muôn phần, người nào cũng bảo, không thể sang Nhật Bản, có là Trư Bát Giới đi đến đấy cũng sẽ đói thành bạch cốt tinh.

- Đúng, không đi được - Lý Trọc vung tay nói - Nhật Bản nơi đó sẵn tiền nhưng không có văn hoá.

- Nhật Bản không có văn hoá ư? - Dân chúng không hiểu.

Lý Trọc nhảy lên, dân chúng lập tức né cho anh ta một lối đi, Lý Trọc đi tới trước tấm bảng đen treo trên tường giành riêng để ghi nợ phế phẩm rác, cầm phấn viết lên bảng đen con số "9", quay người hỏi dân chúng:

- Số này gọi là gì?

- Gọi là "9" - Dân chúng đáp.

- Đúng - Lý Trọc lại viết con số "8" vào sau con số "9". Con số này đọc là gì?

- Là "8"- Dân chúng đáp.

- Đúng - Lý Trọc hài lòng gật đầu - Hai số này đều là chữ số A rập.

Lý Trọc vừa nói vừa vứt phấn đi, trở về chỗ cũ, nói:

- Người Nhật Bản ngay đến chữ số A rập cũng không biết.

- Thật sao? - Dân chúng ngạc nhiên nhao nhao.

Lý Trọc ngồi bặc chân chữ ngũ, nói một cách đặc ý:

- Lý Trọc này ở Nhật Bản kiếm được tiền, muốn tiêu dùng, biết tiêu dùng ở đâu? Đương nhiên ở chỗ sang trọng có nhiều không khí Tây nhất. Chỗ sang trọng có nhiều không khí Tây nhất là ở đâu? Đương nhiên là quán rượu. Nhưng Lý Trọc này không biết quán rượu ở đâu? Cũng không biết nói tiếng Nhật Bản. Nói tiếng Trung Quốc, người Nhật Bản trong quán rượu lại không hiểu, làm thế nào Lý Trọc chơi trò úm ba la, anh ta vượt

mồm nhìn dân chúng thị trấn Lưu, thường thức một lát ánh mắt cấp thiết của họ, mới nói một cách chậm rãi:

- Lý Trọc này nhanh trí, nghĩ ngay đến chữ số A rập, người Nhật Bản không biết chữ Trung Quốc, nhưng chắc là biết chữ số A rập?

Dân chúng xôn xao gật đầu. Lý Trọc nói tiếp:

- Tôi viết hai chữ số "98" lên lòng bàn tay. Con số "98" đọc lên là "Tửu ba" là quán rượu, phải không nào?

- Đúng - Dân chúng bảo, "98" đọc lên là "Tửu ba", là quán rượu.

- Lý Trọc này thật không ngờ - Lý Trọc nói - Cho mười bảy người Nhật Bản nhìn "98", cả mười bảy người Nhật Bản đều không hiểu, không biết tôi làm gì? Bà con bảo, có phải người Nhật Bản không có văn hoá?

- Phải, không có văn hoá. - Dân chúng đồng thanh đáp.

- Nhưng họ sẵn tiền - Cuối cùng Lý Trọc nói.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Những người có chức danh có máu mặt ở thị trấn Lưu chúng tôi đều mặc complê cũ của Lý Trọc nhập về. Những người không có chức danh, không có máu mặt cũng mặc complê cũ. Sau khi mặc lên người bộ complê rác ly thẳng tắp, đám đàn ông thị trấn Lưu chúng tôi lời nói cử chỉ tỏ ra hết sức đắc ý. Anh nào cũng bảo mình trông giống nguyên thủ nước ngoài. Nghe nói thế, Lý Trọc cười hì hì, bảo mình thật có công, khiến cho thị trấn Lưu ngay một lúc xuất hiện mấy ngàn vị nguyên thủ nước ngoài. Trong khi đó cánh đàn bà của thị trấn Lưu chúng tôi vẫn mặc bộ quần áo quê mùa. Cánh nam giới trên họ là đặc sản nhà quê. Sau khi trên, các vị đứng trước tấm kính cửa hàng ngắm nghía cái dáng lơ mờ người mặc complê, chân đi giày cộp của mình, nhao nhao nói sớm biết có cái oách của một nguyên thủ nước ngoài như hôm nay, hồi ấy việc quái gì phải lấy thứ đặc sản nhà quê. Trong số đàn ông của thị trấn Lưu, chỉ có một mình Lý Trọc không mặc complê. Lý Trọc nghĩ bụng, complê có tốt đến mấy đi chẳng nữa, cũng là complê cũ. Bộ quần áo rách mình mặc trên người dù có rách thế nào đi chẳng nữa, cũng là quần áo của mình. Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Lý Trọc không nói ra mồm. Dân chúng hỏi tại sao anh còn ăn mặc rách rưới như vậy, Lý Trọc khiêm tốn trả lời:

- Tôi buôn bán rác thải, đương nhiên sẽ mặc quần áo rách.

Trên những bộ quần áo cũ của Nhật Bản, đều có đánh dấu họ tộc, đánh dấu ở túi mé trong trước ngực. Khi dân chúng thị trấn Lưu vừa mặc quần áo cũ, tỏ ra rất hiếu kỳ đối với họ tộc trên quần áo, suốt ngày đứng trên phố, lật ra xem của nhau, mặc quần áo nhà ai, dòng họ nào, sau đó cứ hi há cười hoài.

Lúc bấy giờ nhà văn Lưu và nhà thơ Triệu vẫn đang trong giấc mộng ban ngày về văn học. Biết Lý Trọc chở về một lô complê Nhật Bản, hai anh lập tức chạy đến nhà kho của Lý Trọc, chúi đầu vào núi quần áo complê cũ, nhà văn Lưu bỏ ta ba tiếng đồng hồ, tìm một bộ complê "Sanshima". Nhà thơ Triệu cũng không chịu lép, bỏ ra bốn tiếng đồng hồ, tìm được một bộ complê "Iaurari". Hai đại văn hào của thị trấn Lưu chúng tôi giương giương tự đắc hể thấy ai là vạch complê của mình để người ta xem hai họ tên ghi bên trong. Hai anh nói với dân chúng vô tri của thị trấn Lưu "Sanshima" và "Iaurari" là hai dòng họ rất giỏi giang, là họ của hai nhà văn vĩ đại nhất của Nhật Bản, một người là Sanshimayukiphư và một người là Iauraricaoa Abát. Khi nói những câu này, mặt hai anh đỏ tưng bừng, cứ làm như sau khi mặc complê của hai dòng họ này, hai anh là Sanshimayukiphư và Iauraricaoa Abát của thị trấn Lưu chúng tôi. Khi hai đại văn hào gặp nhau trên phố, đầu tiên cúi gập lưng chào nhau, sau đó hỏi chuyện gia đình. Nhà văn Lưu gật đầu mỉm cười hỏi nhà thơ Triệu:

- Gần đây có khỏe không?

Nhà thơ Triệu cũng gật đầu mỉm cười đáp:

- Gần đây cũng khỏe.

Nhà văn Lưu hỏi:

- Gần đây có bài thơ nào không?

- Gần đây không làm thơ - Nhà thơ Triệu nói - Tôi viết tản văn, tiêu đề là "Tôi ở thị trấn Lưu xinh đẹp".

- Tên hay lắm - Nhà văn Lưu to tiếng tán thưởng - So với bài viết nổi tiếng của Iauraricaoa Abát "Tôi ở Nhật Bản xinh đẹp" chỉ khác nhau có hai chữ.

Nhà thơ Triệu gật gật đầu một cách mất tự nhiên, hỏi nhà văn Lưu:

- Gần đây có truyện ngắn nào không?

- Gần đây không viết truyện ngắn - Nhà văn Lưu đáp - Gần đây tôi viết truyện dài, tên cũng là "Chùa Thiên Ninh".

- Tên hay đấy - Nhà thơ Triệu cũng to tiếng tán thưởng - So với tác phẩm nổi tiếng của Sanshimayukiphư "Chùa Kim Các" cũng chỉ khác có hai chữ.

Hai đại văn hào của thị trấn Lưu lại cúi gập người chào nhau một lần nữa, sau đó chậm chậm bước, một người đi về hướng đông, một người đi về hướng tây. Dân chúng thị trấn Lưu hỉ hả nhìn hai người, họ bảo trước đây một tiếng đồng hồ, còn nhìn thấy hai thằng khốn nạn đứng nói chuyện với nhau, sau một tiếng đồng hồ, tại sao lại biến thành "gần đây" nhỉ? Họ bảo hai thằng cha khốn nạn lành lặn hẳn hoi, khom lưng với nhau làm gì? Một cụ già của thị trấn Lưu lúc còn bé đã từng trông thấy người Nhật Bản, đứng ra giải thích cho mọi người, cụ nói, khi gặp nhau người Nhật Bản khom lưng chào. Có người chỉ cái bóng sau lưng của nhà văn Lưu và nhà thơ Triệu, nói một cách rất không phục:

- Hai tay này rõ ràng là đồ khốn nạn của thị trấn Lưu, chứ đâu phải đồ khốn nạn Nhật Bản. Ông Dư nhõ răng và ông Vương bán kem hăm hở đi trên phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi. Lý Trọc trúng quả đậm comple cũ Nhật Bản, hai ông góp cổ phần, nước lên thuyền lên, trong túi cũng rủng rinh có tiền. Ông Dư nhõ răng quăng luôn quyển sách dày "giải phẫu học", thu dọn bộ hành trang nhõ răng. Ông bảo đẹp, đếch làm nữa, từ nay trở đi trong vòng trăm dặm vuông chẳng làm gì còn thợ nhõ răng số một. Bà con thị trấn Lưu có ai đau nhức răng sắp chết, Dư này cũng bơ đi. Ông Vương bán kem cũng bước theo ông Dư, bỏ luôn thùng bán kem, tuyên bố mùa hè sang năm chẳng bao giờ trông thấy Vương bán kem này nữa. Bà con thị trấn Lưu dù có khát chết, Vương bán kem này học ông Dư nhõ răng, cũng mặc xác.

Ông Dư nhớ rằng mặc complê dòng National. Ông Vương bán kem mặc complê mang dòng Sanyo, nhớn như đi đi lại lại trên phố lớn thị trấn Lưu. Khi hai ông gặp nhau không nín nổi cứ ha ha cười, còn hí hửng hơn cốc tí ăn thịt thiên nga. Cười xong, ông Dư vỗ vỗ túi áo mình hỏi ông Vương:

- Có tiền rồi chứ?

- Có rồi - Ông Vương cũng vỗ vỗ vào túi áo mình đáp.

Tổng kết một cách tiêu nhân đặc chí, ông Dư nói:

- Đây gọi là một bước đến trời.

Sau đó ông Dư hỏi ông Vương một cách hiếu kỳ, ông mặc complê của dòng nào?

Ông Vương ra oai vạch complê cho ông Dư nhìn mấy chữ "Sanyo" thêu trên túi mé trong. Ông Dư sửng sốt kêu một tiếng:

- Ô, của hãng Sanyo, vua máy điện. Ông Vương cười há hốc mồm. Không chịu lép, ông Dư cũng vạch complê của mình. Ông Vương liếc nhìn, trông thấy mấy chữ "National", cũng sửng sốt kêu lên một tiếng:

- Ô, của hãng National, ông mặc cũng là vua máy điện.

- Đều là vua máy điện, tôi ông cùng ngành - Ông Dư vung tay, sau đó lại nói thêm - Ông tôi vừa cùng ngành, vừa là đối thủ cạnh tranh.

- Phải, phải - Ông Vương gật đầu lia lịa.

Lúc này Tống Cương mặc complê cũ cũng đi đến. Sau khi cánh đàn ông thị trấn Lưu chúng tôi đều diện complê, Lâm Hồng cũng chạy đến nhà kho, bỏ ra hai tiếng đồng hồ tìm chọn cho Tống Cương một bộ complê vừa người. Thân hình thẳng tắp của Tống Cương mặc bộ complê màu đen ly

thăng tấp, đi ra ngoài đường trông rất lịch sự chững chạc. Dân chúng nhìn vào ai cũng khen. Họ bảo Tổng Cường mặc complê trông còn phong lưu hơn cả Tổng Ngọc, hào phóng hơn cả Phan An. Họ bảo Tổng Cường trời sinh ra đã có số mặc complê. Nghe dân chúng khen, ông Dư và ông Vương bề ngoài gật đầu, trong bụng không phục. Ông Dư vẫy tay gọi Tổng Cường. Tổng Cường đến trước mặt hai ông. Ông Dư hỏi Tổng Cường:

- Anh mặc complê của dòng họ nào?

Tổng Cường vạch complê đáp:

- Của dòng họ "Fukuđa".

Ông Dư nhìn ông Vương, ông Vương nói:

- Tôi chưa từng nghe nói.

- Tôi cũng chưa từng nghe nói - Ông Dư đặc ý nói - So với hai hãng "National" và "San vo", quả tình "Fukuđa" là vô danh tiểu tốt.

- Nhưng - Ông Dư đề nghị, nếu anh thay một chữ đầu sẽ là hãng "Toyota", vua xe con.

Tổng Cường cười đáp:

- Bộ complê "Fukuđa" này tôi mặc vừa.

Ông Dư lắc đầu với ông Vương một cách đáng tiếc. Ông Vương cũng lắc đầu. Tuy thân thể và dáng dấp không bằng Tổng Cường, nhưng dòng của bộ complê mặc trên người, hai ông hơn hẳn Tổng Cường. Ông Dư và ông Vương tiếp tục hăng hái bước trên phố lớn, rẽ vào ngõ nhỏ mình ở, đi đến trước cửa hiệu thợ may của ông Trương rồi dừng lại. Lúc này ông Trương cũng mặc bộ complê cũ, ngồi thần thờ trên chiếc ghế băng giành cho khách thường ngày như mất mát gì đó. Ông Dư và Ông Vương đang

đứng ở cửa cười đùa. Như kẻ mất hồn, ông Trương thần thờ nhìn hai ông. Ông Dư cười hỏi ông Trương:

- Ông mặc complê dòng họ nào?

Ông Trương đã hoàn hồn, nhìn rõ ông Dư và ông Vương gượng cười đáp:

- Thăng Lý Trọc mất dạy quá, đem về bao nhiêu là quần áo nhập khẩu, không ai đến đây may đo nữa.

Ông Dư không quan tâm đến nỗi khổ của ông Trương, tiếp tục hỏi dồn:

- Ông mặc complê của dòng họ nào?

Ông Trương thở dài một tiếng, xua tay bảo:

- Từ nay trở đi những mấy năm, không ai đến tôi may quần áo.

Ông Dư cau có, hỏi rõ to:

- Tôi đang hỏi ông, ông mặc complê thuộc dòng họ nào?

Lúc này ông Trương mới chợt tỉnh, vạch áo cúi nhìn rồi nói:

- Của dòng họ "Hatoyama".

Ông Dư và ông Vương nhìn nhau. Ông Vương hỏi ông Trương:

- Có phải là Hatoyama trong kịch mẫu cách mạng "Chuyện Đèn đỏ"?

Ông Trương gật gật đầu đáp:

- Chính là Hatoyama đó. Ông Trương không mặc complê loại vô danh tiểu tốt, khiến ông Dư và ông Vương có phần hăng hực. Ông Vương hỏi

ông Dư.

- Hatoyama cũng coi như một danh nhân ông nhỉ?

- Là danh nhân - Ông Dư nói - Nhưng là một nhân vật phản diện.

Ông Dư và ông Vương cảm thấy đã lấy lại sĩ diện ở chỗ ông Trương. Hai người nghênh ngang đi về phía trước, đến cửa hiệu mài kéo của Tiểu Quan. Tiểu Quan mua cho mình hai bộ comple cũ. Một bộ màu đen. Một bộ màu tro. Sau khi mặc vào người, anh ta không chịu mài kéo nữa. Đứng ở cửa hiệu, anh ta cứ ngắm ngắm vuốt vuốt, buổi sáng diện bộ màu đen, buổi chiều thẳng bộ màu tro, hễ gặp ai là thao thao bất tuyệt, vừa nói chuyện, vừa khẽ phui gầu trên vai. Tay phải phui vai trái. Tay trái phui vai phải. Cánh đàn ông thị trấn Lưu mặc comple cũ vào người, anh nào cũng lật áo nhau xem dòng họ. Cử chỉ này lập tức phát triển mạnh mẽ thành phong trào. Lúc này Tiểu Quan mới để ý đến hai bộ comple của mình đều không phải của gia đình danh nhân. Vì chuyện này, Tiểu Quan đã buồn bực mất mấy ngày. Sau đó tự tay tháo bỏ hai gia tộc vô danh ở ngực, thêu vào mấy chữ " Sony " và "Citizen". Anh ta không biết Sony và Citizen không phải dòng họ, chỉ biết Sony và Citizen là hãng điện gia đình tiếng tăm lừng lẫy. Khi ông Dư và ông Vương hí hửng đi đến, Tiểu Quan mặc comple "Sony" màu đen, bước ra đón một cách kiêu ngạo, tranh hỏi trước:

- Complê của hai ông dòng họ nào?

- Dòng họ "National" - Ông Dư vạch áo mình cho

Tiểu Quan xem, lại chỉ vào comple của ông Vương nói - Của ông ấy là dòng họ "Sanyo".

- Hay lắm - Tiểu Quan gật đầu tán thưởng - Gia cảnh đều rất tốt. Ông Dư cười hì hì hỏi:

- Gia cảnh của cậu thế nào?

- Cũng tốt - Tiểu Quan vạch comple của mình ra - Dòng họ "Sony".

- Của cậu cũng là vua máy điện - ông Dư nói.

Tiểu Quan giơ ngón tay cái chỉ về phía sau mình, đặc ý nói:

- Trong tủ của tôi còn một bộ dòng họ "Citizen". Ông Vương ngạc nhiên nói:

- Cậu làm cùng ngành với chính cậu à?

Ông Dư nói thêm:

- Cậu cũng là đối thủ cạnh tranh của chính cậu.

- Đúng vậy Tiểu Quan rất hài lòng với lời nói của ông Dư. Anh ta vỗ vai ông Dư nói - Đây gọi là khiêu chiến với chính mình.

Ông Dư và ông Vương cười khà khà rời khỏi cửa hiệu mài kéo của Tiểu Quan, đi sang cửa hiệu lò rèn của anh Đồng. Anh Đồng mặc bộ comple màu lam thẫm, bên ngoài mặc chiếc tạp dề. Trên tạp dề chi chút những lỗ nhỏ li ti do tia lửa sắt bắn vào. Anh Đồng mặc comple rèn sắt, khiến hai ông Vương và Dư lác mắt. Ông Vương khẽ hỏi ông Dư.

- Complê cũng mặc làm việc được sao?

- Complê là quần áo làm việc mà lị - Anh Đồng nghe thấy, nói to, bỏ búa xuống - Xem vô tuyến truyền hình, người nước ngoài ai ai cũng mặc comple đi làm việc đó thôi.

- Phải - ông Dư lập tức dạy bảo ông Vương - Complê là quần áo làm việc của của nước ngoài.

Ông Vương nhìn bộ comple của mình, có vẻ mất mát, hụt hẫng. Ông nói:

- Thì ra complê chúng ta mặc đều là quần áo công tác.

Ông Dư không tỏ ra mất mát, hụt hẫng. Ông hỏi anh Đồng:

- Complê của anh dòng họ nào?

Anh Đồng ung dung cời tạp dề, vạch complê của mình bảo:

- Họ Đồng.

Ông Dư ngạc nhiên hỏi:

- Nhật Bản cũng có họ Đồng?

- Nhật Bản cũng có họ Đồng cái gì! - Anh Đồng nói - Đây là họ của tôi.

Ông Dư tỏ ra lẩn thẩn. Ông bảo:

- Tôi nom rõ thêu chữ "Đồng" trên đó mà.

- Mình tự thêu đấy - Anh Đồng nói một cách kiêu hãnh - Tôi sai bà xã tháo bỏ dòng họ thêu sẵn đi, thêu họ Trung Quốc của mình vào.

Ông Dư và ông Vương hiểu ra. Ông Dư gật đầu bảo:

- Họ của mình tốt thì có tốt, nhưng không nổi tiếng.

Anh Đồng hừ một tiếng trong mũi, mặc tạp dề vào người, bữu môi bảo:

- Bọn các người, hễ mặc quần áo nước ngoài vào là quên bếng tổ tông của mình, chẳng hề có chút chí khí nào. Tại sao thời kỳ kháng chiến có nhiều Hán gian thế? Cứ nhìn bộ mặt của các người là biết liền.

Vừa nói, anh Đồng vừa vung búa đập chan chát lên đê. Ông Dư và ông Vương cụt hứng, te tái đi ra khỏi cửa hiệu thợ rèn. Ông Dư bực bội bảo

ông Vương:

- Mẹ kiếp, hần có chí khí, hần đừng có mặc complê Nhật Bản...

- Phải đấy - Ông Vương nói - Đây chẳng phải vừa muốn làm con đĩ, vừa muốn dựng bia trình tiết đó sao?

Ông chủ tịch huyện của chúng tôi cũng mặc complê rác. Trong complê của ông chủ tịch huyện có thêu chữ "Nakasone". Thủ tướng Nhật Bản thời đó tên là "Nakasone Yasuhiro". Nghe nói complê Nhật Bản Lý Trọc nhập về, người trong cơ quan uỷ ban huyện mặc vào trong anh nào anh nấy cũng hay hay là lạ, ông chủ tịch huyện cũng kiếm một bộ. Ông bảo ông Đào Thanh dẫn đến kho Lý Trọc xem thử. Ông chủ tịch huyện chọn được bộ complê "Nakasone". Ông Đào Thanh chọn được bộ complê "Takeshita". Ông chủ tịch huyện mặc vào cảm thấy rất vừa, cứ y như may đo riêng cho ông không bằng. Ông soi gương ngắm đi ngắm lại, thầm nghĩ đúng là không nhìn không biết, càng nhìn càng cảm thấy mình có phần giống giống thủ tướng Nhật "Nakasone Yasuhiro". Đương nhiên ông chủ tịch huyện không khoe khoang như ông Dư nhõ răng và ông Vương bán kem, không chủ động vạch áo cho người ta nhìn chữ "Nakasone" trên túi áo mé trong của mình. Khi ông chủ tịch huyện cởi áo ra treo lên giá, người ngoài đã vô tình nhìn thấy chữ "Nakasone" mới bỗng dưng cất tiếng:

- Thừa chủ tịch huyện, complê thủ trưởng mặc là complê của gia đình thủ tướng Nhật Bản!

Trong lòng ông chủ tịch huyện mừng lắm, nhưng nét mặt vẫn thản nhiên. Ông xua xua tay bảo:

- Rõ khéo, hoàn toàn là do trùng hợp.

Lúc đó ông Đào Thanh cũng có mặt. Ông Đào Thanh cứ tiếc hoài. Chính ông phát hiện ra bộ complê "Nakasone" đầu tiên. Khi ông đang định cầm lên mặc thử, đã thấy chủ tịch huyện trợn mắt với mình, ông Đào Thanh

không dám cầm bộ complê ấy. Ông chủ tịch huyện đã lấy luôn. Ông Đào Thanh tròn xoe mắt nhìn bộ complê "Nakasone" khoác lên người ông chủ tịch huyện. Trong lòng ông cay cú lắm, nhưng nét mặt vẫn tươi cười, mồm vẫn phải rớt rít khen chủ tịch huyện mặc bộ complê này vào, sao mà vừa vặn thế không biết. Để không lộ dã tâm chính trị của mình, ông Đào Thanh đã tiện tay cầm bộ complê "Takeshita" mặc lên người. Từ đó về sau, mỗi buổi sáng thức dậy, khi mặc bộ "Takeshita" ông Đào Thanh không bao giờ quên bộ complê "Nakasone". Không ngờ nửa năm sau, ông Nakasone Yasuhiro không còn là thủ tướng Nhật Bản. Tên thủ tướng mới của Nhật Bản là Takeshita Noburu. Lúc này ông chủ tịch huyện cũng bị điều đi nơi khác. Ông Đào Thanh lên làm chủ tịch huyện. Ông Đào Thanh chủ tịch huyện đứng trước gương ngắm nhìn bộ complê "Takeshita" trên người mình, suy nghĩ miên man, xúc động khảng khái muôn phần, ông cứ lẩm bà lẩm bẩm nói một mình:

- Thật là ý Trời.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Sau khi hốt được một đồng tiền từ lô hàng comple cũ, Lý Trọc nghĩ đến anh Tống Cương đầu tiên. Lý Trọc cảm thấy mình đã tu thành chính quả, lúc này nên lôi Tống Cương vào cuộc, hai anh em dắt tay nhau cùng gây dựng sự nghiệp vĩ đại. Lý Trọc mở hòm lục tử, tìm chiếc áo len Tống Cương đan cho mình khi được bổ nhiệm làm xưởng trưởng năm nào. Sáng sớm hôm sau mặc vào người, phanh áo tách, để lộ "con tàu tiền đồ rộng lớn" trên áo len bên trong, nghênh nga nghênh ngang đi trên phố lớn. Lý Trọc oai vệ đi đến trước cửa gia đình Tống Cương. Từ khi cầm giấy chứng nhận thất ổng dẫn tinh đến nhà Tống Cương lần đầu tiên đến nay, đã rất nhiều năm Lý Trọc không đến. Đứng ngoài cửa, Lý Trọc nhìn thấy bóng Lâm Hồng và Tống Cương lướt qua trước cửa sổ. Hai người mở cửa đi ra. Lý Trọc vui vẻ phanh áo rách của mình, hết sức sốt sắng nói với Tống Cương:

- Anh Tống Cương, anh còn nhớ chiếc áo len này chứ? Anh còn nhớ "con tàu tiền đồ rộng lớn" này không? Anh Tống Cương, anh đã nói trúng, cuối cùng em đã có sự nghiệp rộng lớn của mình. Anh Tống Cương, em đã là thuyền trưởng của "con tàu tiền đồ rộng lớn". Anh Tống Cương, anh hãy đến làm phó cả của "con tàu tiền đồ rộng lớn"...

Khi mở cửa nhìn thấy Lý Trọc, Tống Cương rất ngạc nhiên. Anh không ngờ vừa sáng bảnh mắt, Lý Trọc đã đứng ở cửa nhà mình. Mấy năm nay hai anh em không nói với nhau câu nào, ngay đến gặp nhau trên phố cũng không đến chục lần. Lần nào anh cũng nhanh chóng đạp xe đi. Khi Lý Trọc nói bô bô "con tàu tiền đồ rộng lớn" gì đó Tống Cương quay đầu lo lắng nhìn Lâm Hồng. Trái lại Lâm Hồng tỏ vẻ rất tự nhiên. Tống Cương cúi

đầu đẩy xe đạp, sau khi bước lên xe, cúi đầu chờ Lâm Hồng ngồi lên gác ba ga. Lâm Hồng né người ngồi lên xe.

Lý Trọc tiếp tục sốt sắng nói:

- Anh Tống Cường, cả đêm qua em không ngủ, nghĩ đi nghĩ lại, anh là người trung hậu thật thà dễ mắc lừa, anh không làm nổi công việc khác, anh chỉ quản được tài vụ. Anh Tống Cường, nếu anh đến làm tài vụ, em sẽ một trăm lần, một ngàn lần, một vạn lần yên tâm.

Khi đạp xe ới, Tống Cường mở mồm nói, giọng lạnh lùng:

- Tôi đã nói với cậu từ lâu, cậu nên hết hy vọng.

Nghe Tống Cường nói vậy, Lý Trọc ngỡ người ra như thảng ngổ, không ngờ Tống Cường lại vô tình vô nghĩa như vậy. Ngẩn tò te một lát, Lý Trọc buột mồm chửi với theo bóng Tống Cường đi xa:

- Anh Tống Cường, anh là đồ khốn nạn, mẹ kiếp, anh hãy nghe đây, lần trước là anh cắt đứt tôi, lần này là tôi cắt đứt anh. Từ nay trở đi chúng ta không còn là anh em!

Lý Trọc đau xót, nhìn xe đạp của Tống Cường và Lâm Hồng đang đi, anh ta nói câu cuối cùng:

- Anh Tống Cường, anh là đồ khốn nạn, anh quên sạch những chuyện hồi chúng ta còn nhỏ rồi sao?

Lúc đạp xe đi, Tống Cường đã nghe hết những câu Lý Trọc gọi chửi. Câu cuối cùng "anh quên sạch những chuyện hồi chúng ta còn nhỏ rồi sao", khiến Tống Cường hai tròng mắt đỏ hoe. Tống Cường im lặng đạp xe đi Lâm Hồng ngồi sau cũng không nói câu nào. Tống Cường cố ý tỏ ra vô tình vô nghĩa với Lý Trọc, hoàn toàn là vì Lâm Hồng. Lâm Hồng không phản

ứng, Tống Cương không yên. Sau khi đạp xe trẻ ngoặt, Tống Cương khẽ gọi mấy tiếng:

- Lâm Hồng, Lâm Hồng...

Lâm Hồng dạ một tiếng, khẽ nói:

- Lý Trọc cũng có ý định tốt...

Tống Cương càng không yên. Anh nói với Lâm Hồng bằng giọng khàn khàn:

- Vừa giờ anh đã nói sai phải không?

- Không sai.

Nói rồi Lâm Hồng đưa hai tay ôm chặt eo Tống Cương, áp má vào lưng chồng. Tống Cương đã an tâm, thở phào nhẹ nhõm. Anh nghe Lâm Hồng nói:

- Hẳn sẵn tiền đến mấy cũng là một đứa bới nhặt đồng rác, giỏi giang cái quái gì! Chúng ta dù sao cũng vẫn là người nhà nước. Hẳn không có việc làm nhà nước, sau này thế nào khó nói lắm.

Lý Trọc gặp xúi quẩy ở chỗ Tống Cương, quay đầu nghĩ đến mười bốn trung thần của Xưởng phúc lợi. Anh ta đến Cục dân chính gặp cục trưởng Đào Thanh. Ông

Đào Thanh lúc này sắp ngồi vào chiếc ghế chủ tịch huyện, mà ông vẫn chưa biết. Ông đang đau đầu nhức óc vì năm nào Xưởng phúc lợi cũng lỗ vốn. Gặp ông Đào Thanh, Lý Trọc mở mồm nói luôn, muốn mua lại Xưởng phúc lợi. Ông Đào Thanh ngần người không biết Lý Trọc nói thật hay ỡm ờ? Lý Trọc nói bằng giọng điệu cảm động, mười bốn anh chàng thọt ngố mù điếc, tuy không phải người ruột thịt của mình, nhưng cũng thân thiết

hơn ruột thịt. Ông Đào Thanh mừng thầm. Xưởng phúc lợi là nóm ruột, là gánh nặng lớn nhất của Cục dân chính, có vứt đi cũng không vứt nổi, vậy mà Lý Trọc đã bỏ tiền ra mua? Hai người bắt tay. Mua xong Xưởng phúc lợi, Lý Trọc tu sửa trang trí, đổi tên thành "Sở nghiên cứu kinh tế thị trấn Lưu". Tấm biển ở cửa cũng thay. Chưa được vài hôm, cảm thấy chữ "sở" quê mùa quá. Anh ta đã từng sang Nhật Bản, liền sửa chữ "sở" thành "Company" hoặc "hãng". Thế là tấm biển Xưởng phúc lợi lại sửa thành "Hãng nghiên cứu kinh tế thị trấn Lưu". Lý Trọc phát cho mười bốn trung thần mỗi người một giấy mời đến làm việc. Thọt xưởng trưởng làm giám đốc, Thọt xưởng phó làm phó giám đốc. Mười hai chàng còn lại đều là nghiên cứu viên cao cấp, toàn thể hưởng đãi ngộ hàm giáo sư. Cầm giấy mời làm việc trong tay, Thọt giám đốc và phó giám đốc vô cùng xúc động, biết từ nay về sau Lý Trọc sẽ nuôi bọn họ. Hai vị chánh phó giám đốc nước mắt rưng rưng hỏi Lý Trọc:

- Lý Xưởng trưởng, chúng tôi nghiên cứu cái gì?

- Nghiên cứu cờ tướng - Lý Trọc nói - Hai cậu còn nghiên cứu được gì?

- Biết rồi - Hai vị gật gật đầu hỏi tiếp - Mười hai nghiên cứu viên cao cấp của hãng nghiên cứu cái gì?

- Mười hai nghiên cứu viên cao cấp ư? - Lý Trọc nghĩ rồi bảo - Bốn anh mù nghiên cứu ánh sáng. Năm anh điếc nghiên cứu âm thanh, ba anh ngố nghiên cứu cái gì nhỉ? Mẹ kiếp, bắt chúng nó nghiên cứu thuyết tiến hoá.

Lý Trọc bố trí mười bốn trung thần đâu vào đấy lại bỏ tiền ra mời ở tỉnh về hai thợ làm vườn, thuê người trải thảm cỏ, trồng hoa ngoài cổng trụ sở uỷ ban huyện, lại còn xây một suối phun nước. Cổng trụ sở uỷ ban huyện lập tức trở thành điểm du lịch của dân chúng thị trấn Lưu. Cứ đến chiều tối, hoặc cuối tuần, dân chúng thị trấn Lưu, người già trẻ con dắt nhau

đến ngoài cổng trụ sở uỷ ban, đứng trước cảnh đẹp tấp tể khen hoài. Khi lãnh đạo cấp trên đến thị sát, thấy núi rác thải trước kia đã biến thành thảm cỏ xanh, hoa tươi và suối phun nước, cũng không thể không đứng lại một lúc, khen ngợi một hồi. Lãnh đạo huyện vui mừng vô cùng, ông chủ tịch huyện mặc complê "Nakasone" đích thân tới thăm Lý Trọc, thay mặt chính quyền và nhân dân toàn huyện cảm ơn Lý Trọc. Lý Trọc không những không tiểu nhân đặc chí, trái lại còn hết sức xấu hổ nắm tay ông chủ tịch huyện, liên tục xin lỗi ông và chính quyền, nhân dân cả huyện. Anh ta bảo trước kia mình không nên chặt các núi rác ở ngoài cổng trụ sở uỷ ban huyện mới phải. Bây giờ anh ta bỏ tiền trồng cỏ trồng hoa, xây suối phun nước, chính là để bù vào lỗi lầm của mình trước kia.

Lý Trọc đã trở thành "người đỏ" trong con mắt của lãnh đạo huyện chúng tôi. Anh ta đã được làm đại biểu hội đồng nhân dân huyện. Nửa năm sau, khi chủ tịch huyện đổi thành ông Đào Thanh mặc complê "Takeshita", Lý Trọc càng phất to, đã có chân trong thường vụ hội đồng nhân dân huyện. Sau khi phát tài, Lý Trọc vẫn mặc bộ quần áo rách, ngay khi dự họp đại biểu hội đồng nhân dân huyện, Lý Trọc vẫn mặc bộ quần áo rách, giống như thẳng ăm mây, bước lên bàn chủ tịch phát biểu ý kiến. Quả tình không chấp nhận nổi, ông Đào Thanh chủ tịch huyện khi phát biểu trong đại hội, tiện thể đã nhắc nhở, yêu cầu Lý Trọc chú trọng hình dáng bề ngoài. Chủ tịch huyện Đào Thanh nói xong, Lý Trọc vừa kết thúc phát biểu đi xuống, lại vẫn bộ quần áo rách bước lên bàn chủ tịch. Toàn thể đại biểu cứ tưởng anh ta tỏ thái độ ngay tại chỗ: Từ nay về sau không mặc quần áo rách nữa. Nào ngờ vừa mở mồm đã nói oang oang. Đầu tiên anh ta giải thích tại sao mình ăn mặc rách rưới như thế. Anh ta bảo khi không có tiền phải gian khổ phấn đấu, có tiền rồi càng phải gian khổ phấn đấu. Anh ta chỉ vào bộ quần áo rách của mình nói:

- Về xa xưa tôi học gương năm gai nếm mật của Việt Vương Câu Tiễn thời Xuân Thu, gần hơn tôi học ôn nghèo nhớ khổ của bần nông và trung nông lớp dưới thời kỳ cách mạng văn hoá.

Đến cuối năm, Lý Trọc gọi ông Dư nhờ rằng và ông Vương bán kem đến văn phòng Công ty thu hồi của mình. Anh ta bảo, năm nay ăn nên làm ra, chia lợi nhuận cũng khá. Ông Dư góp vốn hai ngàn đồng hai suất. Ông Vương góp vốn một ngàn đồng một suất. Ông Dư được chia hai vạn đồng lợi nhuận. Ông Vương được chia một vạn đồng. Lúc bấy giờ vẫn chưa có loại tiền một trăm đồng, tiền to nhất là mười đồng. Lý Trọc đẩy đến trước mặt ông Dư hai mươi xấp tiền dầy dầy, lại đẩy đến trước mặt ông Vương mười xấp tiền dầy dầy. Hai ông ngỡ ngàng, cứ người nọ nhìn người kia, không dám tin là thật. Lý Trọc ngồi tựa vào ghế cười hì hì, nhìn hai ông giống như đang xem phim. Ông Dư và ông Vương lăm rằm tính đi tính lại, tiền mình góp vốn chưa đầy một năm, bỗng chốc lãi gấp mười lần. Hai ông tiếp tục cười nhàn nhở. Ông Dư nghẹn ngào nói:

- Hai ngàn đồng kiếm ra hai vạn đồng, thật là năm mơ cũng không nghĩ đến.

- Không phải kiếm, mà là chia lãi - Lý Trọc sửa lại lời nói của ông Dư
- Hai ông là cổ đông của tôi, từ nay về sau, năm nào cũng phải chia lãi cho các ông. Ông Vương hỏi như đang trong mộng du:

- Năm nào tôi cũng được một vạn sao?

- Không hẳn thế - Lý Trọc nói - Sang năm rất có thể ông được chia năm vạn đồng.

Ông Vương run người lên như trúng đạn, suýt nữa ngã khỏi ghế. Ông Dư há hốc mồm hỏi:

- Tôi liệu có được chia mười vạn không?

- Đương nhiên - Lý Trọc gật đầu nói - Ông Vương năm vạn, ông sẽ là mười vạn.

Ông Dư và ông Vương lại một lần nữa tỏ vẻ hoài nghi. Ông nọ nhìn ông kia, thầm nghĩ dưới gầm trời làm gì lại có chuyện béo bở như thế này? Ông Vương thận trọng hỏi ông Dư.

- Thật không nhỉ?

Ông Dư hết gật đầu lại lắc đầu:

- Không biết.

Lý Trọc cười ha ha:

- Các ông bóp tay mình một cái, đau là thật, không đau là giả.

Hai ông vội vàng bóp tay mình. Bóp xong tay mình, Ông Dư hỏi ông Vương:

- Ông có đau không?

Ông Vương lắc đầu một cách căng thẳng:

- Không đau.

Ông Dư cũng căng thẳng. Ông nói:

- Tôi cũng không đau.

Lý Trọc ôm bụng cười. Anh ta nói:

- Ta cười đau cả bụng, các ông bóp tay còn chưa đau hả? Nào, đưa tay đây ta bóp cho.

Ông Dư và ông Vương vội vàng đưa tay cho Lý Trọc. Lý Trọc mỗi tay cầm một ông, bóp thật mạnh. Hai ông cùng một lúc kêu lên:

- Ôi đau!

Ông Dư cười toe toét nói với ông Vương:

- Thật rồi.

Ông Vương càng hí hửng, giơ tay cho ông Dư xem:

- Ra cả máu đây này.

Hai cái mồm của ông Dư và ông Vương là những cái loa phát thanh nhân dân của thị trấn Lưu chúng tôi. Sau khi gạt hái bội thu, hai ông hớn hở ra mặt, hể trông thấy ai là kẻ bô bô câu chuyện phát tài của mình. Người ngoài nghe thấy hâm mộ vô cùng. Riêng anh Đồng thợ rèn, ông Trương thợ may, Tiểu Quan mài kéo lại nhăn nhó, chết cay chết đắng. Trong những ngày này, ông Trương và Tiểu Quan ngày nào cũng gặp nhau, oán trách anh Đồng, hối hận khi ấy mình không góp vốn. Hai người lờ đi tiếng lại, đổ lỗi cho anh Đồng đã ngăn cản mình góp cổ phần. Họ bảo, nếu không có thằng cha Đồng thợ rèn đứng ra ngăn cản, thì bây giờ mình cũng phong lưu chẳng kém gì ông Vương và ông Dư, thậm chí còn phong lưu hơn. Sự việc xảy ra rồi, hai người mới là Gia Cát Lượng, họ bảo lúc bấy giờ chắc chắn sẽ bán hết gia sản lấy tiền mặt góp toàn bộ vào sự nghiệp rác thải của Lý Trọc. Anh Đồng thợ rèn biết tổng hai thằng khốn nạn ngày nào cũng chụm đầu ghé tai xì xầm mắng chửi mình. Anh ta giả đờ không biết. Ngồi trong cửa hiệu của mình, anh Đồng cũng hối không kịp. Anh thầm nghĩ, lần thứ nhất khi không nên góp cổ phần, mình lại góp. Lần thứ hai khi nên góp vốn, mình lại không góp, đúng là mình có mắt như mù. Anh Đồng hết nắm tay lại xoa tay, trút hết giận trong bụng lên mười ngón tay. Người hối hận nữa phải kể đến là bà Tô. Khi Lý Trọc sải cánh đại bàng lần thứ hai rời khỏi thị trấn Lưu, đã từng hỏi bà Tô có tham gia hay không. Trông thấy của cải sắp sửa đổ vào cuồn cuộn, bà Tô nghĩ lâu lắm không đi chùa thắp hương, đã lắc đầu từ chối. Mỗi lần nghĩ đến việc này, bà Tô lại than thở, lúc đó nếu vào chùa thắp hương, mình nhất định sẽ tham gia. Gặp ai bà Tô cũng nói:

- Không đi chùa thắp hương, là không linh nghiệm.

Sau khi sang Nhật Bản về, Lý Trọc biết sự nghiệp rác thải của mình đã đạt tới đỉnh cao, nếu làm tiếp sẽ đi xuống dốc. Lý Trọc bắt đầu lập nghiệp mới. Đầu tiên anh ta mở một xưởng may đo. Nhớ tình cũ nghĩa xưa, anh ta mời ông Trương thợ may làm xưởng phó kỹ thuật. Ông Trương cảm động rớt nước mắt, đeo cái thước da trước ngực, ông là người đến làm việc đầu tiên và cũng là người ra về cuối cùng trong ngày, say sưa chăm chỉ năm khâu chất lượng của phân xưởng. Sau khi xưởng may đo chớm khởi sắc Lý Trọc lại cố gắng ra tay gây dựng hai khách sạn và một trung tâm tắm gội, còn làm thêm cả kinh doanh nhà đất. Đến cuối năm thứ hai, khi lại chia lợi nhuận, ông Dư và ông Vương quả nhiên được chia mười vạn và năm vạn tiền lãi. Lần này hai ông không còn sừng sốt khiếp vía nữa. Bộ mặt của hai ông dường như đã nằm trong dự kiến. Khi đến mỗi ông xách một cái túi du lịch. Khi cho tiền vào trong túi du lịch, nét mặt hai ông nhẹ nhõm như đổ gạo vào chum.

Ngồi trên ghế, Lý Trọc nhìn hai ông thong thả đút từng xấp từng xấp tiền vào túi du lịch, tỏ ra hết sức hài lòng. Lý Trọc khen hai ông:

- Các ông đã trở nên thành thực.

Ông Dư và ông Vương cười mất tự nhiên, sau đó ngồi im. Lý Trọc cúi đầu suy nghĩ một lát, ngẩng lên nói với hai ông:

- Người xưa nói "buôn đứng bán ngồi", buôn bán tới khi ngồi xuống mới là buôn bán, mới thật sự là buôn to bán lớn, còn chạy đi chạy lại chỉ là buôn thúng bán mẹt, bán hàng rong.

Lý Trọc nói với ông Dư và ông Vương, bây giờ nhà to nghiệp lớn rồi, buôn bán rác thải vẫn còn làm, Xưởng may đo càng ngày càng tuyển nhiều công nhân, hai khách sạn và một trung tâm tắm gội đang phát lên như diều, lại còn mấy dự án nhà đất, mình suốt ngày chạy đi chạy lại như một anh bán hàng rong, ngày nào cũng phải đi kiểm tra các nơi. Lý Trọc bảo, bây giờ còn chạy đi chạy lại được, sau này ngộ nhờ có những bốn mươi, thậm

chỉ bốn trăm ngành nghề, dù có mua một chiếc máy bay chiến đấu F16 làm công cụ vận tải, anh ta cũng không chạy nổi. Anh ta vốn cứ tưởng mình đã buôn bán lớn, nhưng ngẫm nghĩ kỹ, vẫn còn là một kẻ bán hàng rong. Nói rồi Lý Trọc vung tay đứng dậy, tuyên bố với hai ông cổ đông một cách đanh thép: Anh ta không buôn đứng nữa, mà bán ngồi. Học cách làm thống nhất Trung Quốc của Tần Thủy Hoàng, thành lập một Công ty cổ phần, dồn toàn bộ sản nghiệp vào Công ty cổ phần. Sau đó anh ta ngồi trong công ty, làm việc công bằng phương thức tập trung quyền lực ở trung ương, thỉnh thoảng đi xuống các cơ sở kiểm ra xem xét là được.

Thấy hai ông Dư, Vương gật đầu rồi rít, Lý Trọc hỏi:

- Các ông có biết tại sao Tần Thủy Hoàng phải thống nhất Trung Quốc không?

Hai ông nhìn nhau lắc đầu:

- Không biết.

- Đó là vì - Lý Trọc đặc ý nói - Thằng cha khốn nạn đó muốn làm ăn buôn bán lớn, thằng cha khốn nạn đó không muốn đi buôn, thằng cha khốn nạn đó muốn ngồi bán.

Ông Dư và ông Vương nghe đến nổi sôi máu lên. Hai ông hỏi Lý Trọc:

- Anh ngồi bán rồi, chúng tôi sẽ là gì?

- Các ông sẽ là cổ đông kiêm uỷ viên Hội đồng quản trị của Công ty cổ phần - Lý Trọc chỉ vào mình nói - Tôi là Chủ tịch Hội đồng quản trị kiêm Tổng giám đốc.

Hai ông Dư, Vương nhìn nhau phá lên cười. Ông Vương tươi cười hỏi Lý Trọc:

- Chúng tôi có cácvidít(card visit) uỷ viên Hội đồng quản trị không?

- Đương nhiên có - Lý Trọc bồng cao hứng nói - Nếu các ông còn muốn chức vụ gì, có thể xét cho các ông làm phó Tổng giám đốc.

- Muốn - Ông Dư reo lên, bảo ông Vương - Thêm một chức bao giờ cũng hay hơn thiếu một chức.

- Phải rồi - Ông Vương gật gật đầu, lại quay sang hỏi Lý Trọc:

- Còn chức vụ gì khác có thể giao cho bọn tôi?

- Hết rồi - Lý Trọc bực mình - Đào đâu ra lắm chức vụ giao cho các ông.

Thấy Lý Trọc nổi cáu, ông Dư vội vàng đẩy đẩy ông Vương, trách:

- Làm người đừng có tham lam quá đáng.

Sau khi ông Vương và ông Dư có hàm uỷ viên Hội đồng quản trị phó Tổng giám đốc, cácvidít tung ra còn nhanh hơn Lý Trọc. Đứng trên phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi, hai ông trông thấy ai là chìa luôn cácvidít của mình ra cho, giống như phát tờ rơi quảng cáo.

Anh Đồng thợ rèn và Tiểu Quan mài kéo cũng nhận được cácvidít của hai ông. Sau khi ông Trương thợ may quay sang dựa vào Lý Trọc, Tiểu Quan không có bạn, đành phải xây dựng tình hữu nghị với anh Đồng thợ rèn. Tiểu Quan cầm trong tay cácvidít của ông Vương và ông Dư, nói với anh Đồng, hai tên khốn nạn tiểu nhân đặc ý phát cácvidít vung thiên địa, ngay đến chó mèo gà và của thị trấn Lưu cũng có cácvidít của họ.

Anh Đồng thợ rèn sáng suốt giỏi giang là người làm giàu theo Lý Trọc sớm nhất của thị trấn Lưu chúng tôi. Thấy đời sống của dân chúng thị trấn Lưu mỗi ngày một khấm khá, thấy nông dân nhà quê càng ngày càng giàu

lên, anh Đồng thợ rèn biết tiếp tục đốp chát rèn sắt sẽ không có lỗi ra. Anh bỏ không rèn dao bài cho dân chúng thị trấn Lưu, cũng không rèn cuốc rèn liềm cho bà con nhà quê nữa. Một hôm cửa hiệu thợ rèn của anh tự nhiên biến mất, trở thành một cửa hàng chuyên buôn bán các loại dụng cụ dao kéo.

Anh Đồng không hút thuốc không uống rượu, tươi tỉnh đứng sau quầy hàng. Trông hai tay cầm búa rèn sắt của anh vừa thô vừa vụng, nhưng đếm tiền còn nhanh hơn cả nhân viên ngân hàng. Anh chấm nước bọt vào ngón tay một cái thật nhanh, đếm tiền cứ thoăn thoắt, thoăn thoắt, có thể bì với máy đếm tiền của ngân hàng.

Khách hàng của Tiểu Quan mài kéo cũng mỗi ngày mỗi giảm. Cửa hàng dụng cụ dao kéo của anh Đồng mở ra, Tiểu Quan càng ít khách. Tiểu Quan bực lắm, cho rằng anh Đồng đập vỡ bát cơm của mình. Từ đó không bao giờ qua lại với anh Đồng. Hai người lại mất tình hữu nghị.

Khi cửa hàng dụng cụ dao kéo của anh Đồng dần dần ăn nên làm ra, cửa hàng mài kéo của Tiểu Quan hoàn toàn sập tiệm, đành phải đóng cửa, suốt ngày lông ba lông bông trên phố. Ông Dư và ông Vương cũng lông ba lông bông, thường xuyên gặp Tiểu Quan trên phố lớn. Ba người lại tụ họp với nhau như trước. Tiểu Quan nghiêng rằng nghiêng lợi chửi rủa anh Đồng. Đầu tiên chửi anh Đồng ngăn cản mình góp vốn với Lý Trọc như thế nào, sau đó mắng anh Đồng cướp khách hàng của mình ra làm sao, buộc anh ta phải đóng cửa hàng mài kéo đã gây dựng ba đời, khiến anh ta mất việc phải lang thang đầu đường xó chợ.

Ông Dư và ông Vương cảm cảnh, hết sức đồng tình với tình cảnh của Tiểu Quan. Ông Vương đề nghị ông Dư:

- Hay là đến gặp Tổng giám đốc Lý nói giúp, sắp xếp cho Tiểu Quan công ăn việc làm?

- Việc gì phải Tổng giám đốc Lý - Ông Dư nói - Tôi và ông là phó Tổng giám đốc, công việc khác không dám nói, chứ việc gác cổng, hai chúng ta có thể bố trí cho Tiểu Quan làm được.

- Bảo ta gác cổng à? Vớ vẩn - Vừa nghe ông Dư nói thế, Tiểu Quan đã ùng ùng nổi giận - Hồi đó nếu không tính sai, bây giờ ta cũng là phó Tổng giám đốc, danh sách còn xếp trước cả hai vị là đẳng khác.

Nói rồi Tiểu Quan hăm hăm bỏ đi. Ông Vương ngạc nhiên nhìn ông Dư. Ông Dư không cho là thế, xua tay bảo:

- Chó cắn Lã Động Tân không biết lòng người tốt.

Tiểu Quan hết cơn đau, lại nhớ đến nỗi đau, thôi thì đã không sống được ở thị trấn Lưu, tại sao mình không đi xa một chuyến? Nghĩ đến Lý Trọc lần đầu tiên đi ra ngoài, đến Thượng Hải mất cả chì lẫn chài. Lần thứ hai đi chuyến nữa, sang Nhật Bản về, tiền rủng rinh đầy thắt lưng. Tiểu Quan nghĩ bụng mình đã ra đi, nên đi càng xa càng tốt. Tiểu Quan gói ghém hành trang, men theo phố lớn thị trấn Lưu đi ra bến ô tô đường dài.

Lúc này đang xuân ấm hoa nở, lưng đeo ba lô tay xách va ly, Tiểu Quan bước đi một cách đầy vẻ hào hùng. Bố Tiểu Quan chống gậy thất tha thất thểu bước theo sau tiền con, trông rất tội nghiệp. Khi ra đi, Tiểu Quan gửi lại những lời nói hùng hồn ở dọc đường. Anh ta bảo lần này đi dạo thế giới, còn nhìn xa trong rộng hơn Lý Trọc. Anh ta bảo khi trở về, kiến thức rộng, của cải sẽ nhiều hơn Lý Trọc. Ông không theo kịp bước chân con, khoảng cách càng ngày càng xa. Ông bố già nua, bệnh tật van xin nài nỉ thẳng con đừng đi. Ông nói đến rã cả họng:

- Số con không phải là kẻ sẵn tiền, người ta ra đi kiếm được tiền, con ra đi không làm ra tiền đâu.

Tiểu Quan bỏ ngoài tai mọi lời van xin của bố. Anh ta hăng hái vẫy tay chào dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi. Họ cứ tưởng anh ta đi châu Âu

nước Mỹ, nhao nhao khen, hỏi anh ta đi sang nước Mỹ trước, hay sang châu Âu trước? Câu trả lời của Tiểu Quan khiến ai nấy thất vọng. Anh ta bảo:

- Đi đảo Hải Nam trước.

Dân chúng hỏi:

- Đảo Hải Nam đâu có xa bằng Nhật Bản.

- Không xa bằng Nhật Bản, nhưng - Tiểu Quan nói - So với lần đầu tiên Lý Trọc đi Thượng Hải vẫn còn xa hơn nhiều.

Tiểu Quan ngồi lên ô tô đường dài đi ra khỏi bến thị trấn Lưu, ông bố già mới tập tà tập tễnh đi đến. Hai tay ông chống gậy, nhìn bụi cuốn mù mịt khi xe chạy qua, ông nói trong nước mắt đầm đìa:

- Con trai ơi, số con chỉ có tám đấu gạo, đi khắp thiên hạ cũng không đầy thùng đâu...

Giữa lúc này, Lý Trọc cũng rời thị trấn Lưu, đi Thượng Hải. Anh ta vẫn mặc bộ quần áo rách, đi ra bến xe đường dài. Đi theo anh ta là một thanh niên xách túi du lịch, giống như một tuý tùng. Một người dân nhìn thấy, hỏi anh ta, cậu thanh niên đi sau là ai? Lý Trọc trả lời là tài xế của mình. Người dân này cứ cười suốt, gặp ai cũng bảo Lý Trọc thuê một anh lái xe, nhưng chẳng thấy xe đâu. Lý Trọc và tài xế ngồi ô tô đường dài đi Thượng Hải.

Mấy hôm sau Lý Trọc về. Anh ta không ngồi xe khách đường dài. Anh ta mua ở Thượng Hải một chiếc xe con Santana màu đỏ. Anh ta đã có xe riêng. Tài xế lái xe riêng của Lý Trọc đi vào thị trấn Lưu của chúng tôi, dừng ở trước cửa Công ty bách hoá. Khi Lý Trọc bước ra khỏi xe con của mình, mặc trên người bộ comple Amani màu đen Italia. Bộ quần áo rách đã vứt vào thùng rác ở Thượng Hải.

Dân chúng không ai nhận ra anh ta ngay. Họ đã quen với bộ quần áo ăn may của Lý Trọc, đột nhiên thay bằng bộ complê Amani, họ thấy lạ quá. Hơn nữa thời bấy giờ ngồi xe con đều là các đồng chí lãnh đạo. Dân chúng xôn xao đoán già đoán non, nhân vật quan trọng mặc complê đi giày da là ai? Cái đầu trọc bóng loáng của ông ta nom quen quen, ngay một lúc không nghĩ ra, có thể đã gặp trên vô tuyến truyền hình, liệu có phải lãnh đạo của thành phố đến thăm? Lãnh đạo trên tinh về thị sát? Giữa lúc dân chúng hồ nghi Lý Trọc có thể là lãnh đạo từ Bắc Kinh về, anh chàng ngổ máu gái đeo ở cổ tay chiếc đồng hồ chạy theo giờ quốc tế bước đến, gọi một tiếng rõ to:

- Lý xướng trưởng.

Dân chúng hết sức sửng sốt. Họ chột vờ lẽ:

- Thì ra là Lý Trọc!

Có ai đó nói thêm:

- Khuôn mặt người này giống mặt Lý Trọc quá! Đúng là giống y hệt.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Thị trấn Lưu của chúng tôi đã thay đổi long trời lở đất. Nhà tỉ phú Lý Trọc và ông chủ tịch huyện Đào Thanh ăn ý với nhau, đòi dỡ bỏ thị trấn Lưu cũ, xây thị trấn Lưu mới. Dân chúng bảo hai người là quan chức và con buôn câu kết với nhau. Ông Đào Thanh ra văn bản đóng dấu đỏ. Lý Trọc bỏ tiền, tháo bỏ từng dãy, từng dãy phố từ đông sang tây, phá hủy toàn bộ trấn Lưu cổ kính xây lại. Suốt năm năm ròng rã, từ sáng đến tối, thị trấn Lưu bụi đất mù mịt. Dân tình nhao nhao trách móc. Họ bảo bụi hít vào phổi còn nhiều hơn khí ôxy. Bụi bám trên cổ còn dày hơn bụi bám trên khăn quàng. Họ bảo tay Lý Trọc là một chiếc máy bay ném bom B52, đã ném bom rải thảm xuống thị trấn Lưu xinh đẹp của chúng tôi. Một số người có học hành càng đau đầu xót ruột: Họ bảo trong "Tam Quốc diễn nghĩa" có một câu chuyện xảy ra ở thị trấn Lưu. Trong "Tây du ký" có một nửa câu chuyện xảy ra ở thị trấn Lưu. Trong "Thủy hử" có hai câu chuyện xảy ra ở thị trấn Lưu. Bây giờ đều bị Lý Trọc dỡ bỏ sạch.

Lý Trọc đã dỡ bỏ thị trấn Lưu cũ, xây dựng một thị trấn mới. Hay nói một cách khác trong thời gian năm năm, phố lớn rộng thêm ra, ngõ nhỏ cũng rộng thêm ra. Những ngôi nhà gác mới mọc lên san sát. Trên cổ dân chúng không có bụi nữa. Khí ôxy hít vào phổi cũng nhiều lên. Dân chúng vẫn ca cẩm. Họ bảo nhà ở trước kia quy cũ và nhỏ, nhưng là của nhà nước phân phối cho mình. Nhà ở bây giờ tuy mới và rộng, nhưng phải bỏ tiền ra mua của Lý Trọc. Tục ngữ có câu thỏ khôn không ăn cỏ cạnh ổ, tay Lý Trọc tim đen gan thối, ăn sạch sành sanh cỏ bên ổ, kiếm chác hết tiền của bà con. Dân chúng thị trấn Lưu tiếp tục ca cẩm. Họ bảo tiền bây giờ không phải là tiền. Một ngàn đồng bây giờ không bằng một trăm đồng trước kia.

Người già thị trấn Lưu ca thán đường phố rộng ta, lòng đường đều là ô tô xe đạp, còi bóp toe toe cừ sáng đến tối. Đường phố trước kia tuy hẹp, hai người đứng ở hai bên nói chuyện cả ngày cũng không mệt. Bây giờ đứng ở hai bên nói chuyện, chẳng ai nghe thấy ai nói gì. Đứng bên nhau nói chuyện còn phải hét lên mới nghe rõ. Ngày trước chỉ có một Công ty bách hoá, một cửa hàng bán vải, bây giờ những bảy tám siêu thị, thương trường. Cửa hàng may đo càng mọc lên san sát như măng mọc sau trận mưa xuân. Mặt tiền hai bên đường phố treo đầy rẫy quần áo nam nữ sặc sỡ.

Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi trở mắt nhìn Lý Trọc giàu có lên thành một tàu dầu vạn tấn. Bạn đến khách sạn hào hoa sang trọng nhất của thị trấn Lưu ăn nhậu, đó là khách sạn của Lý Trọc. Bạn đến nhà tắm oách nhất tắm rửa, đó là nhà tắm của Lý Trọc. Bạn đến siêu thị lớn nhất mua hàng, đó là siêu thị của Lý Trọc. Dân chúng thị trấn Lưu cà vạt đeo trước ngực, tất đi trên chân, áo lót, quần lót, áo da, giày da, áo len, áo choàng, quần Âu complê, đều mang nhãn mác nổi tiếng quốc tế, đều là sản phẩm của Lý Trọc. Lý Trọc là đại lý gia công của hai mươi hãng quần áo nổi tiếng quốc tế. Nhà ở của dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi do Lý Trọc khai phá xây dựng. Hoa quả rau xanh cũng do Lý Trọc cung cấp. Lý Trọc còn mua bãi nghĩa địa và lò thiêu xác. Người chết của thị trấn Lưu, dân chúng cũng phải giao cho Lý Trọc. Từ ăn đến mặc, từ ở đến dùng, từ sống đến chết, Lý Trọc phục vụ dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi đầy đủ, gồm cả một hệ thống liên hoàn.

Không ai biết rút cuộc Lý Trọc buôn bán những gì? Không ai biết rút cuộc mỗi năm anh ta kiếm ra bao nhiêu tiền? Anh ta đã từng vỗ ngực nói, toàn bộ chính quyền huyện khốn nạn, đều sống nhờ vào khoản thuế khốn nạn anh ta nộp. Có người nói nịnh, Lý Trọc là GDP của nhân dân toàn huyện chúng tôi. Nghe nói vậy, Lý Trọc hết sức hài lòng. Anh ta gật đầu bảo:

- Tôi đúng là thứ GDP khốn nạn.

Ông Dư và ông Vương cũng được dây máu ăn phần. Ông Vương háu ăn lười làm suốt ngày nhênh nhang ngoài phố, nhần nhần nhó nhó bảo mình không biết tiêu tiền. Ông nói mình vốn phận nghèo trời sinh, tiền nhiều đến nỗi đếm không xuể, nhưng ông không biết tiêu thế nào. Còn ông Dư, sau khi có tiền đã mất tâm mất tích. Một năm bốn mùa ông ta rong chơi khắp nơi, trong vòng năm năm đi khắp lượt Trung Quốc. Bây giờ ông ta theo đoàn du lịch bắt đầu đi toàn thế giới. Mười bốn anh thọt ngổ mù điếc của Xưởng phúc lợi lặc người một phát thành mười bốn nghiên cứu viên cao cấp, từ đó sống trong nhung lụa, thích ăn thì ăn, thích uống thì uống, thích ngủ thì ngủ. Dân chúng thị trấn Lưu nói, họ là mười bốn con nhà giàu sang quyền quý.

Giữa lúc này Xưởng kim khí của thị trấn Lưu chúng tôi phá sản. Nhà văn Lưu mất việc. Tổng Cường cũng mất việc. Nhà văn Lưu trăm mối tơ vò, không ngờ thế giới biến đổi nhanh như thế. Lý Trọc bới đồng rác đã trở thành nhà tỉ phú giàu sù sụ của thị trấn Lưu. Còn mình bưng cái bát sắt, thì thất nghiệp không có lối thoát. Gặp Tổng Cường thất nghiệp như mình trên phố, ra về người tài yêu quý người tài, anh ta vỗ vai Tổng Cường, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, anh ta nói:

- Nói thế nào nhỉ, cậu cũng là anh em của Lý Trọc...

Được thế, nhà văn Lưu chửi bới Lý Trọc. Anh ta bảo trên đời sao lại có kẻ bất lương như thế, sau khi phát tài, lo chuyện vợ vãn của người ta, không lo cho người anh em của mình. Không nói đến ông Dư nhờ răng và ông Vương bán kem, cứ lấy ví dụ như mười bốn anh thọt ngổ mù điếc của Xưởng phúc lợi, bám theo Lý Trọc cũng sống như mười bốn quý tộc của thị trấn Lưu. Trong khi người anh em của mình, nghèo đến nỗi không có cơm mà ăn. Lý Trọc không hỏi han trông nom gì đến, cứ giả vờ không biết, giả vờ không nhìn thấy. Việc bé xé ra to, nhân đà này, nhà văn Lưu lu loa khích bác thêm:

- Lý Trọc và Tống Cương chẳng khác nào rượu thịt nhà Chu để thiu thối, ngoài đường có bộ xương chết cồng.

- Tôi không phải bộ xương chết cồng - Tống Cương nói - Lý Trọc cũng không phải rượu thịt để thiu thối.

Hôm Tống Cương thất nghiệp, vẫn như ngày thường, chiều tối đạp xe đến Xưởng dệt kim đón Lâm Hồng. Chiếc xe máy Vĩnh Cửu đã gắn bó với Tống Cương hơn mười năm. Trong hơn mười năm mưa gió không cản trở được Tống Cương đưa đón Lâm Hồng. Lúc này nữ công nhân Xưởng dệt kim đã sắm xe đạp cho mình từ lâu, mà lại là xe đạp máy có tên tuổi của nước ngoài. Rất đông người còn đi xe đạp điện. Trong siêu thị của thị trấn Lưu chúng tôi đã không còn bán loại xe đạp Vĩnh Cửu. Lâm Hồng và Tống Cương tuy đời sống không sung túc, nhưng trong nhà đã sắm ti vi màu, tủ lạnh, máy giặt từ lâu, mua một chiếc xe đạp mới có đáng kể gì. Lâm Hồng vẫn không sắm cho mình một chiếc xe đạp, là bởi vì hơn mười năm nay Tống Cương và chiếc xe đạp máy Vĩnh Cửu của anh ngày nào cũng đưa đón chị một cách trung thành. Lâm Hồng biết xe Vĩnh Cửu đã cũ, kiểu xe cũng đã cũ. Khi nữ công nhân khác đi xe đạp máy mới hơn và xe đạp điện, Lâm Hồng vẫn nhảy lên gác ba ga xe đạp Vĩnh Cửu, vẫn ôm eo người chồng đi xe đạp, vẫn mỉm cười ngọt ngào. Chị đã không còn niềm sung sướng khi có xe riêng của hơn mười năm trước. Hạnh phúc của chị là sự trung thành son sắt hơn mười năm của người chồng và chiếc xe đạp máy Vĩnh Cửu.

Tống Cương vịn chiếc xe, đứng ở cổng Xưởng dệt kim. Người đàn ông vừa thất nghiệp khoác ráng chiều tàn, ánh mắt buồn rười rượi, nhìn chị em công nhân đen ngòm trong cửa lan can sắt nhà máy. Tiếng kèng hết giờ làm việc nổi lên. Sau khi cửa lan can sắt mở, mấy trăm chiếc xe đạp và xe đạp điện ào ào lao ra cổng như một cuộc đua xe, tiếng chuông, tiếng còi vang lên inh ỏi không ngớt. Dòng xe như đợt sóng khổng lồ đã qua đi, Tống Cương mới nhìn thấy Lâm Hồng, cảm giác như san hô bị sóng biển

bỏ quên trên bãi cát, Lâm Hồng đi một mình lẻ loi trên con đường vắng vẻ của nhà máy.

Tin Xưởng kim khí thị trấn Lưu bị phá sản đóng cửa, đã loang ra toàn thành phố trong chốc lát. Lâm Hồng biết tin lúc buổi chiều. Trong phút chốc chị cảm thấy hẫng hụt và sau đó tâm tình chị không bao giờ trở lại nhẹ nhõm. Không phải chị lo Tống Cương thất nghiệp, chị lo Tống Cương sẽ chịu đựng như thế nào. Ra khỏi cổng nhà máy, Lâm Hồng đi đến bên Tống Cương, ngẩng mặt nhìn chồng đang nhăn nhó. Tống Cương, chuẩn bị bảo vợ, mình đã thất nghiệp nhưng Lâm Hồng đã tranh nói trước:

- Em biết rồi.

Nhìn mái tóc chồng có một chiếc lá, Lâm Hồng nghĩ bụng, chắc anh ấy đạp xe đến đây, đi qua dưới rặng cây, lá cây đã vương vào đầu. Lâm Hồng giơ tay nhặt lá cây mỉm cười giục anh:

- Về nhà đi anh:

Tống Cương gạt đầu quay người nhảy lên xe đạp. Lâm Hồng né người ngồi vào góc ba ga. Tống Cương cười xe Vĩnh Cửu cu của mình, đạp lọc cọc trên phố lớn thị trấn Lưu. Hai tay Lâm Hồng ôm eo chồng, áp mặt vào lưng anh. Tống Cương cảm thấy hai tay vợ ôm eo mình nồng nhiệt hơn ngày thường. Mặt Lâm hồng áp vào lưng anh thân mật hơn ngày thường. Anh mỉm cười.

Về đến nhà, Lâm Hồng vào bếp nấu cơm tối. Tống Cương lật ngửa xe đạp, để trên sân trước cửa, lấy dụng cụ tháo hai bánh ra trước, sau đó tháo hai chiếc bàn đạp và vành đĩa. Tống Cương tháo rời toàn bộ xe, xếp ngay ngắn ra đất, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, lấy dẻ bắt đầu lau kỹ từng chi tiết của xe đạp. Lúc này trời đã tối, đèn đường đã bật sáng. Lâm Hồng nấu xong cơm tối, bước ra cửa gọi chồng vào ăn cơm. Tống Cương lắc đầu bảo không đói. Anh nói với vợ:

- Em ăn trước đi.

Lâm Hồng bưng bát cơm, cũng cầm ghế ta cửa ngòi, vừa ăn vừa nhìn chồng ngòi dưới ánh đèn đường. Tống Cương lau chùi các bộ phận xe đạp một cách thành thạo. Chị đã rất quen thuộc cảnh tượng này. Trước kia chị đã từng bảo Tống Cương đối xử với xe đạp y như đối xử với đứa con của mình. Không biết chị đã nói câu này bao nhiêu lần. Lúc này chị lại nói. Tống Cương cười hì hì. Khi lắp các phụ tùng đã lau sạch, anh bảo Lâm Hồng, ngày mai anh đi tìm việc làm mới. Anh không biết tìm việc mới là việc gì, làm việc lúc nào, nghỉ việc bao giờ. Anh bảo từ nay về sau không đưa đón chị được nữa... Nói đến đây, Tống Cương đứng dậy, ưỡn thẳng lưng có phần nào căng cứng, nói với vợ:

- Sau này em tự đạp xe đi làm việc.

Vâng - Lâm Hồng gật gật đầu.

Sau khi lau sạch chiếc xe đạp đã lắp vào, Tống Cương tra dầu máy vào ổ trục, lấy dẻ lau sạch tay, cưỡi xe đi hai vòng trước sân. Không còn nghe thấy tiếng cọt kẹt, anh mới hài lòng nhảy xuống. Anh hạ thấp yên xe, rồi đẩy chiếc xe đạp Vĩnh Cửu cũ kỹ đến trước mặt Lâm Hồng, bảo chị đi thử. Lâm Hồng đã ăn xong cơm. Tay chị đang bưng cơm và thức ăn chuẩn bị cho chồng. Khi Tống Cương nhận cơm và thức ăn, Lâm Hồng nhận xe đạp. Tống Cương ngồi vào chiếc ghế vợ vừa ngòi, vừa ăn cơm, vừa nhìn Lâm Hồng cười lên xe dưới ánh sáng đèn đường. Lâm Hồng đi ba vòng trước mặt chồng. Chị bảo cảm giác rất tốt, đi chiếc xe đạp Vĩnh Cửu đã hơn mười năm giống như đi xe mới. Tống Cương phát hiện có vấn đề, anh đứng dậy đặt bát đĩa xuống ghế. Sau khi Lâm Hồng xuống xe, Tống Cương hạ thấp yên, bảo Lâm Hồng đi thử một lần nữa. Trông thấy Lâm Hồng ngồi trên xe hai chân cùng một lúc kiễng đất, Tống Cương yên tâm gật gật đầu, anh dặn vợ:

- Khi em bóp phanh, hai chân nhất định phải chấm đất như thế em sẽ không ngã.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Thời gian này ngôi nhà cũ của Tống Cương và Lâm Hồng đã bị dỡ bỏ. Hai vợ chồng dọn đến ở gác một của căn hộ mới xây. Cửa hàng điểm tâm của bà Tô cũng từ bến xe chuyển đến, ở ngay trước mặt nhà Lâm Hồng. Nhà thơ Triệu cũng bị giải phóng mặt bằng dọn đến ở gác hai, ngay trên gác của gia đình Lâm Hồng. Nhà thơ Triệu cố ý kê giường ngủ của mình trên giường ngủ của hai vợ chồng Tống Cương. Lúc đêm khuya thanh vắng, nằm trên giường, nhà thơ Triệu chăm chú lắng nghe những tiếng mây mưa uyên ương nghịch nước, nhưng không nghe thấy gì hết. Nhà thơ Triệu nằm sấp xuống nền nhà, áp sát tai lên sàn xi măng, cũng không nghe thấy gì. Nhà thơ Triệu nghĩ bụng, sao trên đời lại có đôi vợ chồng nằm trên giường im thin thít như thế? Tống Cương và Lâm Hồng cưới nhau đã bao nhiêu năm, vẫn chưa có con. Nhà thơ Triệu cảm thấy vấn đề chắc chắn tại Tống Cương. Anh ta phán đoán nhất định Tống Cương là một người vô sinh. Nhà thơ Triệu xì xầm to nhỏ với nhà văn Lưu suy nghĩ của mình, sau đó bảo:

- Hai vợ chồng nhà này đêm ngủ trên giường y như hai cây sừng ngấn cầm.

Sau khi thất nghiệp, Tống Cương tự tìm lối thoát, đi làm công nhân bốc vác tại bến cảng thị trấn Lưu, bốc vác hàng hoá dưới thuyền lên kho trên bờ, rồi lại bốc vác hàng hoá từ kho trên bờ xuống thuyền. Tống Cương hưởng lương theo sản phẩm, vác được càng nhiều bao to, kiếm được càng nhiều tiền. Trên đoạn phố dài hơn một trăm mét từ bến cảng đến kho, Tống Cương làm quần quật, vác những kiện hàng lớn đi đi về về. Người ta vác chỉ một kiện, Tống Cương thường vác một mạch hai kiện. Những người già

ngồi bên phố nói chuyện, ngày nào cũng nghe thấy tiếng thở cứ hỗn hà hỗn hển lúc đi, hỗn hà hỗn hển lúc về của Tống Cương, như kéo bễ lò rèn. Mồ hôi ướt sũng quần áo Tống Cương, y như vừa lội dưới sông lên. Trong giày đá bóng của Tống Cương cũng đầm mồ hôi. Khi vác kiện hàng to đi đi lại lại, hai chiếc giày của Tống Cương cũng kêu ọc ạch, ọc ạch. Mấy người già của thị trấn Lưu lắc đầu bảo:

- Cái anh chàng Tống Cương, cần tiền, chứ không cần mạng sống.

Các bạn cừu vạn của Tống Cương vác kiện hàng to đi về ba bốn lần đã thở dốc, anh nào anh nấy ngồi nghỉ trên bậc đá bờ sông. Họ uống nước, hút thuốc, tán chuyện hàng nửa tiếng đồng hồ, mới vác tiếp. Còn Tống Cương không bao giờ ngồi nghỉ trên bậc đá bờ sông. Anh cứ vác bảy tám lượt, cho đến lúc sắc mặt tái mét, môi run run, người lão đảo, biết mình không gắng gượng được nữa, Tống Cương đặt kiện hàng trên vai xuống thuyền, bước ván cầu lên bờ, trông thấy các bạn ngồi trên bậc đá vẫy tay với mình, anh cảm thấy mình không đủ sức đi đến chỗ bậc đá xa mười mét, bước khỏi tấm ván cầu, anh lập tức nằm vật ra đất. Lúc nghỉ, anh nằm thẳng cẳng ra bãi cỏ ướt rượt. Cỏ xanh len vào giữa cổ áo và cổ anh. Nước sông lùa vào bên cánh tay anh. Anh nhắm hai mắt. Hít thở gấp gáp, khiến ngực anh cứ phập phồng. Trái tim đập thình thịch vào ngực anh.

Tống Cương nằm nghỉ trên đất có thể nhanh chóng hồi sức. Mỗi lần nằm thẳng đơ ta đất, các bạn anh ngồi trên bậc đá xa xa lại cười hì hì, bảo Tống Cương là Tam Lang thực mạng. Tống Cương lúc đó mệt lử không nghe thấy các bạn nói gì. Anh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng. Hai mắt nhắm nghiền một màu đen kịt, mãi cho đến lúc mí mắt sáng trở lại do ánh nắng mặt trời chiếu vào, ngực thở cũng êm dần. Lúc này anh cũng đã nghỉ được mười phút. Nghe thấy các bạn bốc vác gọi tên mình, anh từ từ bò dậy, nhìn thấy mấy bạn còn ngồi nghỉ vẫy tay với mình, giơ cốc nước lên, còn giơ cả thuốc lá định quăng cho anh. Anh khẽ cười xua xua tay, đi đến trước

vòi nước máy của bến cảng, vặn rôbinê uống ừng ực một bụng nước, sau đó lại vác hai kiện hàng lớn hùng hục đi tiếp.

Tống Cương làm cửu vạn hơn hai tháng, kiếm được tiền lương gấp hơn hai lần bạn bè, gấp bốn lần lương bát sắt ở Xưởng kim khí trước kia. Lần đầu tiên Tống Cương đưa tiền lương cho vợ, Lâm Hồng đã sửng sốt. Chị không ngờ Tống Cương bốc vác kiếm được nhiều tiền như vậy. Chị đếm tiền nói với Tống Cương:

- Tiền một tháng anh kiếm được bây giờ còn nhiều hơn bốn tháng trước đây.

Tống Cương mỉm cười đáp:

- Thật ra thất nghiệp cũng không có gì là không tốt.

Lâm Hồng biết đây là số tiền anh làm quần quật mới có được. Chị khuyên chồng không nên làm thực mạng. Chị nói:

- Tiền nhiều hay ít đều sống được anh ạ.

Mỗi chiều tối về đến nhà, Tống Cương đầu cúi gằm, sắc mặt nhợt nhạt, mệt đến nỗi không có sức nói chuyện, ăn cơm tối xong, gục đầu xuống là ngủ. Tống Cương trước kia ngủ rất êm, tiếng ngáy đều đều. Tống Cương bây giờ ngủ ngáy long sòng sọc, giữa chừng còn có những tiếng thở dài nặng nề, đã mấy lần làm vợ thức giấc. Lâm Hồng đã thức là không sao ngủ tiếp nổi. Nghe tiếng ngáy loạn xạ và thỉnh thoảng xen lẫn tiếng kêu của Tống Cương, Lâm Hồng lo ngay ngáy, cảm thấy chồng vật vã ngay cả trong giấc ngủ.

Sáng dậy, Tống Cương lại hùng hục sức sống, sắc mặt cũng hồng hào. Lâm Hồng thấy yên tâm. Tống Cương tươi cười ăn sáng, xách hộp cơm trưa, ngẩng mặt đón nắng ban mai, bước đi cứ "huỳnh huych, huỳnh huych". Lâm Hồng đẩy chiếc xe đạp Vĩnh Cửu cũ rích đi bên chồng. Hai

người đi bên nhau khoảng năm mươi mét, dừng chân ở chỗ ngoặt. Nhìn Lâm Hồng bước lên xe, Tống Cương dặn vợ đi cẩn thận. Lâm Hồng gật đầu, đạp xe về hướng tây, Tống Cương quay người, đi về hướng đông ra bến cảng.

Tống Cương chỉ bốc vác được hai tháng, tháng thứ ba bị vẹo lưng. Ngay lúc đó Tống Cương vác mỗi bên vai một kiện hàng lớn, vừa bước khỏi ván cầu, có ai đó trên thuyền gọi anh một tiếng. Anh quay lại quá nhanh, nghe thấy cơ thể "ục" một tiếng, Tống Cương biết ngay hỏng mất rồi. Anh vớt hai kiện hàng xuống đất lắc thử người, cảm thấy lưng đau nhói. Hai tay anh ôm lưng, nhăn nhó nhìn hai anh bạn vác kiện hàng lớn bước xuống ván cầu. Trông thấy điệu bộ Tống Cương, hai người bạn ngạc nhiên, hỏi sao vậy. Tống Cương nhăn nhó đáp:

- Có thể gãy xương.

Hai người bạn vội vàng vớt kiện hàng to trên vai, dìu Tống Cương đến ngồi trên bậc đá bờ sông, hỏi anh gãy xương ở đâu? Tống Cương chỉ vào sau lưng. Một người bảo Tống Cương giơ hai tay lên, một người bảo Tống Cương lắc lư đầu. Trông thấy Tống Cương giơ hai tay được, đầu cũng lắc được, họ yên tâm bảo Tống Cương, sau lưng chỉ có một cột sống, nếu xương cột sống gãy nửa người trên sẽ tê liệt. Tống Cương giơ hai tay lần nữa, lắc lư đầu, sau đó anh cũng an tâm. Tay phải giữ lưng, Tống Cương nói:

- Nghe thấy "ục" một tiếng, mình cứ tưởng gãy xương.

- Bị đau sái - Bạn anh bảo - Khi đau sái cũng có tiếng kêu.

Tống Cương cười hì hì. Các bạn giục Tống Cương về nhà. Anh lắc đầu bảo ngồi bậc đá một lúc. Tống Cương ngồi nghỉ trên bậc đá bờ sông hơn một tiếng đồng hồ. Làm cừ vụn được hơn hai tháng, lần đầu tiên Tống Cương ngồi ở chỗ các bạn nghỉ. Trên bậc đá vớt đầy đầu mẩu thuốc. Mười

mấy chiếc cốc sứ trắng xếp ngay ngắn. Trên mỗi chiếc cốc đều viết tên từng người bằng sơn đỏ. Tống Cương cười. Anh nghĩ ngày mai mình cũng nên đem theo một cốc uống nước, cũng nên là cốc trắng, trong kho có một hộp sơn đỏ, chỉ cần lấy một cành cây chấm sơn đỏ là viết được tên mình lên cốc sứ trắng.

Tống Cương ngồi hơn một tiếng đồng hồ bên bờ sông nước chảy dập dờn, nhìn chúng bạn cứ dô huầy hò lao động, vác những kiện hàng to đi đi lại lại nhộn nhịp sôi nổi. Không nhịn nổi, anh đứng dậy vịn lưng, cảm thấy không đau nhói như lúc nãy. Biết mình không sao, anh bước lên ván cầu, đi xuống khoang thuyền, nghĩ đến mình vừa bị vẹo đau, do dự một lát, anh không vác hai kiện hàng to, chỉ ghé vai vác một kiện. Vừa vác được kiện hàng to lên vai, khi cố rướn thẳng lưng, anh kêu lên một tiếng đau đớn, rồi ngã sấp mặt xuống. Kiện hàng lớn đè lên đầu và vai anh.

Mấy người bạn bê kiện hàng ra, khi kéo Tống Cương dậy, cơn đau dữ dội khiến Tống Cương kêu rú lên. Thân thể anh cong như một con tôm. Hai người bạn cẩn thận bế anh lên, bám vào lưng một bạn khác. Người bạn kia công Tống Cương lên khỏi khoang thuyền. Khi bước xuống tấm ván cầu, Tống Cương vẫn còn kêu rú lên đau đớn. Anh em biết Tống Cương bị đau rất nặng, họ đặt Tống Cương lên một chiếc xe bò. Tống Cương đau đớn réo lên như lợn bị chọc tiết. Họ kéo xe bò lọc cọc đi trên đường phố lát đá tăm. Nằm co ro trong xe bò, Tống Cương rên liên tục. Xe bò xóc một cái, Tống Cương lại rên một tiếng rất dài. Tống Cương biết họ chở anh đến bệnh viện. Sau khi xe bò đi ra phố lớn, Tống Cương vừa rên vừa nói:

- Không đi bệnh viện, mình phải về nhà.

Mấy người bạn nhìn nhau, kéo xe bò đi về nhà Tống Cương.

Chiều hôm ấy, trên phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi, Tống Cương nằm trong xe bò gặp Lý Trọc ngồi trong xe con. Tống Cương đau đớn không chịu nổi, đã trông thấy người anh em thuở trước, còn Lý Trọc không nhìn

thấy Tống Cương. Anh ta ngồi trong chiếc xe con Santana màu đỏ tay đang ôm một cô em tình ngoài diêm dúa loè loẹt, cười ha hả. Khi xe con Santana đi lướt qua trước xe bò, Tống Cương há mồm, nhưng không nói ta lời. Anh chỉ gọi thầm trong lòng một tiếng:

- Lý Trọc.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Lúc sắp hết giờ làm việc, Lâm Hồng biết tin chồng bị thương. Sắc mặt xám ngoét, chị hấp ta hấp tấp đạp xe về nhà. Vội vã mở cửa, chị nhìn thấy Tống Cương cong lưng nằm ghé người trên giường tối lơ mờ, mở to mắt nhìn mình im lặng. Lâm Hồng khép cửa, đi đến trước giường ngồi xuống. Chị đau đớn, đưa tay âu yếm vuốt ve mặt Tống Cương. Nhìn Lâm Hồng, Tống Cương xấu hổ nói:

- Anh bị vẹo lưng.

Ngay lúc đó Lâm Hồng đã khóc. Chị cúi xuống ôm chồng, khẽ hỏi:

- Bác sĩ bảo sao?

Lâm Hồng va vào người Tống Cương. Anh đau tê tái nhắm chặt hai mắt. Lần này anh không rên. Chờ bớt đau, anh mới mở mắt nói với vợ:

- Chưa đi bệnh viện.

- Tại sao? - Lâm Hồng hỏi một cách căng thẳng.

- Anh bị vẹo lưng - Tống Cương nói - Năm mấy hôm sẽ khỏi.

- Không được - Lâm Hồng lắc đầu - Nhất định phải đi viện.

- Hiện giờ anh không động đậy được - Tống Cương nhăn nhó đáp -
Mấy hôm nữa sẽ đi.

Tống Cương nằm trên giường nửa tháng trời, mới xuống đất đi được. Lưng anh vẫn không thể ưỡn thẳng.

Tống Cương khom lưng đi theo vợ vào bệnh viện một lần, úp bốn cái giắc, dán năm liều cao, tiêu mất mười mấy đồng. Xót ruột quá, Tống Cương nghĩ bụng, cứ thế này mãi, không khéo số tiền bốc vắc khố sờ hơn hai tháng trời không đủ chữa vết thương. Tống Cương không đi bệnh viện nữa. Anh nghĩ đau sái lưng cũng như cảm cúm, chữa cũng khỏi, không chữa cũng khỏi.

Sau hai tháng nghỉ ở nhà, Tống Cương đã có thể ưỡn thẳng lưng. Anh lại đi tìm việc làm. Trong thời gian đó, Tống Cương suốt ngày lấy tay đỡ lưng, tập tà tập tễnh bước trên phố lớn ngõ nhỏ thị trấn Lưu chúng tôi tìm công ăn việc làm ở khắp nơi. Nhưng liệu có ai cần đến một kẻ đau lưng. Với niềm tin tràn đầy, sáng sớm Tống Cương ra khỏi nhà. Lúc chiều tối anh xuất hiện ở cửa với bộ mặt nhăn nhó. Nhìn vẻ mặt của chồng, Lâm Hồng biết ngay không có kết quả gì. Chị cố gắng động viên, an ủi anh. Chị bảo chỉ cần dè sẻn, lương của một mình em cũng nuôi sống hai vợ chồng. Đêm nằm trong chăn, Lâm Hồng lấy tay xoa nhẹ sống lưng đau của chồng, bảo anh chỉ cần em còn sống, khỏi cần lo cuộc sống sau này. Tống Cương xúc động nói:

- Anh xin lỗi em.

Lâm Hồng lúc này cũng chỉ cười gượng. Xưởng dệt kim mấy năm liền làm ăn thua lỗ, bắt đầu giảm biên chế. Con ma thuốc lá - Lưu xưởng trưởng đang có ý định gạ gẫm Lâm Hồng, mấy lần gọi chị lên phòng làm việc khép kín cửa khẽ nói với Lâm Hồng, trong danh sách hai lần giảm biên chế, đều có tên chị, nhưng ông ta đã gạch đi, sau đó cứ nhìn hau háu vào bộ ngực ngồn ngộn của chị với ánh mắt thèm thuồng. Lưu xưởng trưởng hơn năm mươi tuổi, nghiện thuốc lá đã bốn mươi năm. Hàm răng đen nhem, môi cũng thâm sì, hể nhìn thấy Lâm Hồng, là nụ cười dâm dăng toe toét nở trên môi, hai túi mắt sị xuống như hai khối u.

Ngồi đối diện với ông ta, Lâm Hồng y như ngồi trên thảm gai. Chị biết tổng những lời nói bóng gió của ông ta. Gã đàn ông này khiến chị lợm giọng buồn nôn, ngồi cách bàn, chị cũng ngửi thấy mùi hôi thuốc lá khắp người ông ta. Nhưng nghĩ đến người chồng đau lưng ở nhà đã thất nghiệp, mình không thể mất việc nốt, Lâm Hồng đành phải mỉm cười ngồi yên, thầm nghĩ chỉ mong sao có ai lập tức gõ cửa đi vào.

Lưu xưởng trưởng - vung vẩy chiếc bút máy trong tay. Ông ta bảo sẽ dùng cây bút máy này gạch tên Lâm Hồng trong danh sách - những người giảm biên chế. Thấy Lâm Hồng cười không nói gì, con ma thuốc Lưu xưởng trưởng cúi người về phía trước khe khẽ nói:

- Em cũng không nói được một tiếng cảm ơn sao?

- Cảm ơn - Lâm Hồng mỉm cười nói một tiếng.

Con ma thuốc Lưu xưởng trưởng lấn thêm một bước:

- Cảm ơn anh thế nào?

Lâm Hồng tiếp tục mỉm cười nói:

- Cảm ơn Lưu xưởng trưởng.

Lưu xưởng trưởng gõ bút máy lên bàn, nói ra một vài tên chị em công nhân có tính chất gợi ý, để khỏi bị xoá tên, các cô đã chủ động dẫn xác đến tận cửa ăn nằm với ông ta. Lâm Hồng vẫn mỉm cười. Gã hau háu nhìn Lâm Hồng, hỏi chị một lần nữa?

- Em định cảm ơn anh thế nào?

- Cảm ơn Lưu xưởng trưởng - Lâm Hồng vẫn nói như thế.

- Thế này nhé - Lưu xưởng trưởng bỏ chiếc bút máy trong tay xuống, đứng dậy đi vòng qua bàn nói - Cho anh ôm em một cái như ôm đứa em

gái.

Thấy gã vòng qua bàn đi tới, Lâm Hồng lập tức đứng dậy đi ra cửa. Khi mở cửa, chị mỉm cười nói:

- Em không phải em gái của Lưu xưởng trưởng.

Lâm Hồng mỉm cười đi ra khỏi phòng làm việc của Lưu xưởng trưởng. Chị nghe thấy tiếng chửi đ. mẹ của gã ở đằng sau. Chị vẫn mỉm cười đi về phân xưởng của mình. Nhưng khi hết giờ làm việc, Lâm Hồng đạp xe Vĩnh Cửu cũ về nhà, nghĩ đến cặp mắt hau háu như điều hâu của Lưu xưởng trưởng và những lời nói khêu gợi, bóng gió của ông ta, nỗi tủi hổ bỗng trào dâng trong lòng chị.

Mấy lần định nói với Tống Cương chuyện này, nhưng trông thấy nét mặt nhăn nhó và dáng vẻ mệt mỏi của Tống Cương, chị lại nuốt vào. Chị thầm nghĩ, lúc này nói với chồng những điều tủi hổ của mình, chỉ là đội sương lên tuyết. Ngày lại nối ngày trôi qua, Tống Cương vẫn không tìm được việc làm. Lâm Hồng chợt nhớ đến Lý Trọc. Lúc này Lý Trọc càng ngày càng giàu nứt đổ đổ vách, công nhân viên các loại dưới quyền đã vượt quá một ngàn người. Một buổi tối, sau khi lưỡng lự một lúc, Lâm Hồng nhắc nhở Tống Cương:

- Anh đi tìm Lý Trọc xem.

Tống Cương cúi đầu im lặng, thầm nghĩ ngày đó mình tuyệt tình tuyệt nghĩa cắt đứt quan hệ với Lý Trọc. Bây giờ Lý Trọc đã thành công, sẵn tiền, mình lại đến cổng cầu xin anh ta, không làm được chuyện này.

Thấy Tống Cương im lặng không nói, Lâm Hồng nói thêm một câu:

- Anh ta sẽ không bỏ rơi anh...

Lúc này Tống Cương ngẩng đầu nói một cách cứng rắn:

- Anh đã cắt đứt quan hệ với Lý Trọc.

Trong phút chốc, suýt nữa Lâm Hồng buột mồm nói ra nỗi tủi hổ của mình, nhưng chị đã nghĩ rằng chịu đựng, sau đó chị lắc đầu một cách bất lực, không nói gì.

Tống Cương biết mình không làm được việc nặng nhọc. Tìm không ra việc làm, anh bắt đầu suy tính làm vài việc buôn bán vặt. Anh bảo vợ, khi đi lại trên phố tìm công ăn việc làm, anh thường trông thấy một cháu gái từ nông thôn ra, rao bán ngọc lan trắng, lấy dây thép nhỏ xuyên thành từng xuyên hai bông năm hào. Các cô gái ở thị trấn Lưu mua đeo trước ngực, gài lên mái tóc đuôi sam, trông đẹp lắm. Nói đến đây, Tống Cương cười thèn thẹn. Anh bảo mình đã tìm hiểu rõ, những bông hoa ngọc lan trắng mua từ trong vườn ươm, bình quân giá thành mỗi bông chỉ có năm xu. Lâm Hồng ngạc nhiên nhìn Tống Cương. Chị rất khó tưởng tượng một người đàn ông cao to như Tống Cương khoác cái làn tre rao bán hoa ngọc lan trắng trên đường phố.

Tống Cương nói với vợ một cách chân thành:

- Để anh thử xem sao.

Lâm Hồng đồng ý, nghĩ bụng cứ để anh ấy thử xem. Sáng sớm hôm sau, Tống Cương khoác làn tre đi ra khỏi nhà. Trong đặt một cuộn dây thép và một cái kéo nhỏ. Tống Cương đi hơn một tiếng đồng hồ, đến vườn ươm nhà quê. Sau khi mua một số ngọc lan trắng ngâm nụ chờ nở, anh ngồi bệt giữa các loại hoa trong vườn ươm, lấy kéo cắt bỏ lá cành ngọc lan trắng, rồi dùng dây thép nhỏ xuyên cẩn thận hai bông thành một xuyên, sau đó xếp ngay ngắn trong làn, vẽ mặt sung sướng khoác làn tre đi trên con đường mòn nhà quê.

Trong ánh nắng, Tống Cương nheo mắt nhìn đường chân trời xa xa. Đi hơn mười phút anh cảm thấy mình đổ mồ hôi. Anh lo ánh nắng mặt trời sẽ

làm héo những bông hoa ngọc lan trắng đầy đặn. Anh rẻ xuống ruộng màu bên đường, cấu mấy lá bí ngô úp lên ngọc lan trắng. Vẫn không an tâm, anh lại đến ao nước gần đó vẩy lên một ít nước, sau đó anh an tâm ra đi. Thình thoảng anh cúi đầu nhìn hoa ngọc lan trắng trong làn. Chúng nấp dưới lá bí ngô. Có mấy lần anh khẽ vạch lá bí ngô nhìn hoa ngọc lan trắng, mỉm cười như nhìn đứa con trong tã lót. Tống Cương cảm thấy lâu lắm mình không vui vẻ như thế này. Đi trên con đường mòn bé nhỏ giữa cánh đồng bao la, hễ gặp ao, anh lại vay một lần nước lên hoa.

Khi Tống Cương về đến thị trấn Lưu trời đã trưa. Không kịp ăn cơm trưa, anh đứng giữa phố lớn, bắt đầu bán hoa. Anh cẩn thận cài lá bí ngô vào chung quanh làn tre. VẬY là những bông hoa ngọc lan trắng nằm trong sự bao vây của màu xanh. Tống Cương khoác làn tre đứng dưới cây ngô đồng, mỉm cười nhìn từng người đi qua. Có người để ý đến hoa ngọc lan trắng của anh trong làn, nhìn một cái lại đi. Đã có hai cô gái xem đi xem lại hoa của anh, khen những bông hoa trong nằm giữa lá xanh thật là đẹp và đáng yêu. Cơ hội đến nhưng Tống Cương vẫn chỉ cười nhìn hai cô gái. Các cô đi rồi, Tống Cương mới hối hận, đáng lẽ rao mấy tiếng. Hai cô gái rất có thể không biết anh bán.

Sau đó, một cô bé nông thôn bán ngọc lan trắng đi tới. Tay trái cô bé khoác làn tre, tay phải cô bé cầm một xâu hoa, vừa đi vừa rao:

- Ai mua ngọc lan trắng đây!

Tống Cương tay trái khoác làn tre đi theo sau cô bé. Tay phải anh cũng cầm một xâu. Cô bé đi trước rao một tiếng "ai mua ngọc lan trắng", Tống Cương ở đằng sau cũng bẽn lẽn nói một tiếng:

- Tôi cũng thế.

Cô bé nhà quê thấy cô gái trẻ đi đến, lập tức bước lên nói:

- Chị ơi, chị mua một xâu ngọc lan trắng.

Tống Cương cũng bước đến, lưỡng lự một lát, vẫn nói một câu:

- Tôi cũng thế.

Tống Cương đi theo cô bé nhà quê một nửa dãy phố, nói theo hơn mười lần "tôi cũng thế". Cô bé nhà quê cúi gắt:

- Chú đừng bám theo cháu.

Tống Cương đứng lại, bần thần nhìn cô bé. Lúc này ông Vương bán kem vác bụng ha ha cười đi tới. Ông Vương chơi bời lêu lổng cả ngày trên phố lớn, nhìn thấy Tống Cương cầm râu hoa ngọc lan trắng trong tay không biết rao bán thế nào, chỉ biết bám đít cháu bé nói "tôi cũng thế". Ông Vương cười đau cả bụng. Ông bước tới chỉ Tống Cương nói:

- Cậu không được bám sau đít người ta...

- Tại sao không được bám theo sau? - Tống Cương hỏi.

- Tôi xuất thân từ bán kem - Ông Vương đặc ý nói - Cậu bám theo sau, người ta đã mua của người đi trước, ai thèm mua của cậu? Việc này giống như câu cá, không thể hai người cùng câu một chỗ, phải tách ra.

Tống Cương hiểu ý, gật gật đầu. Tay phải cầm râu ngọc lan trắng, tay trái khoác làn tre, đi ngược chiều cô bé. Chợt nghĩ đến điều gì, ông Vương gọi Tống Cương:

- Con bé trông thấy cô gái gọi "chị ơi", cậu không được gọi thế, cậu phải gọi "em ơi".

Tống Cương ngần ngại rồi nói:

- Tôi gọi không nổi.

- Thế thì đừng gọi nữa - Ông Vương lau nước dãi trên mép nói - Dù sao cậu cũng không thể gọi cô gái là "chị". Cậu đã hơn ba mươi tuổi.

Tống Cương khiêm tốn gật đầu, đang định quay đi, Ông Vương lại gọi anh, móc túi lấy hai đồng đưa cho Tống Cương bảo:

- Tôi mua hai râu.

Tống Cương nhận tiền trong tay ông Vương, đưa ra hai râu ngọc lan trắng, mồm nói rồi rút:

- Cảm ơn...

- Cậu nhớ nhé - Hai tay ông Vương nhận hai râu ngọc lan trắng, để vào mũi người nói - Vương bán kem ta là người mua râu ngọc lan trắng của cậu đầu tiên. Sau này nếu cậu buôn bán hoa tươi, Vương ta sẽ đến góp vốn. Ông Vương tỏ vẻ là một nhà ngân hàng đầu tư, nói với Tống Cương một cách đặc ý:

- Ta đã góp vốn buôn bán rác thải thành công, cũng có thể góp vốn buôn bán hoa tươi.

Giờ hai râu ngọc lan trắng lên mũi lên mép, vừa người vừa đi, ông hít thật mạnh. Trông dáng ông tham lam không giống thường thức hoa, mà như đang ăn hai que kem sữa.

Tống Cương đã biết rao bán râu ngọc lan trắng. Tuy giọng còn thèn thẹn, nhưng anh vẫn rao lên từng tiếng, từng tiếng. Anh biết nên đứng ở cửa hàng bán quần áo. Tại đây có đông các cô gái hơn chỗ khác. Anh không đi vào trong quầy rầy các cô đang chọn mua quần áo. Anh chịu khó chờ các cô đi ra, sau đó đưa râu ngọc lan trắng, lễ độ và nhã nhặn, nói:

- Mời cô mua một râu ngọc lan trắng.

Trên khuôn mặt khô ngô của Tống Cương nở nụ cười cảm động. Các cô gái của thị trấn Lưu chúng tôi thích nụ cười tủm tỉm như thế. Cô nào cô nấy đều mua một vài cành ngọc lan. Có mấy cô biết Tống Cương, biết anh bị trọ lưng, tỏ ra quan tâm, hỏi thăm sức khỏe của anh. Tống Cương mỉm cười trả lời, lưng đau đã khỏi hẳn, chỉ có điều không làm được việc nặng. Anh bẽn lễn nói:

- Cho nên tôi đi bán hoa.

Khoác chiếc làn tre, Tống Cương đi khắp các cửa hàng bán quần áo của thị trấn Lưu. Anh phải đứng rất lâu ở trước mỗi cửa hàng quần áo. Mỗi khi bán được một xâu ngọc lan trắng, anh đều mỉm cười cảm ơn. Cả ngày không ăn gì, anh cũng không thấy đói. Cửa hàng quần áo này rục rịch đóng cửa, anh sang cửa hàng khác. Anh quên mất thời gian, không biết đã muộn lắm. Bóng anh chập chờn trong ánh đèn và ánh trăng. Ngọc lan trắng trong làn tre bán hết xâu này đến xâu khác. Khi chỉ còn một xâu cuối cùng, cửa hàng quần áo cuối cùng cũng sắp sửa đóng cửa, lúc Tống Cương đang quay người định đi, một cô gái mua rất nhiều quần áo, xách linh kính túi to gói nhỏ đi đến, nhìn thấy xâu ngọc lan trắng cuối cùng trong làn tre của Tống Cương, cô lấy ví da hỏi Tống Cương ngọc lan trắng bao nhiêu tiền?

Tống Cương cúi xuống nhìn hai bông ngọc lan trắng cuối cùng trong làn, trả lời một cách đầy vẻ xin lỗi:

- Tôi tiếc không bán.

Cô gái nhìn Tống Cương nói một cách nghi hoặc:

- Chẳng phải anh bán hoa đó sao?

- Vâng tôi bán hoa - Tống Cương ngần ngại nói - Hai bông cuối cùng này giành cho vợ tôi.

Cô gái gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu. Cô cất ví tiền đi ra. Tống Cương đi theo, nói một cách thành khẩn:

- Cô ở đâu? Ngày mai tôi đem biểu tận nơi, không lấy tiền.

- Khỏi cần - Cô gái đi thẳng không quay đầu lại.

Tống Cương về đến nhà đã hơn mười giờ đêm. Anh nhìn thấy cửa mở. Lâm Hồng đang đứng đợi cửa trong ánh đèn. Nhìn thấy Tống Cương hơn hờ đi vào, chị thở phào nhẹ nhõm, sau đó trách chồng:

- Anh đi đâu? Em sốt ruột sắp chết mất.

Tống Cương tươi cười kéo tay vợ, cùng bước vào nhà. Sau khi khép cửa, không kịp ngồi xuống, Tống Cương thao thao bất tuyệt kể lại một chuyện đã diễn ra trong ngày. Đã lâu lắm Lâm Hồng không thấy chồng vui vẻ như hôm nay. Tay trái Tống Cương vẫn còn khoác chiếc làn tre, vừa nói anh vừa móc ở túi áo ra một nắm tiền lẻ. Khi đếm tiền anh vẫn còn kể mình rao bán ngọc lan trắng như thế nào. Đếm xong, anh sung sướng nói với vợ, hôm nay anh kiếm được hai mươi tư đồng năm hào. Khi trao tiền cho vợ, anh nói:

- Đáng lẽ anh kiếm được hai mươi lăm đồng, năm hào cuối cùng, anh tiếc không muốn kiếm...

Vừa nói Tống Cương vừa lấy trong làn tre ra hai bông ngọc lan trắng cuối cùng, đặt vào tay vợ, kể lại chuyện cô gái định mua, nhưng tại sao anh không bán. Anh nói với Lâm Hồng:

- Hoa này giành cho em, anh tiếc không bán.

- Nên bán đi - Lâm Hồng nói - Em cần ngọc lan trắng làm gì...

Trông thấy ngọn lửa nhiệt tình trong mắt Tống Cương vụt tắt, chị không nói tiếp. Chị lấy làn tre trên tay trái Tống Cương, bảo anh mau mau ngồi xuống ăn cơm. Lúc này Tống Cương mới cảm thấy mình đói. Anh bưng bát cơm ăn ngấu ăn nghiến. Lâm Hồng đi đến trước gương, gài hai bông hoa ngọc lan trắng lên mớ tóc đuôi sam, lại để mớ tóc đuôi sam ra trước ngực, ngồi bên cạnh Tống Cương. Chị hy vọng Tống Cương nhìn thấy ngọc lan trắng trên đuôi sam. Tống Cương không nhìn mớ tóc đuôi sam của Lâm Hồng. Anh nhìn thấy nụ cười hạnh phúc trên mặt vợ. Niềm sung sướng của anh cũng lập tức trào dâng, anh lại nói thao thao bất tuyệt kể lại một lần nữa chuyện vừa nói. Cuối cùng anh thốt lên, không ngờ công việc nhẹ nhàng như thế, lại kiếm được số tiền xấp xỉ công việc bốc vác. Lúc này Lâm Hồng giả bộ bức rức, chị đẩy chồng một cái nói:

- Anh đã nhìn thấy chưa?

Cuối cùng Tống Cương đã trông thấy hai bông ngọc lan trắng trên mớ tóc đuôi sam của vợ. Hai mắt anh bừng sáng. Anh hỏi Lâm Hồng:

- Em thích chứ?

- Thích - Lâm Hồng gật gật đầu.

Đêm ấy Tống Cương ngủ một giấc ngon lành. Nghe tiếng ngáy đều đều của Tống Cương, Lâm Hồng cảm thấy lâu lắm anh không bao giờ ngủ yên như vậy. Lâm Hồng cứ thao thức mãi. Chị để ngọc lan trắng lên gối, ngửi mùi thơm của hoa, cảm động trước tình yêu và sự trung thành của chồng đối với mình. Lúc này nỗi tủi hổ do thằng cha máu gái Lưu xưởng trưởng đem lại với chị cũng không là gì hết. Sau đó Lâm Hồng lo lắng cho tiền đồ của Tống Cương. Chị cảm thấy không ai bán hoa được cả đời, hơn nữa một người cao to như Tống Cương suốt ngày xách làn tre rao bán ngọc lan trắng, đúng là một công việc mất thể diện, không hay ho gì.

Nỗi lo của Lâm Hồng đã trở thành thực tế. Chị em công nhân trong Xưởng dệt kim nhao nhao bàn tán, suốt ngày suốt buổi chê bai Tống Cương. Họ bảo chưa bao giờ thấy đàn ông bán hoa, càng không có ai cao to đẹp trai như Tống Cương lại bán hoa. Họ bêu riếu, khi Tống Cương rao bán hoa, giọng lý nhí, chẳng hề có chút nào giống đàn ông, giống như một cô bé làm nũng. Họ nói sau lưng Lâm Hồng. Trước mặt Lâm Hồng họ cũng nói, nói tới mức Lâm Hồng đỏ bừng mặt. Về nhà không chịu nổi Lâm Hồng bực dọc với Tống Cương. Chị đòi chồng đừng bán hoa nữa, đừng làm những việc mất thể diện. Tống Cương ngoan cường không chịu. Nhưng lời lãi bán hoa của anh càng ngày càng ít. Rất nhiều cô gái của thị trấn Lưu chúng tôi quen biết Tống Cương, họ không bỏ tiền ra mua, mà xòe tay xin hoa của Tống Cương. Tống Cương ngại ngùng từ chối. Anh lặn lội về tận vườn ươm nhà quê mua hoa, lại tỉa mầm xâu hai bông thành từng xâu để rồi bị các cô nâng mất. Những chị em trong Xưởng dệt kim bôi bác Tống Cương trước mặt Lâm Hồng, nhìn thấy Tống Cương cũng không biết xấu hổ, to tiếng xin một xâu, cài lên mái tóc đuôi sam trước ngực, trông thấy Lâm Hồng còn cười khoe:

- Hoa này anh Tống Cương nhà cậu tặng mình.

Nghe nói thế, Lâm Hồng quay người đi. Chiều tối về nhà, nhìn thấy chồng, Lâm Hồng đùng đùng giận dữ. Khép kín cửa, chị hằm hằm dằn giọng, bảo:

- Không cho anh đi bán hoa nữa.

Đối với Tống Cương, đây là một đêm dài đằng dặc. Lâm Hồng cảm thấy mệt lả. Ăn vài miếng cơm, chị đi nằm luôn. Tống Cương cũng ăn rất ít. Anh ngồi cạnh bàn lâu lắm. Nghĩ đi nghĩ lại, anh cảm thấy rao bán ngọc lan trắng quả thật không phải là một lối thoát. Anh buồn rầu hực hực, vừa có chút công ăn việc làm, bây giờ lại mất. Đêm về khuya yên ắng. Tống Cương khe khẽ nằm bên vợ, nghe tiếng vợ thở nhẹ, trong lòng anh cũng dần dần yên tĩnh. Tống Cương không biết nỗi tủi hổ Lâm Hồng phải chịu

đứng ở Xưởng dệt kim, không biết ma thuốc Lưu xưởng trưởng đã động chân động tay vào vợ mình. Sáng hôm sau thức dậy, Tống Cương thấy Lâm Hồng đã xuống giường, đang đánh răng rửa mặt trong nhà vệ sinh. Anh vội vàng vượt dậy, mặc quần áo tử tế rồi đi ra. Đi đến cửa nhà vệ sinh, Lâm Hồng liếc nhìn anh một cái, mồm đầy bọt thuốc đánh răng không nói gì. Tống Cương bảo:

- Em đã không cho anh đi bán hoa.

Nói xong, lưỡng lự một lát, Tống Cương đi ra cửa. Lúc này từ nhà vệ sinh đi ra, Lâm Hồng gọi chồng, hỏi đi đâu. Tống Cương đứng lại, quay đầu bảo:

- Đi tìm việc làm.

Cầm khăn mặt trong tay, Lâm Hồng nói:

- Anh ăn cơm sáng rồi hãy đi.

- Anh không muốn ăn - Tống Cương lắc đầu, mở cửa.

- Đừng đi vội.

Nói rồi chị lấy tiền bỏ vào túi áo chồng, bảo anh ra phố mua ăn sáng. Khi ngẩng lên nhìn nụ cười trên mặt chồng, Lâm Hồng đau lòng, ái ngại cúi đầu. Tống Cương mỉm cười vỗ lưng vợ, quay người mở cửa đi ra.

Lâm Hồng đi theo ra cửa nhìn Tống Cương, cảm giác như Tống Cương sắp sửa đi xa. Lâm Hồng khẽ dặn:

- Cẩn thận anh nhé?

Tống Cương quay lại gật đầu, đi tiếp. Lâm Hồng lại gọi chồng đứng lại. Chị đột nhiên nói một cách khẩn thiết:

- Anh đi tìm Lý Trọc xem.

Tống Cương ngăn người, sau đó lắc đầu một cách kiên quyết. Anh đáp:

- Không tìm Lý Trọc.

Lâm Hồng lại thở dài, nhìn người chồng gan lì ương bướng của mình đi ra phố lớn trong nắng sớm mai. Tống Cương bắt đầu trên con đường dài dằng dặc đi tìm việc làm mới. Trong một năm tiếp theo, Tống Cương đi sớm về muộn, kiên trì không biết mệt mỏi tìm cơ hội kiếm tiền. Khuôn mặt anh tiêu tụy đi nhanh chóng. Cứ mỗi chiều tối anh lê tấm thân mệt lử về đến nhà, lặng lẽ ngồi xuống trước bàn. Lâm Hồng không dám nhìn vào mặt chồng. Chị biết anh lại một ngày trở về không. Tống Cương đây vẻ xấu hổ, lẳng lẳng ăn cơm, lẳng lẳng đi ngủ. Hôm sau khi mặt trời mọc chiếu vào đánh thức anh, anh lại ra khỏi nhà với ăm ắp niềm tin. Trong năm này, Tống Cương tìm được một vài việc tạm bợ, ví dụ người gác cổng, kẻ coi kho có việc cần đi một ngày, anh làm thay một ngày, kiếm một ngày tiền công. Nhân viên bán hàng ở siêu thị, bán vé xem phim, bán vé ô tô, bán vé tàu thủy có việc cần đi một ngày, anh cũng khẩn trương đến nhận thay thế một hôm. Tống Cương đã trở thành người thay thế số một của thị trấn Lưu chúng tôi. Lúc nhiều nhất có tới những hơn hai mươi công việc chờ Tống Cương đến làm thay. Nhưng cả một năm ngày làm việc của anh vẫn không đầy hai tháng.

Sắc mặt Lâm Hồng càng ngày càng sần muộn. Chị thường xuyên thở dài, có lúc đâm ra bản gắt. Tuy chị thở dài, chị bản gắt không phải vì Tống Cương, mà vì lão Lưu xưởng trường đáng ghét. Nhưng Tống Cương cứ tưởng là do anh. Về đến nhà anh thường hay cúi đầu, càng ngày càng ít nói. Tuy số tiền Tống Cương kiếm được chẳng là bao, nhưng anh trao hết cho Lâm Hồng, không giữ cho mình một xu. Đau xót nhất là khi anh đưa tiền cho vợ vài ba đồng còm cõi đến đáng thương. Đây là toàn bộ sự cố gắng

của anh. Lâm Hồng lúc đó thường lắc lắc đầu, buồn rầu quay mặt đi, khẽ nói:

- Anh giữ mà tiêu.

Nghe những lời nói này, lòng Tống Cường đau như dao cắt. Sau hai năm bị trọc lưng, cuối cùng Tống Cường đã tìm được việc làm lâu dài trong nhà máy xi măng thị trấn Lưu, một năm mười hai tháng đều có việc. Nếu anh còn muốn, có thể làm thêm cả hai ngày nghỉ cuối tuần. Trên khuôn mặt lúc nào cũng buồn buồn của Tống Cường đã trở lại tươi tỉnh. Niềm tự tin của anh ngồi trên xe đạp mác Vĩnh Cửu năm nào lại trở về trên nét mặt. Tống Cường đã tìm được việc làm, không về nhà. Anh xúc động đi đến cổng Xưởng dệt kim, chờ Lâm Hồng hết giờ làm việc từ bên trong đi ra. Sau khi chị em công nhân Xưởng dệt kim cưỡi xe đạp các kiểu mới của họ, cả xe đạp điện và xe máy ùa ra như ong vỡ tổ, Lâm Hồng đẩy chiếc xe Vĩnh Cửu cũ rích đi ra sau cùng. Khi Lâm Hồng đi ra, Tống Cường mặt đỏ bừng bừng bước tới, khẽ bảo vợ:

- Anh đã có việc làm.

Thấy vẻ mặt chồng tươi tỉnh, Lâm Hồng chua xót trong lòng. Chị nhường xe cho chồng, còn mình nhảy lên gác ba ga như trước kia, hai tay ôm eo chồng, áp má vào lưng anh. Tối nay Lâm Hồng đột nhiên phát hiện Tống Cường già khom đi, trán và đuôi mắt bò đầy nếp nhăn, mái tóc đen dày trước đây, bây giờ đã thưa đi. Chị thương chồng mình. Nằm trên giường, chị xoa bóp lưng cho chồng rất lâu. Đêm nay hai vợ chồng ôm chặt nhau giống như đêm tân hôn. Hạnh phúc qua đi đã trở lại.

Thời gian này Tống Cường cố gắng làm việc gấp bội. Anh sợ mình lại thất nghiệp. Công việc của Tống Cường ở nhà máy xi măng không ai muốn làm. Đó là việc cho xi măng vào túi, tuy anh đeo khẩu trang, nhưng ngày nào anh cũng hít vào phổi hàng loạt bụi xi măng. Sau hai năm, phổi anh hỏng hoàn toàn. Lâm Hồng đau đớn khóc rất nhiều. Tống Cường lại thất

nghiệp lần nữa. Anh không vào bệnh viện khám và điều trị. Anh sợ tốn tiền.

Tống Cương trở lại với chức danh làm người thay thế số một. Sau khi hỏng phổi, anh rất tự giác không ngủ trên giường. Anh sợ bệnh phổi của mình lây sang vợ. Anh đòi ngủ trên ghế xô pha. Lâm Hồng không đồng ý. Chị bảo Tống Cương không muốn ngủ chung với vợ trên giường, chị sẽ ngủ trên ghế xô pha. Không còn cách nào khác, Tống Cương đành phải ngủ bên chân Lâm Hồng. Thình thoảng có việc cần Tống Cương đi làm thay một ngày, Tống Cương cũng đeo khẩu trang ra khỏi nhà. Anh không muốn bệnh phổi lây sang người khác. Cho dù là mùa hè oi bức, anh cũng đeo khẩu trang đi ra ngoài. Tống Cương là người duy nhất của thị trấn Lưu chúng tôi đeo khẩu trang bốn mùa. Chỉ cần trông thấy một người đeo khẩu trang đang chậm chậm đi đến, bọn trẻ choai choai của thị trấn Lưu chúng tôi đều biết người đó là ai. Chúng bảo:

- Người thay thế số một đã đến.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Lý Trọc đã không còn thì giờ quan tâm đến Tống Cương. Anh ta giờ hai ngón tay bảo, ban ngày kiếm tiền, ban đêm kiếm đàn bà. Anh ta bảo mình bận chết đi được. Ngoài tiền và đàn bà, không biết cái gì khác. Lý Trọc vẫn không lấy vợ, số đàn bà ngủ với anh ta không sao đếm xuể, ngay đến bản thân anh ta cũng không nhớ hết. Có người hỏi anh ta rút cuộc đã ăn nằm với bao nhiêu cô gái? Anh ta nghĩ đi nghĩ lại, tính tới tính lui, cuối cùng nói một cách không thể không đáng tiếc:

- Số lượng không nhiều hơn công nhân viên làm thuê của mình.

Lý Trọc không chỉ chơi gái của thị trấn Lưu chúng tôi mà còn chơi gái khắp các địa phương trong cả nước, chơi cả con gái Đài Loan, Ma Cao, Hồng Kông và kiều bào nước ngoài. Ngay đến con gái nước ngoài, anh ta cũng chơi hơn chục cô. Tại thị trấn Lưu chúng tôi, đàn bà ăn ngủ lén lút, công khai với Lý Trọc loại nào cũng có. Thôi thì cao lùn, gầy béo, đẹp xấu, trẻ già, kiểu nào cũng xơi. Dân chúng thị trấn Lưu bảo, Lý Trọc có tấm lòng rộng mở, chỉ cần kẻ dẫn xác đến là đàn bà, anh ta không từ chối. Thậm chí dặt lên giường anh ta một con lợn nái, anh ta cũng chơi luôn. Có một số chị em lén lút ngủ, lén lút lấy tiền của anh ta. Còn có một số chị em khác sau khi ngủ với anh ta, sau khi cầm tiền, còn rêu rao ở khắp nơi. Họ không chỉ khoe mình đã ngủ với Lý Trọc, mà còn khoe cách chơi đàn bà của Lý Trọc. Họ bảo Lý Trọc lợi hại ghê gớm như thế nào. Họ bảo Lý Trọc quả thật không phải là người, mà là một con vật. Họ kể một khi đã lên giường là Lý Trọc cứ phàm phạp như máy khâu, như bắn súng máy không dứt. Rồi bao nhiêu cô gái bị anh ta chơi hai chân dầy lên đành đập như chuột rút.

Biết bao nhiêu cô gái sau khi tụt xuống khỏi thường anh ta, giống như chạy trốn khỏi cõi chết.

Chuyện chơi bởi trác táng của Lý Trọc còn nhiều hơn khói đạn trên chiến trường. Trong những cô gái ngủ với Lý Trọc có vài cô muốn chiếm hữu lâu dài của cải của anh ta. Người đầu tiên làm việc này là một cô ngót hai mươi tuổi, từ nhà quê ra thị trấn Lưu làm thuê. Cô ta bế đứa con mới đẻ của mình xông vào phòng làm việc của Lý Trọc. Vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc, cô ta hỏi Lý Trọc nên đặt tên cho đứa con là gì? Lý Trọc trở mắt nhìn cô gái, không nhận ra cô là ai? Thấy vẻ nghi hoặc, Lý Trọc hỏi cô:

- Việc này có liên quan chớ gì với ta?

Cô gái gào khóc ầm ĩ. Cô ta bảo trên đời làm gì có chuyện bố không nhận con trai mình đẻ ra. Lý Trọc nhìn đi nhìn lại, nghĩ mãi cũng không ra mình đã từng ăn nằm với cô ta. Anh hỏi cô:

- Có thật cô đã ngủ với ta?

- Sao lại không? - Cô gái bế con xông đến trước mặt Lý Trọc, bảo anh ta nhìn cho kỹ, vừa khóc vừa nói - Anh nhìn xem, anh nhìn xem, mắt giống anh, lông mày giống anh, mũi giống anh, mồm giống anh, trán giống anh, cằm giống anh...

Lý Trọc đưa mắt nhìn đứa trẻ hai cái, cảm thấy ngoài giống một đứa trẻ con, nó không giống cái gì khác. Cô gái lại mở tả lót, bảo Lý Trọc:

- Chim nó cũng giống anh y hệt.

Lý Trọc nổi giận đùng đùng. Cô gái này láo, dám đánh lộn sòng, coi con chim to tổ bố của Lý Trọc ngang bằng con chim bé như hạt đậu tương của thằng bé. Lý Trọc quát một tiếng, mấy tay chân của anh ta lôi xềnh xệch cô gái ăn vạ vừa kêu vừa khóc ta ngoài.

Cô này cũng gớm, bắt đầu biểu tình thị uy trước cổng công ty của Lý Trọc. Ngày nào cô cũng bế con ngồi ở đó. Cô khóc khóc mếu mếu, kể lể với mọi người qua đường và dân chúng vây xem. Cô bảo lương tâm của Lý Trọc bị chó nó tha, bị sói nó xơi, bị hổ nó cắn nát, bị sư tử nó ỉa ra thành cứt. Mấy hôm sau, lại một cô khác bế con đến tham gia. Cô ta bảo đứa trẻ bế trên tay là con gái đẻ của Lý Trọc. Cô gái này cũng nước mắt nước mũi sụt sùi. Cô ta bảo, lúc ấy Lý Trọc đã ngon ngọt đánh lừa mình lên giường như thế nào, làm cô ghèn bụng ra sao. Cô này khóc còn bi thương hơn cô trước. Cô kể khi cô sinh con gái, Lý Trọc không thèm đến thăm cô. Rồi cô gái thứ ba. Tay cô dắt một cậu bé bốn năm tuổi. Cô này không khóc, bình tĩnh hơn hai cô trước. Cô thẳng thắn tố cáo Lý Trọc. Cô bảo, dạo ấy Lý Trọc chỉ non thề biển, hứa sẽ lấy cô, sẽ sống đến bạc đầu, cô mới leo lên cái giường chết rấp của Lý Trọc, mới có cái giống lạc loài Lý Trọc. Chỉ vào đứa con trai cô bảo, nếu theo tuổi, con trai cô phải là Thái tử của gia đình Lý Trọc. Cô này vừa dứt lời, cô thứ tư xồng xộc đi đến, tay dắt một cậu bé bảy tám tuổi. Vừa đến cô đã nói, con trai mình mới là Thái tử nhà Lý Trọc.

Những người đàn bà tuyên bố đã từng ăn nằm với Lý Trọc càng ngày kéo đến càng đông. Cuối cùng có những hơn ba mươi người đàn bà tay dắt nách mang hơn ba mươi đứa con, làm tắc nghẽn phố lớn trước cổng công ty của Lý Trọc, khóc hết ngày này đến ngày khác, tố cáo tội ác chơi bời của Lý Trọc hết ngày nọ đến ngày kia. Các cô các chị chí chóe chen nhau ở đó, biến phố lớn trước công ty Lý Trọc thành một cái chợ buôn bán nhỏ. Để tranh giành một chỗ có lợi trước công ty Lý Trọc, vì một hai câu rêu rao tâng bốc bản thân, những người đàn bà này đã đánh chửi nhau, túm tóc nhổ bọt, cào mặt xé quần áo nhau, suốt từ sáng tinh mơ cho đến tối mịt, lúc nào cũng âm ỉ tiếng chửi mắng của đàn bà và tiếng khóc của trẻ con.

Công nhân viên công ty của Lý Trọc đều phải bỏ việc. Đường phố lớn trước cổng công ty cũng bị tắc không thể đi lại. Hội trưởng Hội phụ nữ huyện dẫn toàn thể cán bộ nhân viên đứng ra dàn xếp, làm việc với số chị em này, hết lời khuyên bảo, yêu cầu họ tin ở chính quyền. Chính quyền

nhất định xử lý ôn hoà vướng mắc giữa chị em và Lý Trọc, bảo họ về nhà. Họ sống chết không đi. Tập thể chị em này khóc lóc với hội trưởng Hội phụ nữ huyện, yêu cầu Hội phụ nữ đứng ra bảo vệ quyền lợi chính đáng của chị em, yêu cầu Hội phụ nữ buộc Lý Trọc phải tổ chức lễ cưới với chị em. Hội trưởng Hội phụ nữ huyện khóc dờ mếu dờ. Bà bảo luật pháp nhà nước quy định một vợ một chồng, Lý Trọc không thể lấy hơn ba mươi chị em các vị.

Cục trưởng Cục giao thông gọi điện cho Lý Trọc bảo, phố lớn quan trọng nhất của huyện bị tắc đã một tháng. Tình hình kinh tế toàn huyện vốn đang tốt đẹp, bây giờ mạch máu giao thông chính bị tắc, kinh tế của cả huyện bị ảnh hưởng rõ rệt. Chủ tịch huyện Đào Thanh cũng gọi điện cho Lý Trọc. Ông bảo Lý Trọc là nhân vật có ảnh hưởng nhất trong huyện. Ông bảo không xử lý êm thấm việc này, không những Lý Trọc tổn thất rất lớn, mà danh dự của cả huyện cũng bị tổn thất. Trong điện thoại, Lý Trọc cười khi khi bảo, cứ để họ gây rối. Chủ tịch huyện Đào Thanh bảo những hơn ba mươi chị em đến gây chuyện, nếu không ngăn chặn sẽ càng ngày càng đông. Lý Trọc nói:

- Càng đông càng tốt. Thế mới gọi là rận nhiều không sợ cắn.

Trong số chị em gây chuyện, đúng là có những cô đã từng ăn nằm với Lý Trọc, có những cô quen biết, nhưng chưa trai trên gái dưới bao giờ, có những cô hoàn toàn không quen biết Lý Trọc. Trong số chị em ăn nằm với Lý Trọc, có mấy cô cảm thấy con mình có thể đúng là giống của Lý Trọc. Lòng can đảm và trí hiểu biết của mấy chị em này đương nhiên khác với những chị em kia. Họ bàn nhau, suốt ngày suốt buổi biểu tình ở đây, vừa mệt vừa khát vừa đói, lại không có kết quả, chẳng thà đâm đơn kiện lên Toà án.

Lý Trọc đã trở thành bị cáo. Hôm mở phiên toà, bên trong bên ngoài Toà án dân chúng kéo đến đông nghìn nghịt, như một biển người. Lý Trọc mặc comple đi giày da nghiêm chỉnh, lại còn gài một bông hoa hồng nhỏ trước ngực. Anh ta vừa tham dự lễ khai trương một công ty con dưới

quyền. Anh ta cười khà khà từ đám đông bước vào Toà án như một chàng rể, sau đó ngồi vào ghế bị cáo giống như chuẩn bị đọc báo cáo. Lý Trọc đã ngồi trong Toà án hai tiếng đồng hồ. Anh ta hào hứng nghe trần thuật của số chị em đâm đơn kiện, nghe say sưa như một đứa trẻ con nghe kể chuyện. Khi những người đàn bà trần thuật khóc khóc mếu mếu kể lại quá khứ tốt đẹp của mình với Lý Trọc, Lý Trọc nghe tới mức vẻ mặt ửng hồng. Anh ta luôn luôn nhếch mép, thốt lên một cách kinh ngạc:

- Thật vậy ư? Đúng thế sao?

Sau hai tiếng đồng hồ nghe dẫn chứng, Lý Trọc cảm thấy mình đã mệt, lời trần thuật của những người đàn bà cũng càng ngày càng trùng lặp, nhưng số người trần thuật vẫn chưa đến một nửa. Lý Trọc thấy đã hòm hòm. Anh ta giơ tay xin quan toà cho phát biểu. Được quan toà cho phép, từ trong túi áo ngực, Lý Trọc cẩn thận giở ngón đòn sở trường của mình. Đó là số bệnh án chứng nhận thắt ống dẫn tinh tại bệnh viện hơn mười năm trước.

Bệnh án thắt ống dẫn tinh đưa lên tận tay quan toà, sau khi xem xong, quan toà ôm bụng cười ngặt cười nghẽo, sau đó lớn tiếng tuyên bố Lý Trọc vô tội. Quan toà nói, hơn mười năm trước, Lý Trọc đã thắt ống dẫn tinh của mình, anh ta hoàn toàn không có khả năng sinh con. Dân chúng sững sờ, sau mấy phút im phăng phắc, cả hội trường Toà án nổ ra một trận cười vang dội. Hơn ba mươi nguyên cáo cô nào chị nấy cứ trợn mắt há mồm, họ nhìn nhau, nhìn đi nhìn lại, người nào cũng há mồm trợn mắt. Giữa lúc này Quan toà nói với Lý Trọc, anh ta có thể khởi tố những người đàn bà này với tội phỉ báng và tội lừa đảo. Hơn ba mươi bà sắc mặt xám ngoét, có hai người sợ quá ngất xỉu, bốn người gào khóc hu hu, có ba người định len lén chuồn vội, bị dân chúng kịp thời phát hiện đẩy trở lại, còn có mấy cô đứng là đã từng ăn ngủ với Lý Trọc lại có suy nghĩ khác. Họ tuyên bố không phục phán quyết của quan toà. Họ bảo sẽ kiện lên trên. Họ nói cho dù đứa con không phải của Lý Trọc, riêng chuyện Lý Trọc ngủ với họ, phá màng

trình còn quý báu hơn tính mạng họ, cũng đủ để họ theo kiện đến cùng. Toà án trung cấp thành phố không xong, thì kiện lên Toà án cao cấp tỉnh. Toà án cao cấp tỉnh không xong, thì kiện lên Toà án tối cao Bắc Kinh. Nhược bằng vẫn không xong, thì kiện lên Toà án quốc tế La Hay.

Dân chúng mượn gió bẻ măng, nói với mấy cô:

- Các cô kiện Lý Trọc ngủ với mình, Lý Trọc cũng có thể kiện các cô ngủ với anh ta. Các cô đòi anh ta bồi thường trình tiết. Anh ta cũng đòi các cô trả lại tấm thân còn trong trắng chất phác của anh ta.

Toà án nhốn nháo âm ỉ như một trại nuôi gà. Dân chúng đều đứng về phía Lý Trọc, họ vạch mặt bọn dĩ thỏa bịp bợm, họ đòi Toà án phải tuyên phạt treo cổ bọn bịp bợm dĩ thỏa. Quan toà cứ việc tha hồ đập bàn, tha hồ gào thét như thế nào cũng vô ích. Sau đó từ ghế bị cáo, Lý Trọc đứng dậy. Anh ta chấp tay cúi lạy dân chúng lia lịa, không khí mới dần dần lắng xuống. Lý Trọc đã phát biểu. Anh ta nói:

- Thưa bà con, cảm ơn bà con, cảm ơn...

Lý Trọc xúc động lau nước mắt, nói tiếp:

- Lý Trọc tôi có sự nghiệp hôm nay, hoàn toàn nhờ có sự ủng hộ nâng đỡ của bà con. Hôm nay tôi xin nói với bà con những lời từ đáy lòng. Lý Trọc tôi đúng là đã ăn ngủ với rất nhiều đàn bà. Nhưng Lý Trọc tôi thâm lắm. Lý Trọc tôi lớn bằng ngần này tuổi đầu, chưa từng thấy một cái màn trình nào...

Dân chúng thị trấn Lưu cười ngật cười nghêo. Họ ôm bụng khen âm ỉ. Lý Trọc vẫy vẫy tay ra hiệu cho mọi người im lặng, nói tiếp:

- Tại sao hồi đó tôi thắt ống dẫn tinh? Bởi vì người con gái tôi yêu đã lấy người khác... Từ đó tôi cam chịu thụ thai, sinh hoạt buông thả, không giữ gìn, ăn nằm với nhiều đàn bà như vậy có ích gì? Người đàn ông buông

thả, không giữ gìn ngủ đi ngủ lại, cũng toàn là những người đàn bà buông thả không giữ gìn. Hôm nay tôi mới hiểu ra một đạo lý, nói một câu thô tục, chỉ có ngủ với một người đàn bà còn màng trinh mới thật sự coi là ăn ngủ với đàn bà. Nói một câu nho nhã, chỉ có ăn ngủ với người đàn bà thật sự yêu bạn, mới thật sự gọi là ăn ngủ với đàn bà. Nhưng không có người đàn bà nào thật sự yêu Lý Trọc tôi. Cho nên Lý Trọc tôi có ăn ngủ với bao nhiêu đàn bà đi chăng nữa, cũng coi như chưa ăn ngủ, vẫn không bằng mình ăn ngủ với mình...

Bà con anh chị em thị trấn Lưu cười đến nỗi thở không ra hơi. Tiếng thở và tiếng cười hô hố trong phiên toà, nổi lên hết đợt này đến đợt khác. Lý Trọc đã trở nên bần gãi. Anh ta vung tay nói oang oang:

- Chẳng phải tôi đang phát biểu đó sao...

Sau khi bà con dân chúng thị trấn Lưu dần dần yên tĩnh, Lý Trọc chỉ vào ngực mình chân thành nói:

- Những điều tôi nói là từ đáy lòng...

Lý Trọc lau hai mắt ướt rượt, tiếp tục bày tỏ chân tình của mình:

- Nói thật với bà con anh chị em, Lý Trọc tôi không biết nói chuyện tình yêu. Tôi đã từng tỏ tình với mấy cô gái tử tế đều không thành công. Tại sao? Bởi vì tôi đã là một kẻ du đãng...

Lý Trọc bắt đầu nói lý lẽ:

- Khi tỏ tình, các cô gái thường nhấm nhẳng. Lúc đó tôi diên tiết nổi đóa, không nhịn nổi tôi đã chửi bậy, tôi quát cô gái: Mẹ kiếp, thái độ của cô thế à? Mấy lần quát như thế, các cô gái tốt, con nhà tử tế đều chạy sạch.

Lý Trọc ngừng một lát, sau đó cười gượng nói:

- Tại sao vậy? Bởi vì tôi đã quen trả tiền ăn ngủ với đàn bà. Chăm tiền của tôi, người đàn bà ăn ngủ với tôi đương nhiên có thái độ tốt. Tôi ăn ngủ với đàn bà giống như chuyện buôn bán, không hề có một chút tình yêu. Lý Trọc tôi đã không còn tôn trọng đàn bà. Không tôn trọng đàn bà, cũng sẽ không tôn trọng tình yêu. Lý Trọc tôi thảm thế đấy!

Trong tiếng cười như vỡ chợ của dân chúng, Lý Trọc đã kết thúc lời phát biểu của mình. Anh ta lau nước mắt, chùi nước dãi, sau đó giơ tay chỉ hơn ba mươi nguyên cáo, nói một cách rộng lượng:

- Các cô cũng khó khăn lắm, các cô đã làm âm ỉ trước cổng công ty tôi một tháng nay, cứ coi như các cô đã làm việc ở chỗ tôi một tháng...

Lý Trọc quay lại bảo một người dưới quyền:

- Hãy báo cho kế toán trưởng, phát cho mỗi người một ngàn đồng, coi như một tháng lương.

Dân chúng vỗ tay hoan hô. Các nguyên cáo cũng xông xáo thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ, tuy bắt trộm gà không thành, nhưng cũng không mất một năm gạo, mà cuối cùng còn kiếm được một năm tiền. Lý Trọc mặt mày hớn hờ đi ra khỏi toà án trong tiếng hoan hô của dân chúng. Trước khi chui vào xe con của mình, anh ta còn quay người vẫy chào bà con. Vào trong xe, anh ta còn quay kính cửa sổ xe xuống, vẫy vẫy tay với dân chúng:

- Sau sự kiện này, Lý Trọc càng yêu quý quyền bệnh án thắt ống dẫn tinh của mình. May mà hồi ấy tức khí đi thắt ống dẫn tinh, mới gỡ được mớ bong bong khủng khiếp cho mình hôm nay, nghĩ bụng, trên thế giới này rất nhiều chuyện hay đều là đánh bừa mà trúng. Anh ta cẩn thận xé tờ chứng nhận này khỏi quyển sổ bệnh án, mời thợ trang trí bồi dán đóng khung tử tế, treo vào giữa những bức tranh của Tề Bạch Thạch và Trương Đại Thiên mình sưu tầm cất giữ.

Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi sôi nổi bàn tán, ai cũng cảm thấy Lý Trọc hồi đó thật ống dẫn tinh đúng là một việc làm sáng suốt. Thử nghĩ, nếu hồi đó Lý Trọc không thắt ống dẫn tinh, không biết sẽ có bao nhiêu Lý Trọc con luôn đi lách lại trong các phố to ngõ nhỏ của thị trấn Lưu chúng tôi, hơn nữa, trong này còn có cả mấy Lý Trọc be bé tóc vàng mắt xanh mũi lõ.

Sau đó dân chúng cứ tưởng tượng, suy diễn lung tung, bắt đầu bịa ra những chuyện trước khi Lý Trọc thắt ống dẫn tinh. Họ kể việc Lý Trọc thắt ống dẫn tinh sau khi thất tình ngày nào, rất ly kỳ giật gân. Nào là Lý Trọc lấy dây thừng bện cỏ buộc vào cổ, treo mình lên một cành cây kết quả dây thừng không chắc đã bị đứt, cành cây không chịu nổi cũng bị gãy. Lý Trọc rơi xuống mồm gặm bùn. Tiếp đó Lý Trọc nhảy xuống sông tự vẫn, nhảy xuống sông rồi, mới nghĩ đến mình biết bơi, lại chết không thành. Từ dưới sông lội lên, Lý Trọc nói một tiếng: Đ. mẹ, không chết nữa. Về đến nhà cởi quần ra, móc chim để lên thớt, giơ con dao bìa đang định phập một nhát, đột nhiên buồn đi tiểu. Đi tiểu xong quay về, thấy tiêng tiếc con chim của mình. Anh ta đi tìm một con dao gọt bút chì, chuẩn bị xẻo hai hòn dái của mình. Kết quả hai hòn dái khiếp quá co lại thành một hòn. Thấy thế, Lý Trọc thương chúng quá, đúng là không nỡ lòng nào ra tay. Sau đó anh ta mới đi vào bệnh viện, nhờ bác sĩ làm phẫu thuật thắt ống dẫn tinh cho mình.

Chuyện Lý Trọc thắt ống dẫn tinh hơn mười năm trước, sau khi phơi bày ra ánh sáng, dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi lại một lần nữa chú ý đến Lâm Hồng. Họ cứ chỉ chỉ trỏ trỏ vào Lâm Hồng. Bao nhiêu người tiếc cho chị. Bao nhiêu người lắc đầu cho chị. Một vài chị em vui mừng trên đau khổ của người khác. Họ bảo Lâm Hồng mặt mũi thông minh, nhưng bụng dạ ngu dốt. Đấy gọi là hồng nhan bạc mệnh. Một vài đàn ông trong dân chúng biện hộ cho Lâm Hồng. Họ bảo, chẳng anh đếch nào biết trước được mệnh mình, ngay cả đến thầy bói, cũng chỉ bói được số phận người khác, chứ có bói được số phận mình cóc đâu. Nếu ai ai cũng sáng suốt biết trước,

thì Hoàng đế ngày xưa đâu có mất giang sơn. Lâm Hồng bây giờ cũng chẳng mất Lý Trục.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Nhà văn Lưu, một trong hai đại văn hào của thị trấn Lưu chúng tôi, hôm ấy cũng đến nghe ở Toà án, chứng kiến tận mắt vở kịch vui khiến ai cũng ôm bụng cả cười, nghe tận tai những lời nói khảng khái cảm động của Lý Trọc. Xúc động quá, ban đêm nhà văn Lưu không ngủ được thầm nghĩ mình có một đề tài hay ngàn năm khó gặp. Thế là khoác áo ngồi dậy, viết ngay trong đêm một bài dài dằng dặc vạn chữ "Nhà triệu phú kêu gọi tình yêu". Trong bài báo, nhà văn Lưu đã sử dụng đầy đủ phong cách "nói bốc, nói đại, nói cầu toàn" bôi son trát phấn cho Lý Trọc, ca ngợi chuyện Lý Trọc chơi cờ hàng mấy trăm lượt đàn bà thành mấy trăm cuộc thất tình, viết Lý Trọc dẫn thân vào tình yêu trong trắng với tràn đầy nhiệt huyết, kết quả mấy trăm cuộc tình đó, Lý Trọc không gặp một cô gái nào còn trinh nguyên, mà toàn là những phụ nữ dâm dăng, buông thả, không giữ gìn mình trong sinh hoạt. Trong bài viết, nhà văn Lưu còn truy tìm nguồn gốc, viết cả vào câu chuyện Lý Trọc nhòm trộm mông trong nhà vệ sinh năm mười bốn tuổi, cậu bé Lý Trọc khi vào nhà vệ sinh, vừa mới ngồi xuống hăng hai tiếng, do sơ ý chiếc chìa khoá trong túi quần đã rơi ra, rơi xuống hố phân, giữa lúc cậu bé Lý Trọc quay người cúi xuống tìm chìa khoá, một người họ Triệu nào đó đi vào, chẳng hiểu đầu của tai nheo ra làm sao, bộp chà bộp chộp, túm luôn cậu bé Lý Trọc, vu cáo cậu nhòm trộm mông đàn bà, lại túm cậu đem điếu phở, đi khắp lượt phố to ngõ nhỏ của thị trấn Lưu. Nhà văn Lưu viết nhà thơ Triệu, một đại văn hào khác của thị trấn Lưu thành một người họ Triệu nào đó, một kẻ hồ đồ lóa mắt, không phân biệt được xanh đỏ trắng vàng. Sau đó nhà văn Lưu viết trong bài báo những câu bốc đồng: Một cậu bé trong trắng có chí tiến thủ, từ đó bị mắc oan không sao xoá nổi. Nhưng cậu bé không rơi vào cảnh sa đọa, ngay từ lúc còn bé tí

tạo đã biết nhẫn nhục chịu đựng, sau khi lớn khôn, hăng hái lo toan trị nước an dân, cuối cùng đã làm nên sự nghiệp vĩ đại.

Bài báo này đầu tiên đăng trên Báo buổi chiều của thành phố chúng tôi. Chưa tròn hai tháng, mấy trăm tờ báo lá cải của các địa phương trong cả nước đã lần lượt đăng lại. Đọc bài báo này, Lý Trọc hết sức hài lòng, nhất là đoạn viết về chiếc chìa khoá trong túi quần rơi ra, tôi tởm xuống hố phân khi đại tiện trong nhà vệ sinh lúc còn bé, Lý Trọc khoái quá cứ khen rối rít. Tay trái vỗ xuống bàn, tay phải rung rung tờ báo nói bô bô:

- Tay nhà văn Lưu khốn nạn tài hoa thật, chỉ một chiếc chìa khoá đã sửa lại một vụ án oan án giả lớn nhất chưa từng có xưa nay trong lịch sử thị trấn Lưu.

Sau đó với vẻ mặt hí hửng, Lý Trọc nói:

- Cuối cùng lịch sử đã trả lại lẽ công bằng.

Lý Trọc chỉ hơi không tán thành cái tí của bài báo. Anh ta giơ năm ngón tay bảo, dù sao mình cũng có một tài sản cá nhân năm mươi triệu nhân dân tệ, mà nhà văn Lưu chỉ viết thành triệu phú, nhưng anh ta không kỳ kèo chuyện này. Anh ta nói với những người dưới quyền:

- Một người chưa từng nhìn thấy tiền bao giờ, viết được một "triệu" cũng không dễ dàng gì.

Bài báo này trong khi đăng đi đăng lại, cũng luôn luôn thay hình đổi dạng: Tiêu đề sửa thành "Phú ông hàng chục triệu kêu gọi tình yêu". Lần này đọc bài báo, Lý Trọc tương đối hài lòng với tí bài. Anh ta vẫy vẫy tờ báo lá cải của địa phương xa ngoài ngàn dặm trong tay, nói:

- Bài này viết thực sự cầu thị.

Bài báo của nhà văn Lưu sau khi quay một vòng trong cả nước lại trở về. Báo tỉnh chúng tôi cũng đăng lại. Lần này tiêu đề biến thành "Nhà tỉ phú kêu gọi tình yêu". Đọc xong bài báo, Lý Trọc cười khiêm tốn bảo:

- Nói quá lời, nói quá lời.

Nhà văn Lưu thật không ngờ bài báo của mình lại được mấy trăm toà báo đăng lại, suýt nữa đuổi kịp tổng số đàn bà con gái đã qua tay Lý Trọc. Cuối cùng nhà văn Lưu đã nổi tiếng, thở một hơi sầm muộn bao nhiêu năm nay không ai biết đến mình. Anh ta cười toe toét đi trên phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi. Trong tay ve vẩy một giấy báo lĩnh tiền, gặp ai anh ta cũng khoe:

- Ngày nào cũng có giấy báo lĩnh tiền, ngày nào cũng ra bưu điện.

Sau đó anh ta cứ bô bô than thở:

- Làm danh nhân mệt ời là mệt.

Sau khi nhà văn Lưu nổi tiếng, nhà thơ Triệu hối hận không kịp, hối hận hôm ấy không đến Toà án nghe xét xử, hối hận mình không tranh viết về Lý Trọc trước. Chỉ vào đoạn cậu bé Lý Trọc trong nhà vệ sinh, nhà thơ Triệu đau lòng nhức óc nói với dân chúng thị trấn Lưu:

- Đây là đề tài của tôi, bị nhà văn Lưu nâng mất...

Kẻ thù gặp nhau chỗ lối hẹp, hai đại văn hào của thị trấn Lưu chúng tôi đụng độ nhau trong lễ khai trương siêu thị của anh Đồng thợ rèn. Anh Đồng lúc này đã có ba cửa hàng. Thấy siêu thị là một mô hình mới đang xuất hiện như măng mọc sau trận mưa xuân trên lục địa, tiến bước cùng với thời đại, anh Đồng cũng mở một siêu thị ba ngàn mét vuông ở thị trấn Lưu. Anh Đồng có ý định tổ chức lễ khai trương long trọng rầm rộ. Không mời được chủ tịch huyện Đào Thanh, anh mời thư ký riêng của chủ tịch huyện. Không mời được các cục trưởng, anh mời các trưởng phòng. Lý Trọc bận

đàm phán buôn bán, nhận trả lời phỏng vấn nhà báo cũng không đến, anh ta cử người mang tặng lẵng hoa lớn nhất. Ông Dư nhớ rằng đang đáp tàu hoả từ Milan đi Paris, khi đi qua biên giới Thụy Sĩ đã gửi điện chúc mừng, đề nghị ông Vương bán kem đọc thay. Ông Vương bán kem cầm bức điện của ông Dư nhớ rằng đọc không nổi. Hai hàng chữ nước ngoài bên trên không biết là chữ Italia hay là chữ Pháp. Anh Đồng hớn hờ cầm bức điện giơ lên trước quần chúng vây xem giới thiệu:

- Bạn bè nước ngoài cũng gửi điện chúc mừng.

Anh Đồng thợ rèn cũng mời hai danh nhân xã hội của thị trấn Lưu chúng tôi, nhà văn Lưu và nhà thơ Triệu. Nhìn thấy nhà văn Lưu, nhà thơ Triệu mặt sắt đen sì. Trông thấy nhà thơ Triệu, nhà văn Lưu mặt tươi roi rói. Hai người đứng bên nhau không ai nói với ai. Vốn dĩ hai người cũng coi như không có chuyện gì. Nhưng khi anh Đồng giới thiệu, lời anh nói đã khiến hai vị hục hặc nhau. Chỉ vào nhà văn Lưu, anh Đồng nói trước:

- Vị này là tác giả của bài "Nhà triệu phú kêu gọi tình yêu".

Dân chúng nhiệt liệt vỗ tay. Nhà văn Lưu mặt đỏ bừng bừng. Tiếp theo anh Đồng giới thiệu nhà thơ Triệu:

- Đây là người họ Triệu nào đó đóng vai trò quan trọng trong bài báo "Nhà triệu phú kêu gọi tình yêu".

Dân chúng không vỗ tay, nổi lên những tiếng cười đùa. Trong bài báo của mình, nhà văn Lưu viết nhà thơ Triệu thành người họ Triệu nào đó. Nhà thơ Triệu đang xấu hổ bỗng trở nên căm giận. Bây giờ anh Đồng thợ rèn lại nói như vậy. Lửa đỏ thêm dầu, nhà thơ Triệu không sao kìm chế nổi, chỉ thẳng vào mũi nhà văn Lưu mắng té tát:

- Có giỏi cứ viết thẳng "nhà thơ Triệu", đồ hèn nên mới úp úp mở mở viết người ta thành "người họ Triệu nào đó".

Nhà văn Lưu mỉm cười, đề nghị nhà thơ Triệu đừng nổi nóng. Anh ta nói:

- Độ tuổi ông nổi nóng dễ bị trúng gió.

Lời nói bóng gió miệng nam mô bụng một bồ dao găm của nhà văn Lưu, khiến nhà thơ Triệu vốn mặt sắt đen sì đã điên tiết, mặt đỏ phừng phừng. Ngay trước đông đảo dân chúng, nhà thơ Triệu hạch sách nhà văn Lưu:

- Rành rành là đề tài của người ta, dựa vào đâu mà ông viết?

- Cái gì, đề tài của ông ư? Nhà văn Lưu giả dò lẩn thẩn.

- Đề tài Lý Trọc nhòm trộm mộng đàn bà trong nhà vệ sinh - Nhà thơ Triệu chỉ tay vào quần chúng vây xem - Đàn ông đàn bà có tuổi của thị trấn Lưu ai ai cũng còn nhớ, chính ta đây bắt quả tang hẳn, chính ta đây tóm cổ hẳn đi điều phố...

- Đúng thế - Nhà văn Lưu gật đầu lia lịa - Lý Trọc nhòm trộm mộng là đề tài của ông, tôi không viết cái đó. Cái tôi viết là Lý Trọc tìm chìa khoá. Tìm chìa khoá là đề tài của tôi.

Dân chúng cười ầm lên, khen nhà văn Lưu nói có lý. Nhà thơ Triệu tịt ngóp. Mặt đỏ phừng phừng lại đen sì xám ngoét. Thấy hai người đấu khẩu, anh Đồng nghĩ bụng không thể làm hỏng lễ khai trương của mình, vung mạnh tay, nói một tiếng rõ to: Đốt pháo. Pháo nổ ùng ùng đẹt đẹt giòn giã, dân chúng lập tức cho qua, chẳng ai đếm xỉa đến nhà văn Lưu và nhà thơ Triệu. Họ dồn tất cả hào hứng vào tiếng pháo.

Bài báo của nhà văn Lưu khiến tiếng tăm của Lý Trọc lừng lẫy thiên hạ. Phóng viên báo, đài phát thanh, đài truyền hình tới tấp kéo về thị trấn Lưu chúng tôi, tiến hành những cuộc phỏng vấn dầy đặc như mưa. Sáng sớm vừa bảnh mắt, Lý Trọc đã nhận trả lời phỏng vấn các nhà báo. Tối đến

vừa nhắm mắt đi vào giấc ngủ, máy điện thoại di động đã réo. Nhà báo ở xa cũng bắt đầu phỏng vấn Lý Trọc trên điện thoại. Lúc nhiều nhất có đến bốn máy camera chĩa vào Lý Trọc quay chụp, có những hai mươi ba đèn nháy manhêom của máy ảnh bấp sáng, có những ba mươi tư phóng viên nêu câu hỏi tập thể xin Lý Trọc trả lời.

Lý Trọc hí hửng như một chó con nhìn thấy đồng xương thịt. Anh ta biết cơ hội làm ăn buôn bán đã đến. Khi trả lời nhà báo về vấn đề tình yêu, anh ta thường khôn khéo lái sang chuyện buôn bán của mình. Sau khi khoác lác nói vài câu lời thề tình yêu, anh ta lập tức nhắc đến tuổi thơ ấu bần cùng thê thảm. Anh ta bảo tại sao mình có tên là Lý Trọc, bởi vì nhà nghèo quá, ngay đến tiền cắt tóc cũng không đủ. Lần nào cắt tóc mẹ cũng bảo thợ cắt tóc cạo trọc đầu. Như thế một năm sẽ bớt được mấy lần bỏ tiền cắt tóc. Nhắc đến tuổi ấu thơ, Lý Trọc thường khóc nức lên thành tiếng, sau đó lau nước mắt, lớn tiếng cảm ơn cải cách mở cửa, cảm ơn Đảng và Chính phủ, cảm ơn nhân dân toàn huyện. Cảm ơn xong, bắt đầu kể mình lập nghiệp như thế nào, làm thế nào có sự nghiệp vĩ đại hôm nay. Nói đến đây, anh ta xua tay lia lịa, giải thích một cách khiêm tốn. Anh ta bảo, anh ta không cảm thấy sự nghiệp của mình vĩ đại, bởi báo chí nói vĩ đại, anh ta theo báo chí, cũng nói mình vĩ đại.

Lý Trọc xuất hiện trên báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình, không còn là một hình tượng ái tình vứt bỏ con. Đầu tiên xuất hiện với hình tượng một nhà kinh doanh thành công. Lý Trọc xứng đáng là Lý Trọc, hay nói một cách khác, chỉ trong hai tuần lễ, anh ta đã lôi cuốn được mọi tin bài của các địa phương trong cả nước nói về mình, đều xoáy vào chuyện buôn bán của anh ta. Công ty của Lý Trọc cũng nổi tiếng như cồn. Từng khoản, từng khoản vốn vay ngân hàng ketch sù cũng đổ vào theo sau các nhà báo. Hàng lô xích xông bạn hợp tác rầm rập kéo đến theo sau những khoản vay ngân hàng. Có phú ông của các địa phương trong cả nước. Có phú ông của Đài Loan, Hồng Kông, Ma Cao. Có phú ông là Hoa kiều ở nước ngoài. Họ đều muốn đến đầu tư, đều muốn hợp tác với Lý Trọc lập nhà máy, mở công ty.

Chính quyền các cấp cũng ra sức ủng hộ Lý Trọc. Trước kia anh ta định làm một dự án mới, một hai năm sau mới được phê duyệt. Bây giờ chỉ một tháng đã phê xong.

Trong thời gian này, Lý Trọc cũng chỉ ngủ hai ba tiếng một ngày, vừa trả lời phỏng vấn nhà báo, vừa đàm phán buôn bán. Mỗi ngày anh ta phát ra mấy chục tấm cácvidít, và đều nhận được mấy chục tấm danh thiếp. Trước kia trong số bạn hàng đàm phán buôn bán với anh ta có không ít bọn lừa đảo. Lý Trọc là người như thế nào? Cứ nhìn một cái là anh ta biết ai là người hợp tác chân chính với mình, ai là kẻ muốn nẫng của cải của mình. Anh ta nhắm mắt bàn chuyện buôn bán với người ta, người ta cứ tưởng anh ta ngủ. Nhưng anh ta tỉnh táo hơn ai hết. Anh ta muốn hợp tác với bất cứ người nào, có một tiền đề là phải gửi vốn vào sổ tài khoản của công ty anh ta trước đã. Nếu có ai định bảo anh ta gửi vốn của mình cho họ, chỉ là kẻ si nói mơ. Đừng có nói là tiền của công ty Lý Trọc, cho dù là cái rắm của mình, anh ta cũng không để bọn lừa đảo người thấy.

Lý Trọc chỉ rộng rãi với bọn nhà báo, mời nhà báo ăn, mời nhà báo uống, mời nhà báo chơi, khi nhà báo đi, còn mang theo hàng đồng tương quà. Nhưng đối với những đối tác làm ăn, anh ta lại khắt khe, không chi một hào. Anh ta bàn với họ trong tiệm cà phê của Công ty mình và áp dụng chế độ A A. Anh ta bảo:

- Ai ăn người ấy bỏ tiền. Đây là thông lệ quốc tế.

Tiệm cà phê của Lý Trọc là quán chém tiền vào bậc nhất Trung Quốc. Trong khách sạn năm sao ở Bắc Kinh, Thượng Hải dùng hạt cà phê nhập khẩu xay tại chỗ cũng chỉ có bốn mươi đồng một cốc. Còn ở chỗ Lý Trọc, cà phê tan, bán với giá cắt cổ, một trăm đồng một cốc. Bọn lừa đảo kêu oai oái luôn mồm. Chu Du ngày trước vừa phải đền phu nhân, vừa phải tổn quân. Bây giờ bản thân không lừa được tiền bạc, lại phải tổn tiền cà phê.

Nghề khách sạn, nghề ăn uống, nghề bán lẻ của thị trấn Lưu chúng tôi phát triển nhanh vồn vọt. Người ở các địa phương ùn ùn đổ về như hoa tuyết bay lá tả. Họ ở thị trấn Lưu, ăn ở thị trấn Lưu, ra ra vào vào mua hàng hoá trong các cửa hàng của thị trấn Lưu. Họ đến từ các địa phương trong cả nước. Họ đều có giọng nói địa phương của mình. Khi đến thị trấn Lưu, ai cũng nói tiếng phổ thông. Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi xưa nay đều nói tiếng địa phương, bây giờ cũng uốn lưỡi nói tiếng phổ thông. Ra ngoài đường uốn lưỡi nói với người địa phương khác, về nhà không khéo cũng uốn lưỡi nói chuyện. Khi ăn cơm uốn lưỡi nói tiếng phổ thông. Vợ chồng đã nằm trên giường, cũng uốn lưỡi nói tiếng phổ thông.

Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi ngày nào cũng nhìn thấy Lý Trọc. Giở báo ra thấy Lý Trọc đang cười. Nghe đài thấy lý Trọc đang cười. Xem ti vi thấy Lý Trọc đang cười. Lý Trọc không những nổi tiếng, mà còn làm cho thị trấn Lưu của chúng tôi cũng nổi tiếng. Thị trấn Lưu đã có tên hơn một ngàn năm lịch sử. Nhưng trong thời gian này, người ta bỗng nhiên quên bẵng tên của mình. Mọi người luôn mồm nói Lý Trọc đã thành thói quen. Khi nói đến thị trấn Lưu, tự nhiên nói thành thị trấn Lý Trọc. Người ngoài tỉnh khi lái xe đi qua, cũng quay kính cửa sổ xe, hỏi dân chúng trên đường phố.

- Đây có phải là thị trấn Lý Trọc?

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Khi Lý Trọc như mặt trời đang trưa, thì Tống Cường đeo khẩu trang vẫn đang đi tìm việc làm thay. Dưới bóng cây ngô đồng và cây bách của thị trấn Lưu, Tống Cường thất tha thất thểu đi trên đường phố một cách tội nghiệp. Lâm Hồng bị Lưu xưởng trưởng gọi lên phòng làm việc hết lần này đến lần khác. Sau khi khép cửa, Lưu xưởng trưởng không còn tán tỉnh mà đã bắt đầu mó chân mó tay. Hắn xách ghế ngồi bên Lâm Hồng, giả vờ thương hại vuốt ve bàn tay cô. Lâm Hồng rất muốn đứng dậy tát hắn một cái. Nhưng nghĩ đến Tống Cường thất nghiệp, chị đã nín nhịn, chỉ đẩy tay hắn ra. Được đằng chân lân đằng đầu, Lưu xưởng trưởng hôn lên má Lâm Hồng bằng cặp môi thâm sì và hàm răng vàng khè. Lâm Hồng muốn nôn oẹ, vung tay đẩy hắn ra, đứng dậy đi ra cửa. Khi chị sắp sửa đẩy cửa, hắn ôm chị từ phía sau, một tay rồi rít bóp vú, một tay thọc luôn vào quần, kéo mạnh chị đến chỗ ghế xô pha. Hai tay Lâm Hồng bám chặt tay cầm cửa. Chị biết chỉ có mở cửa mới cứu được mình. Chị hét to. Lưu xưởng trưởng bỗng hoảng hốt. Lâm Hồng thừa cơ mở cửa. Bên ngoài có người đến, Lưu xưởng trưởng buông tay. Lâm Hồng lao ra ngoài, nghe rõ Lưu xưởng trưởng chửi kháy bên trong. Sửa sang lại quần áo và mái tóc của mình, chị hấp ta hấp tấp bước đi. Lúc này vẫn chưa hết giờ làm việc. Lâm Hồng mắt đỏ hoe, lên xe đạp xông ra cổng, đạp trên phố lớn thị trấn Lưu về nhà.

Tống Cường vừa về đến nhà, ngồi xuống ghế xô pha, miệng còn đeo khẩu trang, trông thấy Lâm Hồng vừa khóc vừa đẩy cửa bước vào. Tống Cường không biết có chuyện gì xảy ra? Anh vội vàng đứng lên. Sau khi trông thấy Tống Cường, Lâm Hồng khóc càng đau lòng hơn. Tống Cường vội hỏi vợ có chuyện gì xảy ra? Lâm Hồng trông thấy dáng Tống Cường

đeo khẩu trang rất đáng thương, chị vẫn không tiện nói chuyện ma thuật Lưu xưởng trưởng ức hiếp mình. Chị thầm nghĩ Tống Cương đã chịu khổ quá nhiều. Sở dĩ chị luôn luôn chịu nhịn Lưu xưởng trưởng, là vì Tống Cương đã mất việc. Nếu Tống Cương tìm được việc làm ở chỗ Lý Trọc, chị sẽ không chịu tội hổ nữa. Nước mắt giàn giụa, Lâm Hồng nói với Tống Cương:

- Anh hãy đi tìm Lý Trọc...

Thấy Tống Cương chần chừ một lát, rồi lắc đầu lần nữa một cách rất bướng bỉnh, không nhận nổi, Lâm Hồng nói trong nước mắt:

- Hồi ấy Lý Trọc làm ăn phát tài, nghĩ đến người anh em, đã đến tận nhà tìm anh, anh lại từ chối người ta.

- Lúc ấy em cũng có mặt - Tống Cương ghen ngào nói.

- Anh có bàn gì với em đâu? - Lâm Hồng khóc, nói với Tống Cương - Việc lớn như thế, anh chẳng bàn bạc gì với em, mở mồm từ chối người ta luôn.

Tống Cương cúi đầu. Nhìn thấy Tống Cương cúi đầu, Lâm Hồng bực tức lắc đầu lia lịa. Chị bảo:

- Anh chỉ biết cúi đầu...

Lâm Hồng cứ lắc đầu liên tục. Chị không hiểu tại sao Tống Cương bướng bỉnh như vậy? Người ta không trông thấy quan tài không khóc, còn Tống Cương nhìn thấy quan tài cũng không rơi nước mắt. Lâm Hồng quyết định thân chinh đi gặp Lý Trọc. Chị nói với Tống Cương ý định của mình. Chị bảo không nói đến anh em đã từng nương tựa vào nhau mà sống, cho dù là bạn bè cùng lớn lên vớt nhau, Lý Trọc cũng nên sắp xếp cho anh một công việc. Lau khô nước mắt, Lâm Hồng bảo Tống Cương:

- Em không nói những chuyện khác, em chỉ nói đến bệnh của anh, chỉ hỏi hẳn có muốn cho anh một việc làm hay không?

Lâm Hồng nói rồi mở tủ, định mặc bộ quần áo đẹp đi gặp Lý Trọc. Lâm Hồng lục hết quần áo ra để ở giường, chọn đi chọn lại gần một tiếng đồng hồ. Chị vừa khóc vừa chọn. Bộ đẹp nhất của chị cũng mua đã lâu lắm, mà kiểu cũng lỗi thời. Đã mấy năm nay chị không sắm quần áo. Lâm Hồng vừa khóc, vừa mặc bộ quần áo tuy đã lỗi thời, nhưng còn ra dáng. Người chị béo ra, khi mặc vào, chật cứng như cuốn băng lên người.

Nhìn vợ ăn diện như thế, Tống Cương xót xa cõi lòng. Anh cảm thấy mình có lỗi với vợ. Đứng khỏi ghế xô pha, anh nói một cách kiên quyết:

- Anh đi.

Tống Cương ra phố lớn, đi đến Công ty của Lý Trọc. Người nghèo khổ nhất của thị trấn Lưu chúng tôi, đi đến với người giàu có nhất. Họ đã từng là anh em. Hiện tại vẫn là anh em. Tống Cương đi vào Công ty của Lý Trọc. Đứng trong ngôi nhà lớn, Tống Cương ngó nghiêng nhìn một lúc, trông thấy Lý Trọc ngồi trong tiệm cà phê, đang tán phét với nhà báo. Đi đến sau lưng Lý Trọc, anh khe khẽ nói một tiếng:

- Lý Trọc.

Đã rất nhiều năm không ai còn gọi Lý Trọc như vậy. Người ta đều gọi anh ta là "Lý tổng giám đốc", nay đột nhiên có người gọi "Lý Trọc" ở đằng sau anh ta. Lý Trọc thầm nghĩ ai thế nhỉ? Quay đầu nhìn lại là Tống Cương đeo khẩu trang. Cặp mắt Tống Cương mỉm cười trong mắt kính. Lý Trọc vội vàng đứng lên nói với các nhà báo:

- Tôi xin lỗi các vị một lát.

Lý Trọc kéo Tống Cương vào thang điện, đi vào phòng làm việc của mình. Sau khi đóng cửa, câu đầu tiên anh ta nói là giục Tống Cương:

- Anh bỏ khẩu trang ta.

- Anh bị bệnh phổi - Tống Cường nói trong khẩu trang.

- Mẹ kiếp, vứt mẹ cái bệnh phổi của anh đi - Lý Trọc tháo luôn khẩu trang của Tống Cường. Anh ta nói - Trước mặt người anh em của mình, bỏ cái kiểu ấy đi.

- Tôi sợ lây sang cậu - Tống Cường nói.

- Ta sợ đếch gì - Lý Trọc đáp.

Lý Trọc bảo Tống Cường ngồi xuống ghế xô pha, còn mình ngồi bên cạnh, nói với Tống Cường:

- Mẹ kiếp, cuối cùng anh đã đến thăm em.

Nhìn phòng làm việc sang trọng, rất oách của Lý Trọc, Tống Cường bất chợt mừng rỡ nói:

- Nếu mẹ còn sống, nhìn thấy phòng làm việc của cậu, không biết sẽ vui mừng biết chừng nào?

Nghe nói vậy, Lý Trọc hết sức cảm động. Anh ta vịn vai Tống Cường, nói:

- Anh Tống Cường, sức khỏe anh thế nào? Mấy năm nay quá bận, không nhòm ngó gì đến ông anh. Nghe nói anh bị thương bị ốm, vẫn muốn đến thăm anh, bận mãi công việc khác, lại quên bém.

Tống Cường cười gượng, kể mình làm cứu vạn vẹo lưng như thế nào, sau đó vào nhà máy xi măng làm việc, lại bị hỏng phổi. Nghe xong Lý Trọc nhảy khỏi ghế xô pha, chỉ Tống Cường, buột mồm mắng xơi xơi:

- Anh là đồ khốn nạn. Anh tìm việc khắp nơi, chỉ không tìm đến Lý Trọc em. Anh là đồ khốn nạn. Anh xem xem, anh đã biến mình thành thế này, hết hồng lương, lại hồng phối. Anh khốn nạn thật, tại sao anh không đến tìm em?

Lời chửi mắng của Lý Trọc khiến Tống Cương vui vui khiến Tống Cương cảm thấy họ vẫn là anh em. Tống Cương cười đáp:

- Thì bây giờ anh đến tìm cậu.

- Bây giờ muộn rồi - Lý Trọc thở hỗn hà hỗn hển, nói - Bây giờ anh đã là một người tàn phế.

Tống Cương gật đầu, đồng ý lời Lý Trọc, sau đó anh ngần ngại hỏi Lý Trọc:

- Cậu có thể sắp xếp cho tôi một việc làm được không?

Lý Trọc thở dài lắc lắc đầu, lại ngồi xuống cạnh Tống Cương, vỗ vỗ vai anh, nói:

- Chữa bệnh cái đã, em cứ người đưa anh đến bệnh viện tốt nhất Thượng Hải chữa bệnh, chữa khỏi bệnh trước đã.

Tống Cương lắc đầu nói:

- Tôi tìm cậu không phải để chữa bệnh, mà là xin việc làm.

- Mẹ kiếp, - Lý Trọc chửi một tiếng, sau đó bảo - Cũng được, trước hết anh đến công ty treo một chức danh phó Tổng giám đốc, anh muốn đến thì đến, không muốn đến thì ở nhà ngủ. Nhưng anh vẫn phải chữa khỏi bệnh cái đã.

Tống Cương vẫn lắc đầu nói:

- Anh không làm được việc ấy.

- Anh khốn nạn thật - Lý Trọc lại mắng - Anh làm được gì?

- Người ta đều gọi anh là "người thay thế số một"- Tống Cường cười tự chế nhạo - Anh chỉ làm được những việc quét dọn vệ sinh, đưa thư báo đưa báo, còn việc khác đúng là không làm được, anh không có năng lực...

- Đồ khốn nạn như anh, không có chí khí gì hết. Lâm Hồng lấy anh đúng là mắt mù - Lý Trọc bực tức, cứ lắc đầu lia lịa - Lý Trọc này sao lại có thể để ông anh Tống Cường làm những việc ấy?

Sau khi mắng một thôi một hồi, Lý Trọc biết có mắng đến mấy cũng không ăn thua gì, anh ta bảo Tống Cường:

- Anh cứ về đã, em còn một đám nhà báo đang chờ, việc của anh ta bàn sau.

Tống Cường lại đeo khẩu trang. Đi ra khỏi Công ty của Lý Trọc, trong lòng Tống Cường tràn đầy sung sướng. Lý Trọc mắng anh không biết bao nhiêu cái "đồ khốn nạn". Lý Trọc chửi càng nhiều, Tống Cường càng mừng. Anh cảm thấy Lý Trọc vẫn như xưa, hai người vẫn là anh em.

Về đến nhà Tống Cường mừng vui hơn hở. Tháo khẩu trang, ngồi vào ghế xô pha, Tống Cường cười nói với Lâm Hồng:

- Lý Trọc vẫn y hệt trước kia. Hắn chửi anh rất nhiều cái đồ khốn nạn. Hắn chửi anh không có chí khí. Hắn bảo, em lấy anh là mắt mù...

Lúc đầu Lâm Hồng cũng vui mừng. Cứ nghe, nghe mãi, chị cũng đâm ra lẫn thẩn. Chị hỏi chồng:

- Lý Trọc cho anh làm việc gì?

- Lý Trọc bảo anh đi chữa bệnh đã - Tống Cường đáp.

- Hãn không cho làm gì ư? - Lâm Hồng nghi hoặc hỏi.

- Lý Trọc bảo anh làm phó Tổng giám đốc. Anh không nhận - Tổng Cường đáp.

- Tại sao? - Lâm Hồng hỏi.

- Anh không có năng lực - Tổng Cường trả lời.

Lâm Hồng lại khóc một lần nữa. Chị lau nước mắt, không nhìn nổi, nói một câu:

- Anh đúng là một A Đầu không vực dậy nổi.

Tổng Cường tỏ vẻ không yên, cúi đầu nói:

- Lý Trọc bảo anh đi chữa bệnh trước đã.

- Lấy đâu ra tiền chữa bệnh cho anh? - Lâm Hồng khóc thút thít, rất thương tâm.

Giữa lúc này, có người gõ cửa. Lâm Hồng lau nước mắt, hé mở cửa, trông thấy kế toán trưởng của Công ty Lý Trọc đứng bên ngoài. Người này khe khẽ vẫy tay bảo Lâm Hồng ra ngoài. Lâm Hồng ngăn người, sau đó lau khô nước mắt đi ra. Lâm Hồng đi theo kế toán trưởng của Lý Trọc một đoạn xa hơn ba mươi mét. Anh ta đứng lại, đưa cho Lâm Hồng một tờ phiếu gửi tiết kiệm ngân hàng, bảo trong này có mười vạn đồng, người đứng tên là Lâm Hồng. Đây là số tiền Lý Trọc cho Lâm Hồng và Tổng Cường sinh hoạt và chữa bệnh. Kế toán trưởng nói, Lý Trọc với Tổng Cường không muốn cầm tiền, cho nên sai tôi đem giấy gửi tiền tiết kiệm trao cho Lâm Hồng, dặn Lâm Hồng giữ kín, đừng để Tổng Cường biết. Khi ra về, kế toán trưởng của Lý Trọc nói với Lâm Hồng:

- Lý Tổng giám đốc nói, bệnh Tống Cương nặng lắm, phải khẩn trương đưa anh ấy đi Thượng Hải chạy chữa, không ngại chi tiêu. Từ nay về sau năm nào cũng gửi vào phiếu này mười vạn. Nếu không đủ chị cứ nói một tiếng. Lý Tổng giám đốc nói rồi, việc của anh chị, Lý Tổng giám đốc sẽ lo liệu đến cùng.

Cầm khoản tiền mười vạn đồng gửi ngân hàng trong tay, Lâm Hồng há hốc mồm kinh ngạc. Mười vạn đồng có ý nghĩa như thế nào? Đây là số tiền Lâm Hồng chưa bao giờ nghĩ đến từ xưa đến nay. Trông thấy người qua đường ai cũng chăm chăm nhìn tờ phiếu gửi tiền tiết kiệm trong tay, chị hốt quá, giật nảy người bưng tỉnh, khẩn trương đi về nhà. Khi đi đến cửa, chị thay đổi ý định. Kế toán trưởng của Lý Trọc dặn chị không được cho Tống Cương biết. Chị quay người đi ra ngân hàng, rút khỏi phiếu tiết kiệm hai ngàn đồng, chuẩn bị ngày mai đưa Tống Cương đi bệnh viện chữa bệnh. Sau đó chị thư thả đi về nhà. Trong đầu chị luôn luôn hiện lên hình ảnh Lý Trọc nhếch mép cười. Lâm Hồng lúc này đột nhiên cảm thấy Lý Trọc là một người đàn ông rất tốt, ngày ấy mình ghét anh ta đúng là không nên.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Nhà văn Lưu phờn phơ không đầy hai tháng, đột nhiên phát hiện mình đã lỗi thời, lại không ai chú ý đến mình như trước kia, giấy báo lĩnh tiền cũng không đến nữa. Nhà văn Lưu ấm ức bất bình. Lý Trọc do chính mình xây dựng nên ai ai cũng biết, nhưng chính mình lại bị lãng quên. Bao nhiêu là nhà báo đến đây, người nào cũng đổ xô vào Lý Trọc, không có một nhà báo nào quan tâm đến nhà văn Lưu, thậm chí không có nhà báo nào thèm nhìn anh ta. Trên phố lớn anh ta đã mấy lần chặn ngang vài nhà báo bảo họ, bài viết về Lý Trọc sớm nhất do anh ta viết. Mấy nhà báo chỉ vâng vâng vài tiếng, vội vã đi đến Công ty của Lý Trọc, vội vàng đi phỏng vấn Lý Trọc. Nếu hôm nay đến muộn, phải chờ sang ngày mai.

Nhà văn Lưu mặc bộ complê nhẵn nhúm, râu loà xoà, tóc rối bung. Đôi giày da đen bám đầy bụi, biến thành màu tro. Người nơi khác đến không thèm để ý đến anh ta, anh ta tìm đến dân chúng của thị trấn Lưu. Chỉ cần kéo được một người của thị trấn Lưu, anh ta liền làu bàu kể lễ công tích to lớn của mình làm Lý Trọc nổi tiếng. Lời ca cẩm của anh ta cuối cùng bao giờ cũng có một câu:

- Chính tôi đã may áo cưới cho hã.

Lời ca cẩm của nhà văn Lưu một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền ngàn, cuối cùng đã truyền đến tai Lý Trọc. Lý Trọc sai người tìm nhà văn Lưu đến. Lý Trọc bảo:

- Tôi phải giảng giải khuyên bảo anh ta.

Khi hai người dưới quyền của Lý Trọc tìm được nhà văn Lưu, anh ta đang đứng trên phố lớn gặm táo. Họ bước đến bảo Lý Trọc cần gặp anh. Nhà văn Lưu xúc động tới mức nuốt miếng táo nhai nát vào khí quản. Anh ta cúi gập lưng mặt đỏ bừng, ho sù sụ, đấm ngực giậm chân, đi theo. Anh ta cứ đấm ngực giậm chân cho đến khi đến trước cổng Công ty của Lý Trọc, cuối cùng cũng ho ra miếng táo làm tắc khí quản. Anh ta thở hồng hộc như từ cõi chết trở về, lau đi lau lại nước mắt, nói với hai người dưới quyền của Lý Trọc:

- Tôi biết thế nào Lý Tổng giám đốc cũng đến tìm tôi. Tôi luôn luôn chờ Lý Tổng giám đốc đến tìm mình. Tôi biết Lý Tổng giám đốc vì người. Tôi biết Lý Tổng giám đốc uống nước không quên kẻ đào giếng...

Nhà văn Lưu đi vào phòng làm việc một trăm mét vuông của Lý Trọc. Lúc đó Lý Trọc đang bàn chuyện buôn bán với khách hàng trên điện thoại. Nhà văn Lưu ngó ngó nghiêng nghiêng, ngạc nhiên chờ Lý Trọc bỏ điện thoại xuống, nhà văn Lưu tươi cười nói:

- Từ lâu đã nghe nói phòng làm việc của ngài oách lắm, hôm nay nhìn thấy, quả là danh bất hư truyền. Tôi đã đến phòng làm việc của chủ tịch huyện. Phòng làm việc của chủ tịch huyện to lắm nhưng so với ngài chẳng qua cũng chỉ là một gian vệ sinh.

Lý Trọc lạnh lùng nhìn nhà văn Lưu, nhìn tới mức nhà văn Lưu bỗng đứng mất hết xúc động trong lòng. Lý Trọc ngược mắt hỏi anh ta:

- Nghe nói anh phao tin nhảm nhí ở bên ngoài phải không?

Nhà văn Lưu sắc mặt tái nhợt, lắc đầu lia lịa, rồi rít nói:

- Đâu có, đâu có, đâu có...

- Mẹ kiếp - Lý Trọc đập bàn một cái, mắng thêm một tiếng - Mẹ kiếp.

Nghe hai tiếng "mẹ kiếp" làm nhà văn Lưu run bắn người hai lần. Anh ta nghĩ bụng, toi rồi, Lý Trọc đã đỏ mặt tía tai, Lý Trọc đối phó với anh ta chẳng phải dễ dàng như cầm vĩ đánh ruồi. Lý Trọc cười gằn hỏi nhà văn Lưu:

- Anh đã nói gì? Anh bảo anh may áo cưới cho ta phải không?

Nhà văn Lưu gật đầu khom lưng nói:

- Xin lỗi, Lý Tổng giám đốc, xin lỗi, tôi trót nói sai...

Lý Trọc dụi dụi áo comple trước ngực, hỏi nhà văn Lưu:

- Bộ comple này là áo cưới anh may cho tôi phải không?

- Không phải, không phải... - Nhà văn Lưu lắc đầu lia lịa.

- Anh biết bộ comple này mác gì không? - Lý Trọc nói một cách kiêu hãnh - Đây là Amani. Amani là ai? Là người Italia, là thợ may nổi tiếng nhất thế giới. Anh có biết bộ comple này giá bao nhiêu không?

Nhà văn Lưu bắt đầu gật rồi rít:

- Chắc chắn rất đắt, chắc chắn rất đắt...

Lý Trọc giơ hai ngón tay nói:

- Hai triệu lie.

Vừa nghe nói hai triệu, nhà văn Lưu khiếp đến mức bấp chân run bần bật. Con người quê mùa này đâu có biết đồng lie của Italia là bao nhiêu tiền! Anh ta chỉ biết tiền nước ngoài đắt hơn tiền Trung Quốc anh ta há hốc mồm kêu lên:

- Trời ơi, hai triệu...

Nhìn vẻ lúng túng của nhà văn Lưu, Lý Trọc mỉm cười nói:

- Tôi khuyên anh, hãy cẩn thận giữ mồm giữ miệng.

Nhà văn Lưu tiếp tục gật đầu:

- Vâng, vâng, nhất định phải giữ mồm giữ miệng cẩn thận. Tục ngữ nói, họa từ mồm mà ra, từ nay về sau, tôi dứt khoát phải cẩn thận.

Sau khi cho nhà văn Lưu ăn một đòn phủ đầu, Lý Trọc thay đổi thái độ, nói một cách hữu hảo:

- Ngồi xuống đi.

Nhà văn Lưu bỗng chốc không phản ứng kịp. Lý Trọc lại bảo anh ta ngồi xuống, anh ta mới thận trọng ngồi. Lý Trọc thân thiết nói với anh ta:

- Tôi đã đọc bài anh viết. Đồ khốn nạn như anh là một tài tử. Tại sao anh lại nghĩ ra chiếc chìa khoá?

Nhà văn Lưu thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ đáp:

- Đó là linh cảm.

- Linh cảm ư? - Lý Trọc cảm thấy có vẻ khó hiểu - Mẹ kiếp, nói thâm thúy vừa vừa thôi, dễ hiểu một chút đi.

Nhà văn Lưu cười một cách ý vị, ngả đầu về phía Lý Trọc, khe khẽ nói:

- Trước kia tôi cũng thường xuyên nhòm trộm mông trong nhà vệ sinh, tôi có kinh nghiệm...

- Thật chứ? Anh cũng nhòm trộm à? - Lý Trọc vui vẻ hỏi - Kinh nghiệm như thế nào?

- Dừng gương - Nhà văn Lưu đứng lên bắt đầu biểu diễn - Thò gương xuống soi vào mông đàn bà, nhìn mông trong gương, như vậy vừa không rơi xuống, lại vừa cảnh giác được người khác đi vào.

- Mẹ kiếp - Lý Trọc vỗ vào trán mình - Sao hồi ấy ta không nghĩ ra dùng gương nhỉ?

- Nhưng ngài đã trông thấy mông Lâm Hồng - Nhà văn Lưu nói một cách xu nịnh- Tôi cũng chỉ nhìn thấy mông vợ anh Đồng thợ rèn.

- Mẹ kiếp - Hai mắt sáng quắc, Lý Trọc nói - Đồ khốn nạn như anh đúng là một tài tử. Lý Trọc ta trong cuộc đời có ba tình yêu lớn, yêu tiền, yêu tài, yêu đàn bà. Đồ khốn nạn như anh là cái ta yêu thứ hai. Công ty ta hiện giờ là Công ty lớn. Công ty lớn cần phải có một trợ lý phụ trách báo chí. Ta cảm thấy đồ khốn nạn như anh là một ứng cử viên thích hợp...

Nhà văn Lưu đã trở thành trợ lý phụ trách báo chí. Mấy hôm sau, khi dân chúng thị trấn Lưu nhìn thấy anh ta, đã không còn là một gã nhà quê. Anh ta mặc comple là thẳng tắp, giày da bóng lộn, áo sơ mi trắng, cà vạt đỏ, đầu tóc gọn gàng. Khi Lý Trọc từ xe con Santana chui ra, anh ta cũng chui theo sau. Biệt hiệu của anh ta cũng đã thay, thành Lưu Tân Văn. Lưu Tân Văn ghi nhớ đĩnh ninh lời khuyên của Lý Trọc, phải cẩn thận giữ mồm giữ miệng. Từ đó trở đi dân chúng thị trấn Lưu có muốn moi chuyện từ mồm anh ta, còn khó hơn nhổ răng cửa của anh ta. Anh ta ngấm ngấm nói với bạn bè:

- Mình không thể ăn nói tùy tiện như trước kia. Bây giờ mình là miệng lưỡi của Lý Tổng giám đốc.

Lý Trọc không nhìn nhăm người. Khi không nên nói, có vệt ba roi vào đít, nhà văn Lưu cũng không phọt ra một cái rắm. Khi nên nói, lưỡi lại dẻo quẹo, co dãn như lò xo. Khi quần chúng thị trấn Lưu chúng tôi say sưa bàn

tán chuyện bồ bịch lãng nhãng của Lý Trọc, nhà văn Lưu đã đứng ra cải chính:

- Lý Tổng giám đốc là đàn ông sống độc thân. Đàn ông độc thân ngủ với đàn bà không gọi là bồ bịch. Thế nào là bồ bịch? Bồ bịch là chồng ngủ với vợ người khác, vợ ngủ với chồng người khác.

Dân chúng thị trấn Lưu hỏi anh ta:

- Thế vợ người khác ngủ với Lý Trọc có coi là bồ bịch không?

- Là bồ bịch - Nhà văn Lưu gật gật đầu - Nhưng bồ bịch là ở người khác, còn Lý Tổng giám đốc vẫn trong sạch.

Thuyết bồ bịch của nhà văn Lưu truyền đến tai Lý Trọc. Lý Trọc tán thưởng vô cùng. Anh ta bảo:

- Tay khốn nạn này nói có lý, một người độc thân như Lý Trọc ta, cho dù có ngủ khắp lượt với đàn bà trong nước ngoài nước, cũng không ngủ ra một thứ gọi là bồ bịch.

Sau khi nhà văn Lưu thay hình đổi dạng trở thành Lưu Tân Văn, việc đầu tiên là xử lý một đồng thư gửi đến chắt như núi. Những bức thư từ các nơi trong cả nước gửi đến đều tự xưng là gái trinh viết. Nhà tỉ phú chưa từng được nếm mùi vị của tình yêu, chưa từng được nhìn chân tướng của gái trinh, khiến biết bao nhiêu đàn bà các địa phương trong cả nước suy nghĩ, họ tới tới viết thư bày tỏ tình yêu chân thật trong sáng với Lý Trọc. Trong số này, có thiếu nữ, cũng có phụ nữ, có con nhà tử tế, cũng có gái bán dâm, có thành phố cũng có nông thôn, có nữ sinh trung học, cũng có nữ sinh viên, có nữ thạc sĩ, tiến sĩ. Trong thư, họ đều nói mình còn trinh tiết, có một giáo sư cũng tự xưng là gái trinh. Hoặc là nói ngậm, hoặc là nói rõ, họ đều muốn hiến cho Lý Trọc của thị trấn Lưu chúng tôi cái màng trinh mà mình còn yêu quý cất giữ cho đến tận bây giờ.

Xe thư của Cục bưu điện ngày nào cũng quăng vào phòng thường trực của công ty một bao tải thư gửi đến. Sau đó được hai chàng trai cường tráng khiêng đến chỗ nhà văn Lưu. Phải nói là phòng làm việc của Lưu Tân Văn. Lưu Tân Văn vừa mới được bổ nhiệm làm việc rất cần mẫn. Phòng làm việc của anh ta ở ngay cạnh Lý Trọc. Giống như Lý Trọc, anh ta cũng bận mãi đến nỗi mỗi ngày chỉ ngủ hai ba tiếng đồng hồ. Anh đọc hàng loạt như của gái trinh gửi đến, chọn trong số đó những lá thư có giá trị đọc cho Lý Trọc nghe. Lý Trọc bận tới mức không có thì giờ để thờ. Lưu Tân Văn đành phải chia đoạn tranh thủ đọc xen kẽ cho Lý Trọc nghe. Khi Lý Trọc đi tiểu tiện đọc một đoạn. Lúc Lý Trọc ngồi đại tiện đọc một đoạn. Khi Lý Trọc ăn cơm đọc một đoạn. Lúc Lý Trọc ra khỏi nhà, anh cũng theo sau đọc. Lý Trọc chui vào Santana, anh cũng chui vào đọc tiếp. Đêm khuya thanh vắng, Lý Trọc về nhà nằm trên giường, Lưu Tân Văn đứng cạnh đọc. Lý Trọc đã đi vào giấc ngủ, Lưu Tân Văn cũng nằm ngủ một lát ngay cạnh chân anh ta. Lý Trọc thức dậy, Lưu Tân Văn vội vàng dậy đọc tiếp, đọc cho đến khi Lý Trọc đánh răng rửa mặt ăn sáng; đến phòng làm việc Công ty xử lý trăm công ngàn việc trong ngày, Lưu Tân Văn mới đi đánh răng rửa mặt ăn sáng. Sau đó lại khẩn trương vùi đầu trong đống thư chất như nút, khẩn trương xử lý.

Trong thời gian này, Lưu Tân Văn và Lý Trọc như hình với bóng. Như một liều thuốc hưng phấn, những bức thư của gái trinh đã kích thích Lý Trọc. Cứ nghĩ đến có cơ man nào là màng trinh trong cả nước xếp thành dãy dài như Trường Thành đang chờ mình, Lý Trọc xúc động tới mức hai tay không chịu nổi, cứ gãi đùi sồn sột. Lưu Tân Văn chọn những thư hay nhất, cảm động nhất. Khi Lưu Tân Văn đọc, hai mắt Lý Trọc sáng long lanh, anh ta thốt lên một cách ngây thơ như các cháu ở vườn trẻ:

- Thật à? Thật ư?

Về sau, Lý Trọc không thể rời khỏi những bức thư gái trinh gửi đến. Chúng đã trở thành chỗ dựa tinh thần của Lý Trọc. Anh ta đắm nghiên, y

như hút thuốc phiện. Khi anh ta mệt, liền sai Lưu Tân Văn đọc một đoạn, tinh thần lập tức tràn đầy, lại lao vào công việc. Khi nhận lời phỏng vấn, khi hội đàm làm ăn buôn bán, anh ta cũng thường nhịn không nổi, như lên cơn nghiện, anh ta phải lĩnh đi, sai Lưu Tân Văn đọc một đoạn, rồi mới có thể trở lại ngồi trước mặt các nhà báo và bạn hàng buôn bán với vẻ mặt hồng hào rạng rỡ. Lúc này anh ta thường quên bém trợ lý báo chí của mình, anh ta lại gọi Lưu Tân Văn là "Thư gái trinh". Lưu Tân Văn cũng là người, cũng phải vào nhà vệ sinh tiểu tiện, đại tiện. Có lúc Lý Trọc muốn nghe, muốn chích một phát hêrôin, ngay chốc lát lại không tìm được Lưu Tân Văn, đã ra đứng ở hành lang, sốt ruột réo oang oang:

- Thư gái trinh đâu? Mẹ kiếp, thư gái trinh chạy đi đâu rồi?

Lúc này Lưu Tân Văn từ trong nhà vệ sinh xách quần hớt hơ hớt hải chạy ra. Khi chạy ra, một tay xách quần, một tay cầm thư, anh ta sang sảng đọc.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Các nhà báo đổ xô về rồi lại đi, như dòng nước thủy triều dâng lên rút xuống. Hay nói một cách khác, ba tháng trời, sau ba tháng trời bận rộn như một người đàn bà giỏi giang trong giao tiếp xã hội, Lý Trọc đột nhiên thấy vắng bóng các nhà báo. Tuy khách hàng đến bàn việc hợp tác làm ăn buôn bán vẫn không ngừng kéo đến, nhưng không có các nhà báo, Lý Trọc lập tức có thời gian rảnh rỗi. Hai hôm trước, Lý Trọc như trút được gánh nặng. Anh ta bảo cuối cùng mình được ngủ như một người bình thường. Anh ta ngủ một mạch mười tám tiếng đồng hồ. Thức dậy vẫn bảo mình thiếu ngủ. Lưu Tân Văn ngủ một lèo mười bảy tiếng đồng hồ. Thức dậy cũng nói mình thiếu ngủ. Lưu Tân Văn nằm trên giường nhà mình. Lý Trọc cũng nằm lên giường nhà mình. Qua điện thoại, Lưu Tân Văn đọc cho Lý Trọc nghe những bức thư của gái trinh gửi đến suốt hai tiếng đồng hồ, mãi đến khi tiếng ngáy như sấm của Lý Trọc từ đầu dây bên kia vọng đến, Lưu Tân Văn mới bỏ thư xuống, vừa nhắm mắt vào một cái, tiếng ngáy đã vang lên như sấm. Lý Trọc và Lưu Tân Văn mỗi người lại ngủ thêm năm tiếng đồng hồ. Sau đó đến gặp nhau ở công ty với cặp mắt sưng húp.

Trong một tuần sau đó, Lý Trọc nằm uể oải trên ghế xô pha trong phòng làm việc, nghe Lưu Tân Văn đọc thư gửi đến bằng cái giọng khàn khàn. Tuy những bức thư đó vẫn kích thích anh ta như một liều hêrôin tinh thần, nhưng các nhà báo đột nhiên biến mất, khiến Lý Trọc rất hẫng hụt. Khi nghe những lời xuất phát từ gan ruột của các chị em, anh ta bắt đầu lơ đãng như người mất hồn. Ngắt lời đọc của Lưu Tân Văn, anh ta lẩm bẫm nói một mình:

- Tại sao những nhà báo khốn nạn đã đi đâu mất sạch?

Đứng trước ghế xô pha của Lý Trọc, Lưu Tân Văn nói:

- Phóng viên báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình, ở đâu có điểm nóng là bọn khốn nạn ấy đổ xô vào, giống như chó, chỗ nào có khúc xương là lao đến.

Lý Trọc ngồi vụt dậy hỏi:

- Lẽ nào Lý Trọc ta không phải một khúc xương?

Lưu Tân Văn ấp a ấp úng trả lời:

- Lý Tổng giám đốc, ngài không được ví mình như vậy...

Lý Trọc lại nằm xuống ghế xô pha, vẻ mặt buồn thiu, tiếp tục nghe Lưu Tân Văn đọc thư. Lý Trọc trầm mỗi tư vò cứ nghe, nghe mãi, đột nhiên mặt đỏ bừng bừng, ngồi dậy kêu lên một tiếng:

- Không được, ta phải là một khúc xương.

Những bức thư của các cô gái cuồn cuộn gửi đến khiến Lý Trọc bỗng nảy ra một ý nghĩ. Anh ta bảo phải tổ chức một cuộc thi Olympic gái trinh có tính chất toàn quốc. Vừa nghe nói, Lưu Tân Văn cũng sáng mắt lên. Lý Trọc đi đi lại lại trong phòng làm việc, thao thao bất tuyệt, nói một hơi hai mươi tiếng từ đề khốn nạn. Anh ta bảo phải lôi cổ bọn nhà báo khốn nạn đến bằng hết. Phải làm cho Đài truyền hình phát trực tiếp cuộc thi. Phải làm cho internet phát thẳng lên mạng. Phải làm cho các nhà tài trợ khốn nạn nhao nhao móc tiền cho chúng ta. Phải rải cho kín phố đầy đường những tranh biển quảng cáo khốn nạn. Phải cho bọn gái đẹp khốn nạn chỉ mặc một bộ đồ bikini tắm biển đi đi lại lại trên phố lớn ngõ nhỏ. Phải để cho tất cả quần chúng khốn nạn của thị trấn Lưu được một mẻ sướng mắt. Anh ta còn nói còn phải thành lập một Ban tổ chức thi đấu, phải chọn mấy tay lãnh đạo làm chánh, phó ban. Phải chọn mười tên khốn nạn vào ban giám khảo khốn nạn. Nói đến đây, anh ta nhấn mạnh, mười vị chấm thi này đều phải tìm đồ

khốn nạn đàn ông, không tìm đồ khốn nạn đàn bà. Cuối cùng Lý Trọc nói với Lưu Tân Văn:

- Anh sẽ là người phát ngôn tin tức báo chí khốn nạn.

Cầm giấy bút trong tay, Lưu Tân Văn ghi tốc ký những chỉ thị khốn nạn của Lý Trọc. Khi Lý Trọc nói xong mệt quá ngồi xuống ghế xô pha thở hổn hển, Lưu Tân Văn cất tiếng. Anh ta ca ngợi công đức của Lý Trọc đã nêu ra một chủ trương tuyệt diệu, rồi đưa ra hai ý kiến sửa đổi nho nhỏ của mình. Đầu tiên anh ta bảo, gọi cuộc thi Olympic gái trinh có phần không ổn, có nên sửa thành cuộc thi người đẹp trinh tiết toàn quốc lần thứ nhất hay không?

Lý Trọc gật đầu rồi rít:

- Sửa hay lắm.

Lưu Tân Văn nêu kiến thứ hai. Anh ta nói mười vị trong Ban giám khảo đều là đàn ông cũng không ổn lắm thì phải? Vẫn nên có mấy vị chấm thi là nữ giới. Lý Trọc không đồng ý với ý kiến này. Anh ta xua tay nói một cách kiên quyết:

- Không lấy nữ, ai xinh ai không xinh trong các cô gái dự thi, chẳng phải cánh đàn ông chúng ta nói một câu là xong đó sao, cần đếch gì đàn bà?

Lưu Tân Văn im lặng suy nghĩ một lát rồi nói, ban giám khảo đều là đàn ông có thể sẽ có hiệu ứng phụ, trong giới thông tấn báo chí sẽ có tranh luận, có quở trách, sẽ trở thành một câu chuyện được người ta bàn tán dai dẳng không bao giờ chấm dứt cho mà xem.

- Thế mới tốt - Lý Trọc kêu lên. Anh ta nói - Ta cần là cần bọn họ tranh luận, bọn họ quở trách, bọn họ thảo luận. Như vậy Lý Trọc ta mới vĩnh viễn là một khúc xương!

Lưu Tân Văn làm việc khẩn trương nhanh chóng. Hôm sau đã gửi đi tin bài về một cuộc thi lớn. Ngồi trong phòng làm việc anh ta gọi điện hẳn một ngày khắp trời nam đất bắc. Danh sách lãnh đạo chánh phó ban tổ chức đã xác định. Danh sách mười vị giám khảo cũng đã xác định. Trong phòng làm việc, Lý Trọc cũng gọi điện cả ngày trên khắp mọi miền, gọi cho tất cả Chủ tịch Hội đồng quản trị, Tổng giám đốc đã từng đến bàn chuyện buôn bán, xác định danh sách các nhà tài trợ và hãng quảng cáo. Cuối cùng Lý Trọc gọi điện cho chủ tịch huyện Đào Thanh, sau khi báo cáo ông Đào Thanh kế hoạch to lớn của mình, Lý Trọc mời ông Đào Thanh đến lúc ấy đứng ra, dành chỗ lớn rộng rãi nhất trong thành để tổ chức cuộc thi người đẹp trình tiết toàn quốc lần thứ nhất. Nuốt nước dãi, Lý Trọc nói:

- Đến lúc ấy sẽ có hàng ngàn cô gái đẹp từ các nơi trong cả nước về dự thi. Mẹ kiếp toàn gái còn trình tiết. Chỗ lớn nhất trong huyện cũng chỉ có rạp chiếu bóng. Trong rạp chiếu bóng chỉ có tám trăm chỗ ngồi, chỉ riêng số gái đẹp cũng không đủ chỗ mà chứa. Ông và tôi không có ghế ngồi. Các vị lãnh đạo khác cũng không có chỗ ngồi. Ngay đến chỗ ngồi của Ban giám khảo cũng không có. Chúng ta không thể ngồi lên đùi gái đẹp phải không nào? Lại còn cơ man nào là dân chúng muốn xem người đẹp. Cho nên đành phải tổ chức trên phố lớn...

Chủ tịch huyện Đào Thanh vui mừng hơn hở. Ông bảo đây là một bước ngoặt lớn trong lịch sử phát triển của thị trấn Lưu. Làm tốt, GDP của toàn huyện sẽ tăng từ ba đến bốn phần trăm. Ông nói với Lý Trọc:

- Cậu yên tâm, đừng nói đến một phố lớn, hai ba phố cũng xong, mọi phố lớn ngõ nhỏ đều giành cho cậu, cứ để cho người đẹp các nơi trong toàn quốc đến cả đây, chúng ta có năng lực tiếp đón.

Tin về cuộc thi người đẹp toàn quốc lần thứ nhất chỉ trong chốc lát đã loan ra cả nước. Các nhà báo ra đi như thủy triều rút xuống lại đổ xô về như thủy triều dâng lên. Lý Trọc của chúng tôi lại trở thành một khúc xương sọ một của toàn Trung Quốc. Giọng nói, nét mặt của anh ta lại xuất hiện liên

tục trên báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình. Nước lên thuyền lên, Lưu Tân Văn cũng nổi trội hẳn lên. Thằng cha này uống nước nhớ nguồn. Anh ta biết nếu không được Lý Trục tín nhiệm và cất nhắc, làm gì anh ta có bộ mặt phởn phơ hôm nay. Cho nên khi tổ chức họp báo, Lưu Tân Văn trả lời mọi câu hỏi, câu nào cũng nhắc đến "Lý Tổng giám đốc".

Một nhà báo hỏi:

- Tại sao phải tổ chức cuộc thi người đẹp trình tiết cả nước?

Lưu Tân Văn trả lời rất tròn vành rõ chữ:

- Để phát huy nền văn hoá truyền thống của dân tộc, để cho chị em hôm nay thêm yêu mình, có yêu mình mới thật sự tự tin. Đồng thời cũng là để đàn bà con gái ngày nay càng khỏe mạnh hơn, vệ sinh hơn, Lý Tổng giám đốc của chúng tôi quyết định tổ chức cuộc thi người đẹp trình tiết toàn quốc lần thứ nhất...

Nhà báo ngắt lời anh ta:

- Anh nói càng vệ sinh hơn là có ý nghĩa gì?

Lưu Tân Văn trả lời:

- Màng trinh có tác dụng vô cùng quan trọng để ngăn chặn sự xâm nhập của vi trùng gây bệnh, bảo vệ hệ thống sinh dục bên trong, bảo vệ năng lực sinh dục. Đây là nội dung càng vệ sinh hơn mà Lý Tổng giám đốc chúng tôi đã nói.

Một nhà báo khác hỏi:

- Các anh có những yêu cầu gì đối với các tuyển thủ dự thi?

Lưu Tân Văn trả lời liến thoắng như vè đọc nhịu:

- Xinh đẹp đoan trang, khỏe mạnh dịu dàng, nói năng tế nhị, yêu trẻ kính già, hơn hẳn người ta về khoản khí chất, khéo biết lòng người, sẵn sàng bao dung, thủy chung son sắt, chưa mất màng trinh...

Nhà báo này hỏi tiếp:

- Những người đẹp vì vận động mà rách thủng màng trinh liệu có tư cách dự thi? Còn nữa, những cô gái bị cưỡng bức hãm hiếp mà mất màng trinh liệu cũng có tư cách dự thi?

Lưu Tân Văn trả lời:

- Lý Tổng giám đốc của chúng tôi hết sức tôn trọng hai loại đàn bà nói trên. Đối với vấn đề này, ngài đã từng cân nhắc đi cân nhắc lại, cơm ăn không ngon, trà uống không thơm, ngủ không đầy giấc. Cuối cùng để bảo vệ tính thuần khiết và tính thẩm quyền của một cuộc thi lớn, Lý Tổng giám đốc của chúng tôi đành phải nhịn đau cắt bỏ tình yêu, ngài thân chinh yêu cầu tôi thông qua cuộc họp báo hôm nay gửi lời chào tới những chị em này, đồng thời kêu gọi các bạn nam giới cả nước quan tâm nhiều hơn đối với họ.

Một nhà báo nữ nói:

- Cái gọi là cuộc thi người đẹp trinh tiết mà các anh tổ chức, thật ra là tư tưởng trọng nam khinh nữ của chế độ phong kiến, thực ra là phân biệt đối xử đối với nữ giới.

Lưu Tân Văn lắc đầu nói:

- Chúng tôi đều là những đứa con của mẹ, chúng tôi đều yêu chuộng kính trọng mẹ. Mẹ của chúng tôi đều là nữ giới, cho nên chúng tôi yêu chuộng kính trọng nữ giới.

Cuối cùng một nhà báo nêu câu hỏi:

- Quán quân của cuộc thi lớn người đẹp trình tiết liệu có trở thành cô dâu của Lý Tổng giám đốc các anh?

Lưu Tân Văn cười trả lời:

- Lý Tổng giám đốc của chúng tôi tổ chức cuộc thi người đẹp, chứ không phải thi chọn vợ. Đương nhiên cũng không loại trừ Lý Tổng giám đốc của chúng tôi sẽ yêu một người đẹp nào đó. Tiền đề là người đẹp trình tiết này cũng yêu Lý Tổng giám đốc của chúng tôi. Tình yêu không thể đoán trước.

Cuộc họp báo đã phát trên Đài truyền hình. Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi đều đã xem. Lưu Tân Văn đầu bóng, mặt phấn, mặc complê đi giày cộp, trả lời câu hỏi trôi chảy, vừa phải, kín kẽ. Lý Trọc cũng xem truyền hình. Anh ta vô cùng hài lòng đối với biểu hiện của Lưu Tân Văn. Anh ta nói:

- Thăng khốn nạn đúng là một nhân tài.

Sau cuộc họp báo, cuộc thi người đẹp trình tiết toàn quốc lần thứ nhất đã mở màn. Cuộc thi chia thành ba vòng, vòng sơ khảo, vòng bán kết và vòng chung kết. Người đẹp trình tiết đến dự thi phải tự lo ăn ở. Chỉ có một trăm người đẹp trình tiết vào vòng chung kết do Ban tổ chức cuộc thi đứng ra lo chỗ ăn chỗ nghỉ. Một trăm người đẹp này sẽ chọn ra quán quân, á quân và quý quân, tiền thưởng lần lượt là một triệu, năm mươi vạn và hai mươi vạn. Ban tổ chức cuộc thi sẽ giới thiệu ba người đẹp trình tiết được chọn tiến quân vào kinh đô điện ảnh Hollywood đào tạo họ thành ngôi sao lớn tầm cỡ quốc tế. Thư ghi tên dự thi ở các nơi trong cả nước bay về tới tấp như hoa tuyết. Xe thư của Cục bưu điện lại mỗi ngày quẳng vào phòng thường trực của Công ty Lý Trọc một bao tải thư. Chị em của các địa phương trong cả nước đã sôi nổi như vậy, các cô gái trình trong thị trấn trong huyện và thị trấn bạn, huyện bạn cũng không chịu lép, các cô cũng nô nức ghi tên. Các cô tuyên bố nước màu không chảy sang ruộng ngoài, nhất

định phải giành cho địa phương mình Quán quân, á quân và quý quân, quyết không để lọt vào tay những cô gái địa phương khác. Những chị em ghi tên dự thi có rất đông các cô không còn trinh tiết, người đã lấy chồng, kẻ đã ly hôn, người đã ở chung với một đàn ông, kẻ đã ăn nằm với không biết bao nhiêu gã mày râu. Họ nhao nhao vào khoa sản bệnh viện, nhao nhao làm phẫu thuật hàn gắn lại màng trinh.

Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi đều là ếch ngồi đáy giếng, không biết kỹ thuật gắn lại màng trinh chỉ trong chốc lát đã thịnh hành khắp cả nước. Mãi đến khi một tên lừa đảo giang hồ có tên là Chu Du lui tới, những con ếch đáy giếng của thị trấn Lưu mới biết thế giới đã xảy ra chuyện gì. Chu Du nói với dân chúng thị trấn Lưu, bây giờ là thời đại kinh tế màng trinh. Hẳn bảo một nhà kinh tế học ở Bắc Kinh nói thế. Dân chúng thị trấn Lưu mới biết, không chỉ những chị em đến dự thi đã đi gắn lại màng trinh, mà nhiều chị em không đến dự thi bị dòng thác này lôi cuốn, cũng đột nhiên cảm thấy màng trinh hết sức quý giá, cũng vào bệnh viện gắn lại. bỗng chốc từ bệnh viện lớn của các thành phố lớn trong cả nước, cho đến bệnh viện nhỏ và trạm xá ở các địa phương và thôn quê đều xô xao giới thiệu, tung ra kỹ thuật gắn lại màng trinh. Những quảng cáo gắn lại màng trinh cũng phổ biến khắp nơi. Nhìn thấy trên vô tuyến truyền hình, đọc thấy trên báo, nghe thấy trên đài. Mở máy vi tính vào mạng một cái là bật ra liền. Tại sân bay, nhà ga, bến cảng, bến xe, trên phố lớn ngõ nhỏ, hễ ngẩng mặt lên là trông thấy quảng cáo kỹ thuật hàn gắn lại màng trinh. Chu Du nói với dân chúng thị trấn Lưu, kỹ thuật hàn gắn lại màng trinh, một nghề hốt bạc béo bở nhất toàn Trung Quốc. Chu Du bảo kinh tế màng trinh mà nhà kinh tế học nói, "khởi nguồn từ thị trấn Lưu của các vị". Cuối cùng Chu Du nói:

- Cho nên tôi đã đến đây.

Lúc này dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi đã cảm thấy thế nào là nền kinh tế màng trinh.

Bệnh viện huyện của chúng tôi, trạm xá xã của chúng tôi, đương nhiên được đón nhận trước nhất. Quảng cáo của họ dán khắp mọi nơi. Trên tường, trên cột điện, tường hè phố, tường nhà vệ sinh công cộng, chỉ cần chỗ nào bạn nhìn thấy toàn là quảng cáo hàn gắn lại màng trinh. Bạn ngủ một giấc thức dậy, đã thấy tờ rơi dán lên cửa nhà mình. Bạn ăn xong bữa cơm trưa, quảng cáo đã nhét vào khe cửa nhà bạn. Bạn đi siêu thị mua đôi giày, cho bạn một tờ quảng cáo. Bạn đi mua vé xem phim, cho bạn một tờ quảng cáo. Bạn vào nhà hàng cầm bảng giá món ăn lên, một tờ quảng cáo nhét vào tay bạn. Bạn vừa gọi món "chân giò kho tàu", nháy mắt một cái đã biến thành "hàn gắn lại màng trinh", tờ quảng cáo phủ lên bảng giá món ăn. Già trẻ trai gái của thị trấn Lưu chúng tôi ai ai cũng biết kỹ thuật hàn gắn lại màng trinh là chuyện gì. Họ nói:

- Đơn giản như chỉ một cái mí mắt kép.

Trẻ con thị trấn Lưu chúng tôi đọc thuộc lòng như học thuộc bài khoá:

- Mổ trong ba mươi phút, bôi một chút thuốc tê, mổ xong không cần nghỉ, không ảnh hưởng sinh hoạt và công tác bình thường, cũng không ảnh hưởng vòng kinh hàng tháng.

Quảng cáo của bệnh viện huyện chúng tôi làm cả trước ngực sau lưng người đạp xích lô, xe lôi, trên vải nhựa màu đỏ, viết chữ to màu vàng, khoét một lỗ ở giữa, chui đầu vào, y như trùm áo mưa, những người đàn ông đạp xích lô, đạp xe lôi, phía trước đằng sau người nào cũng viết:

- Trả lại bạn một thân con gái hoàn chỉnh, tỉ lệ thành công hàn gắn lại đạt một trăm phần trăm, tỉ lệ hài lòng phẫu thuật đạt chín mươi chín phần trăm, tỉ lệ thấy máu đêm đầu lần hai đạt chín mươi chín phần trăm.

Như lửa đổ thêm dầu, sự đột nhiên trỗi dậy của nền kinh tế màng trinh đã thúc đẩy mạnh mẽ cuộc thi người đẹp trinh tiết của Lý Trọc. Trong thời

gian này, từng khoản, từng khoản tiền của các nhà tài trợ và hãng quảng cáo gửi vào số tài khoản của Công ty Lý Trọc. Lý Trọc hai mắt đỏ tấy, vẫn tiếp tục gọi điện thoại, mời các nhà tài trợ và hãng quảng cáo gia nhập liên minh. Suốt ngày anh ta hét trong điện thoại, giọng gã khản đặc vẫn còn gọi:

- Thời cơ không được để mất, thời cơ không bao giờ đến nữa, hãy nhanh nhanh đến mau!

Lưu Tân Văn càng bận rộn túi bụi. Kể ra anh ta là người phát ngôn tin tức báo chí của Lý Trọc, nhưng anh ta làm tất cả mọi việc khổ nạn. Lý Trọc không làm việc gì khác, chỉ hét vào ống nói điện thoại như tên đao phủ, xin tiền ở khắp nơi như kẻ ăn mày. Lưu Tân Văn vừa sáng bảnh mắt đã luôn chân luôn tay. Ngày nào anh ta cũng thuê người giúp việc. Phòng làm việc của anh ta không đủ dùng từ lâu, phải mượn phòng của người khác. Sau đó thuê ngay một ngôi nhà ở ngoài, chính thức treo tấm biển "Ban tổ chức cuộc thi người đẹp trình tiết toàn quốc lần thứ nhất". Để giữ bí mật và công bằng chính trực, Lưu Tân Văn đề nghị Lý Trọc gọi điện cho Trung đội bộ đội biên phòng huyện. Sau đó có hai lính biên phòng bồng súng đứng gác cổng Ban tổ chức. Nhân viên công tác của Ban tổ chức người nào cũng đeo biển trước ngực, trên biển có cả ảnh chụp. Ai không có biển không được phép đi vào.

Sau khi Lý Trọc nổi tiếng, người ta gọi thị trấn Lưu của chúng tôi là thị trấn Lý Trọc. Bây giờ cuộc thi người đẹp trình tiết nổi tiếng, người ta đều gọi là thị trấn Người đẹp trình tiết. Thị trấn Người đẹp trình tiết của chúng tôi đồng loạt ra quân. Chính quyền huyện đứng ra chỉ đạo quét vôi mới toàn bộ nhà mặt phố. Thông qua đài phát thanh truyền hình, thông qua đơn vị các cấp truyền đạt chỉ thị, chính quyền huyện yêu cầu từng gia đình lau sạch kính cửa sổ, lau đến khi không nhìn thấy kính mới thôi. Yêu cầu mọi gia đình không được vứt rác bừa bãi. Nhất là sau khi bắt đầu cuộc thi lớn, yêu cầu từng nhà thà chất rác dưới gầm giường, cũng không được vứt ra ngoài đường phố. Ai vi phạm phạt nặng, phạt bằng giá thịt lợn. Nếu ai

vút mười kilogram rác, người ấy bị phạt tiền mười kilogram thịt lợn. Chính quyền huyện kêu gọi toàn thể dân chúng hãy động viên nhau làm cho thị trấn Người đẹp trình tiết của chúng ta đẹp xinh mê hồn như đàn bà bôi son đánh phấn, chào đón cuộc thi người đẹp trình tiết lần thứ nhất với hình ảnh đẹp nhất. Sau đó thị trấn Người đẹp trình tiết của chúng tôi bắt đầu treo đèn kết hoa, căng biểu ngữ ngang phố lớn, treo rủ xuống tường các ngôi nhà gác. Dựng các giá quảng cáo cao cao trên phố lớn dùng cho cuộc thi. Qua các cuộc điện thoại của Lý Trọc, từng bức, từng bức tranh quảng cáo khổng lồ đã lần lượt xuất hiện.

Một tuần trước khi bắt đầu thi chọn, thị trấn đông nghìn nghịt người qua lại. Số người đến đầu tiên là các nhà báo, nhà quay phim chụp ảnh, rầm rập hết loạt này đến loạt khác. Xe truyền hình cũng về. Sau đó là các khách mời, đều là các nhà tài trợ và quảng cáo của Lý Trọc. Còn có cả các vị lãnh đạo và giám khảo. Khách sạn hào hoa sang trọng nhất của thị trấn Lưu chúng tôi là khách sạn của Lý Trọc. Anh ta bố trí cho các nhà báo và các khách mời ở hết trong đó, vừa đủ hết chỗ. Số người đẹp trình tiết ghi tên đăng ký lên tới trên hai vạn. Vì phải tự lo ăn nghỉ, cuối cùng chỉ đến có ba ngàn. Những người đẹp trình tiết đến từ mọi miền của toàn quốc. Tất cả khách sạn và chiêu đãi sở của thị trấn Lưu chúng tôi bỗng chốc ở chật khách. Trước kia một buồng ở hai người đã sửa thành bốn người, mà vẫn không đủ chỗ. Để giữ gìn hình tượng xinh đẹp của thị trấn Lưu chúng tôi, không được để cho những người đẹp trình tiết ngủ trên đường phố. Một số quần chúng nam của thị trấn Lưu không kìm nén nổi ham muốn tình dục của mình, nhân lúc đêm tối cường hiếp một vài người đẹp trình tiết thì làm thế nào? Cho dù không cường hiếp người đẹp, chỉ sờ mó cấu véo người đẹp nhân lúc đêm tối, cũng làm mất hết thể diện thị trấn Lưu. Chính quyền huyện kêu gọi dân chúng nhường giường của mình cho người đẹp. Đang là mùa hè, dân chúng nhao nhao hưởng ứng. Đàn ông của rất nhiều gia đình đã ôm chiếu ra ngủ trên phố lớn ngõ nhỏ, nhường chỗ cho người đẹp. Nhà thơ Triệu cũng ra ngủ trên phố lớn. Căn hộ một phòng một sảnh của nhà thơ Triệu tiếp đón hai người đẹp. Mỗi người đẹp trình tiết mỗi ngày phải trả

một trăm tiền nhà ở. Một ngày nhà thơ Triệu kiếm hai trăm đồng. Gia đình Lâm Hồng và Tống Cương cũng một phòng một sảnh. Thấy nhà thơ Triệu mỗi ngày kiếm được hai trăm đồng, Tống Cương cũng ôm chiếu ra phố lớn ngủ, để Lâm Hồng ngủ ở nhà, không tiếp đón được hai người đẹp trinh tiết, thì một người, mỗi ngày kiếm một trăm đồng. Lâm Hồng không đồng ý. Chị bảo anh là người bệnh, không được ngủ ngoài phố. Tống Cương kiên quyết ta ngủ, Lâm Hồng bực tức bảo, ngày nào anh cũng đi bệnh viện tiêm thuốc điều trị, cơ thể trông có khá lên, ra ngủ ngoài phố, ngộ nhờ bệnh tình xấu đi chắc chắn tiền tiêu đi nhiều hơn tiền kiếm về.

Tống Cương không biết Lý Trọc đã tiếp tế cho họ. Lâm Hồng bảo tiền chữa bệnh bố mẹ và bạn thân chị cho. Tống Cương trải chiếu nằm bên cạnh nhà thơ Triệu, trông thấy Lâm Hồng giận dữ đứng khóc ở cửa, đành phải đứng lên, cuộn chiếu ôm về nhà. Mấy hôm, sáng sớm Tống Cương thức dậy mở cửa là nhìn thấy nhà thơ Triệu. Nằm dưới một cột điện, nhà thơ Triệu uể oải vươn vai. Trông thấy Tống Cương, nhà thơ Triệu ngồi dậy, nói thao thao bất tuyệt. Anh ta bảo nằm ngủ trên phố dễ chịu hơn nhiều ngủ trên giường nhà mình, cũng mát ra phết, mỗi ngày lại còn kiếm được hai trăm đồng ngon thơm. Tống Cương hâm mộ lắm. Nhìn những nốt muỗi cắn đỏ ối đầy mặt nhà thơ Triệu, Tống Cương chỉ vào mặt anh ta hỏi:

- Mặt anh làm sao thế?

Nhà thơ Triệu đặc ý trả lời:

- Mụn trứng cá.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Tên lừa đảo giang hồ Chu Du đến thị trấn Lưu chúng tôi vào lúc này. Trông hăn tài hoa đẹp trai ra trò. Bọn lừa đảo thời nay đứa nào trông cũng điển trai xuất chúng, giống như những nhân vật anh hùng trong phim. Khi Chu Du xách hai chiếc hộp giấy ti vi màu hai mươi chín in đi ra khỏi bến xe đường dài, trong túi chỉ có năm đồng bạc. Ngoài Tống Cương, người thay thế số một, còn tất tần tật đàn ông thị trấn Lưu chúng tôi, anh nào cũng có số tiền trong túi nhiều hơn Chu Du, vẫn tự ti cảm thấy mình là người nghèo. Nhưng trên mặt anh chàng Chu Du chỉ có năm đồng bạc lại đây vẻ của một nhà giàu trên bảng xếp hạng các phú ông Trung Quốc, y như bảng xếp hạng những người giàu của nước Mỹ mà tạp chí Forbes thường công bố hàng năm.

Lúc này đã hoàng hôn. Ánh trăng vẫn chưa chiếu xuống. Đèn đường và đèn nông đã lồng ánh sáng vào nhau. Trời nóng bức, Chu Du thăng comple giày da. Hăn đặt hai hộp giấy to đùng xuống, đứng trên đường phố ngoài bến xe, không hề cảm thấy nóng, như đứng trong sảnh lớn có điều hoà nhiệt độ. Trên mặt hăn nở nụ cười tủm tỉm của một phú ông chỉ trên bảng xếp hạng người giàu Trung Quốc mới có. Hăn hỏi dân chúng đi lại trên đường phố:

- Đây là thị trấn Người đẹp trinh tiết phải không?

Tên lừa đảo giang hồ Chu Du hỏi liên năm lần, dân chúng qua lại không vội vàng gật đầu, thì cũng vội vàng " phải" một tiếng, không một ai đứng lại nhìn hăn một cái cho ra nhìn, không một ai bước đến nói với hăn một hai tiếng. Dân chúng không "cắn câu", khiến Chu Du không biết xoay

xở ra sao. Nếu như trước kia, một nhân vật khác thường như thế này đứng trên phố lớn, dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi hiếu kỳ đã xúm lại từ lâu, y như xem tinh tinh. Bây giờ là lúc nào? Bây giờ là lúc hơn hai ngàn tám trăm trong số hơn ba ngàn người đẹp trình tiết đã có mặt, lại còn có hơi hai trăm nhà báo, người dẫn dắt chương trình trước kia chỉ nhìn thấy trên màn hình, cả các vị lãnh đạo và Ban giám khảo mà dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi đã trông thấy. Trong phút chốc dân chúng đều những người từng trải cảnh đời. Chu Du cứ tưởng hẵn nói mấy tiếng "thị trấn Người đẹp trình tiết", dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi sẽ trở mắt ngạc nhiên. Hẳn đâu biết người nơi khác đến gọi "thị trấn Người đẹp trình tiết" hơn một tuần rồi. Bản thân dân chúng thị trấn Lưu cũng đều gọi là "thị trấn Người đẹp trình tiết".

Chu Du cứ đứng trước bến xe cho tới lúc trời tối, cũng không có ma nào đến bắt chuyện. Hẳn không thể giở trò lừa đảo. Chỉ có mấy xe lôi đến bắt khách.

- Đến khách sạn nào, thưa ông chủ?

Chu Du chỉ có năm đồng trong túi. Nếu hẵn chỉ đi một chuyến xe lôi, sẽ không còn đồng nào. Hẳn biết không thể động đến dân đạp xích lô, thiếu một đồng cũng có thể sút đầu mẻ trán với bọn liều mạng này. Cho nên khi dân xích lô đến gạt khách, Chu Du cứ tỉnh bơ, còn móc túi lấy ra một máy điện thoại di động đồ chơi. Máy di động giống như thật. Bên trong lắp năm cục pin. Hơi bấm vào phím một cái, chuông điện thoại sẽ réo lên. Khi chủ xe xích lô đến hỏi hẵn tới khách sạn nào, máy điện thoại di động của hẵn đổ chuông, hẵn cầm ra, hăm hăm quát vào điện thoại di động:

- Xe riêng đón tôi sao mãi không thấy đến?

Trời tối, Chu Du biết cứ đứng thế này mãi không có hy vọng gì, hẵn đành phải xách hai hộp giấy to đi về phía trước. Lúc này hẵn bước kiểu gì cũng không giống những bước của phú ông trên bảng xếp hạng của Trung Quốc. Hẵn bước những bước hết sức vất vả khổ sở. Trên phố lớn của thị

trấn Lưu chúng tôi đông nghịt một biển người. Trong biển người đó, người đẹp đi lại như mây. Chu Du xách hai hộp giấy to dùng cứ va vào đùi các người đẹp liên tục, va cả vào đùi dân chúng thị trấn Lưu. Dưới ánh đèn đường và đèn nông nhấp nháy, trong tiếng hát cao vút của ca khúc nước ngoài và ca khúc Trung Quốc, trong tiếng nhạc Jass và nhạc Rock âm ì, trong điệu trữ tình của nhạc cổ điển nước ngoài và nhạc dân gian Trung Quốc, Chu Du lúc đi lúc nghỉ. Khi dừng lại hẳn ngược mắt nhìn bốn chung quanh, thường thức thị trấn Lưu mới được Lý Trọc phá đi xây lại, ngắm nghĩa một dãy phố thời Minh Thanh với những đèn lồng đỏ treo cao trong kiến trúc hiện đại kiểu Mỹ và kiến trúc cổ điển kiểu Âu. Hẳn nhìn thấy trụ tròn lớn kiểu Hy Lạp. Đó là khách sạn hào hoa nhất của Lý Trọc. Hẳn trông thấy siêu thị tường đỏ kiểu La Mã. Đó là hiệu may đo nổi tiếng của Lý Trọc. Trong ngôi nhà ngói xám kiểu Trung Quốc là nhà ăn Trung Quốc của Lý Trọc. Trong ngôi đình kiểu Nhật là nơi trị liệu của Lý Trọc. Hẳn nhìn thấy nóc nhà kiểu Baroque và cửa sổ kiểu Gôtích... Chu Du nghĩ bụng, thị trấn Lưu hoàn toàn là một thị trấn con lai.

Không ai biết gã lừa đảo giang hồ đêm nay đi những đâu. Hẳn xách hai hộp giấy vừa to vừa cồng kềnh vừa nặng, diện comple giày da giữa mùa hè nóng bức, lại vừa đói vừa khát vừa mệt. Tên lừa đảo có sức khỏe rất tốt. Cứ thế hẳn đi, đi mãi cho đến mười một giờ, mà vẫn không say nóng, cũng không choáng, không ngất. Chắc hẳn hẳn cũng đang tự đánh lừa cơ thể mình. Hẳn đi hết một vòng, nhìn thấy cánh đàn ông thị trấn Lưu chúng tôi nằm đầy phố, nghe bọn họ bàn luận râm ran, biết mọi khách sạn và Chiêu đãi sở của thị trấn Lưu chúng tôi đã chật khách, biết gia đình của những đàn ông này đều chứa đầy người đẹp còn trinh tiết.

Khi Chu Du đi đến trước chiếu cói của nhà thơ Triệu hẳn đứng lại. Lúc này nhà thơ Triệu vẫn còn thức, đang nằm vỗ muỗi trên mặt. Chu Du nhìn nhà thơ Triệu, gật gật đầu với anh ta. Nhà thơ Triệu không thèm đếm xỉa đến Chu Du, thầm nghĩ thằng cha này định làm gì? Chu Du nhìn thấy cửa hàng điểm tâm của bà Tô bên kia phố. Bụng hẳn đói lép kẹp. Hẳn biết

nếu không ăn một chút gì không thể hành nghề nổi, chỉ có thể làm con ma đói. Hấn xách hai hộp giấy to đi sang bên kia phố. Tuy hấn mặc comple đi giày da nghiêm chỉnh, nhưng bước đi chẳng khác nào một nạn nhân. Hấn đi vào cửa hàng điểm tâm đối diện. Điều hoà nhiệt độ bên trong khiến tinh thần hấn sáng khoái. Hấn ngồi xuống chiếc bàn gần cửa.

Đêm về khuya, trong cửa hàng điểm tâm chỉ còn hai vị khách đang ăn. Bà Tô đã về nhà ngủ. Tô Muội con gái bà đang ngồi trước quầy thu tiền nói chuyện với hai cô phục vụ. Tô Muội đã ngoài ba mươi tuổi. Dân chúng thị trấn Lưu vẫn chưa thấy Tô Muội có mảnh tình nào, chưa biết bạn trai của cô là ai, cũng giống như không biết bố cô là ai.

Tô Muội trông thấy Chu Du bước vào với phong độ lịch sự, lại ngồi xuống rất từ tốn. Chỉ có điều hai hộp giấy cồng kềnh của hấn không phong độ chút nào. Vừa nhìn một cái, Chu Du đã biết Tô Muội dáng dấp bình thường, thậm chí hơi xấu là chủ cửa hàng. Trên khuôn mặt khô ngô tuấn tú của hấn nở nụ cười tươi rói, đang ngăm nhìn Tô Muội như thưởng thức một bức tranh nổi tiếng. Chưa bao giờ có một người đàn ông ngăm nhìn mình như tên lừa đảo Chu Du, Tô Muội thấy trái tim hồi hộp, đập thành thịch. Khi một cô phục vụ đưa cho Chu Du một bảng các món điểm tâm, hấn mới lưu luyến rời ánh mắt khỏi khuôn mặt Tô Muội, nhìn vào bảng kê món ăn. Nhìn thấy một lồng bánh bao nhỏ vừa năm đồng bạc, hấn gọi món bánh bao. Cô phục vụ cầm bảng kê chất uống hỏi hấn uống loại rượu gì? Chu Du lắc đầu trả lời:

- Máu tôi đậm đặc không uống được thứ gì, cho tôi xin một cốc nước lạnh.

Cô phục vụ bảo không có nước lạnh, chỉ có nước khoáng. Chu Du vẫn lắc đầu nói:

- Tôi không uống nước khoáng, họ lừa bịp đấy, trong đó không có chất khoáng nào cả, nước lã có hàm lượng chất khoáng cao nhất.

Chu Du nói xong lại nhìn Tô Muội, nhìn tới mức Tô Muội đâm ra hoang mang, tim đập loạn xạ. Chu Du biết thế nào Tô muội cũng kiếm cho hắn một cốc nước lạnh. Hắn thò tay vào túi bấm cho máy di động đổ chuông. Hắn cầm máy di động giả dờ quay đi nhận điện thoại. Khi hắn nói vào máy di động, người ở đầu dây bên kia hình như là thư ký riêng của hắn. Hắn trách người đó không đặt phòng trước cho mình, để sau khi đến thị trấn Lưu, hắn không có chỗ nghỉ. Trước mặt Tô Muội khác với trước mặt mấy người đập xích lô, hắn không nóng nảy, dù có quở trách cũng vẫn hết sức nhã nhặn, cuối cùng hắn còn an ủi người ở đầu dây bên kia mấy câu. Khi hắn bỏ máy di động vào túi quay lại, Tô Muội đã bưng cốc nước lạnh đứng bên cạnh. Hắn biết Tô Muội bưng cốc nước khoáng. Hắn lễ phép đứng dậy nhận nước, lễ phép tỏ lời cảm ơn. Sau đó ngồi xuống, hắn nhỏ nhẹ uống nước, nhỏ nhẹ ăn bánh bao, bắt đầu nói chuyện với Tô Muội.

Hắn bắt chuyện từ bánh bao. Hắn khen bánh bao thơm ngon, khen cửa hàng điểm tâm của Tô Muội sạch sẽ vệ sinh, khen tới mức Tô Muội quay người đi liền đứng lại. Nhân lúc sắt còn nóng đỏ hãy đập búa dồn dập, hắn chớp thời cơ đề nghị Tô Muội đưa ra thị trường một loại bánh bao mới. Tô Muội ngồi xuống trước mặt hắn. Hắn nói nên đưa ra một loại bánh bao hấp trong lồng nhỏ có ống hút. Hắn bảo trong các cửa hàng điểm tâm cao cấp nhất ở Thượng Hải và Bắc Kinh, khi bưng bánh bao lồng nhỏ ra, lồng nào cũng cắm một cái ống hút. Loại bánh bao lồng nhỏ vỏ mỏng thịt nhiều, nước thịt đương nhiên cũng nhiều. Khách hàng đầu tiên dùng ống, hút từ từ nước thịt tươi ngon vào mồm. Hút xong nước cốt thịt, rồi ăn bánh. Hắn bảo đây là bánh bao nhỏ hấp trong lồng loại hảo hạng nhất hiện nay, cũng là một tiêu chí của đời sống mới của quần chúng nhân dân. Ăn bánh bao không còn là chỉ để ăn vỏ bột mì nhân thịt, mà còn là để hút nước cốt thịt. Hắn bảo:

- Có một số người hút xong nước cốt thịt là bỏ đi, không động đến vỏ và nhân bánh.

Hai mắt Tô Muội sáng long lanh. Tô Muội nói ngày mai bắt đầu làm thử bánh bao mới loại nhỏ hấp trong lồng. Chu Du nhân thể bảo ngày mai hẳn đến kiểm nghiệm. Hẳn bảo nhất định sẽ hiến cho Tô Muội toàn bộ kinh nghiệm quý báu hút nước cốt thịt, nhất định phải giúp cho Tô Muội tung ra toàn thị trấn loại bánh bao nhỏ hấp trong lồng có ống hút. Không những phải thu hút khách hàng trong vòng trăm dặm vuông, cho dù là khách hàng Bắc Kinh, cũng bắt họ ngồi máy bay bay đến nếm thử. Cuối cùng Tô Muội có phần bẽn lẽn nói:

- Anh giúp em thật chứ?

- Đương nhiên - Chu Du vung tay một cách khẳng khái.

Sau khi tiêu hết năm đồng duy nhất trên người, tên lừa bịp giang hồ tuyên bố phải ăn thử loại bánh bao nhỏ có ống hút, phải lừa được chuyện ăn uống mấy ngày sau đó. Khi xách hai hộp giấy đi ra khỏi cửa hàng điểm tâm của bà Tô, bước đi của hẳn khá hơn nhiều lúc đó. Bây giờ hẳn tìm chỗ nghỉ miễn phí. Một lần nữa hẳn đi đến trước mặt nhà thơ Triệu, nhắm vào chiếc chiếu cói của ông ta.

Nếu muỗi không đốt, nhà thơ Triệu đã ngủ say từ lâu. Những con muỗi kêu vo ve đốt làm toàn thân anh ta ngứa ngáy, lòng dạ rối bời. Anh ta vung tay xua vỗ muỗi đen đét, vỗ tới mức hai tay đỏ lôm máu. Chu Du xách hộp giấy bước đến, hẳn đặt hai hộp giấy bên cạnh chiếu cói của nhà thơ Triệu, sau đó xếp chồng hai hộp lên nhau. Dưới ánh đèn đường, nhà thơ Triệu giơ bàn tay đầy máu muỗi nói với Chu Du.

- Đây toàn là máu của tôi.

Chu Du gật đầu một cách lễ phép. Máy điện thoại di động đồ chơi của hẳn đổ chuông. Khi hành nghề lừa đảo, máy di động đồ chơi của hẳn sẽ đổ chuông. Cầm máy hẳn nói một tiếng "hê lô", tiếp theo là một chuỗi tiếng

nước ngoài nhà thơ Triệu không hiểu. Nhà thơ Triệu nhìn hấn một cách hiểu kỳ. Chờ hấn nói xong, nhà thơ Triệu thận trọng hỏi:

- Anh vừa nói tiếng Mỹ phải không?

- Phải - Chu Du gật đầu đáp - Bàn chuyện làm ăn với giám đốc Công ty Mỹ.

Nhà thơ Triệu đã đoán đúng hấn nói tiếng Mỹ. Anh ta vô cùng đặc ý bảo Chu Du:

- Tôi biết nghe vài câu tiếng Mỹ.

Chu Du nhìn dáng tiểu nhân đặc ý của nhà thơ Triệu, biết thóp cuộc điện thoại vừa rồi vẫn chưa chinh phục được anh ta. Máy di động của hấn tự nhiên lại đổ chuông. Hấn cầm máy di động nói một câu:

- Không hiểu...

Tiếp theo lại là một chuỗi tiếng nước ngoài xì xà xì xồ nhà thơ Triệu không hiểu. Khi hấn nói xong bỏ máy di động vào túi, nhà thơ Triệu lại thận trọng hỏi:

- Vừa giờ không phải tiếng Mỹ?

- Tiếng Italia - Hấn nói - Bàn chuyện làm ăn với giám đốc Công ty Italia.

Nhà thơ Triệu lại một lần nữa đặc ý nói:

- Tôi vừa nghe đã biết không phải tiếng Mỹ.

Tên lừa đảo giang hồ gặp phải một tay nhà quê tự đặc ý. Hai cú điện thoại vẫn chưa chinh phục được nhà thơ Triệu, đành phải đổ chuông máy di động lần nữa.

Hắn cầm điện thoại nói:

- Yue bo sai ao...

Lần này Chu Du đã chinh phục được nhà thơ Triệu. Nhà thơ Triệu không dám lại tự cho mình thông minh. Anh ta hỏi một cách không biết xấu hổ:

- Anh vừa nói tiếng nước nào thế?

Chu Du mỉm cười đáp:

- Tiếng Hàn Quốc, tôi bàn chuyện làm ăn với giám đốc chi nhánh Hàn Quốc.

Vẻ mặt tôn kính, nhà thơ Triệu hỏi Chu Du:

- Anh biết nói bao nhiêu thứ tiếng?

Hắn giơ ba ngón tay:

- Ba mươi nước.

Nhà thơ Triệu sửng sốt:

- Nhiều thế cơ à?

- Trong đó có cả tiếng Trung Quốc - Chu Du cười khiêm tốn trả lời.

Nhà thơ Triệu vô cùng sùng kính. Anh ta hỏi:

- Vậy thì cũng còn hai mươi chín thứ tiếng cơ mà.

- Ông rất giỏi số học - Chu Du biểu dương nhà thơ Triệu, sau đó lắc đầu nói một cách bất lực - Không có cách nào khác. Nghề nghiệp của tôi rải

khắp các khu vực trên thế giới, từ bắc cực đến nam cực, từ châu Phi đến châu Mỹ La tinh, buộc tôi phải học thêm nhiều thứ tiếng nước ngoài.

Nhà thơ Triệu hoàn toàn bị hấn chinh phục, gần như nhìn hấn một cách sùng bái, không còn gọi hấn là anh, mà sửa thành ngài. Nhà thơ Triệu hỏi:

- Ngài làm nghề gì?

- Buôn bán sản phẩm bảo vệ sức khỏe - Chu Du đáp.

Chu Du trả lời, rồi cởi complê để lên hộp giấy, lại tháo cà vạt bỏ vào túi áo complê. Khi hấn cởi cúc áo sơ mi, nhà thơ Triệu thận trọng hỏi:

- Trong hộp giấy của ngài đựng thứ gì?

- Màng trinh - Chu Du đáp.

Nhà thơ Triệu hết sức ngạc nhiên, nhìn Chu Du cởi áo sơ mi để lên hộp giấy. Giống như nhà thơ Triệu, hấn cũng cởi trần. Nhìn vẻ ngạc nhiên của nhà thơ Triệu, Chu Du hỏi:

- Anh chưa nghe nói màng trinh bao giờ ư?

- Đương nhiên tôi chưa nghe nói bao giờ - Nhà thơ Triệu vẫn đầy vẻ nghi hoặc, anh ta nói - Màng trinh ở trong thân thể đàn bà, tại sao lại đóng trong hộp giấy của ngài?

Chu Du cười hì hì trả lời:

- Đây là màng trinh nhân tạo.

- Người ta còn làm ra được màng trinh kia à? - Nhà thơ Triệu vô cùng ngạc nhiên.

- Đương nhiên được chứ.

Chu Du ngồi lên chiếu của nhà thơ Triệu, cởi giày da và tất, lại cởi cả quần dài để lên hộp giấy, chỉ mặc quần đùi. Vừa cởi hẳn vừa nói với nhà thơ Triệu:

- Tim còn có tim nhân tạo cơ mà, màng trinh nhân tạo ăn thua gì? Màng trinh nhân tạo dùng y hệt màng trinh thật, có cảm giác đau, có thể nhìn thấy máu đêm đầu.

Chu Du nói rồi nằm xuống chiếu của nhà thơ Triệu, giống như nằm trên giường nhà mình. Chu Du còn lấy chân hẩy nhà thơ Triệu bảo anh ta nằm dịch vào một chút. Nhà thơ Triệu không dịch, nghĩ bụng, đây là giường của mình, thằng cha này lại định đẩy mình ra. Nhà thơ Triệu bực mình, không gọi hẳn là "ngài" nữa, anh ta đá chân vào Chu Du nói:

- Này này, giường của người ta, sao anh lại nằm?

Chu Du nằm trên chiếu cói, gõ ngón tay nói một cách xem thường:

- Đây cũng gọi là giường?

Nhà thơ Triệu nói:

- Trong phạm vi chiếu cói đều gọi là giường, là giường của tôi.

Chu Du nằm thoải mái, nhắm mắt ngáp một cái rồi nói:

- Được, cứ coi nó là giường, cho bạn nằm nhờ một lúc cũng nên chứ?

Nhà thơ Triệu ngồi dậy, định đẩy anh chàng sắp sửa ngủ ra ngoài. Nhà thơ Triệu nói:

- Bạn cái gì? Chúng ta vừa quen biết, vừa nói mấy câu.

Chu Du nhắm mắt nói:

- Có những người vừa quen biết đã thành bạn, có những người quen biết một đời cũng không là bạn...

Nhà thơ Triệu đứng dậy, giơ chân đá Chu Du. Nhà thơ Triệu mắng:

- Mẹ kiếp, anh cút đi. Ai là bạn với anh?

Nhà thơ Triệu đá vào háng hăn một phát. Chu Du kêu lên một tiếng ngời dậy, ôm bộ hạ, mắng nhà thơ Triệu:

- Anh đá vào dái tôi!

Nhà thơ Triệu đá tiếp, anh ta bảo:

- Tôi cứ phải đá thọt dái anh ra, màng trinh còn thay được màng trinh nhân tạo cơ mà, tôi cũng phải đá dái anh thành dái nhân tạo.

Chu Du nhảy lên, nói với nhà thơ Triệu:

- Tôi nói cho anh biết, Chu tổng giám đốc này đi đâu cũng ngủ buồng tổng thống của khách sạn năm sao...

Lúc này nhà thơ Triệu mới biết hăn họ Chu. Nhà thơ Triệu không thèm đếm xỉa lời nói của hăn:

- Đây, đừng có nói họ "Chu" như Chu trong ba chữ Chu thủ tướng, dù có là họ "Mao" của ba chữ Mao chủ tịch cũng không để cho anh ngủ giường này. Anh xéo ra buồng tổng thống của mình mà ngủ.

Đứng ở ngoài chiếu của nhà thơ Triệu, Chu Du bắt đầu lý sự với anh ta:

- Ở đây đừng có nói là buồng tổng thống, ngay đến buồng thông thường của khách sạn bình thường cũng không có, không thì Chu tổng giám đốc này nằm vào chiếu cói của anh làm qué gì?

Nhà thơ Triệu cảm thấy Chu Du nói có lý. Đúng là thị trấn Lưu không còn một buồng khách sạn nào bỏ trống, nếu không nhà mình làm sao lại có hai người đẹp đang nằm? Nghĩ vậy, nhà thơ Triệu đã đồng ý cho Chu Du nằm xuống chiếu của mình, nhưng phải trả tiền. Anh ta nói với Chu Du:

- Giá thấp nhất của chiếc giường này là hai mươi đồng một đêm, xét thấy anh là người tỉnh ngoài đến, biết nói hai mươi chín thứ tiếng, cộng thêm tiếng Trung Quốc, tôi cũng không đòi nâng giá. Hai mươi đồng một cái giường, tôi là chủ ngủ một nửa, anh là khách thu một nửa tiền mười đồng.

- Được, xong luôn - Chu Du nói một cách sáng khoái - Tôi trả anh hai mươi đồng một ngày. Anh ngủ nửa giường coi như tôi mời anh.

Nhà thơ Triệu lập tức cười hoan nghênh, nghĩ bụng suy cho cùng hẳn ta là ông chủ tỏ ra rộng rãi. Nhà thơ Triệu trở lại gọi "ngài", anh ta xòe tay bảo Chu Du:

- Xin ngài trả tiền ngay bây giờ.

Chu Du không ngờ nhà thơ Triệu còn ra tay kiêu này. Hẳn cau có nói:

- Ở khách sạn hẳn hoi, cũng chỉ thanh toán khi khách đi...

Nói rồi Chu Du cầm comple trên hộp giấy. Khi hẳn thò tay vào túi, nhà thơ Triệu cứ tưởng hẳn lấy tiền. Chỉ cần hẳn xỏ tay vào túi, máy di động liền đổ chuông. Hẳn bấm nút chuông, cầm ra đương nhiên không phải tiền, mà là điện thoại di động. Hẳn quát tháo ầm ĩ vào điện thoại, chửi người ở đầu dây bên kia không đặt phòng ngủ trước cho hẳn, bắt hẳn phải nằm sượng ở đầu đường xó chợ. Trong điện thoại hẳn gầm lên như sư tử.

- Cái gì? Tìm chủ tịch tỉnh của họ hả? Không kịp đâu. Cái gì? Bảo chủ tịch tỉnh gọi điện thoại cho chủ tịch huyện của họ ư? Bây giờ là lúc nào hả? Bây giờ là hơn một giờ sáng, còn gọi điện thoại cái con khi...

Nhà thơ Triệu nghe mà phát khiếp. Sau khi liếc nhà thơ Triệu một cái, Chu Du nói sang chuyện khác:

- Được, thế mấy nhân viên bán hàng của tôi đâu? Tại sao chúng vẫn chưa đến? Cái gì? Chúng bị tai nạn ô tô à? Mẹ kiếp, va hỏng Mercedes của tôi ư?... Thế nào thì thế, cũng không thể để Chu Tổng giám đốc này phải thân chinh đứng ra giới thiệu bán sản phẩm... Thôi thôi, cậu cũng đừng nhận sai nữa. Hãy khẩn trương vào bệnh viện chăm nom chu đáo anh em bị tai nạn, việc ở đây tôi tự giải quyết.

Sau khi tắt máy di động bỏ vào túi, Chu Du nhìn nhà thơ Triệu nói:

- Người bán hàng của tôi bị đâm xe, không đến được, ông bằng lòng làm việc cho tôi không?

Nhà thơ Triệu không biết trong túi Chu Du không có một đồng xu. Sau khi bỏ máy di động vào túi, Chu Du không lấy tiền ra. Nhà thơ Triệu cứ tưởng hẫng quên. Khi Chu Du hỏi anh ta có muốn làm việc cho mình không, nhà thơ Triệu cũng quên hai mươi đồng tiền giường, anh ta hỏi Chu Du một cách thăm dò:

- Làm việc gì?

- Giới thiệu bán hàng - Chu Du chỉ vào hai hộp giấy.

- Là màng trình phải không? - Nhà thơ Triệu hỏi.

Chu Du gật đầu nói:

- Tôi trả lương anh ngày một trăm đồng, căn cứ vào thành tích còn có thêm tiền thưởng.

- Lương một ngày một trăm đồng kia ư? Nhà thơ Triệu mừng quýnh, thận trọng hỏi Chu Du:

- Bao giờ ngài trả lương cho tôi?

Chu Du nói như đinh đóng cột:

- Đương nhiên là sau khi bán hết sản phẩm.

Chu Du tỏ vẻ anh muốn làm thì làm, không muốn làm thì thôi, khiến nhà thơ Triệu không dám nhắc đến chuyện tiền lương nữa. Anh ta xin số điện thoại di động của Chu Du. Anh ta bảo người làm thuê nên biết điện thoại của ông chủ. Chu Du nói ra một số điện thoại khiến nhà thơ Triệu há mồm trợn mắt. Phía trước là 000, giữa là 88, sau là 123. Đây không phải số điện thoại di động của Trung Quốc, cũng không phải số điện thoại của viễn thông quốc tế. Nhà thơ Triệu hỏi Chu Du:

- Đây là số điện thoại gì?

- Số điện thoại của quần đảo Vitskin thuộc Anh, - Chu Du trả lời.

Nhà thơ Triệu ngạc nhiên, đó là một nơi anh ta chưa hề nghe thấy bao giờ. Sự ngạc nhiên đã khiến anh ta quên khuấy số tiền thưởng hai mươi đồng. Nhà thơ Triệu vội vàng dịch người sang một bên, cố gắng giành cho ông chủ tạm thời một chỗ nằm rộng rãi một chút. Nhà thơ Triệu nói:

- Chu Tổng giám đốc, mời ngài nằm ngủ.

Hết sức hài lòng trước cử chỉ của nhà thơ Triệu, Chu Du gật đầu, nằm xuống một cái là ngáy liền. Lúc này chợt nhớ hẳn chưa trả mình hai mươi đồng nhà thơ Triệu không dám đá chân nữa.

Sáng hôm sau, khi nhà thơ Triệu mở mắt, ông chủ tạm thời của mình đã mặc xong comple đang thắt cà vạt. Tên lừa đảo giang hồ thấy nhà thơ Triệu đã thức, như không thể xác định, giả đờ hỏi anh ta:

- Có phải tối hôm qua tôi thuê anh không nhỉ?

- Phải - Nhà thơ Triệu nhấn mạnh thêm - Lương một trăm đồng một ngày.

Chu Du gật gật đầu, ra lệnh như một ông chủ. Việc đầu tiên là sai nhà thơ Triệu chuyển hai hộp giấy chứa đầy màng trinh đến nhà kho. Nhà thơ Triệu ngó người nhìn hăn, không biết nhà kho của hăn ở đâu. Thấy nhà thơ Triệu đứng yên, Chu Du giục:

- Mau đi.

- Chu Tổng giám đốc - Nhà thơ Triệu hỏi - Kho của ngài ở đâu?

- Nhà ông ở đâu?- Chu Du hỏi lại, rồi bảo - Nhà ông là kho của tôi.

Cuối cùng nhà thơ Triệu đã hiểu, thăm nghĩ thằng cha này coi nhà mình là kho cũng chẳng sao, nhưng phải trả tiền. Nhà thơ Triệu cười tít mắt hỏi:

- Chu Tổng giám đốc, ngài định trả bao nhiêu tiền thuê kho?

Nhìn cái chiếu cói trên đất, Chu Du nói:

- Hai mươi đồng một ngày.

Nhà thơ Triệu vui vẻ chấp nhận. Khi anh ta nhắc hai hộp giấy chuẩn bị lên gác, Chu Du gọi giật lại, lấy từ trong hộp giấy ra hai xấp quảng cáo màng trinh, một tập là màng trinh mác Mạnh Khương Nữ sản xuất trong nước, giá mỗi cái một trăm đồng, một xấp là màng trinh mác Đức Thánh

Trinh Nữ nhập khẩu, giá ba trăm đồng một chiếc. Cầm trong tay hai tập quảng cáo dày dày, nhìn trước ngó sau, Chu Du nói:

- Đáng ra nên có hai mươi nhân viên bán hàng cùng đến, bị đâm xe nằm viện cả, bây giờ chỉ có một mình anh không đủ người...

Giữa lúc này Tống Cương đẩy cửa ra. Trông thấy Tống Cương, nhà thơ Triệu lập tức kêu lên:

- Tống Cương, tôi thuê anh bán hàng, tám mươi đồng một ngày, làm không?

Tống Cương chưa kịp phản ứng, Chu Du phũ comple, nói với nhà thơ Triệu:

- Tôi thuê anh một trăm đồng một ngày, anh thuê anh ấy tám mươi đồng một ngày, anh kiếm hai mươi đồng à?

- Không phải - Nhà thơ Triệu lắc đầu rồi rít bảo Chu Du - Vẫn là ngài trả tiền, trả anh ta tám mươi đồng, hai mươi đồng chiết khấu trả tôi.

Chu Du tiếp tục phũ comple nói:

- Vậy thì tôi thuê anh ấy, không phải ông.

Trông thấy Tống Cương mùa hè vẫn đeo khẩu trang, Chu Du hỏi Tống Cương một cách ngạc nhiên:

- Mồm anh sao thế?

- Mồm không sao - Tống Cương cười trả lời - Phổi hỏng.

Chu Du gật đầu nói:

- Tôi thuê anh, mỗi ngày một trăm đồng.

Tống Cương không biết là việc gì? Anh lo lắng bảo mình bị bệnh phổi. Chu Du đáp:

- Công việc này không dùng đến phổi, chỉ dùng mồm thôi.

Chu Du nói rồi chia hai xấp giấy quảng cáo cho Tống Cương và nhà thơ Triệu, bố trí xong công việc cho hai người trong một ngày. Chu Du bảo hai người, cứ thấy ai đàn bà là đưa quảng cáo cho họ. Anh ta nói:

- Ngay đến bà già cũng không bỏ qua.

Chu Du sai Tống Cương và nhà thơ Triệu đội nắng chang chang đi đi lại lại khắp phố phân phát tờ rơi quảng cáo. Còn mình lẩn vào cửa hàng điểm tâm của Tô Muội có điều hoà nhiệt độ. Tên lừa đảo giang hồ suốt ngày ở lì trong nhà, bắt đầu giúp Tô Muội chế tác bánh bao hấp trong lồng nhỏ có mang ống hút. Từ sáng sớm, cùng với Tô Muội vẻ mặt đầy hạnh phúc, hăn bắt đầu vào bếp chỉ đạo thợ làm bánh như thế nào. Ngồi trước quầy thu tiền, nhìn con gái mình khi vào khi ra vẻ mặt mừng vui hiếm có, bà Tô bỗng thấy buồn buồn. Bà cứ cảm thấy anh chàng Chu Du phong độ lịch sự là một gã đàn ông không đáng tin cậy. Thời còn son trẻ bà cũng đã từng bị một chàng trai khôi ngô tuấn tú đánh lừa, mang thai Tô Muội. Kết quả gã đàn ông hện non thề biển với bà quay người đi một cái, từ đó biến mất, không bao giờ có tin tức gì nữa.

Tên lừa đảo giang hồ Chu Du cả một ngày nếm bánh bao nhỏ có ống hút, không nói nước cốt thịt không đủ, thì bảo nước cốt thịt vẫn chưa đủ tươi ngon. Từ sáng đến chiều hăn ngốn hết bảy mươi ba chiếc bánh bao nhỏ có ống hút. Hăn ăn tới mức nấc lên. Tô Muội cứ nhìn hăn xót ruột. Tô Muội hỏi hăn hay là tạm dừng, ngày mai lại làm tiếp, hăn mới xoa bụng tiện thể đồng ý. Sau đó hăn uống nước trà xanh Tô Muội pha, ngồi ở chỗ gần điều hoà nhiệt độ nhất, tán vung thiên địa.

Tống Cương và nhà thơ Triệu rong ruổi cả một buổi sáng trên đường phố mờ hôi mờ kê đầm ìa. Khẩu trang của Tống Cương bị mờ hôi thấm ướt. Đến lúc này, người đẹp trình tiết dự thi đến gần đủ. Người đẹp và không đẹp từ các nơi đi đầy đường kín phố. Giọng bắc điệu nam, tiếng các cô cứ lú ta lú rú. Tuy vừa nóng vừa mệt, Tống Cương và nhà thơ Triệu vẫn hăng hái. Tống Cương vui mừng là vì công việc nhẹ như bỡn, mỗi ngày vẫn kiếm được một trăm. Nhà thơ Triệu vui mừng vì chưa bao giờ trông thấy nhiều gái đẹp chen chúc ngoài phố đông đến thế. Nhà thơ Triệu khe khẽ rỉ vào tai Tống Cương, anh ta cảm thấy hình như đi vào nhà tắm nữ. Đáng tiếc là cô nào cũng mặc váy áo lót. Hai người bê quảng cáo màn trình nhân tạo của Chu Du, đưa cho những người đẹp xem. Người đẹp nào cũng cười, nhận tờ quảng cáo bỏ vào túi xách của mình, sau đó ngẩng lên kiêu hãnh nói:

- Bọn em không cần đến thứ này.

Buổi trưa hai người về nhà, nhà thơ Triệu len lén nhìn sang cửa hàng điểm tâm bên kia phố, trông thấy Chu Du đang ăn bánh bao nhỏ có ống hút. Anh ta dúm vào tay Tống Cương số tờ rơi quảng cáo còn lại, bảo chiều nay mình có việc, nhờ Tống Cương đi phát tán nốt. Lâm Hồng vẫn đi làm ở Xưởng dệt kim, chỉ có một mình Tống Cương ăn cơm trưa ở nhà.

Sau đó thay chiếc khẩu trang khác, đội lên đầu chiếc mũ lá, vắt lên vai chiếc khăn mặt, rót một chai nước lạnh, cầm tập giấy quảng cáo, Tống Cương lại ra khỏi nhà. Nhìn sang cửa hàng điểm tâm bên kia, Chu Du vẫn còn đang nếm thử chiếc bánh bao nhỏ có ống hút. Tống Cương cười. Hắn ngẩng lên trông thấy Tống Cương đang sắp sửa ra khỏi nhà. Hắn không trông thấy nhà thơ Triệu, thầm nghĩ thằng cha này lại định giở trò gì. Chu Du gật đầu với Tống Cương. Tống Cương cũng gật đầu với Chu Du, quay người đi về phía đông.

Nhà thơ Triệu chuồn về nhà ăn cơm trưa. Nhân lúc hai người đẹp trình tiết ra ngoài dạo phố, anh ta tranh thủ nằm trên ghế xô pha đánh một giấc.

Một khi đã nằm xuống, nhà thơ Triệu ngủ liền tù tù đến tối. Hai người đẹp trình tiết đi phố về, trông thấy nhà thơ Triệu mặc quần đùi ngủ trên ghế, kêu lên mấy tiếng ngạc nhiên, khiến anh ta giật mình tỉnh giấc. Vội vã thức dậy, nhà thơ Triệu quét nhà rồi đi. Khi anh ta xuống gác, nhìn thấy Chu Du vẫn còn ở trong cửa hàng điểm tâm bên kia phố, đang vung tay nói gì đó. Chung quanh đều là dân chúng thị trấn Lưu. Một số người đang ngồi ăn bánh bao, một số người đang đứng nghe Chu Du bốc phét.

Nhà thơ Triệu len lén đi đến trước cửa nhà Tống Cương đang để ngõ. Nhìn thấy Lâm Hồng đang nấu cơm bên trong, Tống Cương đang ngồi trong ghế xô pha xem vô tuyến, nhà thơ Triệu hỏi Tống Cương:

- Phát hết quảng cáo rồi hả?

Tống Cương gật đầu. Nhà thơ Triệu quay ra nhìn sang cửa hàng điểm tâm bên kia phố, xác định Chu Du không trông thấy mình, vội vàng chạy ra, một mạch một trăm bảy mươi mét trên phố như tập chạy, làm cho mình đổ mồ hôi nhễ nhại, lại giơ hai tay lau sạch đi mắt vừa ngủ dậy, bước vào cửa hàng điểm tâm với dáng điệu mệt mỏi, y như chăm chỉ rao bán màng trình cả ngày. Trông thấy nhà thơ Triệu đi vào, Chu Du đang ba hoa nói chuyện vẩy tay chào anh ta, nói với người bên cạnh:

- Anh Triệu, trợ lý Tống giám đốc đã đến.

Dân chúng không biết trợ lý Tống giám đốc là gì. Chu Du giải thích là người giúp việc của Tống giám đốc. Bỗng chốc nhà thơ Triệu vinh dự được phong chức trợ lý Tống giám đốc. Trước đó anh ta cứ tưởng mình còn là một nhân viên quảng cáo bán hàng. Nét mặt nhà thơ Triệu còn méo xệch, bỗng chốc trở nên hồng hào tươi rói. Đấy dân chúng chặn trước mặt sang hai bên, nhà thơ Triệu đi vào sau Chu Du, khom lưng nói đã phân phát hết tờ rơi, sau đó đứng sau Chu Du như một trợ lý thực sự.

Chu Du ngẩng lên hỏi:

- Chiều nay anh ngủ suốt có phải không?

- Không - Nhà thơ Triệu lắc đầu quây quây - Chiều nay tôi đi khắp thị trấn Lưu, phân phát hết tờ rơi quảng cáo.

- Mồm ông hôi như vừa ngủ dậy - Chu Du nói.

Dân chúng cười ồ lên. Nhà thơ Triệu đỏ mặt. Lại một lần nữa anh ta bảo cả buổi chiều mình và Tống Cương đi phân phát tờ rơi quảng cáo. Chu Du mỉm cười bảo:

- Tôi nhìn thấy Tống Cương, không nhìn thấy anh.

Nhà thơ Triệu vẫn còn định cãi, Chu Du xua tay bảo đừng nói. Rồi Chu Du lại thao thao bất tuyệt, tiếp tục kể lại quá trình mình từng trải một cách truyền kỳ. Tô Muội ngồi đối diện há hốc mồm nghe. Nhìn thấy mồ hôi nhễ nhại trên mặt trên cổ nhà văn Lưu, Chu Du bảo anh thật vất vả rồi quay lại kể tiếp chuyến đi châu Phi của mình. Hấn nói:

- Nông dân châu Phi làm việc có hiệu suất cao nhất thế giới...

Dân chúng hỏi hấn:

- Tại sao?

Hấn trả lời:

- Họ cời truồng làm ruộng, vừa cày bừa, vừa ỉa đái tồ tồ cùng một lúc, họ vừa cày bừa, vừa bón phân cho ruộng.

Dân chúng cứ chà chà khen ngợi, cảm thấy đúng là một biện pháp tốt, làm được hai việc nhà nông cùng một lúc vừa đỡ tốn công, vừa đỡ tốn sức, hơn nữa cũng khỏi phải chùi đít, gió thổi vào là lỗ đít sạch hết.

Rồi, chỉ vào những gái đẹp trình tiết đi đi lại lại bên ngoài cửa hàng điểm tâm, Chu Du nói với mọi người:

- Mới có ngàn này cô gái, các bạn đã hoa mắt lên rồi, chẳng phải đến đây có ba ngàn cô phải không nào?

Chu Du kể, có lần hấn đến một hòn đảo của Thái Bình Dương, trong cổ họng xì xồ mấy tiếng, hấn bảo đó là tên đảo, phiên dịch ra là "Đảo đàn bà". Lên đảo hấn mới biết mình đã đi vào một nước đàn bà. Trên đảo có hơn bốn vạn năm nghìn tám trăm đàn bà. Người nào cũng đẹp như tiên, chỉ có điều cóc có một người đàn ông nào. Trước khi hấn lên đảo, có một người đàn ông đã đến đấy, đó là chuyện xảy ra mười một năm trước. Chu Du trợn tròn mắt nói với dân chúng:

- Bà con thử nghĩ, mười một năm họ không nhìn thấy đàn ông, bây giờ nhìn thấy tôi còn không...

Nói đến đây, Chu Du chơi trò úm ba la, uống một hợp trà xanh, lại bảo cô phục vụ rót thêm. Dân chúng ngồi nghe sốt cả ruột, trách cô phục vụ chậm tay chậm chân quá. Sau khi Chu Du uống hợp nữa, cánh đàn ông anh nào cũng trợn mắt hỏi:

- Trông thấy anh thì sao?

Chu Du hít thở một cách dễ chịu, rồi nói tiếp:

- Bọn họ xếp hàng đòi luân phiên hiếp tôi. Đương nhiên, đêm đầu tiên của tôi giành quyền cho nữ quốc vương...

Chu Du bảo, nữ quốc vương không phải là một bà già. Trong nhà nước toàn là đàn bà con gái, chỉ có cô nào xinh đẹp nhất mới được làm Quốc vương. Hấn miêu tả sơ sơ Nữ quốc vương mười tám tuổi xinh đẹp biết chừng nào. Hấn nói:

- Người nước ngoài nói là người đẹp, người Trung Quốc nói là Tây Thi.

Dân chúng đang trong lòng muốn biết hẳn đã ngủ với Nữ quốc vương hay chưa. Đám đàn ông hỏi hẳn:

- Anh đã giành đêm đầu cho Nữ quốc vương chưa?

- Chưa - Chu Du lắc đầu trả lời.

- Tại sao? - Đám mày râu ngạc nhiên hỏi.

Chu Du đáp:

- Tuy Nữ quốc vương xinh đẹp, nhưng tôi không yêu cô ấy.

Đám mày râu lắc đầu lia lịa. Họ hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó hả? - Chu Du nói một cách sơ sài - Sau đó tôi trốn đi.

- Anh trốn bằng cách nào?- Đám đàn ông hỏi.

- Rất đơn giản - Chu Du đáp - Mình đóng giả thành đàn bà, trốn đi.

Đám đàn ông nổi lên những tiếng xì xào tiếc rẻ, trong đó có người trách hẳn:

- Anh trốn đi làm quái gì? Nếu là tôi, dù cho súng ngắn chĩa vào ngực, pháo lớn kề vào đít, tên lửa tuần tra kiểu rìu chiến đấu lao vào tim, mẹ kiếp, sống chết tôi cũng không đi.

- Chí phải! - Đám đàn ông khác đồng thanh tán thành.

- Tôi không đồng ý - Chu Du nói - Lần đầu tiên, nhất định tôi phải giành cho người đàn bà tôi yêu sâu sắc nhất.

Nói rồi Chu Du liếc nhìn Tô Muội đang ngồi đối diện. Trên mặt Tô Muội đầy vẻ xấu hổ. Sau khi nghe hết chuyện đi mạo hiểm của Chu Du trên Vương quốc đàn bà, có một chị hỏi anh ta:

- Anh đã đi bao nhiêu nước?

Chu Du giả vờ nghĩ rồi đáp:

- Nhiều lắm, dùng máy tính điện tử cũng không tính hết.

Thời cơ tâm bốc của nhà thơ Triệu đã đến, anh ta nói:

- Chu Tổng giám đốc của chúng tôi biết nói ba mươi thứ tiếng, đương nhiên trong đó có tiếng Trung Quốc mình.

Dân chúng ò lên tán phục, nhưng Chu Du lại khiêm tốn xua tay bảo:

- Quá lời, quá lời, trong ba mươi thứ tiếng, cũng chỉ dùng được mười để làm ăn buôn bán, còn mười thứ tiếng chỉ có thể ứng phó với đời sống hàng ngày, mười tiếng khác cũng là để chào hỏi nhau vớ vẩn.

- Thế cũng đã là quá giỏi - Đám đông lên tiếng.

Nhà thơ Triệu tiếp tục tâm bốc:

- Chu Tổng giám đốc của chúng tôi đi đâu cũng ở buồng Tổng thống của khách sạn năm sao.

Dân chúng lại ò lên một tiếng. Chu Du vẫn khiêm tốn xua tay nói:

- Có lúc cũng không ở buồng Tổng thống, vì có Tổng thống nước ngoài người ta sang, tôi đành ở buồng giành cho nhà buôn.

Lúc này Chu Du chợt nghĩ đến tối hôm qua cùng nhà thơ Triệu nằm chung trên một cái chiếu cói, có một vài người dân cũng nhìn thấy, hẳn đã khôn khéo lái câu chuyện. Hẳn bảo, mình là bậc đại trượng phu co được duỗi được, ngủ buồng Tổng thống của khách sạn năm sao cũng được, ngủ hè phố ngoài trời cũng xong. Hẳn kể có lần hẳn ngủ ba ngày ba đêm giữa sa mạc A rập. Ở đó mặt trời độc hại vô cùng, suýt nữa hẳn bị sấy thành một xác ướp. Hẳn còn ngủ một tuần lễ trong rừng rậm châu Mỹ. Khi ngủ, những con dã thú cứ đi lại quanh quần bên cạnh. Có lần hẳn ngủ chung với một con hổ cái già. Hẳn gối đầu lên một thân cây đổ. Con hổ cái già cũng gối đầu lên thân cây đổ. Mặt quay vào nhau, hẳn và hổ cái già ngủ hẳn một đêm. Sáng sớm râu mũi hổ cọ vào hẳn ngứa ngứa, đánh thức hẳn dậy. Sau đó, hẳn mới biết mình và hổ cái già đã ngủ một đêm như vợ chồng.

Nhà thơ Triệu tiếp tục nịnh hót:

- Số điện thoại di động của Chu Tổng giám đốc chúng tôi cũng không phải của Trung Quốc, mà ở chỗ nào đó của nước Anh.

Chu Du sửa lại:

- Ở quần đảo Vitskin thuộc lãnh thổ Anh.

Dân chúng ngạc nhiên hỏi:

- Anh là công dân của đảo nhỏ ấy sao?

Chu Du xua tay nói:

- Công ty của tôi đăng ký ở đây, như thế mới có thể bán cổ phiếu trên thị trường Nasidake nước Mỹ.

Dân chúng ngạc nhiên kêu lên:

- Công ty của anh còn bán cổ phiếu trên nước Mỹ sao!

Chu Du khiêm tốn trả lời:

- Rất nhiều Công ty Trung Quốc phát hành cổ phiếu ở Mỹ.

Trong dân chúng hóng chuyện có người buôn bán cổ phiếu, hỏi hã cổ phiếu của Công ty hã mang số mã bao nhiêu? Hã trả lời bốn chữ cái tiếng Anh ABCD. Rồi hã động viên dân chúng, sau này có cơ hội sang Mỹ, nhất định phải mua cổ phiếu ABCD. Hã bảo cổ phiếu ABCD rất có giá trị, liên tục ba năm liền đều tăng trưởng gấp bội. Trong tiếng hét lên kinh ngạc, dân chúng nhao nhao xin số điện thoại di động của hã, nhao nhao bỏ vào túi con số 00088123 của hã như một cửa quý. Khi nói số điện thoại với dân chúng, Chu Du cũng nhắc nhở họ không có việc gì không được gọi vào số điện thoại quốc tế này, hã dọa:

- Các bạn chỉ a lô, a lô, a lô ba tiếng, cũng toi cả tháng lương.

Tên lừa đảo giang hồ Chu Du đã chinh phục hoàn toàn dân chúng thị trấn Lưu. Dân chúng vây quanh hã, cứ chen lấn xô đẩy, nhìn hã một cách sùng bái, dỏng tai nghe hã nói, mãi đến một giờ sáng mới giải tán. Trợ lý Tổng giám đốc, nhà thơ Triệu đi theo Tổng giám đốc của mình, bước ra khỏi cửa hàng điểm tâm có điều hoà nhiệt độ trải chiếu cói nằm trên hè phố nóng ran. Tô Muội hơn ba mươi tuổi, Tô Muội chưa từng yêu bao giờ, hoàn toàn bị thuật lừa đảo của Chu Du chinh phục. Sau khi trông thấy Chu Du và nhà thơ Triệu nằm xuống, ngần ngại một lát, Tô Muội cầm bát hương muối đi ra. Đêm qua Chu Du bị muối đốt cả đêm, trên mặt hã cũng có hơn chục mụn trứng cá. Tô Muội đặt bát hương muối cạnh Chu Du, bẽn lẽn nói:

- Đây là hương muối trong cửa hàng. Sau khi có điều hoà nhiệt độ đã bỏ đi, em đem cho các anh.

Chu Du lập tức đứng dậy, lễ phép cảm ơn. Tô Muội đăm đỗi nhìn Chu Du, sau đó nói với nhà thơ Triệu:

- Thật ra các anh cứ vào trong cửa hàng mà ngủ có phải tốt hơn không. Trong đó có điều hoà nhiệt độ, không nóng, cũng không có muỗi.

Nhà thơ Triệu đang định nhận lời, Chu Du lại từ chối. Hấn nói:

- Không sao, so với sa mạc A rập và rừng rậm châu Mỹ La tinh, ở đây dễ chịu hơn nhiều.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Trong cửa hàng điểm tâm của Tô Muội, Chu Du được hưởng ba ngày liền món bánh bao nhỏ ống hút. Một ngày trước khi bắt đầu chính thức cuộc thi người đẹp trình tiết, tên lừa đảo giang hồ thân chinh ra trận. Nhân lúc Lâm Hồng đi làm, tại nhà Tống Cương, Chu Du bỏ ra hai tiếng đồng hồ hướng dẫn Tống Cương và nhà thơ Triệu quảng cáo bán màn trình nhân tạo như thế nào. Chu Du hết sức thất vọng vì nhà thơ Triệu chưa lấy vợ, hỏi anh ta có tình nhân chưa. Nhà thơ Triệu lúc đầu gật sau lại lắc đầu. Anh ta nói:

- Chưa có tình nhân trong hiện thực, nhưng có rất nhiều tình nhân trong mơ.

- Nhân tình trong mơ? - Chu Du lắc đầu nói - Chúng ta không phải quảng cáo bán màn trình trong mơ, mà là màn trình thực tế, nhất định phải có một người đàn bà thực tế làm chủ đề câu chuyện.

Sau đó Chu Du hài lòng nhìn Tống Cương. Hẳn bảo Lâm Hồng vợ Tống Cương rất đẹp, nghe nói ở thị trấn Lưu, chị đã từng là một người đẹp nổi tiếng, cũng là một danh nhân. Chu Du phấn khởi lắm, hẳn bảo nhất định phải tận dụng triệt để hiệu ứng của danh nhân, yêu cầu Tống Cương đứng trên phố lớn đích thân trình bày, nói rõ hiệu quả khi Lâm Hồng sử dụng màn trình nhân tạo. Lần đầu tiên nghe người khác nói Lâm Hồng của anh bằng những lời như vậy, anh đỏ bừng mặt nói:

- Lâm Hồng chưa dùng màn trình nhân tạo bao giờ.

- Anh cứ bảo vợ anh đã dùng, là vợ anh đã dùng - Nhà thơ Triệu nói -
Lời nói của anh có thẩm quyền nhất.

Chu Du tán thưởng, gật gật đầu với nhà thơ Triệu, nói với Tống
Cương:

- Trợ lý Tổng giám đốc Triệu nói hay lắm.

Tống Cương lắc đầu bảo:

- Tôi không thể nói như vậy.

Nhà thơ Triệu sốt ruột:

- Chu Tổng giám đốc mỗi ngày trả anh một trăm đồng, ngay một câu
anh cũng không muốn nói sao...

- Tôi có thể nói những chuyện khác, chuyện này tôi chịu thôi - Tống
Cương vẫn lắc đầu.

Nhà thơ Triệu còn muốn nói thêm, Chu Du xua tay ra hiệu cho anh ta
đừng nói. Chu Du suy nghĩ rồi bảo Tống Cương:

- Thế này nhé, anh không nói gì hết, để anh Triệu trợ lý Tổng giám
đốc nói, chỉ cần anh đứng bên cạnh, anh khỏi cần gật đầu, anh không lắc
đầu là được.

Tống Cương nghĩ bụng, mình không nói, cũng không gật đầu, sẽ yên
tâm. Chu Du bảo nhà thơ Triệu và Tống cương, mỗi người bê một cái hộp
giấy to, đi theo sau hẵn như hai thằng hầu. Hẵn hai tay không, nghênh nga
nghênh ngang đi trước. Trên hộp giấy Tống Cương bê, còn để một chiếc
ghế đầu.

Ba người đi đến giữa phố lớn dùng để thi tuyển. Chu Du đứng trên
ghế, sai nhà thơ Triệu và Tống Cương mở hai hộp giấy, lấy ra hai loại màng

trình mác nhập khẩu và sản xuất trong nước, bắt đầu quảng cáo bán hàng. Người đẹp trình tiết đầy đường và dân chúng kín phố, xúm đen xúm đỏ quanh ba người, như bầy muỗi vây hãm Chu Du và nhà thơ Triệu ngủ đêm. Đầu tiên Chu Du giới thiệu bán loại màng trình ngoại mác Đức Thánh Trinh Nữ. Giơ cao màng trình nhân tạo trong tay, Chu Du nói:

- Đây là màng trình nhân tạo mác Đức Thánh Trinh Nữ nhập khẩu, giá một chiếc ba trăm đồng. Hiện nay vào bệnh viện làm một lần phẫu thuật hàn gắn lại màng trình phải mất ba ngàn đồng. Vào bệnh viện mất ba trăm đồng chỉ có thể làm một lần trình nữ. Còn mác Đức Thánh Trinh Nữ tôi bán ba ngàn đồng có thể làm mười lần trình nữ.

Sau đó Chu Du giới thiệu phương pháp sử dụng như diễn kịch câm. Hăn nói:

1 Trước tiên rửa sạch tay lau khô (hăn làm động tác rửa tay và lau tay), xé túi thiếc bọc kín lấy màng ra, vò tự nhiên thành búi nhỏ. 2. Đặt búi nhỏ nói trên vào sâu trong âm đạo (tay hăn thò vào trong đũng quần). Động tác đặt vào phải nhanh chóng, để tránh dính vào ngón tay lòi ra (tay hăn rút từ trong đũng quần ra như bị bỏng) 3. Đặt vào ba đến năm phút là có thể bắt đầu chuyện bông the (lần này hăn không làm động tác). 4. Xong chuyện bông the ra nhà vệ sinh rửa sạch dịch nhờn màu máu bám dính bên trong là được (tay hăn lại thò vào đũng quần làm động tác rửa). 5. Khi bắt đầu sinh hoạt vợ chồng, phía nữ nên thay đổi vị trí cơ thể (hăn nghiêng người), để phía nam bắt đầu cho vào dễ dàng, đồng thời phối hợp trạng thái đau xé khi màng trình nhân tạo nứt thủng (hăn chau mày làm động tác đau nhăn nhó), nếu phối hợp tiếng rên đau đớn và tỏ ra bẽn lẽn xấu hổ (hăn không rên, nhưng đã làm ra vẻ ngượng ngùng), hiệu quả càng tốt.

Trong tiếng cười vui nhộn của các cô gái đẹp và dân chúng, Chu Du bắt đầu quảng cáo bán loại màng trình nội. Hăn nói:

- Đây là màng trinh nội mạc Mạnh Khương Nữ, giá một trăm đồng một chiếc. Nếu theo giá phẫu thuật ở bệnh viện, dùng mạc Mạnh Khương Nữ có thể làm ba mươi lần trinh nữ...

Có một người nói to:

- Anh làm thử cho chúng tôi xem nào.

Chu Du cười hỏi:

- Có chị em nào tình nguyện làm thử trước mọi người không?

Các người đẹp và dân chúng cười ồ lên. Người đó nói tiếp:

- Một tay anh cầm, còn một ngón tay kia anh chọc vào.

Dân chúng đồng thanh khen, hay đấy. Chu Du cười bảo:

- Đây là một trăm đồng của người ta chứ có phải ít đâu. Bà con anh chị em đang đứng đây có đến hơn một trăm người, mỗi vị bỏ ra một đồng, tôi sẽ thử cho xem.

Dân chúng nhao nhao móc ra một đồng. Nhà thơ Triệu và Tổng Cương lách đi lách lại giữa đám đông, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, cuối cùng thu đủ một trăm tờ một đồng. Chu Du bắt đầu thí nghiệm. Hắn mở hộp mạc Mạnh Khương Nữ, lấy màng trinh nhân tạo bọc trong túi giấy thiếc, sau khi xé túi thiếc, hắn cầm màng trinh Mạnh Khương Nữ trên tay trái, giơ ngón trỏ tay phải chọc vào màng trinh, cái đầu tiên không chọc thủng, hắn chọc cái thứ hai, vẫn chưa thủng. Mọi người cười ầm ĩ, một gã nam nói to:

- Trinh nữ này già phải không?

- Đây là màng trinh mạc Mạnh Khương Nữ - Chu Du kiêu hãnh nói - Mạnh Khương Nữ khóc đổ được Trường Thành kia mà, đương nhiên màng trinh của chị ấy dày, bền chắc.

Trong tiếng cười nhốn nháo của dân chúng, Chu Du chọc phát thứ ba. Lần này chọc thủng, dịch nhớt màu máu chảy toé loe ra tay Chu Du. Hắn đắc ý vung tay nói:

- Nhìn thấy chưa? Nhìn thấy chưa? Đây là nhìn thấy máu lần đầu.

Sau khi tiếng cười vui của dân chúng và các người đẹp dần dần lắng xuống, Chu Du trở lại cuộc đối thoại đã tập luyện từ trước. Vì nhà thơ Triệu chưa kết hôn, hắn hỏi Tống Cương:

- Anh Tống Cương, đêm qua vợ anh dùng loại màng trinh nào?

- Đương nhiên là màng trinh ngoại Đức Thánh Trinh Nữ - Nhà thơ Triệu trả lời thay Tống Cương, anh ta cũng nói một cách kiêu hãnh như Chu Du - Vợ Tống Cương đâu có thềm dùng hàng nội?

Chu Du vẫn hỏi Tống Cương rõ to:

- Đêm qua chuyện buông the, vợ anh có cảm giác như thế nào?

Vẫn là nhà thơ Triệu nói bô bô:

- Cô ấy kêu lên một tiếng đau thảm thiết.

Chu Du đắc ý gật đầu, hỏi tiếp:

- Thế còn anh, anh có cảm giác như thế nào?

Vẫn là nhà thơ Triệu trả lời:

- Lúc ấy tôi sợ toát hết mồ hôi hột.

Chu Du rất không hài lòng câu trả lời lần này. Hắn chau mày nói:

- Phải là sướng, sướng đến nỗi toàn thân đổ mồ hôi nóng hôi hổi.

Nhà thơ Triệu lập tức sửa lại:

- Đầu tiên là toàn thân sợ lạnh toát mồ hôi, sau một hai, ba giây thì sửng, sửng đến nỗi toàn đổ mồ hôi nóng hôi hổi.

- Trả lời hay lắm - Chu Du nói oang oang - Trong ba giây hưởng cái lạnh từ bắc cực đến cái nóng của châu Phi.

Chu Du rất hài lòng với ứng xử nhanh trí của nhà thơ Triệu, hẳn gật đầu khen ngợi anh ta, lại phơi phới niềm tin hỏi Tống Cương:

- Anh Tống Cương, cuối cùng anh hãy tổng kết xem, tác dụng lớn nhất của màng trinh nhân tạo là gì?

Tống Cương lúc này mặt đỏ bừng bừng, đỏ từ trong khuôn trang đỏ ra, đỏ đến trán và cổ. Anh không ngờ mình không nói cũng không gật đầu, vẫn khốn đốn tột bậc, tiếc rằng chẳng có lỗ nẻ để chui xuống đất. Tổng kết cuối cùng vẫn là nhà thơ Triệu nói thay mình. Anh ta chỉ Tống Cương nói to tướng:

- Anh Tống Cương cả đời chỉ ngủ với một người đàn bà là vợ mình, sau khi vợ anh dùng màng trinh nhân tạo... - Nhà thơ Triệu giơ lên hai ngón tay - Vậy là anh Tống Cương đã được ngủ với hai cô gái trinh nguyên.

- Trả lời hay vô cùng - Chu Du sung sướng hai mắt sáng lấp lánh, hẳn nói với tất cả mọi người - Đây là tác dụng của màng trinh nhân tạo, nó không những giúp cho những chị em mất màng trinh tìm lại được sự tự tin của mình, mà còn làm cho đức ông chồng càng trung thành với vợ. Hãy mau mau đến mua! Các bạn gái nên đến mua! So với giá phẫu thuật ở bệnh viện, mác Đức Thánh Trinh Nữ có thể làm cho các bạn trai được có cảm giác mười lần hạnh phúc phá trinh trên thân thể một người đàn bà. Mác Mạnh Khương Nữ có thể cho bạn hưởng sung sướng những ba mươi lần phá trinh!

Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi và những cô gái đẹp từ nơi khác đến, hỉ hả xem ba người biểu diễn. Xem xong có một số tỏ ra khó hiểu. Một người đàn ông chỉ vào Tống Cương hỏi nhà thơ Triệu:

- Rành rành người ta hỏi Tống Cương, anh lại đứng ra trả lời?

- Ông có muốn kể chuyện mình ngủ với vợ ra không nào? - Nhà thơ Triệu chỉ vào người nọ thắc mắc nói - Ông không muốn, Tống Cương cũng không muốn. Tống Cương bảo tôi nói thay.

Tống Cương lúc này hối hận không kịp. Anh cứ đứng cúi gằm xuống, không nói một câu, không gật đầu cũng không lắc đầu. Nhưng anh đau khổ vô cùng, cảm giác như có một con dao cùn cứa vào da thịt mình. Quảng cáo bán hàng của bọn Chu Du rất thành công. Ngay lúc đó không ai mua. Đến lúc đêm khuya thanh vắng, có nhiều người khe khẽ đánh thức Chu Du và nhà thơ Triệu, xin mua màn trướng nhân tạo. Mấy đêm liền, số lần Chu Du và nhà thơ Triệu bị đánh thức vượt xa số lần bị muỗi cắn đánh thức. Phần đông là những người đẹp đến từ các tỉnh ngoài. Có cả chị em thị trấn Lưu chúng tôi, đương nhiên cũng không thể thiếu đàn ông, bị ảnh hưởng bởi lời nói của nhà thơ Triệu, họ thậm chí không ngủ được với người đàn bà khác, thì hưởng thụ mấy lần cảm giác sung sướng đẹp đẽ trên thân thể vợ. Bởi thế Chu Du cứ trở mắt nhìn nhà thơ Triệu, hãnh diện:

- Anh là một nhân tài hiếm có, sau này chúng ta còn phải hợp tác với nhau. Tiền thưởng của anh lần này chắc chắn nhiều hơn lương.

Nhà thơ Triệu nghe vậy mừng hết chỗ nói. Anh ta hỏi:

- Được bao nhiêu tiền thưởng?

Chu Du trả lời:

- Đến lúc ấy anh sẽ biết.

Cuộc trình diễn trên phố lớn của ba người đã đến tai Lâm Hồng ngay trong ngày. Lâm Hồng uất tới mức toàn thân run rẩy. Về đến nhà, lẽ ra chị nổi cơn thịnh nộ. Trông thấy Tống Cương ngồi trên ghế xô pha với cái dáng tội nghiệp thấp thỏm không yên, chị lại mềm lòng, nghĩ bụng, cũng vì anh ấy muốn kiếm nhiều tiền cho gia đình, chị lắc đầu đi ta ngoài. Trông thấy nhà thơ Triệu đang hí hửng đi đến, bao nhiêu tức giận chị trút hết vào anh ta. Nhìn thấy bốn chung quanh vắng người, chị hạ thấp giọng hăm hăm chửi nhà thơ Triệu:

- Đồ khốn nạn.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Cuộc thi chọn người đẹp trình tiết toàn quốc lần thứ nhất cả thế giới đều biết cuối cùng đã mở màn. Xét tới việc cuộc thi phải tổ chức trên phố lớn, dưới cái nắng gay gắt như thiêu như đốt và nước da nõn nà của các cô gái, Ban tổ chức quyết định, vòng đầu sẽ tiến hành vào lúc chiều tối. Đây là một buổi chiều hoành tráng nhất chưa từng có trong lịch sử thị trấn Lưu chúng tôi. Ba ngàn cô gái trình tiết xinh đẹp đều mặc bộ đồ tắm biển. Người đẹp cao lùn gầy béo khác nhau đứng thành một hàng dài hai kilômét. Đường phố dài nhất của thị trấn Lưu chúng tôi không đủ chỗ, đội ngũ người đẹp phải rẽ ngoặt qua một cái cầu xếp hàng sang một phố lớn khác.

Khi mặt trời chưa khuất núi, thị trấn Lưu chúng tôi muôn người đều đã đổ xô ra đường. Mọi cửa hàng đều đóng cửa. Mọi nhà máy đều nghỉ việc. Mọi cơ quan đều tan tầm. Mọi người đều chen chúc hai bên phố lớn. Trên các cây ngô đồng, cột điện, người trèo kín như đàn khỉ. Cửa sổ mọi ngôi nhà hai bên phố đều chật ních người. Bác sĩ y tá trong bệnh viện cũng đi ra ngoài hết. Họ bảo lần này không ra nhìn cho sướng mắt, thì ngàn năm nữa mới có lần thứ hai. Các bệnh nhân cũng đổ ra. Ai cụt chân thì chống nạng. Ai gãy tay thì treo cánh tay. Ai đang tiếp đạm, thì giơ chai lên. Ai vừa mổ xong, thì người nhà bèn khiêng băng cáng, nằm trong xe bò, ngồi trên gác ba ga xe đạp, tất cả đều ra xem.

Dân ở huyện bạn, thành phố bạn đi xe đạp đến, lọ mọ đạp năm sáu tiếng đồng hồ, đến xem các cô gái trình tiết xinh đẹp một chút, rồi lại lọ mọ đạp xe về. Thị trấn Lưu chúng tôi chỉ có ba vạn dân, hôm ấy tối thiểu cũng có tới mười vạn người. Phố lớn được giành cho cuộc thi, các cô gái trình

tiết xinh đẹp đứng thành hàng. Cảnh sát giao thông, công an ở các đồn đều được huy động hết, đứng thành hàng trước mặt ngăn dân chúng. Hôm ấy cảnh sát, công an sững mắt nhất. Họ được nhìn người đẹp rõ hơn bất cứ ai. Các nhà báo càng sững mắt hơn, chỉ có họ mới được đi đi lại lại trên những khoảng trống của phố lớn. Thấy ai đẹp là họ đến phỏng vấn, mắt cứ chăm chăm nhìn vào bộ ngực căng phồng của người đẹp, nhìn cả vào rốn của người ta, dường như muốn nhìn cho rõ thân thể trần truồng của chị em.

Đằng sau những người đẹp đều chật ních cánh đàn ông. Ba ngàn người đẹp cô nào cũng bị sờ trộm mông, không sót một ai. Có những gã mày râu cời trần, chỉ mặc một quần đùi. Họ hò hét ôm tới, mắng nhiếc người đằng sau đừng chen họ, tấm thân trần của họ cứ cọ đi xát lại một cách đàng hoàng vào da thịt người đẹp chỉ có ba mảnh vải bằng bàn tay che ba chỗ trên cơ thể. Trong các cô người đẹp, kẻ khóc, người chửi. Có khi các cô chửi té tát vào mặt, mà số đàn ông rần mày rần mặt cứ lì ra, coi như mình không có tội, quay lại chửi người đằng sau đừng chen lấn xô đẩy.

Lý Trọc mồm leo lẻo nói, tiến hành thi chọn người đẹp trình tiết trên phố lớn là để quần chúng được xem miễn phí. Nhưng khi anh ta vào nhà vệ sinh lại nảy ra cách làm ăn kiếm tiền. Anh ta sai Lưu Tân Văn lập tức tổ chức người đi tuyên truyền, bán vé kiểm duyệt. Lưu Tân Văn ra sức tuyên truyền, bán một lúc hơn năm ngàn vé. Anh ta thuê toàn bộ xe tải của huyện mình, huyện bạn, của thành phố mình, thành phố bạn, vẫn không chở hết hơn năm ngàn người tham gia kiểm duyệt. Cuối cùng thuê toàn bộ xe công nông của bà con nông dân trong vòng trăm dặm vuông. Hơn năm ngàn người đứng trên xe tải và xe công nông duyệt người đẹp trình tiết như duyệt binh. Đội ngũ người đẹp xếp hàng dài hai kilômét, đội ngũ kiểm duyệt đi ô tô và xe công nông sắp hàng dài hơn bốn kilômét.

Đi đầu là hai mươi xe con kiểm duyệt mui trần, chở Lý Trọc và các ông Đào Thanh, các đồng chí lãnh đạo Ban tổ chức cuộc thi và các đồng chí Ban giám khảo, khách quý tài trợ. Ông Vương bán kem và ông Dư nhổ

răng ngồi trên xe con mui trần cuối cùng. Ông Dư nhớ rằng lẽ ra sẽ từ châu Âu đi châu Phi, nhưng được ông Vương bán kem gọi điện báo tin có cuộc thi người đẹp trình tiết quy mô lớn, ông lập tức thay đổi đường đi quay về, nghĩ bụng trong giờ phút chơi trội này, nhất định mình phải xuất đầu lộ diện. Ông Dư diện complê giày da, đứng trên xe mui trần. Bộ complê của ông rất vừa người. Màu áo sơ mi, cà vạt và màu complê phối hợp rất hài hoà ăn ý.

Diện complê vào, ông Dư nhớ rằng vung chân múa tay, trông oách vô cùng, cứ làm như ngoài complê, ông chưa từng mặc quần áo gì khác, ngay từ trong tủ lót, ông đã mặc complê, đi giày da. Nhìn ông Vương bán kem bên cạnh cũng mặc complê, nhưng ống tay áo dài quá, ngay đến móng tay cũng không nhìn thấy. Cổ áo sơ mi bên trong quá rộng, cài cúc vào còn trông rõ hai cái xương quai xanh. Bên ngoài thắt chiếc cà vạt màu đỏ rẻ tiền của hệ thống bảo vệ công ty. Ông Dư nhớ rằng tỏ ra hết sức thất vọng đối với lối ăn mặc bôi bác của ông Vương bán kem. Ông nói với ông Vương:

- Ông ăn mặc xuềnh xoàng quá.

Sau hai mươi xe con kiểm duyệt mui trần là hàng xe tải dài dằng dặc. Phía trước là xe tải vé khách quý. Trên xe tải có chỗ ngồi, có bàn, có nước giải khát, có hoa quả. Tiếp theo là xe tải vé loại A. Trên xe chỉ có chỗ ngồi không có bàn. Trên xe tải vé loại B không có chỗ ngồi không có bàn, mà đứng thành hai hàng. Trên xe tải vé loại C đứng thành bốn hàng, xe tải vé loại D người chen chúc. Sau xe tải là đội hình xe công nông dài tít tắp. Xe công nông là loại vé thường, trên xe chứa đầy người như chở súc vật.

Lưu Tân Văn không đứng trên xe con mui trần phía trước. Giống như một trọng tài Olympic, anh ta cầm súng phát lệnh đứng ở cửa vào phố lớn. Trưởng Ban tổ chức trên xe con mui trần đầu tiên là Lý Trọc, mời một đồng chí lãnh đạo Lưu Tân Văn đã tìm đến, ghé mồm vào micrô, đọc bài diễn văn khai mạc rườm rà, nói lên cuộc sống tốt đẹp ở các địa phương từ sau khi cải cách mở cửa đến nay, từ tăng trưởng GDP của cả nước nói đến tăng

trưởng GDP của toàn tỉnh, rồi lại từ tăng trưởng GDP của toàn thành phố nói đến tăng trưởng GDP của thị trấn Lưu chúng tôi. Khó khăn lắm mới nói đến thị trấn Lưu, chuyển sang vấn đề khác lại nói đến cả nước, nói trời nói biển một thôi một hồi lại quay về thị trấn Lưu, nói đến cuộc thi người đẹp trình tiết quy mô lớn sắp sửa bắt đầu, việc tổ chức cuộc thi người đẹp trình tiết quy mô lớn đã chứng tỏ đời sống của quần chúng nhân dân ngày càng nâng lên, chứng tỏ địa vị quốc tế của Trung Quốc ngày càng nâng cao. Cuộc thi người đẹp trình tiết vừa phát huy nền văn hoá truyền thống của Tổ quốc, vừa hoà nhập khăng khít với trào lưu toàn cầu hoá. Sau nửa tiếng đồng hồ nước bọt bắn tung toé, cuối cùng đồng chí lãnh đạo đã nói to:

- Tôi tuyên bố, cuộc thi người đẹp trình tiết toàn quốc lần thứ nhất chính thức bắt đầu!

"Đoàng"! Lưu Tân Văn bắn một phát súng hiệu lệnh, đội ngũ duyệt người đẹp đi xe con mui trần, xe tải và xe công nông rầm rộ đi vào, trông long trọng hoành tráng như cuộc thi maratông. Xe con mui trần, xe tải và xe công nông nổ máy âm ầm, tốc độ chậm rì rì, như bò trên mặt đất, từ từ đi theo phố lớn về phía mặt trời lặn. Ba ngàn người đẹp luôn luôn bị quấy rối tình dục vốn đã vô cùng phần nộ và đau lòng chột nghe phát súng nổ, lập tức tập trung tinh thần, cô nào cô nấy ưỡn ngực vẹo lưng, mắt nhìn tình tứ, nụ cười luôn nở trên một, đúng là ba ngàn người ba ngàn vẻ đẹp quyến rũ.

Họ nhìn xe con mui trần của lãnh đạo Ban Tổ chức và ban giám khảo đi qua, đằng sau còn có đoàn xe tải và xe công nông kiểm duyệt dài tít tắp. Bọn đàn ông đằng sau các cô vẫn len lén sờ mó cấu véo. Các cô muốn bỏ cuộc từ lâu, muốn về nhà, kỳ cọ cho thật sạch những chỗ bị bọn đàn ông sờ soạng. Nhưng Lý Trọc là người như thế nào? Việc gì anh ta cũng nghĩ trước người khác. Anh ta đã dự đoán từ trước, trong mắt những người đẹp chỉ có Ban giám khảo, không có dân chúng, đoán trước đám người đẹp chờ xe con mui trần của Ban giám khảo đi qua là quay người chuồn về. Như vậy, người kiểm duyệt trên xe tải, nhất là người kiểm duyệt trên xe công nông sẽ

không nhìn thấy gì, đành phải ngẩng lên nhìn mặt trời lặn. Những người bỏ tiền mua vé sẽ lập tức trở thành những kẻ phá rối trật tự. Họ sẽ tụ tập gây tối, sẽ đến Văn phòng Ban tổ chức đánh đập cướp giật. Để khống chế tình hình, đồng thời cũng là để nâng cao nhiệt tình mua vé kiểm duyệt, thành tích thi vòng đầu không để mười vị giám khảo cho điểm, mà cho hơn năm ngàn người mua vé kiểm duyệt chấm điểm.

Chúng ta thử nghĩ, mười vạn quần chúng chen chúc trong một buổi chiều mùa hè, ai cũng đổ mồ hôi. Mùi mồ hôi bắt đầu lên men bốc trên phố lớn thị trấn Lưu, khiến không khí có mùi chua chua. Mười vạn quần chúng đều nhả ra khí cacbonníc. Trong đó có năm ngàn người hôi mồm cũng đang thở ra khí cacbonníc hôi thối. Mười vạn quần chúng có hai mươi vạn cái nách, trong hai mươi vạn cái nách, có sáu nghìn cái nách hôi. Mười vạn quần chúng có mười vạn hậu môn. Trong mười vạn hậu môn có ít nhất bảy ngàn cái lỗ hậu môn đánh rắm, có những lỗ hậu môn không chỉ đánh một cái rắm. Không phải chỉ có quần chúng đánh rắm. Ô tô, xe công nông cũng đánh rắm. Chúng đánh rắm là lẽ đương nhiên. Xe chạy càng chậm, hơi ở sau xe càng nhiều. Hơi ở sau xe còn coi là tốt, có màu tro xám, lan toả trên phố lớn, giống như hơi nước trong nhà tắm. Hơi ở sau xe công nông nhả ra mới khốn nạn, cứ đen ngòm cuồn cuộn, giống như cháy nhà.

Không khí của thị trấn Lưu chúng tôi làm ô nhiễm ba ngàn người đẹp trình tiết. Những người đẹp đã ưỡn ngực ba tiếng đồng hồ, uốn eo ba tiếng đồng hồ, cười mỉm trên môi ba tiếng đồng hồ, mắt nhìn tình tứ ba tiếng đồng hồ, để hơn năm ngàn gã nhà quê trên ô tô và xe công nông ngắm nghía chấm điểm. Hơn năm ngàn gã nhà quê mua vé kiểm duyệt, anh nào anh nấy ra vẻ ta đây trong ban giám khảo vòng đầu. Anh nào anh nấy nhằm nhằm cầm bút cầm giấy, mồm gọi í ới. Đặc biệt là những gã nhà quê trên xe công nông, tuy họ bị xếp đống như súc vật, nhưng lại là những vị giám khảo cẩn thận nhất trên thế giới, hai mắt tròn tròn, vừa gạt được đầu người khác tránh ra, thì đầu mình lại bị người đằng sau gạt đi. Bọn họ ai ai cũng đòi nhìn người đẹp một cách kỹ càng. Giấy bút của họ đều giơ lên đỉnh

đầu, cô nào đẹp ghi vào giấy, lại còn giới thiệu và thảo luận với nhau, cẩn thận như mua cổ phiếu cho mình. Những người đứng sau lại càng chăm chỉ cẩn thận. Vừa nhìn rõ một người đẹp có khuôn mặt và thân hình đều hấp dẫn, còn chưa nhìn rõ mã số đeo trước ngực, xe công nông đã đi qua. Người đằng sau vô cùng sốt ruột hỏi người đằng trước người đẹp nào đó mã số bao nhiêu? Như sợ mình bỏ qua tờ cổ phiếu ngày mai giá tăng lên vòn vọt.

Ngay từ buổi chiều, ba ngàn người đẹp đã có mặt trên phố lớn. Các cô son phấn hoặc đậm hoặc nhạt, xếp hàng dài hai kilômét mất gần hai tiếng đồng hồ. Ô tô và xe công nông lại kiểm duyệt họ ba tiếng đồng hồ. Mồ hôi làm nhoè nhoét phấn son trên mặt các cô. Sau khi toàn bộ xe con xe tải, xe công nông dài bốn kilômét đi qua, hơi khói sau xe thổi ra lại nhuộm đen khuôn mặt son phấn nhoè nhoét của họ. Cô nào cô nấy đen sì sì như vừa từ trong ống khói chui ra. Dân chúng cười toe toét, bôi bác họ là những người đẹp đến từ châu Phi.

Vòng đầu như đi lễ hội, cuối cùng đã kết thúc vào lúc trời tối. Hơn năm ngàn gã nhà què vẫn háo hức háng hái. Cầm tờ giấy bị mồ hôi làm nhàu nát, xếp thành một hàng dài trước ngôi nhà nhỏ của Ban tổ chức cuộc thi, lần lượt trao cho Ban giám khảo kết quả của bình chọn của mình, mãi đến tận khuya. Họ có cảm giác mình không phải bỏ tiền mua vé kiểm duyệt, mà là thành viên Ban giám khảo của một cuộc thi lớn có quy mô cả nước. Điều này có thể khiến họ vui vẻ sung sướng suốt đời.

Nhìn sự sốt sắng ngu xuẩn của họ, Lưu Tân Văn thầm nghĩ, kẻ nhà què vẫn là kẻ nhà què, dù có quẳng họ sang Paris, sang New York, họ vẫn là kẻ nhà què không hơn không kém, cho dù các thành viên giám khảo nhà què có thái hai nghìn người đẹp trình tiết, chỉ còn lại một nghìn người vào vòng bán kết.

Hai cô người đẹp trợ trong nhà thơ Triệu có một cô bị loại. Cô bị loại thu xếp hành trang ngán ngẫm ra về. Cô lọt vào vòng hai cũng hơn hử thu

dọn đồ đạc, chuẩn bị vào ở khách sạn. Bây giờ khách sạn đã có phòng bỏ không.

Đến lúc này Chu Du đã ngủ chiếu cói ngoài trời bảy đêm. Hắn đã bán được bốn mươi ba màng trinh nhân tạo. Trong túi hắn đã có tiền. Hắn trả nhà thơ Triệu một trăm bốn mươi đồng, bảo là tiền ngủ trọ bảy ngày trước, đặc biệt còn nhấn mạnh, hắn sẽ chiêu đãi nhà thơ Triệu, vì bảy đêm anh ta đã cho hắn ngủ bên cạnh. Sau đó hắn quay người đi vào cửa hàng điếm tâm đối diện, ngồi nói chuyện thủ thỉ thân mật với Tô Muội, ăn bánh bao nhỏ có ống hút. Bánh bao nhỏ có ống hút đã thí nghiệm thành công. Hắn không thể cứ ăn không mãi không trả tiền. Hắn bắt đầu ghi sổ nợ trong cửa hàng của cô Muội. Hắn bảo mỗi ngày trả một chút tiền phiền phức quá, chờ khi nào đi, hắn sẽ thanh toán một thể.

Chu Du đi ra khỏi cửa hàng điếm tâm, nhà thơ Triệu cứ tưởng hắn cũng sẽ đến ở khách sạn. Nhưng hắn muốn đến ở nhà anh ta. Trông căn hộ chật hẹp, hắn có vẻ xem thường. Hắn nói:

- Thôi được, tôi sẽ ngủ trên ghế xô pha nhà anh.

Nhà thơ Triệu nói:

- Như thế tội nghiệp cho ngài quá, xin ngài cứ đến ở khách sạn.

Chu Du lắc đầu, ngồi vắt chân chữ ngũ trên ghế xô pha, tự nhiên như ngồi trong nhà mình, hắn nói:

- Tôi không quen ở buồng một người của khách sạn. Tôi ở khách sạn, kém nhất cũng phải buồng thuê bao, những buồng thuê bao đều bị các vị lãnh đạo chiếm hết.

Nhà thơ Triệu đề nghị hắn:

- Anh có thể thuê hai buồng, sẽ là buồng thuê bao.

- Bậy nào - Chu Du nói - Hai buồng sao lại gọi là buồng thuê bao? Hai buồng tôi ngủ thế nào?

Nhà thơ Triệu nói:

- Nửa đêm đầu anh ngủ ở buồng này, nửa đêm về sáng ngủ ở buồng kia.

Chu Du cười khì khì, hấn bảo:

- Tôi nói thật với anh, tôi cũng không quen ngủ buồng thuê bao. Tôi ngủ khách sạn chỉ có thể ngủ buồng Tổng thống.

Nhà thơ Triệu nói:

- Vậy thì anh thuê cả một tầng, buồng nào cũng đến ngủ gật một cái, chẳng phải buồng Tổng thống hay sao?

Chu Du trở mắt nhìn nhà thơ Triệu, nói:

- Anh đừng có nói vớ vẩn. Tôi cứ ngủ trên ghế xô pha nhà anh. Tôi đã ăn nhiều vây cá bào ngư. Bây giờ chỉ muốn ăn dưa muối, húp cháo loãng.

Tên lừa đảo giang hồ đã là ông chủ tạm thời của nhà thơ Triệu. Tiền lương tiền thưởng của nhà thơ Triệu hấn vẫn chưa trả. Hấn cứ ở lì trong nhà anh ta, nhà thơ Triệu cũng không thể oán thán nửa câu, mà vẫn phải tươi cười sẵn đón, vẫn cứ phải giả đồ ra vẻ tràn đầy hạnh phúc. Nếu nhà thơ Triệu đuổi hấn đi, là đuổi đi cả tiền lương tiền thưởng của mình.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Vòng bán kết của cuộc thi người đẹp trình tiết toàn quốc lần thứ nhất tiến hành vào lúc hoàng hôn hai hôm sau, vẫn là trên phố lớn. Thị trấn Lưu chúng tôi vẫn muôn người đổ ra đường. Trên phố lớn vẫn mấy vạn người tùm tùm, chỉ có điều không có xe tải, xe công nông, cũng không có những thành viên giám khảo nhà quê, mà dựng đài chủ tịch giữa phố lớn. Bên phải bên trái bên trên bên dưới đài chủ tịch toàn là quảng cáo. Hai bên phố lớn cũng toàn là quảng cáo, từ quảng cáo máy điện thoại di động đến quảng cáo du lịch, từ quảng cáo sửa sắc đẹp đến quảng cáo thuốc đi lỏng, từ quảng cáo quần lót đến quảng cáo chăn bông, từ quảng cáo đồ chơi đến quảng cáo rèn luyện thân thể... Đủ mọi thứ quảng cáo, ăn, chơi, dùng của người sống và người chết ở trong và ngoài nước, tất tần tật những thứ con người cần, động vật cần. Nghĩa là cứ vắt óc ra mà suy nghĩ, y như học sinh phổ thông trung học vắt óc suy nghĩ khi thi vào cao đẳng đại học, cũng không nghĩ ra còn quảng cáo gì nữa bỏ sót.

Lý Trọc, các nhà lãnh đạo trong Ban tổ chức và Ban giám khảo ngồi trên đài chủ tịch. Ông Dư nhổ răng và ông Vương bán kem cũng ngồi trên đài chủ tịch. Được ông Dư nhổ răng chăm nom bảo ban tận tình chu đáo, ông Vương bán kem cũng mặc comple đi giày da tử tế chững chạc. Âm nhạc nổi lên. Các bài ca đều do ca sĩ hát, được phát qua loa công suất lớn, kêu oang oang, hát hai ba câu, tạm dừng để quảng cáo, rồi cứ thế, lại hát, lại tạm dừng, một bài hát ít nhất cũng dừng bốn năm lần. Họ bảo đây là thời gian nhà chức trách tạm dừng. Những ca sĩ nổi tiếng hát trong loa trở thành lặp ba lặp bập. Một ngàn người đẹp trình tiết xếp thành hai hàng, đi lại ba lần trước đài chủ tịch trong tiếng hát luôn luôn ngắt quãng, và trong

tiếng quảng cáo phát ra liên tục. Lần này dân chúng bị ngăn cách ở ngoài bằng sợi dây thừng. Đám đàn ông không kiểm soát được gì, đành phải dùng những con mắt hau háu dâm dăng và những lời nói tục tĩu quấy rối các người đẹp. Một ngàn người đẹp đi lại ba lần xong, thì mặt trời lặn, vòng bán kết cũng chấm dứt. Lý Trọc, các nhà lãnh đạo và các vị trong Ban giám khảo cũng ra về. Mấy vạn dân chúng cũng giải tán. Mấy chiếc loa công suất lớn vẫn còn quảng cáo oang oang, cho mãi đến tận nửa đêm.

Vòng bán kết đã loại ra chín trăm người đẹp, chỉ còn lại một trăm lọt vào vòng chung kết. Vòng chung kết tiến hành trong rạp chiếu bóng. Như vậy, Lý Trọc lại có thể bán vé, lại có thể hốt bạc. Những ngày này Lý Trọc đã trở thành "ba tiếp tiên sinh", tiếp lãnh đạo, tiếp Ban giám khảo, tiếp khách hàng, tiếp họ ăn, tiếp họ chơi, tiếp họ thưởng thức gái đẹp. Lý Trọc trước kia oai phong lẫm liệt, nhưng bây giờ lại suốt ngày tươi cười sẵn đón để tiếp họ, vẻ mặt y hết dáng điệu cung kính của Lưu Tân Văn. Ba ngàn người đẹp trình tiết khiến anh ta đầu choáng mắt hoa. Khi còn lại một ngàn người đẹp, anh ta hết choáng đầu nhưng mắt vẫn còn hoa. Cuối cùng khi còn lại một trăm người đẹp, Lý Trọc đã sáng mắt sáng lòng. Anh ta gọi Lưu Tân Văn đến bảo, nếu không kiếm mấy cô mà ngủ sẽ hết cơ hội. Anh ta bảo, một khi cuộc thi kết thúc, những người đẹp này sẽ cao chạy xa bay, có muốn ngủ cũng đành phải ngủ với họ trong mơ. Nhưng còn lại một trăm người đẹp, cô nào cũng hay, cô nào anh ta cũng thích chơi một quăn. Nhưng chỉ còn có mấy hôm, đành phải chọn ưu trong số ưu mà ngủ. Anh ta bảo, đầu tiên nhắm vào cô anh ta ưa nhất mang mã số 1358. Cô này cao xấp xỉ một mét chín, ba vòng nổi bật, thắt đáy lưng ong đến độ "dã man". Lý Trọc bảo trước khi anh ta đã ngủ với một cô cao nhất một mét tám năm. Lần này anh ta phải làm một hơi, phá hai kỷ lục ghi nét của mình: Kỷ lục về chiều cao của cô gái ngủ với mình và kỷ lục chưa từng được ngủ với gái trinh.

Trong lúc bận mãi trăm công ngàn việc, Lưu Tân Văn đã bố trí thời gian hẹn gặp người đẹp số 1358. Lưu Tân Văn bận tới mức hai mắt đỏ tấy,

giọng nói khản đặc, chẳng còn hơi sức đâu mà thưởng thức người đẹp. Nhưng khi trông thấy cô số 1358 thân hình thẳng tắp, khuôn mặt trái xoan, nụ cười quyến rũ, anh ta cũng tự nhiên rạo rức, tim đập rộn rã. Tiếp xúc với người đẹp lâu như vậy, anh ta cũng không phát hiện ra người đẹp số 1358. Anh ta thầm nghĩ, thẳng cha Lý Trọc lợi hại vô cùng, chỉ nhìn một cái mà chọn được cô này trong số các cô gái nhiều như lông trâu, đủ thấy Lý Trọc có con mắt chọn gái ngủ độc đáo tinh đời.

Lưu Tân Văn không hẹn gặp người đẹp số 1358 trong ngôi nhà thuê làm văn phòng tạm thời cho Ban tổ chức, mà ở tiệm cà phê của Công ty. Đó là cái "Quán đen" chém tiền khét tiếng vào bậc nhất toàn Trung Quốc. Đương nhiên Lưu Tân Văn thay mặt Lý Trọc mời khách. Đầu tiên Lưu Tân Văn mỉm cười chúc mừng người đẹp số 1358 đã lọt vào vòng chung kết, sau đó cứ nói hết chuyện này đến chuyện kia. Lần đầu tiên đi dắt gái cho xếp, rõ ràng Lưu Tân Văn không có kinh nghiệm. Anh ta không biết dẫn chuyện vào trọng điểm như thế nào, cũng không thể nói trắng phô ra, nhưng lại phải làm cho người ta thấu hiểu.

Lưu Tân Văn không biết người đẹp trình tiết số 1358 đã không còn là gái trinh, cô đã là mẹ của một đứa con. Cô ta đã bỏ ra ba ngàn đồng hàn lại màng trinh, rồi lặn lội nghìn dặm xa xôi đến dự thi. Sau khi đến thị trấn Lưu, lập tức cô biết được cuộc thi chọn người đẹp trình tiết toàn quốc lần thứ nhất là thế nào, nhất là sau khi bước vào vòng bán kết, những cô gái dự thi nhao nhao đi ngủ với thành viên Ban giám khảo. Ban giám khảo chỉ có mười vị, nhưng có đến hàng trăm hàng nghìn người đẹp muốn ngủ với họ, khiến vị nào vị nấy đều mặt vàng má hóp. Cô ta hối hận vì mình đã bỏ ra ba ngàn đồng làm phẫu thuật hàn gắp lại màng trinh. Làm thế chẳng khác nào dùng dao mổ bò cắt tiết gà, chẳng thà khi cần hãy đến chỗ Chu Du mua một màng trinh nhân tạo mác Đức Thánh Trinh Nữ, hoặc mác Mạnh Khương Nữ là xong. Thấy các cô gái dự thi dùng hết màng trinh nhân tạo này đến màng trinh nhân tạo khác vũ trang cho mình thành gái trinh, nhao nhao tìm đến hối lộ các vị trong ban giám khảo, trong lòng người đẹp số 1358 rất lo

lãng, màng trinh mình bỏ ra một đồng tiền hàn gắn lại, cho đến tận lúc này, vẫn không có đất dụng võ trong khi món hàng rẻ mạt nhân tạo lại đang làm mưa làm gió ở đây. Cô ta nghĩ mình nên chủ động xuất kích, không thể chờ đợi thành viên Ban giám khảo chủ động tìm đến. Mươi ông giám khảo đã bị các cô dự thi "oánh" cho liếng xiếng, choáng váng, rệu rã, trói gà không nổi, sắp sửa trở thành đồng bã thuốc, một thứ phế phẩm tình dục. Khi bọn họ đã bị các cô gái quần cho tươi bởi khói lửa, trở thành một thứ phế phẩm tính dục, cho dù cô có là tiên nữ xuống trần, các quan giám khảo cũng không thèm nhòm ngó.

Giữa lúc này, Lưu Tân Văn đã dẫn xác đến tìm cô. Cô mừng thầm. Lúc đầu cô cứ tưởng Lưu Tân Văn gạ gẫm cô. Mấy ngày nay quan sát, cô cảm thấy gã đàn ông này không phải là một người phát ngôn tin tức báo chí đơn giản, mà là một nhân vật có thể làm nghiêng ngả cán cân và kết quả cuộc thi. Cho nên, sau khi ngồi trong tiệm cà phê, cô cứ nhìn Lưu Tân Văn bằng nụ cười ngọt ngào. Cô không chủ động nói chuyện. Lưu Tân Văn hỏi câu nào cô trả lời câu ấy, trong lòng lặng lẽ nghiền cứu từng câu từng lời của Lưu Tân Văn. Từ những lời nói nửa kín nửa hở của Lưu Tân Văn, cô dần dần phát hiện, người có ý định với mình không phải gã đàn ông trước mặt, mà là Lý Trọng, ông chủ của anh ta. Lưu Tân Văn luôn luôn nói, Lý Tổng giám đốc đánh giá cô rất cao, cô rất có hy vọng có thể lọt vào ba người cuối cùng của cuộc thi, đương nhiên cô còn phải cố gắng nhiều hơn nữa. Nhưng cố gắng thế nào? Lưu Tân Văn cười không nói ra, khiến cô sốt ruột lo lắng, cô đành phải chủ động dẫn dắt câu chuyện về hướng ấy. Khi Lưu Tân Văn vừa nói xong câu Lý Tổng giám đốc thích cô, cô lập tức tỏ vẻ bẽn lẽn, tiếp lời:

- Tại sao Lý Tổng giám đốc thích em?

Lưu Tân Văn mỉm cười đáp:

- Lý Tổng giám đốc rất thích em.

Tỏ vẻ không tin, cô nói:

- Lý Tổng giám đốc đã nói với em câu nào đâu?

Lưu Tân Văn cúi người về phía trước bảo:

- Tối nay Lý Tổng giám đốc sẽ nói chuyện với em.

- Tối nay ư? - Cô vui mừng hỏi - Ở đâu?

Thấy cô tỏ ra vui mừng, Lưu Tân Văn chậm rãi nói:

- Tại nhà Lý Tổng giám đốc.

Cô càng mừng hơn, cô bảo mình rất muốn đi tham quan ngôi nhà hào hoa của Lý Tổng giám đốc, sau đó cô hỏi Lưu Tân Văn, có phải tối nay Lý Tổng giám đốc tổ chức hoạt động lớn trong nhà mình? Lưu Tân Văn lắc đầu mỉm cười nói một cách thần bí:

- Không phải hoạt động lớn, chỉ có hoạt động nhỏ giữa em và Lý Tổng giám đốc.

Nụ cười vụt tắt trên môi người đẹp. Cô ngồi im lặng.

Lưu Tân Văn gõ ngón tay lên tay vịn ghế xô pha, kiên nhẫn chờ đợi quyết định của cô. Lúc này cô cầm điện thoại di động đứng dậy, cô bảo em phải gọi điện thoại cho mẹ. Cô vừa bấm số máy di động, vừa bước đi. Lưu Tân Văn nhìn cô cứ đi đi lại lại nói chuyện với mẹ. Khi cô tắt máy quay trở lại, nét mặt tươi cười phấn khởi. Cô nói một câu khiến Lưu Tân Văn hết sức hài lòng:

- Mẹ em đồng ý cho em đến nhà Lý Tổng giám đốc.

Buổi chiều hôm ấy, Lý Trọc không tiếp ai nữa. Để chuẩn bị sức lực đánh giáp lá cà với người đẹp số 1358 tối nay, Lý Trọc trùm chăn ngủ cả

buổi chiều trong nhà. Khi anh ta thức giấc, Lưu Tân Văn xách túi đến đã ngồi trong phòng khách lâu lắm rồi. Lý Trọc hỏi anh ta xách túi gì?

Anh ta thông thả dỡ túi, lấy ra nào kính lúp, nào ống nhòm và một kính hiển vi, bảo Lý Trọc:

- Kính lúp và ống nhòm tôi mua, kính hiển vi mượn của bệnh viện.

Lý Trọc vẫn ngớ ra không hiểu. Anh ta hỏi Lưu Tân Văn:

- Mang những thứ này đến làm gì?

Lưu Tân Văn đáp:

- Là để chuẩn bị cho ngài quan sát nghiên cứu màng trinh.

Lý Trọc cười hơ hớ, hết sức hài lòng với trợ lý tin tức báo chí của mình. Anh ta vỗ vai Lưu Tân Văn khen:

- Đồ khốn nạn như anh đúng là một nhân tài.

Lời khen của Lý Trọc khiến cho Lưu Tân Văn phấn khởi tinh thần. Anh ta ca ngợi Lý Trọc có con mắt tinh đời đã chọn đúng gái trinh số 1358, không những là mỹ nhân tuyệt vời, mà còn là mỹ nhân trong trắng. Anh ta bảo Lý Trọc, người đẹp trinh tiết số 1358 tối nay đến nhà ngài, trước tiên đã gọi điện xin mẹ đồng ý. Lý Trọc gật gật đầu khen mẹ người đẹp số 1358:

- Mẹ cô ấy là một người hiểu biết.

Đúng tám giờ tối, Lưu Tân Văn thân chinh dẫn người đẹp trinh tiết số 1358 đến ngôi nhà hào hoa sang trọng của Lý Trọc, đưa tận vào buồng ngủ mới quay ra.

Lúc này Lý Trọc đã tắm rửa tinh tươm, mặc áo ngủ, ngồi trong ghế xô pha đang xem ti vi. Thấy người đẹp trình tiết số 1358 bước vào, Lý Trọc thầm nghĩ người ta là con gái trinh nguyên, mình nên xử sự như một thân sĩ. Anh ta tắt ti vi đứng dậy, gật đầu khom lưng chào người đẹp số 1358. Anh ta định tỏ tình một vài lời, nhưng không nghĩ ra được câu nào mà nói. Anh ta giận dữ đấm vào trán mình:

- Mẹ kiếp, ta không biết tỏ tình.

Thấy người đẹp 1358 đứng lại xấu hổ bẽn lễn, nghĩ bụng không được lãng phí thì giờ, vẫn cứ nên bập thẳng vào chủ đề chính. Anh ta chỉ vào gian vệ sinh nói một cách hoà nhã:

- Vào rửa đi em.

Hình như không hiểu lời Lý Trọc, người đẹp số 1358 áy náy không yên, cứ đứng nguyên một chỗ. Lý Trọc chợt nghĩ ra, vừa giờ mình quên "mời". Anh ta vội vàng nói thêm:

- Mời em đi rửa.

Người đẹp số 1358 hỏi anh ta một cách sợ sệt:

- Rửa gì ạ?

- Tắm rửa ấy mà - Lý Trọc trả lời.

Người đẹp số 1358 tiếp tục hỏi anh ta một cách sợ sệt:

- Tại sao phải tắm rửa?

- Tại sao ư? - Lý Trọc nói - Anh muốn xem...

Lý Trọc không nói ra hai chữ "màng trinh". Anh ta cố nuốt vào bụng hai chữ này như nuốt nước bọt. Người đẹp số 1358 vẫn tiếp tục hỏi anh ta

một cách sợ sệt:

- Xem gì ạ?

Lý Trọc vò đầu gãi tai, đành phải nói thật:

- Xem màng trinh của em.

Người đẹp số 1358 kêu lên một tiếng sợ hãi, sau đó khóc khóc mếu mếu, nói:

- Sao anh lại nói như vậy?

- Mẹ kiếp - Lý Trọc mắng mình một tiếng, lại vô vào trán mình nói - Lý Trọc ta chỉ biết nói như thế.

Người đẹp số 1358 vừa sợ vừa đau lòng, nhìn Lý Trọc nét một cách van xin:

- Anh không nên nói với con gái như vậy.

Lý Trọc cảm thấy đúng là mình thô bạo quá. Anh ta cúi đầu khom lưng với người đẹp nói:

- Xin lỗi.

Người đẹp vẫn đứng im, vẫn khóc, nhìn Lý Trọc như van xin. Lý Trọc tiếp tục xin lỗi. Anh ta nói:

- Xin lỗi, anh chưa bao giờ chung sống với con gái trinh tiết, anh không biết nói với con gái còn trinh tiết như thế nào.

Sau khi lau nước mắt, người đẹp số 1358 lại lấy máy điện thoại di động, cô lại bảo phải hỏi mẹ. Nói rồi cô đi vào buồng vệ sinh, đóng cửa lại. Lý Trọc nghe thấy cô nói lý nhí gì đó trong buồng vệ sinh. Lát sau anh ta

nghe thấy tiếng xối rửa. Lý Trọc hì hì cười thầm nghĩ, mẹ cô ấy đã đồng ý cho mình xem. Bà ta giúp mình bớt được một lô xích xông phiền toái về ăn nói. Anh ta tự nói với mình:

- Mẹ cô ấy đúng là một người hiểu biết.

Khi người đẹp số 1358 đi ra khỏi nhà vệ sinh, cũng mặc áo ngủ như Lý Trọc. Cô ta leo thẳng lên chiếc giường rộng thênh thang của Lý Trọc. Nằm sấp lên giường, cô ta ôm gối che kín mặt. Lý Trọc cởi áo ngủ, bê kính lúp, ống nhòm, có cả kính hiển vi, cũng leo lên giường. Lý Trọc tặc áo ngủ của người đẹp lên như tặc váy. Anh ta đã nhìn thấy cái mông tròn lẳn của cô. Anh ta sung sướng nói:

- Mông đẹp quá.

Đầu tiên anh ta ôm mông hôn bốn cái, rồi cắn bốn cái đến nỗi toàn thân người đẹp run bần bật. Rồi Lý Trọc bắt đầu dùng kính lúp và ống nhòm. Anh ta thấy ngay, không dùng được kính hiển vi, quăng xuống giường. Do góc nhìn phẳng quá, Lý Trọc không nhìn thấy màng trinh của người đẹp. Anh ta bảo cô trở mình nằm ngửa. Người đẹp cứ cố tình lắc mông không muốn. Lý Trọc đành phải nhượng bộ, bảo người đẹp nâng mông lên. Người đẹp vẫn lắc mông không muốn. Lý Trọc vô tình chửi một câu:

- Mẹ kiếp, gái trinh thật là rắc rối.

Lý Trọc nghĩ bụng, cứ trọng thưởng tất sẽ có liệt nữ, anh ta bắt đầu hứa hẹn:

- Em nhắc mông lên, anh bảo đảm em sẽ lọt vào danh sách đầu tiên trong ba người.

Người đẹp số 1358 vẫn lắc mông, hình như vẫn không muốn, nhưng trong lúc lắc mông, cô đã từ từ nâng lên. Vẫn vùi mặt trong gối, giọng thỏ

thê:

- Mẹ em bảo, chỉ được xem, không được làm chuyện khác.

Sửng như mở cờ trong bụng, Lý Trọc cầm kính lúp nhìn một lúc, lại thay bằng ống nhòm. Sau khi nhìn rõ màng trinh như nhìn ngón tay mình, lại bỏ kính lúp, dùng ống nhòm lần nữa. Lần này anh ta lật ngược ống nhòm để nhìn. Anh ta phát hiện màng trinh bồng chốc xa vời vợi, như xem hoa trong mù mây. Đầy vẻ nghi hoặc, Lý Trọc lẩm bẩm nói một mình:

- Nhìn màng trinh của em cứ ngô ngố, dài dại thế nào ấy, nhìn xa nhìn gần, nhìn mãi, cũng không nhìn thấy vẻ ngây thơ lãng mạn.

Người đẹp trinh tiết số 1358 vẫn thỏ thẻ hỏi anh ta:

- Xong chưa?

- Chưa - Lý Trọc trả lời.

Lý Trọc bỏ ống nhòm, cũng không soi kính lúp nữa.

Anh ta đã làm cái việc mẹ người đẹp không cho làm. Anh ta đã làm thủng màng trinh của cô gái. Người đẹp trinh tiết số 1358 kêu dấy nẩy lên một tiếng, vừa đau đớn, vừa khóc bảo:

- Mẹ em không cho...

- Quên mẹ em đi.

Lý Trọc vừa làm tình, vừa sung sướng nói với người đẹp:

- Gọi điện bảo mẹ em, hiện nay em là quán quân, em có một triệu tiền thưởng.

Tiếng khóc của người đẹp trinh tiết số 1358 dần dần mất hẳn, nhưng mồm cô vẫn thỏ thẻ không ngớt:

- Mẹ ơi, mẹ ơi...

Lý Trọc muốn cô gái nằm ngửa. Anh ta bảo phải thay đổi tư thế. Người đẹp cứ khăng khăng không chịu. Lý Trọc cố sức lật người đẹp nằm ngửa. Cô khóc. Vừa khóc vừa van nài Lý Trọc. Nàng bảo, đây là lần đầu tiên. Nàng bảo nàng sợ. Nàng không dám nhìn anh. Lý Trọc thương hương tiếc ngọc, đành phải ngậm ngùi.

Anh ta lại buột miệng chửi:

- Mẹ kiếp, gái trinh rách việc quá!

Đêm hôm ấy Lý Trọc làm tình với người đẹp trinh tiết số 1358 hết mình. Nàng vốn cứ tưởng xong một lần, Lý Trọc sẽ cho mình về. Nào ngờ Lý Trọc không tha, một đêm hăn hành động bốn lần. Hai lần đầu nàng kiên quyết nằm sấp, kiên quyết không lật ngửa. Thăm nghĩ một khi lật người nằm ngửa, Lý Trọc sẽ trông thấy những vết rạn đã từng mang thai. Sau đó vừa đau vừa mệt, nàng đã ngủ say. Lúc ấy Lý Trọc cũng ngủ. Người đẹp không ngờ hai giờ sau thức giấc, nhân lúc người đẹp đang ngủ say, Lý Trọc bỗng dưng lật ngửa cô ra. Chính lần này, Lý Trọc đã nhìn thấy những vết rạn trên bụng người đẹp. Sau khi giật mình tỉnh giấc, thấy những vết rạn trên bụng mình bị Lý Trọc nhìn thấy, nàng đã vội vàng trở mình nằm sấp. Lý Trọc vừa làm tình vừa hỏi tại sao trên bụng em lại có những vết rạn. Người đẹp vừa rên vừa nói, lúc còn bé nàng bị bệnh ngoài da. Lý Trọc không hỏi nữa. Từ đấy trở đi người đẹp cũng không dám ngủ, sợ sau khi Lý Trọc nhìn thấy những vết rạn, sẽ lộ hết chân tướng. Khi trời tảng sáng, Lý Trọc lại làm tình lần thứ tư, vẫn đè lên lưng cô. Sau đó ngủ một mạch năm tiếng đồng hồ. Khi anh ta thức dậy, người đẹp số 1358 đã mặc quần áo ngồi trong ghế xô pha.

Tiền người đẹp số 1358 ra về, Lý Trọc hí ha hí hửng hai tiếng đồng hồ. Khi Lưu Tân Văn đến, Lý Trọc vẫn đang nhếch mép cười. Lưu Tân Văn mừng lắm, nghĩ bụng đêm qua chắc hẳn Lý Trọc về vang lắm. Anh ta cười tí mắt hỏi Lý Trọc:

- Tôi vừa gặp người đẹp số 1358. Nàng đi tập tà tập tễnh, tôi nghĩ tối hôm qua Lý Tổng giám đốc nhất định đã làm mưa làm gió...

Lý Trọc giơ bốn ngón tay, bảo:

- Làm mưa làm gió bốn hiệp.

Lưu Tân Văn khiếp quá, cũng giơ bốn ngón tay nói:

- Nếu là tôi, bốn tuần lễ làm mưa làm gió một lần đã là khá lắm.

- Cuối cùng mình đã biết màng trinh - Lý Trọc cười đắc ý sau đó có phần nào hăng hực bảo - Mẹ kiếp, màng trinh khác với mình tưởng, không hề ngây thơ lãng mạn chút nào.

Lý Trọc chỉ ống nhòm, kính lúp và cả kính hiển vi, tiếp tục nói:

- Không dùng được kính hiển vi, ống nhòm quay nhìn ngược mới có ý nghĩa, cứ y như nhìn trộm trong nhà gác cách một con đường cái bên kia. Còn kính lúp thiết thực, nhìn rõ nhất.

- Trong cái hay cũng cũng có cái dở - Lý Trọc nói - Bốn lần đều năm sắp cả bốn.

Lý Trọc nói rồi đột nhiên chau mày. Anh ta nghĩ đến những vết rạn trên bụng người đẹp số 1358. Trước đây khi làm chuyện này với các bà mẹ trẻ, anh ta cũng đã từng nhìn thấy những vết rạn trên bụng họ. Cuối cùng Lý Trọc chợt hiểu ra, tại sao tối hôm qua, người đẹp số 1358 cứ năm sắp, sống chết không chịu năm ngửa. Đột nhiên anh ta kêu lên:

- Mẹ kiếp, mình đã bị lừa.

Lưu Tân Văn giật mình sửng sốt, trợn trợn mắt nhìn Lý Trọc. Lý Trọc nói:

- Cô ta đã từng sinh đẻ. Trên bụng cô ta có vết rạn mang thai. Mẹ kiếp, nhất định cô ta đã làm phẫu thuật hàn gắn lại màng trinh. Mẹ kiếp, không phải hàng nguyên đai nguyên kiện, mà là hàng lắp ráp lại...

Lưu Tân Văn nhìn Lý Trọc lâu lắm, mới hiểu đã xảy ra chuyện gì. Vô cùng ái ngại, anh ta nói:

- Xin lỗi, Lý Tổng giám đốc, tội lỗi do tôi, tôi đã không tạo cho ngài phá kỷ lục...

- Tội lỗi không phải do anh - Lý Trọc xua tay nói - Ta đã chọn sai người.

Rồi lại tỏ ra khoan hồng đại lượng, Lý Trọc cười bảo:

- Con bé đúng là có một thân thể tuyệt vời, mông tròn lẳn, eo nhỏ vai rộng, hai chân vừa tròn vừa dài, khuôn mặt cũng xinh. Nói gì thì nói, cũng coi như mình đã phá một kỷ lục về chiều cao thân thể...

Lưu Tân Văn thề với Lý Trọc, phải tìm cô khác, nhất định tìm một gái trinh hần hoi, nhất định phải làm cho Lý Trọc phá nốt kỷ lục kia trước khi kết thúc cuộc thi người đẹp.

Lưu Tân Văn đã biết khẩu vị của Lý Trọc, anh ta nghiên cứu tỉ mỉ những người đẹp lọt vào vòng chung kết, chọn đến một cô cao một mét tám trở lên, cũng là một cô gái mông tròn lẳn, hai chân rất dài, chỉ có điều khuôn mặt không ngọt ngào như cô trước. Lưu Tân Văn cảm thấy như thế cũng tốt rồi, cũng hợp khẩu vị của Lý Trọc.

Lưu Tân Văn không ngờ người đẹp số 864 từ lâu đã không còn là gái trinh nguyên, thậm chí ngay đến gái trinh lắp ráp lại cũng không phải. Nhiều nhất cô ta cũng chỉ là gái trinh lắp ráp bằng những linh kiện rời. Để giành quán quân của cuộc thi quy mô lớn, người đẹp số 864 đã từng ngủ với sáu vị giám khảo, đã mua ở chỗ tên lừa đảo giang hồ Chu Du sáu cái màng trinh nhân tạo nhập ngoại Đức Thánh Trinh Nữ, sáu lần lần nào đêm đầu cũng thấy máu đỏ. Sáu quan giám khảo vị nào cũng tưởng mình ngủ với một gái trinh nguyên. Người đẹp số 864 còn không bằng người đẹp số 1358. Cô số 1358 tuy làm phẫu thuật hàn gắn màng trinh, nhưng tối thiểu cô ta vẫn còn là gái trinh lắp ráp, ít nhất cũng giữ được tiết tháo lần thứ hai, đến khi lên giường Lý Trọc mới thôi.

Khi Lưu Tân Văn cử người đi tìm người đẹp số 864, cô gái trinh lắp ráp linh kiện rời đang gạ gẫm quan giám khảo thứ bảy, đang sắp sửa ăn nằm với ông ta.

Lưu Tân Văn cũng gặp người đẹp số 864 trong tiệm cà phê. Người đẹp số 864 tỏ ra tự nhiên thoải mái, khiến Lưu Tân Văn mừng lắm. Khác với vẻ giả đò xấu hổ của người đẹp số 1358, người đẹp số 864 vừa đến, đã ngồi sát Lưu Tân Văn, nói chuyện thân mật sôi nổi với anh ta. Lưu Tân Văn cảm thấy lần này nhẹ nhõm hơn nhiều, không cần vòng vo lắt léo câu nào, anh ta có thể nói chuyện thẳng thắn hơn. Vừa vào chuyện anh ta đã đổp chát, cuộc thi lần này đã phát hiện một số vấn đề, không phải chỉ có các cô trinh tiết đến dự thi, mà có một số cô lại đi gạ gẫm lôi kéo quan giám khảo để được giải.

Lưu Tân Văn không nói toạc móng heo người đẹp dự thi ngủ với giám khảo, mà dùng những từ gạ gẫm lôi kéo. Nghe xong lời nói của Lưu Tân Văn, người đẹp số 864 tỏ ra căng thẳng, cứ hiểu nhầm có ai đó đến chỗ anh ta tố giác mình. Cô ta tỏ ra xúc động chỉ trích những cô gái đó, rồi lại đi vu cáo hãm hại những cô thanh bạch khác. Khi nói, người đẹp số 864 đã khóc.

Nàng cứ tuyên bố rằng mình thanh bạch và trong trắng. Nàng bảo, nàng có thể chấp nhận kiểm tra. Nàng nói với Lưu Tân Văn:

- Anh dẫn em vào bệnh viện kiểm tra, hoặc anh thân chinh kiểm tra.

Lưu Tân Văn không ngờ lần nói chuyện này suôn sẻ đến thế, chỉ mới mào đầu sơ sài vài câu, đã đi được vào chiều sâu. Anh ta cười nói với người đẹp số 864 một cách thân thiết:

- Để chứng minh em thanh bạch, kiểm tra là cần thiết, mà nên do Lý Tổng giám đốc của bọn anh đích thân đứng ra kiểm tra.

Sau khi chia tay với Lưu Tân Văn, người đẹp số 864 lập tức đi tìm tên lừa đảo giang hồ Chu Du. Lúc đó trong túi Chu Du chỉ còn lại một màng trinh nhân tạo nội mạc Mạnh Khương Nữ. Hắn đang ngồi trong cửa hàng điểm tâm nói chuyện uyên ương hồ điệp với Tô Muội. Đứng ở cửa, người đẹp số 864 đưa mắt ra hiệu với Chu Du. Chu Du biết cô ta lại cần màng trinh nhân tạo. Cô ta là khách hàng quen biết cũ của Chu Du. Chu Du giả tảng không nhìn thấy cô ta, tiếp tục những lời đường mật với Tô Muội. Người đẹp số 864 sốt ruột như kiến bò trên miệng chảo. Chờ khi Tô Muội đứng dậy đi vào bếp, Chu Du mới từ từ đi ra cửa. Người đẹp số 864 vội vàng bảo Chu Du bán cho mình màng trinh mạc Đức Thánh Trinh Nữ. Chu Du móc ra cái màng trinh mạc Mạnh Khương Nữ cuối cùng, bảo:

- Không còn Đức Thánh Trinh Nữ, chỉ có Mạnh Khương Nữ, đây là cái cuối cùng.

Người đẹp số 864 nhận mạc Mạnh Khương Nữ, trả tiền, mắng một tiếng:

- Tiên sư cha đám con đĩ.

Vẫn là tám giờ tối, Lưu Tân Văn dẫn người đẹp số 864 vào buồng ngủ của Lý Trọc. Lý Trọc vẫn cởi truồng mặc áo ngủ ngồi xem ti vi. Khi người

đẹp số 864 bẽn lẽn đứng một chỗ, Lý Trọc vẫn không biết tỏ tình. Anh ta tắt ti vi, vẫn khom lưng xin lỗi trước, sau đó chỉ vào buồng vệ sinh từ tốn nói:

- Mời em đi rửa.

Người đẹp số 864 vẫn không nhúc nhích. Nàng bảo nàng cần nói chuyện đã. Lý Trọc không biết người đẹp cần nói gì, nghĩ bụng gái trinh là chút rắc rối, từ nay trở đi đểch chơi gái trinh nữa. Anh ta cảm thấy mình không đối phó nổi lòng kiên nhẫn của đàn bà.

Người đẹp số 864 đã nói chuyện. Thao thao bất tuyệt, nàng nói một thôi một hồi những lời sùng bái Lý Trọc. Nàng bảo khi đọc những bài có liên quan đến Lý Trọc, nàng đã nói với mình, nếu có hiến thân, thì nên hiến thân cho người đàn ông như Lý Trọc. Nói xong, nàng quay người đi vào nhà vệ sinh.

Lý Trọc như mở cờ trong bụng, thầm nghĩ người đẹp số 864 tính cách cởi mở, đỡ rách việc hơn nhiều so với cô bé số 1358, thầm nghĩ sớm biết thế này, cần cóc gì phải cúi đầu khom lưng chào như vừa rồi. Sau khi tắm rửa trong nhà vệ sinh, người đẹp số 864 khe khẽ đặt màng trinh nhân tạo vào âm đạo. Lần này cô ta dùng mác nội Mạnh Khương Nữ. Không phải cô ta hám rẻ, mà mác Đức Thánh Trinh Nữ nhập khẩu đã bán hết nhãn, không còn cách nào, đành phải dùng hàng nội.

Khi mặc áo ngủ đi ra, trông thấy Lý Trọc đã trần như nhộng đứng đấy cười hềnh hếch với mình. Sừng sốt kêu lên một tiếng, người đẹp số 864 giơ hai tay ôm mặt. Lý Trọc cởi áo ngủ của nàng, bế lên giường. Cả quá trình nàng vẫn luôn luôn ôm mặt.

Lý Trọc cầm kính lúp soi bụng nàng đầu tiên, soi mãi cũng không thấy vết rạn mang thai. Anh ta mừng rơn, lại soi sang màng trinh. Màng trinh cũng nhìn rõ, chỉ cảm thấy hơi khang khác với màng trinh của người đẹp số

1358. Anh ta không suy nghĩ kỹ, có hơi khác cũng là chuyện rất bình thường, nghĩ bụng ngay trên thân một người đàn bà, hai cái vú cũng còn bên to bên nhỏ nữa là.

Khi Lý Trọc háo hức cầm kính lúp và ống nhòm nghiên cứu, người đẹp số 864 vẫn luôn che mặt, nhưng nàng đã vẹo vọ uốn éo người. Nằm trên giường, nàng ngượng ngùng muôn vẻ phong tình, khiến Lý Trọc vô cùng thích thú, anh ta chẳng thiết gì đến nghiên cứu khoa học nữa. Quăng luôn kính lúp và ống nhòm trong tay, anh ta bổ nhào lên thân người đẹp. Hai tay nàng che mặt ôm chầm cổ Lý Trọc. Người đẹp số 864 đang rên rỉ, Lý Trọc đang thở dốc, phì phà phì phò. Hai người quần đảo nhau một lúc, màng trinh nhân tạo mác Mạnh Khương Nữ không những không thủng, mà còn bị Lý Trọc làm thòi ra.

Hàng giả hàng xấu hàng dỏm của Chu Du tung ra, chỉ tí ti nữa phá hoại tiền đồ tốt đẹp của người đẹp số 864. Khi Lý Trọc nhìn màng trinh nhân tạo cầm trên tay với vẻ mặt đầy nghi hoặc, người đẹp số 864 nghĩ bụng toi rồi, cô ta run cầm cập, nhìn Lý Trọc sợ hết hồn. Sau khi biết vật trên tay là cái gì, Lý Trọc đã văng tục:

- Đ mẹ, lại hàng giả.

Người đẹp số 864 nhìn Lý Trọc hăm hăm giận dữ vứt màng trinh nhân tạo đi, cô ta khóc nức nở, van xin Lý Trọc cho cô được giải thích rõ. Cô ta đang định bịa ra chuyện gì đó, Lý Trọc đã vung tay gạt phắt. Anh ta chẳng còn thích thú, cũng chẳng còn lòng kiên nhẫn nghe giải thích của cô ta. Lý Trọc bảo cô ta:

- Mẹ kiếp, cô đừng khóc. Mẹ kiếp, cũng khỏi phải giải thích. Cô đã không phải là gái trinh, thì hãy làm một con đĩ dâm đăng. Cô làm cho Lý Trọc ta thích thú, là một kẻ dâm đăng cô cũng có thể đoạt giải ba.

Đầu tiên người đẹp số 864 ngó người, sau đó cuống quít lau khô nước mắt, lật ngửa người Lý Trọc, ngồi phốc lên bụng anh ta. Lý Trọc sững sốt, thầm nghĩ con bé lấy đâu ra sức mà khỏe thế. Ngồi trên người Lý Trọc, cô ta chủ động mọi tư thế. Cô đã dùng điệu nhảy dân đặng nhất thế giới, ngay đến kẻ giang hồ sành sỏi, lão luyện như Lý Trọc cũng há mồm trợn mắt. Lần đầu tiên gặp đấu thủ. Lý Trọc giở hết các ngón đòn, người đẹp số 864 cũng giở hết các kỹ xảo sẵn có của mình.

Hôm sau gặp Lý Trọc, trông thấy vẻ mặt ông chủ tươi rói Lưu Tân Văn cứ tưởng đêm qua, cuối cùng Lý Trọc đã gặp hàng thật. Kết quả Lý Trọc đã bảo anh ta:

- Vẫn là thứ của dỏm, màng nhân tạo, mẹ kiếp, bật cả ra.

Lý Trọc bảo, anh ta vừa xô vào đã thấy khang khác. Anh ta nói với Lưu Tân Văn một tỉ dụ:

- Chẳng khác gì có tất để trong giày, xô chân vào cứ thấy cồm cộm thế nào ấy.

Lưu Tân Văn thấp thỏm không yên, quở trách mình. Anh ta bảo mình làm việc kém cỏi, tự mắng nhiếc bản thân một thôi một hồi, cuối cùng lại nói một cách oan uổng:

- Chuyện khác tôi có thể thử thay ngài, chuyện gái trinh, nếu tôi thử trước, dù là thật cũng biến thành giả.

Lý Trọc xua xua tay. Anh ta bảo, tuy tối qua không phải gái còn trinh, nhưng con bé số 864 làm mình sướng như thần tiên. Anh ta bảo, mình lăn lộn trên giang hồ đàn bà ngần ấy năm, chưa bao giờ đụng phải một con bé điên cuồng như người đẹp số 864, một con bé sùng bái tiến công đến thế. Anh ta bảo, lần này đúng là cờ gặp đối thủ, đời người có một tri kỷ tình dục cũng coi như đã đủ. Anh ta bảo, hai người kẻ lui người tới, một thổi gió xuân, một đánh trống trận, không phải gió đông thổi bạt gió tây, thì gió tây

thổi bạt gió đông, quân xông tướng chặn, nước xô đất chắn, một bên vờ ma cao một thước, bên kia lập tức đạo cao một trượng. Anh ta bảo, dùng con mù dâm đăng để hình dung cô nàng, mẹ kiếp, nho nhã quá. Cô ta là bậc chí tôn siêu hạng trong số đàn bà dâm đăng cấp nặng cân toàn thế giới.

Rồi Lý Trọc sai Lưu Tân Văn đi làm công tác tư tưởng, thuyết phục mười quan giám khảo, bảo họ không phải chọn quán quân và quý quân, chỉ cần chọn một á quân là được. Anh ta nói: Quán quân là người đẹp số 1358, Quý quân là người đẹp số 864. Tuy cả hai đều không phải gái trinh, nhưng hai người đều đã ngủ với anh ta. Trên giường, hứng thú nhất thời, anh ta đã trót hứa với hai ả. Anh ta vỗ ngực nói:

- Lý Trọc ta là người một lời ngàn vàng, đã nói ra như đinh đóng cột không bao giờ thu lại.

Cuộc thi người đẹp trinh tiết toàn quốc lần thứ nhất, cuối cùng đã hạ màn trong rạp chiếu bóng thị trấn Lưu Chúng tôi. Lưu Tân Văn đã làm tròn nhiệm vụ Lý Trọc giao, thuyết phục được mười thành viên trong Ban giám khảo, để người đẹp số 1358 đoạt giải Quán quân, người đẹp số 864 đoạt giải Quý quân. Giải á quân trao cho người đẹp số 79. Người đẹp số 79 là khách hàng tốt nhất của Chu Du. Cô không giống như người đẹp số 864. Ngay một lúc người đẹp này mua mười cái màng trinh mác Đức Thánh Trinh Nữ, sau đó ăn thông đồng một cách nhanh gọn cả mười thành viên Ban giám khảo.

Cuộc thi lớn đầu voi đuôi chuột, một trăm người đẹp trinh tiết vào vòng chung kết chỉ trong một ngày đã cuốn gói đi sạch. Lý Trọc đứng trước cổng Công ty một ngày, chia tay các người đẹp, lãnh đạo trong Ban tổ chức, chia tay các thành viên Ban giám khảo. Khi bắt tay người đẹp số 1358, Lý Trọc khe khẽ hỏi:

- Con lên mấy tuổi?

Người đẹp số 1358 ngó người, sau đó hiểu ý mỉm cười, khẽ trả lời:

- Lên hai.

Khi bắt tay người đẹp số 864, Lý Trọc ghé sát vào tai cô ta nói:

- Ta cam chịu thua.

Mười thành viên trong Ban giám khảo giống như những kẻ già yếu bệnh tật tàn phế, phải có người dìu lên xe. Mười vị, thậm yếu cả mười, hai vị sốt nhẹ, ba vị bỏ ăn, bốn vị bảo thị lực của mình giảm hẳn, chỉ còn một vị ra hồn, tự lên xe được, khi bắt tay tạm biệt Lý Trọc, ông này còn nói được, Lý Trọc khẽ hỏi, lần này liệu có sướng mắt, ông ta thở vắn than dài:

- Mình ngán đàn bà đến tận cổ.

Sau khi cuộc thi lớn kết thúc, báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình lên tiếng phê phán liên tục. Họ nói cuộc thi người đẹp quy mô lớn là sự quay trở lại của chế độ phong kiến, chà đạp lên lòng tự tin tự tôn của phụ nữ, vân vân và vân vân, mũi tên chỉ thẳng vào Lý Trọc, người khởi xướng, kẻ đầu têu của cuộc thi lớn. Lưu Tân Văn cũng tiện thể bị phê phán một chầu. Ngay sau đó, lại bùng lên những chuyện xấu xa. Một số người đẹp trình tiết không lọt vào danh sách ba người trúng giải, càng nghi càng uất ức, bằng phương thức không công khai thân phận, đã nhao nhao tố giác trước thiên hạ các thành viên Ban giám khảo đòi hối lộ tình dục và một số người đẹp trình tiết đã hối lộ. Đương nhiên, chuyện xấu xa tai tiếng nhất là do người đẹp số 1358 tạo nên. Trớ trêu thay, cuộc thi người đẹp trình tiết, cuối cùng đã bị một người đàn bà làm mẹ đoạt mất giải quán quân. Tin này lập tức loang ra cả nước. Khi đối phó với các nhà báo, người đẹp số 1358 đúng là một Lý Trọc đàn bà. Cô ta luôn luôn xuất hiện trên màn hình, không từ chối bất cứ một cuộc phỏng vấn nào. Cô ta thừa nhận mình có một đứa con gái hai tuổi. Nhưng cô ta kiên trì cho rằng mình vẫn là gái trinh. Cô ta bảo mình vĩnh viễn là một gái trinh, bởi vì cô ta đã giữ được sự

trong sạch về tinh thần. Người đẹp số 1358 đã đem lại cho gái trinh một định nghĩa mới. Định nghĩa mới đã lập tức gây nên một cuộc thảo luận rộng khắp trong xã hội, người ủng hộ, kẻ phản đối, thảo luận đi tranh luận lại, dai dẳng đúng sáu tháng trời.

Trong sáu tháng trời ròng rã, Lý Trọc vui mừng phấn khởi, chỉ cần kéo dài cuộc thảo luận có liên quan đến mình, Lý Trọc sẽ luôn luôn là một khúc xương. Anh ta hết sức tán thưởng định nghĩa lại của người đẹp số 1358 về gái trinh. Anh ta nói với Lưu Tân Văn, tinh thần là quan trọng nhất. Vì thế Lý Trọc cảm động khảng khái vô cùng. Anh ta bảo, con gái hiện giờ không thể tin bất cứ cô nào. Anh ta nói, trong thời gian hai mươi năm, tác phong lối sống xã hội đã ngoặt gấp xuống nhanh, hai mươi năm trước những cô gái chưa lấy chồng, cứ mười cô có đến chín cô gái trinh. Bây giờ thì trái lại, trong mười cô, chỉ có một gái trinh là cùng. Vừa dứt lời, Lý Trọc lập tức phản bác lại chính mình. Anh ta bảo, trong mười cô hiện nay một nửa cô gái trinh cũng không có. Đám con gái đi lại trên đường phố không có cô nào gái trinh. May ra chỉ có gái trinh trong vườn trẻ. Ra khỏi vườn trẻ tìm gái trinh, chẳng khác vào mò kim đáy biển.

- Nhưng - Lý Trọc đã xoay ngay mũi nhọn câu chuyện - Gái trinh về mặt tinh thần vẫn vô thiên lủng, đâu đâu cũng có.

Rồi, Lý Trọc đã phát triển học thuyết tinh thần của người đẹp trinh tiết số 1358. Anh ta biết các phóng viên lao đi xô tới như những con chó đã quên băng Lý Trọc. Nhưng Lý Trọc phớt bơ, không thèm đếm xỉa. Anh ta nói:

- Về mặt tinh thần, Lý Trọc ta bao giờ cũng là một khúc xương.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Khi Chu Du bán hết chiếc màng trinh cuối cùng, cuộc thi người đẹp chưa kết thúc, vừa đi vào vòng chung kết cuối cùng. Tên lừa đảo giang hồ sắp sửa rời khỏi thị trấn Lưu chúng tôi, sắp sửa chia tay với những chiếc bánh bao nhỏ nhỏ có ống hút trong cửa hàng điểm tâm của Tô Muội, sắp sửa chia tay những người đẹp mua màng trinh nhân tạo của hắn, cũng sắp phải tạm biệt nhà thơ Triệu. Chu Du bảo nhà thơ Triệu làm cho hắn mười ngày trả một ngàn đồng tiền lương, tiền thuê nhà làm kho mười ngày hai trăm đồng. Nhà thơ Triệu làm việc xuất sắc được thưởng hai ngàn đồng. Chu Du giơ ngón tay vào lưỡi chấm nước bọt, lại đếm năm trăm đồng đưa cho nhà thơ Triệu, bảo tiền bánh bao của Tô Muội. Hắn quên không nhớ ăn nợ bao nhiêu bánh bao trong cửa hàng điểm tâm của Tô Muội. Năm trăm đồng chắc chắn thừa, nhờ nhà thơ Triệu chuyển trả Tô Muội.

Chu Du không chia tay Tống Cương. Hắn cũng trả Tống Cương một ngàn đồng tiền lương và hai ngàn đồng tiền thưởng. Sau đó hắn ngồi trên ghế xô pha nhà Tống Cương. Bán màng trinh nhân tạo ở thị trấn Lưu thành công lớn, khiến hắn háo hức phờn phơ. Hắn tán vung thiên địa về tiền đồ tốt đẹp. Hắn bảo Tống Cương, hắn cần một người giúp việc, người đó là Tống Cương. Xét về năng lực công tác, nhà thơ Triệu mạnh hơn Tống Cương. Nhưng nhà thơ Triệu không thể tin cậy sẵn sàng phản bội hắn. Chu Du nói mười ngày sống bên nhau, hắn cảm thấy Tống Cương là một người bạn có thể đủ để tin nhiệm...

- Anh là một người như thế - Ngồi vắt chân chữ ngũ trên ghế xô pha nhà Tống Cương, hắn nói - Tôi giao tất cả tiền cho anh, đi khỏi đây một

năm quay trở lại, anh cũng không tiêu mất của tôi một xu - Sau đó Chu Du cảm động nói - Tống Cương đi với tôi nhé!

Tống Cương xúc động, một viễn cảnh mới đã mở ra. Tống Cương biết mình không còn hy vọng gì ở thị trấn Lưu, đành vĩnh viễn làm một "kẻ thay thế số một". Nếu đi rong ruổi theo Chu Du, sẽ có thể lập nghiệp. Anh không biết Lâm Hồng đã bỏ ra bao nhiêu tiền chữa bệnh cho mình. Anh không biết đó là tiền của Lý Trọc. Lâm Hồng bảo tiền bố mẹ và bạn thân chị cho. Anh biết trong số bạn thân và bố mẹ Lâm Hồng không có ai giàu có. Anh nghĩ Lâm Hồng mượn tiền của người khác chữa bệnh cho mình, cứ thế kéo dài Lâm Hồng sẽ quy. Tống Cương đã gật đầu với Chu Du, nói một cách kiên quyết:

- Tôi đi theo anh.

Đến tối, Tống Cương trao cho vợ ba ngàn đồng kiếm được do buôn bán màng trinh. Lâm Hồng ngạc nhiên, chị không ngờ Tống Cương đi theo một người có tên Chu Du, đi đi lại lại trên đường phố, trong mười ngày đã có ba ngàn đồng. Thấy Lâm Hồng tỏ vẻ ngạc nhiên, Tống Cương ấp úng nói rất nhiều chuyện, đầu tiên anh bảo, qua điều trị nay sức khỏe anh đã đỡ hơn nhiều, lại than thở tốn tiền thuốc, sau đó lại nói một lô xích xông những lý lẽ "cây dòi chỗ thì chết, người đổi chỗ thì sống", "nước chảy chỗ trũng", "người lên chỗ cao". Lâm Hồng nghe mù tịt, không biết chõng nói gì. Cuối cùng Tống Cương mới bảo Lâm Hồng, anh định theo Chu Du đi ra ngoài lập nghiệp. Anh nói cho vợ nghe tất cả những lời Chu Du đã nói với mình không thiếu một chữ. Tống Cương khẩn thiết:

- Em đồng ý cho anh đi chứ?

- Không đồng ý - Lâm Hồng lắc lắc đầu, thái độ dứt khoát, chị nói - Anh chữa bệnh đã, chữa khỏi bệnh rồi sẽ tính.

Tỏ ta rất bi ai, Tống Cương nói:

- E rằng anh chữa khỏi bệnh thì đã muộn.

- Muộn cái gì! - Lâm Hồng không hiểu.

Tống Cương lại than:

- Tiền trong nhà hoàn toàn không đủ để cho anh chữa bệnh. Bố mẹ và bạn thân em cũng đâu có nhiều tiền. Anh biết em phải đi vay mượn của người ta. Cho dù anh có chữa khỏi bệnh, chúng ta cũng không trả hết nợ.

- Anh khỏi phải lo chuyện tiền nong - Lâm Hồng hiểu ý chồng - Anh cứ chịu khó chữa bệnh là được.

Tống Cương lắc đầu im lặng. Anh biết có nói nữa Lâm Hồng cũng không đồng ý. Hai mươi năm chung sống, chỉ cần việc gì Lâm Hồng không đồng ý, Tống Cương sẽ không làm. Tống Cương không nói, Lâm Hồng cứ tưởng anh không giữ ý kiến của mình nữa. Lâm Hồng không biết Tống Cương quyết tâm dứt áo ra đi theo Chu Du rong tuổi giang hồ. Trong giờ phút ấy chị đã quên cái nét ương bướng gan lì trong tính cách của chồng. Sau khi Lâm Hồng ngủ, nằm bên chân vợ, Tống Cương trằn trọc suốt đêm. Anh lắng nghe hơi thở đều đều của vợ, vuốt ve bắp chân ấm ấm của Lâm Hồng. Bao nhiêu chuyện xưa lại ập đến, nghĩ tới ngày mai phải xa vợ, anh bỗng dưng chua xót cõi lòng. Đây là lần xa nhau đầu tiên kể từ sau ngày cưới.

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Hồng đạp xe đi đến Xưởng dệt kim làm việc, Tống Cương đứng ở cửa, đưa mắt tiễn vợ. Sau đó quay vào trong nhà, anh ngồi trước bàn, lấy giấy bút viết thư cho Lâm Hồng. Tống Cương viết hết sức ngắn gọn, trước hết anh xin vợ tha thứ thông cảm cho anh đã bỏ nhà ra đi, sau đó xin Lâm Hồng tin tưởng anh, lần này nhất định sẽ làm nên cơ nghiệp, tuy không bằng Lý Trọc, nhưng số tiền anh kiếm được cũng nhất định đủ để Lâm Hồng sống cả đời không phải lo nghĩ gì hết. Cuối cùng anh bảo vợ, anh mang theo một tấm ảnh chụp kỷ niệm và một chiếc

chìa khoá cửa nhà. Bức ảnh để anh nhìn mỗi tối trước khi đi ngủ. Chiếc chìa khoá để chứng tỏ anh sẵn sàng trở về, chỉ cần kiếm được tiền anh sẽ trở về ngay.

Viết xong thư, Tống Cương đứng dậy tìm ảnh chụp kỷ niệm. Đây là tấm ảnh chụp khi vừa mua chiếc xe đạp mác Vĩnh Cửu bóng loáng thuở nào, hai người vịn xe đạp mỉm cười hạnh phúc. Cầm tấm ảnh trong tay, Tống Cương ngắm nghía lâu lắm, rồi bỏ vào túi áo trước ngực. Anh lật hòm dộc tử tìm chiếc túi du lịch in hai chữ "Thượng Hải". Đây là di sản duy nhất kế thừa của bố Tống Phàm Bình. Anh bỏ mấy bộ quần áo bốn mùa vào túi du lịch, bỏ vào cả số thuốc chưa uống hết. Cảm thấy vẫn còn thời gian, anh bỏ quần áo vợ thay ra vào máy giặt, bắt đầu thu xếp quét dọn vệ sinh nhà cửa. Tống Cương mờ mờ hồ hồ nhể nhại, quét dọn nhà cửa, lau chùi cửa kính sạch trơn..

Trưa nay, như hai tên ăn cắp, Chu Du và Tống Cương rời khỏi thị trấn Lưu chúng tôi. Chu Du rất không hài lòng khi Tống Cương xách chiếc túi du lịch cũ kĩ. Hắn bảo đây là túi du lịch của xã hội cũ, xách nó không làm ăn được gì cả. Hắn đổ quần áo của Tống Cương vào hộp giấy, tiện tay quăng luôn chiếc túi du lịch vào thùng rác cạnh đường. Thấy Tống Cương lưu luyến nhìn chiếc túi du lịch cũ trong thùng rác, Chu Du an ủi Tống Cương. Hắn bảo sau khi đến Thượng Hải, hắn sẽ sắm cho anh một chiếc vali in chữ nước ngoài.

Sau đó Tống Cương bê hộp giấy. Chu Du xách cái túi đen to của hắn. Dưới ánh nắng chang chang, hai người cúi đầu hấp ta hấp tấp đi ra bến xe đường dài. Tống Cương không biết trong túi đen to của Chu Du có hơn mười vạn tiền mặt. Khi đến, Chu Du dốc hết tiền của mình mua màn trình nhân tạo. Trong túi hắn chỉ còn có năm đồng bạc. Hắn chơi một canh bạc đã thắng đậm, bây giờ mang hơn mười vạn đồng tiền mặt, hắn sải bước ra đi. Khi chiếc ô tô hai người ngồi đi ra khỏi bến xe, tên lừa đảo giang hồ Chu Du quay lại nói với thị trấn Lưu:

- Hẹn gặp lại sau.

Tống Cương cũng quay lại nhìn thị trấn Lưu của mình. Nhìn mấy khuôn mặt quen thuộc vun vút lướt qua phố lớn, nhìn nhà cửa và đường phố xa dần, Tống Cương cay đắng trong lòng. Anh thầm nghĩ sau mấy tiếng nữa, Lâm Hồng đạp xe về nhà, biết anh đã bỏ đi, có thể chị sẽ tức giận, cũng có thể đau khổ khóc lóc. Tống Cương thầm nói hai tiếng "xin lỗi" Lâm Hồng. Ô tô đường dài phóng nhanh, thị trấn Lưu trong mắt Tống Cương càng ngày càng xa và mất hút sau cánh đồng bao la. Tống Cương quay lại. Chu Du bên anh, ôm túi đen to của hắn đã ngủ gật khò khò. Tống Cương cảm thấy nước mắt mình chảy ra đang ngấm vào khẩu trang.

Hoàng hôn buông xuống, Lâm Hồng đạp xe về đến nhà. Mở cửa trông thấy nhà vô cùng gọn gàng sạch sẽ, chị tươi cười bảo sạch quá. Sau đó chị gọi chồng đi vào bếp, không nhìn thấy Tống Cương. Thường ngày vào lúc này Tống Cương đã nấu cơm. Lâm Hồng nghĩ bụng anh ấy đi đâu Chị ra khỏi nhà bếp, lúc đi qua chiếc bàn phòng khách, không nhìn thấy bức thư Tống Cương viết để trên bàn. Ra đến cửa, chị đứng bên ngoài một lúc, trên đường phố, dưới ráng chiều tà, kẻ qua người lại. Cửa hàng điểm tâm của bà Tô ở bên kia đã bật đèn. Lâm Hồng quay vào nhà xuống bếp nấu cơm. Hình như chị nghe thấy tiếng chìa khoá mở cửa. Chị cứ tưởng Tống Cương đi đâu về. Ra đứng ở cửa bếp, thấy cửa ra vào nhà vẫn không động tĩnh, chị quay vào tiếp tục nấu cơm.

Nấu cơm tối xong, chị bưng cơm canh ra bàn. Lúc này trời đã tối. Bật đèn lên, chị trông thấy trên bàn có một tờ giấy, chị không để ý, ngồi trước bàn nhìn ra cửa, chờ đợi Tống Cương. Trong lúc chờ đợi, Lâm Hồng đột nhiên cảm thấy trên tờ giấy trắng có vài dòng chữ, có phần hốt hoảng chị cầm lên, xem lướt qua một lượt mới biết Tống Cương đã ra đi. Cầm bức thư của Tống Cương, chị chạy ta cửa, hình như định lao ra bến xe đường dài đuổi cho kịp Tống Cương. Chạy trên phố lớn dưới ánh đèn đường và đèn nê ông sáng choang được hơn một trăm mét, bước chân chị chậm lại.

Chị nhận ta, Tống Cương lúc này đã xa thị trấn Lưu, đã xa mình. Không biết làm thế nào, Lâm Hồng thần thờ, nhìn dòng người và xe cộ qua lại trên phố lớn, cúi nhìn tờ giấy trắng trên tay, chị từ từ đi về nhà.

Tối đó ngồi dưới đèn, Lâm Hồng lắc đầu, đọc đi đọc lại bức thư của Tống Cương. Nước mắt chị nhỏ rùng giọt trên tờ giấy, cho đến khi thấm nhoà hết chữ, chị mới đặt xuống. Trong lòng, Lâm Hồng không trách Tống Cương. Chị biết, anh bỏ nhà ra đi là vì mình. Chị trách bản thân không nhận ra ý chí quyết tâm ra đi của chồng. Trong những năm tháng sau này, Lâm Hồng sống một ngày tày một năm. Ở nhà máy, luôn luôn bị Lưu xưởng trưởng quấy nhiễu. Về đến nhà thui thui một mình vắng vẻ. Không có Tống Cương bên cạnh, Lâm Hồng lúc nào cũng cảm thấy cô độc đành phải mở vô tuyến, nghe các giọng nói, giết thời gian, nhớ thương Tống Cương, thậm chí nhớ thương cả cái khẩu trang của anh. Tối đến trước khi đi vào giấc ngủ, trong lòng Lâm Hồng đau đớn. Chị thương chồng trước khi ra đi không đem theo của nhà một đồng xu.

Lâm Hồng không nói với ai Tống Cương đi theo Chu Du, chỉ bảo anh ấy xuống miền nam làm ăn buôn bán ở Quảng Đông. Chu Du buôn bán màng trình nhân tạo ở thị trấn Lưu, Lâm Hồng biết hẳn làm ăn không nghiêm chỉnh. Chị cứ tưởng Tống Cương theo Chu Du xuống Quảng Đông vẫn buôn bán màng trình nhân tạo. Tống Cương buôn bán thứ ấy khiến Lâm Hồng khó ăn khó nói với mọi người.

Ngày nào Lâm Hồng cũng ngóng chờ thư chồng. Trưa nào chị cũng ra phòng thường trực của nhà máy. Thấy người đưa thư vút một bó thư tìn trên bệ cửa sổ phòng thường trực, chị sốt ruột cởi ra, xem từng bức từng bức có tên mình hay không. Tống Cương không gửi thư cho chị. Một tháng sau, Tống Cương gọi điện cho chị vào buổi tối, gọi về cửa hàng điểm tâm của bà Tô. Bà Tô vội vàng chạy qua phố gỗ cửa nhà Lâm Hồng. Sau đó đến lượt Lâm Hồng hấp ta hấp tấp chạy qua phố, vào cửa hàng điểm tâm cầm

ổng nghe. Chị đã nghe thấy tiếng chồng ở đầu dây điện thoại bên kia, Tống Cương hối hả gọi:

- Lâm Hồng, Lâm Hồng phải không?

Nghe thấy tiếng Tống Cương, Lâm Hồng đỏ hoe mắt, chị hét vào ống nói:

- Anh về đi, anh hãy về ngay đi.

Tống Cương nói ở đầu dây bên kia:

- Anh sẽ về...

- Anh hãy về ngay đi - Lâm Hồng nói tiếp.

Hai người cứ thế nói. Lâm Hồng giục Tống Cương về ngay. Tống Cương đáp anh sẽ về, không biết nói bao nhiêu lần. Ban đầu Lâm Hồng nói như ra lệnh, sau đó van xin chồng. Tống Cương trước sau vẫn nói anh sẽ về, nhất định anh sẽ về. Sau đó Tống Cương bảo bỏ điện thoại. Anh bảo đây là điện thoại đường dài, tốn tiền lắm. Lâm Hồng vẫn van xin trong điện thoại:

- Anh Tống Cương, anh hãy mau mau trở về...

Tống Cương đã bỏ điện thoại, Lâm Hồng vẫn còn nói vào ống nghe. Nghe thấy tiếng báo tắt máy, Lâm Hồng thất vọng bỏ ống nói xuống. Lúc này chị mới nghĩ đến không hỏi tình hình của Tống Cương, chỉ nói một thôi một hồi toàn những câu "trở về". Lâm Hồng đau khổ cắn chặt môi. Chị nhìn Tô Muội ngồi trong quầy hàng vẻ mặt buồn thiu. Lâm Hồng cười gượng với Tô Muội. Tô Muội cũng cười gượng với Lâm Hồng. Khi bước ra khỏi cửa hàng điếm tâm, định nói với Tô Muội một câu, nhưng không biết nói gì, chị đã cúi đầu đi ra.

Trong mấy tháng sau đó, Tô Muội cũng đau lòng hẫng hụt như Lâm Hồng. Sau khi tên lừa đảo giang hồ Chu Du không chia tay bỏ đi, bụng Tô Muội cứ to dần. Dân chúng xôn xao bàn tán, phỏng đoán kẻ nào đã làm ghèn bụng Tô Muội. Dân chúng hoài nghi lung tung, đối tượng khả nghi càng ngày càng nhiều, cuối cùng con số lên đến một trăm linh một người. Nhà thơ Triệu cũng bị nghi. Nhà thơ Triệu là người số một trăm linh một bị hoài nghi. Nhà thơ Triệu thề có Trời, giậm chân bành bạch xuống đất, bày tỏ lòng thanh bạch của mình. Kết quả càng vạch áo cho người xem lưng, dân chúng càng nghi ngờ anh ta. Nhà thơ Triệu hết lời khuyên bảo dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi: Tô Muội của cửa hàng điểm tâm, tuy không đẹp, nhưng người ta cũng là phú bà được công nhận, nếu làm cô ấy to bụng, anh ta còn ở trong ngôi nhà rách nát của mình làm quái gì? Nhà thơ Triệu nói:

- Tôi đã dọn đến cửa hàng điểm tâm bên kia phố làm ông chủ từ lâu.

Lúc này dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi mới tin nhà thơ Triệu vô tội. Quần chúng tiếp tục hoài nghi quần chúng. Nhưng không một ai hoài nghi Chu Du. Chu Du là một tên lừa đảo cao tay. Hắn cùng đến thị trấn Lưu chúng tôi với hơn ba ngàn người đẹp. Những người đẹp trình tiết đã ngủ với thành viên Ban chấm thi, ngủ với lãnh đạo Ban tổ chức, ngủ với Lý Trọc, ngủ với Lưu Tân Văn, ngủ với Thành viên Ban giám khảo, lãnh đạo Ban tổ chức, Lý Trọc và Lưu Tân Văn vân vân, cứ ngủ đi ngủ lại, ngủ kín như bưng, nhưng toàn ngủ với gái trinh lắp ráp làm phẫu thuật gắn lại màng trinh và gái trinh lắp ráp bằng linh kiện rời màng trinh nhân tạo. Chỉ có một mình Chu Du ngủ với gái trinh nguyên vẹn, khiến Tô Muội, gái trinh duy nhất trong số đàn bà thị trấn Lưu chúng tôi cũng đã trở thành gái mất trinh.

Sau khi Chu Du đi được năm tháng, bụng Tô Muội đã bắt đầu phưỡn ra. Ngày nào cô cũng ngồi trước quầy thu tiền. Nhưng cô không còn vui vẻ nói chuyện với chị em phục vụ, cũng không còn vui vẻ nói chuyện với khách hàng. Chu Du bỏ đi không một lời từ biệt, khiến cô đau khổ muốn

chết. Từ đó trở đi, sắc mặt cô âm thầm ủ rũ, không bao giờ còn tươi cười. Bà Tô mẹ cô thường ngồi thẩn thờ như người mất hồn, thở dài ngao ngán, có lúc đã thẫn khóc. Bà không sao hiểu nổi, tại sao số phận mình lại diễn lại trên cuộc đời con gái. Dân chúng lúc đầu còn hiếu kỳ, còn hào hứng, dần dần cũng quen đi. Dân chúng bảo bà Tô là như thế, không ai biết kẻ nào làm bụng bà to ra, chỉ biết bà đẻ ra Tô Muội. Bây giờ con gái bà, cũng bị một gã đàn ông thần bí làm phưỡn bụng. Sau mười tháng mang thai, Tô Muội cũng sinh ra một cô bé. Tô Muội đặt tên con gái là Tô Chu. Cho đến lúc này vẫn không có ai nghi ngờ tên lừa đảo giang hồ Chu Du. Bây giờ dân chúng không quan tâm đến chuyện hoài nghi, bắt đầu say sưa với công việc của nhà dự đoán. Họ táo bạo đoán trước, cô bé có tên là Tô Chu, sau này lớn khôn, cũng giống mẹ và bà ngoại, cái bụng sẽ phưỡn ra một cách thần bí cho mà xem. Dân chúng nói một cách sành sỏi:

- Đó là số phận.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Tên lừa đảo giang hồ Chu Du buôn bán màng trinh nhân tạo ở thị trấn Lưu chúng tôi toàn thẳng lái lớn, hãnh dẫn Tống Cường xuất phát từ Thượng Hải, đi dọc theo đường sắt xuống phía nam, ra sức quảng cáo bán loại thuốc kích thích tính dục đàn ông, gọi là viên kích thích dương vật. Viên kích thích dương vật của hắn cũng có hai loại viên nội và viên ngoại. Viên ngoại mác Apôlô, viên nội mác Mạnh Trương Phi. Hai người xuống tàu ở một số thành phố loại trung bình dọc tuyến đường sắt, sau đó rao bán thuốc ở các bến xe, bến cảng, nhà ga và đường phố buôn bán. Chu Du mặc comple đi giày da, tay trái cầm mác Apôlô, tay phải cầm mác Mạnh Trương Phi diễn thuyết như rao gọi:

- Mỗi người đàn ông đều hy vọng mình có một dương vật to khỏe để thể hiện sức mạnh cường tráng của một đấng tài trai. Nhưng do nhiều nguyên nhân, sau khi đến tuổi trưởng thành, rất đông người dương vật đã ngắn và nhỏ đi, hiện tượng này đang tồn tại phổ biến...

Chu Du lắc lắc lọ thuốc trong tay, để dân chúng vây xem nghe tiếng va đập của những viên thuốc ở bên trong. Hắn tuyên bố, viên kích thích mác Mạnh Trương Phi sản xuất trong nước cầm trong tay phải, là báu vật của nền y dược có nguồn gốc trong sách thuốc hoàng gia hai triều đại Minh Thanh được cất giữ tại Viện bảo tàng Cố Cung, được tuyển chọn nghiên cứu chế tạo từ trong nhiều công thức pha chế ban đầu. Còn viên kích thích mác Apôlô nhập khẩu trên tay trái, là niềm kiêu hãnh của nhân dân nước ngoài, dựa trên nền tảng hạt nhân "viagra" sản phẩm át chủ bài của hãng dược phẩm lớn nhất nước Mỹ Phzer, áp dụng kỹ thuật trên và kỹ thuật Nanometer đã cho ta đời mác Apôlô. Như một người bán hàng rong lắc

trống bỏi, Chu Du lắc mác Apôlô và mác Mạnh Trương Phi trên tay trái và tay phải, thân thiết nói với dân chúng, thuốc có tên lớn là viên kích thích và tên cúng cơm là viên làm nở làm xù dương vật và kéo dài thời gian trong buồng the. Chu Du vỗ ngực nói, chỉ cần từ hai đến ba liều, bảo đảm sẽ trở thành một người đàn ông tuyệt vời, một người đàn ông ra đàn ông.

Bây giờ Tống Cương đã biết Chu Du là một tên lừa đảo giang hồ. Sau khi chiếc ô tô đường dài chở hai người rời thị trấn Lưu chúng tôi đi vào đường phố Thượng Hải, Chu Du lột luôn khẩu trang trên mặt Tống Cương, quăng ra cửa sổ xe mắc trên cành cây của Thượng Hải. Chu Du bảo Tống Cương, bây giờ không ai biết anh hỏng phổi, cho nên bệnh phổi của anh đã khỏi. Tống Cương hít thở không khí của Thượng Hải, quay đầu nhìn chiếc khẩu trang đung đưa trên cành cây. Ô tô rẽ sang lối khác, chiếc khẩu trang cũng mất hút.

Mấy ngày sau, Tống Cương biết Chu Du là một người như thế nào. Hai người rẽ bảy tám lối ngoặt, đến một nhà kho bí mật chứa đầy thuốc giả, rượu giả ở ngoại ô thành phố. Tại một góc tối mò mò của nhà kho, Chu Du mua hai kiện viên kích thích dương vật. Sau đó Chu Du bê kiện mác Mạnh Trương Phi, Tống Cương bê kiện mác Apôlô, nhảy lên đoàn tàu đi xuống phía nam, bắt đầu hơn một năm buôn bán vất vả trầy trật của mình.

Giờ phút ấy Tống Cương ngồi trong toa tàu ghế cứng. Trong toa chở đầy những người xuống phía nam tìm công ăn việc làm. Họ nói đủ mọi thứ tiếng địa phương. Trong số họ, có kẻ đi Quảng Đông, có người sau khi đến Quảng Đông lại vượt biển ra đảo Hải Nam. Họ đều là thanh niên trẻ chưa xây dựng gia đình. Họ chỉ mong kiếm được một khoản tiền, rồi về quê lấy vợ đẻ con. Chu Du ngồi giữa bọn họ. Trên mặt giữ nụ cười mất tự nhiên, thỉnh thoảng nói vài câu làm quà với mấy nông dân đi ra ngoài làm thuê, chốc chốc lại ngẩng lên nhìn hai kiện viên kích thích dương vật để trên giá. Tống Cương cảm thấy Chu Du diện complê giày da, ngồi giữa đám dân công đi làm thuê hết sức buồn cười. Có hai người hỏi Chu Du buôn bán gì,

Chu Du liếc nhìn Tống Cương, tùy tiện trả lời mấy chữ "sản phẩm bảo vệ sức khỏe". Chu Du biết đám người này làm quái gì có tiền để mắc lừa, cho nên hẳn chẳng thiết gì ba hoa xích thố.

Tống Cương đã biết tất cả những điều Chu Du nói ở thị trấn Lưu đều là dối trá tày trời. Anh buồn bã nhìn cánh đồng trải dài vô tận ngoài cửa sổ, trong lòng thắc thỏm không yên, đi theo tên lừa đảo giang hồ, tiền đồ sẽ ra sao? Tống Cương không biết. Nghĩ đến Chu Du đúng là đã kiếm được rất nhiều tiền ở thị trấn Lưu, trong lòng Tống Cương lại cháy lên ngọn lửa hy vọng. Anh hy vọng nhanh chóng kiếm được khoản tiền lớn, rồi lập tức về nhà. Anh ảo tưởng sẽ có mười vạn. Có được mười vạn, Lâm Hồng sẽ không còn phải lo gì đời sống. Vì Lâm Hồng, Tống Cương thầm nhủ trong lòng:

- Việc gì mình cũng nguyện làm.

Mấy năm nay, Tống Cương hít thở thông qua khẩu trang bị thấm ướt nước bọt, những ngày tháng tiếp theo không có khẩu trang, Tống Cương cảm thấy không khí trở nên khô ráo. Tống Cương vốn ít nói, sau khi đi theo Chu Du giả danh để lừa đảo, càng ngày càng trầm lặng ít nói. Rất nhiều đêm về khuya thanh vắng, từ trong giấc mơ lại hiện lên cảnh tượng anh đi khỏi thị trấn Lưu ngày nào, tưởng tượng Lâm Hồng một buổi chiều tối đạp xe về nhà sống một mình lủi thủi, Tống Cương lại khóc. Rất nhiều buổi sớm, khi mặt trời vừa mọc ở đằng đông, Tống Cương ra khỏi quán trọ xa lạ, đi trên đường phố quê người, thấy trong lòng rung động mãnh liệt. Anh muốn về ngay thị trấn Lưu, về ngay bên cạnh Lâm Hồng. Nhưng gỗ đã đóng thuyền, Tống Cương tự nhủ, không thể trở về với hai bàn tay không, phải kiếm đủ mười vạn mới được về. Bây giờ đành phải nghiền răng chịu đựng, đi theo Chu Du tiếp tục cuộc sống nay đây mai đó.

Tống Cương thường xuyên ngắm nghía bức ảnh chụp kỷ niệm của anh và Lâm Hồng, cuộc sống của hai người đã từng trọn vẹn như vậy, chiếc xe đạp mác Vĩnh Cửu là tượng trưng cho hạnh phúc của họ. Tấm ảnh kỉ niệm

mấy tháng đầu là chỗ dựa tinh thần của Tống Cương. Nửa năm sau Tống Cương không dám nhìn nữa. Chỉ cần trông thấy nụ cười tủm tỉm xinh đẹp của Lâm Hồng trong ảnh, Tống Cương đã đứng ngồi không yên, muốn về ngay thị trấn Lưu. Tống Cương quyết định cất tấm ảnh kỷ niệm xuống tận đáy va ly, cố tình quên nó đi.

Trong hai tháng, hai người đã đi năm thành phố. Chu Du đích thân ra tay rao bán thuốc kích thích. Lối rao bán của Chu Du chẳng khác nào kẻ chặn đường trấn lột năm cánh tay người ta, anh ta cứ nói thao thao bất tuyệt. Anh ta nói rõ hòng cũng chỉ bán được mười một lọ gồm năm lọ mác Apôlô và sáu lọ mác Mạnh Trương Phi. Tống Cương cũng rao bán theo. Anh cầm lọ thuốc kích thích trong tay, giống như cầm ngọc lan trắng ở thị trấn Lưu, lịch sự lễ phép hỏi từng người đàn ông lớn tuổi đi qua bên mình:

- Có cần thuốc kích thích không anh?

- Thuốc kích thích gì?

Tống Cương mỉm cười đưa cho họ bản hướng dẫn sử dụng thuốc mác Apôlô và mác Mạnh Trương phi, chịu khó chờ họ đọc xong, để họ tự quyết định có nên mua thử một lọ hay không. Có những người đọc đi đọc lại bản hướng dẫn sử dụng, cuối cùng vẫn tay không bỏ đi. Chu Du nhận thấy Tống Cương đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội. Tống Cương không đồng ý với nhận xét của Chu Du. Anh bảo hiệu quả điều trị của thuốc kích thích vốn hết sức đáng ngờ, rao bán vội vàng hấp tấp, chỉ có thể khiến người ta sinh nghi. Tống Cương nói, khi rao bán nên theo kế "muốn bắt cố tình thả lỏng". Trong hai tháng, Tống Cương đã bán được hai mươi ba lọ thuốc kích thích. Anh bảo thành tích của lối rao bán "muốn bắt cố tình thả lỏng" cao gấp đôi cách bán hàng theo kiểu "chặn đường trấn lột" của Chu Du.

Chu Du phải trở mắt ngạc nhiên nhìn Tống Cương, không còn coi Tống Cương là người giúp việc của mình, gọi Tống Cương là bạn làm ăn một cách khách sáo, bảo từ nay về sau tiền kiếm được chia theo tỉ lệ hai

tám, mình tám phần, Tống Cương hai phần, hơn nữa còn công khai tài chính với Tống Cương. Tối hôm ấy, hai người trú tại một thành phố nhỏ ở Phúc Kiến. Trong buồng hầm của một quán trọ nhỏ, Chu Du nét mặt buồn thiu. Hẳn bảo tuy ở quán trọ rẻ nhất, ăn món sơ sài nhất, hai tháng qua chỉ bán được ba mươi ba lọ thuốc, số tiền kiếm ra lại chi hết cho ăn ngủ. Tống Cương lâu lắm không nói gì. Anh như kẻ mất hồn, anh nhớ Lâm Hồng sống lẻ loi một mình ở thị trấn Lưu.

Sau khi hoàn hồn, Tống Cương chậm rãi bảo Chu Du, trước kia anh rao bán ngọc lan trắng ở thị trấn Lưu, anh phát hiện đứng bán ở trước cửa hàng quần áo dễ hơn đứng trên phố lớn. Tại sao? Tại vì các cô gái thích đẹp đều ở trong cửa hàng quần áo, sau khi mua hàng sẽ tiện thể mua một xâu bạch ngọc lan.

- Có lý - Chu Du gật đầu lia lịa, hỏi Tống Cương - Chỗ nào đàn ông tập trung nhất? Loại muốn làm đàn ông cho ra đàn ông ấy mà.

- Tại các trung tâm tắm - Tống Cương nghĩ rồi đáp, sau đó cười bảo - Chỉ cần nhìn một cái là biết ngay ai ngấn ai nhỏ...

- Có lý - Chu Du sáng bừng hai mắt - Đấy gọi là bản tên có đích.

- Nhưng - Tống Cương do dự nói - Đến những trung tâm tắm phải chi nhiều tiền.

- Đáng tiêu cứ phải tiêu - Chu Du nói một cách kiên định - Không nỡ bỏ con, sẽ không bấy được sói.

Hai người đã nói là làm, đem theo mười lọ Apôlô và mười lọ Mạnh Trương Phi đi đến một trung tâm tắm gần khách sạn. Họ bỏ thuốc kích thích vào trong tủ, cởi hết quần áo ra đi lại. Trung tâm tắm không sang trọng, nhưng cũng khiến Tống Cương ngạc nhiên. Bên trong có ba bể tắm lớn, ở giữa là bể tắm nước sạch, hai bên một cái là bể tắm sữa bò, một cái là bể tắm hoa hồng. Chu Du ngồi ở bể tắm sữa bò đầu tiên, Tống Cương

cũng ngồi theo. Chu Du nhìn mấy người đang tắm, khe khẽ bảo Tống Cương, đã chi tiền cứ hưởng thụ cho đã. Tống Cương gật đầu xuống tắm. Anh khẽ hỏi Chu Du:

- Đây là sữa bò thật chứ?

- Pha bột sữa - Chu Du trả lời một cách sành sỏi - Bột sữa loại xấu.

Hai người tắm nửa tiếng đồng hồ trong bể tắm pha bột sữa xấu. Chu Du bước lên đi qua bể tắm nước sạch, vẻ mặt thoải mái dễ chịu, ngâm mình xuống bể tắm hoa hồng. Ngồi một mình trong bể tắm sữa, Tống Cương thấy không yên tâm, cũng đứng dậy đến ngồi trong bể tắm trôi đầy những cánh hoa hồng. Đưa tay nắm một vốc cánh hoa hồng, nhìn nước bể màu đỏ, Tống Cương ngạc nhiên bảo Chu Du:

- Màu đỏ đã ngấm ra hết.

- Mực đỏ đấy - Chu Du ung dung bảo Tống Cương - Đổ vào mấy lọ mực đỏ, rồi rắc một ít cánh hoa hồng.

Vừa nghe nói mực đỏ, Tống Cương vội đứng lên. Chu Du kéo Tống Cương bảo ngồi xuống cạnh mình, nói mực đỏ cũng đắt hơn nước sạch. Nói xong Chu Du ngửi hơi nước trên cánh hoa hồng, hài lòng bảo Tống Cương:

- Còn vấy thêm vài giọt nước thơm hoa hồng.

Hai người nhắm mắt, duỗi chân duỗi tay ngâm trong bể tắm nước mực đỏ. Lúc này một người đàn ông chân tay mập mạp, dương vật to đại đang bước tới, đi theo ông ta là một con chó sói lộc ngộc. Liếc nhìn nửa dưới người ông ta, Chu Du khẽ nói một câu:

- Đàn ông ra đàn ông.

Nghe Chu Du nói mình, ở bên bể tắm nước sạch. Ông ta hét một tiếng:

- Cậu nói gì thế?

Người đàn ông thét một tiếng, con chó sói đằng sau sủa gâu gâu một chuỗi. Tống Cương run cầm cập. Chu Du cố mỉm cười giơ tay lên khỏi nước bể tắm hoa hồng, chỉ vào nửa dưới người đàn ông trả lời:

- Khen ông đàn ông ra đàn ông.

Cúi nhìn dương vật của mình, người đàn ông cười hài lòng rồi nhảy vào bể tắm nước sạch, giống như một quả bom nổ dưới nước sâu, nước sạch tung toé lên, bắn sang bể tắm hoa hồng, rơi rào rào lên mặt Chu Du và Tống Cương. Người đàn ông ngâm mình trong nước sạch. Con chó sói ngồi chồm chồm cạnh bể. Tay phải người đàn ông kỳ ngực mình, tay trái kỳ lưng chó. Mắt chó sói nhìn chăm chăm vào Tống Cương và Chu Du, như mắt kẻ chuyên nghề giết người, nhìn đến nổi hai người rợn tóc gáy. Tống Cương chỉ khẽ lẩm bẩm một tiếng "sao chó cũng vào được"? Con chó sói gộc đã chìa về phía Tống Cương sủa một hơi điên cuồng. Tống Cương và Chu Du sợ hãi không dám lên tiếng, ngâm trong nước bể không động đậy.

Giữa lúc này có mấy người trần truồng cầm khăn tay trắng đi tới. Họ vốn định ngâm trong nước bể một lúc, khi đi vào còn cười cười nói nói, trông thấy con chó sói gộc ngồi cạnh bể tắm nước sạch, lập tức sợ tái mét mặt, rón rén lùi ra. Sau đó họ to tiếng quở trách nhân viên phục vụ ở buồng thay quần áo: "Tại sao cũng cho chó vào tắm"? Mẹ kiếp lại là một con chó sói to tổ bố. Nghe thấy tiếng ồn ào ở bên ngoài, con chó sói ngồi chồm chồm bên cạnh bể tắm tạm thời không nhìn Chu Du và Tống Cương, quay đầu về phía buồng thay quần áo sủa gâu gâu. Buồng thay quần áo lập tức im bật. Sau đó một nhân viên phục vụ thận trọng đi tới. Đi đến chỗ cách con chó sói năm mét, anh ta đứng lại, khẽ gọi người đàn ông mấy tiếng:

- Thưa ông, thưa ông...

Nhân viên phục vụ vốn định khuyên bảo người đàn ông dẫn chó đi. Nhưng con chó sủa anh ta mấy tiếng, anh ta hốt quá lùi thật nhanh, chuồn vội về buồng thay quần áo. Chu Du nhân cơ hội chuyển đến cạnh bể, vừa đứng dậy, chó sủa quay lại trông thấy Chu Du đứng trên bậc, lập tức cảnh giác, đứng phắt lên sủa gâu gâu. Chu Du tiến thoái lưỡng nan, nhìn người đàn ông cười đầy vẻ lấy lòng. Người đàn ông vỗ vỗ chó sủa bảo nó lại ngồi xuống. Chu Du nín thở, giả vờ ung dung bước xuống bậc, trông thấy một cánh cửa gỗ, đẩy bước vào. Tống Cương di chuyển từ từ đến cạnh bể. Con chó sủa cứ chăm chăm nhìn anh. Anh luôn luôn mỉm cười thân thiết với nó. Di chuyển đến cạnh bể Tống Cương vừa đứng lên, chó sủa cũng đứng vuột dậy, sủa gâu gâu. Người đàn ông lại vỗ vỗ vào lưng, nó ngồi xuống, Tống Cương nhanh chóng nhảy lên bậc, cũng nhìn thấy cửa gỗ đẩy ra chạy vào.

Chu Du và Tống Cương lần lượt đi vào buồng tắm hơi. Sau khi vào, Tống Cương mới phát hiện đó là một gian nhà gỗ hẹp nóng ngột ngạt. Chu Du còn ngồi đó chưa hết ngạc nhiên. Tống Cương hỏi Chu Du:

- Đây là đâu?

Thấy Tống Cương cũng đi vào, Chu Du lập tức ra vẻ ung dung trả lời Tống Cương:

- Tắm hơi.

Tống Cương thở hốt hển, ngồi cạnh Chu Du. Chu Du lấy muôi gỗ múc nước đổ vào lò, một luồng hơi nóng bốc lên. Tống Cương cảm thấy khó thở. Anh bảo:

- Trong này nóng quá.

Chu Du đặc ý bảo:

- Đây là tắm hơi.

Lúc này cửa gỗ mở, người đàn ông chân tay mập mạp bước vào. Chu Du và Tống Cương lại giật nảy người sợ hãi. Thấy con chó sói không vào theo, hai người thở phào nhẹ nhõm. Người đàn ông chuẩn bị nằm giữa, Chu Du và Tống Cương vội đứng dậy, nhường chỗ cho ông ta. Ông ta hài lòng gật gật đầu, nằm xuống bậc gỗ trên cùng. Chu Du và Tống Cương ngồi trên bậc gỗ bên dưới. Xong một lúc, Chu Du cảm thấy mình không xài nổi, mẩn đứng lên bảo đi ra. Chu Du mở cửa gỗ, con chó sói ngồi chồm chồm ở cửa, sủa Chu Du một trận. Sợ quá Chu Du đóng ngay cửa, quay người tự an ủi mình:

- Lại xông thêm lát nữa.

Chu Du ngồi bên cạnh Tống Cương. Người đàn ông nằm bên trên chỉ huy hai người:

- Đổ thêm một ít nước.

- Vâng.

Chu Du đáp ròi tưới nước vào lò. Hơi nóng bốc lên ngùn ngụt. Tống Cương cảm thấy mình nóng sấp nổ tung liền bảo Chu Du:

- Tôi hình như sắp ngất.

- Anh mau mau ra đi - Chu Du đẩy Tống Cương.

Tống Cương đứng dậy, biết con chó sói đang nhìn trừng trừng ở cửa. Anh liền kéo cánh cửa. Con chó sói đứng phắt dậy, sủa rú lên y như sắp đớp dái anh. Tống Cương sập luôn cửa gỗ, vô tình che bộ hạ quay vào, nhăn nhó ngồi bên cạnh Chu Du. Hai người ngồi trong buồng tắm hơi nóng ngột ngạt choáng váng, nhưng con chó sói to ở ngoài cửa còn khiến họ sợ hơn bãi mìn. Họ đành phải tiếp tục ngồi tiếp tục chịu đựng hâm nóng. Họ chỉ mong người đàn ông đang nằm ngồi dậy ngay, dắt con chó ở cửa đi. Nhưng ông ta càng nằm càng dễ chịu, lại còn huýt sáo miệng. Chu Du nghĩ

bụng, tiếp tục ngồi thế nào cũng bị ngứa xiu trong buồng tắm hơi. Hắn đứng dậy lảo đảo bước đến trước mặt người đàn ông, cúi đầu khẽ nói vào tai ông ta mấy tiếng:

- Thưa ông, thưa ông...

Người đàn ông huýt sáo mở mắt ra, nhìn Chu Du.

Chu Du ủ rũ nói:

- Vệ sĩ của ông...

- Vệ sĩ nào? - Ông ta ngó người.

- Vệ sĩ chó của ông gác ở cửa - Chu Du nói - Chúng tôi không ra được.

Người đàn ông cười hì hì nói:

- Lại đổ thêm ít nước.

Chu Du lau mồ hôi nóng đầy mặt, quay người lại tưới thêm nước vào lò, hơi nóng cuộn cuộn bốc lên. Tống Cương vẹo đầu sắp gục xuống. Chu Du lảo đảo bước lên. một bước, nói với người đàn ông:

- Đã cho nước.

- Được - Người đàn ông nói - Các cậu ra đi.

- Nhưng - Chu Du nói - Vệ sĩ chó của ông...

Người đàn ông lúc này cười hì hì, đứng dậy kéo cửa gỗ dẫn con chó sói đang sủa sang một bên, để Chu Du và Tống Cương đi ra an toàn. Người đàn ông tiếp tục nằm trong buồng tắm hơi, con chó sói tiếp tục gác ở cửa.

Chu Du và Tống Cương đi tới buồng thay quần áo như trở về từ cõi chết. Chu Du uống một hơi tám cốc nước lọc. Tống Cương cũng uống liền bảy cốc. Hai người cúi đầu ngồi trong buồng thay quần áo hơn mười phút. Cuối cùng đã đỡ hần, sau đó mặc quần áo của trung tâm tắm, mang theo thuốc kích thích trong túi đen của mình, đi ra sảnh lớn.

Có hai mươi khách đang nằm nghỉ trong sảnh lớn, người đang luyện chân, kẻ đang mát xa gan bàn chân. Trên ti vi đèn chiếu đang có trận đá bóng. Chu Du liếc mắt ra hiệu cho Tống Cương. Hai người tách ra, đi đến hai đầu sảnh lớn. Tống Cương nằm bên cạnh người đàn ông đứng tuổi. Người này đang xem đá bóng. Tống Cương kiên nhẫn chờ đến khi nghỉ sang tầng hai, mới cầm bản hướng dẫn sử dụng đưa ra, hỏi một cách nhã nhặn:

- Thưa ông, ông có thì giờ đọc cái này không?

Người đàn ông đứng tuổi ngấn người, nhận tờ hướng dẫn sử dụng chăm chú đọc. Ông này đọc xong hướng dẫn sử dụng mác viên nội Mạnh Trương Phi, Tống Cương lại đưa tiếp hướng dẫn sử dụng viên ngoại mác Apôlô. Ông này chăm chú đọc xong cả hai bản hướng dẫn sử dụng, nhìn những người khác đang nghỉ trong sảnh lớn, khẽ hỏi Tống Cương:

- Bao nhiêu tiền một lọ?

Phong cách quảng cáo bán hàng của Chu Du là nói thẳng đườn đượt, cầm trong tay lọ thuốc kích thích mác nội và mác ngoại, hần mỉm cười hỏi chàng trai nằm bên cạnh:

- Cậu có muốn làm một người đàn ông ra đàn ông hay không?

- Thế nào là đàn ông ra đàn ông? - Chàng trai hỏi lại.

Chu Du giảng giải thao thao bất tuyệt, khiến chàng trai cầm hai lọ thuốc xem đi xem lại, rồi kéo quần ngủ nhìn dương vật của mình, Chu Du

tiện thể cũng nhìn vào bảo:

- Cậu đã là đàn ông thật rồi, nhưng đáng tiếc chưa thuộc diện đàn ông ra đàn ông.

Chàng trai nhìn Chu Du đầy vẻ hồ nghi, hỏi:

- Không phải hàng giả chứ?

- Thật hay giả - Chu Du mỉm cười đáp - Cậu hãy thử sẽ biết.

Người đàn ông chân tay mập mạp và con chó sói của ông ta cũng ra sảnh nghỉ. Ông ta và con chó sói xông xộc đi vào. Trong sảnh lớn bỗng chốc hoảng loạn. Mấy người phục vụ khuyên bảo mãi, ông ta mới không cho chó sói đi vào. Con chó sói ngồi ở cửa sảnh lớn. Khách nghỉ trong sảnh không ai dám đi ra, đành phải kiên nhẫn chờ đợi chủ nhân của nó đi khỏi. Chu Du và Tống Cương như cá gặp nước, hai người tha hồ du thuyết, lừa phỉnh họ mua thuốc kích thích. Chủ nhân của con chó sói thấy hai anh cứ thì thầm to nhỏ với người khác, không nói với ông ta nửa câu, trong lòng hết sức hiếu kỳ, gọi Chu Du đến hỏi hẵn làm gì. Chu Du đưa vào tay ông ta hai lọ Apôlô và Mạnh Trương Phi, cung kính nói:

- Ông không cần thứ này.

Chủ nhân của con chó sói xem xong hướng dẫn sử dụng trên lọ thuốc, nói to với Chu Du:

- Ai bảo ta không cần? Kẻ mạnh vẫn còn muốn mạnh hơn.

- Đúng thế - Chu Du vui vẻ, chỉ những người khác trong sảnh, khẽ nói
- Thuốc này đối với họ chẳng khác gì đưa than đến trong tuyết lạnh, thêu hoa trên gấm.

Chủ nhân của con chó sói cười hài lòng, giơ hai ngón tay:

- Ta mua hai lọ.

- Hai lọ chỉ là một liều - Chu Du kiên trì giải thích - Cần phải hai đến ba liều mới có hiệu nghiệm. Ông nói một cách sáng khoái:

- Ta mua tám lọ.

- Vâng - Chu Du gật gù đầu hỏi - Ông cần thuốc nội hay thuốc ngoại?

Chủ nhân của con chó sói đáp:

- Bốn lọ thuốc ngoại, bốn lọ thuốc nội.

Chu Du lưỡng lự đôi chút, giả tảng, nói:

- Thuốc ngoại là kỹ thuật zen và kỹ thuật nami, thuốc nội là sách thuốc hoàng gia hai triều Minh Thanh, uống gộp làm một không ổn.

- Thuốc ngoại ta uống - Người đàn ông chỉ vào con chó sói ngồi ở cửa sảnh nói - Thuốc nội nó uống.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Chu Du và Tống Cương tiếp tục rong ruổi ở Phúc Kiến, quảng cáo bán thuốc kích thích của mình trong các trung tâm tắm, nhằm trúng các vị có dương vật ngắn nhỏ, cắt thuốc đúng bệnh, kiên trì dẫn dắt, ba hoa khoác lác rời Phúc Kiến xuống Quảng Đông, hai người đã bán hết hai kiện thuốc kích thích dương vật. Chu Du tổng kết bài học kinh nghiệm quảng cáo bán hàng, gần năm tháng trời mới bán hết hàng, hiệu quả đúng là quá thấp, lợi nhuận càng không thấy đâu, cộng thêm tiền ăn, nghỉ, xe tàu, chỉ thấy lỗ không thấy lãi. Chu Du cứ hoài niệm chặng đường huy hoàng bán màng trinh nhân tạo của hắn ở thị trấn Lưu. Hắn nghĩ không thể tiếp tục quảng cáo bán sản phẩm bảo vệ sức khỏe nam giới. Về mặt này nữ giới càng muốn chi tiền. Thế là sau khi đến Quảng Đông, hai người chuyển sang rao bán kem phòng vú mác Cười Sóng.

Tống Cương lúc này đã xa nhà nửa năm trời. Khi ở Phúc Kiến anh đã gọi cho Lâm Hồng ba cuộc điện thoại, đều gọi vào lúc mặt trời lặn, đứng trước quán bán rượu thuốc và thực phẩm, trên hè phố bụi mù, người qua kẻ lại, nói tiếng miền nam Phúc Kiến oang oang. Hai tay Tống Cương nắm chặt ống nói, cứ làm như sợ người khác giằng mất không bằng, tay anh đổ mồ hôi. Giọng anh lắp ba lắp bắp, lời nói lộn xộn. Đầu dây bên kia tiếng Lâm Hồng dồn dập như mưa bão, giục anh về nhà, về nhà ngay lập tức. Trong tiếng hô hoán "về nhà" liên tục, Lâm Hồng cấp thiết hỏi chồng sức khỏe thế nào. Tống Cương trả lời sức khỏe rất tốt bệnh phổi đã khỏi hẳn. Giọng lý nhí như muỗi kêu, anh bảo:

- Anh hết ho rồi.

Tống Cương nhắc đi nhắc lại mấy lượt, Lâm Hồng ở đầu dây bên kia mới nghe rõ. Lâm Hồng hỏi chổng:

- Anh vẫn còn uống thuốc chứ?

Lúc này Tống Cương bỏ điện thoại mới khẽ trả lời Lâm Hồng:

- Không uống nữa.

Sau đó Tống Cương đứng chết lạng trên hè phố dưới ánh sáng đèn đường như kẻ mất hồn, nhìn từng khuôn mặt xa lạ, nghe rùng giọng nói xa lạ, lắc đầu, chậm chậm đi về quán trọ nhỏ sơ sài.

Chu Du đang ngồi xếp bằng trên giường, lau nước mắt, xem phim Hàn Quốc. Khi ở Phúc Kiến, Chu Du xem ba bộ rưỡi phim truyền hình nhiều tập của Hàn Quốc. Sau khi đến Quảng Đông, tìm khắp các kênh ti vi cũng không thấy bộ phim hẵn xem dở. Chu Du ngạc nhiên, chửi bậy chửi bạ Quảng Đông một chập, sau đó tập trung tinh thần rao bán kem phòng vú mác Cười Sóng của hẵn.

Trong mấy tháng sau đó, tiếng vùng nam Phúc Kiến bên tai biến thành tiếng Quảng Đông. Hai người đã đi qua mười lăm địa phương, mà chỉ bán được hơn mười lọ. Trong bước đường cùng, Chu Du bỗng nảy ra ý nghĩ, quyết định hạ giá bán cho các hiệu sửa sang sắc đẹp. Kết quả trong tất cả các hiệu sửa sang sắc đẹp đều có bán loại kem này. Chu Du lại nhắm vào các hiệu thuốc và siêu thị. Mọi hiệu thuốc và siêu thị cũng có bán kem phòng vú mác Cười Sóng. Hai người còn nhìn thấy hàng trăm loại kem phòng vú khác, giá còn rẻ hơn kem phòng vú mác Cười Sóng. Chu Du đã rơi vào bước đường cùng không lối thoát. Hẵn và Tống Cương xách kem phòng vú mác Cười Sóng đi trên đường phố quê người, giống như hai con ruồi không đầu, nhất là ở một số ngã tư, hai người cứ ngơ ngác hỏi nhau nên đi theo hướng nào. Chu Du không còn một mảy may niềm tin rao bán kem phòng vú nào, trông thấy cô nào đi đến, Chu Du dùn đẩy cho Tống

Cương đứng ra chào hàng, còn mình đứng một chỗ như lính gác. Tổng Cương cúi đầu bước đến cất tiếng:

- Có mua kem phòng vú không, thưa cô?

Như gặp kẻ cướp, các cô gái ôm chặt túi của mình rảo bước. Một lần, cô gái đẹp không nghe rõ, đứng lại hỏi một tiếng:

- Cái gì?

Hai tay làm dấu hiệu trên ngực mình, Tổng Cương nói:

- Kem phòng vú, có nghĩa là làm cho ngực cô phòng lên.

- Đồ lưu manh!

Cô gái thét to, vừa bước đi vừa quay lại mắng. Những người qua lại trên đường xôn xao đứng lại nhìn Tổng Cương. Tổng Cương đỏ mặt tía tai, nhả nhó đi đến chỗ Chu Du đang tỉnh khô như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, Chu Du đã dò được kênh ti vi chiếu phim mới Hàn Quốc. Ban ngày đi khắp nơi không bán được hàng, tối đến Chu Du háo hức, một tiếng đồng hồ trước khi chiếu phim Hàn Quốc, hẩn ngồi nghiêm chỉnh trên giường, cầm máy điều khiển từ xa, giục Tổng Cương ra ngoài dạo chơi, đừng quấy rầy hẩn. Nếu Tổng Cương không muốn đi, cũng có thể ở trong nhà, nhưng... Chu Du bảo Tổng Cương:

- Anh không được nói chuyện.

Tổng Cương không ở trong nhà, anh tha thân bước đi trên thành phố xa lạ, ngắm nhìn từng ô cửa sổ của mỗi ngôi nhà, sau đó tựa lưng vào một thân cây bên đường, bần thần nhìn vào một gia đình nào đó. Hai vợ chồng trẻ đi lại trong nhà, có lúc một bóng người hiện ra trước cửa sổ, có lúc cả hai người, có lúc chỉ có ánh đèn. Tổng Cương cứ đứng lại ngăm nhìn rất

lâu. Mãi đến lúc cả hai vợ chồng đi ra phía cửa sổ, một người bên trái, một người bên phải cùng kéo rèm che lại, họ hôn nhau. Cảnh tượng ngọt ngào khiến Tống Cương ứa nước mắt. Giờ phút ấy anh vô cùng nhớ thương Lâm Hồng. Anh muốn lập tức chắp cánh bay về thị trấn Lưu, nhưng anh không biết bao giờ mới kiếm ra tiền. Anh buồn bã nhận ra, ngày trở về thị trấn Lưu mỗi lúc một xa vời vợi.

Khi ở Quảng Đông, Chu Du xem hết bốn bộ phim nhiều tập Hàn Quốc trên vô tuyến truyền hình. Hắn không dò tìm được phim Hàn Quốc mới, vì thế hắn tỏ ra bần gất. Thời gian này hai người đang ở bên bờ biển, trong một gian nhà trên gác hai. Bên kia đường cái, có một biển quảng cáo, cũng quảng cáo kem phòng vú. Trên biển quảng cáo không phải là một người đàn bà duyên dáng, mà là một gã đàn ông khỏe mạnh, cơ bắp nổi cuồn cuộn. Ngược người đàn ông khỏe mạnh nở nang phòng hắn lên, đeo một chiếc xu chiêng màu đỏ rất oách, bên dưới cũng là chiếc xi líp màu đỏ. Khi cúi gắt, Chu Du không nhìn thấy biển quảng cáo. Gắt gồng xong, không có phim Hàn Quốc nào để xem, Chu Du ngồi trên đường tỏ vẻ hăng hụt. Cuối cùng tâm tư hắn đã quay về với kem phòng vú mác Cười sòng của mình. Tên lừa đảo giang hồ lấy máy tính, bấm đi bấm lại trên máy, ba mươi phút sau, hắn ngẩng lên, vẻ mặt buồn rầu, chỉ nói ba chữ:

- Đi toi rồi!

Tống Cương biết đi toi đã từ lâu. Sáu tháng trời ròng rã chạy ngược chạy xuôi chỉ bán được hơn mười lọ kem phòng vú. Trong thời gian này, Chu Du say mê phim Hàn quốc như một tên hôn quân say mê gái đẹp. Bây giờ không có phim Hàn Quốc, Chu Du phải đối mặt với thực tế. Chu Du bảo Tống Cương, nếu trong vòng một tháng không bán hết kem phòng vú, sẽ đành phải ra toà. Tống Cương không biết ra toà làm gì. Hai tay Chu Du thắt chặt cà vạt, nói y như một tổng giám đốc xí nghiệp quốc doanh đứng trước nguy cơ phá sản:

- Xin bảo hộ phá sản.

Tống Cương cười gượng, thầm nghĩ đã sa đến bước này, Chu Du vẫn còn nói đại được. Giữa lúc hai người cảm thấy không có lối thoát, Chu Du đột nhiên trông thấy biển quảng cáo kem phòng vú bên kia đường cái. Hắn tập trung tư tưởng nhìn rõ bức tranh người đàn ông khỏe mạnh đeo xu chiêng trên tấm biển, mồm thốt lên sững sốt:

- Bikini! - Bộ đồ tắm.

Tống Cương cũng đã nhìn thấy há hốc mồm. Trong giấc mơ anh cũng chưa bao giờ nhìn thấy bức tranh quảng cáo khủng khiếp đến thế. Chu Du sôi nổi nói:

- Không ngờ đàn ông cũng có thể có một cặp vú to...

Chu Du đã có ý tưởng. Sau khi rời mắt khỏi tấm biển quảng cáo bên kia đường cái, hắn bắt đầu ngắm nghía Tống Cương với cặp mắt si mê. Tống Cương bị hắn nhìn làm mất tự nhiên. Tống Cương hỏi:

- Nhìn gì mà khiếp thế?

Chu Du thốt lên:

- Nếu anh có có cặp vú to, mác Cười Sóng của chúng ta chắc chắn sẽ tranh mua hết ngay.

Tống Cương đỏ mặt. Trong giây lát, Chu Du nhắc nhìn thấy vẻ ngượng nghịu của đàn bà trên khuôn mặt Tống Cương. Mắt Chu Du loé sáng. Hắn say sưa trình bày kế hoạch của mình, bảo Tống Cương đi làm phẫu thuật ngực nở, sau khi có một cặp vú nở khủng khiếp, sẽ hấp dẫn như người đàn ông khỏe mạnh trên tấm biển quảng cáo Chu Du kiên nhẫn, tỉ mỉ thuyết phục Tống Cương, phẫu thuật ngực nở dễ ợt, phòng khám của bệnh viện cũng có thể làm được. Hắn nói:

- Đơn giản như hàn gấn lại màng trinh.

Không hiểu gì hết, Tống Cương quay ra ngoài cửa sổ, nhìn tấm biển quảng cáo bên kia đường, nhìn ngôi nhà gác trên biển quảng cáo, nhìn bầu trời trên ngôi nhà gác. Ánh mắt tuyệt vọng và đau thương trong lòng anh lướt tới phương xa vời vợi. Quay lại, anh gật đầu nói một cách kiên quyết:

- Chỉ cần kiếm ra tiền, tôi bằng lòng làm mọi việc.

Chu Du không ngờ Tống Cương đã đồng ý một cách nhanh chóng và quyết tâm như vậy. Hấn khoái quá nhảy quố lên, đi đi lại lại trong nhà, tìm những từ ngữ hay ho khắp thế giới, ca ngợi Tống Cương, tuyên bố số tiền kiếm được sau này không còn tôi tám anh hai, mà phải chia đôi, mỗi người một nửa. Cuối cùng Chu Du nói một cách cảm động:

- Khi ở thị trấn Lưu, tôi đã biết, vì tôi anh sẽ thọc dao vào hai cạnh sườn.

- Không phải vì anh - Tống Cương lắc đầu - Tôi vì Lâm Hồng.

Từ Phúc Kiến đến Quảng Đông, được hun đúc trong phim Hàn Quốc suốt một năm trời, khi dẫn Tống Cương đến bệnh viện chỉnh hình sửa sang sắc đẹp, Chu Du coi khinh tất cả kỹ thuật phẫu thuật ngực nở khác, chỉ say sưa với kiểu phẫu thuật ngực nở kiểu Hàn Quốc. Bác sĩ giới thiệu với hai người ba loại: Ngực nở không để lại dấu vết kiểu Hàn Quốc, ngực nở dùng thân giả kiểu Hàn Quốc và ngực nở mờ tự thân kiểu Hàn Quốc. Bác sĩ giới thiệu ngực nở không để lại vết tích kiểu Hàn Quốc là áp dụng kỹ thuật Untouch mới hoàn toàn, bảo đảm chắc chắn, vết mổ tinh vi không có dấu vết, mổ xong cho dù là vợ chồng cũng không nhận ra, hơn nữa sau khi hình thành, tự nhiên y như thật, sờ vào có cảm giác mềm nhũn, trơn mịn như nước, khi vận động đi lại hai vú hơi nhún nhảy tự nhiên theo nhịp bước và động tác, trông rất gợi cảm duyên dáng và đáng yêu, thể hiện vẻ lãng lơ của người đàn bà. Nghe xong giới thiệu, Chu Du cười bảo:

- Dùng loại ngực nở không dấu vết của Hàn Quốc.

Chiều hôm ấy là những giờ phút ngưng ngập, lúng túng, khó chịu nhất trong đời Tống Cương. Anh cúi đầu ngồi im lặng, nghe Chu Du khôn khéo tán dóc, bịa chuyện từ tuổi nhi đồng sang tuổi thiếu niên cho đến tận bây giờ, hẳn mơ tưởng có ngày mình biến thành thân con gái như thế nào. Khi nói chuyện với Chu Du, bác sĩ luôn luôn ngấm nghĩa Tống Cương. Sắc mặt Tống Cương hết đỏ lại tái hết tím lại vàng, nghe họ bàn, trước tiên làm ngực mình nở như thế nào, sau khi phẫu thuật ngực nở sẽ cắt bỏ dương vật và hai hòn dái ra sao, sẽ còn phải xê dịch đường nước tiểu, tái tạo âm đạo nhân tạo. Bác sĩ hứa hẹn hình thái bên ngoài âm hộ đàn bà tái tạo ra y như thật, âm đạo có đủ chiều rộng và chiều sâu, âm đế có cảm giác tính dục nhạy cảm. Nghe họ nói Tống Cương cứ buồn nôn. Chu Du vẽ mặt hớn hở, vừa gật đầu rồi rít với bác sĩ, vừa vui vẻ nhìn Tống Cương, cứ làm như Tống Cương sắp trở thành một người đàn bà thật sự. Cuối cùng bác sĩ ngấm nghĩa Tống Cương một lúc rồi bảo, còn phải làm phẫu thuật nữ tính hoá cho Tống Cương khi chỉnh hình các xương ở mũi, cằm, má và lưỡng quyền.

Bác sĩ và Chu Du hẹn ba ngày sau sẽ đến làm phẫu thuật ngực theo kỹ thuật Hàn Quốc. Sau khi hai người đi ra khỏi bệnh viện chỉnh hình sắc đẹp, Chu Du tươi cười nói với Tống Cương:

- Nếu anh trở thành một người đàn bà thật sự, tôi sẽ lấy anh, tôi sẽ yêu anh đến mức chết đi sống lại như vai chính nam yêu vai chính nữ trong phim Hàn Quốc.

Tống Cương xưa nay chưa bao giờ nói tục chửi bậy, gã đánh mặt lại, quát Chu Du một tiếng:

- Tiên sư mày!

Sau đó, vào một buổi sáng mưa âm u dầm dề, Tống Cương theo Chu Du, đi ra khỏi nhà trọ bé nhỏ dột nát. Hai người đi trên con đường cái ướt át. Chu Du vẫy tay gọi tắc xi Tống Cương nhìn biển cả mù mây giăng

giăng. Anh nghe thấy tiếng hót của chim biển, nhưng không trông thấy chim biển bay liệng. Ba tiếng đồng hồ sau, Tống Cương đã nằm trên bàn mổ. Bác sĩ vẽ hai vòng tròn màu tím trước ngực Tống Cương. Anh nhắm mắt dưới ánh đèn không nhìn thấy bóng. Khi làm thuốc tê toàn thân, trong đầu anh đột nhiên hiện lên một con chim biển lẻ loi, bay liệng trên mặt biển mịt mù, nhưng anh không nghe thấy tiếng kêu của nó.

Tuy bác sĩ nói với Chu Du, ngực đàn ông khác với ngực đàn bà, quá trình mổ phức tạp hơn so với làn ngực nở của đàn bà, nhưng phẫu thuật đã tiến hành hết sức thuận lợi, không đầy hai tiếng đồng hồ đã hoàn thành. Tống Cương nằm lại bệnh viện một ngày để theo dõi. Hôm sau khi ra viện, trời vẫn mưa âm u kéo dài. Tống Cương cố nén vết đau dưới nách, ngồi taxi về quán trọ nhỏ bên bờ biển. Khi bước xuống, trong lúc Chu Du trả tiền, Tống Cương lại chăm chú nhìn biển cả mây mù giăng giăng một lần nữa, không thấy gì hết, không có tiếng kêu của chim biển, cũng không có con chim biển nào bay liệng.

Tống Cương tỉnh dưỡng sáu ngày trong quán trọ, ngoài cửa sổ, mưa vẫn âm u. Đứng trước bức tranh người đàn ông khỏe mạnh mặc xu chiêng màu đỏ trên biển quảng cáo, lúc ẩn lúc hiện trong mưa bụi âm u, Tống Cương cảm thấy xấu hổ, cảm giác như người trên biển quảng cáo chính là mình. Chu Du quan tâm Tống Cương từng li từng tí. Ngày nào cũng ân cần hỏi Tống Cương muốn ăn gì? Sau đó chép luôn bảng kê các món ăn của mấy nhà hàng gần đó mang về để Tống Cương tự chọn. Tống Cương đều chọn những món ăn rẻ nhất. Chu Du lập tức gọi điện cho nhà hàng, bảo họ mang bữa ăn đến tận buồng của quán trọ. Trong điện thoại ngày nào Chu Du cũng gầm lên như sư tử.

- Tống Cương của chúng tôi ăn vây cá bào ngư đã phát ngấy lên rồi, hãy đem đến rau xanh và đậu phụ...

Tống Cương đã trở thành Tống Tổng giám đốc, một Tống Tổng giám đốc đột nhiên xuất hiện với cặp vú căng phồng như đàn bà. Sau khi Tống

Cương tháo chỉ, Chu Du hôn hờ ra phố mua về một chiếc xu chiêng màu đỏ, bảo Tống Cương, đây là xu chiêng cúp D, ai đeo cúp D cũng đều là Nữ Vương Cưỡi Sóng chân chính. Sau đó nịnh Tống Cương:

- Anh cũng thế.

Nhìn chiếc xu chiêng màu đỏ giống như biển quảng cáo Chu Du mua về, Tống Cương cầm vút ra đất. Chu Du nhặt lên, bảo:

- Màu đỏ hay chứ, màu đỏ nổi bật, cứ như đập vào mắt...

Tống Cương gắt lên:

- Quảng mẹ nó đi.

- Tôi sẽ đi đổi ngay - Chu Du cúi đầu khom lưng nói - Tống Tống giám đốc, tôi biết anh là một người thâm trầm, không ưa màu mè, tôi sẽ lập tức đi đổi chiếc màu trắng.

Năm ngày sau, mưa tạnh, trời hửng nắng, Tống Cương mặc chiếc xu chiêng màu trắng trong áo sơ mi. Anh và Chu Du đáp tàu thủy đi ra đảo Hải Nam. Rong ruổi ở Quảng Đông bảy tháng trời, cũng không bán được bao nhiêu kem phòng vú mác Cưỡi Sóng. Chu Du cảm thấy Quảng Đông là mảnh đất làm ăn không may mắn, hẳn quyết định đi ra đảo Hải Nam thực hiện ý tưởng lớn. Sau khi có thêm hai vú giả trên ngực, Tống Cương bị mất trọng lượng khi đi lại, cơ thể anh ngã về phía trước một cách vô tri vô giác, mấy tháng sau anh bị gù lưng. Khi Tống Cương ngã người về phía trước bước xuống tàu, tay bám lan can đứng trên boong, cảm thấy hai vú giả nặng trĩu, nhìn bờ biển Quảng Đông xa dần, trong lòng anh trống trải, anh không biết chuyện gì sẽ xảy ra trước mặt. Trong tiếng gầm của sóng biển, trong ánh nắng chói chang, giữa biển lớn và trời xanh, Tống Cương đã tận mắt nhìn thấy những con chim biển bay, nghe thấy tiếng chim biển kêu. Tống Cương nghĩ đến tiếng kêu gọi của Lâm Hồng trong điện thoại, gọi anh lập tức trở về. Con tàu chòng chành trong sóng gió. Gió biển thổi hất

tung mát tóc anh. Tiếng kêu gọi của Lâm Hồng hoảng hốt như tiếng kêu của chim biển xa dần. Bỗng dưng Tống Cường ứa lệ. Anh giơ tay lau nước mắt, bụng bảo dạ mình đã xa gia đình hơn một năm. Khi đi xa thị trấn Lưu anh đã mơ một ngày về. Bây giờ hơn một năm đã qua đi, anh cách nhà càng ngày càng xa với vợ.

Chu Du và Tống Cường bắt đầu quảng cáo bán kem phòng vú mác Cười Sóng tại đảo Hải Nam. Giống như quảng cáo bán màng trinh nhân tạo ở thị trấn Lưu hơn một năm về trước, hai người đứng trên phố lớn, đàn ông đàn bà xúm chung quanh. Như người mẫu, Tống Cường đứng im lặng, cởi cúc áo sơ mi, để lộ chiếc xu chiêng màu trắng và cặp vú to ngồn ngộn. Chu Du uốn ba tấc lưỡi dẻo quẹo giơ cao lọ kem phòng vú mác Cười Sóng thao thao bất tuyệt. Hắn nói kem này được pha chế từ chất tăng trưởng và vitamin thiên nhiên, trong đó ba mươi lăm phần trăm là vitamin, sáu mươi lăm phần trăm là chất tăng trưởng được nghiên cứu điều chế từ công nghệ khoa học kỹ thuật trên sinh vật. Chất tăng trưởng có thể làm cho hai vú trong vài ngày trải qua n lần phát dục, bầu vú phồng lên. Tốc độ phồng còn nhanh gấp n lần so với câu "lửa rừng cháy bất tận, gió xuân về lại lên". Thành phần vitamin không những giữ cho vú có độ nảy, mà còn làm cho nước da trơn nhẵn nõn nà, hơn nữa...

- Tuyệt đối không chứa chất kích thích hóc môn, bảo đảm an toàn chắc chắn.

Chu Du giới thiệu xong kem phòng vú, bắt đầu giới thiệu đến cặp vú nở của Tống Cường. Hắn nói vị này là Tống Tổng giám đốc của Công ty chúng tôi. Hắn say sưa, liến thoắng, hiện nay kem nở vú trên thị trường nhiều vô kể, nhưng loại kem thật sự có hiệu quả lại rất hiếm. Để kiểm nghiệm xem kem mác Cười Sóng có hiệu quả hay không, Tống Tổng giám đốc thân chinh dùng thử, không ngờ sau hai chúng... Nói đến đây, Chu Du cảm động lau nước mắt, chỉ vào ngực Tống Cường, hắn nói:

- Tổng Tổng giám đốc của chúng tôi đã không còn vóc dáng to khỏe của một người đàn ông, mà trở nên duyên dáng như một thiếu phụ lãng lơ phóng đãng...

Đàn ông đàn bà, chen đi chen lại nhìn Tổng Cương một cách hiếu kỳ, như xem người ngoài hành tinh. Người nào cũng chen lên, muốn nhìn cho thật rõ cặp vú của Tổng Cương. Có mấy người cận thị dí sát mõm mũi vào, y như định bú. Tổng Cương mặt đỏ tía tai. Có một chị dáng người xinh xinh nhỏ nhắn đã thân nhiên giơ tay bóp vú Tổng Cương. Tổng Cương bực tức gạt tay chị ra. Một người đàn ông lập tức quở trách chị:

- Tại sao chị lại có thể sờ mó cơ quan tình dục của đàn ông?

- Đây mà là cơ quan tình dục à? - Người đàn bà xinh xinh nhỏ nhắn ngạc nhiên cãi lại.

- Chỉ cần là cái vú to, chỉ cần sờ vào thành cao trào, đều là cơ quan tình dục - Người đàn ông chỉ vào cặp vú nhỏ bé của chị nói - Cái này của chị lẽ nào không phải?

Người đàn ông nói rồi, cũng bóp vú Tổng Cương. Tổng Cương giận dữ hất tay đẩy anh ta một cái. Những chị em vây quanh cười vui vẻ. Họ bảo vú to ngồn ngộn thế này, nên coi là đàn bà mới phải. Họ xơi xơi chỉ trích anh kia:

- Tại sao anh có thể tùy tiện bóp vú đàn bà?

- Anh ấy mà là đàn bà! - Người đàn ông ngạc nhiên cãi lại

- Không phải đàn bà, tại sao vú to thế? - Chị em nhao nhao hỏi.

- Là đàn ông hay đàn bà không quan trọng - Chu Du giơ cao lọ- kem phòng vú mác Cười Sóng trong tay nói - Điều quan trọng là người nào dùng nó, người ấy sẽ có thể trở thành Nữ Vương Cười Sóng trên thế giới.

Người đàn bà xinh xinh nhỏ nhắn là người đầu tiên bước lên. Chị bẽn lẽn móc tiền mua hai lọ rồi xăm xăm bước đi. Mấy chị đứng tuổi cũng mua vài lọ. Vừa trả tiền, các chị vừa bảo mua cho con gái ở nhà. Sau đó hội thanh niên cũng móc tiền mua. Các cô bảo mua cho bạn. Tiếp đến đàn ông cũng mua. Họ bảo mua cho bạn gái của bạn gái, hoặc mua cho chị em gái của vợ. Nét mặt tươi cười như bốc lên được, Chu Du vừa nhận tiền vừa giao hàng. Chưa đầy một tiếng đồng hồ đã bán được ba mươi bảy lọ. Chu Du đắc ý giơ lên một kiện kem phòng vú mác Cười Sóng nói to:

- Ba mươi bảy lọ, những bông hoa nổi tiếng đã có chủ, số hoa này sẽ vào trong tay ai?

Chu Du vừa đặt kiện hàng xuống, đã có một người đàn ông chen đến, khe khẽ chỉ vào đũng quần Chu Du khe khẽ hỏi:

- Bôi vào khoản kia có tác dụng không?

- Anh bảo dương vật phải không? - Chu Du nói to - Đương nhiên có tác dụng.

- Đây, đây - Người đàn ông hạ thấp giọng - Anh nói khe khẽ một chút.

- Biết rồi - Chu Du gật đầu với anh ta, giơ kem phòng vú nói oang oang với đám đàn ông - Loại kem phòng vú mác Cười Sóng cũng có công hiệu như viên kích thích dương vật, có thể làm to sù lên, lại còn có thể kéo dài thời gian sinh hoạt vợ chồng. Nhưng khi sử dụng phải thận trọng, nghe theo lời dặn của bác sĩ, nếu không to sù quá sẽ không còn là dương vật.

- Không là dương vật là cái gì? - Có anh vui cười hỏi.

- To sù quá... - Chu Du nghĩ rồi bảo - Sẽ là vú.

Chu Du ra quân thẳng lớn, mặt mày hớn hờ. Ngày đầu tiên đã bán được năm mươi tám lọ. Đối với Tống Cương, ngày hôm nay giống như lên

núi dao, xuống biển lửa, cởi áo sơ mi cho đàn ông đàn bà đất khách quê người xem thoải mái cặp vú giả trên ngực mình, lại còn để người ta sờ mó, bàn luận mình là nam hay nữ. Có giây phút anh sắp điên lên, cố nghĩ rằng chịu đựng. Lúc mặt trời lặn, Chu Du thu dọn đồ, Tống Cương giống như một người đàn bà vừa bị cưỡng hiếp, cài lại cúc áo một cách tủi nhục, sắc mặt hằm hằm đi theo Chu Du về nhà trọ. Chu Du biết Tống Cương đau khổ trong lòng. Hãn an ủi anh:

- Ở đây không ai biết anh.

Sáng hôm sau, hai người lại ra phố lớn, tiếp tục biểu diễn. Ngày hôm ấy Chu Du quảng cáo bán được sáu mươi tư lọ kem. Theo thói quen của Chu Du sang ngày thứ ba, nên thay địa điểm khác. Nhưng lượng tiêu thụ tăng lên khiến Chu Du quyến luyến quên về, vẫn đứng bán. Đến trưa, người đàn bà xinh xinh nhỏ nhắn hôm đầu tiên bóp vú giả Tống Cương dẫn đến một người đàn ông to khỏe. Như một vị giết mổ lợn, người đàn ông đi đến trước mặt Tống Cương, ngắm nghía kỹ hai vú giả ở ngực Tống Cương. Trong lúc Chu Du đang hớn hở rao bán kem mác Cười Sóng không chú ý môi người đàn ông sưng tấy to sù lên, sau khi xem vú giả của Tống Cương, người đàn ông túm chặt áo Chu Du, mắng tới tấp một trận, bảo trong kem phòng vú Chu Du bán có chứa chất độc. Bị người đàn ông tập kích bất ngờ, Chu Du ngớ người. Hãn nghe giọng oang oang phát ra từ cặp môi to sù của người đàn ông, một lúc sau mới hiểu ta. Thì ra anh ta đã bôi kem phòng vú mác Cười Sóng lên môi. Chu Du gỡ mạnh tay người đàn ông túm áo mình, trách hỏi anh ta một cách thẳng thừng:

- Sao anh lại bôi kem phòng vú mác Cười Sóng vào môi, anh thật là hồ đồ...

- Vớ vẩn - Người đàn ông sưng môi đang khí thế hung hăng - Ta đâu có bôi kem phòng vú của nhà người.

- Vậy thì anh bôi gì - Chu Du không hiểu ra làm sao.

- Ta...

Người đàn ông không biết nói gì, vợ anh ta đỏ mặt giải thích:

- Tôi bôi đấy...

Không chờ chị nói hết, Chu Du kêu lên:

- Tại sao chị lại bôi kem phòng vú lên môi anh ấy?

- Tôi không bôi kem đó lên môi anh ấy - Lúc này cổ chị ta đỏ bừng vì xấu hổ, chỉ vào ngực mình, chị ta nói - Tôi bôi vào chỗ này của mình, tôi không bảo chồng tôi bôi kem phòng vú, anh ấy không biết, cho nên đã...

Dân chúng vây xem đang yên lặng, đột nhiên cười ầm lên như sóng. Không nhin nổi, Tống Cương cũng bật cười. Chu Du càng hơn hớn, hần nói lia lịa:

- Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi...

- Mà nói đi - Người đàn ông hoảng hốt - Có thuốc độc không?

- Không phải thuốc độc, mà là chất tăng trưởng gây tác dụng - Chu Du chỉ cặp môi sưng vù của người đàn ông nói với dân chúng vây quanh - Nhìn thấy chưa? Chỉ hai ngày ngủ đã phồng to như vậy, ngay đến quần vú màu đỏ cũng nở ra.

Vợ người đàn ông lo lắng, khe khẽ hỏi:

- Nhưng chỗ này của tôi không phồng.

- Đương nhiên chỗ của chị không phồng, tinh hoa của chất tăng trưởng đã bị anh ấy hít hết sạch - Chu Du chỉ vào đôi môi sưng vù của chồng chị, không để lỡ thời cơ tiếp tục quảng cáo với đông đảo dân chúng - Trông

thấy chưa? Anh ấy chỉ mới hưởng lợi gián tiếp, nếu hưởng lợi trực tiếp hai môi anh ấy sẽ phình to thành hai cái tai.

Trong tiếng cười ồm ồm của dân chúng, người đàn ông sưng môi xấu hổ biến thành giận dữ, vung tay tát Chu Du một cái đánh bốp. Chu Du loạng choạng suýt ngã. Cái tát chẳng khác gì anh Đồng thợ rèn ngày xưa tát cậu bé Lý Trọc trên phố lớn thị trấn Lưu. Rất nhiều ngày về sau, tai Chu Du vẫn kêu ong ong.

Chuyện cặp môi sưng to dùng gậy giữa chừng, trái lại đã vô tình giúp đỡ Chu Du, khiến hắn bán được chín mươi bảy lọ kem phòng vú. Sáng sớm ngày thứ tư, tay trái bịt tai kêu ong ong, Chu Du và Tống Cương lẳng lẳng ra đi Trong hơn mười ngày sau đó, hai người quảng cáo bán hàng ở đảo Hải Nam thuận buồm xuôi gió. Y như chuồn chuồn đớp nước, mỗi địa phương, họ ở hai ba ngày, khi chưa bị lật tẩy đã may mắn chuồn đi chỗ khác. Tống Cương lúc này đã quen dần với động tác cởi cúc áo, nỗi tủi hổ cũng dần dần tan biến. Thấy tiền mặt trong túi đen của Chu Du càng ngày càng nhiều, Tống Cương đã an tâm. Tối đến Chu Du ngồi trên giường nhà trọ, nghe tiếng ong ong trong tai trái mình, chấm nước bọt vào ngón tay đếm xong số tiền thu nhập trong ngày, bảo Tống Cương lại kiểm thêm được bao nhiêu tiền. Tống Cương cười phấn khởi. Anh cảm thấy lại gần thêm một ngày về.

Lúc này Chu Du lại phát hiện có phim Hàn Quốc mới trên vô tuyến truyền hình. Cứ đến tối, hắn lại ngồi nghiêm chỉnh trên giường, sốt sắng mời Tống Cương cùng xem, ân cần giải thích cho Tống Cương diễn biến của tình huống kịch. Đã lâu lắm, Tống Cương không gọi điện cho Lâm Hồng. Anh đứng lên ra khỏi nhà. Chu Du gọi lại bảo, cứ gọi điện cho Lâm Hồng ở nhà trọ cũng được. Tống Cương bảo, gọi điện ở nhà trọ tốn nhiều tiền. Chu Du bảo bây giờ có tiền rồi cứ gọi đi. Tống Cương nói, gọi điện ở đây ảnh hưởng anh xem phim Hàn Quốc. Chu Du bảo, không sợ ảnh hưởng. Anh nào ngồi trên giường anh ấy, một người vẽ mặt tươi tỉnh xem

phim Hàn Quốc, một người bấm gọi điện thoại về cửa hàng điếm tâm của bà Tô xa ngàn dặm.

Hai tay Tống Cường cầm ống nghe. Khi Bà Tô chạy đi gọi Lâm Hồng ở bên kia phố, anh nghe thấy tiếng ồn ào trong cửa hàng điếm tâm, có cả tiếng khóc của trẻ con. Khi Tống Cường nghe thấy tiếng bước chân hối hả chạy đến đầu bên kia điện thoại, biết Lâm Hồng đã đến. Tay anh run run, nghe thấy tiếng gấp gáp của Lâm Hồng:

- A lô...

Bỗng dưng Tống Cường trào nước mắt. Sau khi Lâm Hồng a lô mấy tiếng trong điện thoại, Tống Cường mới nghẹn ngào nói:

- Lâm Hồng, anh nhớ em.

Ở đầu dây bên kia, Lâm Hồng im lặng một lát, giọng chị cũng nghẹn ngào. Chị nói:

- Anh Tống Cường, em cũng nhớ anh.

Hai vợ chồng nói rất nhiều chuyện trong điện thoại. Tống Cường bảo Lâm Hồng, anh đang ở đảo Hải Nam. Anh không bảo Lâm Hồng mình đang quảng cáo bán kem phòng vú, chỉ nói việc buôn bán đang ăn nên làm ra. Lâm Hồng cho anh biết một vài chuyện ở thị trấn Lưu khi tiếng khóc của trẻ con trong điện thoại mỗi lúc một rõ, Lâm Hồng khẽ bảo Tống Cường, Tô Muội sinh một cháu gái, đặt tên là Tô Chu, thị trấn Lưu không ai biết bố cháu bé là ai. Hai người vô tình nói chuyện rất dài. Chu

Du xem xong hai tập phim Hàn Quốc, hai vợ chồng vẫn còn đang dốc bầu tâm sự. Tống Cường thấy Chu Du ngồi trên giường nhìn mình không biết làm gì, anh biết nên bỏ điện thoại. Lúc này Lâm Hồng khẩn thiết kêu lên trong điện thoại:

- Bao giờ anh về?

Tống Cương trả lời đầy vẻ mơ ước:

- Sắp rồi, sắp về rồi.

Sau khi bỏ điện thoại, với vẻ mặt hăng hực, Tống Cương nhìn Chu Du ngồi trên chiếc giường đối diện. Chu Du cũng đầy vẻ hăng hực. Hăng hực hực vì chưa biết diễn biến của tình huống kịch về sau. Tống Cương cười gượng, có vẻ hoảng hốt, sau đó anh muốn nói chuyện với Chu Du. Anh buồn bã lầm bầm nói một mình, không biết hơn một năm qua Lâm Hồng sống thế nào? Chu Du vẫn chìm đắm trong phim Hàn Quốc, bỏ ngoài tai lời nói của Tống Cương. Lát sau Tống Cương hỏi Chu Du, còn nhớ Tô Muội ở cửa hàng điểm tâm thị trấn Lưu? Chu Du gật gật đầu, y như bừng tỉnh một giấc mơ, nhìn Tống Cương một cách cảnh giác. Tống Cương bảo Chu Du, Tô Muội đã sinh một con gái, đặt tên là Tô Chu. Thị trấn Lưu không ai biết bố cháu bé là ai. Lời nói của Tống Cương khiến Chu Du ngạc nhiên há hốc mồm, lâu lắm không ngậm vào nổi.

Tối hôm ấy cả hai người đều trần trọc trên giường. Tống Cương nhớ Lâm Hồng, nhớ từng cử chỉ của Lâm Hồng, nhớ nụ cười tủm tỉm và nổi tức giận của cô. Trong đầu Chu Du luôn luôn hiện ra nụ cười của Tô Muội, cả nụ cười của bé gái. Rồi Tống Cương đi vào giấc ngủ. Còn Chu Du mắt vẫn mở thao láo, ôn lại nụ cười của Tô Muội, và bé gái. Sáng ra thức dậy, Tống Cương đã thấy Chu Du quần áo chỉnh tề, trên giường để hai đồng tiền. Chu Du sung sướng tuyên bố với Tống Cương:

- Mình là bố của Tô Chu.

Trong chốc lát, Tống Cương không nghe ra. Chu Du chỉ đồng tiền trên giường nói, toàn bộ tài sản của hai người là đây, tổng cộng bốn vạn năm ngàn đồng, theo nguyên tắc chia đều, mỗi người được hai vạn hai ngàn năm

trăm đồng. Nói rồi, Chu Du bỏ một đồng vào túi áo của mình, chỉ vào đồng kia, bảo Tống Cương:

- Suất này của anh.

Tống Cương nhìn Chu Du đầy vẻ hoài nghi. Chu Du nói, hơn hai trăm lọ kem phòng vú còn lại cũng giành cho Tống Cương. Sau đó Chu Du khẳng khái xúc động nói, hắn đi giang hồ đã mười lăm năm, những chuyện hiểm ác đáng sợ đã khiến hắn mệt mỏi cả về thể xác lẫn tâm hồn. Bể khổ vô biên quay lại là bờ, hắn quyết định chính thức rời bỏ cuộc sống giang hồ, trở về thị trấn Lưu ở ẩn, làm người chồng tử tế của Tô Muội, vợ chồng cha con chung sống đầm ấm bên nhau.

Nói xong, Chu Du xách túi đen của hắn, quay người ra khỏi nhà. Đến giờ phút này, Tống Cương mới hiểu ra, ai đã làm cho Tô Muội mang thai đẻ con gái, và sự nghiệp rao bán kem phòng vú của Chu Du đã bỏ dở. Gọi Chu Du quay lại, chỉ vào cặp vú giả trên ngực mình, Tống Cương hỏi:

- Anh bỏ đi, cái này của tôi làm sao đây?

Nhìn cặp vú giả của Tống Cương, đầy vẻ đồng tình, Chu Du nói:

- Anh hãy tự quyết định.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Tống Cương đi theo Chu Du gần mười tháng, thị trấn Lưu chúng tôi lại có một tin động trời. Lý Trọc bỏ tiền mời từ Nga về một họa sĩ lớn, chuyên vẽ chân dung cho mình. Nghe kể tranh chân dung của Lý Trọc to bằng tranh chân dung của Mao chủ tịch treo trên tầng lầu Thiên An Môn ở Bắc Kinh. Nghe kể vị họa sĩ lớn vừa ăn ngon ngủ ngon ba tháng trời trong Điện Kremli, vẽ chân dung cho Putin; ông Enxin về vườn, đã hết thời, cũng muốn mời ông vẽ chân dung, nhưng tiền ông ta bỏ ra không cao bằng Lý Trọc. Cho nên vị họa sĩ lớn người Nga đã đến thị trấn Lưu chúng tôi. Dân chúng thị trấn Lưu ai ai cũng muốn được nhìn tận mắt ông râu tóc bạc phơ, mắt xanh mũi lõ. Vị họa sĩ lớn rất thích ăn điểm tâm các món của Trung Quốc, ngày nào cũng cười khà khà đi dọc phố lớn đến cửa hàng của hai mẹ con bà Tô ăn bánh bao.

Ông thích ăn nhất là loại bánh bao hấp trong lồng nhỏ có ống hút. Lần nào ông cũng gọi năm lồng, mỗi lồng có ba chiếc bánh bao nhỏ. Trên mười lăm chiếc bánh của năm lồng cắm mười lăm cái ống hút, bày trước mặt, giống như cái bánh ga tô sinh nhật cắm mười lăm ngọn nến. Ông hết sức cẩn thận hút từng tí từng tí nước cốt thịt trong bánh vào mồm, hút hết nước cốt thịt, mới cầm bánh bao lên nhai tiếp. Món ăn này được tên lừa đảo giang hồ Chu Du truyền bá đến thị trấn Lưu. Hắn tự tay hướng dẫn Tô Muội. Hắn còn thân chinh làm Tô Muội phễn bụng. Chu Du phải ống tay áo ra đi, bánh bao hấp lồng nhỏ có ống hút đã bám trụ ở thị trấn Lưu chúng tôi và trở nên nổi tiếng. Đàn ông đàn bà người già trẻ em, ngày nào cũng xếp hàng hút chùn chụt. Trong cửa hàng điểm tâm, cứ vang vang tiếng trẻ con bú mẹ.

Sau ba tháng hút nước cốt thịt trong bánh bao, sau ba tháng ăn vỏ và nhân trong bánh bao, vị họa sĩ lớn người Nga cũng đã hoàn thành tác phẩm chân dung của mình. Hôm nay ông kéo va li hành lý của mình đến cửa hàng điểm tâm. Khi ông hút, ông ăn, dân chúng biết ông sắp sửa ra đi, về nước Nga của ông, có lẽ ông về chuẩn bị làm việc cho Enxin. Ông vừa ăn xong, chiếc xe con Santana của Lý Trọc cũng đậu ở cửa hàng điểm tâm. Lúc ấy Lâm Hồng đứng nhìn ở cửa, không có Lý Trọc trong xe. Lái xe của Lý Trọc bỏ va li hành lý của vị họa sĩ lớn vào cốp xe Satana. Vị họa sĩ lau mồm chui vào xe con. Lâm Hồng đưa mắt tiễn gã về nước.

Lâm Hồng lúc này đã xa Tống Cương hơn một năm. Cô lẻ loi một mình, sáng đạp xe đi, tối đạp xe về. Căn nhà vốn đã nhỏ hẹp, Tống Cương đi rồi càng trở nên trống trải, im ắng, chỉ mở ti vi mới có tiếng người nói. Từ khi Tống Cương gọi điện thoại về cửa hàng điểm tâm bên kia phố lần đầu tiên, Lâm Hồng thường xuyên đứng ở cửa vào lúc xẩm tối, bàn thần nhìn dân chúng thị trấn Lưu ra vào cửa hàng điểm tâm. Đầu tiên chị chờ điện thoại của Tống Cương. Nhưng điện thoại của Tống Cương thường là xa vời vô vọng. Khi ra đứng trước cửa, Lâm Hồng không biết mình làm gì.

Trong lòng cô đầy tủi hổ. Sau khi biết Tống Cương ra đi, Lưu xưởng trưởng càng trắng trợn. Một hôm hăn gọi Lâm Hồng đến phòng làm việc, đóng chặt cửa, ấn Lâm Hồng trong ghế xô pha, hôm ấy áo sơ mi của chị đã bị xé rách, xu chiêng của chị cũng bị dẹt đứt. Lâm Hồng liều mạng giãy giụa kêu cứu, hăn mới sợ không lấn tới. Từ đó trở đi không bao giờ Lâm Hồng bén mảng đến phòng làm việc của Lưu xưởng trưởng. Lưu xưởng trưởng mấy lần sai chủ nhiệm phân xưởng gọi Lâm Hồng đi, cô đều lắc đầu, kiên quyết nói:

- Tôi không đi.

Chủ nhiệm phân xưởng không dám phật ý Lưu xưởng trưởng, cứ đứng ì ra, van nài Lâm Hồng mau mau đi gặp. Lâm Hồng đã nói thẳng với chủ nhiệm phân xưởng:

- Tôi không đi, chân tay ông ta bẩn thiu.

Lâm Hồng đã không bao giờ đến phòng làm việc của Lưu xưởng trưởng, hẳn bắt đầu ngày nào cũng đến phân xưởng của cô kiểm tra xem xét. Như một bóng ma, hẳn lặng lẽ đến sau lưng Lâm Hồng, đột nhiên bóp hông Lâm Hồng một cái. Bởi vì cổ máy che lấp tầm nhìn của chị em công nhân khác, có lúc hẳn bất thành linh chộp ngực Lâm Hồng. Lần nào Lâm Hồng cũng phần nộ gạt tay hẳn. Một hôm Lưu xưởng trưởng ngang nhiên ôm chị từ sau lưng, hôn túi bụi lên cổ chị trong lúc phân xưởng còn có những chị em thợ dệt khác. Lần này không sao nhịn được nữa, Lâm Hồng đẩy mạnh Lưu xưởng trưởng, chỉ tay vào tận mũi hẳn, nói to:

- Đề nghị ông sạch chân sạch tay một chút.

Nghe tiếng nói của Lâm Hồng, chị em thợ dệt nhao nhao chạy đến. Lưu xưởng trưởng từ xấu hổ biến thành giận giữ, quát chị em:

- Xem cái gì? Làm việc đi.

Về nhà Lâm Hồng đã khóc không biết bao nhiêu lần, không biết bày tỏ nỗi tủi nhục oan ức với ai. Khi Tống Cương gọi điện về, mấy lần chị định nói nỗi oan ức tủi hổ của mình với chồng. Nhưng bên cạnh có người khác, chị đã cắn răng nuốt vào bụng. Sau khi bỏ ống nghe đi về nhà, chị lại khóc một mình, thầm nghĩ nếu nói chuyện này với Tống Cương, anh ấy liệu sẽ làm được gì.

Khi Lâm Hồng đứng trước cửa vào lúc xâm tối, thường hay nhìn thấy Lý Trọc ngồi trong xe con Santana, lướt qua trước mặt chị. Hai tháng sau khi Tống Cương ra đi, một hôm chiếc xe con của Lý Trọc đỗ trước mặt Lâm Hồng. Lý Trọc chui ra khỏi xe, cười hì hì đi đến trước mặt Lâm Hồng. Lý Trọc đột nhiên đi đến trước mặt mình, Lâm Hồng bỗng dưng đỏ mặt. Giữa lúc chị lúng túng không biết nên nói gì, cặp mắt Lý Trọc vòng qua cơ thể chị, nhìn vào trong nhà, mồm xồn xồn hỏi:

- Tống Cương đâu, Tống Cương đâu...

Sau đó biết Tống Cương theo người khác đi buôn bán xa nhà, Lý Trọc tức giận cứ lắc đầu quày quật, mắng xơi xơi:

- Đồ khốn nạn, đồ khốn nạn...

Lý Trọc chửi một hơi năm tiếng "đồ khốn nạn", hằm hằm giận dữ nói với Lâm Hồng:

- Đồ khốn nạn khiến ta đau thấu lòng. Đồ khốn nạn muốn buôn bán với bất cứ ai, chỉ không muốn buôn bán với ta...

- Không phải vậy - Lâm Hồng vội vàng giải thích - Tống Cương luôn luôn coi anh là người thân nhất...

Lý Trọc đã quay người đi ra xe con Santana. Khi mở cửa xe con, Lý Trọc quay đầu nhìn Lâm Hồng, nói một cách đồng tình:

- Tại sao em lại lấy đồ khốn nạn?

Xe con của Lý Trọc sau khi đi xa trong hoàng hôn, trong lòng Lâm Hồng ngổn ngang trăm mối tơ vò. Những chuyện đã qua còn sờ sờ ra đó. Lý Trọc trẻ trung và Tống Cương trẻ trung, một cao một lùn đi trên phố lớn thị trấn Lưu của chúng tôi như hình với bóng. Lâm Hồng thật không ngờ hai mươi năm sau, số phận của hai người lại khác nhau một trời một vực. Sau hơn một năm Tống Cương xa gia đình, giữ lời hứa của mình, cứ cách nửa năm, Lý Trọc lại gửi vào tài khoản ngân hàng của Lâm Hồng mười vạn đồng. Chữa bệnh cho Tống Cương đã tiêu hơn hai vạn đồng, còn lại hơn hai mươi bảy vạn đồng, Lâm Hồng không động đến một xu. Tuy Tống Cương ở xa, tuy trong điện thoại Tống Cương bảo đang hái ra tiền, Lâm Hồng cũng không dám dùng đến số tiền gửi ở ngân hàng. Đó là tiền chữa bệnh của Tống Cương, cũng là tiền cứu mạng dưỡng lão của Tống Cương. Lâm Hồng biết Tống Cương không phải là người buôn bán. Chị lo lắng có

ngày Tống Cương tay trắng trở về. Lưu xưởng trưởng hau háu nhìn chị như hổ vồ mồi. Chị biết mình sớm muộn cũng sẽ phải đi khỏi Xưởng dệt kim, sớm muộn cũng sẽ mất việc Chị càng không dám động đến số tiền gửi ngân hàng. Chị đã từng lưu luyến không rời trước cửa hàng may đo quần áo, chỉ đã nhìn lọt mắt rất nhiều bộ quần áo thích hợp với mình, nhưng chị vẫn không mua bộ nào.

Chỉ cần trông thấy Lâm Hồng đứng trước cửa, lần nào xe con Santana của Lý Trọc đi qua cũng đều đỗ lại, hạ kính cửa sổ xe hỏi Lâm Hồng: Tống Cương đã về chưa? Biết Tống Cương chưa về, Lý Trọc mắng một câu "đồ khốn nạn". Có lần sau khi hỏi tin tức Tống Cương, Lý Trọc đã hỏi Lâm Hồng:

- Em vẫn khỏe chứ?

Lâm Hồng bất chợt cảm thấy rung động. Lý Trọc hể mở mồm là nói tục chửi bậy, nay đột nhiên hỏi một câu dịu dàng từ tốn, khiến Lâm Hồng tự nhiên ứa nước mắt.

Chính là chiều nay, Lưu xưởng trưởng đã nói rõ với Lâm Hồng, trong danh sách giảm biên kỳ này có tên, một tuần nữa sẽ tuyên bố chính thức. Từ sau lần Lâm Hồng nói ầm ĩ trong phân xưởng đề nghị ông ta sạch chân sạch tay một chút, đã ba tháng, Lưu xưởng trưởng không bén mảng đến phân xưởng của Lâm Hồng. Lần này đến, hẳn không còn giống như một bóng ma. Nghênh nga nghênh ngang, hẳn đi đến trước mặt Lâm Hồng, khề bảo chị, một tuần nữa chị sẽ phải nghỉ việc. Lần này Lưu xưởng trưởng không động chân động tay, mà lạnh lùng nhắc nhở Lâm Hồng, nếu chị không muốn cắt bỏ biên chế, sau khi hết giờ làm việc, đến phòng của hẳn. Lâm Hồng không nói gì. Chị chỉ mím chặt môi. Tan tầm, chị vẫn mím chặt môi, đạp chiếc xe Vĩnh Cửu cũ về nhà. Sau đó chị cứ đứng chờ đẫn ở cửa nhà mình. Khi Lý Trọc hỏi chị một câu "em vẫn khỏe chứ", Lâm Hồng đã khóc. Nghĩ đến nỗi tủi hổ đã phải chịu ở chỗ Lưu xưởng trưởng, không nhin nổi, chị giơ tay lau nước mắt.

Lý Trọc ngồi trong xe con đã đi qua, nhìn thấy Lâm Hồng khóc, lập tức bảo lái xe đỗ lại, vội vàng xuống xe hỏi Lâm Hồng:

- Tổng Cường có chuyện gì phải không?

Lâm Hồng lắc đầu. Lần đầu tiên chị nói ra nỗi tủi nhục trong lòng mình. Lau nước mắt, chị van xin Lý Trọc:

- Anh có thể nói với Lưu xưởng trưởng một tiếng...

Đầy vẻ hoài nghi, nhìn Lâm Hồng đau khổ, Lý Trọc hỏi chị:

- Ma thuốc Lưu xưởng trưởng phải không?

Lâm Hồng gật gật đầu ngần ngại một lát, rồi với đầy vẻ oan trái, chị nói:

- Anh có thể nói với ông ta một tiếng, bảo ông ta buông tha tôi...

- Đụ mẹ thằng khốn nạn - Lý Trọc đã hiểu, nghiêng tâng nghiêng lợi chửi một câu, sau đó anh ta nói với Lâm Hồng:

- Em cho anh thời gian ba ngày, ba ngày sau, em có thể yên tâm.

Ba ngày sau, Ủy ban huyện cử người đến tuyên bố cách chức Lưu xưởng trưởng, với lý do ma thuốc Lưu xưởng trưởng làm cho Xưởng dột kim ba năm liên tục xuống dốc. Ma thuốc Lưu xưởng trưởng sa sầm nét mặt thu dọn đồ đạc của mình trong phòng làm việc, sau đó buồn bã đi ra khỏi cổng nhà máy. Lưu xưởng trưởng chưa kịp tuyên bố danh sách giảm biên chế, thì chính mình đã bị gạch tên. Suốt hai tiếng đồng hồ gã không hút một điếu thuốc. Khi ra khỏi cổng nhà máy, trong tay cũng không có thuốc lá. Ông già phòng thường trực bảo, ông đã làm việc với Lưu xưởng trưởng ba mươi năm, lần đầu tiên không nhìn thấy ngón tay hẩn kẹp thuốc

lá. Anh chị em công nhân Xưởng dệt kim cười hì hì nói, con ma thuốc quên cả hút thuốc, chắc chắn là mất hồn.

Việc đầu tiên của Xưởng trưởng mới đến nhận chức là điều Lâm Hồng từ phân xưởng về làm việc tại văn phòng. Khi gặp Lâm Hồng, xưởng trưởng mới cười sẵn đón, khẽ bảo chị, nếu không thích công việc mới hiện nay có thể thay, chị có thể tự do lựa chọn tất cả công việc của Xưởng dệt kim.

Lâm Hồng thật không ngờ kết quả lại như vậy. Chị cảm khái vô cùng, đối với mình sự việc tưởng chừng khó khăn không sao vượt qua nổi, đến tay Lý Trọc lại trở nên dễ ợt. Lâm Hồng bây giờ đã đầy vẻ cảm mến đối với Lý Trọc. Chị cảm thấy trước kia mình ghét cay ghét đắng Lý Trọc như vậy, quả tình là không đúng. Từ đó về sau, khi ra đứng trước cửa, chính Lâm Hồng cũng không phân biệt rõ, mình chờ đợi điện thoại của Tống Cương, hay chờ đợi Lý Trọc đi qua.

Họa sĩ lớn người Nga vừa ra đi, dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi đều biết bức chân dung khổng lồ của Lý Trọc đã vẽ xong. Nghe nói treo ở phòng làm việc lớn một trăm mét vuông của anh ta. Nghe đâu được phủ lên một mảnh nhung thiên nga màu đỏ. Nghe đâu ngoài Lý Trọc, không ai nhìn thấy bức tranh chân dung. Người trong công ty của Lý Trọc đã nói với dân chúng thị trấn Lưu, Lý Trọc sẽ mời một nhân vật quan trọng nhất đến mở bức màn che chân dung cho anh ta. Dân chúng xôn xao phán đoán nhân vật quan trọng nhất sẽ là ai. Đầu tiên người nào cũng bảo là chủ tịch huyện Đào Thanh. Nhưng vải nhung thiên nga màu đỏ phủ tranh chân dung đã hơn một tháng nay, Lý Trọc vẫn chưa chuẩn bị cho mở. Trong hơn một tháng, ông Đào Thanh không đi đâu, suốt ngày chờ Lý Trọc gọi điện mời. Về sau cấp dưới của Lý Trọc lại loan tin, sở dĩ chân dung của Lý Trọc mở màn che chậm trễ là vì xe con mới của Lý Trọc vẫn chưa đưa về. Lý Trọc định dùng xe con mới đi đón nhân vật quan trọng nhất. Dân chúng cảm thấy nhân vật quan trọng nhất chắc chắn to hơn ông chủ tịch huyện, không

thì tại sao Lý Trọc phải dùng xe con mới đi đón? Tiếp theo thiện hạ lại đồn rầm lên. Đầu tiên bảo chủ tịch thành phố sẽ đến mở, sau đó lại bảo có thể là chủ tịch tỉnh. Sau đó nữa, có người bảo nhân vật quan trọng nhất sẽ từ Bắc Kinh về, có thể là một vị lãnh đạo Đảng và Nhà nước. Cuối cùng lại có người nói một cách như đinh đóng cột, Lý Trọc sẽ mời Tổng thư ký Liên hợp quốc đến mở. Một số dân chúng bắt đầu xem ti vi, đọc báo, nghe đài. Mấy hôm qua đi không xem thấy gì, không đọc thấy gì, không nghe thấy gì. Những quần chúng này nói:

- Không thấy đưa tin Tổng thư ký Liên hợp quốc đến thăm Trung Quốc.

Một số quần chúng khác nói:

- Cho nên Lý Trọc cứ phải chờ đợi suốt.

Có người đến chỗ Lưu Tân Văn thăm dò. Lưu Tân Văn lúc này đã là phó Tổng giám đốc. Dân chúng thị trấn Lưu lúc đầu ai cũng gọi anh ta là Lưu Tổng giám đốc. Anh ta cảm thấy gọi "Lưu Tổng giám đốc" có vẻ tranh giành quyền lực với "Lý Tổng giám đốc", đã yêu cầu dân chúng gọi anh ta là "Lưu phó Tổng giám đốc". Dân chúng cảm thấy phiền toái, cứ gọi nôm na là "Phó Lưu". Mồm "Phó Lưu" hình như có mọc màng trinh, tuyệt đối giữ bí mật, cứ gọi là im như chóc. Mặc dù là bạn thân hay người ruột thịt đến thăm dò, anh ta vẫn nghiêm sắc mặt trả lời:

- Không thể kính báo.

Hai tháng đã trôi qua, hai chiếc xe mới Lý Trọc đặt mua đã đưa về, một chiếc Mercedes màu đen, một chiếc Horse màu trắng. Tại sao mua hai xe con cùng một lúc? Lý Trọc tuyên bố phải hoà nhập với tự nhiên, ban ngày ngồi Horse, ban đêm ngồi Mercedes đen. Đây là loại xe con cao cấp nhất đến thị trấn Lưu chúng tôi sớm nhất. Khi đỗ ở trước cổng Công ty Lý Trọc, dân chúng túm tụm xung quanh Mercedes đen và Horse trắng, cứ chà

chà chếp miệng khen rồi rít. Dân chúng cả quyết Mercedes màu đen xếp số một trong thiên hạ, Horse màu trắng xếp số một dưới gầm trời. Mercedes còn đen hơn dân da đen châu Phi. Horse còn trắng hơn người da trắng châu Âu. Mercedes đen hơn than đá. Horse trắng hơn tuyết. Mercedes còn đen hơn mực đen dùng cho học sinh tiểu học. Horse còn trắng hơn giấy trắng dùng cho học sinh tiểu học. Cuối cùng, dân chúng nói tóm lại, Mercedes còn đen hơn ban đêm, Horse trắng còn trắng hơn ban ngày. Xe Horse trắng nhất thiên hạ, đi hai vòng giữa ban ngày trong thị trấn Lưu. Xe con Mercedes đen nhất gầm trời, cũng lượn hai vòng giữa ban đêm thị trấn Lưu. Khi hai xe lượn hai vòng, Lý Trọc không ngồi trong xe, chỉ có một mình lái xe của anh ta. Khi anh ta lái xe mới đi vòng quanh, trông cứ vênh mồm lên. Dân chúng thị trấn Lưu bảo, mới nhìn cứ tưởng môi anh ta lên nhọt.

Dân chúng đoán, xe con Mercedes và con Horse của Lý Trọc cuối cùng đã lái về, nhân vật quan trọng nhất mở màn nhưng che chân dung cho Lý Trọc cũng sắp sửa nổi lên mặt nước. Dân chúng lại xôn xao bàn luận một lần nữa, phỏng đoán nhân vật quan trọng nhất mở tranh chân dung rút cuộc là ai. Lại một lần nữa bắt đầu từ chủ tịch thành phố, phỏng đoán đến Tổng thư ký Liên hợp quốc. Dân chúng đã gạt ông Đào Thanh chủ tịch huyện ra rìa.

Chiều tối nay, khi Lâm Hồng một mình ăn xong cơm tối lại ra đứng trước cửa, Phó Lưu xuất hiện. Anh ta hấp ta hấp tập đi đến, theo sau anh ta còn có một người. Người đó vác một cuộn thảm đỏ, chạy gần theo sau Phó Lưu, thở hỗn hà hỗn hển. Phó Lưu đi thẳng đến cửa nhà Lâm Hồng. Bước gấp đến trước mặt Lâm Hồng, anh ta hết sức lễ phép xin Lâm Hồng nhường lối. Lâm Hồng đẩy vẻ hoài nghi né người nhường lối, nhìn anh ta chỉ huy người kia trải thảm suốt từ cửa nhà Lâm Hồng trải thẳng ra tận phố lớn. Dân chúng há hốc mồm không biết có chuyện gì xảy ra. Lâm Hồng cũng ngạc nhiên, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Phó Lưu mỉm cười nói với Lâm Hồng như đứng trước nhà báo:

- Lý Tổng giám đốc mời chị đi mở màn che tranh chân dung.

Lâm Hồng vẫn kinh ngạc. Chị cứ ngỡ mình nghe lầm. Dân chúng lúc đầu sững sốt lặng người đi, sau đó bùng lên một chuỗi tiếng kêu chỉ trong vườn bách thú mới có. Phó Lưu hạ thấp giọng, khe khẽ giục Lâm Hồng:

- Mau mau đi thay quần áo.

Lâm Hồng chợt hiểu. Chị biết chuyện gì đang xảy ra. Chị ngỡ ngàng nhìn dân chúng đang xúm đông xúm đò, nghe tiếng xì xào của mọi người, hình như có người nói, trong nháy mắt con vịt bé bỏng xấu xí đã biến thành thiên nga. Lâm Hồng gượng cười nhìn Phó Lưu, bối rối không biết làm thế nào. Phó Lưu lại một lần nữa khe khẽ giục chị đi thay quần áo. Chị chỉ nhìn thấy mồm Phó Lưu đang động đậy, không nghe rõ anh ta nói gì.

Đứng trong hoàng hôn của thị trấn Lưu chúng tôi, Lâm Hồng như mất hết tri giác. Mắt chị trống rỗng, ngơ ngác nhìn dân chúng ùn ùn kéo đến trên phố lớn mỗi lúc một đông. Có đến mười lăm phút, hình như chị quên khuấy mất đang xảy ra chuyện gì. Chị chau mày suy nghĩ, cuối cùng đã nghĩ ra. Chị lắc đầu có vẻ sầu muộn, căng thẳng nhìn về đằng sau, không nhìn thấy Tổng Cương, chỉ nhìn thấy cửa nhà mình khép hờ. Khi quay đầu lại, chị nghe thấy tiếng reo hò của dân chúng. Chiếc xe Horse men theo phố lớn đang từ từ đi đến. Chiếc Mercedes đi theo sau. Dân chúng reo hò ầm ĩ:

Lý Trọc đã đến!

Đúng, Lý Trọc đã đến thật. Hai chiếc xe mới của anh ta cùng đến. Anh ta đã có hai lái xe. Xe Horse đi đến trước, đỗ trước tấm thảm đỏ. Xe Mercedes đỗ đằng sau. Phó Lưu vội vàng bước đến mở cửa xe. Lý Trọc trong bộ comple giày cộp mím cười, ra trong xe bước ra. Anh ta cầm một bông hoa hồng đỏ trong tay. Một bông hoa hồng màu đỏ khác cắm trong túi áo ngực. Lý Trọc đi đến trước mặt Lâm Hồng đang bối rối, không biết xử

lý ra sao. Khi trao cho chị bông hoa hồng trong tay, ông chủ giàu sụ què mùa, lại giống như một quý tộc Tây, hôn nhẹ lên bông hoa hồng, rồi mới đưa cho Lâm Hồng. Nhìn bông hoa, Lâm Hồng lắc đầu lia lịa. Lý Trọc kéo tay chị, dúi hoa vào. Lý Trọc cầm tay Lâm Hồng, dẫn lên tấm thảm đỏ, đi đến từ chiếc Horse, lại giống như một quý tộc Tây, giơ tay ra làm động tác "mời". Lâm Hồng căng thẳng quay nhìn lại, vẫn chỉ trông thấy cửa nhà mình khép hờ. Chị lại nhìn dân chúng chung quanh, từng khuôn mặt quái dị, từng tiếng người nhốn nháo ồn ào. Giữa lúc này, một ý nghĩ loé lên, chị muốn nhanh chóng rời khỏi nơi đây. Chị leo lên xe Horse. Lâm Hồng chưa từng ngồi xe con bao giờ, không biết ngồi vào, mà cúi xuống leo lên xe. Dân chúng thị trấn Lưu ai ai cũng nhìn thấy chị chổng mông như leo vào hang chó. Rồi nhìn đến Lý Trọc, anh ta vẫy tay chào dân chúng.

Sau khi Phó Lưu đóng cửa, chiếc xe con Horse màu trắng lao đi. Chiếc xe Mercedes màu đen bám sát theo sau. Cấp dưới của Phó Lưu lại cuộn thảm đỏ, lại vác trên vai, lại chạy lon ton theo sau Phó Lưu. Khi Phó Lưu đi, có người hỏi anh ta:

- Sau khi mở bức tranh chân dung, Lâm Hồng có ngủ qua đêm với Lý Trọc?

Phó Lưu không thèm quay đầu lại, trả lời:

- Không thể kính báo.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Hai chiếc xe từ từ đi trên phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi. Khi ráng chiều cuối ngày mất hút ở đằng tây, chiếc xe Horse đỗ lại ở chỗ rẽ ngoặt phố lớn. Lý Trọc nói một tiếng "trời tối rồi", mở cửa xe dắt Lâm Hồng ra khỏi xe. Trong giây lát màn đêm trùm xuống, hai người chui vào chiếc Mercedes đằng sau, hoà nhập vào trong thế giới tự nhiên ban đêm. Cầm hoa hồng trong tay, Lâm Hồng lúc này vẫn chìm sâu trong bàng hoàng, mù mịt, không biết đâu mà lần, thậm chí cũng không biết vừa mới đổi xe con. Vẫn như một thân sĩ, Lý Trọc luôn luôn mỉm cười ngắm nhìn chị.

Trong màn đêm của thị trấn Lưu, chiếc Mercedes đi vào Công ty của Lý Trọc. Lý Trọc nhảy xuống xe, vòng sang bên kia, tự tay mở cửa, đón Lâm Hồng. Sau đó y như một vệ sĩ, Lý Trọc dắt tay Lâm Hồng đi vào phòng làm việc của mình, ngồi xuống ghế xô pha, đắm đuối nhìn cô và nói:

- Hôm nay là ngày anh đã chờ em suốt hai mươi năm.

Lâm Hồng ngỡ ngàng nhìn Lý Trọc. Chị cười chẳng bảo đúng cũng không bảo sai. Lấy bông hoa hồng trong tay Lâm Hồng, Lý Trọc vút lên khay trà trên ghế xô pha, đưa hai tay âu yếm vuốt má cô. Toàn thân Lâm Hồng run run. Hai tay Lý Trọc trượt xuống đôi vai chị, cánh tay chị. Cuối cùng nắm chặt hai tay chị, chờ đợi chị dần dần hết run tun, Lý Trọc cảm thấy mình có muôn ngàn lời muốn nói với Lâm Hồng. Nhưng anh ta không nghĩ ra được nên nói những gì. Anh ta lắc đầu, đầy vẻ đau khổ, nói với Lâm Hồng:

- Lâm Hồng, xin em hãy thông cảm cho anh...

Lâm Hồng nhìn Lý Trọc một cách khó hiểu, không biết Lý Trọc đòi chị thông cảm cái gì? Lý Trọc nói một cách đáng thương:

- Anh đã không biết tỏ tình, xin em thông cảm...

- Thông cảm gì cơ? - Lâm Hồng khẽ hỏi.

- Mẹ kiếp - Lý Trọc tự chửi mình - Anh không biết tỏ tình, anh chỉ biết làm tình.

Rồi Lý Trọc bỗng chốc trở thành một tên thổ phỉ. Khi Lâm Hồng vẫn nhìn Lý Trọc một cách khó hiểu, không biết anh ta nói những gì, Lý Trọc bỗng ôm chầm lấy chị, luồn một tay vào quần lót. Động tác quá nhanh, quá bất chợt y như sét đánh ngang tai. Khi Lâm Hồng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, chị đã bị Lý Trọc đè lên ghế xô pha. Quần chị đã bị tụt đến đùi gối. Hai tay Lâm Hồng giữ chặt quần mình, kêu rối rít:

- Đừng, đừng, đừng làm thế...

Như một con dã thú, chưa đầy hai phút, Lý Trọc đã cởi hết quần áo của Lâm Hồng. Sau đó chỉ một phút, thân thể anh ta cũng trần truồng như nhộng. Lâm Hồng dùng cả chân lẫn tay chặn đỡ Lý Trọc. Chị van xin, gọi tên chồng:

- Anh Tổng Cường, anh Tổng Cường...

Lý Trọc tấn công Lâm Hồng. Mấy năm qua, Lâm Hồng không chạm đến đàn ông. Chị giống như củi khô gặp lửa. Chị khóc, không biết khóc do xấu hổ, hay khóc vì sung sướng. Lý Trọc đang trong cơn điên loạn. Chị quên dần thời gian, chìm đắm trong cảm xúc ngập tràn của xác thịt. Lâm Hồng được tận hưởng những cảm xúc liên tiếp, dồn dập xưa nay chưa từng có, Lý Trọc đã thức dậy trong chị những cảm giác mãnh liệt, từ lâu đã ngủ quên.

Xong việc, Lâm Hồng nằm ngửa người trên ghế xô pha, không hề nhúc nhích. Lý Trọc nằm sấp trên người chị thờ hồn hà hồn hển. Lâm Hồng nghĩ đến Tống Cương khi còn khỏe lần nào cũng qua quýt cho xong chuyện. Lâm Hồng sờ vào người Lý Trọc, thầm nghĩ:

- Té ra đàn ông là thế này...

Lý Trọc không nói chuyện với chị nữa. Anh ta ngồi vào bàn làm việc, gọi mấy cuộc điện thoại, đều bàn chuyện làm ăn buôn bán. Khi Lý Trọc gọi điện thoại, Lâm Hồng lấy áo che lên người, lảng máng nhớ lại mọi chuyện vừa xảy ra. Đầu chị rối tinh rối mù, những hồi tưởng không phương hướng, giống như con thuyền nhỏ chòng chành trên bóng nước. Chị chỉ cảm thấy đột nhiên, như có tia chớp, chợt xảy ra, chợt kết thúc. Sau đó chị thấy ánh đèn chói mắt. Chị nhận ra mình vẫn nằm trên ghế xô pha của Lý Trọc. Lấy quần áo che người, chị lảo đảo đứng dậy, chệnh choạng đi vào nhà vệ sinh tắm rửa. Mặc quần áo vào, chị trở lại trạng thái bình thường. Nhìn mình trong gương, sắc mặt chị lập tức đỏ ửng. Chị ngần ngại, hình như không dám đi ra khỏi nhà vệ sinh. Chị không biết đối mặt với Lý Trọc như thế nào.

Lý Trọc lúc này đã gọi xong điện thoại. Đẩy cửa nhà vệ sinh, anh ta nói to đói bụng rồi, giơ tay dắt Lâm Hồng ra khỏi phòng làm việc. Hai người quên mất việc mở màn che tranh chân dung. Lâm Hồng ngớ ngẩn đi theo Lý Trọc, đi đến một khách sạn thuộc quyền của Công ty Lý Trọc. Trong một gian riêng biệt, lần đầu tiên Lâm Hồng được ăn bào ngư và vây cá. Từ lâu chị đã nghe nói đến món ăn này, biết lương một năm của mình ở Xưởng dệt kim cũng chỉ ăn được vài lần, nhưng chị không cảm nhận ra mùi vị gì.

Lâm Hồng cứ tưởng ăn xong cơm tối sẽ được về nhà. Chị không biết đây mới chỉ là vừa bắt đầu. Ăn cơm xong, Lý Trọc lại hăng hái dẫn Lâm Hồng đi đến một hộp đêm dưới quyền Công ty. Lâm Hồng lại vào phòng hát karaôkê. Lý Trọc hăng hái hát một lèo ba bài tình ca. Anh ta bảo Lâm

Hồng cũng hát ba bài. Lâm Hồng trả lời chị không biết hát. Lý Trọc ấn chị lên ghế xô pha, lại định cởi quần chị. Lâm Hồng một lần nữa giữ chặt quần và nói:

- Đừng, đừng, đừng làm thế...

Lý Trọc gật đầu rồi rít, bảo:

- Tụt một ống quần...

Lý Trọc đã tụt một ống quần của Lâm Hồng. Lần này chị không gọi tên Tống Cương. Nằm nghiêng trên ghế xô pha, chị ôm chặt Lý Trọc. Lý Trọc lại lăn lộn trên cơ thể chị như phát điên. Hơn một tiếng đồng hồ. Nắng hạn đã lâu ngày, Lâm Hồng tận hưởng những cao trào ập đến. Sau đó hai chân bủn rủn, chị theo Lý Trọc đi ta khỏi hộp đêm, về nhà Lý Trọc. Hai người tựa vào giường xem xong một bộ phim Hồng Kông. Lúc này đã sắp ba giờ sáng. Ngày thường quen đi ngủ sớm, Lâm Hồng buồn ngủ díp cả mắt. Lý Trọc lại lật người, đè lên chị làm tình. Chị không đẩy ra, ngoan ngoãn nghe theo. Sau một tiếng đồng hồ, cuối cùng Lý Trọc đã xong, chị nhắm mắt đi vào giấc ngủ. Vừa ngủ được hai tiếng, chị lại bị Lý Trọc đánh thức. Lý Trọc chợt nhớ ra vẫn chưa mở tấm vải nhưng che chân dung của mình. Chị đành phải bò dậy, loạng choạng đi theo Lý Trọc ra phòng làm việc. Ra đến phòng làm việc, chị như tỉnh hẳn. Lần này Lâm Hồng mới nhìn rõ mồn một phòng làm việc của Lý Trọc oách đến chừng nào. Chị bước đến trước bức chân dung khổng lồ, giơ tay giật tấm nhưng Thiên nga màu đỏ to ùng. Bức chân dung to đến mức chiếm gần hết một mặt tường. Trong tranh, người khổng lồ Lý Trọc đội trời đạp đất. Anh ta mặc comple đi giày da, mỉm cười. Lâm Hồng hết nhìn chân dung, lại nhìn Lý Trọc. Khi chị đang định nói, vẽ y như thật, Lý Trọc tiếp tục hành động. Trong mười tiếng đồng hồ, lần thứ tư anh ta làm tình với Lâm Hồng.

Lần này ngoài đau đớn, Lâm Hồng không có cảm giác gì khác. Chị nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng. Thời gian kéo dài quá một tiếng đồng hồ,

vẫn chưa thấy anh ta có dấu hiệu định thôi. Lâm Hồng thở dài liền mấy tiếng. Lý Trọc hỏi sao lại thở dài, chị mới nói sự thật. Lý Trọc vội vàng dừng lại, trách chị tại sao không nói sớm. Anh ta bảo, nếu biết chị đau, anh ta sẽ không bao giờ đụng đến chị, cho dù trao cho anh ta giải thưởng ghinet, anh ta cũng không. Sau đó anh ta cuốn tấm nhung Thiên nga màu đỏ lên hai người, bảo ngủ đi. Vừa nói xong, anh ta đã ngáy o o. Hai người nằm trên nền nhà ngủ một giấc đến trưa. Cho mãi đến lúc Phó Lưu gõ cửa, họ mới thức.

Lý Trọc quát hai tiếng:

- Ai đấy? Việc gì?

Đứng ở bên ngoài, Phó Lưu sợ khiếp vía trả lời, không có việc gì, chỉ có điều cả buổi sáng không thấy Lý Tổng giám đốc, trong lòng hơi lo lo, đến gõ cửa. Lý Trọc ừ một tiếng, nói to với Phó Lưu:

- Ta rất khỏe, ta còn đang ngủ với Lâm Hồng.

Buổi trưa Lâm Hồng đi khỏi Công ty của Lý Trọc. Lý Trọc sai lái xe chở chị về tận nhà, Lâm Hồng không muốn. Chị cảm thấy ngồi xe con vừa rầm rộ, vừa khiến dân chúng thị trấn Lưu chê cười mình. Chị bảo tự đi về. Chị thong thả đi dọc theo phố lớn. Đi bước nào, âm hộ chị đau ê ẩm bước ấy. Cuối cùng Lâm Hồng đã tin lời đồn của dân chúng. Dân chúng nói, Lý Trọc là một gã đàn ông súc vật, khi tụt khỏi giường Lý Trọc, người đàn bà nào cũng như từ cối chết trở về.

Khi Lâm Hồng về đến cửa nhà mình, mấy người hàng xóm rướn mày liếc mắt nhìn chị. Lâm Hồng giả tảng không trông thấy, vào trong nhà đóng cửa ngay. Để nguyên quần áo Lâm Hồng nằm trên giường, đến tối cũng không dậy. Đầu chị suy nghĩ lung tung. Chị hồi tưởng mãi những sự việc xảy ra trong một đêm ngắn ngủi, mỗi chi tiết đều xuất hiện trở lại một cách rõ nét. Chị còn nhớ lại hai mươi năm dằng dặc chung sống với Tổng

Cương. Sau khi Tống Cương bỏ đi hơn một năm, sống nơi đất khách quê người, cách trở ngàn trùng, Lâm Hồng cảm thấy quá trình chung sống với Tống Cương cũng trở nên xa vời vợi. Nhưng chỉ một đêm chung sống với Lý Trọc, mọi cái sao mà rõ ràng xác thực đến thế. Khi nghĩ đến Tống Cương, Lâm Hồng đã khóc, nhưng từ đáy lòng, chị hiểu, một đêm với Lý Trọc, cho dù có bao nhiêu điều ân hận và xấu hổ đi chăng nữa, quan hệ giữa chị với Lý Trọc cũng đã bắt đầu.

Chuyện bồ bịch giữa Lý Trọc và Lâm Hồng lập tức loang ra khắp thành phố. Dân chúng cứ tốp năm tốp ba, tụ họp với nhau, xì xầm xì xầm. Từ sau ngày ra toà án, Lý Trọc đã liên tiếp gây cho dân chúng thị trấn Lưu bốn cú sốc ngay sau vụ kiện cáo, là cuộc thi người đẹp trình tiết, rồi đến chuyện họa sĩ lớn người Nga vẽ chân dung cho anh ta và chuyện mời Lâm Hồng mở màn che chân dung. Bốn cú sốc nối tiếp nhau, đã làm cho đời sống của dân chúng như sóng trào nước xô. Ai cũng cảm thấy cuộc sống mỗi ngày đều tươi mới như mặt trời đang mọc. Chỉ có điều năm mơ cũng không ai ngờ tới, cuối cùng người mở màn che bức chân dung Lý Trọc, không phải Tống thư ký Liên hợp quốc, mà là Lâm Hồng, đã từng là người đẹp của thị trấn Lưu chúng tôi. Đầu tiên dân chúng cứ gào lên than thở, quả tình đây là chuyện hết sức bất ngờ, ít người để ý đến. Sau đó dân chúng quay sang suy nghĩ, ngày xưa Lý Trọc bực mình đi vào bệnh viện thất ổng dẫn tinh, tuyệt nòi nối dõi tông đường, chẳng phải vì Lâm Hồng là gì. Bây giờ chuyện Lý Trọc mở màn che chân dung chỉ là giả, còn chuyện ngủ với Lâm Hồng mới là thật. Đúng là "Hạng Trang múa kiếm ý tại Bái Công"! Lý Trọc ngủ với Lâm Hồng một giấc long trọng như sét đánh, giống như anh ta đã từng tuyên bố, ngã ở chỗ nào, sẽ đứng dậy từ chỗ ấy. Cuối cùng chí lớn đã được đền đáp. Dân chúng nghĩ như vậy, ai ai cũng trở nên chín chắn. Họ bảo nhau:

- Ngoài dự liệu, trong tình lý.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Lý Trọc để Lâm Hồng nghỉ bốn ngày. Thật ra đến tối ngày thứ ba, Lâm Hồng đã rạo rức chờ đợi. Lấy Tống Cương hai mươi năm. Ham muốn tình dục của chị cũng đã ngủ say hai mươi năm. Bây giờ đã ngoài bốn mươi tuổi, đột nhiên được Lý Trọc đánh thức, ham muốn của chị bắt đầu trỗi dậy. Cuối cùng chị đã khám phá ra chính mình. Cuối cùng chị đã biết bản thân mình có những ham muốn mãnh liệt biết chừng nào. Tối ngày thứ tư, khi chiếc xe Mercedes của Lý Trọc đến trước cửa nhà mình, nghe thấy tiếng còi xe, Lâm Hồng xúc động run bắn người. Chị đi ra cửa, chui vào xe.

Những ngày tiếp theo, ngày nào xe con Mercedes và Horse của Lý Trọc cũng đến đưa đón Lâm Hồng. Khi Horse đến ban ngày. Lúc Mercedes đến ban đêm. Lý Trọc bận trăm công ngàn việc, không phải lúc nào cũng rỗi. Lúc nào rỗi, Lý Trọc ngủ với Lâm Hồng lúc ấy. Lâm Hồng không còn thẹn thùng xấu hổ. Lần nào khi ôm chặt Lý Trọc, Lâm Hồng cũng như định xiết chết anh ta, thậm chí còn chủ động lột quần áo cho Lý Trọc. Lý Trọc không ngờ Lâm Hồng lại mãnh liệt đến thế. Anh ta sững sốt nói với Lâm Hồng:

- Mẹ kiếp, em còn lợi hại hơn anh.

Có bài học kinh nghiệm của đêm đầu tiên, biết mình chịu không nổi những cuộc làm tình liên tiếp của Lý Trọc, chị đã quy ước với anh ta, trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ, tốt nhất chỉ làm một lần, nhiều nhất cũng chỉ được hai lần. Lâm Hồng nói một câu khiến Lý Trọc cứ hì hì cười suốt:

- Anh hãy để em sống thêm vài năm.

Trong ba tháng sau đó, gần như ngày nào Lâm Hồng và Lý Trọc cũng làm tình, trên giường nhà Lý Trọc, trên ghế xô pha trong phòng làm việc của Lý Trọc, trong khách sạn, trong hộp đêm. Có lần lại ở ngay trong xe con Mercedes giữa đêm khuya thanh vắng, Lý Trọc bỗng nhiên nổi máu, không muốn về nhà mình, cũng không thích làm trên ghế xô pha trong phòng làm việc, anh ta muốn làm ngay trong xe con, sai lái xe tránh mặt, đi vào nhà vệ sinh, cho dù lái xe có mót tiểu tiện, đại tiện hay không, cũng cứ phải vào nhà vệ sinh ngồi ba mươi phút, một tiếng mới quay về.

Lý Trọc và Lâm Hồng sau ba tháng làm tình điên cuồng, đột nhiên cảm thấy không có cảm giác tươi mới nữa. Họ đã áp dụng mọi tư thế, nào trên giường, trên ghế xô pha, trên nền nhà, trong bồn tắm, trong xe cộ, rồi đứng, ngồi, quỳ, nằm ngửa, nằm sấp, phía trước, đằng sau, bên phải, bên trái, không bỏ sót một tư thế nào. Lâm

Hồng đã kêu lên đủ mọi thứ tiếng. Lý Trọc mất đi cảm giác tươi mới, bắt đầu hoài niệm về những năm tháng đã qua. Anh ta bắt đầu nói với Lâm Hồng, nếu là hai mươi năm về trước làm tình với em thì tuyệt vời. Lý Trọc bảo Lâm Hồng, thời ấy hễ trời tối, là Lý Trọc cứ tưởng tượng đến ba chỗ trên cơ thể Lâm Hồng thủ dâm tới tấp. Lý Trọc hỏi Lâm Hồng:

- Em có biết một năm anh có bao nhiêu ngày thủ dâm vì em không?

- Không biết - Lâm Hồng lắc đầu trả lời.

- Ba trăm sáu mươi lăm ngày, ngày lễ, ngày tết cũng không nghỉ - Lý Trọc nói.

Sau đó hai mắt sáng quắc, Lý Trọc thốt lên:

- Thuở ấy em còn là một gái trinh.

Sau ba lần thốt lên như thế, Lý Trọc quyết định đưa Lâm Hồng đến bệnh viện Thượng Hải, làm phẫu thuật gắn lại màng trinh. Sau khi Lâm

Hồng trở lại làm gái trinh, Lý Trọc đòi Lâm Hồng cho anh ta làm tình một lần thật sự, hơn nữa phải coi cuộc làm tình này xảy ra hai mươi năm về trước. Từ sau lần này, hai người sẽ không bao giờ làm tình nữa. Lý Trọc vung tay nói:

- Anh sẽ trả em cho Tống Cương!

Lâm Hồng biết giờ chia tay của hai người sắp đến, đột nhiên cảm thấy hẫng hụt. Trong cơn điên cuồng của Lý Trọc, chị đã thoả mãn đầy đủ cơn điên cuồng của bản thân. Trong thời gian này, tâm hồn của chị đã tách khỏi thể xác, càng ngày càng xa, xa muôn trùng non nước. Chị ngày nào cũng nhớ đến Tống Cương. Nhưng cơ thể chị ngày nào cũng khát khao Lý Trọc. Chị không biết sau này không có cơ thể cường tráng dẻo dai của Lý Trọc, mình sẽ sống trong những đêm dài đặng đặng như thế nào. Ham muốn tình dục của Lâm Hồng, giống như ngọn lửa thiêu rừng già, một khi đã bùng cháy không sao dập tắt nổi.

Lâm Hồng đau buồn cảm thấy mình đã không thể quay về với trái tim trong sáng ít ham muốn ngày xưa. Vì thế chị căm thù bản thân, nhưng chị lại bất lực, không biết làm thế nào.

Lúc này Lâm Hồng lảng máng cảm thấy Tống cương sắp về. Anh chàng Chu Du dẫn Tống Cương đi, cách đây một tháng, đột nhiên xuất hiện ở cửa hàng điểm tâm của Tô Muội. Lâm Hồng nghe nói và cũng nhìn thấy anh ta. Lúc ấy chị giật mình đánh thót, định đi hỏi tình hình của Tống Cương. Nhưng chiếc xe con Horse màu trắng của Lý Trọc đã đến, chị mất hết dũng cảm. Sau đó chị nhờ Phó Lưu gặp Chu Du dò hỏi, Lâm Hồng mới biết Tống Cương tạm thời chưa về. Tống Cương còn ở lại đảo Hải Nam tiếp tục buôn bán sản phẩm bảo vệ sức khỏe. Chu Du bảo Phó Lưu, Tống Cương kiếm tiền to, không thiết về nhà nữa.

Lâm Hồng vẫn thắc thỏm không yên. Ngày nào chị cũng lo Tống Cương về bất thành linh. Nỗi lo này khiến dục vọng trong thân thể chị

nguội lạnh dần, khi nghĩ đến Tống Cương, nước mắt chị lại lưng tròng, chị cảm thấy mình đang phạm tội. Chị không khát khao Lý Trọc mạnh mẽ như trước nữa. Chị cảm thấy, có ba tháng như vậy với Lý Trọc cũng đã đủ, chờ Tống Cương trở về, chị sẽ yêu quý anh gấp nhiều lần. Chị hiểu Tống Cương. Đây là người đàn ông lương thiện nhất thế giới. Mặc dù chị làm chuyện gì không xứng đáng với anh, Tống Cương cũng sẽ yêu chị như xưa. Cho nên chị hy vọng chấm dứt quan hệ với Lý Trọc trước khi Tống Cương về. Chị đồng ý đi Thượng Hải làm phẫu thuật gắn lại màng trinh.

Hôm sau Lý Trọc và Lâm Hồng ngồi xe Horse đi Thượng Hải, Lý Trọc phải đi Bắc Kinh và Đông Bắc bàn chuyện buôn bán, đã đi là đi liền nửa tháng. Anh ta biết phẫu thuật hàn gắn lại màng trinh chỉ làm trong một tiếng đồng hồ. Anh ta bảo Lâm Hồng chờ mình ở Thượng Hải. Xe con và lái xe ở lại Thượng Hải cho Lâm Hồng sử dụng. Lâm Hồng cứ tha hồ ăn uống chơi bời, đi dạo các cửa hàng, may sắm quần áo trong những ngày còn lại.

Chu Du xuất hiện ở thị trấn Lưu chúng tôi vào tháng mười thu vàng. Giống như lần đầu đến, anh ta cũng xách hai chiếc hộp giấy to từ bên xe đường dài đi ra. Lần này, đựng trong hộp giấy không phải là màng trinh nhân tạo, mà là đồ chơi trẻ con. Chu Du gọi chiếc xe xích lô, ngồi lên xe với điệu bộ áo gấm về làng. Dọc đường nhìn đàn ông đàn bà của thị trấn Lưu, anh ta nói với người phu xe một cách đáng tiếc:

- Vẫn là những con người trước kia, không có gì thay đổi lớn.

Xe xích lô đến cửa hàng điểm tâm của Tô Muội. Sau khi xuống xe, Chu Du trả thêm cho phu xe ba đồng, bảo bê giúp hai hộp giấy to. Hết sức oai vệ, Chu Du bước vào cửa hàng điểm tâm. Khi nhìn thấy Tô Muội ngồi trong quầy hàng thu tiền, anh ta làm ra vẻ không phải mất tám mất tích hơn một năm trời, mà chỉ là đi công tác xa bốn năm ngày. Anh ta thân mật hỏi một tiếng:

- Mình ơi, anh đã về.

Tô Muội mặt tái mét sợ hãi, nhìn thấy Chu Du thản nhiên đi về phía mình, toàn thân chị run bắn, đi ra khỏi quầy hàng, tránh vào nhà bếp bên trong. Chu Du mỉm cười quay lại, nhìn chung quanh, trông thấy một vài người ăn bánh bao đang ngạc nhiên há mồm trợn mắt, anh ta hỏi họ với giọng của ông chủ cửa hàng điếm tâm:

- Mùi vị ngon đấy chứ?

Sau đó Chu Du đã nhìn thấy Bà Tô đang sửng sờ kinh ngạc. Bà Tô bế đứa trẻ bốn năm tháng tuổi trong tay. Chu Du mỉm cười bước đến trước mặt bà Tô, nói ngọt xớt:

- Thưa mẹ, con đã về.

Cũng như con gái, bà Tô run bần bật. Chu Du bế luôn đứa bé trong tay bà Tô đang lúng túng không biết làm thế nào. Anh ta cứ thơm hết má này đến má kia con bé, âu yếm nựng:

- Con gái, có nhớ bố không?

Chu Du bảo phu xe mở hai hộp giấy to, xếp lên bàn mọi thứ đồ chơi, rồi đặt con gái vào giữa đống đồ chơi, cùng chơi đùa với nó một cách tự nhiên như không có ai bên cạnh. Bà Tô hiền lành thật thà, ngạc nhiên nhìn Chu Du ung dung làm quen với dân chúng trong cửa hàng điếm tâm. Lúc này bà con mới chợt hiểu, thì ra anh chàng này đã làm phẫn bụng Tô Muội. Dân chúng cười hỉ hả, nhao nhao nói chuyện, chỉ con bé đang chơi trên bàn, hỏi Chu Du:

- Con gái anh phải không?

- Đương nhiên - Chu Du trả lời một cách dứt khoát.

Dân chúng người nọ nhìn người kia, lại hỏi Chu Du:

- Anh cưới Tô Muội rồi chứ?

- Đương nhiên - Chu Du vẫn trả lời một cách dứt khoát.

- Bao giờ? - Dân chúng hỏi cho đến củ tí.

- Trước đây - Chu Du trả lời ngắn gọn.

- Trước đây ư? - Dân chúng ngỡ ra - Sao chúng tôi không biết?

- Sao bà con không biết nhỉ? - Chu Du cũng ngỡ ra.

Tên lừa đảo giang hồ vừa đùa với đứa con gái cười khanh khách, vừa nói nhăng nói cuội với mọi người, nói đến mức dân chúng người nọ ngỡ ra hơn người kia, rút cuộc cũng có người tin lời anh ta. Họ bảo:

- Hai người đã lấy nhau thật.

Bà Tô cứ lắc đầu quây quậy, nghĩ bụng anh chàng Chu Du đúng là nói mù giữa ban ngày. Tô Muội tránh vào nhà bếp không đi ra nữa, trời đã tối, vẫn còn nghe thấy Chu Du tán hươu tán vượn với dân chúng thị trấn Lưu trong cửa hàng điểm tâm, chệch chẳng còn mặt mũi nào ra gặp người ta. Ra khỏi cửa nhỏ trong nhà bếp, Tô Muội lảng lạng về nhà.

Đến mười một giờ đêm, cửa hàng điểm tâm đóng cửa dọn dẹp, Chu Du bế đứa con gái đã ngủ, thong thả theo bà Tô về nhà. Dọc đường Chu Du luôn luôn nói chuyện thân mật với mẹ vợ. Bà Tô cúi đầu im lặng, mấy lần bà định bế cháu ngoại, Chu Du đều khách sáo gạt đi. Anh ta nói:

- Để con bế, thưa mẹ!

Chu Du bế con gái đi theo bà Tô về đến nhà. Bà Tô không đóng cửa ngay, ngần ngại nhìn Chu Du, cuối cùng bà vẫn không nhẫn tâm đuổi anh

ta. Chu Du ngủ ba ngày trên ghế xô pha trong phòng khách. Trong ba ngày chỉ cần có Chu Du ở trong nhà, Tô Muội cứ ru rú trong buồng đóng cửa không ra. Chu Du làm như không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm nào cũng vui vẻ cùng bà Tô ra khỏi nhà đến cửa hàng điểm tâm, mãi đến khuya lại vui vẻ cùng bà Tô đi về nhà. Trong ba ngày, Tô Muội không đi ra cửa hàng điểm tâm. Chị ở nhà với con gái. Chu Du rất biết điều, tuy ba ngày không nhìn thấy con gái, về nhà đêm đã khuya, con gái lại ở trong buồng Tô Muội, anh ta không nói một lời, tự giác ngủ trên ghế xô pha. Đến tối ngày thứ tư, bà Tô đẩy cửa đi vào buồng con gái, ngồi gần ba mươi phút trên giường Tô Muội, bà chỉ khẽ nói một câu:

- Cho dù có bao nhiêu chuyện sai trái, ít nhất chồng con cũng đã biết trở về.

Nằm trên giường, Tô Muội khóc hu hu. Bà Tô thở dài một tiếng, bế cháu ngoại đang ngủ say đi ra ngoài. Bước đến trước mặt Chu Du, Chu Du vượt dậy, định bế con gái, bà Tô lắc lắc đầu, chỉ vào buồng Tô Muội.

Nhìn thấy cửa buồng Tô Muội khép hờ, Chu Du thơm lên má con gái một cái, đàng hoàng bước vào buồng Tô Muội. Sau khi đóng cửa buồng, giống như đêm nào cũng ngủ trong buồng này, Chu Du bước đến trước thềm một cách thuần thục, chui vào trong chăn, ấn công tắc tắt điện. Tô Muội nằm quay mặt vào tường. Anh ta từ từ trở mình nằm nghiêng, rồi ôm chặt Tô Muội. Cô vùng vằng mấy cái, rồi cũng để anh ta ôm. Chu Du không làm động tác tiếp theo. Anh ta chỉ nói một câu sơ sài:

- Từ giờ trở đi anh không muốn đi công tác xa.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Tống Cương tiếp tục lang thang trong mùa thu ở đảo Hải Nam, xách kiện hàng kem phòng vú mác Cười Sóng sáng đi tối về. Không có Chu Du bên cạnh, Tống Cương lúng túng không biết làm thế nào. Anh không có dũng khí cởi áo sơ mi để lộ cặp vú giả bên trong. Anh đứng bên cạnh đường phố ánh mắt đờ đẫn, y như một cây gỗ im lặng. Kem phòng vú mác Cười Sóng của anh xếp ngay ngắn trên hộp giấy. Đàn ông đàn bà qua lại ngạc nhiên nhìn anh, nhìn người đàn ông ngực cao vồng lên, đứng hết giờ này sang giờ khác, hầu như không nhúc nhích. Một vài chị em khi đi qua cúi xuống, hết nhìn kem phòng vú xếp ngay ngắn trên hộp giấy lại cầm lên xem kỹ lưỡng. Nhìn cặp vú ngồn ngộn trong làn áo sơ mi của Tống Cương, chị em nào cũng che miệng cười. Họ xấu hổ không dám hỏi về ngực Tống Cương, họ hết nhìn hộp kem lại nhìn bộ ngực ngồn ngộn của Tống Cương, thử tìm mối quan hệ giữa hai thứ. Họ giơ kem phòng vú, thận trọng hỏi Tống Cương:

- Anh đã dùng kem này chưa?

Tống Cương lúc này mặt đỏ bừng, theo thói quen quay sang tìm Chu Du, nhưng chung quanh toàn là những khuôn mặt không quen biết, đáng lẽ phải là Chu Du trả lời câu hỏi thay anh, anh phải tự đứng ra trả lời. Anh lo lắng gật gật đầu, mồm khẽ đáp:

- Vâng!

Những chị em này chỉ vào ngực Tống Cương, lại chỉ vào kem phòng vú trên tay mình, hỏi tiếp:

- Cái kia của anh bôi kem này to ra phải không?

Tống Cương xấu hổ cúi đầu, tiếp tục trả lời:

- Vâng!

Bằng dáng vẻ xấu hổ của mình, Tống Cương đã cảm hoá được nhiều chị em. Họ cảm thấy người đàn ông này trông có vẻ thật thà, đáng tin cậy. Thế là sau khi không có những lời khôn khéo ngọt xớt của Chu Du, kem phòng vú mác Cười Sóng của Tống Cương vẫn bán hết lọ này đến lọ khác. Những người đàn ông qua đường, không nói năng hàm súc tế nhị như đàn bà. Trông thấy bộ ngực phấp phấp của Tống Cương, anh nào anh ấy cứ như ăn phải chất kích thích, ghé sát mắt vào tận ngực Tống Cương như dí sát vào kính hiển vi. Sau khi ngẩng lên họ giơ hai ngón tay chỉ vào ngực Tống Cương, hỏi:

- Hai cái của anh là ngực hay là vú?

Theo thói quen, Tống Cương lại quay sang tìm Chu Du. Chu Du lúc này đã về ngủ trên giường Tô Muội, bắt đầu cuộc sống vợ chồng chính thức với Tô Muội. Tống Cương một mình lẻ loi đứng ở nơi chân trời góc bể, mặt đỏ tía tai, nghe những người đàn ông nơi đất khách quê người xôn xao bàn tán. Anh không biết trả lời câu hỏi ngực và vú như thế nào, may mà có người tự cho là thông minh trả lời giúp.

- Có phải thế này không - Người đó giơ kem phòng vú trong tay hỏi Tống Cương - hai cái của anh trước kia là ngực, sau khi bôi kem phòng vú mác Cười Sóng vào, đã trở thành vú?

Trong tiếng cười rộ lên, Tống Cương tiếp tục thẹn thùng xấu hổ. Anh khẽ gật đầu, trả lời:

- Vâng!

Sau khi Chu Du đột ngột bỏ đi, Tống Cương tiếp tục phiêu bạt ở đảo Hải Nam hơn một tháng. Hai vú giả ở ngực anh hình thành màng xenlulô bắt đầu cứng lại. Tống Cương không biết nguyên nhân tại sao, anh chỉ cảm thấy vú mình dần dần cứng như đá. Cùng lúc đó, bệnh phổi của anh lại tái phát. Anh vốn đã không ho, sau khi ngừng thuốc, cộng thêm nổi mề đay do bôn ba lâu dài, Tống Cương thường cảm thấy tức ngực phát hoảng, nửa đêm đang ngủ, thường hay bị cơn ho làm thức giấc. Tống Cương không lo thân thể mình, mà lo cuộc sống sau này. Thấy kem phòng vú trong hộp càng ngày càng ít ỏi, cuối cùng chỉ còn năm lọ, Tống Cương rầu rĩ trong lòng, không biết bán hết kem phòng vú, còn có thể bán gì. Không có Chu Du, Tống Cương rong ruổi giang hồ không có phương hướng, giống như sau khi rụng khỏi cây, chiếc lá đành phải bay theo gió. Tống Cương lúc này biết thế nào là trợ trọi một mình. Lâm Hồng trên tấm ảnh chụp là kỷ niệm duy nhất làm bạn với anh. Anh không dám lấy tấm ảnh ra. Anh muốn về nhà quá, nhưng số tiền kiếm được còn ít lắm, vẫn không thể làm cho Lâm Hồng hết âu lo cho cuộc sống sau này. Anh đành phải tiếp tục phiêu bạt, như chiếc lá cô đơn.

Tống Cương lúc này đứng trên quảng trường của một thành phố nhỏ nào đó, quảng cáo bán năm lọ kem phòng vú cuối cùng. Một người đàn ông hơn năm mươi tuổi cất giọng khản đặc đang rao bán dao. Người đàn ông xếp một hàng trên đất hơn mười loại dụng cụ, có dao bài, dao rựa, dao gọt hoa quả, dao gọt bút chì, còn có cả lưỡi lê, dao găm, dao phóng. Người đàn ông giơ con dao rựa trong tay nói to:

- Dao này đúc bằng thép vonfram, chặt được thép các bon, thép không rỉ, thép làm khuôn, thép đúc và hợp kim titan, sắc như nước, không bị mẻ...

Nói rồi, ông ta ngồi xuống biểu diễn, chặt một nhát đứt đôi sợi dây thép to, sau đó đứng dậy, giơ dao rựa đi một vòng, hỏi người xem kiểm tra lưỡi dao có bị mẻ hay không? Sau khi những người vây xem nhao nhao nói

không bị mẻ, ông ta lại ngồi xuống, xắn quần lên, cầm dao rửa cạo lông chân mình như cạo râu, rồi đứng lên, cầm một nhúm lông chân trong tay, đi một vòng để người xem nhìn cho rõ.

- Nhìn thấy chưa? - Ông ta nói - Đây là dao quý trong truyền thuyết thời xưa, gọt sắt như gọt đất, thổi một sợi lông đứt ngay...

Sau đó ông ta bắt đầu giải thích:

- Thế nào là thép vonphơram? Đó là một thứ kim loại cứng nhất, quý nhất thế giới, không chỉ dùng làm dao, mà còn dùng để chế tạo đồng hồ nổi tiếng. Đồng hồ thép vonphơram còn quý trọng hơn đồng hồ vàng. Đồng hồ Y Ba của Trung Quốc và "hai ni" của Thụy Sĩ đều là đồng hồ thép vonphơram...

Những người vây xem thắc mắc, hỏi:

- Thế nào là "hai ni" của Thụy Sĩ và Y Ba của Trung Quốc?

- "Hai ni" của Thụy Sĩ là đồng hồ đeo tay Jacniht và đồng hồ Rossini, đều là đồng hồ nổi tiếng thế giới - Người đàn ông lau nước dãi trên mép, nói tiếp - Còn đồng hồ Y Ba là đồng hồ nổi tiếng của Trung Quốc.

Chiều hôm ấy, Tống Cương bán được ba lọ kem phòng vú. Đứng ở chỗ xa quảng trường, Tống Cương không nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông bán dao, chỉ nghe thấy ông gào khản cổ suốt ba tiếng đồng hồ. Tống

Cương đoán ông bán được năm sáu con dao là cùng. Ông bỏ dao chưa bán vào một túi vải bạt, khoác trên vai kêu leng ka leng keng bước tới. Khi đi qua bên cạnh Tống Cương, ông bị cặp vú phòng to của Tống Cương cuốn hút. Ông ghé đến xem, lại ngẩng lên nhìn Tống Cương, tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên, ông hỏi:

- Anh rành rành là một người đàn ông...

. Tống Cương đã quen với lối bàn luận như thế. Anh mỉm cười nhìn ông, quay đầu nhìn ra xa, trong giây lát, Tống Cương đột nhiên cảm thấy khuôn mặt ông rất quen, khi quay đầu lại, ông cười hì hì bước đi. Con người mà Tống Cương cảm thấy quen mặt đi khoảng mười mét đứng lại, quay người nhìn kỹ Tống Cương, thận trọng hỏi một tiếng;

- Tống Cương phải không?

Tống Cương đã nghĩ ra ông là ai, gọi thất thanh:

- Ông là Tiểu Quan mài kéo phải không?

Hai người của thị trấn Lưu chúng tôi lưu lạc nơi chân trời góc bể đã gặp nhau. Tiểu Quan mài kéo đi đến trước mặt Tống Cương, ngắm nghía Tống Cương y như nhìn lưỡi dao, hết nhìn mặt Tống Cương, lại nhìn cặp vú giả trên ngực anh. Khi nhìn cặp vú giả, ông định nói lại thôi, ông nhìn lên mặt Tống Cương bảo:

- Tống Cương, anh già đi.

- Ông cũng già đi - Tống Cương đáp.

- Hơn mười năm rồi - Tiểu Quan cười, đẩy vế từng trái bể dâu - Hơn mười năm nay tôi không gặp người của thị trấn Lưu, không ngờ hôm nay được gặp anh. Anh ra đi đã bao lâu?

- Hơn một năm - Giọng Tống Cương đầy vẻ thương cảm.

- Tại sao anh phải ra đi? - Tiểu Quan lắc đầu hỏi - Ra đi làm gì?

- Bán sản phẩm bảo vệ sức khỏe - Tống Cương ấp a ấp úng trả lời. Ông Tiểu Quan cầm xem hai lọ kem cuối cùng trên hộp giấy, không nhìn nổi, lại nhìn vú giả trên ngực Tống Cương. Tống Cương đỏ mặt, khẽ bảo Tiểu Quan:

- Vú giả đấy.

Ông Tiểu Quan gật đầu tỏ vẻ thông cảm, kéo cánh tay Tống Cương, mời đến nhà ông thuê tạm ngồi nói chuyện. Tống Cương rút vào túi quần hai lọ kem còn lại, đi theo Tiểu Quan một chặng rất dài, lúc chiều tối đến một nơi đầy người làm thuê ở ngoài thành phố. Tiểu Quan dẫn Tống Cương đi trên con đường đất đầy ổ gà. hai bên đều là những căn nhà nhỏ sơ sài, trong nhà treo đầy quần áo. Một vài người đàn bà đang nấu cơm trong nhà. Một vài người đàn ông đứng đó hút thuốc lá, uể oải nói chuyện. Con cái họ chạy nhảy lung tung, trông đứa nào cũng bẩn thỉu nhếch nhác. Tiểu Quan bảo Tống Cương, gần như mỗi tháng, ông lại thay chỗ ở một lần, nếu không sẽ không bán được dao. Ông bảo ngày mai lại đi chỗ khác. Tiểu Quan dẫn Tống Cương đến trước một căn nhà nhỏ giản dị. Một người đàn bà hơn bốn mươi tuổi da ngăm ngăm đen đang phơi quần áo trước cửa. Tiểu Quan nói với vợ.

- Ngày mai đi rồi, giặt quần áo làm gì?

Người đàn bà quay lại nói với Tiểu Quan:

- Chính vì ngày mai đi, hôm nay mới giặt quần áo.

Tiểu Quan gắt gỏng, nói:

- Sáng sớm mai ô tô đến, quần áo không khô làm thế nào?

Người đàn bà không hề chịu lép trả lời:

- Ông đi trước, tôi chờ quần áo khô đi sau.

- Mẹ kiếp - Tiểu Quan mắng - Đúng là tôi mù mắt lấy phải bà.

- Có mà tôi mù lấy phải ông - Người đàn bà đốp chát lại.

Tiểu Quan hăm hăm nói với Tống Cương:

- Vợ tôi đây

Tống Cương cười gật đầu chào chị ta. Chị ta cứ nhìn vào bộ ngực ngồn ngộn của Tống Cương một cách lạ lùng.

Tiểu Quan chỉ Tống Cương nói:

- Đây là anh Tống Cương, đồng hương của tôi...

Thấy vợ mình cứ nhìn chăm chặp vào ngực Tống Cương, Tiểu Quan cúi kính bảo:

- Nhìn cái gì? Đồ giả đấy, theo nhu cầu để làm ăn buôn bán.

Vợ Tiểu Quan đã hiểu, chị gật gật đầu, cũng cười với Tống Cương. Tiểu Quan kéo Tống Cương đi vào căn nhà nhỏ hơn mười mét vuông. Bên trong chỉ kê một cái giường đôi, một cái tủ, một cái bàn và bốn cái ghế. Tiểu Quan đặt chiếc túi bạt đựng dao vào góc tường, mời Tống Cương ngồi xuống ghế. Tiểu Quan cũng ngồi xuống, bảo vợ đang ở ngoài:

- Mau mau nấu cơm cho chúng tôi...

Chị vợ ở ngoài sân cũng nói:

- Không nhìn thấy người ta đang phơi quần áo à?

- Mẹ kiếp - Tiểu Quan mắng một tiếng, nói tiếp - Tôi và Tống Cương hơn mười năm không gặp nhau, mau mau đi mua một chai rượu trắng, một con gà, một con cá...

- Hừ, mau mau đi - Người đàn bà ở ngoài sân nói the thé - Ông ra phơi quần áo cho tôi chứ?

Tiểu Quan dấm xuống bàn đánh bốp một tiếng, sau khi Tống Cương tỏ vẻ không yên, ông lắc lắc đầu nói:

- Đồ đê tiện.

Phơi xong quần áo, người đàn bà ngoài sân cời tạp dề treo lên bệ cửa sổ, cũng mắng chòng một câu:

- Ông mới là đồ đê tiện.

- Mẹ kiếp - Tiểu Quan thấy vợ đã đi, quay lại nói với Tống Cường - Kệ xác mụ ấy.

Sau đó Tiểu Quan sốt sắng hỏi Tống Cường rất nhiều tên người của thị trấn Lưu, nào Lý Trọc, ông Dư nhố tăng, ông Vương bán kem, anh Đồng thợ rèn, ông Trương thợ may, bà Tô... Tống Cường thông thả kể chuyện về những người này, đồng thời cũng xen kẽ kể chuyện mình. Trong lúc Tống Cường kể, vợ Tiểu Quan đã mua về rượu trắng và thịt cá. Đặt chai rượu trắng lên bàn, chị mặc tạp dề, nấu cơm trên bếp than ngoài sân. Tiểu Quan mở nắp chai, thấy không có chén, lại quát vợ:

- Chén đâu? Mẹ kiếp, mau mau lấy chén vào đây.

- Ông không có tay à? - Vợ Tiểu Quan ở ngoài sân nói to - ông tự đi mà lấy.

- Mẹ kiếp!

Tiểu Quan mồm chửi, chân đứng dậy, tìm hai cái cốc, rót rượu ra, uống một hớp trước, rồi lau mồm, thấy Tống Cường không cầm cốc, liền giục:

- Uống đi.

Tống Cường lắc lắc đầu trả lời:

- Tôi không biết uống rượu.

- Uống! - Tiểu Quan nói như ra lệnh.

Nói rồi ông nâng chén chờ Tống Cương. Anh đành phải nâng chén chạm một cái với Tiểu Quan, nhắm một ngụm nhỏ. Rượu trắng bồng rất uống vào khiến Tống Cương ho sù sụ. Tối nay lần đầu tiên Tống Cương uống rượu trắng, Tiểu Quan uống bảy lượng, Tống Cương uống ba lượng. Hai người vừa uống vừa nói chuyện, chuyện của hai người như nước sông chảy cuồn cuộn. Nghe kể Lý Trọc giàu nứt đổ đổ vách, ông Dư nhố tăng và ông Vương bán kem đi theo Lý Trọc cũng giàu lên, anh Đồng thợ rèn cũng tự giàu lên, ông Trương thợ may và bà Tô, đời sống cũng càng ngày càng khấm khá, Tiểu Quan vất vả trầy trật không trách móc, không đổ kỵ, ông bình tĩnh gật đầu, bình tĩnh mỉm cười. Sau đó Tống Cương thận trọng nói đến bố Tiểu Quan. Anh bảo đã mấy năm không gặp cụ, nghe nói cụ ốm, suốt ngày nằm trên giường. Đuôi mắt ông Tiểu Quan rơm rớm ướt. Ông nhớ lại ngày nào mình hăng hái dứt áo đi khỏi thị trấn Lưu, bố ông chống gậy theo sau, cứ con ơi, con ơi gọi từng tiếng. Ông lau nước mắt bảo:

- Không nói nữa, tôi không còn mặt mũi nào về gặp bố.

Tống Cương kể đến mình thất nghiệp, mất việc làm như thế nào, chạy khắp nơi tìm việc ra sao, phổi bị hỏng như thế nào, lại theo Chu Du bỏ nhà đi giang hồ ra sao. Hiện tại Chu Du đã về thị trấn Lưu, một mình anh phiêu bạt bốn phương, còn Lâm Hồng sống một mình lẻ loi ở thị trấn Lưu ngày ngày ngóng anh về. Tiểu Quan cứ thở dài thườn thượt, tức cảnh sinh tình, ông lẩm bà lẩm bẫm:

- Tôi biết một mình bỏ nhà ra đi khó khăn biết chừng nào. Tôi ra đi đã hơn mười năm, nếu biết mình ra đi kiểu này, thà hồi đó cứ ở quách một xó nhà còn hơn.

Tống Cương đau khổ cúi đầu, cũng lẩm bà lẩm bẫm:

- Nếu em biết thế này, cũng không bỏ đi.

- Đây là số phận. Số tôi và số cậu không làm ra tiền của - Tiểu Quan đồng tình nhìn Tống Cương - Ông già tôi thường nói, số chỉ có tám đầu gạo, có đi khắp thiên hạ cũng không đầy một thùng.

Tống Cương uống một hớp to rượu trắng, anh bị ho sặc sụa. Tiểu Quan cũng uống một hớp to rượu trắng, thấy Tống Cương đỡ ho dần, ông xúc động giục:

- Về đi, ở thị trấn Lưu anh còn có Lâm Hồng. Ông Tiểu Quan bảo Tống Cương, trong hai năm lúc mới ra đi, gần như ngày nào ông cũng nghĩ phải trở về thị trấn Lưu, nhưng về thì xấu hổ, sau bốn năm năm ông không về được nữa. Ông nói:

- Anh mới đi hơn một năm, anh còn về được, để vài năm nữa, anh không còn hy vọng về nữa đâu.

Trong khi hai người uống rượu nói những chuyện buồn lòng, vợ ông Tiểu Quan đã nấu xong cơm tối. Chị ăn vội ăn vàng, rồi bắt đầu chỉnh lý hành trang, chị cứ ra ra vào vào trong nhà, không hề quan tâm đến câu chuyện của hai người. Sau khi xếp gọn toàn bộ đồ đạc vào góc nhà, đã hơn mười một giờ đêm, chị im lặng lên giường, đắp chăn ngủ. Tống Cương đứng dậy chào tạm biệt. Anh bảo đã muộn lắm, anh phải về gian nhà trọ của mình. Ông Tiểu Quan kéo tay Tống Cương không cho đi. Buồn thương vô hạn, ông nói:

- Hơn mười năm tôi không gặp người thị trấn Lưu, không biết lần sau có còn gặp lại.

Tống Cương lại ngồi xuống, anh một lời, tôi một câu, hai người tiếp tục trao đổi với nhau những chuyện thương tâm. Tiểu Quan rời thị trấn Lưu đến đảo Hải Nam, cũng làm công nhân bốc vác khổ một năm như Tống Cương, ông lại đi Quảng Đông và Phúc Kiến, làm mấy năm trên công trường, theo năm tên cai đầu. Năm tên cai đầu đến cuối năm phát lương đều

bỏ chạy, sau đó ông mới chuyển sang rao bán dao như hiện nay. Ông Tiểu Quan gượng cười bảo, ở thị trấn Lưu ông mài dao, sau khi bỏ đi, ông bán dao, cả đời đều là cái số "con dao". Sau đó hai người nhớ lại mọi chuyện thời còn bé. Hai người bắt đầu cười hềnh hệch. Tiểu Quan trở nên vui vẻ, quay đầu nhìn bà xã đang ngủ, ông cười đầy vẻ an ủi, ông bảo, mình bỏ nhà ra đi hơn mười năm, không gặp vận tiền của, nhưng lại gặp vận đào hoa. Cười hì hì, ông nói, mình đã tìm được một người đàn bà tử tế. Ông bảo:

- Ở thị trấn Lưu tôi không tìm được người đàn bà tốt như thế này.

Sau đó Tiểu Quan kể chuyện hôn nhân của hai người. Năm năm trước, khi rao bán dao ở Phúc Kiến, ông gặp người vợ hiện nay. Lúc ấy chị ngồi một mình ở bờ sông, vừa giặt quần áo, vừa lau nước mắt. Cảnh tượng này đã khiến ông mũi lòng, ông đứng nhìn chị lâu lắm, chị không phát hiện ra, cũng không nghe thấy tiếng thở dài thườn thượt của ông. Chị đang chìm đắm trong đau buồn của mình, tiếp tục lau nước mắt, và giặt quần áo. Ông đành phải quay người bỏ đi. Mấy năm sống cô đơn khiến trái tim ông đau khổ lạnh lùng. Ông không gạt nổi cái bóng đằng sau vẻ buồn thương của chị. Đi đã mấy dặm đường, ông vẫn quay trở lại. Trở lại bên sông, chị vẫn ngồi đó vừa khóc, vừa giặt quần áo. Đi xuống bậc bờ sông, ông ngồi cạnh chị. Hai người bắt đầu nói chuyện. Tiểu Quan biết bố mẹ chị đều đã mất, chồng chị cũng đi theo người đàn bà khác. Chị cũng biết Tiểu Quan, biết ông ngày đó đi khỏi thị trấn Lưu với lời thề son sắt như thế nào, sau khi bị dồn vào bước đường cùng, phải sống khốn khổ khốn nạn như thế nào. Cùng là người sa cơ lỡ vận nơi chân trời góc bể, gặp nhau đâu phải đã từng quen nhau, Tiểu Quan chân thành nói với chị:

- Đi với anh nhé, anh sẽ trông nom chăm sóc em.

Lúc này chị đã giặt xong quần áo, lẽ ra chị đã định đứng dậy, nghe những lời tâm sự của Tiểu Quan, chị lại ngồi tiếp, bần thần nhìn mặt sông một lúc, mới bưng chậu quần áo đứng dậy bước lên bậc sông. Tiểu Quan đi

theo về đến cửa nhà chị, nhìn chị phơi quần áo trên sợi dây thừng, Tiểu Quan lại nói một lần nữa:

- Đi với anh nhé!

Chị dờ dẩn nhìn Tiểu Quan, nói một câu ngớ ngẩn:

- Quần áo của em còn chưa khô.

Tiểu Quan gật đầu nói:

- Quần áo khô anh lại đến.

Nói rồi Tiểu Quan quay người đi. Tối hôm ấy Tiểu Quan ngủ trọ trên thị trấn nhỏ của Phúc Kiến. Sáng sớm hôm sau, khi Tiểu Quan bước đến trước cửa nhà chị, đã thấy chị chuẩn bị hành lý đầu vào đấy, một cái va ly rất to đứng ở cửa chờ anh. Tiểu Quan biết chị đã đồng ý. Đi đến trước mặt chị, Tiểu Quan hỏi một câu:

- Quần áo khô chưa?

- Khô rồi - Chị gật đầu.

- Đi thôi - Tiểu Quan vung tay giục.

Chị kéo chiếc va ly to đi theo Tiểu Quan đến nơi đất khách quê người. Từ đó rong ruổi trên giang hồ, bắt đầu một cuộc đời gian nan khác.

Khi ông Tiểu Quan kể hết chuyện hôn nhân của mình, trời đã tang tảng sáng. Chị vợ thức dậy, thấy hai người vẫn đang nói chuyện, chị không hề tỏ ra ngạc nhiên. Chị tắt điện, ra khỏi cửa. Một lúc sau, chị mua về mười cái bánh bao to hơi nóng đang bốc lên nghi ngút. Khi Tiểu Quan và Tống Cương ăn bánh bao, chị thu quần áo đã phơi khô ở ngoài cửa, trải ra giường, thoăn thoắt gấp lại tử tế bỏ vào chiếc va ly to. Cầm một chiếc bánh bao, chị vừa ăn, vừa kiểm tra xem còn quên thứ gì trong nhà chưa mang

theo. Ông Tiểu Quan ăn một hơi bốn chiếc bánh bao. Tống Cương chỉ ăn một cái, rồi bảo không ăn được nữa. Vợ Tiểu Quan bỏ bốn chiếc bánh bao còn lại vào túi, lại cẩn thận cho vào một chiếc túi du lịch to đùng. Sau đó chị đeo lên lưng một chiếc ba lô to, tay phải xách chiếc túi du lịch to, tay trái xách chiếc va ly to đi ta, đứng ở ngoài cửa chờ Tiểu Quan. Ông Tiểu Quan đeo túi dao lên người, tay phải kéo một chiếc va ly khác cũng đi ra. Tiểu Quan giơ tay trái vỗ mạnh vai Tống Cương, bảo:

- Tống Cương, về đi! Anh hãy nghe tôi, trở về thị trấn Lưu, kéo dài vài năm nữa sẽ không về nổi đâu.

Tống Cương gật gật đầu, cũng vỗ vai Tiểu Quan nói:

- Tôi biết rồi.

Vợ Tiểu Quan mỉm cười chào Tống Cương. Tống Cương cũng mỉm cười chào lại. Tống Cương đứng nhìn hai vợ chồng hoạn nạn đi về hướng mặt trời mọc. Sau khi vợ Tiểu Quan đeo chiếc ba lô to trên lưng, Tống Cương không còn trông thấy bóng chị, chỉ nhìn thấy tay trái chị kéo chiếc va ly to, tay phải xách chiếc túi du lịch to. Khi hai vợ chồng đi, lại to tiếng cãi nhau. Ông Tiểu Quan đeo túi dao, tay trái kéo một chiếc va ly nhỏ hơn nhiều. Ông định tranh chiếc túi du lịch to đùng trên tay phải vợ, chị cứ nhất quyết không buông. Ông lại giằng chiếc va ly to ở tay trái vợ, chị cũng không chịu. Hai vợ chồng cứ hục hà hục hặc. Ông Tiểu Quan phải gất lên:

- Mẹ kiếp, tôi vẫn còn một tay không đây này.

- Tay ông ư? Hừ - Chị nói the thé - Vừa bệnh phong thấp, vừa viêm quanh vai.

- Mẹ kiếp - Ông Tiểu Quan tiếp tục mắng - Đúng là tôi mù mắt lấy phải bà.

- Có mà tôi mù mắt mới lấy ông - Chị vợ mắng trả.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Trong lúc mặt trời mọc ở đảo Hải Nam, Tống Cương vẫy tay chào từ biệt vợ chồng ông Tiểu Quan, rồi lại một ngày nữa, đầu óc hỗn loạn, đứng lẻ loi một mình trên quảng trường gặp ông Tiểu Quan bán nốt hai lọ kem phòng vú cuối cùng.

Tống Cương quyết định về nhà. Những lời nói của ông Tiểu Quan khiến Tống Cương vô cùng nhớ Lâm Hồng. Anh sợ vài năm nữa, mình cũng không còn tâm tư nào mà trở về như Tiểu Quan. Anh ngủ đêm cuối cùng ở nhà trọ nhỏ bé. Hôm sau đến bệnh viện chỉnh hình, lấy vú giả trên ngực ra. Lúc này vú giả của anh đã cứng lại. Khi đứng trước người bệnh im lặng, bác sĩ cứ tưởng nang xenlulô đã hình thành, anh mới đến làm phẫu thuật tháo bỏ. Bác sĩ hỏi anh có phải định kỳ làm mát xa vú hay không. Tống Cương im lặng lắc đầu. Bác sĩ bảo vấn đề là ở chỗ này, vú bị vô hóa vì không làm mát xa định kỳ. Sau khi phẫu thuật, bác sĩ dặn anh sáu ngày sau mới được tháo dây, sau đó sốt sắng giới thiệu với anh bệnh viện của mình. Bác sĩ bảo, nếu Tống Cương định làm phẫu thuật thay đổi giới tính, xin cứ đến đây. Tống Cương gật gật đầu, cầm thuốc tiêu viêm đi ra khỏi bệnh viện chỉnh hình.

Ngay chiều hôm ấy, Tống Cương đi xe ô tô đến Hải Khẩu. Khi ô tô đi theo đường nhựa ven biển, lại một lần nữa Tống Cương trông thấy chim biển, kết thành bầy bay liệng trên sóng, dưới ánh nắng mặt trời. Nhưng bên tai anh ngợp trong tiếng người ồn ã và tiếng mô tơ ầm ỉ trong xe, anh không nghe thấy tiếng chim biển. Khi anh lên tàu thủy ở Hải Khẩu vượt biển về Quảng Châu, trong tiếng sóng cuốn đi, cuối cùng anh đã nghe thấy tiếng chim biển. Lúc đó anh đứng trên boong, nhìn chim biển đuổi theo hoa sóng

ở cuối tàu, cảm giác như chúng cũng là hoa sóng. Lúc mặt trời lặn, ráng chiều bùng lên, chim biển kết thành từng đàn bay đi, dần dần mất hút giữa trời biển bao la như những làn khói bếp.

Khi Tống Cương ngồi trên đoàn tàu Quảng Châu đi Thượng Hải, đã không còn chim biển. Tống Cương lại đeo khẩu trang. Anh biết bệnh phổi của mình càng ngày càng nặng. Lần nào ho cũng làm cho vết thương dưới nách đau như sắp vỡ. Lúc này Tống Cương có thể lấy ra tấm ảnh chụp kỷ niệm ngọt ngào, Tống Cương trẻ trung, Lâm Hồng trẻ trung, ngay đến chiếc xe đạp mác Vĩnh Cửu cũng trẻ trung. Đã hơn nửa năm trời, anh không lấy tấm ảnh ra. Anh sợ nhìn bức ảnh, anh sẽ thương nhớ rất nhiều, sợ mình sẽ bỏ dở giữa chừng trở về thị trấn Lưu. Bây giờ anh không sợ gì nữa. Mắt anh lúc nào cũng nhìn Lâm Hồng trong tấm ảnh. Thi thoảng anh cũng nhìn nụ cười của mình khi còn trẻ. Nhưng trong đầu anh vẫn có bóng chim biển đang bay liệng.

Khi gió thu thổi, lá rụng, Tống Cương kéo chiếc va ly đi ra khỏi bến xe đường dài của thị trấn Lưu, người đàn ông đeo khẩu trang đã trở về trong hoàng hôn. Anh giẫm lá rơi trên đất, bước chân lảo đảo đi về nhà mình. Tiếng hít thở trong khẩu trang của anh cũng kêu phập phều. Anh xúc động lạ thường, sắp gặp Lâm Hồng đến nơi rồi. Nghĩ vậy khiến anh lên cơn ho dữ dội. Nhưng anh không cảm thấy đau đớn ở vết thương dưới nách. Anh rảo bước trên phố lớn thị trấn Lưu. Ánh điện nê ông sáng choang từ hai bên đường phố và tiếng nhạc xập xình hỗn loạn, thoảng như mây khói trôi qua. Khi anh nhìn thấy cửa nhà mình hiện ra xa xa, nước mắt anh mờ nhòa. Anh bỏ kính ra, một tay kéo chiếc va ly, một tay lấy vạt áo lau mắt kính.

Tống Cương đã về đến cửa nhà mình. Khi còn ở trên bến xe đường dài, anh đã cầm chìa khoá trong tay. Chiếc chìa khoá đang ở trong lòng bàn tay kéo va ly. Anh bỏ va ly xuống. Khi xỏ chiếc chìa khoá đâm mồ hôi vào lỗ khoá, anh lưỡng lự một lát, và quyết định gõ cửa. Anh đã gõ ba tiếng, lại

gõ ba tiếng nữa. Anh thở gấp chờ đợi giây phút mừng quýnh Lâm Hồng ra mở cửa. Nhưng trong nhà không có bất cứ động tĩnh nào. Tống Cương đành phải vịn chìa khoá đẩy cửa vào, giọng run run gọi một tiếng:

- Lâm Hồng.

Không có tiếng trả lời anh. Anh để va ly xuống, đi vào buồng ngủ, đi vào bếp, đi cả vào buồng vệ sinh, tất cả đều trống không. Anh hoang mang đứng trong phòng khách một lát, sau đó chợt nghĩ có thể vừa hết giờ làm việc Lâm Hồng đang trên đường đạp xe về. Anh lập tức ra đứng ngoài cửa, nhìn đường phố ửng trong ráng chiều. Trên đường phố người xe đi lại nhộn nhịp. Tống Cương xúc động đứng trước cửa cho mãi đến lúc ráng chiều dần dần tắt hẳn, màn đêm từ từ buông xuống, vẫn không nhìn thấy bóng dáng Lâm Hồng đạp xe về. Có mấy người đi qua trông thấy Tống Cương, dừng lại tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Tống Cương phải không? Anh về rồi à?

Tống Cương thần thờ gật gật đầu. Anh nhìn thấy những khuôn mặt quen thuộc, nhưng trong đầu anh toàn là dáng dấp Lâm Hồng, ngay tức khắc không nhớ ra tên mấy người đó. Tống Cương đứng hơn một tiếng đồng hồ ở cửa nhà mình. Quay sang nhìn cửa hàng điểm tâm bên kia phố, anh ngạc nhiên trông thấy dưới hộp đèn nê ông sáng trắng tên cửa hàng đã thay đổi, không phải là "Cửa hàng điểm tâm Tô Ký", mà đổi thành "Cửa hàng điểm tâm Chu Bất Du". Sau đó anh trông thấy mặt Chu Du lấp ló trong cửa hàng. Tống Cương bước qua lòng đường, đi sang cửa hàng điểm tâm.

Tống Cương nhìn thấy Tô Muội ngồi sau quầy thu tiền, Chu Du đang nói chuyện với mấy khách ăn điểm tâm. Tống Cương mỉm cười gật đầu chào Tô Muội. Khi nhìn thấy Tống Cương đeo khẩu trang, Tô Muội ngần người, trong chốc lát chưa kịp phản ứng. Quay sang tên lừa đảo giang hồ, Tống Cương gọi một tiếng:

- Chu Du.

Cũng như Tô Muội, Chu Du ngớ người, rồi nhận ra. Chu Du sốt sắng reo lên:

- Ô kìa, Tống Cương, anh đã về rồi à?

Khi đi đến trước mặt Tống Cương, Chu Du chợt nghĩ ra điều gì, liền cải chính:

- Hiện giờ tôi đã đổi tên là Chu Bất Du.

Tống Cương nghĩ đến tên cửa hàng đèn nê ông ở ngoài. Anh cười. Anh nhìn thấy một bé gái ngồi trong ghế nôi, hỏi Chu Du - Bây giờ gọi là Chu Bất Du:

- Đây là Tô Chu phải không?

Chu Bất Du vui vẻ xua tay, cải chính một lần nữa:

- Cháu tên là Chu Tô.

Tô Muội cũng bước đến, nhìn Tống Cương đang ho rũ rượi, chị quan tâm hỏi:

- Anh Tống Cương, anh vừa về đấy à? Anh ăn cơm tối chưa?

Y như một ông chủ, Chu Bất Du lập tức bảo cô phục vụ:

- Cầm bảng kê món ăn đến đây.

Cô phục vụ cầm bảng kê món ăn đến, Chu Bất Du hất hàm bảo cô đưa cho Tống Cương, rồi nói với anh:

- Tống Cương, bánh điểm tâm ở đây anh ăn được bao nhiêu cứ việc ăn, không lấy tiền.

Tống Cương ho sù sụ, xoa tay trả lời:

- Tôi không ăn ở đây, tôi chờ Lâm Hồng về nhà cùng ăn một thể.

- Lâm Hồng ư? - Chu Bất Du tỏ vẻ lạ lùng - Anh khỏi phải chờ làm gì, Lâm Hồng đã theo Lý Trọc đi Thượng Hải.

Nghe nói vậy Tống Cương chột dạ. Tô Muội lo lắng gàn Chu Bất Du:

- Anh không nên ăn nói lung tung.

- Ai ăn nói lung tung? - Chu Bất Du cãi lý - Hàng bao nhiêu người đã nhìn thấy tận mắt.

Thấy Tô Muội cứ nháy mắt tới tới với mình, Chu Bất Du không nói tiếp, nhìn ngược Tống Cương, tỏ ra quan tâm, anh ta cười một cách thần bí, khẽ hỏi:

- Anh bỏ đi rồi h?

Tống Cương mơ màng gật gật đầu. Lời nói của Chu Bất Du vừa rồi khiến anh hoang mang. Chu Bất Du kéo Tống Cương ngồi xuống ghế. Ngồi vắt chân chữ ngũ, anh ta hết sức nghênh ngang đặc ý nói:

- Sau khi để lại sự nghiệp kinh doanh sản phẩm bảo vệ sức khỏe cho anh, tôi đã quan tâm đến nghề ăn uống. Tôi sắp sửa mở hai "Cửa hàng điểm tâm Chu Bất Du" ở thị trấn Lưu. Trong ba năm tới, tôi chuẩn bị mở một trăm cửa hàng liên hoàn toàn Trung Quốc...

Ngồi bên cạnh, Tô Muội ngắt lời chòng:

- Hai cửa hàng ở thị trấn Lưu còn chưa mở nữa là.

Chu Bất Du lườm vợ một cái, tỉnh bơ, tiếp tục nói với Tống Cương:

- Anh biết ai là đối thủ của tôi không? Không phải Lý Trọc, Lý Trọc nhỏ tí tẹo, là Mardonan. Tôi sẽ làm cho nhãn mác hàng ăn uống của Chu Bất Du đánh bại hoàn toàn Mardonan trên địa bàn Trung Quốc, làm cho thị trường cổ phiếu của Mardonan sụt giá năm mươi phần trăm.

Tô Muội nói một cách bất mãn:

- Em nghe thẹn đỏ mặt.

Chu Bất Du lại lườm vợ lần nữa, sau đó cúi nhìn đồng hồ đeo tay, sốt ruột đứng dậy, bảo Tống Cương:

- Tống Cương, hôm khác chúng ta bàn tiếp, bây giờ tôi phải về nhà xem phim Hàn Quốc.

Sau khi Chu Bất Du ra về, Tống Cương quay người đi khỏi cửa hàng điểm tâm, trở về ngôi nhà trống không của anh. Anh bật sáng tất cả các bóng điện, tháo khẩu trang đứng trong buồng ngủ một lúc, lại vào nhà bếp đứng một lúc, đứng trong buồng vệ sinh một lúc, sau đó ra đứng giữa phòng khách, bắt đầu lên cơn ho rũ rượi, dưới nách đau nhức từng cơn, hình như vết thương khâu chỉ rạn nứt. Tống Cương đau đớn đến nỗi chảy cả nước mắt nước mũi, còng lưng cúi đầu ngồi xuống ghế, hai tay ôm ngực, chờ cơn ho đỡ dần, chỗ vết thương cũng giảm nhức nhối. Khi ngẩng lên, thấy hai mắt mờ nhoà, không biết tại sao, anh chớp chớp mấy cái, vẫn không nhìn thấy gì hết. Một lúc sau mới phát hiện nước mắt của những cơn đau làm ướt sũng mắt kính. Anh bỏ kính lấy vạt áo lau mắt kính, sau khi đeo lên, mọi thứ lại rõ nét.

Tống Cương đeo khẩu trang, đứng dậy lại đi ra ngoài sân. Anh vẫn nuôi ảo tưởng Lâm Hồng từ xa xa đi tới. Anh nhìn dòng người mờ mịt trên đường phố. Đèn đường và đèn nê ông đan xen nhấp nháy làm cho phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi trở nên kỳ quái sặc sỡ. Lúc này nhà thơ Triệu đi đến.

Khi đến bên Tống Cương, nhà thơ Triệu ngắm nghía chiếc khăn trang của Tống Cương, lùi lại gọi một tiếng:

- Tống Cương.

Tống Cương khẽ trả lời, ánh mắt đang nhìn dòng người chuyển sang nhìn nhà thơ Triệu. Một lúc sau anh mới nhận ra. Nhà thơ Triệu cười hì hì, nói:

- Không cần nhìn mặt anh, cứ nhìn khăn trang của anh, tôi cũng biết anh là Tống Cương.

Tống Cương gật gật đầu, ho mấy tiếng, cơn đau khiến anh bất giác đưa hai tay ôm hai bên nách. Nhìn Tống Cương một cách thông cảm, nhà thơ Triệu hỏi:

- Anh đang chờ Lâm Hồng phải không?

Tống Cương gật gật đầu, rồi lắc lắc đầu, ánh mắt hỗn độn của anh lại lướt sang dòng người mờ mịt. Nhà thơ Triệu khẽ vỗ vai Tống Cương, nói như khuyên nhủ, an ủi:

- Đợi làm gì nữa, Lâm Hồng đã đi với Lý Trọc.

Toàn thân Tống Cương run run, nhìn nhà thơ Triệu có vẻ xết nét. Nhà thơ Triệu cười một cách bí hiểm, lại vỗ vai Tống Cương một lần nữa, nói:

- Rồi đây anh sẽ biết.

Nhà thơ Triệu cười một cách thần bí bước lên cầu thang, về nhà mình. Tống Cương vẫn đứng ở cửa. Trong lòng anh rối như tơ vò, không nghĩ ra điều gì. Hai mắt anh thần thờ không nhìn rõ gì hết. Mồm anh ho rũ rượi. Nhưng anh không cảm thấy đau đớn ở dưới nách. Tống Cương đứng trơ như phỗng bên phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi, mãi cho đến lúc người qua

lại bắt đầu thưa dần, đèn nê ông lần lượt tắt, chung quanh vắng lặng, anh mới run rẩy như một ông già, quay người, cúi đầu đi vào nhà mình - một ngôi nhà không có Lâm Hồng.

Tống Cương đã sống qua một đêm gian nan. Anh nằm một mình trên chiếc giường đã từng là của hai người, cảm thấy thân thể mình lạnh giá trong chăn, thậm chí cả căn nhà đều giá lạnh. Đầu anh rối mù, lời nói của Chu Bất Du và nhà thơ Triệu khiến anh cảm thấy đã xảy ra chuyện gì, một người là anh em của mình đã từng sống nương tựa vào nhau, một người là vợ anh yêu chân tình suốt đời. Anh không dám nghĩ tiếp, bởi vì anh sợ, anh đã trải qua một đêm mất ngủ, ngủ mà không phải ngủ.

Buổi sáng hôm sau, trong lòng trống rỗng, Tống Cương đeo khẩu trang đi trên phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi. Trong lòng, anh không biết mình sẽ đi đâu, nhưng chân anh biết. Bước chân đã dẫn anh đi đến cổng lớn của Công ty Lý Trọc. Khi bước chân dừng lại, anh hoàn toàn không biết nên làm gì. Lúc này anh trông thấy ông Vương bán kem từ phòng thường trực xồng xộc chạy ra, sốt sắng gọi:

- Tống Cương, Tống Cương, anh đã về.

Sau khi ông Vương bán kem trở thành phú ông của thị trấn Lưu chúng tôi, suốt ngày lông bông trên phố lớn như một kẻ vô công rồi nghề, mấy năm nay ông đã chán ghét cảnh sống du thủ du thực, bắt đầu đến ngồi ở phòng làm việc Công ty như một phó Tổng giám đốc. Người ta ai cũng bận túi bụi, còn ông chỉ ngồi chơi xơi nước. Một năm trôi qua ông cũng chán ghét cảnh ngồi chơi xơi nước ở phòng làm việc. Ông hăng hái tự nhận làm người gác cổng ở phòng thường trực của Công ty. Như vậy, ít nhất cũng có một số người ra vào nói chuyện với ông. Ông Vương bán kem là cố đồng thứ ba của công ty. Phó Lưu không dám chậm trễ, ra lệnh tháo dỡ phòng thường trực cũ xây dựng một phòng thường trực hết sức oai vệ, gồm một nhà khách lớn, một buồng ngủ lớn, một nhà bếp lớn, một nhà vệ sinh lớn, trang trí hào hoa sang trọng theo tiêu chuẩn khách sạn năm sao, mùa hè có

điều hoà nhiệt độ cỡ trung ương, mùa đông có lò sưởi nhiệt, ghế xô pha nhập khẩu Italia, giường đôi nhập khẩu của Đức, tủ nhập khẩu của Pháp, bàn viết lớn, ghế ông chủ, cần thứ gì có thứ nấy. Sau khi vào ở phòng thường trực cấp năm sao, ông Vương bán kem mừng lắm, từ đó trở đi không về nhà. Ông Vương khen Phó Lưu rồi rít. Lần nào gặp mặt, ông Vương cũng ca ngợi công đức của Phó Lưu. Phó Lưu nghe vậy hí hửng, nở ruột nở gan. Ông Vương hài lòng nhất là bộ đại tiện TOTO, đại tiện xong không phải chùi đít, một dòng nước tự xối rửa sạch trơn, hơn nữa còn sấy khô hậu môn. Phó Lưu còn lắp cho ông Vương năm chảo lớn nhận tín hiệu vô tuyến ở nóc nhà Phòng thường trực Phó Lưu bảo ông Vương, một khi lắp xong năm chảo lớn, xem được tất cả ti vi của các nước giàu hơn Trung Quốc, xem được tất cả ti vi của các nước giàu như Trung Quốc, cũng xem được một số kênh ti vi của những nước nghèo hơn Trung Quốc. Thế là Phòng thường trực của ông Vương bán kem suốt ngày truyền ra các thứ tiếng trên thế giới, y như Liên hợp quốc họp đại hội.

Trong lúc này, ông Dư nhớ rằng, người bạn chiến đấu gần gũi nhất của ông Vương bán kem, cũng nâng cấp các cuộc du lịch thế giới. Đối với ông Dư, đi theo đoàn du lịch và du lịch tự bỏ tiền đã trở thành chuyện cũ rích. Mỗi khi đến một nơi, ông đều thuê một nữ phiên dịch, ông cũng đã ngán ngẫm cảnh núi non, mọi quan tâm của ông dồn cả sang biểu tình thị uy. Ông đã từng tham gia biểu tình thị uy ở mấy chục thành phố của âu Mỹ. Ông không phân biệt xanh đỏ trắng vàng, biểu tình gì, thị uy gì, chỉ cần gặp là lập tức hăng hái gia nhập. Khi gặp biểu tình của hai phái đối lập, ông gia nhập phái nào người đông thế mạnh. Ông Dư nhớ rằng đã biết hô khẩu hiệu biểu tình của mười thứ tiếng. Ông thường xuyên gọi điện cho ông Vương bán kem. Trong lúc ông nói chuyện bất giác cũng xen vào một vài khẩu hiệu nước ngoài.

Đối với các cuộc biểu tình thị uy ở khắp nơi của ông Dư nhớ rằng, ông Vương bán kem lại hiểu thành đại cách mạng văn hoá. Lần nào sau khi ông Dư nói với ông Vương trong điện thoại lại biểu tình thị uy ở thành phố nào

đó, ông Vương lập tức gọi điện thoại cho Phó Lưu tín nhiệm nhất của mình báo tin, thành phố nào đó ở nước ngoài đang có cuộc đại cách mạng văn hoá. Ông Dư nhớ rằng không hài lòng với lối hiểu này của ông Vương bán kem. Trong điện thoại đường dài, ông Dư mắng ông Vương:

- Anh bạn quê mùa ơi, anh đếch hiểu gì cả, đây là chính trị.

Trong điện thoại, ông Dư giải thích tại sao mình say sưa với chính trị như vậy, ông nói với ông Vương:

- Đây gọi là no cơm ấm cật dậm dật trong lòng, giàu sang phú quý quay sang yêu chính trị...

Lúc đầu ông Vương không phục. Một hôm đột nhiên ông Vương nhìn thấy ông Dư trong một bản tin vô tuyến truyền hình nước ngoài, mà bên trái của ông Dư chợt hiện lên trong đội ngũ biểu tình, ông Vương ngạc nhiên cứ há hốc mồm. Từ đó trở đi ông Vương vô cùng sùng kính ông Dư. Khi ông Dư gọi điện về, ông Vương bảo trông thấy ông Vương trong ti vi, ông Vương xúc động nói cứ lặp ba lặp bập. Ở đầu dây bên kia, ông Dư cũng ngạc nhiên nói lặp ba lặp bập, kêu lên khá nhiều tiếng như động vật, sau đó lập tức hỏi ông Vương, có ghi lại hình ảnh của ông không? Ông Vương bảo không có máy camera. Ông Dư đã chửi om sòm trong điện thoại, mắng ông Vương té tát, văng ra liền một lúc bốn thứ đồ, đồ ngu, đồ ngốc, đồ ngổ, đồ khốn nạn! Sau đó nói một cách đau lòng, bạn thân nhất cuộc đời ông lại không ghi lại những pha hoành tráng của đời ông. Ông Vương hết sức xấu hổ, cứ leo lẻo thề thốt, từ nay về sau hễ gặp những pha như thế nhất định ông sẽ ghi lại. Thế là từ đấy, kênh truyền hình của ông Vương bán kem luôn luôn bám sát vết chân của ông Dư nhớ rằng. Ông Dư đến nước nào, ông Vương khoá luôn kênh truyền hình của nước đó, chăm chú tận tụy tìm những pha quay cảnh tượng biểu tình thị uy, tìm được rồi, lập tức như mèo rình chuột, mắt cứ chăm chăm nhìn vào màn hình không chớp, máy điều khiển từ xa cứ lăm lăm trong tay, chỉ cần thấy ông Dư xuất hiện liền ghi lại.

Khi ông Vương bán kem trông thấy Tống Cương đứng ngoài cửa, cũng là lúc ông Dư nhổ răng từ Madrid đáp máy bay đến Tôrônô, ông Vương tạm thời không theo dõi ti vi. Đã lâu lắm ông Dư không nhìn thấy Tống Cương, ông Vương xông luôn ra kéo Tống Cương vào, bảo Tống Cương ngồi xuống ghế xô pha Italia, bắt đầu thao thao bất tuyệt kể lại những chuyện hiểm người biết đến về ông Dư nhổ răng. Sau đó ông than vãn:

- Anh bạn Dư của mình lấy đâu ra lòng can đảm lớn thế, một câu tiếng nước ngoài không biết, cũng dám đi bất cứ nước nào.

Tống Cương lúc này đang chìm đắm trong một mớ hỗn độn, vết thương ở dưới nách cứ đau ê ẩm, cặp mắt trên khẩu trang của anh cứ lura đi lura lại trên người ông Vương bán kem, anh không nghe ông Vương nói câu nào. Tống Cương biết Lý Trọc không ở đây. Lâm Hồng cũng không ở đây. Anh không biết vì sao mình lại đến đây. Anh ngồi ba mươi phút không nói một câu, lại im lặng đứng dậy, đi ra khỏi phòng thường trực sang trọng của ông Vương bán kem. Ông Vương đi sau cứ nói leo leo. Ra đến cổng ông Vương đứng lại, tiếp tục nói gì đó, Tống Cương không nghe gì hết. Mắt trống rỗng, anh nhìn phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi, chân nặng trĩu, lê từng bước về nhà.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Sau khi trở về thị trấn Lưu, Tống Cương đã lui thúi sống im lặng sáu ngày. Trong sáu ngày anh nấu sáu lần cơm. Mỗi ngày anh chỉ ăn một bát. Anh đóng cửa không đi đâu. Chỉ khi nào cần mua thức ăn, anh mới đi ra phố. Anh đã gặp nhiều người quen. Những lời nói ít ỏi nửa kín nửa hở của những người này khiến anh mông lung biết chuyện gì đã xảy ra giữa Lý Trọc và Lâm Hồng. Trông anh đờ đẫn tê liệt không còn cảm giác. Đến tối ngày thứ bảy, Tống Cương tìm ra quyển ảnh bom trong nhà, xem lại từng bức ảnh hai vợ chồng chụp chung, thở dài một tiếng náo nùng, rồi gập lại. Anh lại tìm ra tấm ảnh chụp kỷ niệm toàn gia đình, bố Tống Phạm Bình, mẹ Lý Lan, người anh em Lý Trọc và mình. Tấm ảnh đen trắng, để lâu năm đã ố vàng. Tống Cương vẫn thở dài một tiếng, kẹp tấm ảnh vào quyển ảnh bom, nằm xuống giường nước mắt như mưa.

Sau bảy ngày hỗn độn, cuối cùng suy nghĩ của Tống Cương trở nên mạch lạc. Vướng mắc tình cảm giữa Lý Trọc, Lâm Hồng và anh thời bấy giờ còn sờ sờ ra đó. Nhoáng một cái, hai mươi năm đã trôi qua. Bây giờ, cuối cùng Tống Cương đã nhận ra, Lâm Hồng không nên lấy anh. Lâm Hồng nên lấy Lý Trọc. Nghĩ vậy Tống Cương chợt thấy nhẹ người, cảm giác như cuối cùng hòn đá trong tim đã rơi xuống đất. Anh bỗng thấy nhẹ nhõm cả người.

Sang ngày thứ tám, trời rạng đông, Tống Cương ngồi trước bàn ăn, cẩn thận viết hai bức thư. Một bức cho Lâm Hồng. Một bức cho Lý Trọc. Anh viết rất vất vả. Rất nhiều câu anh không biết viết có đúng không. Anh đau lòng nghĩ lại lúc hai mươi tuổi, mình đã từng thích đọc sách thích văn học. Anh đã từng viết một truyện ngắn, đọc xong Lý Trọc đã khen rồi rít.

Ngần này năm, đời sống đã đè nặng lên anh đến ngạt thở. Anh không xem sách, không đọc báo. Bây giờ anh đột nhiên phát hiện ngay đến thư mình cũng không viết nổi.

Tống Cương ghi nhớ những chữ không biết viết trong đầu sau đó đeo khẩu trang ra hiệu sách tra từ điển. Tra xong từ điển, Tống Cương về nhà viết tiếp. Ngay đến một quyển từ điển anh cũng tiếc bỏ tiền mua. Tuy anh đem về cho Lâm Hồng ba vạn đồng, anh cảm thấy cả đời mình vẫn không tạo cho Lâm Hồng một cuộc sống tử tế. Khoản tiền cuối cùng nhất định phải để lại cho Lâm Hồng. Mấy ngày này anh đi đi lại lại ngoài hiệu sách những mười lần. Nhân viên hiệu sách trông thấy anh cười hì hì. Họ nói sau lưng anh, anh chàng Tống Cương trước đây là người thay thế số một, bây giờ đã trở thành học giả hàng đầu. Ngày nào Tống Cương cũng đến hiệu sách tra từ điển mấy lần. Nhân viên bán sách nhin không nổi đã nói đùa gọi anh là học giả hàng đầu, sau đó lại gọi anh là nhà từ điển hàng đầu. Nghe vậy Tống Cương chỉ cười không nói gì, cúi xuống cẩn thận tra những chữ mình không biết. Tống Cương bỏ ra năm ngày, vừa viết vừa tra, vừa sửa câu văn, cuối cùng đã viết xong hai bức thư. Anh chép lại cẩn thận. Sau đó như trút được gánh nặng, anh đứng dậy, ra bưu điện mua hai phong bì và hai con tem, viết họ tên địa chỉ lên phong bì, dán tem tử tế, bỏ hai bức thư vào túi áo ngực.

Lúc này Tống Cương cảm thấy dưới nách nổi lúc một đau, hơn nữa cơn đau càng nặng trĩu. Anh nghi ngờ cơn đau tức như bó chặt, đã từ từ cởi áo ra, áo sơ mi sát thân đã dính chặt vào thịt da dưới nách. Khi cởi áo sơ mi, cứ y như xé da xé thịt, đau đớn khiến toàn thân anh rùng mình. Khi cơn đau đỡ dần, anh giơ cánh tay lên, cúi xuống nhìn vết thương hai bên nách đã mưng mủ, dây đen khâu vết thương sưng tấy. Anh chợt nhớ lẽ ra sau khi mổ sáu ngày phải tháo dây, bây giờ đã sang ngày thứ mười ba, cho nên vết thương cứ trương lên nhức nhối.

Tống Cương đứng dậy tìm kéo, cầm gương soi chuẩn bị tháo dây. Nhưng sợ kéo bẩn, anh đã đốt lửa hơ kéo khử trùng năm phút, rồi cầm kéo chịu khó chờ trong mười phút cho nguội hẳn, anh bắt đầu cắt từng tí từng tí sợi dây đen dưới nách, đầu dây đen cắt ra bám đầy lưỡi kéo. Anh cảm thấy từng cơn đau nhức dưới nách đang được thư dần dần. Sau khi cắt xong dây, cơ thể đột nhiên được thả lỏng, nhẹ bẫng.

Chiều tối, Tống Cương gói cẩn thận số tiền đem về vào trong tờ báo cũ, đặt vào dưới gối, cầm chiếc chìa khoá ngăm nghía một lát rồi đặt lên bàn, đeo khẩu trang đi ra cửa. Khi mở cửa, anh quay lại nhìn căn nhà một lượt, nhìn chìa khoá để trên bàn, anh cảm thấy nhà mình rõ mồn một, nhưng lại không nhìn rõ chiếc chìa khoá. Anh khe khẽ đóng cửa. Xong, anh đứng một lát, nghĩ bụng chìa khoá đã để trên bàn, mình không quay về nữa.

Tống Cương quay người, đi tạt qua phố vào cửa hàng điểm tâm của Chu Bất Du. Anh chưa bao giờ ăn bánh bao nhỏ có ống mút, bây giờ muốn thưởng thức xem sao. Khi đi vào anh không nhìn thấy Chu Bất Du và Tô Muội. Anh ngó ngó nghiêng nghiêng một lát, cũng không trông thấy bà Tô. Anh không biết Chu Bất Du cũng đã biến Tô Muội và bà Tô thành những người mê phim Hàn Quốc. Vào giờ này từ thứ hai đến thứ sáu, ba người ngồi ngay ngắn trong nhà, chăm chú nhìn lên màn hình ti vi. Tống Cương ngần ngừ đứng một lát ở cửa. Một cô phục vụ lạ mặt ngồi sau quầy thu tiền. Anh đành phải đi đến trước mặt cô phục vụ không quen biết, suy nghĩ rồi hỏi một câu ngớ ngẩn:

- Ăn thế nào...

Cô phục vụ không hiểu lời anh, đã hỏi lại:

- Cái gì ăn thế nào?

Tống Cương biết mình nói sai, nhưng ngay tức khắc không nghĩ ra cách nói chính xác, anh chỉ vào mấy người đang ăn bánh bao nhỏ có ống

mút, nói:

- Bánh bao nhỏ có ống mút...

Mấy người khách cười hì hì. Một người hỏi anh:

- Khi còn bé anh có bú mẹ không?

Tống Cương biết người này trêu mình. Anh đột nhiên trả lời một cách thông minh:

- Chúng ta đều bú cả.

- Sau khi lớn anh đã từng ăn bánh bao chứ? - Người kia hỏi tiếp.

- Chúng ta đều đã ăn - Tống Cương tiếp tục trả lời một cách thông minh.

- Được - Người kia nói - Để tôi hướng dẫn cho anh - Đầu tiên hút hết nước cốt thịt, y như bú vú mẹ, sau đó ăn vỏ bánh còn lại như ta vẫn thường ăn bánh bao.

Những người ăn cứ cười không ngớt. Cô phục vụ ngồi trong quầy cũng không nhịn nổi cười. Tống Cương không cười. Câu trả lời vừa rồi khiến tư duy của anh rõ nét, anh nói với cô phục vụ:

- Tôi hỏi là hỏi bao nhiêu tiền?

Cô phục vụ hiểu ra, nhận tiền của Tống Cương, viết phiếu đưa cho anh. Tống Cương cầm vé vẫn đứng trước quầy. Cô phục vụ bảo anh tìm chỗ ngồi xuống đã, bánh còn đang hấp, xin chờ khoảng mười phút. Nhìn mấy người đang cười hì hì, Tống Cương ngồi xuống trước chiếc bàn cách xa họ. Ánh mắt anh thần thờ. Anh ngồi ngay ngắn như một học sinh tiểu học, chờ bánh bao nhỏ có ống mút của mình.

Cuối cùng bánh đã bê ra. Trước hơi nóng đang bốc lên ngùn ngụt, Tống Cương từ từ bỏ khẩu trang, ngậm ống hút vào mồm mút chùn chụt nước thịt bên trong. Máy người chê cười anh hết sức ngạc nhiên. Nước thịt trong bánh không nóng một trăm độ, cũng phải tám chín mươi độ vậy mà Tống Cương cứ mút chùn chụt, y như mút nước lạnh, không hề nóng chút nào. Anh mút xong một cái bánh bao, lại chùn chụt mút chiếc bánh khác, nước cốt trong ba chiếc bánh bao nhỏ, trong chốc lát đã được mút hết sạch. Sau đó anh ngẩng đầu nhìn mấy người đang ngạc nhiên. Anh mỉm cười, nụ cười của anh khiến mấy người kia cảm thấy lạnh gáy. Họ nghĩ hình như ông này mắc bệnh tâm thần. Tống Cương lại cúi đầu ăn bánh bao. Ăn xong ba chiếc bánh bao nhỏ, Tống Cương đeo khẩu trang, đứng dậy đi ra khỏi cửa hàng điểm tâm. Lúc này mặt trời sắp lặn. Tống Cương đeo khẩu trang đi về hướng tây Tống Cương không còn cúi đầu đi trên phố lớn như ngày thường. Anh ngẩng lên, hết nhìn sang trái lại nhìn sang phải, nhìn các cửa hàng hai bên phố và người qua lại. Có người gọi tên anh, anh không cúi đầu hấp tấp trả lời, mà vẫy tay chào lại một cách hữu hảo. Khi đi qua tủ kính các cửa hàng, anh cũng dừng lại nhìn kỹ hàng hoá bày bán bên trong. Rất nhiều dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi nhìn thấy Tống Cương trong buổi chiều nay, sau này nghĩ lại họ bảo trước kia mỗi lần Tống Cương xuất hiện trên phố lớn anh đều đi vội vã, chỉ có chiều tối nay anh như đang đi dạo phố. Họ nói, Tống Cương cứ nhìn mãi vào hàng hoá bày trong tủ kính của mỗi cửa hàng, đều quay lại nhìn mỗi người đi ngang qua mình, thậm chí cũng tỏ ra hết sức quan tâm đối với những cây ngô đồng ở hai bên đường phố. Anh còn đứng năm sáu phút trước cửa hàng bán loa đài, nghe xong hai bài hát thịnh hành, còn nói với người đi qua bên cạnh:

- Hai bài hát này hay lắm.

Khi đi qua bưu điện, Tống Cương lấy trong túi áo ngực hai bức thư viết cho Lý Trọc và Lâm Hồng. Sau khi bỏ thư vào thùng, anh còn ngồi xuống nhìn vào bên trong xác định thư của mình đã rơi xuống, anh mới yên tâm đi tiếp về phía mặt trời lặn.

Tống Cương đi khỏi thị trấn Lưu chúng tôi, đến chỗ đường sắt chạy qua. Anh ngồi trên một hòn đá bên cạnh đường sắt, tháo khẩu trang, sung sướng hít thở không khí trong lành lúc xâm tối, nhìn lúa chín trên đồng ruộng xung quanh đang chờ gặt. Một con sông nhỏ ở xa xa chảy qua. Ráng chiều ửng hồng mặt sông. Ráng chiều trên sông khiến anh ngẩng đầu nhìn trời chiều đang tắt dần. Anh cảm thấy bầu trời còn đẹp hơn mặt đất. Mặt trời đỏ ối treo lửng lơ trong ráng chiều, những vĩa mây trôi lấp lánh màu sắc, chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp, y như nước thủy triều trong biển cả đang dâng lên dào dạt. Anh cảm thấy mình đã nhìn thấy ánh sáng. Ánh sáng lấp lánh đang xen cài trong bầu trời, biến ảo khôn lường. Sau đó anh cúi đầu nhìn lại những thửa ruộng bốn phía xung quanh, bông lúa nào cũng nhuộm đỏ ráng chiều, bày ra trước mặt như những bông hoa hồng. Anh cảm thấy mình đang ngồi giữa trăm hoa đua nở.

Lúc này anh nghe thấy tiếng còi tàu từ xa xa vọng lại. Anh bỏ kính ra lau, sau khi đeo kính lên, anh nhìn thấy một nửa mặt trời đã lặn, đoàn tàu đang từ phía mặt trời lao tới. Anh đứng lên nói, đã đến giờ mình đi khỏi thế gian. Tiếc cặp kính của mình, sợ bị đoàn tàu đè hỏng, anh đã tháo ra để trên hòn đá vừa ngồi, lại cảm thấy không nổi trội, anh cởi áo sơ mi trải lên hòn đá, rồi mới đặt kính vào. Sau đó anh hít thật sâu một hơi không khí cõi nhân gian. Lại đeo khẩu trang, lúc ấy anh quên khuấy người chết không bao giờ còn hít thở, anh sợ bệnh phổi sẽ lây sang người thu xác chết. Anh bước lên bốn bước, sau đó giơ hai tay nằm sấp trên đường ray. Anh cảm thấy phía dưới nách hai bên tỳ lên đường ray đau đớn vô cùng. Anh bò lên trước để bụng tỳ lên đường ray. Anh thấy dễ chịu hơn nhiều. Đoàn tàu lao tới khiến đường ray dưới thân anh run run. Lại nhớ màu sắc trên bầu trời, anh ngẩng đầu nhìn không trung xa xa, cảm thấy đẹp vô cùng. Anh ngoái cổ nhìn đồng ruộng như hoa hồng trước mặt, lại lần nữa anh thấy đẹp vô cùng. Giữa lúc này anh đột nhiên mừng rỡ nhìn thấy một con chim biển. Con chim biển đang kêu, vẫy đôi cánh từ xa xa bay tới. Đoàn tàu ầm ầm nghiêng qua bụng anh. Cảnh tượng cuối cùng để lại trong mắt anh trước lúc tắt thở là một con chim biển lẻ loi bay liệng giữa một rừng hoa.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Lý Trọc và Lâm Hồng ngồi xe con Horse màu trắng về đến thị trấn Lưu, đi vào ngôi nhà hào hoa sang trọng của Lý Trọc trước khi màn đêm buông xuống. Lâm Hồng đã làm phẫu thuật gắn lại màng trinh. Lý Trọc đã bàn bạc xong mấy vụ buôn bán ở Bắc Kinh và Đông Bắc. Khi hai người xuống xe, cảm giác như vừa khai hoàn trở về. Vừa bước vào phòng khách, máy điện thoại di động của Lý Trọc đã đổ chuông. Điện thoại của Phó Lưu, báo tin cơm tối đã sắp sẵn, ăn lúc nào cũng được. Lý Trọc tắt máy nói:

- Thăng khốn nạn làm việc đâu vào đấy, rất chu toàn.

Lý Trọc và Lâm Hồng vứt hành lý vào phòng khách, đi vào nhà ăn như đôi én bay. Lúc này trời đã tối hẳn. Lý Trọc bật đèn trần nhà ăn, nhìn thấy bữa cơm tối đã bày sẵn trên bàn. Một chùm hoa hồng để ở giữa mâm. Một chai rượu nho Pháp năm 1985 để trong xô thép không rỉ, nắp chai đã mở, nút bấc cắm trong miệng chai. Lý Trọc và Lâm Hồng ngồi đối mặt nhau. Lý Trọc hết sức hài lòng đối với Phó Lưu. Anh ta nói với Lâm Hồng:

- Thăng khốn nạn cũng lẳng mạn đáo để.

Nhìn chùm hoa hồng và bữa cơm tối trên bàn, Lâm Hồng cười khúc khích. Chị bảo hình như người nước ngoài đang ăn cơm. Lý Trọc lập tức giống như một nhân sĩ ngoại quốc, thẳng lưng cầm chai rượu nho trong xô, mở nút bấc rót một chút vào ly của mình. Sau khi để chai rượu xuống, anh ta nâng ly rượu lắc lắc nhẹ, lại giơ lên mũi ngửi, rồi mới uống một hớp, khen một câu:

- Rượu ngon tuyệt.

Sau khi đứng dậy, tay trái để ra sau lưng, tay phải cầm chai rượu rót vào ly của Lâm Hồng trông rất phong độ. Ngồi xuống giơ ly rượu của mình lên, anh ta ân cần chờ đợi Lâm Hồng cũng nâng ly. Không nhịn nổi, Lâm Hồng bật cười, anh chàng Lý Trọc lúc nào cũng nói tục chửi bậy đột nhiên trở nên nho nhã lịch sự. Lần đầu tiên Lâm Hồng được chứng kiến, chị cười, hỏi Lý Trọc:

- Anh học ở đâu điệu bộ ấy?

- Học trong ti vi.

Lý Trọc lịch sự trả lời, giơ ly chờ Lâm Hồng cùng chạm. Lâm Hồng nhấp một hớp nhỏ, đặt ly xuống. Lý Trọc uống một hớp hết nhãn rượu trong ly, y như đấu tửu lượng với người khác. Sau khi đặt ly xuống, Lý Trọc xồn xồn giục Lâm Hồng một câu thô lỗ:

- Xơi mau lên, xơi xong mau mau đi tắm, tắm xong lên giường chờ ta.

Cùng thời gian này, Tống Cương đang ngồi trong cửa hàng điếm tâm của Chu Bất Du. Lần đầu tiên trong đời ăn bánh bao nhỏ có ống mút, nước thịt nóng tằm chín mười độ bỏng rát khoang miệng, Tống Cương vẫn hoàn toàn không thấy nóng. Khi anh đứng lên đi ra khỏi cửa hàng điếm tâm, đi đến tuyến đường sắt phía tây thành phố, Lý Trọc đã ăn ngấu ăn nghiêng xong bữa cơm tối, vô cùng sốt ruột nôn nóng giục Lâm Hồng ăn nhanh nhanh lên để còn lên giường. Giữa chốn nhân gian, có một người đi đến cái chết, nhưng vẫn quyến luyến vô hạn cuộc sống dưới ráng chiều ửng đỏ, còn hai người kia mãi ăn chơi trác táng, nhưng không biết ánh sáng rực rỡ còn lại của mặt trời sắp lặn đẹp để biết chừng nào.

Ráng chiều đã tắt, mặt trời đã lặn, chỉ có bóng đêm mù mịt trùm lên thị trấn Lưu chúng tôi, Tống Cương nằm sấp trên đường ray tự sát trong ánh trăng le lói yếu ớt. Giữa lúc này Lâm Hồng đã cởi truồng nằm trên giường của Lý Trọc. Chị chờ Lý Trọc ra trong nhà vệ sinh đi ra. Lý Trọc

mè neho trong nhà vệ sinh rất lâu, anh ta vừa vắn rôbinê ra, Phó Lưu lại một lần nữa gọi điện thoại đến. Phó Lưu dự đoán giờ này có lẽ Lý Trọc nên có mặt trong nhà vệ sinh. Anh ta cung kính bấm báo với Lý Trọc, có một thứ vũ khí mới quan sát màng trinh để sẵn trong tủ nhà vệ sinh. Trong điện thoại Lý Trọc sốt sắng mắng Phó Lưu một tiếng "đồ khốn nạn". Tắm rửa xong Lý Trọc hấp ta hấp tấp lau khô người, cúi xuống mở tủ xem vũ khí mới gì. Không ngờ đó là một cái đèn soi của thợ mỏ. Đầu tiên Lý Trọc ngẩn tò te, sau đó cứ khen rồi rít đồ khốn nạn Phó Lưu.

Tựa trên giường, Lâm Hồng nghe thấy Lý Trọc làu bà làu bàu trong nhà vệ sinh, không biết anh ta đang nói gì. Khi Lý Trọc đi ra, Lâm Hồng bỗng sững người. Lý Trọc cởi truồng, đầu lại đội một cái mũ thợ mỏ, trên mũ có ngọn đèn soi, một chiếc thắt lưng da thắt ở eo, phía sau thắt lưng da đeo một cục pin, một sợi dây điện mắc từ mũ thợ mỏ của anh ta đến thắt lưng da, y như mớ tóc đuôi sam của triều đình nhà Thanh. Thấy Lâm Hồng ngẩn người, Lý Trọc "tách" một tiếng, bật sáng đèn soi. Một luồng ánh sáng chiếu vào nửa dưới người Lâm Hồng. Lý Trọc giương giương đặc ý bảo, lần này phải thưởng thức cho đã màng trinh của Lâm Hồng. Giống như một thợ mỏ đang bò trong hầm lò, Lý Trọc cười hì hì leo lên giường. Lâm Hồng vỡ lẽ. Chị ôm bụng cười hờ hớ. Chị không sao tưởng tượng nổi Lý Trọc lại vũ trang mình thành kiểu này. Lâm Hồng cười tới mức thở hổn hển, ho thành tiếng. Lý Trọc cúi tiết ngẩng đầu, luồng ánh sáng soi vào ngực Lâm Hồng. Anh ta bảo:

- Em đâu có giống gái trinh.

Lâm Hồng vẫn cười ngật nghẻo, cười chảy cả nước mắt. Chị vừa cười vừa nói:

- Buồn cười chết mất thôi, buồn cười chết mất thôi...

Lý Trọc bực mình ngồi bên cạnh. Luồng ánh sáng chiếu lên tường. Anh ta nhìn Lâm Hồng cười. Chờ Lâm Hồng cười cho đã, anh ta cúi gắt,

bảo:

- Mẹ kiếp, em hoàn toàn giống một con mụ dâm đãng, chứ đâu giống một gái trinh!

Lâm Hồng giơ tay bịt mồm, tỏ vẻ nghiêm chỉnh, hỏi Lý Trọc:

- Nên làm như thế nào mới là gái trinh?

Lý Trọc hướng dẫn chị:

- Lần đầu tiên nhìn thấy đàn ông cởi truồng, em nên lập tức che mặt, đúng không!

Lâm Hồng cười trộm mấy cái, đưa hai tay che mặt, nhưng hai chân lại dạng tè he. Lý Trọc lại không hài lòng. Anh ta bảo:

- Chỉ có con mụ dâm đãng trông thấy đàn ông để truồng mới dạng hai chân, làm gì có thứ gái trinh dạng hai chân.

Lâm Hồng khép cặp giò lại. Chị hỏi:

- Thế này được chưa!

Lý Trọc vẫn tiếp tục chỉ đạo Lâm Hồng:

- Còn phải lấy hai tay bịt chỗ ấy, không để đàn ông nhìn.

Lâm Hồng bực, vắn lại:

- Anh vừa bắt em hai tay che mặt, lại vừa bắt em hai tay bịt chỗ ấy. Em làm gì có bốn tay?

Lý Trọc nghĩ cũng đúng. Anh ta bắt đầu xin ý kiến Lâm Hồng. Anh ta hỏi:

- Lần đầu với Tống Cương em làm thế nào?

Lâm Hồng đáp:

- Nằm trong chăn, tắt điện.

Lý Trọc vội vàng xuống giường tắt hết điện. Lúc này, đèn thợ mỏ trên đầu Lý Trọc càng sáng chói, đến nỗi Lâm Hồng phải nhắm mắt vào. Lâm Hồng bảo Lý Trọc tắt đèn thợ mỏ, anh ta không chịu. Anh ta bảo, tắt đèn người ta xem thế nào được màng trinh. Anh ta lại hỏi Lâm Hồng:

- Tống Cương xem màng trinh của em thế nào?

Lâm Hồng trả lời:

- Anh ấy không xem, anh ấy xấu hổ.

- Đồ ngốc - Lý Trọc nói - Anh phải xem, không xem phí quá.

Nói rồi Lý Trọc nằm bò lên đùi Lâm Hồng, đòi xem màng trinh của chị. Lâm Hồng bịt chặt hai tay vào chỗ ấy, không cho xem. Anh ta giựt mạnh tay Lâm Hồng, chị ghé mông sang một bên. Lý Trọc làm đi làm lại mấy lượt đều không thành. Anh ta gắt:

- Mẹ kiếp, để người ta xem nào.

Lâm Hồng đáp:

- Thì chính anh bảo em bịt hai tay vào mà.

- Mẹ kiếp - Lý Trọc nói - Bịt thì bịt, em cũng nên vừa đẩy vừa che, nửa kín nửa hở.

- Thôi được - Lâm Hồng bảo - Thì đây, này thì vừa đẩy vừa che, này thì nửa kín nửa hở.

Lý Trọc gỡ mạnh hai lần, Lâm Hồng đã buông tay. Chị kêu ứ ứ, cặp giò giãy đạp mấy cái, như giận dỗi dạng hai chân. Lý Trọc hết sức hài lòng. Anh ta nói:

- Hay lắm, diễn hay tuyệt.

Đèn mờ của Lý Trọc soi một lúc. Lâm Hồng lại giả vờ như xấu hổ lấy hai tay che chỗ ấy.

Lý Trọc vui sướng kêu lên:

- Giống lắm, diễn giống y như thật.

Lâm Hồng lúc này tỏ ra bất mãn đối với Lý Trọc. Chị nói:

- Anh đâu có giống trai tân lần đầu tiên? Anh đeo chiếc đèn mờ, giống như một khách làng chơi sành sỏi. Đèn ông lần đầu cũng nên hơi hơi thèn thèn, Tống Cương xấu hổ lắm.

Lý Trọc cảm thấy Lâm Hồng phê bình có lý. Anh ta tắt đèn mờ, cởi thắt lưng da trên lưng, vứt luôn cả đèn lẫn mũ xuống gầm giường:

- Bây giờ tắt đèn nhà ngói cũng như nhà tranh, chúng mình là trai tân chơi gái trinh.

Hai người ôm nhau trong bóng tối. Sau khi ôm nhau sờ soạng một lúc, Lý Trọc bắt đầu. Lâm Hồng kêu giãy nảy lên một tiếng. Đây là tiếng kêu đau thật sự. Nghe vậy, Lý Trọc hưng phấn, toàn thân run rẩy. Anh ta và Lâm Hồng làm tình đã bao nhiêu lần, lần đầu tiên mới nghe thấy một tiếng kêu như vậy. Toàn thân chị toát mồ hôi. Trong đau đớn, khoái cảm trỗi dậy dần lên. Chưa bao giờ thân thể chị bị kích thích đến như vậy. Chị cảm thấy một cách mạnh mẽ sự đau đớn đang thúc đẩy khoái cảm của thân thể, giống như tên lửa thúc đẩy con tàu vũ trụ, sau đó là cao trào ập tới như sóng thần.

Khoái cảm dâng lên cuồn cuộn khiến toàn thân chị co rút, kêu lên những tiếng đứt hơi khản tiếng.

Giờ phút này, Lý Trọc cảm thấy mình trở về hai mươi năm trước. Lý Trọc từng trải trên sa trường, cũng chưa bao giờ bị kích thích mãnh liệt đến như vậy. Hai cơ thể ghì chặt nhau trong tột cùng của khoái cảm. Toàn thân Lâm Hồng run rẩy, Lý Trọc cũng cảm thấy mình như đang ôm một lục địa động đất. Lúc này cơn hưng phấn của Lý Trọc đạt tới cao trào, anh ta gào thét lên sung sướng.

Sau đó hai người nằm vật ra giường như rã rời tê liệt. Hai trái tim đập thình thịch như điên cuồng. Lâm Hồng thở thoi thóp. Lý Trọc hôn hà hôn hển. Hai người cùng hưởng thụ những cao trào điên dại, lên đến đỉnh cao chưa từng có. Bây giờ như đang từ từ tụt xuống khỏi đỉnh núi Chumulangma. Bốn phía tuyết trắng phau. Cả hai đều cảm thấy thân thể mình nhẹ bồng như một tờ giấy trắng, bay theo gió, đang rơi về trái đất.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Đêm nay, sau khi trải qua cao trào chưa từng có trong cuộc đời thân thể Lâm Hồng rã rời. Chị nhắm mắt, hết sức mệt mỏi nằm trên giường, giống như con cừ non mặc cho người ta tùy ý làm thịt, để cho Lý Trọc hùng hực sức sống làm tình lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư. Lại một lần nữa, Lâm Hồng thể nghiệm trên con người Lý Trọc thế nào là từ cõi chết trở về. Đến lần thứ ba Lâm Hồng không đồng ý, chị uể oải nói, đã quy ước với nhau từ trước, nhiều nhất không quá hai lần. Lý Trọc nói thẳng thắn, hôm nay mình làm trai tân, trai tân lần đầu ném mùi đàn bà. Lâm Hồng đành phải trơ lỳ để mặc Lý Trọc. Kết quả Lý Trọc vẫn đòi leo thang lần thứ tư. Lâm Hồng suýt nữa phát khóc. Chị cảm thấy mệt sắp chết đến nơi. Lý Trọc bảo đây là lần cuối cùng làm tình với Lâm Hồng. Xong lần này sẽ trả chị cho Tống Cường.

Hơn hai giờ sáng, Phó Lưu gọi điện cho Lý Trọc, anh ta đang làm tình với Lâm Hồng lần thứ tư. Lâm Hồng đang nghiêng rãng nghiêng lợi chịu đựng đau đớn. Lúc này máy điện thoại di động đổ chuông. Lý Trọc cầm lên xem, là số điện thoại của Phó Lưu. Anh ta chửi một tiếng, không nhận. Một lúc sau, chuông reo lần thứ hai, Lý Trọc lại chửi một tiếng, vẫn không nhận. Sau đó chuông điện thoại cứ đổ hồi liên tục. Lý Trọc nổi giận đùng đùng. Anh ta mở máy di động hét to:

- BỐ MÀY ĐANG CƠN...

Sau tiếng hét, Lý Trọc nghe thấy một câu trong điện thoại của Phó Lưu, lập tức kêu một tiếng như bom nổ:

- A!

Anh ta hốt hơ hốt hải nhảy khỏi giường, sau đó đứng tồng ngồng như một kẻ dở hơi, giờ điện thoại di động há mồm, nghe một câu của Phó Lưu, thân thể run bần bật. Phó Lưu nói xong tắt máy, Lý Trọc vẫn áp sát máy di động vào tai, đứng lặng người như mất hết tri giác. Một lát sau máy điện thoại di động rơi xuống đất, tiếng kêu khiến anh ta giật mình. Sau khi hoàn hồn, anh ta khóc thét lên đau đớn, tự chửi rủa mình:

- Mẹ kiếp, ta sẽ phải chết một cách khốn khổ khốn nạn, ta không chết xe đâm, cũng sẽ chết cháy, không chết cháy, cũng sẽ chết đuối, không chết đuối, cũng sẽ bị ô tô đâm chết... Ôi, ta là kẻ khốn nạn...

Lâm Hồng mệt lử, chỉ còn thoi thóp. Chị mơ mơ màng màng cảm thấy Lý Trọc nhận điện thoại. Cú điện thoại như lò xo, bật Lý Trọc khỏi cơ thể chị. Tiếp đó im ắng hẳn. Sau đó vung quả đấm, Lý Trọc vừa mắng nhiếc mình thậm tệ, vừa đấm lên đầu mình bồm bộp. Lâm Hồng mở mắt. Chị không biết chuyện gì đã xảy ra, ngồi phất dậy, trông thấy máy điện thoại di động của Lý Trọc rơi trên đất. Lý Trọc khóc hu hu, hai tay lau nước mắt, như một đứa trẻ con. Anh ta khóc thảm thiết muốn chết mất. Lâm Hồng lảng máng cảm thấy có chuyện gì. Chị lo lắng hỏi Lý Trọc:

- Có chuyện gì vậy?

Nước mắt rùng rùng, Lý Trọc bảo Lâm Hồng:

- Tổng Cương chết rồi, thằng khốn nạn ôm đường ray tự sát!

Lâm Hồng há hốc mồm, khủng khiếp nhìn Lý Trọc, như Lý Trọc vừa cường hiếp mình. Chị nhảy khỏi giường, nhanh chóng mặc quần áo. Mặc xong, chị không biết tiếp theo nên làm thế nào. Mặt chị đầy vẻ bối rối, cứ y như bác sĩ vừa báo tin chị mắc bệnh ung thư. Lát sau nước mắt chị như mưa. Chị cắn toạc môi mình, vẫn không ngăn được nước mắt. Chị trông thấy Lý Trọc vẫn trần truồng đứng đó, chị có cảm giác ghê tởm.

Giọng đầy vẻ thù hận, chị nói với Lý Trọc:

- Tại sao người không chết quách đi?

- Mà là một con đĩ - Cuối cùng Lý Trọc đã tìm được kẻ thù có thể trút giận. Anh ta quát tháo ầm ĩ - Thi thể của Tống Cương để ở cửa nhà mà hơn ba tiếng đồng hồ rồi, chờ mà về mở cửa! Con đĩ thối tha như mà vẫn còn ở ngoài thì thụt với đàn ông...

- Ta là con đĩ thối tha - Lâm Hồng nghiêng răng nghiêng lợi nói - Người là thứ gì? Người là kẻ khốn nạn, đồ mất dạy!

- Ta là đồ mất dạy, kẻ khốn nạn - Lý Trọc cũng nghiêng răng nghiêng lợi - Mẹ kiếp, mà là mụ dâm đảng, mụ dâm đảng!

- Ta là con mụ dâm đảng - Lâm Hồng căm thù tận xương tận tủy đáp - Người là kẻ không bằng loài cầm thú.

- Ta là kẻ không bằng loài cầm thú - Mắt Lý Trọc đỏ hoe - Mẹ kiếp, mà là gì? Mẹ kiếp, mà là con mụ giết chồng!

- Ta là con mụ giết chồng - Lâm Hồng rít lên trong kẽ răng - Người là kẻ giết chết người anh em của mình!

Nghe câu này, Lý Trọc lại một lần nữa ôm mặt khóc hu hu. Anh ta đột nhiên trở nên đáng thương quá thế.

Anh ta chìa tay, bước đến chỗ Lâm Hồng, buồn đau nói:

- Hai chúng ta đã giết hại Tống Cương, chúng ta không đứa nào được chết tử tế đâu...

Lâm Hồng gạt phắt tay Lý Trọc, chán ghét mắng:

- Cút đi!

Lâm Hồng quay người đi ra khỏi buồng ngủ của Lý Trọc, xuống cầu thang. Khi đi đến phòng khách của Lý Trọc, thấy anh ta gần như nhộng bám theo mình, mở cửa ra ngoài, cũng thấy anh ta tồng ngồng đi theo, Lâm Hồng đứng lại giục:

- Đừng theo người ta nữa.

- Mẹ kiếp, ai theo mà! - Lý Trọc vẫn trần truồng quát rồi bước nhanh lên trước Lâm Hồng nói - Bố mày phải đi gặp Tống Cương!

- Người đứng lại - Lâm Hồng cũng quát - Người không còn mặt mũi nào đi gặp Tống Cương.

- Không còn mặt mũi nào, ông cũng đi gặp Tống Cương - Nghe nói vậy, Lý Trọc đau lòng đứng lại, sau đó quay đầu mắng Lâm Hồng - Con đi như mày cũng không còn mặt mũi nào đi gặp Tống Cương.

- Ta cũng không còn mặt mũi nào gặp anh ấy - Lâm Hồng tiu nghỉu gật đầu, đồng ý với lời Lý Trọc - Nhưng anh ấy là chồng ta...

Lý Trọc khóc:

- Anh ấy là người anh em của ta...

Lý Trọc vừa khóc, vừa dấm ngực, giậm chân đi trên phố lớn. Khi dấm ngực giậm chân, anh ta đột nhiên phát hiện mình đang ở trường, lúng túng không biết làm thế nào, anh ta đứng lại. Khi Lâm Hồng từ phía sau bước tới, Lý Trọc lại hai tay che bộ hạ như xấu hổ. Lâm Hồng thông cảm, khẽ giục anh ta:

- Người về đi.

Như đứa trẻ vâng lời, Lý Trọc gật gật đầu. Sau khi đi qua bên anh ta, Lâm Hồng nghe thấy Lý Trọc khóc nức nở, nói:

- Ta sẽ có báo ứng, mà cũng sẽ có báo ứng.

Lâm Hồng gật gật đầu, giơ tay lau nước mắt, nói:

- Chắc chắn ta sẽ có báo ứng.

Đêm nay gió thu thổi từng cơn, ánh trăng trong lạnh, một người nhặt than dọc đường sắt, đã phát hiện xác Tống Cương. Ông nói với hai gia đình cạnh đường sắt. Trên người Tống Cương không có một chút vết máu. Bánh tàu hoả cán lên lưng anh, quần áo không bị cán rách. Nhưng người anh đứt đôi. Lúc mười một giờ khuya, Tống Cương được hai người ở cạnh đường sắt lấy xe bò chở về cửa nhà mình. Hai người này là bạn bốc vác khi Tống Cương làm cửu vạn ở bến cảng. Họ ngạc nhiên nhận ra Tống Cương đeo khẩu trang. Trông thấy cặp kính và áo của Tống Cương để trên hòn đá, họ bàn nhau, mượn một chiếc xe bò, khiêng Tống Cương lên xe, bỏ kính của Tống Cương vào túi áo anh, lại phủ chiếc áo của Tống Cương lên xác anh. Thân thể Tống Cương rất dài. Khi nằm trên xe bò, đầu anh chìa ra ngoài, hai chân vẫn quệt đất. Vậy là một người bạn của Tống Cương đi trước kéo xe, một người khác đi sau đỡ hai chân Tống Cương, lọc cọc đi trên đường phố yên tĩnh của thị trấn Lưu chúng tôi. Lá rụng đầy đường kêu lạo xạo dưới bánh xe. Thi thoảng có mấy người bộ hành đứng lại bên đường nhìn họ một cách hiếu kỳ. Hai người bạn cũ của Tống Cương không ai nói với ai, một trước một sau, gò lưng kéo Tống Cương về đến cửa nhà anh. Sau khi đặt xe xuống, hai người bạn kéo xác Tống Cương tụt xuống một ít, để đầu gối lên sàn xe, hai chân co lại, chống xuống đất. Sau đó hai người bạn khe khẽ gõ cửa một lúc, lại khe khẽ gọi một hồi. Họ im lặng chờ nửa tiếng đồng hồ. Biết trong nhà không có Lâm Hồng. Một người ngồi trên càn xe cạnh xác Tống Cương. Một người khác đi dọc theo đường phố vắng tanh vắng ngắt, tìm người của Công ty Lý Trọc. Anh này biết Tống Cương là anh em của Lý Trọc, cũng đã từng nghe nói chuyện bồ bịch giữa Lâm Hồng và Lý Trọc. Tống Cương chết đã về đến nhà, nhưng không vào được cửa nhà mình, nằm ngửa mặt trên xe bò ngoài cửa. Người bạn ngồi trên càn

xe, thân thờ nhìn lá rụng bị gió thổi hất lên, bay lá tả, rơi tới tấp xuống xác Tống Cương. Có những chiếc lá từ trên cây rụng xuống. Có những chiếc lá từ mặt đất bị gió thổi tung lên rơi xuống xe bò. Người bạn canh Tống Cương phải chờ đến hai giờ sáng, mới thấy người kia dẫn Phó Lưu đến.

Phó Lưu đứng trước xe bò nhìn Tống Cương, lắc đầu rồi đi sang một bên gọi điện cho Lý Trọc. Gọi điện xong, Phó Lưu quay về trước xe bò. Ba người im lặng đứng trước cửa nhà Tống Cương. Khoảng ba giờ sáng, họ nhìn thấy Lâm Hồng từ xa xa đi tới. Lâm Hồng xuất hiện trên phố lớn trống không của thị trấn Lưu chúng tôi. Khi đi qua một ngọn đèn đường, toàn thân rõ hẳn, sau đó lại chìm trong bóng tối. Rồi Lâm Hồng lại hiện ra dưới bóng ngọn đèn khác, rồi lại chìm vào bóng tối. Chị cúi gằm, hai tay ôm vai lặng lẽ đi, cứ y như từ cõi sống đi ra, lại trở về cõi chết, lại từ cõi chết đi ra, trở về cõi sống.

Lâm Hồng đi đến trước mặt ba người. Chị tránh nhìn mắt họ. Chị né người đi qua bên cạnh xe bò. Khi mở cửa, chị quay lại nhìn xác Tống Cương trên xe phủ đầy lá. Cửa đã mở, trong nhà tối om om. Sau khi quay lại nhìn Tống Cương, không kìm nổi, Lâm Hồng cúi xuống, nhặt lá cây trên xác Tống Cương. Chị không nhìn thấy mặt Tống Cương, chỉ nhìn khẩu trang. Chị quỳ sụp xuống, khóc đau đớn không thành tiếng. Toàn thân chị run rẩy. Chị tháo khẩu trang trên mặt Tống Cương. Nhờ ánh sáng trắng, chị đã nhìn thấy khuôn mặt yên tĩnh của anh. Chị khóc đau đớn, hai tay run run sờ vuốt mặt anh, khuôn mặt đã từng mỉm cười hạnh phúc biết chừng nào. Vừa mới đây không lâu ngồi trên tàu hoả, khuôn mặt ấy vẫn còn đầy ước ao hy vọng. Bây giờ mạng sống không còn nữa, khuôn mặt đã giá lạnh như bóng đêm.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Lâm Hồng đã trải qua một buổi sáng tĩnh lặng. Khi Tống Cương được hai người bạn cũ khiêng lên giường, Lâm Hồng nhận ra thân thể Tống Cương bị đứt. Chị đặt anh nằm ngay ngắn trên giường. Có vài chiếc lá rơi xuống. Sau khi Phó Lưu và hai người bạn cũ của Tống Cương ra về, thị trấn Lưu trước lúc rạng đông yên lặng như tờ. Lâm Hồng ngồi trên giường, hai tay ôm đùi gối, nước mắt chảy dài nhìn Tống Cương tĩnh lặng và những chiếc lá cây tĩnh lặng. Trong đầu chị khi mờ nhoà, lúc rõ nét. Khi mờ nhoà là một màn đêm đen ngòm yên tĩnh bao trùm. Lúc rõ nét, chị nhìn thấy Tống Cương đang nói chuyện, đang mỉm cười, đang đi đường, đang âu yếm vuốt ve chị, dạt dào tình yêu thương. Đây là bí mật ngọt ngào của hai người, không có bất cứ ai được xen vào. Bây giờ, hai mươi năm sống chung tự dưng chấm dứt. Lâm Hồng cảm thấy toàn thân giá lạnh, một thứ giá lạnh đến cô đơn trống trải. Chị tự trách mình, chính mình đã giết chết Tống Cương. Chị căm thù bản thân. Chị muốn hét lên, nhưng chị đã không hét. Chị lặng lẽ túm một mớ tóc, cầm trong tay dặt thật mạnh. Mái tóc chị đã cứa rách ngón tay mình, máu chảy đầm đìa. Nhìn Tống Cương đã vĩnh viễn yên nghỉ một cách đáng thương, chị hỏi anh dần từng tiếng:

- Tại sao anh phải bỏ nhà ra đi?

Sau đó trong lòng chị trời dậy vô vàn nỗi tủi hổ. Nghĩ đến sau khi Tống Cương bỏ nhà ra đi, một mình cô lập bơ vơ, chịu bao điều oan nhục ở Lưu xưởng trưởng, bất giác chị bật khóc nói với anh:

- Còn biết bao nỗi tủi nhục em đã nói với anh đâu, anh đã ra đi...

Sáng hôm sau, Lâm Hồng nhận được thư Tống Cương gửi trước khi tự sát. Tống Cương viết những sáu tờ. Mỗi dòng chữ đều xúc động tâm can. Tống Cương bảo Lâm Hồng, hơn một năm qua anh luôn luôn cảm thấy rất hạnh phúc. Anh cảm ơn Lâm Hồng luôn luôn bên cạnh anh. Anh bảo sau khi mắc bệnh phổi, anh đã định chia tay em. Nhưng em đã nói với anh, dù có xảy ra chuyện gì, em cũng không xa anh. Chỉ một câu này, dù có chết anh cũng không tiếc. Anh xin Lâm Hồng tha thứ hành vi tự sát của mình, không nên đau khổ vì anh. Anh bảo chung sống với Lâm Hồng hai mươi năm, hơn hẳn chung sống hai mươi năm với người đàn bà khác, anh hài lòng thoả mãn với cuộc sống của mình. Tống Cương còn nói với Lâm Hồng đây về ân hận, hơn một năm trước anh bỏ nhà ra đi không một lời từ biệt, chỉ là muốn kiếm đủ tiền để Lâm Hồng được sống yên hàn một đời, không phải âu lo, tiếc rằng anh không có tài làm ra tiền, chỉ mang về trước ba vạn đồng để ở dưới gối. Tống Cương hy vọng, sau khi không có gánh nặng về anh, Lâm Hồng có thể sống khá hơn, dựa vào năng lực của mình sống cho ra sống. Cuối cùng Tống Cương nói, anh không hận Lý Trọc, càng không hận Lâm Hồng, mà cũng không hận bản thân. Anh chỉ là đi trước một bước. Trong một thế giới khác, anh luôn luôn trông chờ Lâm Hồng. Anh tin một ngày nào đó, hai người sẽ gặp lại. Lúc đó hai người vĩnh viễn sống bên nhau.

Lâm Hồng cứ đọc đi đọc lại thư của Tống Cương, lần nào đọc, chị cũng khóc. Nước mắt chị đã ướt đẫm lá thư. Sau đó chị vừa khóc vừa đứng dậy, cởi quần áo của Tống Cương, lau rửa người cho anh, chị để ý đến vết sưng tấy ở ngực, khi bàn tay run bần vì kinh hoàng của chị cầm chiếc khăn mặt lau từ vết sưng tấy ở ngực đến vết thương đã mưng mủ ở dưới nách, toàn thân chị cứ run lên bần bật. Lau khô nước mắt, chị nhìn đi nhìn lại vết thương của Tống Cương, chỉ một lát nước mắt lại mờ nhoà tầm nhìn. Một lần nữa chị lau khô nước mắt, nhìn kỹ vết thương của Tống Cương, mắt chị lại mờ nhoà. Chị không biết vì sao có hai vết thương này, không biết khi Tống Cương phiêu bạt đã xảy ra chuyện gì. Tay cầm chiếc khăn mặt, chị thần thờ lâu lắm. Chị khóc, chị lắc đầu chị nghi hoặc, chị mù mịt, không

hiếu gì hết. Cho mãi đến khi chị lấy ở dưới gối ra ba vụn đồng Tống Cương gói tử tế trong giấy báo cũ, giờ phút ấy suýt nữa chị ngất xỉu, hai chân bủn rủn quỳ sụp xuống cạnh giường, nhìn những đồng tiền rơi tán mát ra giường, cuối cùng chị đã biết. Tay run run, chị nhặt lên, xếp lại từng tờ trên giường. Từ vết sưng ở ngực và vết thương ở nách Tống Cương, chị biết mỗi tờ trong số tiền này đều thấm đẫm mồ hôi và xương máu của anh.

Năm ngày sau, khi thiêu xác Tống Cương, dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi lại một lần nữa nhìn thấy Lâm Hồng, nhìn thấy mắt Lâm Hồng vừa đỏ vừa sưng như bóng điện. Lâm Hồng bây giờ đã cạn kiệt nước mắt. Mặt chị tỉnh khô, ánh mắt lạnh lùng. Khi xác Tống Cương được đẩy vào lò thiêu, chị không khóc thất thanh như dân chúng tưởng tượng. Chị đau khổ nhắm mắt, thầm nói với Tống Cương đã thành đồng tro tàn:

- Mặc dù em đã làm những điều gì, nhưng người em yêu một đời, chỉ có một anh thôi.

Lý Trọc cũng nhận được thư của Tống Cương. Đọc thư, Lý Trọc cũng nước mắt rờn rờn. Trong thư, Tống Cương nhớ lại tuổi thơ bi thảm của hai người, hai anh em đã sống nương tựa vào nhau. Nhắc đến mình sau khi về quê đã lận lộn đường dài ra thành phố thăm Lý Trọc như thế nào. Nhắc tới năm mười tám tuổi trở về thị trấn Lưu, Lý Trọc sung sướng ra phố đánh cho anh chiếc chìa khoá như thế nào. Nhắc đến niềm vui khi hai người lĩnh tháng lương đầu tiên. Sau đó nhắc đến Lâm Hồng. Lúc này ngữ điệu của Tống Cương trở nên vui vẻ, Lâm Hồng không yêu Lý Trọc. Lâm Hồng đã yêu anh. Tống Cương gần như kiêu hãnh viết như vậy. Tống Cương nói với Lý Trọc, anh thầm vui mừng bởi mỗi thành công của Lý Trọc. Anh bảo, trước khi chết mẹ dặn anh phải chăm nom Lý Trọc tử tế. Hiện giờ anh hết sức vui mừng, khi gặp mẹ không lo lắng bất cứ điều gì. Anh sẽ thừa với mẹ Lý Trọc tài giỏi như thế nào. Viết đến đây, Tống Cương lại tỏ vẻ buồn thương. Anh nói, anh vô cùng nhớ bố Tống Phạm Bình. Nếu không có tấm ảnh chụp kỷ niệm toàn gia đình, chắc hẳn anh đã quên hình dáng bố, hy

vọng sau bao nhiêu năm hình bóng bố không thay đổi, lúc gặp bố ở cõi âm có thể nhận ra ngay. Trang cuối cùng của bức thư, Tống Cương dặn dò Lý Trọc, vì tình nghĩa anh em của chúng ta, nhất định phải sắp xếp cho Lâm Hồng một cuộc sống tử tế. Câu cuối cùng trong thư, Tống Cương viết:

- Lý Trọc, trước kia. em đã từng nói với anh: Cho dù trời long đất lở vẫn khảng khái, chúng ta vẫn là anh em. Bây giờ anh nói với em: Cho dù sinh ly tử biệt chúng ta vẫn là anh em.

Lý Trọc cũng đọc đi đọc lại mấy lần thư của Tống Cương. Cứ đọc xong lần nào anh ta lại tát mình một cái, sau đó khóc mấy tiếng. Sau khi Tống Cương chết, Lý Trọc thay đổi hẳn. Anh ta không còn đến Công ty làm việc nữa, suốt ngày sống im lặng trong ngôi nhà hào hoa sang trọng của mình. Chỉ có một mình Phó Lưu được vào nhà Lý Trọc, được đứng trước mặt Lý Trọc. Khi Phó Lưu báo cáo anh ta tình hình kinh doanh của công ty, anh ta nhìn Phó Lưu như trẻ con ở vườn trẻ nhìn cô giáo. Khi Phó Lưu báo cáo xong, chờ nghe chỉ thị, Lý Trọc nhìn ra ngoài cửa sổ, than một tiếng:

- Trời sắp tối rồi.

Phó Lưu đứng một lúc, không nhận được chỉ thị nào hết, đành phải nhắc nhở Lý Trọc:

- Thưa Lý Tổng giám đốc, ý của ngài là...

Lý Trọc ngoái đầu, nhìn Phó Lưu một cách đáng thương, nói:

- Hiện nay ta là kẻ mồ côi.

Khi chỉnh lý di vật của Tống Cương, Lâm Hồng phát hiện có hai thứ nên trao cho Lý Trọc. Một là tấm ảnh chụp kỷ niệm toàn gia đình, hai là bản quyết định bổ nhiệm Lý Trọc làm xưởng trưởng do Tống Cương chép lại.

Lâm Hồng bỏ hai di vật vào trong hai phong bì, nhờ Phó Lưu chuyển trao cho Lý Trọc. Lý Trọc nhận hai phong bì từ tay phó Lưu. Trong chiếc phong bì mở ra đầu tiên, tấm ảnh chụp kỷ niệm cả gia đình rơi xuống đất. Lý Trọc quỳ xuống nhặt lên, cầm tấm ảnh và một phong bì khác đi đến bàn viết của mình. Ngồi xuống mở ngăn kéo lần tìm lâu lắm, thấy một tấm ảnh chụp kỷ niệm toàn gia đình khác. Lý Trọc nhìn hai tấm ảnh hết lần này đến lần khác, rồi cẩn thận xếp vào ngăn kéo. Sau đó đứng dậy, trong lúc đi đến chỗ Phó Lưu, anh ta mở phong bì thứ hai. Khi nhìn thấy bản quyết định bổ nhiệm xưởng trưởng do Tống Cương tự tay chép lại hơn hai mươi năm trước, Lý Trọc đứng lại, nghi nghi hoặc hoặc nhìn chữ viết trên văn bản, khi nhìn thấy con dấu ở dưới Tống Cương dùng mực đỏ vẽ ngày xưa, Lý Trọc biết ngay là thứ gì, anh ta lão đảo, ngã gục xuống đất.

Hôm thiêu xác Tống Cương, Lý Trọc mới đi ra khỏi ngôi nhà sang trọng của mình. Anh ta không cần xe con Mercedes, không cần xe Horse, đi bộ một mình đến lò thiêu, hai mắt đỏ hoe ướt rượt. Khi Tống Cương được đẩy vào lò Lâm Hồng không khóc, Lý Trọc khóc thất thanh. Sau đó nước mắt lưng tròng, lui thủi một mình đi ra khỏi lò thiêu. Mercedes màu đen, Horse màu trắng từ từ bám theo anh ta. Quay lại nhìn thấy, anh ta nổi nóng quát om sòm, đuổi chúng về nhà. Sau đó Lý Trọc lau nước mắt tiếp tục đi bộ một mình. Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi thấy thế vô cùng ngạc nhiên. Họ bảo nhau:

- Không ngờ Lý Trọc đã trở thành Lâm Đại Ngọc...

Lý Trọc không đến công ty làm việc. Anh ta đã trở lại Xưởng Phúc lợi, nơi đã từng được gọi là Company nghiên cứu kinh tế thị trấn Lưu, về sau lại đổi thành Viện nghiên cứu kinh tế thị trấn Lưu. Bản quyết định bổ nhiệm ngày xưa được Tống Cương sao chép bằng thể chữ rất đẹp, gọi Lý Trọc nhớ lại rất nhiều chuyện đã qua. Đã rất nhiều năm Lý Trọc không gặp lại mười bốn trung thần dưới quyền. Bây giờ Lý Trọc nhớ đến họ.

Lý Trọc đến thăm đột ngột, khiến hai anh thọt vẫn vừa chơi cờ vừa hoãn cờ chửi nhau được một phen mừng quýnh. Khi hai người chạy ra xúc động reo lên "Lý xướng trưởng", một anh ngã lộn cổ, một anh loạn choạng va đầu vào khung cửa. Như bố đối xử với các con, Lý Trọc vội đỡ anh thọt bị ngã, lại xoa tay vào cái trán tím lịm của anh thọt bị va vào khung cửa. Sau đó Lý Trọc dắt tay hai anh thọt, đi thăm mười hai trung thần kia. Hai anh thọt xúc động kêu toáng lên:

- Lý xướng trưởng! Lý xướng trưởng!

Ba anh ngổ và bốn anh mù đã nghe thấy. Năm anh điếc không nghe thấy. Bốn anh mù phản ứng nhanh hơn ba anh ngổ. Gậy trúc trong tay họ chống xuống đất đi ra ngoài cửa. Chỉ có một người đi ra được, còn ba người kia chen nhau mắc kẹt ở cửa, không ai chịu nhường ai. Mồm họ reo "Lý xướng trưởng", mắt họ híp lại, trông mồm họ há ra, dường như to đến kỳ. Ba anh ngổ cũng đã phản ứng, đổ xô ra cửa cùng một lúc. Khi trông thấy Lý Trọc, anh nào anh nấy cũng reo "Lý xướng trưởng". Nhưng cửa ra vào bị ba anh mù làm tắc nghẽn. Ba anh ngổ mặc kệ, sáu cánh tay cứ đẩy bừa cùng một lúc, làm cho cả ba anh mù chặn cửa ngã sấp mặt, mồm ngậm đất. Lý Trọc lại đỡ từng người đứng dậy. Sau đó chín trung thần thọt ngổ mù, đẩy về sung sướng đi theo Lý Trọc vào phòng họp. Năm anh điếc ngồi ngay ngắn trong phòng họp, bây giờ mới biết tin mừng từ trên trời giáng xuống, nhao nhao nhảy khỏi ghế. Hai anh điếc biết nói, cũng reo "Lý xướng trưởng". Ba anh điếc bị câm, cứ há mồm rồi ngậm lại, khẩu kính vẫn tròn trịa như xưa. Đứng ở giữa anh em, Lý Trọc nghe những tiếng reo rối rít "Lý xướng trưởng". Nghe xong, Lý Trọc vẫy vẫy tay, chỉ vào ghế trong phòng họp, bảo anh em ngồi cả xuống. Ngồi xuống rồi, mười bốn trung thần vẫn còn chí choé. Một anh thọt bảo tất cả yên lặng. Một anh thọt khác lặp lại động tác bịt mồm đối với năm anh điếc. Trong phòng họp lập tức yên lặng. Thọt xướng trưởng trước kia, nói với mười ba trung thần còn lại:

- Hoan nghênh Lý xướng trưởng nói chuyện.

Mười bốn trung thần vỗ tay. Lý Trọc xua tay một cái, tiếng vỗ tay lập tức im bật. Lý Trọc lần lượt nhìn mười bốn trung thần, sau đó than thở:

- Anh em ta đều đã già, tôi cũng già rồi.

Nghe Lý Trọc vừa dứt lời, ba anh ngổ sợ mình tụt hậu so với người khác, đã tranh vỗ tay trước. Năm anh điếc không biết Lý Trọc nói những gì, thấy ba anh ngổ vỗ tay, họ cũng vỗ tay theo. Bốn anh mù theo trào lưu, cũng vỗ tay rồi rít. Hai anh thọt cảm thấy lời nói vừa rồi hình như không nên vỗ tay. Nhưng mọi người đều vỗ tay, mình không thể không vỗ. Lý Trọc xua tay nói:

- Lời tôi vừa nói không nên vỗ tay.

Hai anh thọt lập tức bỏ tay xuống. Bốn anh mù cũng bỏ tay, sau đó là năm anh điếc đoán ý qua lời nói và sắc mặt, ba anh ngổ tiếp tục vỗ tay, thấy mọi người bỏ tay xuống, cũng mất lòng tin bỏ tay xuống. Lý Trọc ngẩng đầu hết nhìn phòng họp lại nhìn cây bên ngoài qua cửa sổ, thở dài liên tiếp. Thấy Lý Trọc thở dài, mười bốn trung thần cũng nặng nề sắc mặt. Lý Trọc cảm động khảng khái nhớ lại cảnh tượng lúc mới vào Xưởng phúc lợi hơn hai mươi năm về trước. Vừa nói anh ta vừa lấy ở túi áo ngực ra bản quyết định bổ nhiệm xưởng trưởng Tống Cương chép lại. Giở văn bản ra, anh ta đọc một lượt. Đọc xong anh ta giở bản quyết định bổ nhiệm cho mười bốn trung thần xem. Mười bốn trung thần lần lượt thò đầu cúi người đến nhìn. Lý Trọc gượng cười nói:

- Đây là bản chép tay, bản chính đang lưu trong hồ sơ của Ban tổ chức huyện uỷ. Con dấu trên này trước kia màu đỏ, bây giờ đã ngả sang màu vàng. Bản này Tống Cương tự tay sao chép. Con dấu cũng do Tống Cương tự tay vẽ. Anh ấy luôn luôn cất giữ cho đến tận bây giờ. Vui mừng vì tôi, anh ấy còn đan riêng cho tôi một chiếc áo len có con tàu tiền đồ rộng lớn...

Lý Trọc đau khổ đến nghẹn lời. Hai anh thọt và bốn anh mù buồn rười rượi. Ba anh ngố như hiểu mà không hiểu. Thấy Lý Trọc ngừng nói, lập tức giơ tay vỗ "bộp bộp". Năm anh điếc lần này thậm trọng hơn, nhìn vẻ mặt buồn thương của Lý Trọc, lại nhìn ba anh ngố vỗ tay bôm bốp, các anh tỏ ra do dự. Hai anh thọt khẽ nói với ba anh ngố:

- Không nên vỗ tay, không nên vỗ tay.

Ba anh ngố ngó ngó nghiêng nghiêng một lúc, cảm thấy tình thế bất lợi đã thôi vỗ tay. Lúc này với vẻ mặt đau buồn, Lý Trọc đã kể lại chuyện quá khứ còn rõ mồn một giữa mình và Tống Cương. Khi kể đến bố dượng Tống Phàm Bình chết thê thảm trước bến xe, anh ta và Tống Cương sống cô độc bơ vơ không nơi nương tựa như thế nào, Lý Trọc đau khổ nói không nên lời. Hai anh thọt lau nước mắt, hu hu khóc đầu tiên. Bốn anh mù hai tay nắm chặt gậy trúc, ngẩng mặt lên, nước mắt từ từ chảy ra khỏi tròng mắt không có ánh sáng. Năm anh điếc không nghe thấy Lý Trọc nói những gì, nhưng nhìn thấy Lý Trọc đau buồn. Nỗi đau buồn của Lý Trọc từ trong mắt họ đã truyền trên trái tim họ. Năm anh điếc khóc thương tâm như hai anh thọt. Ba anh ngố vẫn như hiểu mà không hiểu, nhìn thấy Lý Trọc trông vĩ đại đang trong cơn đau buồn, nhìn thấy mười một anh bạn khác đau lòng rơi nước mắt, cũng há mồm khóc hu hu. Sau đó các anh gào khóc dữ dội hơn, bỗng chốc át hẳn tiếng khóc của mười một bạn khác.

Trong mười ngày sau đó, ngày nào Lý Trọc cũng đến nơi gọi là Viện nghiên cứu kinh tế, kể đi kể lại những chuyện quá khứ. Mười một trung thần khóc một cách trung thành trong sáng. Bản thân Lý Trọc không còn khóc nữa, những câu chuyện bi thương của anh ta đã làm cho mười bốn trung thần nước mắt giàn giụa. Nỗi buồn thương trung thành trong sáng của mười bốn anh thọt ngố mù điếc, đã đem lại cho Lý Trọc nguồn an ủi to lớn, dường như nỗi bi thương của mình đã chuyển đổi sang mười bốn trung thần. Lý Trọc vừa kể chuyện quá khứ, vừa an ủi anh em, khuyên anh em không nên đau khổ. Lý Trọc càng khuyên anh em, anh em càng đau khổ.

Mười bốn trung thần anh nọ thúc đẩy anh kia, khóc âm ỉ. Lý Trọc cảm thấy sâu sắc, trời cao đất dày, nhân gian mù mịt, chỉ có mười bốn trung thần có thể chia sẻ nỗi đau buồn và hối hận trong lòng mình.

Sau đó Lý Trọc về Công ty làm việc. Anh ta đến làm việc là để hoàn thành lời dặn dò của Tống Cương. Anh ta sai Phó Lưu gọi điện cho tất cả bạn hàng, sai khách sạn anh ta mở, bày tiệc đãi phụ trong ba ngày, mời những người giàu có anh ta quen biết đến thị trấn Lưu. Sau khi Phó Lưu lên bảng danh sách, cầm điện thoại gọi hăm một ngày báo tin cho họ biết, người anh em Tống Cương của Lý Trọc đã qua đời, mời họ đến dự bữa tiệc đãi phụ truy điệu Tống Cương. Sau một ngày gọi điện thoại, cố Phó Lưu đã khản đặc. Anh ta đã mời bạn hàng ở các địa phương trong cả nước, mời các vị tai to mặt lớn của cả huyện cả thành phố đến dự, không mời một ai nghèo khó và thấp cổ bé họng.

Tiệc đãi phụ của Lý Trọc bắt đầu từ bữa sáng, cho mãi đến bữa trưa và bữa tối. Có một số người đáp máy bay mấy tiếng đồng hồ, lại đi ô tô hai tiếng đồng hồ nữa, đến nơi đã nửa đêm, Lý Trọc liền mở tiệc đãi phụ ban đêm. Sau khi thiêu xác Tống Cương, Lý Trọc lại gặp Lâm Hồng một lần nữa. Hai người nhìn nhau lạnh nhạt, như người dưng nước lã. Lý Trọc và Lâm Hồng khoác áo dạ trắng, đội khăn lụa đen, đứng ba ngày ở cửa khách sạn. Các khách quý đến dự tiệc đãi phụ, người nào cũng nhét vào tay Lâm Hồng một chiếc phong bì to. Phong bì nào ít, cũng bỏ mấy ngàn đồng, phong bì nào nhiều có đến vài vạn. Nhân viên ngân hàng ngày nào cũng thấy Lâm Hồng đến gửi tiền. Lần nào cũng gửi một bó tương. Hết ba ngày, Lâm Hồng nhận hơn một triệu chiếc phong bì. Dân chúng đồn nhau, chị thu được mấy hiệu đồng nhân dân tệ. Dân chúng bảo, Lâm Hồng đếm tiền sưng cả ngón tay, trật cả khớp cổ tay, chảy cả máu mắt.

Bày xong tiệc đãi phụ, Lý Trọc nói với Lâm Hồng:

- Anh Tống Cương dặn tôi bố trí cho chị một cuộc sống tử tế, chị còn yêu cầu tôi làm gì nữa?

Lâm Hồng đáp:

- Đủ rồi.

HUYNH ĐỆ

Dư Hoa

www.dtv-ebook.com

Vĩ Thanh

Thấm thoát đã ba năm trôi qua, người ra đi kẻ ra đời. Ông Lão Quan mài kéo đã ra đi. Ông Trương thợ may cũng ra đi. Nhưng trong ba năm ba cháu nhỏ họ Quan và chín cháu nhỏ họ Trương đã ra đời. Thị trấn Lưu chúng tôi sáng mặt trời mọc, tối mặt trời lặn đời đời vẫn thế.

Không ai biết cái chết của Tống Cương đã để lại dấu ấn gì trong lòng Lâm Hồng, chỉ biết chị đã xin thôi việc ở Xưởng dệt kim, lại dọn khỏi ngôi nhà gác trước kia. Bằng số tiền phúng viếng của bữa tiệc đậu phụ, chị mua một ngôi nhà mới, ở một mình, sáu tháng trời cứ ở lì trong nhà, rất ít đi ra ngoài. Dân chúng thị trấn Lưu hiếm lắm mới nhìn thấy chị, có nhìn thấy cũng chỉ là một khuôn mặt có vẻ lạnh lùng. Dân chúng bảo, chị có vẻ mặt bà goá. Chỉ có rất ít người cẩn thận tỉ mỉ mới nhận ra sự thay đổi của chị. Những người này nhận xét chị ăn diện càng ngày càng tốt, càng ngày càng sang, toàn đồ xịn. Sau khi để không nửa năm trời, Lâm Hồng đã bắt đầu xuất đầu lộ diện tại ngôi nhà cũ ngày xưa, chấm dứt đời sống ẩn dật của chị, lại trở về trong tầm nhìn của dân chúng thị trấn Lưu. Sau khi tu sửa trang trí lại, ngôi nhà cũ đã biến thành cửa hiệu làm đầu, chị đứng ra làm bà chủ. Cửa hiệu làm đầu của Lâm Hồng từ đó trở đi, âm nhạc xập xình, đèn nê ông nhấp nháy, làm ăn buôn bán càng ngày càng sầm uất. Cánh nam giới thị trấn Lưu chúng tôi khi đến cửa hiệu của Lâm Hồng, không gọi cái từ ngữ quê mùa "cắt tóc", anh nào cũng gọi theo một Tây "làm đẹp mái tóc". Những ai ngày thường nói năng thô lỗ, cũng không nói "cắt tóc". Họ bảo: "Mẹ kiếp, làm đẹp mái tóc một phát".

Thời gian này, Chu Bất Du của cửa hàng điểm tâm bên kia phố vẫn tuyên bố: Trong vòng ba năm phải mở một năm cửa hàng điểm tâm liên

hoàn Chu Bất Du. Chu Bất Du nói vậy đã ba năm, không những chưa có một cửa hàng ở bên ngoài, ngay đến hai cửa hàng khác ở thị trấn Lưu cũng không hề động tĩnh. Chu Bất Du vẫn ba hoa khoác lác, vẫn thề thốt phải làm cho thị trường cổ phiếu của Mardonan sạt giá năm mươi phần trăm. Tô Muội quá quen với lối bốc khoác của Chu Bất Du. Chị biết quý ông chồng ban ngày không bốc khoác, ban đêm không xem phim Hàn Quốc, sẽ sống chẳng thà chết. Chị cũng chả thèm xấu hổ cho chồng làm quái gì cho mệt xác.

Trong khi cửa hàng điểm tâm của Chu Bất Du vẫn y nguyên như cũ, thì cửa hiệu làm đầu của Lâm Hồng đã lạng lẽ thay đổi. Lúc đầu chỉ có ba thợ cắt tóc nam, ba thợ gội đầu nữ. Sau một năm, các tiểu thư đến tới tấp, các cô đến từ trời nam đất bắc, năm hồ bốn bể, cao có thấp có, gầy có béo có, đẹp có xấu có, cô nào cũng hở ngực hở lưng váy mi ni, tất cả hai mươi ba người. Sau khi đến thị trấn Lưu, các cô ở trong ngôi nhà gác sáu tầng. Các gia đình ở cũ lần lượt dọn đi hết. Nhà thơ Triệu cũng chuyển đi. Lâm Hồng bỏ tiền thuê các căn hộ một phòng một sảnh của họ. Sau khi sửa chữa trang trí lại, mỗi cô ở một phòng một sảnh. Cả ngôi nhà lúc nào cũng riu rít giọng nam điệu bắc.

Những tiểu thư này ban ngày đều ngủ. Đến tối lại tấp nập nhộn nhịp. Hai mươi ba cô môi son má phấn, ngồi chen nhau trong cửa hiệu làm đầu ở gác dưới ngôi nhà gác, giống như hai mươi ba chiếc đèn lồng đỏ sáng lấp la lấp lánh, đon đả mời chào khách đến. Bọn đàn ông đứng ở bên ngoài, từng cặp mắt, từng cặp mắt cứ hau háu nhìn vào. Ngồi ở bên trong, cô nào cô nấy liếc mắt đưa tình. Sau đó cửa hàng làm đầu, giống như một chợ đen, xô xao tiếng kì kèo mặc cả giá. Bọn đàn ông nói nhỏ nhẹ, thận trọng, y như mua hêrôin. Các cô gái nói thẳng thừng, y như bán đồ mỹ phẩm. Tìm được tiểu thư, ngã xong giá, các cô các chàng bá vai bá cổ đi lên cầu thang. Trong cầu thang những người đàn ông đàn bà nói nói cười cười chuyện nở như ngô rang. Sau khi đi vào buồng, trong ngôi nhà sáu tầng giống hệt một

vườn bách thú, không thiếu một thứ tiếng gì, trở thành cuốn từ điển bách khoa toàn thư khổng lồ về tiếng làm tình của đàn ông đàn bà.

Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi ai cũng gọi nơi đây là khu đèn đỏ. Cửa hàng điếm tâm của Chu Bất Du bên kia phố nhìn sang khu đèn đỏ, cũng ăn nên làm ra, khách vào tấp nập, tiền vào cuồn cuộn, mỗi ngày đong được một đấu vàng. Trước kia cửa hàng điếm tâm cứ đến mười một giờ đêm là đóng cửa dọn dẹp, bây giờ làm việc thông tầm suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Bắt đầu từ một giờ sáng, cho mãi đến bốn năm giờ sáng, khách ra khỏi khu đèn đỏ và các tiểu thư cứ nườm nượp qua phố, đi vào cửa hàng điếm tâm. Sau khi ngồi xuống, ăn bánh bao nhỏ có ống mút, mồm cứ mút chùn chụt.

Thị trấn Lưu chúng tôi ai đã thật sự chứng kiến tận mắt quỹ đạo cuộc đời của Lâm Hồng? Một thiếu nữ ngây thơ trong trắng, dễ xấu hổ. Một cô gái ngọt ngào khi tình yêu chớm nở. Một người vợ hiền nết na trong tim chỉ có Tống Cương. Một người tình điên cuồng làm tình ba tháng với Lý Trọc. Một bà goá sống buồn rười rượi. Một người đàn bà độc thân nét mặt thờ ơ, ở ẩn trong nhà rất hiếm ra ngoài. Sau đó cửa hiệu làm đầu xuất hiện, khách đến đông, một bà chủ hể nhìn thấy khách là đơn đả chào mời, cũng ra đời đúng thời cơ. Sau khi những cô gái môi son má phấn lần lượt kéo đến, Lâm Hồng càng sốt sắng ứng xử khôn khéo, không mất lòng ai. Những cô gái này không gọi chị là Lâm Hồng. Ai cũng gọi Lâm Hồng là Chị Lâm. Lâm Hồng biến thành một Chị Lâm hoàn toàn khác hẳn. Khi thấy khách đến cửa, chị cười toe toét, giọng cứ ngọt xót. Nhưng khi đi ra phố lớn, gặp những đàn ông không dính dáng gì đến làm ăn buôn bán, ánh mắt chị cứ lạnh lùng tình khô.

Chị Lâm lúc này, tuy đuôi mắt và vầng trán bò đầy những nếp nhăn ly ty, nhưng vẫn đầy đà lẳng lơ, bao giờ cũng mặc quần áo màu đen bó sát người. Mông tròn lẳn. Ngực ngồn ngộn. Tay phải chị suốt ngày cầm điện thoại di động, không lúc nào buông tay, y như cầm thỏi vàng. Điện thoại di

động của chị réo suốt đêm ngày. Gần như lúc nào chị cũng cười tít mắt, nói vào máy điện thoại di động, nào là "cục trưởng à", "giám đốc à", "anh à", "em à" sau đó chị sẽ nói:

- Máy em cũ đi rồi, có máy em mới đến, đưa nào cũng trẻ đẹp.

Tiếp theo nếu chị bảo: "Tôi đưa đến cho ngài xem", thì phía bên kia nhất định là khách sộp, không là quan lớn, cũng là ông chủ bự trong huyện. Nếu chị bảo "ngài đến xem thử", thì phía bên kia cũng sẽ là một khách thường, một ông chủ nhỏ, hay một quan tép riu. Nếu khách thuộc tầng lớp ăn lương gọi điện đến, chị vẫn cười tít mắt, chỉ đổi sang giọng khác, trả lời ngắn gọn:

- Cô nào ở chỗ tôi cũng xinh đẹp.

Ông Đồng thợ rèn là khách sang của Lâm Hồng. Năm nay ông đã ngoài sáu mươi tuổi. Vợ ông còn hơn ông một tuổi. Ông đã mở ba siêu thị ở thị trấn Lưu chúng tôi. Ông Đồng thợ rèn đã là Đồng Tổng giám đốc, gọi nôm na là "Đồng Tổng". Nhưng ông không cho phép nhân viên gọi mình là "Đồng Tổng", vẫn gọi ông là "Đồng thợ rèn". Ông vẫn bảo gọi ba chữ "Đồng thợ rèn", nghe ra có vẻ vẫn hùng hực sức sống.

Đồng thợ rèn ngoài sáu mươi tuổi tinh lực vẫn dồi dào như một thanh niên. Hễ nom thấy gái đẹp, cặp mắt cứ sáng quắc, như kẻ cắp nhìn thấy tiền. Lúc hơn năm mươi tuổi, bà vợ béo phì của ông đã mổ hai lần. Đầu tiên cắt bỏ một phần hai dạ dày, sau đó lại cắt bỏ toàn bộ tử cung. Trong mấy năm bà gầy đi một nửa. Sau khi thân thể suy sụp, vợ ông khô gầy như củi, ham muốn tình dục cũng suy sụp hoàn toàn, trong khi Đồng thợ rèn vẫn hùng hực sức sống, ít nhất cũng phải làm hai lần một tuần. Lần nào cũng làm cho bà xả đau lên đau xuống, khốn khổ chẳng thiết sống. Vợ ông bảo lần nào xong, cũng giống như mổ cắt bỏ tử cung, khiến bà hai tháng sau vẫn chưa trở lại bình thường. Nhưng cái lão chết tiệt Đồng thợ rèn máu mê, vừa mới được dăm hôm lại lân la đòi hỏi.

Để mình sống được lâu, vợ ông Đồng thợ rèn đã nhất quyết từ chối. Giống như con lợn đực lên cơn động cấn không tìm ra lợn nái để trút xả, Đồng thợ rèn hậm hực giận cá chém thớt. lúc ở nhà đập bát ném đĩa, ra siêu thị lại rầy la nhân viên, có lần còn choảng nhau to với một khách hàng. Cảm thấy cứ kéo dài tình trạng này, sớm muộn gì cũng sinh chuyện, sớm muộn gì cũng bị người đàn bà khác lôi kéo, nuôi công khổng vợ hai vợ ba vợ bốn vợ năm vợ sáu vợ bảy vợ tám ở ngoài, tiền của Đồng thợ rèn vất vả khổ sở mới kiếm được, mình vẫn ki cốp, tiếc không dám tiêu, rút cuộc lại rơi hết vào tay những con đàn bà khác. Sau khi cân nhắc thiệt hơn, bà vợ ông Đồng thợ rèn đành cắn răng dẫn đức ông chồng đến chỗ chị Lâm, nhờ các tiểu thư dưới trướng chị Lâm chữa giúp cái tính cái nết nóng nảy bộp chộp của chồng. Các cô gái đòi chi tiền bồi dưỡng, chị Lâm đòi thu chi phí quản lý, cũng năng nặng tay. Vợ ông Đồng thợ rèn tuy xót ruột khoản tiền này, nhưng nghĩ lại, coi như đưa chồng đi bệnh viện chữa bệnh. Tiền đáng tiêu vẫn nên tiêu, nghĩ vậy bà cũng yên tâm hơn. Bà cảm thấy coi như của mất còn người, tốn tiền tránh được tai hoạ.

Ông Đồng thợ rèn lần nào đến chỗ Lâm Hồng cũng đàng hoàng không ngần ngại sợt sệt, lần nào bà xã cũng thân chinh dẫn đi. Bà vợ ông lỗ vốn thua thiệt với các cô. Bà tự tay chọn gái, ngã giá đâu vào đấy, trả tiền tử tế rồi mới về. Ông Đồng thợ rèn ở lại tuyên chiến, cùng cô gái quần nhau một trận sống mái trên giường. Còn mình, bà ngồi trong nhà chờ ông về báo tin chiến thắng.

Lần đầu tiên Đồng thợ rèn chơi gái hơn một tiếng đồng hồ mới về đến nhà, bà xã rất không hài lòng. Bà hỏi hay là ông yêu con bé rồi? Ông bảo, đấng nào cũng tiêu tiền, sao không thêm ném một chút? Ông nói:

- Như thế mới gọi là đầu vào tỉ lệ thuận với đầu ra.

Bà Đồng cảm thấy chồng nói có lý. Mỗi lần ông đi chơi gái về, bà quan tâm đầu tiên là chuyện thời gian bao lâu. Tuy ngoài sáu mươi tuổi, ông Đồng vẫn rất máu mê, gần như lần nào cũng kéo dài hơn sáu mươi

phút. Bà Đồng hết sức hài lòng, cảm thấy đầu vào và đầu ra thành tỉ lệ thuận. Ông Đồng cũng có lúc trạng thái không ổn, có mấy lần chỉ ba mươi phút đã bỏ cuộc. Bà Đồng cáu lắm, cảm thấy đầu vào nhiều hơn đầu ra, cần phải điều chỉnh kế hoạch đầu tư, sửa mỗi tuần đầu tư cho chồng hai lần thành một lần.

Ông Đồng cảm thấy mình hết sức oan uổng. Để đỡ tốn tiền bà tìm cho ông cô nào cũng xấu. Mới đầu cũng còn coi được, cô gái tuy không xinh đẹp, nhưng trẻ lắm. Về sau ông Đồng dần dần tỏ ra không khoái lắm đối với gái không đẹp. Hợp đồng "đại chiến" với cô gái tự nhiên giảm dần. Rốt cuộc trong ngôi nhà của Lâm Hồng còn có những cô gái rất xinh đẹp. Ông Đồng nhìn ngó, thèm rỏ dãi. Ông van xin bà xã lần sau phải tìm cho ông một cô xinh đẹp. Bà Đồng không đồng ý. Bởi vì gái đẹp đòi nhiều tiền. Giá thành đầu tư sẽ tăng vọt. Ông Đồng thề với vợ, chỉ cần gái đẹp, nhất định ông sẽ xài hai tiếng đồng hồ trở lên, nhất định phải thu hồi đầu tư, kiên quyết không để lỗ.

Lấy nhau mấy chục năm, ông Đồng luôn luôn nghênh ngang kiêu ngạo tự mãn trước mặt vợ, nhất là sau này mở cửa hàng, lại mở cả siêu thị liên hoàn, thành công trong sự nghiệp khiến ông càng giương giương tự đắc, thường xuyên lên mặt dạy bảo quát mắng vợ. Bây giờ khi van nài vợ tìm cho mình gái đẹp, ông không tiếc quỳ xuống, nước mắt lưng tròng. Trông điệu bộ đáng thương của chồng, bà Đồng cúi lòng nghĩ, trước kia ông ấy mạnh mẽ lắm, bất giác bà lắc đầu thở dài:

- Đàn ông đàn ang gì mà yếu đuối đến thế?

Nói xong bà đồng ý vào những ngày lễ ngày tết sẽ chọn cho ông một cô gái xinh đẹp. Như được thánh chỉ, ông Đồng lập tức tìm quyển lịch năm, ghi ra giấy tất cả các ngày lễ tết, nhớ kỹ trong lòng. Bắt đầu từ tết xuân, trước tiên tìm ra những ngày lễ tết truyền thống, nào là tết trung thu, tết đoan ngọ (mồng năm tháng năm), tết trùng dương (mồng chín tháng chín), tết thanh minh v. v... không để lọt tết nào. Tiếp theo là ngày lao động quốc

tế mồng một tháng năm, ngày thanh niên ngũ tứ (mồng bốn tháng năm), ngày thành lập Đảng mồng một tháng bảy, ngày thành lập quân đội mồng một tháng tám, ngày quốc khánh mồng một tháng mười, lại còn ngày nhà giáo, ngày tình nhân, ngày trai độc thân, ngày người già, lại còn tính ngày nghỉ lễ của nước ngoài như lễ Nô en, lễ tạ ơn. Cuối cùng ghi cả ngày mồng tám tháng ba phụ nữ quốc tế, ngày mồng một tháng sát quốc tế thiếu nhi. Khi ông Đồng nói với vợ tất cả những ngày lễ tết, bà giật nảy người, kêu thất thanh:

- Trời mẹ ơi!

Sau đó hai vợ chồng cò kè bớt một thêm hai như mua bán. Bà Đồng đầu tiên gạch phăng những ngày lễ của nước ngoài. Với đầy vẻ tinh thần tự hào dân tộc, bà nói:

- Chúng ta là người Trung Quốc không nghỉ lễ của nước ngoài. Ông Đồng không đồng ý, làm ăn buôn bán hơn mười năm, đương nhiên ông hiểu biết hơn bà. Ông say sưa nói:

- Bây giờ là thời đại nào? Bây giờ là thời đại toàn cầu hoá. Tủ lạnh, Ti vi, máy giặt nhà mình đều là mác nước ngoài. Không thể nói tôi là người Trung Quốc không dùng mác nước ngoài?

Bà Đồng cứ há hốc mồm, mà không biết nói gì, cuối cùng đành phải nói một câu:

- Tôi không nói nổi ông.

Ngày lễ của nước ngoài đã được giữ lại. Trong ngày lễ truyền thống của Trung Quốc, bà Đồng đã tìm ra tết Thanh minh. Bà bảo:

- Đây là ngày lễ người chết, không được tính lên thân người sống như ông. Ông Đồng vẫn không đồng ý, ông bảo:

- Tết thanh minh là người sống tưởng nhớ người ruột thịt của mình đã qua đời, vẫn là tết của người sống. Hàng năm đến ngày này chúng ta đều đi viếng mộ bố trước, viếng mộ mẹ sau, tại sao lại không tính?

Bà Đồng suy nghĩ lâu lắm, lại nói một câu:

- Tôi không nói nổi ông.

Tết Thanh minh được giữ lại. Rồi bà Đồng cứ khăng khăng gạt bỏ ngày lễ nhà giáo và ngày thanh niên mừng bốn tháng năm, cả ngày tết nhi đồng mừng một tháng sáu. Ông Đồng cũng đồng ý bỏ ngày nhà giáo, nhưng ông không đồng ý bỏ ngày mừng một tháng sáu và ngày mừng bốn tháng năm. Ông nói, sau khi trải qua tuổi nhi đồng và thanh niên, mình mới có tuổi già hôm nay, ông nói một cách rất có lý lẽ:

- Đồng chí Stalin dạy bảo chúng ta: "Quên quá khứ có nghĩa là phản bội".

Hai vợ chồng, ông nói đi bà nói lại, sau khi tranh luận với nhau hơn một tiếng đồng hồ, bà lại phải nhượng bộ. Bà bảo:

- Tôi không nói nổi ông.

Tiêu điểm tranh luận cuối cùng tập trung vào ngày kỷ niệm phụ nữ mừng tám tháng ba. Bà Đồng nói:

- Ngày kỷ niệm phụ nữ có liên quan gì đến ông?

- Ngày phụ nữ mới cần tìm phụ nữ chứ?

Bà Đồng đột nhiên tủi thân, lau nước mắt, nói:

- Tôi có nói thế nào cũng không nói nổi ông. Ông Đồng thừa thắng xông lên, lại nghĩ đến hai ngày kỷ niệm. Ông bảo:

- Còn hai ngày nữa, ngày sinh của tôi và ngày sinh của bà.

Cuối cùng bà Đồng đã phản nộ. Bà kêu lên:

- Ngày sinh của tôi mà ông còn đi chơi gái hay sao? ông Đồng biết sai lập tức sửa chữa. Ông vừa lắc đầu, vừa xua tay, nói:

- Không tính, không tính. Toàn bộ không tính. Hôm sinh nhật bà, tôi không đi đâu hết. Hai mươi bốn tiếng đồng hồ ở bên bà cả hai mươi bốn. Ngày sinh nhật tôi, cũng không đi đâu cả, cũng hai mươi bốn tiếng đồng hồ ở bên bà. Hai ngày sinh nhật là tết trung thành trinh tiết của chúng ta. Trong hai ngày này, đừng có nói đi ngủ với đàn bà khác, mà ngay đến liếc gái một cái cũng không.

Nhượng bộ cuối cùng của ông Đồng khiến đầu óc ù lì của bà Đồng vẫn cứ tưởng mình cuối cùng đã thắng. Bà vui vẻ xua tay, nói:

- Dù sao đi nữa, tôi cũng không nói nổi ông.

Bà Đồng đã thân chinh dẫn chồng đến chỗ Lâm Hồng tìm gái, hơn nữa ngày lễ ngày tết còn có thưởng, còn được chọn gái đẹp đắt tiền, khiến cánh đàn ông có vợ ở thị trấn Lưu chúng tôi vô cùng hâm mộ. Họ bảo ông Đồng thợ rèn thật là tốt số. Họ bảo Đồng thợ rèn dù có biến thành đồng cốt chó, cũng có vận may của đồng cốt chó. Tìm được một người vợ thâu tình đạt lý và tư tưởng thông thoáng, ủng hộ chồng phóng túng, còn mình thì nhất mực son sắt thủy chung. Cánh mày râu có vợ của thị trấn Lưu chúng tôi nhìn lại vợ mình, bà nào chí nấy cũng ngang ngược thô bạo, tư tưởng xơ cứng, bà nào chị nấy cũng giữ rịt túi tiền và dây rút quần của đức ông chồng. Hai tay không buông. Bàn tay nào cũng cứng rắn như hai gọng kìm. Những ông chồng này người nào cũng thở dài thườn thượt, hễ gặp ông Đồng là khe khẽ hỏi:

- Sao số ông đồ thế không biết?

Ông Đồng mặt mày hớn hở, trả lời một cách khiêm tốn:

- Cũng là cái số tìm được người vợ tốt.

Nếu có vợ bên cạnh, ông sẽ nói thêm vài câu:

- Bà xã tuyệt vời nhà tôi không những không tìm được trên đời, mà có xách đèn lồng lên trời cũng không tìm ra, có xuống đất tìm, có xuống biển tìm, cũng không có.

Sau khi được vợ dẫn đến chỗ chị Lâm tìm gái, ông Đồng hết ngay tính nóng nảy cáu gắt, hết luôn cả thói nghênh ngang trước mặt vợ, cũng không hực hực chửi mát nói kháy nhân viên dưới quyền. Như một người trí thức, Ông Đồng tỏ ra ôn tồn nhã nhặn, lúc nào cũng mỉm cười, không nói bậy chửi tục. Trước thay đổi của chồng, bà Đồng rất phấn khởi, chồng bà không những không ngông nghênh, mà bắt đầu vâng vâng dạ dạ trước mặt bà, ngày trước chẳng bao giờ muốn cùng đi phố với bà, bây giờ hai người đi phố, ông xách túi cho bà. Trước kia đừng hòng ông bàn bạc bất cứ việc gì với bà. Bây giờ việc gì ông cũng xin ý kiến bà. Ông Đồng còn để bà làm chủ tịch Hội đồng quản trị, mình chỉ làm Tổng giám đốc. Công văn giấy tờ của Công ty đều do bà ký duyệt. Tuy bà chả hiểu gì hết, nhưng chỉ cần chồng đem đến bảo bà ký là bà biết nên ký. Người khác đem đến, bà không nắm chắc tuyệt đối không ký. Sau khi có chữ ký của chồng trên đó, bà mới ký. Bà không còn là một bà nội trợ. Bà cùng ông đi làm về nhà. Bà cũng bắt đầu coi trọng ăn diện, cũng mặc quần áo xịn, bôi son phấn mác nổi tiếng. Tuy dốt đặc cán mai về nghiệp vụ của công ty, nhưng nhân viên trong công ty ai ai cũng gật đầu khom lưng, cũng để bà cảm thấy mình có thành công trong lập nghiệp. Bà thích nói chuyện đạo lý, gặp những người phụ nữ làm nội trợ mấy chục năm như mình, bà chỉ bảo người ta. Bà bảo đàn bà không được ỷ hãnh vào đàn ông, vẫn nên có sự nghiệp của mình. Dạy bảo đến cuối cùng, bà sẽ nói một câu rất thời thượng:

- Phải tìm giá trị của bản thân.

Ông Đồng nhớ vanh vách trong lòng mọi ngày tết ngày lễ, đã trở thành cuốn lịch sống của thị trấn Lưu chúng tôi. Chị em thị trấn Lưu muốn để chồng đồng ý mình sắm một bộ quần áo mới, đã hỏi ông Đồng trên phố lớn:

- Gần đây có ngày lễ ngày tết nào không, thưa ông?

Anh em thị trấn Lưu muốn tìm một lý do để vợ đồng ý cho mình đi chơi một đêm mát chược, cũng sẽ hỏi ông Đồng trên phố.

- Hôm nay là ngày gì, thưa ông?

Bọn trẻ đòi bố mẹ mua đồ chơi, nhìn thấy ông Đồng đi đến, cũng hỏi ông:

- Thưa ông Đồng thợ rèn, hôm nay là ngày kỷ niệm của bọn cháu ông nhỉ?

Ông Đồng thợ rèn đã trở thành Vua lễ tết có tiếng tăm của thị trấn Lưu chúng tôi. Ông làm việc càng hăng say. Ông không chỉ càng ngày càng ăn nên làm ra ở siêu thị, mà nghiệp vụ bán buôn hàng tiêu dùng thường ngày rất nhiều cửa hàng nhỏ của thị trấn Lưu chúng tôi cũng nhập hàng của Công ty ông. Đương nhiên lợi nhuận của Công ty ông cứ tăng lên không ngừng. Bà Đồng cảm thấy mọi điều này đều quy công vào quyết sách sáng suốt ban đầu của mình, kịp thời giải quyết cuộc khủng hoảng ham muốn tình dục của chồng. Ông Đồng tinh lực dồi dào, Công ty cũng ngày càng đi lên. So với tốc độ tăng lợi nhuận của Công ty, chút tiền chi cho các cô gái, đúng là không thấm tháy vào đâu. Vợ ông Đồng cảm thấy đầu ra đã lớn hơn đầu vào, có lúc chẳng phải ngày tết ngày lễ, bà cũng tìm cho chồng một cô gái xinh đẹp.

Hai ông bà ngoài sáu mươi tuổi, mỗi tuần hai lần leo cầu thang ngôi nhà gác khu đèn đỏ của chị Lâm. Ông Đồng tinh thần tươi tỉnh. Bà Đồng phì phà phì phò, thở ra đặng tai. Khi nói chuyện, ông bà xưa nay mặc kệ

người ta có nghe thấy hay không. Lần đầu tiên chẳng phải ngày lễ ngày tết, ông Đồng cũng được xài gái đẹp. Sau này, lần nào ông cũng muốn tìm gái đẹp. Đứng trên cầu thang, ông van nài vợ, như trẻ con vòi bố mẹ mua đồ chơi. Ông nói rất đáng thương:

- Bà ơi, tìm cho tôi cô nào xịn xịn xinh xinh bà nhé.

Ra về Chủ tịch Hội đồng quản trị, vợ ông nói:

- Không được, hôm nay không phải ngày tết, cũng không phải ngày lễ.

Giống như kẻ dưới quyền Chủ tịch Hội đồng quản trị ông nói:

- Hôm nay có một khoản thu đến hạn thanh toán.

Bà vợ Chủ tịch Hội đồng quản trị của ông nghe vậy đã tươi cười gật đầu bảo:

- Được tôi sẽ chọn cho ông một con xịn xịn xinh xinh.

Các cô gái ở ngôi nhà này không ai ưa thích ông Đồng thợ rèn. Các cô cảm thấy ớn tận cổ người đàn ông quá thể này lắm rồi, hễ leo lên giường là dai dẳng, không biết bao giờ mới leo xuống. Gớm, người đâu mà khiếp thế không biết, râu tóc đã bạc phơ, đáng tuổi ông tuổi cụ, hễ leo lên thường là bưng bưng sức sống, như chàng trai hai mươi tuổi, mà chi tiền bồi dưỡng lại keo kiệt bủn xỉn, ít hơn tất cả khách làng chơi. Lần nào ông ta đến, cũng có bà vợ ốm ho, liêu xa liêu xiêu đi cùng. Lần nào bà ta cũng ép giá xuống nấc thấp nhất. Cô gái và bà già cò kè bớt một thêm hai sốt cả ruột, mòn cả răng, lần nào cũng phải tốn đến một tiếng đồng hồ mới ngã giá. Bà vợ già ốm ho cứ nói vài phút lại phải uống nước, lên cơn hen, ho sù sụ vài phút cho đỡ, mới tiếp tục ép giá. Các cô bảo tiếp ông Đồng thợ rèn, còn mệt hơn tiếp bốn đàn ông khác, mà tiền bồi dưỡng đã ít hơn người ta, lại còn trừ đầu trừ đuôi. Không cô nào thích phục vụ ông Đồng thợ rèn. Nhưng ông là nhân vật có máu mặt của thị trấn Lưu chúng tôi, là khách sang của chị Lâm,

các cô không thể cách mặt. Chỉ cần cô nào lọt mắt ông Đồng và bà xã của ông, cô ấy đành phải nhẫn nhịn, uế oải nói:

- Toi rồi, lại phải học Lôi Phong.

Lưu Thành Công, nhà văn Lưu, Lưu Tân Văn, Phó Lưu và bây giờ là Lưu Ceo cũng là Vip của chị Lâm. Sau khi Tống Cương chết, Lý Trọc nhường ngôi Tống giám đốc cho Phó Lưu. Lưu phó Tống giám đốc, sau khi biến thành Lưu Tống giám đốc, không khoái người khác gọi mình là " Lưu Tống ". Anh ta bắt người khác gọi mình là "Lưu Ceo". Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi ngại bốn âm tiết rầy rà, chẳng khác gì người Nhật Bản, đã gọi tắt là "Lưu C". Từ một nhà văn nghèo xơ nghèo xác, Lưu Thành Công đã biến thành phú ông Lưu C. Anh ta mặc complê mác xịn Italia ngồi trong xe con Horse Lý Trọc trao cho. Bỏ ra một triệu nhân dân tệ mua đứt cuộc hôn nhân với bà vợ trước của mình, bảo là nên bù đắp lại tuổi xuân cho chị, cuối cùng đá đít người đàn bà hơn hai mươi năm về trước đã định vứt bỏ, sau đó tay trái khoác, tay phải ôm một hai ba bốn năm cô gái xinh đẹp làm bồ. Theo lối nói của anh ta, những người tình này đều là thiếu nữ ánh sáng mặt trời. Trong nhà mình đã xuân sắc đầy vườn, nhưng vẫn không nhịn nổi còn la cà đến chỗ chị Lâm. Anh ta bảo cơm nhà ăn nhiều rồi, muốn đến chỗ chị Lâm ăn phở, nếm món thú rừng.

Lưu C lúc này càng coi thường nhà thơ Triệu. Nhà thơ Triệu vẫn tuyên bố không bỏ cây bút. Lưu C bảo nhà thơ Triệu còn theo đuổi văn học là nghĩ quẩn, chẳng khác gì tự lấy dây thừng thắt cổ mình. Lưu C giơ ra bốn ngón tay khích bác nhà thơ Triệu:

- Viết gần ba chục năm nay, chỉ viết được bốn dòng thơ ngắn cùn đăng trên tạp chí inrôniô trước kia, ngần ấy năm rồi, ngay đến dấu chấm dấu phẩy cũng không thấy tăng thêm, vẫn còn bảo mình là nhà thơ Triệu, chẳng phải là một nhà thơ Triệu in rôniô...

Nhà thơ Triệu thất nghiệp về nghỉ mấy năm nay cũng khinh Lưu C ra mặt. Nghe đâu khi Lưu C khích bác mình giơ ra bốn ngón tay, còn bảo mình là nhà thơ inrônêô. Đầu tiên ông ta nổi cái bả mũ xuống, sau đó cười gằn mấy tiếng, ông ta bảo đánh giá kẻ tiểu nhân chạy theo thế lực và tiền của, việc có gì phải giơ ra bốn ngón tay, giơ ra một ngón là quá thừa. Nhà thơ Triệu giơ một ngón tay bảo:

- Một kẻ bán rẻ linh hồn.

Nhà thơ Triệu dọn đi khỏi ngôi nhà khu đèn đỏ thị trấn Lưu chúng tôi, thuê một gian nhà nhỏ rẻ tiền bên cạnh đường sắt phía tây thành phố, mỗi ngày có hàng trăm lượt đoàn tàu đi qua trước gian nhà nhỏ rẻ tiền của ông. Ngôi nhà nhỏ rẻ tiền của ông ngày nào cũng có hàng trăm lần chao đảo lắc lư như động đất. Bàn ghế lắc lư, giường cũng lắc lư, tủ chạn lắc lư, bát đĩa cũng lắc lư. Nóc nhà lắc lư, mặt đất cũng chao đảo. Nhà thơ Triệu ví chuyện lắc lư chao đảo của gian nhà nhỏ giá rẻ co dúm như bị điện giật. Buổi tối sau khi ngủ, đoàn tàu đi qua gian nhà rung chuyển, nhà thơ Triệu mấy lần mơ thấy mình ngồi trên ghế điện tử tù, nước mắt nước mũi sụt sịt, từ biệt áng mây trời Tây.

Nhà thơ Triệu nghèo túng nhếch nhác sống nhờ vào tiền thuê nhà chị Lâm trả ông hàng tháng. Tuy cũng comple com lếch hăn hoi, nhưng toàn thân nhả nhúm nhem nhuộm. Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi đều đã xem ti vi màu hai mươi năm nay, bây giờ bắt đầu thay bằng ti vi màn hình tinh thể lỏng và ti vi màn hình rộng, mà nhà thơ Triệu vẫn còn xem ti vi đen trắng mười bốn in cộc cách của mình. Hình ảnh trên ti vi lúc có lúc không. Nhà thơ Triệu ôm ti vi đi khắp phố to ngõ nhỏ cũng không kiếm đâu ra một người biết sửa ti vi đen trắng. Ông đành phải tự mày mò chữa lấy. Khi hình ảnh tự dưng mất, ông gõ vào nó, hình ảnh lại hiện ra. Có khi gõ mấy cái liền vẫn không có hình ảnh, ông dùng luôn cú rê chân hồi nhỏ, rê luôn một phát cho ra hình ảnh.

Nhà thơ Triệu hào hoa phong nhã ngày xưa, giờ bất mãn tức đời bắt đầu nói năng tục tĩu. Trong khi đời sống của Lưu C đẹp như mây, thì nhà thơ Triệu không có một mảnh tình, đành phải treo lên tường tróc vữa của gian nhà còn con một quyển lịch năm in hình người đẹp cũ rích, hết nhìn lại ngắm theo kiểu vẽ bánh cho đỡ đói. Không có một người đàn bà bằng xương bằng thịt liếc nhìn ông một cái. Ông cũng đã từng gần gũi tán tỉnh mấy bà goá lớn tuổi hơn mình. Bà nào cũng đi guốc trong bụng ông, nói toạc móng heo, hãy nuôi sống mình đã, rồi hãy động não nghĩ đến chuyện ân ái. Nhà thơ Triệu day dứt vô cùng, ngày xưa ông cũng có một cô bạn gái xinh đẹp, hai người quấn quýt bên nhau hơn một năm. Sau đó nhà thơ Triệu bắt cá hai tay theo đuổi Lâm Hồng, kết quả xôi hỏng bỏng tay, gà bay trứng vỡ. Lâm Hồng không đến tay, bạn gái cũ cũng đi theo người khác.

Sau khi vợ trước của Lưu C bị vứt bỏ, tuy thoả mãn với một triệu đồng nằm ở phiếu gửi tiết kiệm ngân hàng, cô vẫn đứng trên phố lớn khóc lóc, tố cáo Lưu C bạc tình bạc nghĩa. Khi tố cáo Lưu C chị ta vẫn giơ mười ngón tay, lại còn lật đi lật lại, đương nhiên không phải chỉ số lần ngủ với nhau, mà muốn nói ân tình chồng vợ đã hai mươi năm. Chị ta ca cẩm hai mươi năm giặt áo nấu cơm cho Lưu C, chăm nom Lưu C trong mưa trong gió. Sau khi Lưu C thất nghiệp về nhà, chị ta không ruồng bỏ, trái lại càng thêm chăm sóc thương yêu. Chị ta khoe thân thể mình thuộc nhóm đông ấm hè mát. Mùa đông sưởi ấm cho Lưu C như lò sưởi, mùa hè hạ nhiệt độ cho Lưu C như một cục băng. Chị ta vừa nỉ non vừa nói, bây giờ thân Lưu C đầy mùi đồng, mắt Lưu C đầy mùi gái. Trước kia Lưu C là một nhà văn giàu tình cảm, đi đứng chững chạc, nói năng ôn tồn nho nhã. Ngày xưa chị yêu anh ta, lấy anh ta, vì anh ta là nhà văn Lưu, bây giờ không còn nhà văn Lưu, chị ta cũng không còn chồng...

Trong số người nghe lúc đó có người nghĩ đến nhà thơ Triệu, định dặt mồi, nói với chị ta:

- Không còn nhà văn Lưu, vẫn còn nhà thơ Triệu. Nhà thơ Triệu đến nay vẫn chưa xây dựng gia đình, là một Vương Lão Ngũ kim cương đấy.

- Nhà thơ Triệu ư! Kim Cương ư? - Chị ta hỉ mũi hai tiếng - Ngay đến Vương Lão Ngũ rác cũng không xứng.

Vợ trước của Lưu C cảm thấy mình đã là phú bà của thị trấn Lưu, lại có người đặt ngang hàng chị với nhà thơ Triệu độc thân nghèo rớt mồng tơi, thấy bị sỉ nhục, chị ta còn tỏ ra hậm hực, thêm một câu:

- Cho dù là một con gà mái, cũng không thèm nhìn thêm ông ta một cái.

Nhà thơ Triệu, thường hay thậm thụt ra vào phòng thường trực hào hoa cấp năm sao của ông Vương bán kem, ngồi vào ghế xô pha Italia, sờ vào chiếc tủ Pháp, khẽnh vào chiếc chiếc giường đôi của Đức, được ngồi vào chiếc bộ vệ sinh Toto tự động xối nước và hong khô hậu môn, đương nhiên cũng không bỏ qua. Nhà thơ Triệu cứ khen nức nở chiếc ti vi lớn màn hình tinh thể lỏng treo trên tường của ông Vương bán kem. Ông ta bảo còn mỏng thêm vài mi li mét so với tập thơ ông ta sắp xuất bản. Nhưng số lượng chương trình ti vi lại vượt qua số bài trong tập thơ. Nghe nhà thơ Triệu leo lẻo khoe sắp ra đời một tập thơ, ông Vương bán kem đưa tặng một thiệp chúc mừng, hỏi tập thơ xuất bản ở đâu? Ông Vương bán kem hỏi:

- Không xuất bản ở thị trấn Lưu chứ?

- Đương nhiên là không - Nhà thơ Triệu nghĩ đến cuộc thi người đẹp trình tiết năm nào, tên lửa đảo giang hồ đã từng nói đến một địa danh, ông ta tiện thể nói luôn - Xuất bản ở quần đảo Vitskin thuộc Anh.

Ông Vương bán kem sống cuộc đời hào hoa buồn chán vô vị. Ngày nọ nối tiếp ngày kia mở kênh ti vi theo dõi dấu chân chính trị của ông Dư nhõ răng. Ngày nọ nối tiếp ngày kia kể lể những chuyện truyền kì của ông Dư nhõ răng. Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi nghe đến nhàm chán, đặt cho

ông Vương bán kem một biệt hiệu "Anh Tường Lâm". Chỉ có nhà thơ Triệu tỏ ra không nhàm chán đối với chuyện kể của ông Vương. Lần nào ông ta cũng chăm chú lắng nghe, có vẻ say sưa ao ước, khiến ông Vương bán kem lầm tưởng cuộc đời có một tri kỷ là đủ. Thật ra nhà thơ Triệu không nhàm chán cái tủ lạnh to đùng của ông Vương, cứ việc tha hồ dốc cho bằng sạch từng lon từng chai nước giải khát các loại trong tủ.

Trong thời gian này làn sóng chống Nhật loang ra cả nước. Các cuộc tuần hành chống Nhật ở Bắc Kinh, Thượng Hải đã lên truyền hình, lên báo và lên mạng. Trông thấy các cửa hàng Nhật Bản ở Thượng Hải bị đập phá, những ô tô của Nhật Bản ở Thượng Hải bị đốt, một số dân chúng của thị trấn Lưu chúng tôi cũng không cam lặc hậu, cũng trương biểu ngữ ra đường phố diễu hành, cũng muốn đập phá, đốt một vài thứ gì đó. Họ nhìn thấy một cơ sở liên doanh với Nhật Bản do Lý Trọc mở. Thế là dân tình náo nức kéo đến cửa hiệu Nhật Bản đập phá kính cửa sổ, lôi ghế ra châm lửa đốt hơn hai tiếng đồng hồ, các trang thiết bị khác bên trong không bị phá hỏng. Ông Đồng thợ rèn thấy tình hình xấu đi, lập tức sơ tán mọi thứ mặt hàng Nhật Bản trong siêu thị, căng một biểu ngữ lớn ở cổng vào siêu thị: Kiên quyết không bán hàng Nhật Bản!

Ông Dư nhớ rằng đi tìm các điểm nóng chính trị ở các nơi trên thế giới cũng đã trở về. Ông Vương bán kem không còn quan tâm đến nhà thơ Triệu. Ông đóng cửa ra vào phòng thường trực, khiến nhà thơ Triệu ngày nào đến cũng bị tên tò, cứ nhìn vào tủ lạnh lớn bên trong qua kính cửa sổ, thèm nhỏ dãi nước giải khát rồi nuốt nước bọt ừng ực mà về. Những ngày này ông Vương bán kem đầy vẻ thành kính sẵn đón bên cạnh ông Dư nhớ rằng, sáng đi tối về trên phố lớn thị trấn Lưu chúng tôi, đêm đến tiếc chẳng thể ngủ cùng giường với ông Dư nhớ rằng. Cuộc diễu hành chống Nhật của thị trấn Lưu chúng tôi vốn đã cuốn cờ dẹp trống, sau khi đốm lửa nhỏ Dư nhớ rằng trở về, những cuộc diễu hành chống Nhật bắt đầu bùng cháy. Trong lúc nói chuyện, khẩu hiệu mười thứ tiếng của ông Dư nhớ rằng được dịp tiện thể số lòng. Dân chúng thị trấn Lưu tai thính mắt tường, mười mấy

ngày sau, khi cần cũng có thể buột mồm hô khẩu hiệu mười thứ tiếng. Ông Dư nhớ rằng bây giờ không còn là thợ nhõ răng số một trong vòng một trăm dặm vuông. Sau khi đi khắp nơi trên thế giới, trở về thị trấn Lưu, ông Dư nhớ rằng nghiêm nhiên mang bộ mặt của một lãnh tụ chính trị, hơn nữa còn tỏ ra sành sỏi, dày dặn kinh nghiệm ứng xử. Nói theo lối nói của ông là:

- Tôi trưởng thành từ trong mưa bom bão đạn của chính trị.

Ông Dư nhớ rằng quyết định dẫn ông Vương bán kem sang Nhật Bản phản đối thủ tướng Nacaxônê viếng thăm đền thờ những tên tội phạm chiến tranh. Nghe vậy ông Vương bán kem run lấy bầy, đừng có nói ra nước ngoài, cho dù số lần ông đi ra khỏi thị trấn Lưu cũng không nhiều hơn năm ngón trên một bàn tay, huống hồ lại còn đi sang nước người ta, phản đối thủ tướng của người ta. Ông Vương bán kem tỏ ra không yên tâm. Hết sức thận trọng, ông bảo ông Dư:

- Chúng ta vẫn chỉ nên phản đối ở thị trấn Lưu.

- Ở thị trấn Lưu, nhiều nhất cũng chỉ là một dân thường - ông Dư có hoài bão chính trị. Ông dẫn dắt ông Vương - Sang Tôkyô biểu tình mới là nhà chính trị.

Ông Vương vẫn tỏ ra không quan tâm đến chuyện làm dân thường hay làm nhà chính trị, ông chỉ quan tâm đến ông Dư, sùng kính ông Dư. Biết ông Dư đi nhiều nơi, hiểu biết rộng, chỉ cần đi theo ông Dư sẽ không phạm sai lầm. Soi khuôn mặt già nua của mình trong gương, ông Vương thầm nghĩ mình sắp lấp ló cửa lỗ đến nơi, lại chưa bao giờ ra nước ngoài. Ông nghĩ rằng liều một phen, quyết định đi theo ông Dư sang Tôkyô - Nhật Bản. Ông Dư cứ việc làm chính trị của ông, còn mình đi du lịch cho biết đó biết đây.

Lưu C hết sức coi trọng hai vị cổ đông thứ hai và thứ ba của Công ty bố trí riêng một chiếc xe con liên doanh Cơ rao - Toyota mới mua về, đưa hai ông ra sân bay Thượng Hải. Lưu C xuất phát từ lòng tốt. Anh ta bảo chiếc xe con kiểu mới vẫn chưa có ai ngồi. Hai vị Dư, Vương ngồi vào, coi như đi xe gái trinh.

Hai ông Dư và Vương ngồi chờ trong ghế xô pha Italia của phòng thường trực. Nhìn thấy chiếc xe con Nhật Bản đến đón hai người, ông Dư vẫy tay gọi lái xe đến ôn tồn bảo:

- Đi lấy cho ta cái búa tạ.

Lái xe ngỡ ngác không biết lấy búa làm gì? Anh ta hết nhìn ông Dư lại nhìn ông Vương. Ông Vương cũng đực mặt ra. Ông Dư vẫn ôn hoà giục lái xe:

- Đi đi!

Ông Vương cũng không biết lấy búa tạ làm gì? Ông Dư đã bảo lấy, nhất định là có lý, ông Vương giục lái xe:

- Đi mau mau lên!

Lái xe ngáo ngơ đi ra. Ông Vương hỏi ông Dư:

- Lấy búa tạ làm gì?

- Đây là hàng Nhật Bản - Ông Dư chỉ vào chiếc xe con ngoài cửa, ngồi vắt chân chữ ngũ trên ghế xô pha Italia, ông nói - Chúng ta ngồi xe con Nhật Bản, lại sang Nhật Bản biểu tình, vấn đề sẽ rất nhạy cảm... Ông Vương hiểu ý, gật đầu rồi rít thăm nghĩ ông Dư lợi hại ghê gớm thật, đúng là một nhà chính trị, bụng bảo dạ, Lưu C quả là hồ đồ, chẳng hiểu đếch gì, rành rành biết bọn mình đi Nhật Bản biểu tình vẫn còn dùng xe con Nhật Bản đưa đi, đúng là không có đầu óc chính trị.

Giữa lúc này, lái xe vác búa tạ đến, đứng ở cửa phòng thường trực, chờ chỉ thị của ông Dư. Ông Dư xua tay bảo:

- Đập đi.

- Đập gì thưa ông? - Lái xe thắc mắc hỏi.

- Đập hàng Nhật - Ông Dư vẫn ôn hoà nói.

- Hàng Nhật nào thưa ông? - Lái xe vẫn không hiểu gì hết.

Ông Vương chỉ vào chiếc xe con ngoài cửa kêu lên:

- Chiếc xe con ngoài kia.

Lái xe giật nảy người ngạc nhiên, nhìn hai ông cổ đông của Công ty đi giật lùi từng bước, đến trước xe con bỏ búa xuống chạy liền. Một lúc sau, Lưu C dẫn xác đến, cười toe toét, giải thích cho hai vị cổ đông, chiếc xe này không phải hàng Nhật Bản, là hàng hợp tác đầu tư Trung Nhật, ít nhất cũng có năm mươi phần trăm thuộc về Trung Quốc. Ông Vương xưa nay tin Lưu C, quay lại nói với ông Dư:

- Đúng, không phải hàng Nhật Bản.

Ông Dư nói chậm rãi:

- Phàm là những việc về chính trị, đều là việc lớn, không được qua quýt, giữ lại năm mươi phần trăm của Trung Quốc, còn năm mươi phần trăm của Nhật Bản đập nát. Ông Vương lập tức đứng trên lập trường của ông Dư. Ông ta bảo:

- Đúng, đập nát năm mươi phần trăm.

Lưu C tức lộn ruột, tức tới mức sắc mặt xám ngoét, thầm nghĩ búa tạ nên đập vào đầu hai lão già khốn nạn!

Lưu C không dám trút giận lên hai lão cổ đông, quay sang hăm hăm quát lái xe:

- Đập! Mau mau đập!

Lưu C giận dữ bỏ đi. Sau khi do dự mãi, lái xe giơ búa tạ đập một nhát, vỡ vụn kính chắn gió trước xe. Ông Dư nhổ răng hài lòng đứng dậy, kéo tay ông Vương bán kem giục:

- Đi!

- Không có xe, đi thế nào? - Ông Vương hỏi.

- Đi tắc xi - ông Dư nói - Đi Santana của Đức đến Thượng Hải.

Hai phú ông bảy mươi tuổi của thị trấn Lưu chúng tôi kéo va ly đi ra phố lớn. Đứng chờ vẫy gọi xe tắc xi đi qua. Ông Vương luôn mồm ngợi dánh vẻ ung dung bình tĩnh vừa giờ của ông Dư. Ông Dư không nói một câu quyết liệt, nhưng việc làm thì đầy quyết liệt. Ông Dư gật gật đầu, bảo ông Vương:

- Nhà chính trị không cần nói mạnh, chỉ có bọn nhóc lưu manh đánh nhau mới nói mạnh mà thôi. Ông Vương gật gật đầu, nghĩ đến việc sắp sửa đi theo ông sang Nhật Bản, bỗng dừng niềm vui dạt dào trong tim. Nhưng suy nghĩ lại, ông Vương đâm lo, ông khẽ hỏi ông Dư:

- Chúng ta sang Nhật Bản biểu tình, liệu cảnh sát Nhật Bản có bắt chúng ta không?

- Không đâu - Ông Dư trả lời, - Từ trong trái tim và con mắt, tôi chỉ mong họ đến bắt chúng ta!

- Tại sao? - Ông Vương ngạc nhiên hỏi.

Nhìn bốn chung quanh vắng vẻ, ông Dư khe khẽ bảo ông Vương:

- Nếu tôi bị cảnh sát Nhật Bản tóm, chắc hẳn Trung Quốc sẽ lên tiếng kháng nghị, Liên hợp quốc nhất định đứng ra giải quyết tranh chấp giữa hai bên. Báo chí các địa phương trên thế giới nhất quyết sẽ đăng chân dung tôi và ông, tôi và ông chẳng phải sẽ là danh nhân?

Nhìn vẻ mặt ngẩn tò te của ông Vương bán kem, ông Dư nhớ rằng nói một cách đáng tiếc:

- Ông ơi, ông đếch hiểu gì về chính trị.

Lý Trọc không là khách sang của chị Lâm. Hơn ba năm đã trôi qua, Lý Trọc không hề gặp Lâm Hồng một lần, cũng không động đến một người đàn bà khác. Lần làm tình cuối cùng giữa anh ta và Lâm Hồng đã trở thành áng văn hay muôn thuở. Tin Tống Cương chết, khiến Lý Trọc choáng váng. Nỗi kinh hoàng trong nháy mắt và sự hối hận, khiến Lý Trọc không gượng dậy nổi, từ đó anh bị liệt dương. Nói theo lối nói của anh ta:

- Võ công của ta đã hỏng hoàn toàn.

Sau khi võ công đã hỏng hoàn toàn, Lý Trọc cũng hết luôn chí lớn hùng hực. Anh ta đến Công ty làm việc cũng chỉ là ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, càng ngày càng giống một hôn quân bê trễ việc triều đình. Sau khi mở tiệc đạu phụ bố trí cho Lâm Hồng một cuộc sống tử tế, Lý Trọc lập tức nhường vị trí Tổng giám đốc cho Phó Lưu.

Lý Trọc nhường chức vào ngày 27 tháng 4 năm 2001. Buổi tối, anh ta ngồi trên bô vệ sinh mạ vàng trong nhà vệ sinh, trong vô tuyến truyền hình màn tinh thể lỏng đang phát hình ảnh con tàu vũ trụ lên hợp của Nga phóng lên bầu trời. Nhà buôn Mỹ- Daiweisi Dituo bỏ ra hai mươi triệu đô la mua vé con tàu, mặc quần áo phi công vũ trụ, vẻ mặt giương giương tự đắc của một phi hành đoàn đi du lịch trong vũ trụ. Lý Trọc quay nhìn mình trong gương, vẻ mặt nghệt ra vừa ngắm hoa tươi, lại đi nhìn đồng phân trâu. Lý Trọc rất không hài lòng với mình trong gương, nghĩ bụng lão người Mỹ đã

bay vào vũ trụ ăn uống ỉa đái, mà mình vẫn còn ngồi trên bộ vệ sinh mạ vàng để năm tháng trôi qua vô ích. Lý Trọc tự nói với mình:

- Bố mày cũng phải đi...

Hơn một năm sau, Chateerwosi, nhà tỉ phú của Nam Phi cũng bỏ ra hai mươi triệu đô la, cũng ngồi con tàu Liên hợp đi du lịch trong vũ trụ. Chateerwosi nói, trên trái đất có mười sáu quỹ tích, cho nên ngày nào ông ta cũng nhìn thấy mười sáu lần mặt trời mọc, mười sáu lần mặt trời lặn. Tiếp theo là ca sĩ người Mỹ, Passi cũng tuyên bố sẽ bay lên vũ trụ vào tháng mười năm nay... Lúc này Lý Trọc y như kiến bò trên chảo nóng, ruột gan sôi sục không yên, anh ta nói:

- Đã có ba thằng khốn nạn tranh đi trước mình...

Lý Trọc thuê hai lưu học sinh người Nga cùng ăn cùng ở, dạy anh ta học tiếng Nga. Để năm thật nhanh tiếng Nga, Lý Trọc đề ra quy chế, chỉ được nói tiếng Nga, không được nói tiếng Trung Quốc trong ngôi nhà hào hoa của mình. Điều này chỉ tổ làm khổ Lưu C. Mỗi lần Lưu C đến báo cáo tình hình kinh doanh của công ty, nội dung chỉ nói hai mươi phút phải nói trên ba tiếng đồng hồ. Lý Trọc nghe rõ rành rành, lại cứ giả đờ ra vẻ không biết tiếng Trung Quốc, đòi hai lưu học sinh dịch sang tiếng Nga. Sau khi nghe tiếng Nga, Lý Trọc lắc đầu như đang suy nghĩ, đang tìm những chữ tiếng Nga ít ỏi trong đầu, anh ta tìm không ra những chữ chính xác, liền tìm mấy chữ gượng ép vá vúi, lưu học sinh lại dịch thành Trung văn, Lưu C nghe cứ trắng mắt ra, không biết Lý Trọc nói những gì? Lý Trọc cũng thừa biết nói sai, nhưng anh ta không thể đứng ra sửa lại, bởi vì anh ta không được nói tiếng Trung Quốc, anh ta tiếp tục tìm chữ không chính xác trong vốn tiếng Nga ít ỏi. Lưu C mệt bã người kiệt sức, hình như đang nói tiếng người với súc vật, nói tiếng súc vật với con người, cứ xơi xơi chửi thề Lý Trọc:

- Mẹ kiếp, con ma Tây giả.

Trong khi chăm chỉ chịu khó học tiếng Nga, Lý Trọc cũng bắt đầu rèn luyện cơ thể. Đầu tiên tập trong phòng, sau đó chạy bộ, tập bơi, rồi chơi bóng bàn, cầu lông, bóng rổ, quần vợt, bóng đá, bóng chày và chơi gôn. Việc tập luyện của Lý Trọc luôn thay đổi, mỗi kiểu chưa vượt quá hai tuần đã chán. Lúc này tâm hồn Lý Trọc trở nên thư thái, thanh tịnh, ít ham muốn, giống như một nhà sư, chỉ ăn chay không ăn thịt cá. Ngoài thời gian học tiếng Nga và tập luyện, anh ta thường nhớ đến bữa cơm giới giang của Tống Cương nấu hồi còn bé. Nghĩ đến Tống Cương, Lý Trọc lại quên sạch tiếng Nga, nét mặt đầy vẻ mờ mờ, bất giác nói tiếng địa phương thị trấn Lưu chúng tôi. Sau đó cứ lẩm bẩm nhắc lại câu cuối cùng Tống Cương viết trong thư để lại:

- Cho dù sinh ly tử biệt, chúng ta vẫn là anh em.

Lý Trọc đã mở mười một khách sạn ở thị trấn Lưu chúng tôi. Khách sạn nào anh ta cũng đến ăn thử một lượt vẫn không ăn được bữa cơm nào ngon lành như bữa "cơm Tống Cương" nấu hồi nhỏ. Anh ta lại đi ăn ở các nhà hàng khách sạn khác cũng không có. Lý Trọc chi không tiếc tiền, vẫn không có "cơm Tống Cương" mà ăn, ăn xong cũng để trên bàn mấy trăm đồng rồi mới đi. Dân chúng thị trấn Lưu chúng tôi nhao nhao nấu cơm riêng trong nhà, mời Lý Trọc đến nếm thử xem có phải "cơm Tống Cương" trong huyền thoại hay không? Lý Trọc đã lần lượt đến ăn từng nhà. Sau đó không ăn nữa, nhìn vào là biết ngay. Anh ta để tiền cơm trên bàn, lắc đầu đứng dậy, lắc đầu nói:

- Không phải "cơm Tống Cương".

Lý Trọc nhớ "cơm Tống Cương" như thế, một số dân chúng có đầu óc làm ăn buôn bán của thị trấn Lưu chúng tôi phát hiện có thời cơ kiếm tiền, nhao nhao đi khai thác di vật của Tống Cương như nhà khảo cổ, chuẩn bị bán cho Lý Trọc với giá hời. Có một người may mắn tìm được một chiếc túi du lịch in hai chữ "Thượng Hải". Khi Tống Cương theo Chu Du đi khỏi thị trấn Lưu, trong tay xách chiếc túi du lịch, nhưng bị Chu Du quăng vào

thùng rác của thị trấn Lưu. Lý Trọc vừa nhìn chiếc túi du lịch đã nhận ra, chuyện cũ lần lượt hiện lên trước mặt rõ mồn một. Khi ôm chiếc túi du lịch, Lý Trọc cứ buồn thiu buồn thiu, sau đó bỏ ra hai vạn đồng mua lại chiếc túi cũ kỹ.

Thị trấn Lưu chúng tôi bùng nổ cơn khát tìm di vật của Tống Cương. Những đồ thật giả được tung ra tới tấp. Nhà thơ Triệu cũng tìm ra một di vật của Tống Cương. Ông ta xách một đôi giày đá bóng màu vàng rách bươm đứng canh ở các sân bóng. Cuối cùng đã gặp Lý Trọc đến tập ở sân quần vợt. Nhà thơ Triệu hai tay nâng đôi giày đá bóng một cách thành kính, vẻ mặt thân thiết nói với Lý Trọc:

- Lý Tống giám đốc, Lý Tống giám đốc, xin ngài xem qua.

Lý Trọc dừng chân nhìn đôi giày đá bóng màu vàng rách bươm, hỏi nhà thơ Triệu:

- Có ý gì vậy?

Nhà thơ Triệu nói lấy lòng:

- Đây là di vật của Tống Cương!

Lý Trọc cầm đôi giày nhìn kỹ mấy cái, vút trả nhà thơ Triệu, bảo:

- Tống Cương chưa bao giờ đi đôi giày đá bóng này.

- Tống Cương không đi bao giờ - Nhà thơ Triệu kéo Lý Trọc lại giải thích - Tôi đã từng đi, ngài còn nhớ không? Lúc còn bé tôi đã từng đi đôi giày này rê chân hai anh em ngài, chủ yếu là rê chân Tống Cương, thứ đến mới rê chân ngài, cho nên nó cũng được coi là di vật của Tống Cương.

Nghe xong, Lý Trọc à à, cho nhà thơ Triệu xơi liền một hơi mười tám cái rê chân ngay trên sân quần vợt. Nhà thơ Triệu ngoài năm mươi tuổi già

lộn cổ mười tám cái đầu từ đầu đầu đến ngón chân, đau từ cơ thịt đau vào tận xương. Lý Trọc rê tới mức mồ hôi mồ kê nhễ nhại, thở hỗn hà hỗn hển, mồm nói xơi xơi:

- Khoái quá! Khoái quá! Khoái quá!

Lý Trọc phát hiện rê chân mới là môn yêu thích nhất trong các môn thể thao của mình. Nhìn nhà thơ Triệu nằm rên hừ hừ trên sân, Lý Trọc vẫy tay bảo ông ta đứng dậy. Nhà thơ Triệu không đứng dậy, mà vừa rên vừa ngồi dậy. Lý Trọc hỏi ông ta:

- Ông bằng lòng làm việc cho tôi không?

Nghe hỏi vậy, nhà thơ Triệu lập tức nhảy quố lên, hết rên liền. Ông ta tươi cười hỏi:

- Lý Tổng giám đốc, làm việc gì?

- Trợ lý đi theo tập thể dục. - Lý Trọc nói - ông được hưởng lương nhân viên quản lý bậc trung của Công ty.

Nhà thơ Triệu không bán được đôi giày đá bóng màu vàng rách bươm của mình, nhưng đã được làm trợ lý đi theo Lý Trọc. Từ đó về sau, ngày nào nhà thơ Triệu cũng đeo băng bảo vệ đùi gối và cổ tay, trời nắng chang chang cũng phải mặc áo bông quần bông, trời mưa gió cũng phải đứng trên bãi cỏ sân quần vợt, trung thành với chức trách, chờ Lý Trọc đến rê chân.

Lý Trọc học ba năm tiếng Nga, trình độ nói tiếng Nga tiến bộ rõ rệt. Lý Trọc rèn luyện ba năm, cơ thể ngày càng cường tráng. Sáu tháng nữa, anh ta sẽ phải đến Trung tâm huấn luyện vũ trụ của Nga, theo học chương trình huấn luyện cơ bản của phi công vũ trụ. Thấy ngày bay lên vũ trụ càng ngày càng gần, Lý Trọc sốt ruột chờ đợi khi ngồi trên ghế xô pha trong phòng khách, thường hay quên quy chế do chính mình đề ra, nói mấy câu tiếng Nga, rồi nói vài câu tiếng địa phương thị trấn Lưu. Giống như một

ông già, Lý Trọc thích lái nhái với hai lưu học sinh người Nga, cứ bên trái một Tống Cương, bên phải một Tống Cương. Anh ta đếm ngón tay mình bảo, lão Dituo người Mỹ đem máy ảnh, máy quay camêra, đĩa quang và ảnh chụp vợ con lên vũ trụ. Còn Chateerwosi người Nam Phi mang lên vũ trụ ảnh chụp người ruột thịt trong gia đình và bạn bè, mang cả kính hiển vi, đĩa từ và máy tính xách tay. Sau đó anh ta giơ ra một ngón tay nói, Lý Trọc ta người Trung Quốc chỉ mang theo một thứ lên vũ trụ, thứ gì? Đó là hộp tro xương của Tống Cương. Mắt Lý Trọc xuyên qua kính cửa sổ sát đất, nhìn lên bầu trời đêm xa xăm lấp lánh, vẻ mặt đầy lãng mạn, anh ta bảo phải đặt hộp tro xương của Tống Cương lên quỹ đạo của vũ trụ. Trên quỹ đạo vũ trụ, ngày nào Tống Cương cũng được nhìn mười sáu lần mặt trời mọc, mười sáu lần mặt trời lặn. Tống Cương sẽ vĩnh viễn ngao du giữa mặt trăng và các vì sao.

- Từ đó trở đi - Lý Trọc đột nhiên nói bằng tiếng Nga - Người anh em Tống Cương của ta sẽ là người ngoài hành tinh.

Ngày 20 tháng 2 năm 2006

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Giới Thiệu Tác Phẩm](#)

[Phần I - Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Lời Bạt](#)

Phần II: Lời Người Dịch

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Vĩ Thanh](#)